LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET

OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN
VAN

HOSÉA
JOËL
AMOS
OBADJA
JONA
MICHA
NAHUM
HABAKUK
ZEFANJA
HAGGAÏ
ZACHARIA
MALEÁCHI

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

Zie voor Chronologie van de kleine profeten de boeken Koningen en Kronieken
Zie voor de Bijbelse chronologie van W. Westerbeke: www.theologienet.nl

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET BOEK

VAN DE PROFEET HOSÉA

I. Wij hebben nu voor ons de twaalf kleine profeten, die sommigen der ouden bij de berekening der boeken des Ouden Testaments, alle samen nemen en voor een boek tellen. Zij worden de kleine profeten genoemd, niet omdat hun geschriften minder gezag of nut hebben dan die der grote profeten, of omdat ze in Gods oog lager staan of door ons minder moeten geacht worden, maar alleen omdat die korter zijn, van geringer omvang dan de andere. Wij hebben reden te geloven, dat deze profeten niet minder gepredikt hebben dan de grote, maar alleen minder geschreven, zodat een kleiner deel van hun profetie te boek is gesteld. Vele uitstekende profeten hebben niets geschreven, en anderen heel weinig, die toch in hun tijd zeer nuttig geweest zijn. Er zijn ook in de Christelijke kerk vele brandende en schijnende lichten geweest, die door geen geschrift aan de nakomelingschap zijn bekend geworden, en die toch geenszins lager stonden in gaven, of genade, of dienst voor hun tijdgenoten dan degenen, wier schriften ons wel overgeleverd zijn. Sommigen, die slechts weinig hebben nagelaten en dus geen hoge plaats onder de schrijvers innemen, waren toch even grote mannen als degenen, die veel hebben geschreven. Deze twaalf kleine profeten, zegt Josephus, werden tot een boek samengevoegd door de mannen der grote synagoge, in Ezra's tijd, van welk geleerd en godvruchtig gezelschap de laatste drie profeten ondersteld worden, zelf mede lid te zijn geweest. Deze geschriften zijn wat overgebleven is van de verstrooide stukken ingegeven Schrift. Oudheidkenners waarderen de fragmenta veterum, de oude brokstukken; dit zijn de brokstukken profetie, zorgvuldig saamgelezen door de Goddelijke Voorzienigheid en de moeite der kerk, dat zo niets verloren ging, gelijk Paulus' korte na zijne lange brieven.
De zoon van Sirach spreekt van deze twaalf profeten met ere, als mannen, die Jacob hebben gesterkt, Psalm 49:10. Negen dezer profeten profiteerden voor de ballingschap, en de laatste drie na de terugkeer der loden naar hun eigen land. Er is enig verschil in de volgorde dezer boeken.
Wij plaatsen ze gelijk de oude Hebreeën deden; allen stemmen daarin overeen, dat zij Hoséa eerst nemen, maar de oude Septuaginta plaatst de eerste zes in deze orde: Hoséa, Amos, Micha, Joël, Obadja en Jona. Veel betekent dit verschil zeker niet. Als wij ze naar hun ouderdom begeren te rangschikken, dan vinden wij omtrent enkele geen genoegzame zekerheid.

II. Wij hebben nu voor ons de profetieën van Hoséa, die de eerste van alle schrijvende profeten is geweest, enigen tijd voor Jesaja. De ouden getuigen, dat hij afkomstig was van Beth-semes, in de stam van Issaschar. Hij is zeer lang profeet geweest; de Joden menen bijna negentig jaren, zodat, naar Hiëronymus opmerkt, hij van de verwoesting van het rijk der tien stammen geprofeteerd heeft, toen die nog ver in het verschiet was, ze zelf gezien en betreurd heeft, en het zusterrijk voor een gelijk lot heeft gewaarschuwd. De strekking zijner profetie is te vermanen tegen de zonde, en de oordelen Gods aan te kondigen tegen een volk, dat van geen hervorming weten wilde.
De stijl is beknopt en kernachtig, kort en bondig, meer dan enige der andere profeten; op enkele plaatsen gelijkt het op het Spreukenboek, geeft onsamenhangende uitspraken en zou beter "Hoséa's gezegden", dan "Hoséa's profetie" kunnen heten. En een machtig spreekwoord kan soms meer dienst doen dan een doorwrochte redevoering. Heutius merkt op, dat vele

uitspraken van Jeremia en Ezechiël gelijken op of ontleend zijn aan de profeet Hoséa, althans daar allen schijn van hebben; Hoséa schreef ook een langen tijd voor hen. Gelijk Jeremia 7:31; 18:9; 25:10 en Ezechiël 26:13 overeenkomen met Hoséa 2:11, zo kan Ezechiël 16:16 enz. van Hoséa 2:8 genomen zijn. En die belofte van de Heere hunnen God, en David hunnen koning te dienen, les. 30:8, 9; Ezechiël 34:23, vinden wij reeds in Hoséa 3:5.
Ezechiël 19:12 schijnt ontleend aan Hoséa 13:15. De een profeet bevestigt en versterkt de anderen, en al deze dingen werkt een en dezelfde Geest.

HOOFDSTUK 1

1 Het woord des HEEREN, dat geschied is tot Hoséa, de zoon van Beeri, in de dagen van Uzzia, Jotham, Achaz, Hizkia, koningen van Juda, en in de dagen van Jerobeam, zoon van Joas, koning van Israël. 2 Het begin van het woord des HEEREN door Hoséa. De HEERE dan zeide tot Hoséa: Ga heen, neem u een vrouw der hoererijen, en kinderen der hoererijen; want het land hoereert ganselijk van achter de HEERE. 3 Zo ging hij heen, en nam Gomer, een dochter van Diblaim; en zij ontving; en baarde hem een zoon. 4 En de HEERE zeide tot hem: Noem zijn naam Jizreël, want nog een weinig tijds, zo zal Ik de bloedschulden van Jizreël bezoeken over het huis van Jehu, en zal het koninkrijk van het huis van Israël doen ophouden. 5 En het zal te dien dage geschieden, dat Ik Israëls boog verbreken zal, in het dal van Jizreël. 6 En zij ontving wederom, en baarde een dochter; en Hij zeide tot hem: Noem haar naam Lo-ruchama; want Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis Israëls, maar Ik zal ze zekerlijk wegvoeren. 7 Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen, en zal ze verlossen door de HEERE, hun God, en Ik zal ze niet verlossen door boog, noch door zwaard, noch door krijg, door paarden noch door ruiteren. 8 Als zij nu Lo-ruchama gespeend had, ontving zij, en baarde een zoon. 9 En Hij zeide: Noem zijn naam Lo-ammi; want gijlieden zijt Mijn volk niet, zo zal Ik ook de uwe niet zijn. 10 Nochtans zal het getal der kinderen Israëls zijn als het zand der zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden; en het zal geschieden dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods. 11 En de kinderen van Juda, en de kinderen Israëls zullen samenvergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen, en uit het land optrekken; want de dag van Jizreël zal groot zijn. 2:1 (1:12) Zegt tot uw broederen: Ammi, en tot uw zusteren: Ruchama. Gods gedachten worden de profeet medegedeeld en door hem aan het volk verkondigd in de eerste drie hoofdstukken, door tekenen en typen, maar daarna alleen door prediking.

In dit hoofdstuk hebben wij
I. De algemene titel van het gehele boek, vers 1,
II. Enige bijzondere onderwijzing, die hij aan het volk moest overbrengen,

I. Hij moest ze overtuigen van de zonde, die zij begaan door van God af te hoereren, door een vrouw van de hoererijen te nemen, vers 2, 3, 2. Hij moet hun de straf voorspellen, die om hun zonde over hen komen zou, in de namen van zijn zoons, die betekenen, dat God het volk niet langer erkent en verlost, vers 4-6, 3. Hij moet troostende woorden brengen aan het rijk van Juda, dat nog aan de zuivere dienst van God vasthield en dat van de verlossing des Heeren verzekeren, vers 7, 4. Hij moest hun de grote barmhartigheid voorhouden, die God aan Israël en Juda beide, in de laatste dagen bewijzen zal, vers 10, 11, want in deze profetie zijn vele kostelijke beloften onder de bedreigingen met wraak gemengd. Hoséa 1:1-11.

1. Hier wordt de naam van de profeet en zijn afkomst gemeld, die hij, gelijk andere profeten, aan zijn geschriften laat voorafgaan, die hij bereid is te bevestigen, van God afkomstig te zijn. Hij zet er zijn hand bij en handhaaft wat hij gesproken en geschreven heeft. Zijn naam Hoséa (dat is dezelfde als de oorspronkelijke naam van Jozua) betekent "verlosser", want de profeten waren werktuigen van de verlossing van Gods volk, en dat zijn trouwe predikanten ook. Zij helpen menige ziel van de dood redden, door ze te verlossen van de zonde. Zijn bijnaam is: Zoon van Beeri, of Ben-Beëri. Gelijk het nu is, was het toen ook: sommigen kregen hun bijnaam van hun woonplaats zoals Micha de Morastiet en Nahum de Elkosiet, anderen van hun ouders, zoals Joël de zoon van Pethuel en hier Hoséa de zoon van Beëri. Misschien maakten ze gebruik van die onderscheiding, wanneer de ouders zo hoog aangeschreven stonden, dat ze om hunnentwille geëerd werden, maar het was een ongegronde verwaandheid van de Joden te wanen, dat, zo de zoon van een profeet de naam zijns vaders droeg, hij zelf ook profeet was. Beëri beduidt bron, wat ons kan doen denken aan de bron des levens en van het levende water, waaruit profeten voortkomen en waarvan zij gestadig moeten drinken.

2. Hier staat zijn gezag en zending. Het woord des Heeren geschiedde tot hem. Het geschiedde tot hem, het kwam tot hem met macht en energie, het werd hem geopenbaard als een werkelijkheid en niet als eigen verbeelding, op de een of andere manier, zoals God zich aan Zijn knechten de profeten openbaarde. Wat hij sprak en schreef, was bij goddelijke inspiratie, het was door het woord des Heeren, gelijk Paulus spreekt aangaande hetgeen hij door zuivere ingeving wist, 1 Thessalonicensen 4:15. Daarom is dit boek altijd bij de Oudtestamentische Kanon gerekend, en het Nieuwe Testament hecht daaraan het zegel door meer dan één aanhaling: Mattheüs 2:15, 9:13, 12:7, Romeinen 9:25, 26, 1 Petrus 2:10. Want het Woord des Heeren duurt tot in de eeuwigheid.

3. Hier is een opsomming van de tijden, waarin hij geprofeteerd heeft: in de dagen van Uzzia, Jotham, Achaz, Hiskia, koningen van Juda, en in de dagen van Jerobeam, zoon van Joas, koning van Israël. Wij bezitten alleen deze algemene tijdsopgave, en niet die van enig bijzonder deel ervan, gelijk bijvoorbeeld bij Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Daniël en later bij Haggaï en Zacharia. Slechts één koning van Israël wordt genoemd, hoewel er in de aangegeven tijd meer geregeerd hebben, omdat, na het noemen van de koningen van Juda, geen noodzaak bestond, ook de andere te noemen. Het waren allen goddeloze vorsten, daarom heeft de profeet geen lust ze te noemen en wil hun ook die eer niet aandoen. Uit deze opgave nu, die hier van de verschillende regeringen, onder welke Hoséa profeteerde, gegeven wordt (en het schijnt, dat het woord des Heeren steeds min of meer tot hem kwam, door al die tijd heen), blijkt,
a. Dat hij lange tijd geprofeteerd heeft, dat hij begon toen hij nog zeer jong was, waaraan het voordeel van jeugd en levendigheid was verbonden, en dat hij die arbeid voortzette tot hij zeer oud was, wat weer het voordeel van ervaring en gezag gaf. Het was hem een grote eer, zo lang in zulk goed werk gebruikt te worden, en een grote weldaad voor het volk, zo lang een dienaar Gods in hun midden te hebben, die hun toestand zo goed kende en er zo'n belang in stelde, één, die er zo lang in bezig geweest en dus geheel aan gewend en hun zoveel nuttiger geworden. En toch schijnt het, dat hij weinig goed onder hen gedaan heeft, hoe langer zij van hem genoten, zoveel minder achtten zij hem, zij versmaadden eerst zijn jeugd en naderhand zijn ouderdom.
b. Dat hij allerlei doorgemaakt heeft. Sommige van deze koningen waren goed en zullen hem waarschijnlijk gesteund en bemoedigd hebben, andere waren slecht, die, naar wij veronderstellen kunnen, het voorhoofd tegen hem fronsten en hem ontmoedigden, en toch bleef hij dezelfde. Gods dienaren moeten verwachten, door eer en oneer, door kwaad gerucht en goed gerucht te gaan, zij moeten besluiten vest te houden aan hun oprechtheid en nauwgezet te zijn in hun werk.
c. Dat hij begon te profeteren op een tijd, toen Gods oordelen in aantocht waren, toen God op meer onmiddellijke wijze met dat zondige volk begon te twisten dat in de hand des Heeren viel, alvorens in de hand van mensen overgeleverd te worden, want in de dagen van Uzzia en van Jerobeam, zijn tijdgenoot, had de geduchte aardbeving plaats, vermeld in Zacharia 7:5 en Amos 1:1. Ook heerste toen de sprinkhanenplaag, Joël 1:2-4, Amos 7:1, Hoséa 4:3. De roede Gods wordt gezonden om Zijn woord te versterken, en het woord Gods om Zijn roede te verklaren, toch slaagt geen van beide in die taak, tenzij God door Zijn Geest oor en hart voor onderricht en tucht opent.
d. Dat hij onder Israël begon te profeteren, toen dat rijk zich in bloei en welvaart verheugde, want dat was zo in de tijd van Jerobeam II, gelijk wij lezen in 2 Koningen 14:25:Hij bracht ook weer de landpaal van Israël en God verloste hen door Zijn hand, toch spreekt Hoséa onverschrokken tot hen van hun zonden en voorspelt hun de naderende ondergang. De mensen moeten niet, om hun voorspoed in deze wereld, in hun zondige wegen gevleid worden, maar ook dan even trouw gewaarschuwd, hun moet onverholen getuigd, dat hun

welvaart geen veiligheid waarborgt en geen stand houdt, zo zij in hun zondigen wandel blijven.

Deze woorden: Het begin van het woord des Heeren door Hoséa, kunnen slaan òf,
1. Op de verheven reeks profeten, die toen begonnen op te komen. Omstreeks die tijd leefden en profeteerden Joël, Amos, Micha, Jona, Obadja en Jesaja, maar Hoséa was de eerste van degenen, die de val van Israël voorspeld hebben, het begin van het woord des Heeren was door Hoséa. Wij lezen in de geschiedenis van deze hier genoemden Jerobeam, 2 Koningen 14:27, dat de Heere niet had gesproken, dat Hij de naam van Israël van onder de hemel verdelgen zou, maar spoedig daarna kwam die sprake toch, en Hoséa was de man, die daarmede een aanvang maakte. Dat maakte zeker zijn taak niet gemakkelijker, wie het eerst een onaangename tijding brengt, moet de spits afbijten, en het duurde enige tijd, alvorens een tweede zijn profetie kwam bevestigen. Of, eer,

2. Het begin van Hoséa's eigen profetie Dit was de eerste boodschap, waarmede God hem tot dit volk zond, hun aan te zeggen, dat het een boos en overspelig geslacht was. Hij kon verzocht hebben, vrijgesteld te worden van zo harde boodschap, totdat hij wat meer gezag en naam onder zijn volk had gekregen, misschien ook hun genegenheid gewonnen. Neen, hij moet hiermee beginnen, opdat zij zouden weten, wat van een profeet des Heeren te wachten viel. Ja, hij moest dit niet alleen prediken, maar het ook schrijven en zo publiekelijk maken, opdat dit geschreven getuigenis tegen hen kon getuigen. Nu hier I. Moet de profeet hun, als in een spiegel hun zonden laten zien en aantonen, hoe bovenmate zondig zij waren, hoe verwerpelijk in Gods oog. De profeet wordt gelast, zich een vrouw van de hoererijen en kinderen van de hoererijen te nemen, vers 2. Zo deed hij, vers 3. Hij huwde een befaamde vrouw, Gomer, een dochter van Diblaïm, geen vrouw, die in haar huwelijk overspel had begaan, want dan had zij gedood moeten worden, maar één, die ongehuwd schandelijk geleefd had. Zo iemand te trouwen was geen "malum in se, " geen kwaad op zichzelf, maar alleen "malum per accidens, " een kwaad door omstandigheden, niet voorzichtig, behoorlijk of raadzaam, en daarom de priesteren verboden, en hetwelk, indien werkelijk gedaan, de profeet verdriet zou hebben berokkend (gelijk als een vloek over Amasia gedreigd werd, dat zijn vrouw een hoer zou zijn, Amos 7:17). Geen zonde was dat evenwel, als God zelf dit met een heilig doel beval, ja, nu God het beval, was het zelfs zijn plicht en moest Hij Gode de handhaving van zijn goede naam toevertrouwen. Maar de meeste uitleggers zijn van mening, dat het slechts een visioen is geweest en slechts als gelijkenis dienst moest doen gelijk die manier van onderwijzen bij de ouden bepaald bij de profeten, niet ongebruikelijk was. Wat zij omtrent anderen wilden zeggen pasten zij bij gelijkenis op hen toe, zoals Paulus schrijft, 1 Korinthe 4:6. Hij moest een vrouw van de hoererij nemen en kinderen bij haar verwekken, die iedereen zou verdenken al waren zij ook in wettig huwelijk geboren, dat zij kinderen van de hoererij waren. Die ongetrouwd zich aan hoererij had overgegeven, zou, getrouwd, al even licht zich aan overspel schuldig maken.
Nu, zegt God: Hoséa, het land hoereert ganselijk van achter de Heere. Het is Mij een even grote oneer en ergernis en kwelling, als een vrouw van de hoererijen en kinderen van de hoererijen u zijn. In alle goddeloosheid had het volk God verlaten, maar vooral hun afgoderij is de hoererij, waarvan ze hier beschuldigd worden. Aan enig schepsel de eer te geven, die God alleen toekomt, is zo'n hoon en belediging voor God, als het voor een man is, wanneer zijn vrouw meteen vreemde man overspel bedrijft. Vooral is dat waar van dezulken, die hun godsdienst belijden en met God in verbond staan, het is het verbreken van hun huwelijkstrouw, het is een afgrijselijke, verachtelijke zonde, en, meer dan iets anders, verdwaast ze de geest en verderft het gemoed. Afgoderij is grote hoererij, erger dan enige andere, het is zich van de Heere afkeren aan wie wij groter verplichtingen hebben dan een

vrouw aan haar man. Het land hoereert, niet hier en daar ontmoet men een enkel persoon, die daaraan schuldig is, maar het hele land is ermee besmet, de zonde is een nationale zonde, de ziekte epidemisch. Welk een hatelijk iets moest dat zijn voor een heilig man, een vrouw van de hoererij te hebben, en kinderen van de hoererij, gelijk zij was! Welk een beproeving zou het zijn voor zijn geduld, en, indien zij in die weg volhardde, wat kon dan anders verwacht worden dan dat hij haar de scheidbrief gaf? En wordt dat niet nog meer honend voor de heilige God, zo'n volk te hebben, dat naar Zijn naam genoemd was en een plaats had in Zijn Huis? Hoe groot is Zijn geduld dan met hen! En hoe rechtvaardig is Hij, als Hij ze eindelijk verwerpt! Het was, alsof hij Gomer, de dochter van Diblaim getrouwd had, die toen waarschijnlijk een bekende hoer was. Het land Israëls was toen aan Gomer gelijk. Gomer betekent bederf, Diblaim beduidt twee koeken of vijgeklompen, dat wil zeggen, dat Israëls ondergang nabij was, en dat weelde en zinnelijkheid daarvan de oorzaak waren. Ze waren als de slechte vijgen, die vanwege de slechtheid niet konden gegeten worden. Het wijst de zonde aan als de dochter van overvloed, en het verderf als de dochter van misbruik van overvloed. Sommigen geven aan het bevel, dat God zijn profeet gaf, deze zin: Ga, neem u een vrouw van de hoererij, want als gij een eerbare vrouw zoudt willen zoeken, dan vindt gij er geen, aangezien het hele land zich aan hoererij schuldig maakt, de gewone zonde, die afgoderij vergezelt.

II. De profeet moet hun, als door een doorzichtig glas, hun ondergang voorstellen, en dit doet hij door de namen, die hij aan de kinderen, uit deze vrouw geboren, geeft. Want gelijk de begeerlijkheid ontvangen zijnde, zonde baart, zo baart de zonde, voleindigd zijnde, de dood.
1. Hij voorzegt de val van het koningshuis door de naam, die hij aan zijn eerste kind, dat een zoon is, geeft, noem zijn naam Jizreël, vers 4. Wij lezen, dat ook de profeet Jesaja aan zijn kinderen profetische namen geeft, Jesaja 7:3, 8:3. Jizreël wil zeggen het zand Gods, dat moesten zij geweest zijn. Maar het betekent ook de verstrooiden van God, zij zouden zijn als schapen op de bergen, die geen herder hebben. Noem hem niet Israël, dat overwinning, heerschappij beduidt. Al de eer, aan die naam verbonden, hebben ze verloren, maar noem hem Jizreël, verstrooiing, want wie de Heere verlaten hebben, zullen eindeloos ronddolen. Tot nog toe zijn ze gelijk zaad verstrooid geweest, nu zullen ze verstrooid worden als kaf. Jizreël was de naam van een van de koninklijke verblijfplaatsen, het was een schone stad, gelegen in een aangenaam dal, met zinspeling op deze naam wordt dat kind Jizreël genoemd, want nog een weinig tijd, zo zal Ik de bloedschulden van Jizreël bezoeken over het huis van Jehu. Merk hier op,

a. Met wie God een twist heeft, namelijk met het huis van Jehu, want menigmaal bezoekt God de misdaden van de vaderen aan de kinderen. Het is het koninkrijk van Israël, dat of de tegenwoordige koninklijke familie, die van Jehu, bedoelt, die spoedig door God werd verworpen (want de zoon van deze Jerobeam, Zacharia, die slechts zes maanden regeerde, was de laatste uit Jehu's geslacht), of het gehele rijk in het algemeen, dat in zijn bederf en goddeloosheid voortging en ophield onder de regering van Hoséa, ongeveer zeventig jaren later, bij God is dat een korte tijd. Zie, noch de praal van koningen noch de macht van de koninkrijken kan beveiligen tegen Gods verwoestende oordelen, zo zij voortgaan, tegen Hem te rebelleren.

b. Wat de reden van deze twist is: Ik zal de bloedschulden van Jizreël bezoeken over het huis van Jehu, het bloed, dat Jehu te Jizreël vergoot, toen hij, op Gods bevel en in gehoorzaamheid aan zijn woord, het ganse huis van Achab uitroeide met deszelfs bloedverwanten en de aanbidders van Baäl. God had goedgekeurd wat hij gedaan had, 2 Koningen 10:30:Gij hebt welgedaan, doende wat recht is in mijn ogen, en hebt aan het huis van Achab gedaan alles wat

in mijn hart was, en toch wil God hier wreken al het bloed, dat Jehu vergoten had, toen de tijd voorbij was, gedurende welke hem zonen, tot in het vierde gelid, op de troon van Israël zouden zitten. Maar hoe kan dezelfde daad beloond en gewroken worden? Zeer terecht, de zaak was in zich zelf goed geweest, een rechtvaardig oordeel over het huis van Achab, wel verdiend, en als zodanig werd ze beloond. Maar Jehu had het niet op de goede manier gedaan: hij bedoelde zijn eigen bevordering, niet de eer van God, en mengde eigen lust met de uitvoering van Gods gerechtigheid. Hij had het gedaan met haat tegen de zondaars maar niet uit haat tegen de zonde, want hij onderhield de kalverendienst en nam niet waar te wandelen in de wet des Heeren, de God van Israël, 2 Koningen 10:31. En daarom, toen de ongerechtigheid van zijn huis vol was, en God kwam om afrekening te houden, luidde het eerste punt van de acte van beschuldiging: de bloedschulden van Jizreël, een punt, dat, als de rest inhoudende, voorafgaat. Toen het huis van Baesa werd uitgeroeid, was dat, omdat het gewandeld had in de weg van Jerobeam, en omdat hij Jerobeam verslagen had. 1 Koningen 16:7. Zie, degenen, wie de rechtspleging toevertrouwd is, hebben te waken, dat die uit het rechte beginsel en met het juiste doel wordt uitgeoefend, en dat niet zij zelf leven in de zonden, die zij in anderen straffen, opdat niet hun rechtvaardig vonnis eenmaal hun als moord aangerekend wordt.

c. Hoe ver deze twist zal voortgezet worden, het zal niet zijn tot verbetering, maar tot verwoesting. Sommigen verstaan deze woorden: Ik zal de bloedschulden van Jizreël bezoeken over het huis van Jehu, niet als vergelding van bloedschulden, maar als herhaling ervan, aldus: Ik zal het huis van Jehu straffen, gelijk Ik het huis van Achab heb gestraft, omdat Jehu zich door de straf van zijn voorgangers niet heeft laten waarschuwen, maar in het voetspoor van hun afgoderij gewandeld. En nadat Ik het huis van Jehu heb uitgeroeid, zal Ik het koninkrijk van het huis Israëls doen ophouden. Ik zal beginnen het neer te werpen, of schoon het nu bloeit. Na de dood van Zacharia, de laatste uit het huis van Jehu, begon het rijk van de tien stammen te vervallen en ging zichtbaar achteruit. En, om die val voor te bereiden, wordt gedreigd, vers 5: En het zal te dien dage geschieden, dat Ik Israëls boog verbreken zal, in het dal van Jizreël, of in het Chaldeeusch, de kracht van de krijgslieden van Israël. God zal hen onbekwaam maken om zich te verdedigen of de vijand te weerstaan. De boog, die in stijvigheid blijft, Genesis 49:24, en in de hand verandert, Job 29:20, is het beeld van toenemende macht, en de boog, die verbroken wordt, van genomen vernietigde macht. De boog zal gebroken worden in het dal van Jizreël, alwaar waarschijnlijk het tuighuis was, of mogelijk ook omdat daar een slag geleverd was, die het rijk van Israël zeer verzwakt had. Zie, er is geen bescherming tegen Gods twisten, wanneer Hij tegen een volk optrekt, dan worden hun bogen spoedig gebroken en hun sterkten weldra neergeworpen. In het dal van Jizreël was dat bloed vergoten, dat een rechtvaardig God op diezelfde plaats zou wreken, gelijk beruchte misdadigers wel eens worden opgehangen juist op de plaats, waar de misdaad gepleegd was, opdat de straf zou beantwoorden aan de zonde.

2. Hij voorspelt, dat God het ganse volk zal verlaten, en wel door de naam, die hij aan het tweede kind moet geven. Het eerste was een zoon, dit tweede een dochter, om aan te tonen, dat zowel zonen als dochters hun weg verdorven hadden. Sommigen zien daarin een teken dat Israël verwijfd werd, en daardoor verzwakt en krachteloos. Noem de naam van deze dochter "Lo-Ruchama, niet bemind" (zo wordt het Romeinen 9:25 vertaald), of: "niet van de ontferming deelachtig," aldus vinden wij het 1 Petrus 2:10. Het komt beide op hetzelfde neer. Deze naam ziet op het vonnis over het huis Israëls: Ik zal Mij voortaan niet meer5 ontfermen over het huis Israëls. Daarin wordt uitgesproken, dat God hun grote ontferming had betoond, maar dat ze die gunst hadden misbruikt en verbeurd, en nu wilde God zich niet meer over hen ontfermen. Zie, degenen, die Gods genade verzaken voor valse ijdelheid, hebben oorzaak om

te verwachten, dat die genade hen verzaakt en zij aan die valse ijdelheid overgelaten worden, Jona 2:18. De zonde neemt Gods genade zelfs van het huis Israëls, zijn eigen volk, weg, welks lot inderdaad hachelijk is, wanneer Hij zegt, dat Hij zich niet meer over hen zal ontfermen. En dan volgt: Ik zal ze zeker wegvoeren, sommigen vertalen: wegnemen, anderen uitrekken. Zie, wanneer de stroom van de genade afgedamd wordt, dan staat niets meer te wachten dan de fiolen van Gods toorn. Zij, over wie God zich niet langer ontfermen wil, zullen zekerlijk, als droesem en drek, opgeruimd worden.
Het woord voor wegvoeren betekent soms: de zonde vergeven, en sommigen verstaan het hier in deze zin: Ik zal Mij voortaan niet meer over hen ontfermen, ofschoon Ik ze tot nog toe, vergevende, heb vergeven. Hoewel God lang verdragen heeft, Hij zal niet eeuwig verdragen als een volk weigert zich te bekeren. Of: Ik zal Mij niet meer over hen ontfermen, dat Ik hun enigszins zou vergeven, of, gelijk de (Eng.) kanttekening zegt: dat Ik hun ten enenmale zou vergeven. Wanneer vergevende genade wordt geweigerd, kan geen andere worden verwacht, want die opent de deur voor alle andere genade. Sommigen lezen hierin troost. Ik zal Mij niet meer over hen ontfermen, totdat Ik, vergevende, hun zal vergeven, dat is totdat de Verlosser naar Sion komt om de goddeloosheden van Jakob af te wenden, Romeinen 11:26.
De Chaldeeusche lezing luidt: Maar, indien zij rouw hebben, zal Ik, vergevende, hen vergeven. Zelfs de grootste zondaars zullen, wanneer zij tot inkeer komen en terugkeren, ondervinden, dat er vergeving is bij God.

III. Hij moet hun bekend maken, welke genade God nog voor het huis van Juda bestemd heeft, ten tijde, toen Hij zo met het huis Israëls twistte, vers 7:Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen. Zie, ofschoon sommigen om hun ongehoorzaamheid worden afgesneden, zal God zich altijd een overblijfsel bewaren, dat vaten en gedenktekenen van Zijn barmhartigheid zijn. Wanneer de goddelijke gerechtigheid In sommigen verheerlijkt wordt, in anderen wordt vrije genade verheerlijkt. En, hoewel enigen door ongeloof afgebroken worden, toch zal God tot aan ‘s wereld einde Zijn gemeente hebben. Het verergert de verwerping van Israël, dat God zich over Juda nog ontfermt en niet over Israël, ofschoon ook Juda goddeloos heeft gehandeld, verwierp Hij het toen nog niet, zoals Hij Israël verwierp: Ik zal Mij over hen ontfermen en ze verlossen. Zie, onze zaligheid zijn wij uitsluitend aan Gods genade verschuldigd en niet aan enige verdienste van ons zelf.

Nu,
1. Slaat dit, ongetwijfeld, op tijdelijke verlossing, die God in Zijn ontferming aan Juda schonk, een gunst voor Juda en niet voor Israël. Toen de Assyrische legers Samaria hadden verwoest en de tien stammen in gevangenschap meegevoerd, trokken zij verder om Jeruzalem te belegeren. Maar God had erbarming met het huis van Juda en verloste het door de geweldige slachting, die de engel in een nacht in het kamp van de Assyriërs aanrichtte. Zo redde de Heere hun God hen onmiddellijk, niet door hun zwaard of door hun boog. Toen de tien stammen in ballingschap smachtten en hun land door anderen bezet werd, toen zij zeker weggevoerd waren, ontfermde zich God nog over het huis van Juda en verloste hen, en na zeventig jaar bracht Hij ze terug, niet door kracht of geweld, maar door de Geest des Heeren der heirscharen, Zacharia 4:6. Ik zal ze verlossen door de Heere hun God, dat is door Mijzelf. God zal zich verhogen in Zijn sterkte, Psalm 21:14, zal Zijn werk zelf ter hand nemen. Die verlossing is zeker, waarvan Hij de Auteur wil zijn, want wanneer Hij werkt, wie zal het keren? En die verlossing is de zekerste, die Hij zelf tot stand brengt. De Heere alleen leidde hem, Deuteronomium 32:12. Hoe minder ervan de mens in enige verlossing is, en hoe meer van God, zoveel heerlijker is ze en zoveel zoeter smaakt ze. Ik zal ze verlossen in het Woord des Heeren (zo luidt het Chaldeeuws) om Christus’ wil, die het eeuwige Woord is, en door Zijn macht.

Ik zal ze niet verlossen door boog of zwaard, dat is,
a. Zij zullen verlost worden, wanneer zij zo diep vernederd zijn, dat zij noch boog noch zwaard bezitten om zich te verdedigen, Richteren 5:8, 1 Samuel 13:22.
b. Zij zullen door de Heere verlost worden, wanneer zij verleerd hebben op hun eigen kracht of oorlogstuig te vertrouwen, Psalm. 44:6.
c. Zij zullen gemakkelijk verlost worden, zonder hulp van boog of zwaard, vers 7, Jesaja 9:5.
Ik zal ze door de Heere hun God verlossen. Als Hij zich hun God noemt, dan ligt daarin een verwijt aan de tien stammen, die Hem als hun God hadden verworpen, om welke reden Hij hen had verworpen.

Dit geeft ook de ware reden aan waarom Hij nog genade had voor het huis van Juda en dat verloste: omdat zij Zijn verbond als dat des Heeren hun God, nog onderhielden en als beloning voor hun trouw aan Zijn woord en Zijn dienst. Maar,
2. Het kan ook betrekking hebben op Judas verlossing van de afgoderij, welke verlossing hen bekwaam maakte en voorbereidde op andere verlossingen. En dit was inderdaad eene verlossing door de Heere hun God, alleen gewrocht door Zijn macht en genade, die ook door boog noch zwaard kan gewerkt worden. Juist toen het koninkrijk van Israël onder Hoséa, zeker weggevoerd werd, werd het rijk van Juda, onder Hiskia, heerlijk hervormd en daarom gespaard. En in Babel verloste God hen eerst van de afgoderij en daarna van de gevangenschap.

3. Sommigen houden het ervoor, dat deze belofte vooruitziet op de grote verlossing, die in de volheid van de tijden, zou teweeggebracht worden door de Heere God, Jezus Christus, die in de wereld is gekomen om Zijn volk te verlossen van hun zonden.

I. De tijdelijke verwerping van Israël wordt betekend door de naam van een derde kind dat Hoséa bij deze lichtzinnige vrouw had vers 8, 9. Wij moeten daarbij niet vergeten, dat al die kinderen, wier namen zulk een sombere betekenis hadden voor het huis Israëls, kinderen van de hoererijen waren, vers 2, allen geboren uit de hoer, die Hoséa tot vrouw had genomen, om aan te duiden, dat de ondergang van Israël het natuurlijke gevolg was van de zonde van Israël. Hadden zij geen opstand gepleegd tegen God, dan zou Hij ze nimmer verlaten hebben, God verlaat niemand, die niet eerst Hem verlaat. Hier is,
1. De geboorte van dat kind: Als zij nu Lo Ruchama gespeend had, ontving zij en baarde een zoon, vers 8. Er wordt melding gemaakt van een zeker tijdsverloop voor de geboorte van dit kind, dat in zijn naam de zekere voorzegging zou dragen van hun algehele verwerping, dat uitstel moet Gods geduld met hen betekenen en Zijn onwilligheid om terstond tot uitersten over te gaan. Sommigen geloven, dat de geboorte van een anderen zoon ziet op de volharding van het volk in hun goddeloosheid, de lust ontving nog steeds en baarde nog immer zonde. Zij deden zonde tot zonde toe zoals de Chaldeeusche Parafrase luidt), zij worden oud en hardnekkig in hun overspel.

2. De naam, aan dit kind gegeven. Noem hem Lo-Ammi, niet Mijn volk. Toen hun gezegd werd, dat God zich voortaan niet meer over hen zou ontfermen, sloegen zij er geen acht op, maar bliezen zich op met deze verwaandheid dat zij toch Gods volks waren, over wie Hij zich wel moest ontfermen. En daarom breekt Hij die staf onder hen en loochent alle betrekking tot hen: Gij zijt Mijn volk niet, en Ik wil uw God niet zijn. Ik wil de Uwe niet zijn, letterlijk vertaald. Ik wil tot u in generlei betrekking staan, wil niets met u te doen hebben, Ik wil uw Koning, uw Vader, uw Beschermer niet zijn.

Wij kunnen dat alles zeer gevoegelijk samenvatten in dit een woord: Ik wil de Uwe niet zijn, Ik wil niet meer voor u zijn wat Ik voor u ben geweest, noch wat gij tevergeefs zult verwachten, dat Ik nog zijn zal, noch wat Ik zou geweest zijn, indien gij u bij Mij gehouden hadt. Merk op: "Gij zijt Mijn volk niet, gij handelt niet gelijk Mijn volk betaamt, gij geeft geen acht op Mij noch gehoorzaamt Mij, als Mijn volk behoorde te doen. Gij zijt niet Mijn volk, maar het volk van deze of genen drekgod, en daarom erken Ik u niet als Mijn volk, noch zal u beschermen, neem generlei aanspraak van u op Mij aan, vraag u niets en verlos u niet uit de handen dergenen, die u gevangen hebben. Laat die u nemen, gij zijt de Mijne niet. Gij wilt in Mij uw God niet zien, maar brengt valse goden uw hulde, en daarom wil Ik uw God niet zijn, gij hebt met Mij niets te maken noch enig goed van Mij te wachten."
Zie, als God ons in een verbond met Hem brengt, is dat alleen Zijn werk en Zijn genade, want het begint van Zijn kant: Ik wil hun tot een God zijn, en dan zullen zij Mij to! een volk zijn, wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Maar dat het verbond verbroken wordt, is alleen ons werk en onze dwaasheid. De breuk ligt aan ‘s mensen zijde: Gij zijt Mijn volk niet, en daarom wil Ik uw God niet zijn. Indien God iemand haat, is dat, omdat hij eerst Hem gehaat heeft. Dit werd vervuld, toen Israël zeker weggevoerd werd naar Assyrië, en hun plaats kende hen niet meer. Zij waren niet meer Gods volk, want zij hadden Zijn kennis en Zijn dienst verloren, geen profeten werden hun meer gezonden, geen beloften meer hun gedaan, zo als de twee stammen in hun ballingschap. Ja, zij waren zelfs geen volk meer, maar, zover bekend is vermengd onder de natiën, in welker midden ze nu woonden, en gingen in hen op.

II. Van de terugkeer en het herstel van Israël in de volheid van de tijden. Hier, gelijk tevoren, gedenkt God van Zijn barmhartigheid te midden van de toorn, de verwerping is niet volstrekt, en evenmin onherroepelijk, vers 10, 11: Nochtans zal het getal van de kinderen Israëls zijn als het zand van de zee. Zie, hoe dezelfde hand, die wondt, ook uitgestrekt is om te helen, en hoe teder Hij, die scheurt, ook weer verbindt. Ofschoon God wondt door Zijn bedreigingen, toch zal Hij medelijden hebben en met eeuwige goedertierenheid vergaderen. Het zijn zeer kostelijke beloften, die hier aangaande het Israël Gods gedaan worden, en die ons nu van nut kunnen zijn.
1. Sommigen menen, dat deze beloften haar vervulling vonden in de terugkeer van de Joden uit hun ballingschap in Babel, toen velen uit de tien stammen zich bij Juda voegden en van de vrijheid genoten, die Cyrus uitriep, in grote getale uit de verschillende landen opkwamen, waarheen zij verstrooid waren, naar hun eigen land terug. Zulks geschiedde onder Zerubbabel, hun hoofd, allen smolten tot één volk samen, terwijl ze tevoren twee gescheiden volken waren geweest. En in hun land, waar God ze door Zijn profeten had verloochend en verworpen als de Zijne niet, zou Hij ze door Zijn profeten weer aannemen, en zij als Zijn kinderen voor Hem verschijnen, en uit alle delen des lands naar Zijn tempel komen om te aanbidden. Wij hebben reden om te geloven, dat, hoewel deze belofte ook een verder strekkende betekenis heeft, ze ook genadevol bedoeld en vromelijk gebruikt werd tot steun en troost voor de ballingen in Babel. Ze gaf hun een algemene verzekering van barmhartigheid, die God hun en hun land zou bewijzen, het volk kon niet verstrooid worden, zolang deze zegen bij hen bleef, die hun nu toegezegd werd.

2. Anderen menen, dat deze beloften haar vervulling, althans haar volkomen vervulling, niet zullen hebben tot op de algemene bekering van de Joden in het laatste van de dagen, die nog verwacht wordt, wanneer de bijna ongelofelijke aantallen Joden, die nu verstrooid zijn als het zand van de zee, zullen toegebracht worden om het geloof in Christus te omhelzen en in de Nieuwtestamentische kerk ingelijfd te worden. Dan en niet eerder, zal God ze als Zijn eigen volk erkennen, Zijn kinderen, zelfs daar waar zij onder de droeve tekenen van hun verwerping

hadden gelegen. De Joodse doctoren zien op deze belofte als nog niet in vervulling gegaan. Maar,

3. Het is zeker, dat deze belofte haar vervulling heeft gehad in de stichting van Christus' koninkrijk, door de prediking des Evangelies en de toebrenging beide van Joden en heidenen, want daarop past Paulus deze woorden toe, Romeinen 9:25, 26, en Petrus, wanneer hij schrijft aan de Joden in de verstrooiing, I Petrus 2:10. Israël is hier de nieuwtestamentische kerk, het geestelijke Israël, Galaten 6:16, alle gelovigen, die in de voetstappen van de gelovige Abraham wandelen en zijn zegen beërven, hij is de vader van de gelovigen, hetzij Joden hetzij heidenen, Romeinen 4:11, 12.

Laat ons nu zien, wat aan dat Israël beloofd is.
A. Dat het grotelijks zal vermenigvuldigen en zijn getal zeer toenemen, het zal zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden. Ofschoon het Israël naar het vlees verminderd en gering is, het geestelijke Israël zal talrijk zijn, ja ontelbaar. In de omvangrijke menigten, die door de prediking van het Evangelie tot Christus zijn gebracht, beide in de eerste eeuwen van het Christendom en daarna, is deze belofte vervuld, duizenden uit elke stam van Israël en uit andere volken een schare, die niemand tellen kan, Openbaring 7:4, 9, Galaten 4:27. Hierin wordt de belofte aan Abraham, toen God hem hoge vader van een menigte noemde, haar volle vervulling, Genesis 17:5, en Genesis 22:17. Sommigen merken op, dat zij hier met het zand van de zee vergeleken worden, niet alleen om hun getal, maar, gelijk het zand van de zee als slagboom tegen de wateren dient, dat ze de aarde niet overstromen, zo zijn de Israëlieten inderdaad een afwerende muur voor de plaatsen, waar zij wonen, om oordelen verre te houden. God kan niets tegen Sodom doen, zolang Lot daar vertoeft.

B. Dat God Zijn verbond met het Nieuwtestamentische Israël wil vernieuwen en zichzelf een gemeente vormen naar een even volledige en uitvoerige grondwet, als die aan de Oudtestamentische kerk ten grondslag lag. Ja, de voorrechten van de eerste zijn veel groter: ter plaatse waar tot hen gezegd zal zijn: gijlieden zijt Mijn volk niet, daar zult gij weer tot het verbond worden toegelaten en als Mijn volk erkend. De verlaten heidenen en de verworpen Joden, ieder op hun eigen plaats, zullen begenadigd en gezegend worden. Daar, waar de vaderen om hun ongeloof afgesneden zijn, zullen de kinderen, op hun geloof, weer aangenomen worden. Dit is een gezegende opstanding, dat zij, die Gods volk niet waren, weer Gods volk worden. Ja, de voorrechten worden uitgebreid, nu is het niet alleen: Gij zijt Mijn volk, als tevoren, maar: Gij zijt kinderen van de levende God of gij door uw geboorte Joden of heidenen zijt." Israël onder de wet, was Gods Zoon, Zijn eerstgeborene, maar toen was het minderjarig, nu, onder het Evangelie, zijn ze opgegroeid tot groter verstand en meerder vrijheid, Galaten 4:1, 2. Merk op,
a. Het is het onuitsprekelijk voorrecht van alle gelovigen, dat zij de levende God tot hun Vader hebben, de eeuwige God, en zichzelf mogen beschouwen als kinderen door genade en aanneming.
b. Het kindschap van de gelovigen zal erkend worden, tot hen zal, tot hun troost en voldoening, tot hun eer voor de oren van de wereld gezegd worden: gij zijt kinderen van de levende God. Laat de heiligen niet ongerust zijn, laat anderen hen niet verachten, want vroeger of later zullen de kinderen Gods geopenbaard worden, en de ganse wereld zal hun uitnemendheid kennen, en de waardigheid, die God hun geeft.
c. Het zal hun zeer tot troost en eer verstrekken, wanneer zij met de tekenen van Gods gunst verwaardigd worden op dezelfde plaats, waar zij zolang onder de tekenen van Zijn ongunst gebukt gingen. Het is ook troost voor de gelovige heidenen, dat zij niet naar Jeruzalem

behoeven te gaan om als Gods kinderen aangenomen en erkend te worden, maar mogen blijven waar zij zijn, op die plaats, al ware het de verst verwijderde plaats op aarde, op die plaats, waar zij op grote afstand waren, waar tot hen werd gezegd: Gij zijt Gods volk niet, maar vreemd daarvan, Jesaja 56:3, zelfs daar, zonder land en maagschap te verlaten, kunnen zij door het geloof de Geest van de aanneming ontvangen, waarbij hun geest medegetuigt, dat zij kinderen Gods zijn.

C. Dat zij, die onderling verdeeld waren tot elkander zullen gebracht worden, vers 11. de kinderen van Juda, en de kinderen Israëls zullen samenvergaderd worden. Deze samenvergadering van Juda en Jeruzalem, van die twee rijken, die met elkander in oorlog geweest waren en elkander gebeten en vereten hadden, wordt hier alleen als voorbeeld aangehaald van de gelukkige gevolgen van de stichting van Christus' koninkrijk in deze wereld. Wie onderling in de bitterste vijandschap hadden geleefd, zullen elkaar verstaan en liefhebben. Dit werd letterlijk vervuld, toen de Galileeërs, die een deel van het rijk van de tien stammen bewoonden, zich zo van harte verenigden met degenen, die waarschijnlijk het eerst Joden genoemd werden (die van het rijk van Juda), toen zij Christus volgden en Zijn Evangelie aannamen. En Jezus' eerste discipelen waren deels Galileeërs, deels Joden. Het eerste gebied, dat met het licht des Evangelies werd gezegend, was het land Zebulon en Nephtalim, Mattheüs 4:15. En al was er nog niet dadelijk een goede verstandhouding tussen Joden en Galileërs, hun geloof in Christus nam alle verschil weg, en er bleef van de vroegere verdeeldheid niets over. Ja, toen de Samaritanen geloofden, al had er vroeger tussen hen en de Joden nog groter vijandschap bestaan, bracht Christus tussen die beide volkomen eensgezindheid, Handelingen 8:14. Zo werden Juda en Israël samenvergaderd, en toch was dit nog maar een type van de veel belangrijker samenbrenging van Joden en Heidenen, toen door de dood van Christus, de muur des afscheidsels, de ceremonieële wet, was teniet gedaan, zie Eféze 2:14-16. Christus is gestorven en heeft dat volk en de kinderen Gods die verstrooid waren, tot een vergaderd, Johannes 11:52, Eféze 1:10.

D. Dat Jezus Christus het verenigingspunt voor al Gods geestelijk Israël zou zijn. Zij stemmen er allen mee in, zich een enig hoofd te stellen, dat niemand anders kan zijn dan Hij, die God gesteld heeft, namelijk Christus. Zie, Jezus Christus is het Hoofd van de gemeente, haar enig Hoofd, niet maar in staatkundige zin, maar een met levensinvloed, als dat van het natuurlijke lichaam. -In Christus te geloven is: Hem tot ons Hoofd aan te nemen, dat is: Gods bestel toe te stemmen en ons gewillig aan Zijn leiding en regering toe te vertrouwen, en dat in gemeenschap en samenwerking met alle goede Christenen. Zodat zij, ofschoon zij velen zijn, toch in Hem een en onderling één zijn. "Quiconveniunt in aliquo tertio inter se conveniunt," wie met een derde overeenstemmen, stemmen met elkander overeen.

E. Dat zij Christus tot hun hoofd gesteld hebbende, uit het land zullen optrekken, zij zullen komen, van allerlei aard, uit allerlei plaatsen, om zich bij de gemeente aan te sluiten, gelijk ze, onder de Joodse bedeling, van alle delen van het land Israëls naar Jeruzalem opkwamen om daar te aanbidden, Psalm 122:4. Daarheen gaan de stammen op, en op dat opgaan speelt de profeet voor de geest, als hij in deze profetie spreekt van de toebrenging van de heidenen tot de kerk, Jesaja 2:3. Komt, laat ons opgaan tot de berg des Heeren. Het betekent geen plaatsverandering, want zij worden gezegd op een plaats te zijn, vers 10, maar een verandering des gemoeds, een geestelijk opgaan tot Christus. Zij zullen optrekken van de aarde (gelijk men lezen, kan), want zij, die zich aan Christus geven als hun Hoofd, brengen hun genegenheid van de dingen van deze aarde over op de dingen, die boven zijn, Kolossensen 3:1, 2, zij zijn niet van de wereld, Johannes 15:19, maar hun wandel is in de

hemelen. Zij zullen optrekken uit het land, al is dat hun geboortegrond, zij zullen het gaarne verlaten om het Lam te volgen, waar het ook heengaat.

F. Dat. wanneer dit alles geschiedt, de dag van Jizreël groot zal zijn. Hoewel de dag van Jizreëls beproeving groot is (gelijk sommigen het verstaan), ook de dag van Jizreëls heerlijkheid zal groot zijn. Dat zal Israëls dag zijn, het zal zijn eigen dag zijn, nadat zijn vijanden zo lang hun dag gehad hebben. Israël heet hier Jizreël, het zaad Gods, het heilige zaad, het steunsel van het land. Dit zaad wordt nu in de aarde gezaaid en onder de kluiten begraven, maar groot zal de dag zijn, wanneer de oogst komt. Groot was de dag van de kerk, toen dagelijks tot de gemeente toegedaan werden, die zalig werden, Handelingen 2:47, toen deed de Almachtige grote dingen aan haar.

HOOFDSTUK 2

1 (1:12) Zegt tot uw broederen: Ammi, en tot uw zusteren: Ruchama. 2 (2:1) Twist tegen ulieder moeder, twist, omdat zij Mijn vrouw niet is, en Ik haar Man niet ben; en laat ze haar hoererijen van haar aangezicht, en haar overspelerijen van tussen haar borsten wegdoen. 3 (2:2) Opdat Ik ze niet naakt uitstrope, en zette ze als ten dage, toen zij geboren werd; ja, make ze als een woestijn, en zette ze als een dor land, en dode ze door dorst; 4 (2:3) En Mij harer kinderen niet ontferme, omdat zij kinderen der hoererijen zijn. 5 (2:4) Want hunlieder moeder hoereert, die henlieden ontvangen heeft, handelt schandelijk; want zij zegt: Ik zal mijn boelen nagaan, die mij mijn brood en mijn water, mijn wol en mijn vlas, mijn olie en mijn drank geven. 6 (2:5) Daarom, ziet, Ik zal uw weg met doornen betuinen, en Ik zal een heiningmuur maken, dat zij haar paden niet zal vinden. 7 (2:6) En zij zal haar boelen nalopen, maar dezelve niet aantreffen; en zij zal hen zoeken, maar niet vinden; dan zal zij zeggen: Ik zal heengaan, en keren weder tot mijn vorigen Man, want toen was mij beter dan nu. 8 (2:7) Zij bekent toch niet, dat Ik haar het koren, en de most, en de olie gegeven heb, en haar het zilver en goud vermenigvuldigd heb, dat zij tot de Baal gebruikt hebben. 9 (2:8) Daarom zal Ik wederkomen, en Mijn koren wegnemen op zijn tijd, en Mijn most op zijn gezette tijd; en Ik zal wegrukken Mijn wol en Mijn vlas, dienende om haar naaktheid te bedekken. 10 (2:9) En nu zal Ik haar dwaasheid ontdekken voor de ogen harer boelen; en niemand zal haar uit Mijn hand verlossen. 11 (2:10) En Ik zal doen ophouden al haar vrolijkheid, haar feesten, haar nieuwe maanden, en haar sabbatten, ja, al haar gezette hoogtijden. 12 (2:11) En Ik zal verwoesten haar wijnstok en haar vijgenboom, waarvan zij zegt: Deze zijn mij een hoerenloon, dat mij mijn boelen gegeven hebben; maar Ik zal ze stellen tot een woud, en het wild gedierte des velds zal ze vreten. 13 (2:12) En Ik zal over haar bezoeken de dagen des Baals, waarin zij dien gerookt heeft, en zich versierd met haar voorhoofdsiersel, en haar halssieraad, en is haar boelen nagegaan, maar heeft Mij vergeten, spreekt de HEERE. 14 (2:13) Daarom, ziet, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken. 15 (2:14) En Ik zal haar geven haar wijngaarden van daar af, en het dal Achor, tot een deur der hoop; en aldaar zal zij zingen, als in de dagen harer jeugd, en als ten dage, toen zij optoog uit Egypteland. 16 (2:15) En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat gij Mij noemen zult: Mijn Man; en Mij niet meer noemen zult: Mijn Baal! 17 (2:16) En Ik zal de namen der Baals van haar mond wegdoen; zij zullen niet meer bij hun namen gedacht worden. 18 (2:17) En Ik zal te dien dage een verbond voor hen maken met het wild gedierte des velds, en met het gevogelte des hemels, en het kruipend gedierte des aardbodems; en Ik zal de boog, en het zwaard, en de krijg van de aarde verbreken, en zal hen in zekerheid doen neerliggen. 19 (2:18) En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden. 20 (2:19) En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof; en gij zult de HEERE kennen. 21 (2:20) En het zal te dien dage geschieden, dat Ik verhoren zal, spreekt de HEERE; Ik zal de hemel verhoren, en die zal de aarde verhoren. 22 (2:21) En de aarde zal het koren verhoren, mitsgaders de most en de olie; en die zullen Jizreël verhoren. 23 (2:22) En Ik zal ze Mij op de aarde zaaien, en zal Mij ontfermen over Lo-ruchama; en Ik zal zeggen tot Lo-ammi: Gij zijt Mijn volk; en dat zal zeggen: O, mijn God!

De inhoud van dit hoofdstuk komt vrijwel overeen met die van het voorgaande en spreekt van dezelfde gebeurtenissen en de oorzaken daarvan. Gelijk daar, zo ook hier,

I. Ontdekt God, door Zijn profeten, de zonde van het volk en bezoekt hen daarover, namelijk de zonde van hun afgoderij hun geestelijke hoererij, hun afgodendienst en vergeten van God en hun verplichtingen jegens hen, vers 1, 2, 5, 8.
II. Bedreigt Hij hen, dat Hij hun zal ontnemen die overvloed van allerlei goeds, waarmede zij hun afgoden hadden gediend en hen hulpeloos aan de verwoesting overgeven, vers 3-4, 6, 7, 9- 13.
III. Belooft Hij, om Zijnentwil, ten laatste in een weg van barmhartigheid tot hen weder te keren, vers 14, en hun vroegere overvloed weer te schenken, vers 15 hen van hun neiging tot afgoderij te verlossen, vers 16, 17, zijn verbond met hen te vernieuwen, vers 18-20, en hen met allerlei goeds te zegenen, vers 21-23.

Hoséa 2:1-22

Sommigen maken de eerste woorden van dit hoofdstuk tot de laatste van het vorige, en voegen ze bij de beloften, die wij hier ontmoeten, aangaande de grote dingen, die God voor het volk doen wilde. Wanneer zij Christus tot hun enig Hoofd hebben gesteld en om Hem verenigd zijn, laat hen dan tot elkander zeggen, met triomf en in verrukking (laat de profeten het tot hen zeggen, zo luidt het Chaldeeusch): "Troost, troost mijn volk. Zegt tot hen: Ammi en Ruchama, noemt hen weer zo, want zij liggen niet meer onder het vonnis en de vloek van Lo- Ammi en Lo-Ruchama. Zij zullen weer Mijn volk zijn en opnieuw barmhartigheid verkrijgen". Gods geestelijk Israël, uit Joden en heidenen zonder onderscheid samenvergaderd, zullen elkaar broeders en zusters noemen, zullen elkaar als Gods volk en Zijn beminden erkennen, elkaar omhelzen en elkaar opwekken om beide dank te betalen voor en te wandelen waardig de gewone zaligheid waaraan allen deel hebben. Of liever: omdat de volgende woorden met deze een nauw verband schijnen te hebben, ook deze zijn bedoeld ter overtuiging van schuld en ter vernedering.

De moeder, vers 1, schijnt dezelfde te zijn als de broeders en zusters, Hoofdstuk 1:11, de kerk van de tien stammen, de massa van het volk, die broeders waren, en in een bijzondere zin als de hoofden en leidslieden, die als het ware de moeder waren, door welke de overigen werden gevoed en opgebracht. Maar wie zijn de kinderen, die dus tegen hun moeder moesten twisten? Of,

a. de Godzaligen in hun midden, die tegen de goddeloosheid van hun tijd getuigden, laat ze stoutmoedig voortgaan met hun getuigenis tegen de afgoderijen en de grote verdorvenheid, die onder hun volk heerst. Laat degenen, die hun knie, voor Baäl niet gebogen hebben, de zaak bepleiten tegen degenen, die dat wel hebben gedaan, en trachten, ze met zulke argumenten te overtuigen, als hun hier in de mond gelegd worden. Zie, bijzondere personen mogen en moeten, op hun plaats, optreden en getuigen tegen de openbare ontheiliging van Gods naam en dienst. Kinderen mogen, nederig en bescheiden, met hun ouders spreken wanneer de laatsten verkeerd handelen. Twist tegen uw moeder, zoals Jonathan tegen Saul deed, aangaande David. Of

b. Die onder hen in lijden waren, die in de rampen van de tijd deelden, laat die niet over God klagen, niet met Hem twisten, noch Hem de schuld geven, alsof Hij hard met hen handelt, en niet gelijk een tedere vader. Neen, laat ze twisten tegen hun moeder, en haar de schuld geven, omdat zij schuld heeft, vergelijk Jesaja 50:1:"Om haar (Eng. vert.) overtredingen is uw moeder weggezonden, zij heeft zich zelf en gij hebt haar al uw ellende te wijten". Laat ons nu zien, hoe zij tegen haar twisten moeten.

I. Zij moeten haar herinneren de betrekking, waarin zij tot God gestaan, de vriendelijkheid, die Hij haar getoond, de vele gunsten, die Hij haar geschonken of nog voor haar bestemd had. Laat ze hun broeders en zusters zeggen, dat ze Ammi en Ruchama geweest waren, Gods volk en vaten van Zijn barmhartigheid, en dat nog geweest zouden zijn, als haar moeder trouw was gebleven, Hoofdstuk 1:12. Zie, onze betrekking tot God en afhankelijkheid van Hem verergeren nog zeer onze opstand tegen Hem.

II. Zij moeten haar, in Gods naam, voorhouden, dat zij het huwelijkscontract tussen haar en God verbroken heeft. Laat ze haar zeggen, dat God haar niet langer als Zijn vrouw beschouwt noch Zichzelf als haar Man. Zeg haar, vers 1, dat zij Mijn vrouw niet is, en Ik haar Man niet ben dat zij door haar geestelijke hoererij al de eer en de troost van haar betrekking tot God heeft verbeurd en Hem getergd, haar de scheidbrief te geven. Merk op, geen overweging kan machtiger zijn om ons tot berouw te brengen dan de hoon, die wij God door onze zonde hebben aangedaan, en de terging om ons te verloochenen en te verwerpen. Het is tijd om

rondom ons te zien, en te bedenken welke weg wij moeten inslaan, wanneer God dreigt, ons te laten varen, want wee ons, als hij niet onze Man is. Zij moesten haar dit verwijten, vers 4: Hun moeder hoereert, die henlieden ontvangen heeft, handelt schandelijk, of gelijk het Chaldeeusch luidt: Hun moeder heeft de hoer gespeeld, hun vergadering heeft valse profeten (of liever: afgoden) nagehoereerd. Een afgod heet een schandelijkheid, Hoofdstuk 9:10, en afgoderij een schandelijk ding. Het is niet alleen een hoon jegens God, maar ook een belediging van de mens, neer te vallen voor een stuk hout van een boom, gelijk de profeet het noemt. Of: het beduidt, dat de zondaar onbeschaamd, schaamteloos in de zonde is en weigert schaamrood te worden Jesaja 6:15. Of: zij heeft beschaamd gemaakt heeft allen die haar zien beschaamd, haar eigen kinderen schamen zich, met haar verwant te zijn.

III. Zij moeten haar bestraffen om haar ondankbaarheid jegens God, haar Weldoener, als zij aan haar afgoden de dank brengt voor de gaven, die Hij haar had geschonken, en dan deze reden opgaf waarom zij hun de eer bracht, die Hem alleen toekwam: Ik zal mijn boelen nagaan, die mij mijn brood en mijn water, mijn wol en mijn vlas, mijn olie en mijn drank gaven.
Merk hier op
1. Haar goddeloos besluit om in haar afgoderij te volharden, ondanks al wat God had gezegd om haar ervan af te trekken, beide door Zijn profeten en door Zijn handelingen met haar. Zij zeide: Wat daartegenover ook aangeboden wordt, ik zal mijn boelen nagaan, of hen, die mijn liefde verwerven, wie ik mijn liefde niet kan weigeren. Van alle volken, wier verbond Israël begeerde en op wie het steunde, verstonden de Chaldeeën het het best, haar te verschaffen wat zij nodig had. Maar het is beter te verstaan van de afgoden, die zij dienden, om haar liefde voor wat zij haar boelen noemt te verklaren. Zie, wie schandelijk handelen: zij, die willens en wetens de zonde doen, en zij, die hun leven in de zonde openlijk uitspreken en erkennen. Zie de dwaasheid van de afgodendienaars, boelen te noemen wat zelfs geen leven heeft. Laat ons leren, God onze Liefhebber te weten, laat ons van Hem alles goeds denken, in Hem het hoogste belang stellen en van Zijn liefde genieten.

2. De grote fout, waarop dit besluit gegrond was: Ik zal mijn boelen nagaan, die mij mijn brood en mijn water, dus spijs en drank, mijn wol en mijn vlas, dus mijn kleding, mijn olie en mijn drank, dus ook wat men weelde kan noemen, geven zullen. Voor drank kan men ook lezen sterke drank en wijn.
Merk op,
a. Zinnelijke dingen zijn de beste voor vleselijk gezinde harten en hebben de grootste aantrekkelijkheid, als ze die najagen, bekommeren ze zich weinig om wat volgen zal. De God Israëls stelde haar voor Zijn inzettingen en rechten, Deuteronomium 4:8, begeerlijker dan goud en zoeter dan honig, Psalm 19:11, beloofde haar Zijn gunst, die haar vreugde in hun hart zou geven meer dan vermenigvuldigde koren en most, Psalm 4:8, maar in al deze dingen had zij geen smaak. Vanwaar haar aardse benodigdheden kwamen, daarheen wilde zij haar genegenheden wenden. "O curvae in terram animae et coelestium inanes!" O ontaarde gemoederen, u buigende naar de aarde, zonder iets hemels!
b. Het is God onteren en beledigen, wanneer men Hem vergeet in het najagen van zinnelijke genoegens en genot, Hem, die ons niet slechts iets beters, maar ook het zinnelijke schenkt. De afgodendienaars noemden Ceres de godin van het koren, Bachus de god van de wijn enz. en meenden dan dwaselijk, dat die hun koren en wijn gaven, en vergaten de Heere hun God, die hun zowel een goed land als kracht geeft om vermogen te verkrijgen, Deuteronomium 8:18.
c. Velen worden door hun wereldse voorspoed in de zonde verhard. Zij had overvloed van deze dingen, toen zij de afgoden diende, en dacht dan, dat zij ze van die afgoden kreeg, omdat

zij die diende, zo redeneerde zij: toen ik Melecheth des hemels drankofferen offerde, toen werd ik met brood verzadigd, Jeremia 44:17, 18.

IV. Zij moeten haar overhalen om zich te bekeren en boete te doen. God zal haar verloochenen, zo zij in haar hoererij voortgaat, laat ze haar hoererij wegdoen, vers 2. Laat haar overtuigd worden dat bekering voor haar mogelijk is, haar afgoden, die haar dierbaar zijn, kunnen nog verlaten worden, en het zal haar zekerlijk goed doen, indien zij zich bekeert. Zie, ons pleiten met zondaars moet bedoelen, hen tot bekering uit te drijven, en niet, hen wanhopig te maken. Laat ze haar hoererij en haar overspelerijen wegdoen, dezelfde zaak, tweemaal genoemd, wijst op de menigte overtredingen, waaraan zij schuldig staat, die alle moeten verlaten worden, eer zij met God kan verzoend worden. Laat zij ze van haar aangezicht wegdoen, vers 1, als verfoeilijke dingen, die ze niet kan aanzien, laat haar tot dezelve zeggen: Weg eruit! Jesaja 30:22. Laat zij ze wegdoen van haar aangezicht en van tussen haar borsten, dit is laat haar niet doen als hoeren, die niet alleen haar eigen zondige neiging aan de dag leggen, maar ook anderen daartoe prikkelen, door haar aangezicht te blanketten en haar borsten te ontbloten. Laat ze niet door allerlei zondig genot met de aanbidding van afgoden te verbinden, zichzelf en anderen verstrikken. Laat haar dat alles wegdoen. Iedere zondige weg, zo men daarin verhardt, is overspelige afkering van God. En hier kunnen wij zien, wat het betekent, inderdaad berouw te hebben en zich te bekeren.
1. Ware boetvaardigen zullen openbare en geheime zonden beide laten varen, zullen niet alleen openlijke hoererij opgeven, maar ook verborgene, heimelijke, tussen haar borsten, de zonde, die in de mond zoet is.

2. Zij moet de uitwendige aanleiding tot de zonde vermijden en de inwendige geneigdheid bestrijden. Afgodendienaars wandelden naar het gezicht van hun ogen, hoereren hun drekgoden na, Ezechiël 6:9:Deuteronomium 4:19, en daarom moet zij ze van haar aangezicht wegdoen, opdat ze haar niet tot nieuw kwaad verleiden. Zie de wijn niet aan, als hij zich rood vertoont. Maar dat is niet genoeg, de bijl moet aan de wortel van de bomen gelegd worden, de verdorven neiging des harten moet veranderd worden, die moet van tussen de borsten weggedaan worden, opdat Christus alleen de innigste en hoogste plaats in ons binnenste inneme. Hooglied 1:13.

V. Zij moeten haar de eindelijke ondergang laten zien, die zeker het noodlottige einde van haar zonde zal zijn, indien zij geen boete doet en terugkeert, vers 2. Opdat Ik ze niet naakt uitstrope. Dit woord is hier niet een vonnis maar een waarschuwing, opdat zij de straf ontga. Laat haar haar hoererijen wegdoen, opdat Ik ze niet naakt uitstrope. God wacht dus, of Hij de zondaars geen genade kan bewijzen, als zij maar ontvankelijk voor genade willen zijn. Hier wordt gedreigd, dat God met haar zal handelen gelijk een rechtvaardig en jaloers echtgenoot ten laatste met zijn overspelige vrouw doet, die zijn huis met onechte kinderen vult en niet weer wil keren, hij jaagt haar en haar kinderen de deur uit en laat ze gaan bedelen. Ik zal Mij over haar kinderen niet ontfermen, vers 3, de bijzondere personen, die in de rampen des volks delen en het opkomend geslacht, zal daardoor ten val komen, omdat zij kinderen van de hoererijen zijn en de ijdele wandeling, die hun van de vaderen overgeleverd is, onderhouden. Nu wordt hier gedreigd, dat ze zowel ontbloot als van spijs beroofd zal worden. Zij meenden, dat hun afgoden hun brood en water, wol en vlas gaven, maar God zal, door dat alles weg te nemen, hun doen zien, dat Hij het was, die hun dit alles had gegeven.

1. Zij zal ontbloot worden: Opdat Ik ze niet naakt uitstrope, al haar versierselen wegneme, waarop ze trots was, en waarmede ze haar boelen lokt, uitstrope en zette ze als ten dage, toen ze geboren werd, haar even naakt uit de wereld zende, als zij erin gekomen is, dit doet de

dood, Job 1:21. Ik zal haar uitstropen en haar zou aan koude en schande blootstellen, en terecht wordt zij aan schande blootgesteld, daar zij zelf schandelijk gehandeld heeft, vers 4. De dag, toen God hen uit Egypte opvoerde, waar zij niet beter dan slaven en bedelaars waren geweest, was de dag van hun geboorte. God dreigt hen nu, hen tot even lage en ellendige toestand terug te zullen brengen als waarin Hij ze toen gevonden heeft. Welke eerbied ze ook verworven hadden, en tegen welke smaad ze ook beschermd waren geworden, in het midden van hun naburen, het zou hun alles ontnomen worden, Zie Ezechiël 16:4, 39.

2. Zij zouden honger lijden, niet alleen hun eer, maar ook weelde en nooddruft verliezen. Zij zullen van honger omkomen, als een woestijn gemaakt worden en gezet als een dor land en gedood door dorst. Zij had zo gepocht op haar brood en water, haar olie en drank, die haar boelen haar gegeven hadden, en nu zal haar zelfs het noodzakelijkste niet gelaten worden. Het land zal zijn bewoners zijn vermogen niet meer geven, bij gebrek aan regen, of, indien al, het zal door de vijand worden geroofd, zodat de rechtmatige eigenaars van gebrek omkomen. Sommigen verstaan het in deze zin: "Ik zal haar maken als zij was in de woestijn, en haar zetten waar ze eens geweest was, in een dor land, waar zij soms versmachtte van dorst. Zo wordt het eerste deel van het vers duidelijk: Ik wil ze zetten als ten dage, toen zij geboren werd, want het was in de uitgestrekte, huilende woestijn, dat Israël het eerst tot een volk werd. Zij zullen in een even beklagenswaardige toestand verkeren als hun vaders eenmaal, wier dode lichamen in de woestijn gevallen zijn. Zelfs in zeker opzicht nog ellendiger toestand want toen hadden de kinderen althans nog de belofte van het Heilige Land, maar nu zal Ik Mij over haar kinderen niet ontfermen, omdat zij kinderen van de hoererijen zijn. God gaat hier voort met dreigen, wat Hij dit verraderlijk, afgodisch volk zou doen, Hij waarschuwt het, opdat Hij niet behoeft te wonden en bedreigt, opdat Hij niet behoeft te slaan Indien hij zich niet bekeert, zo zal Hij Zijn zwaard wetten, Psalm 7:12, maar indien hij zich bekeert, zo zal het wederom in de schede gestoken worden. Zij hebben zich niet bekeerd, en daarom komt al dat kwaad over hen, en de dreiging tevoren toont, dat het de uitvoering was van een goddelijk vonnis, om hun goddeloosheid over hen uitgesproken, en geschreven tot onze waarschuwing.

I. Zij zullen in al hun raad verbaasd en verward worden en in al hun verwachtingen teleurgesteld. Dit wordt gedreigd, vers 5, 6. Maar aan het dreigement wordt een belofte verbonden, dat dit zal zijn een middel om hen van hun dwaasheid te overtuigen en terug te brengen tot hun plicht, zo zal uit het kwade iets goeds voortkomen, ten teken van de barmhartigheid, die God nog voor hen bewaart. En daar dit de gelukkige vrucht en uitwerking van de ellende zal zijn valt het moeilijk, uit te maken, of de voorspelling dan wel de ellende zelf, een bedreiging of een belofte moet heten.
1. God zal moeilijkheden en bezwaren in de weg stellen, zodat hun openbare beraadslagingen en zaken in de war lopen en geen voorspoed hebben, ook zullen zij niet in staat zijn, daarmede voort te gaan: Ik zal uw weg met doornen betuinen, met zulke kruisen als, gelijk doornen en distelen, het gevolg en de vloek van de zonde zijn, die schrammen, en scheuren en hinderen, en zo die doornen dwars over de weg groeien, hun voortgang geheel belemmeren en dwingen terug te keren. Zij heeft gezegd: Ik zal mijn boelen nagaan, ik zal mij aan mijn overeenkomsten en verbonden met vreemde mogendheden houden en daarop vertrouwen". Maar God zegt: "Zij zal in deze plannen gedwarsboomd worden en onmachtig blijken, ze uit te voeren. Ik zal haar weg met doornen betuinen, en als dat niet helpt, zal Ik een omheiningmuur maken". Indien lichte kastijdingen over haar komen en op haar niet vermogen, dan zal God zwaardere gebruiken, want overwinnen zal Hij, wanneer Hij oordeelt. Het zal zulk een betuining en zo'n muur zijn, dat zij haar paden niet zal vinden. De verandering van grammatische persoon, uw en zij: Ik zal uw weg met doornen betuinen, en: zij zal haar paden niet vinden, is niet ongewoon in de Schrift, vooral wanneer met bijzondere

ernst wordt gesproken. "Zondaar, sla hier wel acht op, Ik zal uw weg met doornen omtuinen, en allen gij, die dit gadeslaat, geeft acht op de uitwerking van die omtuining, nu, zij zal haar paden niet vinden." Zij zal zijn als een wandelaar, die niet alleen niet weet welke weg hij moet inslaan, nu zoveel voor hem liggen, maar die in het geheel geen weg ziet. En dan zal zij haar boelen nalopen, maar ze niet aantreffen, zij zal haar belang zoeken bij de Assyriërs en Egyptenaren, en hun bescherming inroepen, maar het zal hun niet baten, zij zullen of geen verbond met haar willen sluiten of geen hulp bieden, of haar vergeefs helpen gelijk een gebroken rietstaf. Zij zal hen nalopen, maar ze niet aantreffen, zal hun afgoden dienen, maar niet de voldoening vinden, die ze zocht en zich beloofde. De goden, die ze vertrouwde en op wie ze zich verliet, kunnen niets voor haar doen en hebben niets te zeggen om haar te bemoedigen. Nu,

a. Dit is een even rechtvaardig oordeel als de Sodomieten trof, toen zij met blindheid geslagen werden en moede werden om de deur te vinden, Genesis 19:11, en zo ook de Syriërs, 2 Koningen 6:18. Zie, degenen, die het hardnekkigst hun zondige wandel vervolgen, worden daarin gewoonlijk op de krachtigste manier gedwarsboomd. Doornen en distelen zijn in de weg van de verkeerde, Spreuk. 25:5. Bij de verkeerde bewijst Gij U een worstelaar Psalm 18:27. Indien gij met Mij in tegenheid wandelt, zo zal Ik ook met u in tegenheid wandelen, Leviticus 18:23-24. De klagende profeet zucht: Hij heeft mijn wegen toegemuurd, Klaagliederen 3:7, 9. De weg van God en van de plicht is met doornen omtuind, maar Hij helpt door, de weg van de zonde is ook met doornen omtuind, maar zonder uitzicht op Zijn hulp.

b. Dit is zo’n vriendelijk verwijt en inderdaad zulk een barmhartigheid, als Bileam ervoer, toen de Engel hem in de weg stond en hem verhinderde voort te gaan en Israël te vloeken, Numeri 22:22. Zie, hindernissen en tegenspoeden op een zondige weg zijn grote zegeningen en moeten daarvoor ook gehouden worden. Zij zijn Gods omtuiningen, die ons terughouden van overtreding en ons terugdrijven naar de groene weiden, opdat Hij de mens afwende van zijn werk en van de man de hoovaardij verberge, Job 33:17, om de weg van de zonde moeilijk te maken, opdat wij terugkeren, of wij willen of niet. Wij hebben reden God te danken, zowel voor verhinderende genade als voor terugbrengende omstandigheden.

2. De bezwaren, die God haar in de weg stelt, zullen in haar gemoed gedachten wekken aan terugkeer. Dan zal zij zeggen: "Ik zal heengaan en keren weer tot mijn vorige Man. Haar boelen laten haar in de steek, en nu gedenkt zij haar ontrouw, zij wil tot God terugkeren, en zich voor Hem vernederen en smeken, dat Hij haar weer aanneme, want toen was het mij beter dan nu."

Twee dingen worden hier gevorderd van dit ontaard, afvallig volk.

a. Een oprechte belijdenis van de dwaasheid van hun afval. Zij moeten nu erkennen, dat dit hun beter was, toen zij naar Gods geboden wandelden, dan nu zij Hem verlaten hebben. Zie, wie ook de dienst van God voor die an de wereld en van het vlees heeft verwisseld moet vroeger of later tot de erkentenis komen dat hij een slechte ruil heeft gedaan, en dat het beter met hem stond, toen hij op het pad van gehoorzaamheid ging en overwoog op welke nuttige wijze hij zijn tijd zou besteden en wel overwoog wat hij zeggen zou, toen genoot hij meer ware troost en reiner vreugde dan ooit nadat hij afgedwaald was.

b. Een goed voornemen om terug te keren op het pad van Gods geboden. Ik zal heengaan en keer weer tot mijn vorige Man, en zij kent Diens goedheid en vergevingsgezindheid zo goed, dat zij spreekt zonder enige twijfel of Hij haar ook weer zal willen ontvangen en in vorige gunst herstellen. Zie, de bezwaren, die wij ontmoeten, als wij bij het schepsel voldoening zoeken, moeten, als niets anders helpt, ons eindelijk naar de Schepper uitdrijven, bij Wien alleen die voldoening te vinden is. Wanneer Moab vermoeid is geworden op de hoogten, dan zal hij in Zijn heiligdom gaan om te aanbidden, Jesaja 16:12. En wanneer de verloren zoon

nauwelijks varkensdraf meer kan krijgen, en bedenkt, dat de huurlingen in zijns vaders huis overvloed van brood hebben, terwijl hij schier vergaat van honger, dan zegt hij: "Ik zal opgaan en tot mijn Vader gaan", Lukas 15:17, 18.

II. De zo nodige steun en gemakken des levens worden haar ontnomen, omdat zij er God mee onteerd heeft, vers 7, 8 Haar land bracht overvloedig voort. Zie nu hier 1. Hoe goedertieren God was geweest, haar die overvloed te geven. Hij had haar niet alleen koren voor haar nooddruft, maar ook wijn tot verheuging, en olie tot sieraad geschonken. Ja, Hij had haar het zilver en goud vermenigvuldigd, om daarmede in andere landen handel te drijven en derzelver voortbrengselen thuis te halen, die ze zelfs voor de nakomelingschap kon opleggen. Zilver en goud duren langer dan koren, wijn en olie. Hij had haar ook wol en vlas gegeven om haar naaktheid te bedekken en haar te versieren, Ezechiël 16:10. Zie, God is een milddadig Weldoener, zelfs voor degenen, die Hij voorziet, die Hem ondankbaar zullen zijn.

2. Hoe laaghartig zij die overvloed had misbruikt.
a. Zij beroofde God van de eer van Zijn gaven. Zij bekent toch niet, dat Ik haar het koren, en de most en de olie gegeven heb, zij denkt er niet aan. De wet en de profeten hadden haar telkens weer erop gewezen, dat zij alles wat zij genoot aan Gods milde voorzienigheid te danken had, maar haar was zo vaak door de valse profeten en afgodische priesters voorgehouden, dat zij haar koren van die en die afgod had, en haar wijn van een andere, enz, dat zij haar betrekking tot haar grote Weldoener en haar verplichting jegens Hem geheel vergeten was. Zij bedacht dat niet, zij wilde het niet erkennen. Willens was haar dit onbekend, en zij was lager dan de os, die zijn bezitter kent, en dan de ezel, die de krib van zijn baas kent. Zij bekende het niet, zij betaalde Hem geen dank daarvoor, noch bedacht zij, wat zij Hem voor al Zijn weldaden vergelden zou. Zij handelde als kende zij de Gever in het minst niet.
b. Zij diende en eerde er Zijn vijanden mede. Zij heeft ze de Baäl gebruikt, zij heeft diens beelden met goud en zilver versierd, Jeremia 10:4, en zichzelf getooid om die beelden te aanbidden, vers 13. Zie Ezechiël 16:17-19. Waarmede zij Baäl maakte, zo luidt de (Eng.) kanttekening, dat is: het beeld van Baäl. Zie, het is een grote oneer voor de God des hemels de gaven van Zijn voorzienigheid tot voedsel en brandstof van onze lusten te gebruiken, in plaats van voor ons behoud in Zijn dienst, en de olie om de raderen van onze gehoorzaamheid glad te houden.

3. Hoe rechtvaardig het is, die overvloed van haar wee te nemen: Daarom zal Ik weerkomen, en Mijn koren wegnemen op zijn tijd. Ik zal andere maatregelen nemen, en de goede dingen, die Ik haar heb gegeven, weer terugnemen. Ik eis ze terug, gelijk de wet iemand, die ten onrechte van zijn goed beroofd is, dat verlies vergoedt, of zo een gehuurde woning geheel of ten dele bedorven is, de eigenaar schadevergoeding toestaat. Merk op, dat God haar overvloed Mijn koren en Mijn wijn, Mijn wol en Mijn vlas noemt. Zij noemde het het hare: mijn koren enz., maar God herinnert haar, dat het niet het hare, maar het Zijne is. Hij heeft, als Eigenaar, haar alleen het gebruik verleend, haar als rentmeesteres het bestuur toevertrouwd, maar Zich zijn eigendomsrecht voorbehouden. Het is Mijn koren en Mijn wijn. God wil, dat wij weten zullen, niet alleen dat alles wat wij op aarde hebben en genieten, van Hem komt, maar dat Hij er ook een onvervreemdbaar recht op blijft houden, dat alles meer het Zijne dan het onze is, en daarom in Zijn dienst besteed, en Hem van alles verantwoording gedaan worden moet. Hij zal dus haar overvloed wegnemen, omdat zij die verbeurd heeft door Zijn recht te miskennen, gelijk een huurder het recht van de eigenaar miskent, wanneer hij met het gehuurde als met zijn eigendom te werk gaat. Hij zal het terugnemen, opdat het niet langer misbruikt worde gelijk het schepsel, dat gezegd wordt vrijgemaakt te worden van de dienstbaarheid van de verderfenis, waaronder het zucht, Romeinen 8:21. Hij zal het wegnemen op Zijn tijd en op

Zijn gezette tijd, juist als zij meende er geheel zeker van te zijn. Het zal in de haven schipbreuk lijden, en het zal maar een hoop van het gemoeide zijn, Jesaja 17:11. Hij zal het wegnemen door ongunstige omstandigheden of door onredelijke mensen. Zie, degenen, die de barmhartigheden, welke God hun bewijst, misbruiken tot Zijn oneer, kunnen niet verwachten, ze lang te genieten.

III. Zij zal al haar eer verliezen en aan verachting blootstaan, vers 9:Ik zal haar dwaasheid ontdekken, al haar heimelijke goddeloosheid aan het licht brengen en openbaar maken, tot haar schande, Ik zal door de straf voor al haar kwaad laten zien, hoe afschuwelijk, hoe verachtelijk, hoe honend dat is. Het feit is ontkend, maar zal nu duidelijk blijken, het kwaad is vergoelijkt, maar zal nu in al zijn boosheid tentoongesteld worden. En dit voor de ogen van haar boelen, in het gezicht van de naburige volken, met wie zij een verbond wilde sluiten van wie zij zich afhankelijk maakte. Zij zullen haar verachten en zich schamen over haar zwakheid en armoede en wangedrag, zij zullen haar niet langer hun vriendschap waardig achten. Zie dit vervuld, Kl. 1:8: Allen die haar eerden, achten haar onwaard, dewijl zij haar naaktheid gezien hebben.
Of in het gezicht van zon en maan, die zij als haar boelen heeft gediend, voor die zal haar dwaasheid ontdekt worden. Vergelijk dit met Jeremia 8:1, 2. Zij zullen de beenderen van de koningen van Juda, en de beenderen van hun vorsten, en de beenderen van de priesters en de beenderen van de profeten uit hun graven uithalen, en zij zullen ze uitspreidden voor de zon en voor de maan, die zij liefgehad en die zij gediend hebben. Zie, de zonde brengt schande, Iaat hen die verwachten, welke schandelijk hebben gehandeld. Welk ander lot kan deze onbeschaamde overspeelster verwachten dan dat een publieke hoer, dan door de stad te pronk gereden te worden? En, wanneer God verschijnt om zo met haar te handelen, zal niemand haar uit Zijn hand verlossen, goden noch mensen, op wie zij vertrouwde. Zie, degenen, die zich niet wilden toevertrouwen aan de hand van Gods genade, kunnen niet gered worden uit de hand van Zijn gerechtigheid.

IV. Zij zal al haar genoegens verliezen en aan droefheid ten prooi vallen, vers 10 Ik zal doen ophouden al haar vrolijkheid Het schijnt dus, dat, al had zij van God afgehoereerd, zij toch in haar hart zich verblijd had, gelijk de volken, wat verboden werd, Hoofdstuk 9:1. Zie velen liggen onder schuld en toorn, die toch zeer vrolijk en luidruchtig zijn en opgeruimd leven, maar of in hun opgeruimdheid hun hart waarlijk vrolijk is of niet, het laatste van die blijdschap is droefheid, Spreuken 14:13, want God zal al hun blijdschap doen ophouden. Het is gelijk Burrough opmerkt, zonde en vrolijkheid kunnen nooit lang samengaan, maar, als de mens zijn zonde niet van zijn vrolijkheid wil verwijderen, dan zal God zijn vrolijkheid van zijn zonden wegnemen.
1. God zal de gelegenheden voor hun heilige vreugde doen ophouden: haar feesten, haar nieuwe maanden en haar sabbatten, ja haar gezette hoogtijden. Deze had God ingesteld om op godsdienstige wijze gevierd te worden, en dat met blijdschap. Het schijnt dat zij, hoewel de zuivere dienst van God verlaten hebbende, toch de uiterlijke eredienst was blijven onderhouden, niet in Gods tempel te Jeruzalem (die was al lang verzaakt), maar waarschijnlijk te Dan en te Bethel, waar de kalveren waren of op enige andere plaats. Zij onderhielden die, niet om God te verheerlijken, noch uit begeerte tot de levende God, maar alleen om de genoegen van die feesten, om muziek en dans om de ontmoeting van vrienden en om de oude traditie. Toen zij dus de kracht van de godzaligheid hadden verloren en verloochend, hielden ze toch nog, om hun ijdel en vleselijk gezind hart te behagen, de vorm in eere, zo werden hun nieuwe maanden en sabbatten aanleiding tot goddeloosheid, die God nu haatte. Jesaja 1:13. Merk nu op:
a. God noemt ze haar nieuwe maanden en haar sabbatten, niet de Zijne.

b. Hij zal ze doen ophouden. Zie, wanneer de mens door zijn zonde het wezen van de goddelijke ordinantiën heeft weggenomen, dan is God rechtvaardig, wanneer Hij ook de overgebleven vorm of schaduw doet ophouden.

2. Hij zal haar de steun van haar vleselijke blijdschap wegnemen. Zij beminden de nieuwe manen en sabbatten alleen om de daarmede verbonden genoegens, die hun aanstonden, en niet om die plechtigheden zelf. Dit laatste was al lang verdwenen, en nu neemt God ook de aanleiding daartoe weg, vers 11. Ik zal verwoesten haar wijnstok en haar vijgenboom. Zie, zo de mensen Gods woorden en inzettingen smaden, naar welke Hij op hun feesten moest geëerd worden, dan is het rechtvaardig van Hem, hun wijnstok en hun vijgenboom te verwoesten, waarmede zij zich vergasten. Terwijl zij daarvan het genot had, gaf zij haar boelen daarvan de lof: "Deze zijn mij een hoerenloon, dat mij mijn boelen gegeven hebben, ik mag daarvoor mijn gelukkig gesternte en mijn afgoderij en mijn verbond met hen dank weten." En daarom zal God ze doen ophouden, zal ze door de storm wegnemen, of een vreemde vijand roepen, die het land verwoest, zodat hun wijngaarden een woud worden, de omtuining zal neergeworpen worden, zoals gewoonlijk in de oorlog, alles zal gemeengoed worden zodat het wild gedierte des velds hun druiven en vijgen zullen vreten. Of ze zullen zo door de oostenwind verschroeid worden, dat vruchtbomen niet meer dan gewone woudbomen worden, en wat dan nog aan vruchten overblijft, tot voedsel dient voor de dieren in het veld. Of het zal door hun vijanden verslonden worden, door mensen, even barbaars als de wilde dieren.

Nu,
a. Dat zal de ondergang van haar vrolijkheid zijn: God zal al haar vrolijkheid doen ophouden. Hoe zal Hij dat doen? Het wegnemen van nieuwe maanden en sabbatten zal niet genoeg zijn, zij kunnen die gemakkelijk missen, zonder dat het hun een verlies is. Daarom: "Ik zal verwoesten haar wijnstok en haar vijgenboom, zal haar zinnelijke vermaken wegnemen, en dan zal zij zelf haar ellende gaan gevoelen." Zie, de verwoesting van wijnstok en vijgenboom zal al de vreugde van een vleselijk gezind hart doen ophouden, het zal zeggen, gelijk Micha: Gij hebt mijn goden weggenomen, en wat heb ik meer?

b. Dit zal de straf van haar afgoderij zijn, vers 12:"Ik zal over haar bezoeken de dagen des Baäls, Ik zal met haar afrekenen al de dienst, die ze de Baäl als haar god heeft gebracht, van de dagen van de vaderen tot nu toe." Wij lezen van de Baälsdienst reeds in de dagen van de Richteren, en daarom kunnen, dunkt mij, de dagen des Baäls van toen af gerekend werden. Want het is in het tweede gebod, dat de beeldendienst verbiedt, dat God gedreigd heeft: Ik zal de misdaad van de vaderen bezoeken aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde lid dergenen, die Mij haten. En terecht wordt die zonde, meer dan enige andere, aan de kinderen bezocht, omdat ze zich gewoonlijk handhaaft door voorschrift en lange gewoonte.
Nu de maat van Israëls gerechtigheid vol is worden ook de vroegere zonden gedacht, en van dit geslacht geëist.
Of: de dagen des Baäls zijn de plechtige vierdagen, die ter ere van die afgoden werden gehouden. Dagen van zondige vrolijkheid worden geboet in dagen van rouw. Deze waren de dagen, waarin zij haar afgoden reukwerk rookte, en om de plechtigheid op te luisteren, zich met haar voorhoofdsieraad en haar halssieraad tooide. Met haar pronk en praal dacht ze niet alleen zichzelf, maar ook Baäl te eren. Of, ze was een vrouw, die de oorringen en juwelen, haar door haar man geschonken, gebruikte om zich bevallig te maken bij haar boelen, die zij nagaat en aan wie zij altijd denkt. Maar Mij heeft zij vergeten, spreekt de Heere. Zie, ons trouweloos verlaten van de Heere is te wijten aan ons vergeten van Hem, van Zijn deugden, van Zijn betrekking tot ons en onze verplichting jegens Hem. Velen, die zich op hun kort geheugen beroepen, kunnen andere dingen heel wel onthouden. Ja, juist omdat zij hun valse

ijdelheid zo goed onthouden, vergeten zij zo gemakkelijk Gods grote barmhartigheden. De toestand van Israël, ten val gebracht door zijn eigen zonde, zag er in het eerste deel van dit hoofdstuk nog niet zo donker en zwart uit, of die wordt vergoed door zijn toestand, als dit door goddelijke genade in het laatste deel van dit hoofdstuk weer helder en verrukkelijk wordt getekend. Te meer verrassend, nu de beloften de bedreigingen zo dadelijk op de voet volgen. Ja, wat zeer vreemd is, zij worden door een verbindend woord (een voegwoord) onmiddellijk verbonden met en afgeleid van de verklaring van de zondigheid, waarop de bedreigingen gebaseerd waren. Zij is haar boelen nagegaan en heeft Mij vergeten, zegt de Heere, daarom zal Ik haar lokken. Daarom mag achter dat daarom wel een uitroepteken staan! Zie, Ik wil haar lokken! Ware er gezegd: "Zij heeft Mij vergeten, daarom zal Ik haar verlaten, Ik zal haar vergeten en nimmermeer naar haar omzien." Maar neen: daarom zal Ik haar lokken. Zie, Gods gedachten en wegen van barmhartigheid zijn oneindig hoog boven de onze verheven. Zijn redenen vinden alle haar grond in Hem zelf en niet in iets, dat in ons ligt. Ja, Zijn goedheid neemt aanleiding uit onze slechtheid, en komt zo nog luisterrijker te voorschijn Jesaja 57:17, .Daarom, omdat zij door voorspellingen van wraak niet geroerd wordt, zal God beproeven, of aanbiedingen van genade iets op haar vermogen. Sommigen menen te moeten vertalen: Nadat, of desondanks zal Ik haar lokken. Het komt al op hetzelfde neer, het doel is klaarblijkelijk om Gods vrije genade te verheerlijken in degenen, wie God barmhartig wil zijn om Zichzelfs wille.

Wat Israël hier beloofd wordt, is
I. Dat het, hoewel het nu mistroostig is en van de wanhoop nabij, weer verlevendigd zal worden met troost en hoop, vers 13, 14. Dit wordt hier uitgedrukt door een zinspeling van Gods weg met dat volk, toen Hij het uit Egypte opvoerde, door de woestijn naar Kanaän, van zijn treurige en ellendige toestand gedurende de slavernij in Egypte naar de dag, toen het geboren werd, vers 2. Zij zullen hervormd worden door zulke wonderen van liefde en genade, als waardoor zij een volk zijn geworden, en dezelfde verheffing van vreugde als toen zal ook nu haar deel zijn. Het valt moeilijk te zeggen, wanneer dit met het rijk dertien stammen geschied is, maar het zal wel hoofdzakelijk slaan op de samenvergadering van beide Joden en heidenen in de kerk van het Evangelie van Jezus Christus. En het is toepasselijk, ja, wij hebben reden te geloven, dat het ook op de bekering van enkele zielen tot God toepasselijk is.

Merk nu op,
1. De genadevolle wegen, die God met haar zal houden.
a. Hij zal haar voeren in de woestijn, gelijk Hij gedaan had, toen Hij ze eerst uit Egypte bracht, waar Hij ze onderwees en in verbondsbetrekking tot Hem bracht. Het land van haar ballingschap zal haar nu zijn gelijk de woestijn, de smeltoven van de beproeving, waarin God ze zal louteren. Zie Ezechiël 30:35, 36:Ik zal u brengen in de woestijn, en Ik zal met u aldaar rechten. God had gezegd, dat Hij ze zou zetten als een dor land, vers 2, hetwelk een bedreiging was. Nu is het een deel van de belofte, dat Hij ze in de woestijn voert. De betekenis kan deze zijn, dat Hij door Zijn genade haar gemoed in deze toestand zou brengen: zij zal een verslagen hart hebben onder de vernederende tegenspoeden, arm zijnde, zal zij arm van geest worden, ze zal de straf van haar ongerechtigheid aanvaarden, en dan is zij bereid om de troost aan te nemen, die Ik tot haar spreken zal. Toen God Israël uit Egypte bevrijd had, voerde Hij het in de woestijn, opdat Hij het verootmoedigde en het verzocht en het spijsde met het manna, Deuteronomium 8:2, 3, 15, 16 en zo zal Hij nu weder doen. Zie, degenen wie God barmhartigheid bewijzen wil, brengt Hij in de woestijn, in eenzaamheid en afzondering, omdat zij te oprechter en vertrouwelijker met Hem verkeren zullen, ver van het gedruis van de wereld, in verslagenheid des geestes, door een besef van schuld en vrees voor wraak, die een ziel zich aan zich zelf doet wanhopen. Door die overtuigingen maakt Hij ze ontvankelijk voor

vertroosting, soms ook in uiterlijke ellende en rampen, om daardoor het oor voor de tucht te openen.

b. Hij wil haar lokken en naar haar hart spreken, dit is wil haar overhalen en aangename dingen tot haar spreken. Hij wil door Zijn woord en Geest haar hart neigen om tot Hem terug te keren en haar daartoe aanmoedigen. Hij wil u lokken met de beloften van Zijn gunst, gelijk Hij ze tevoren met de bedreiging van Zijn toorn had verschrikt. Hij wil vriendelijk tot haar spreken, beide door Zijn profeten en door Zijn handelen met haar, zoals Hij tevoren gesproken had, Jesaja 40:1, 2. Door de hand Mijner knechten wil Ik haar hart troost toespreken, zo luidt het Chaldeeuws. Dit ziet op het Evangelie van Christus en de aanbieding van goddelijke genade in dat Evangelie waardoor wij gelokt worden om onze zonden te verzaken en tot God terug te keren, en dat tot het hart van een ontdekten zondaar dingen zegt, die op zijn toestand passen, spreekt overvloedige troost voor degenen, die om hun zonde treuren en naar de Heere uitgaan. En wanneer dit inderdaad door de Geest tot het hart gesproken wordt, zodat de consciëntie geraakt wordt (wat alleen in Gods macht staat), o welk een gezegende verandering wordt daardoor gewrocht! Zie, de beste manier om afzwervende zielen tot God terug te voeren is door oprechte middelen. Door de belofte van rust in Christus worden wij uitgenodigd, Zijn juk op ons te nemen, het werk van de bekering wordt zowel door overtuiging van zonde als door troost bevorderd.

c. Hij wil haar hare wijngaarden geven, van die tijd en van die plaats af, waar Hij haar bedroefd heeft en haar hare dwaasheid heeft leren inzien en haar vernederd heeft van toen en van daar wil Hij haar voortaan goed doen, niet alleen naar haar hart spreken maar ook haar wel doen en het kwade ongedaan maken, dat Hij haar had aangedaan. Hij had haar wijnstok en haar vijngeboom verwoest vers 11, maar nu wil Hij haar hare wijngaarden geven, alsof voor iedere verwoeste boom een gehele gaarde in de plaats komt, en zo de schade met woeker wordt vergoed. Niet alleen ontvangt zij koren voor haar nooddruft, maar bovendien wijngaarden voor haar genot. Degenen genieten de voorrechten en de troost des Evangelies, die bereid zijn op te klimmen uit de woestijn, Hooglied 8:5. Zie, God heeft wijngaarden van vertroosting gereed voor allen, die berouw hebben en zich bekeren, Hij kan wijngaarden geven uit de woestijn, die van alle het meest welkom zijn, gelijk rust de vermoeide.

d. Hij zal haar het dal Achor geven tot een deur van de hope. Het dal Achor is dat waar Achan gestenigd is, het betekent: dal van de beroering, omdat Achan Israël had beroerd, en God hem daar beroerde. Dit was het begin van de oorlogen om Kanaän, en dat het verbannene in die plaats werd weggedaan, gaf reden om te hopen, dat God voort zou gaan, bij hen tegenwoordig te zijn en hun overwinningen ten einde te brengen. Wanneer dus God in barmhartigheid tot Zijn volk terugkeert, en dat volk in gehoorzaamheid tot Hem terugkeert, dan zal dit hun een gelukkig voorteken zijn. Indien zij het verbannene uit hun midden wegdoen indien zij in doding des vleses de Achan stenigen, die het legerkamp heeft beroerd, dan is de overwinning over de zonde in hen een even grote zegepraal als die over de vorsten van Kanaän. Of indien de zinspeling de naam bedoelt, dan beduidt het, dat onrust om de zonde, indien ze oprecht is, een deur van de hoop opent, want de zonde, die ons waarlijk verontrust, zal ons nimmer ten verderve voeren. Het dal Achor was een zeer vruchtbare aangename vallei, (sommigen houden haar voor de vallei van Engedi, beroemd om haar wijngaarden, Hooglied 1:14; foutief)
Dit gaf God als een voorbeeld en onderpand van het gehele land Kanaän. God wil dus door Zijn Evangelie alle gelovigen zulke gaven, genade en troost in dit leven schenken, als een voorsmaak van de volmaakte goederen van het koninkrijk van de hemelen, en daarbij een

zekere hoop op een eenmaal volmaakt bezit daarvan te van zijn tijd. Zo verklaart het de geleerde ***Dr. Pocock,*** en op deze manier doet hij met de gehele inhoud van dit hoofdstuk.

2. De grote blijdschap, waarmede zij Gods genaderijke zegeningen jegens hen zullen ontvangen. Zij zal daar zingen als in de dagen van haar jeugd. Dit wijst duidelijk terug op dat triomfantelijk en profetisch lied, dat Mozes en de kinderen Israëls zongen aan de Rode Zee, Exodus 15:1. Wanneer zij uit hun ballingschap verlost zijn, zullen ze dat lied herhalen, en dan zal het hun een nieuw lied zijn, omdat zij naar aanleiding van een nieuwe en wel een grotere verlossing aanheffen. God had gezegd, vers 10 dat Hij al haar vrolijkheid zou doen ophouden maar nu wekt Hij ze weer: Zij zal zingen gelijk als ten dage toen zij optoog, uit Egypteland. Zie, wanneer God Zijn oude gunsten over ons hernieuwt, dan moeten wij onze vroegere lof hernieuwen. Wij vinden het lied van Mozes gezongen in het Nieuwe Testament, Openbaring 15:3. Deze beloften van het zingende Israël heeft haar vervulling in het Evangelie van Christus dat ons overvloediger reden geeft tot vreugde en lof, en waar het ook in zijn macht geopenbaard wordt, daar verruimt het het hart tot blijdschap en lof. Dat is het land, vloeiende van melk en honig, waartoe het dal Achor een deur van de hoop opent. Wij verblijden ons in de verdrukking.

II. Dat zij, of schoon geheel overgegeven aan de dienst van Baäl, toch volkomen daaraan gespeend zou worden, zij zou allen schijn van een neiging tot afgoderij verlaten, en God alleen aankleven en Hem dienen naar Zijn eigen voorschriften, vers 15, 16. Zie, het zekerste teken en de grootste waarborg van Gods gunst voor een volk ligt in de algehele scheiding tussen hen en hun boezemzonde. De Baälsdienst was de zonde, die hen het geredelijkst omringde, dat was hun eigen ongerechtigheid, de zonde die hen overheerste. Maar nu zal die afgoderij geheel afgeschaft worden, en geen spoor zal ervan overblijven.
1. De afgodsbeelden van Baäl zullen niet meer genoemd worden, geen enkele Baäl, die in de dagen van de Baälim zo'n geschreeuw maakten: "O Baäl, antwoord ons, Baäl, antwoord ons!" Zelfs de namen van de Baäls zullen uit hun mond weggedaan worden. De Baälsdienst zal zo geheel vergeten zijn, alsof hun namen nooit onder Israël gehoord waren. Zij zullen zo verfoeid worden dat het volk hun namen niet meer zal willen boven noch ze zelfs uitspreken, zodat de nakomelingschap nauwelijks weten zal, wat dat voor dingen geweest waren. Zij zal zo beschaamd wezen over haar vroegere liefde voor Baäl, dat zij alles wat zij kan, doen zal om de gedachtenis ervan uit te roeien. Zij zullen zich binden aan de strengste opvatting van de wet tegen afgoderij, Exodus 23:13.
De naam van andere goden zult gij niet gedenken, uit uw mond zal hij niet gehoord werden, zo als ook David zingt, Psalm 16:4. Zo drukt de apostel de afschuw uit, die wij omtrent alle vleselijke lusten moeten koesteren: laat ze onder u ook niet genoemd worden, Eféze 5:3. Maar hoe kan de huid van de Ethiopiër zo veranderd worden? Het antwoord luidt: Gods macht vermag het en zal het doen. Ik zal de namen van de Baäls van haar mond weg doen, verg. Zacharia 13:2:Ik zal uit het land de namen van de afgoden uitroeien. Zie Gods genade in het hart verandert de taak, doch te maken dat de vroeger geliefkoosde ongerechtigheid nu verfoeid wordt, Zefánja 3:9. Ik zal tot de volken een reine spraak wenden. Een van de rabbijnen zegt: Deze belofte heeft betrekking op de heidenen zowel als op Israël, wij weten, dat ze haar vervulling heeft gehad in de toebrenging van de heidenen, door het Evangelie van Christus, van de afgoderijen, waaraan zij zich hadden verkocht, 1 Thessalonicensen 1:9.

2. Zelfs het woord Baäl zal niet meer gebruikt worden, zelfs in zijn onschuldigste betekenis. God zegt: Gij zult Mij noemen mijn Man en gij zult Mij niet meer noemen mijn Baäl. Ook dit woord betekent, mijn man, en beide zijn gebruikt om er God mee aan te duiden, Jesaja 54:5:Uw Maker is uw man, uw Baäl (gelijk er letterlijk staat), uw eigenaar, uw patroon en

beschermer. Waarschijnlijk hadden vele goede lieden dus van dit woord gebruik gemaakt, toen zij de God Israëls aanbaden, toen hun goddeloze naburen hun knie voor Baäl bogen, hebben zij er zich op beroemd, dat God hun Baäl was. "Maar", zegt God, "gij zult Mij niet meer zo noemen, omdat Ik zelfs de namen van Baäl wil uitgeroeid hebben." Zie, wat in zich zelf onschuldig is moet, wanneer het voor afgoderij misbruikt is, afgeschaft worden, en zelfs het gebruik moet vervallen, opdat niets aan de afgoderij herinnert en aanleiding geve, dat ze zou herleven. Wanneer wij God bij deze naam noemen hebben wij geen behoefte aan een andere, en laten wij die andere achterwege, opdat niemand daardoor de vroegere Baäls in herinnering gebracht worden. Sommigen menen, dat er een andere reden is, waarom God niet Baäl wil heten.
Het Hebreeuwse woord dat hier voor mijn Man staat, Ish, beduidt een samenvoeging van liefde, zachtheid en welwillendheid, terwijl Baäl eerbied en onderwerping aanwijst. Ish wil zeggen: "vir meüs" mijn man, en Baäl of Baäli: "dominus meüs", mijn heer. In de tijd van het Evangelie heeft God Zich zo aan ons geopenbaard, dat wij bemoedigd worden om vrijmoedig tot de troon van de genade te gaan en daar met heilige vrijheid te naderen. Wij moeten God onze Heere noemen, want dat is Hij, maar meer nadruk wordt gelegd op de naam Vader. Ish is een man van de Heere, Genesis 4:1, en doelt erop, dat in de tijd van het Nieuwe Verbond de Bruidegom van de kerk zal zijn de Mensch Jezus Christus, Zijn broederen gelijk geworden, en daarom noemen zij Hem Ishi, en niet Baäli.

III. Dat zij, al hadden ze tot nu toe aanhoudend in ellende verkeerd, als had de ganse schepping strijd tegen hen gevoerd, nu volmaakten vrede en rust kan genieten, als leefde de geheele schepping met hen op voet van vrede, vers 17. Te dien dage, wanneer zij hun afgoden zullen verlaten en zich onder goddelijke bescherming gesteld hebben, zal Ik een verbond met hen maken. Zij zullen tegen het kwaad beschermd worden, niets zal hun schaden noch hun enig leed doen. "Tranquillus Deus tranquillat omnia" als God vrede met ons heeft, zal Hij alles met ons bevredigen. De lagere schepselen zullen hun geen kwaad berokkenen, als geschied is, toen het gedierte des velds wijnstok en vijgenboom opaten, vers 11, en toen het boos gedierte een van Gods droeve oordelen waren, Ezechiël 14:15. Het gevogelte en de kruipende dieren zijn nu in het verbond begrepen, want ook die kunnen veel schade veroorzaken, wanneer God ze gebruikt als werktuigen van Zijn gerechtigheid. Maar dat zal nu niet langer zo zijn, ja, krachtens dit verbond zullen ze de mens dienstbaar worden gemaakt en zijn belang dienen. Zie, God heeft heerschappij ook over de lagere schepselen en maakt een verbond met hen, wanneer het Hem behaagt, Hij kan maken, dat het gedierte des velds Hem eert (gelijk beloofd is, Jesaja 43:20) en medewerkt om Zijn volk te troosten.
En, wanneer de lagere schepselen onder verplichting gesteld worden, om te dienen, dan is het ons deel van het verbond, ze niet te misbruiken, maar met hen God te dienen. Sommigen menen, dat deze belofte vervuld werd, toen Christus Zijn discipelen de wondermacht gaf, slangen op te nemen, Markus 16:17, 18. Het stemt overeen met de bijzondere beloften voor Israël, in hun terugkeer uit de ballingschap, Ezechiël 34:25. Ik zal het boos gedierte uit het land doen ophouden, en de meer algemene aan alle heiligen, Job 5:22, 23:Voor dat gedierte van de aarde zult gij niet vrezen, en Psalm 91:13: Op de felle leeuw en de adder zult gij treden.
Maar dit is niet alles, de mensen hebben meer van elkaar dan van het boos gedierte te vrezen, en daarom wordt voorts beloofd, dat God ook de gevolgen zal doen ophouden de strijd van de aarde verbreken, de vijand ontwapenen. Ik zal de boog en het zwaard verbreken. Hij kan doen wat Hem behaagt, Psalm 46:9, en zal dat ook doen voor degenen, wier wegen Hem welgevallig zijn, want Hij zal ook hun vijanden met hen bevredigen, Spreuk. 16:7. Dit komt overeen met de belofte voor de Nieuwtestamentische tijd, dat de zwaarden tot spaden en de spiesen tot sikkelen geslagen worden, Jesaja 2:4. Zij zullen bevrijd worden van de vreze des

kwaads. God zal hen niet alleen in veiligheid stellen, maar ook zeker doen neerleggen, als dezulken, die zich onder de bescherming des Hemels weten en daarom niet vrezen voor de machten van de hel.

IV. Dat, ofschoon God haar om haar hoererij een scheidbrief had gegeven, Hij haar toch, om haar berouw weer in Zijn verbond wil opnemen namelijk in Zijn huwelijksverbond, vers 18, 19. Dat God om hunnentwille zelfs met lagere schepselen een verbond wil maken, was een grote gunst, maar dat was niets, vergeleken bij Zijn verbond met haar zelf, toen Hij Zich verbond, haar goed te doen. Merk op,
1. De aard van dit verbond: het was een ondertrouw, op vrije keuze en liefde gegrond en de innigste verbintenis betekenend: Ik zal u Mij ondertrouwen. Tot drie malen toe wordt dit in vers 18 uitgesproken. Zie, allen, die in oprechtheid Gode toebehoren, zijn Hem ondertrouwd, God geeft hun de heiligst en onverbrekelijkst mogelijke zekerheid, dat Hij hen zal liefhebben, beschermen en verzorgen, dat Hij hun een Man zal zijn, en dat Hij hun harten neigen zal om zich aan Hem te verbinden en ze genadevol zal aannemen, wanneer ze dat doen. Gelovige zielen zijn als een reine maagd voor Christus, 2 Korinthe 11:2. De Nieuwtestamentische kerk is Christus' bruid, de vrouw des Lams, en zij zou nimmer tot Hem in die betrekking komen, indien Hij ze Zich niet door de macht van Zijn genade ondertrouwde. De scheiding begint van onze zijde, wij vervreemden ons van God. De toenadering begint van Zijn kant, Hij ondertrouwt ons.

2. De duur van dit verbond. "Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid. Het verbond zal onverbrekelijk zijn, God zal het van Zijn zijde nimmer verbreken, en gij niet van uw zijde de zegeningen van dit verbond zijn eeuwigdurend." Eén van de Joodse rabbijnen zegt: Dit is een belofte, dat zij het toekomend leven zal bereiken, hetgeen volstrekte eeuwigheid beduidt.

3. De wijze, waarop dit verbond zal gesloten worden.
a. In gerechtigheid en in gericht, dat is, God zal oprecht in Zijn verbond met hen handelen, zij hebben het verbond verbroken, en God is rechtvaardig. "Maar", zegt God, Ik wil het verbond in gerechtigheid vernieuwen". De zaak zal zo geregeld worden, dat God zelfs deze afgedwaalde kinderen weer in Zijn huisgezin opneemt, zonder Zijn gerechtigheid te kort te doen, ja, wijl aan Zijn gerechtigheid door de Middelaar voldaan is, juist ter ere van Zijn gerechtigheid. Maar welke reden kan er bestaan, dat God een verbond maakt met een volk, dat Hem zo menigmaal trouweloos heeft behandeld? Zal het Zijn wijsheid niet te schande maken?
"Neen", zegt God, "Ik zal het doen in gericht", niet onbedacht, maar weloverwogen, laat het slechts aan Mij over, daarvoor reden te geven en Mijn eigen doen te rechtvaardigen."

b. "In goedertierenheid en in barmhartigheden. God zal dat verbond met tederheid en genade sluiten, en niet alleen zo goed zijn als Zijn woord, maar beter dan Zijn woord. En, gelijk Hij rechtvaardig is als Hij Zijn verbond met hen sluit, zo zal Hij barmhartig zijn in deszelfs onderhouding. Zij zijn aan talrijke zwakheden onderhevig, en, indien Hij daartegenover streng optrad, dan zouden zij de zegen des verbonds spoedig derven. Hij belooft dus, dat het een verbond van de genade zal zijn, opgericht in medelijdende overweging van hun zwakheden, zodat niet iedere overtreding van het verbond hen daarbuiten sluit, Hij zal ze vergaderen met eeuwige barmhartigheden." c. In trouw. Ieder artikel van het verbond zal nauwgezet nagekomen worden. Getrouw is Hij die hen geroepen heeft, Die het ook doen zal, Hij kan Zich zelf niet verloochenen.

4. De middelen, waardoor zij aan het verbond trouw zullen gehouden worden. Gij zult de Heere kennen. Dit is niet slechts een belofte, dat God zich in groter volheid en klaarheid aan hen zal openbaren dan ooit tevoren, maar ook dat Hij hun een hart zal geven om Hem te kennen, zij zullen Hem beter en op betere manier kennen dan vroeger. De oorzaak van hun afval was geweest, dat zij God niet gekend hadden als hun Weldoener, vers 7, en om dat in de toekomst te voorkomen, zullen zij van God geleerd zijn, Hem te kennen. Zie, God richt Zich in ‘s mensen gemoed een erezuil op door hem een goed verstand en een rechte kennis van de dingen te geven, Hebreeën 8:11.

V. Dat de hemel, die hun als koper was geweest, en de aarde gelijk ijzer, nu zijn dauw en daardoor vrucht zouden geven, vers 20-21. Nu God Zich Zijn Nieuwtestamentische kerk en met haar alle gelovigen ondertrouwd heeft, hoe zal Hij niet met Zichzelf en Zijn Zoon hun alle dingen geven, die tot het leven en de godzaligheid behoren, alle dingen, die zij nodig hebben en kunnen begeren? Alles is het hunne want zij zijn van Christus, Hem ondertrouwd, en met de gerechtigheid van het Koninkrijk Gods, die zij eerst zoeken, zullen hun alle dingen toegeworpen worden. En toch moet deze belofte van koren en wijn ook in figuurlijke zin genomen worden (gelijk de geleerde Dr. Pocock meent), het is een uitgieting van al die zegeningen en genade aan de ziel, hier toegezegd onder het beeld van tijdelijke goederen, de dauw des hemels en de vettigheid van de aarde, en die het eerst genoemd, als in de zegen van Jacob, Genesis 27:28. God had gedreigd, vers 8, dat Hij koren en wijn zou wegnemen, maar nu belooft Hij, ze terug te zullen geven, en dat in de gewone loop en orde van de natuur. Toen zij onder het oordeel van de honger lagen, riepen zij tot de aarde om koren en wijn, tot onderhoud van henzelf en hun gezinnen.
Zeer gaarne zou de aarde daaraan beantwoord hebben, maar zij kan niet geven, tenzij zij zelf ontvangt, kan geen koren en wijn voortbrengen, tenzij ze verrijkt wordt door de rivier Gods, Psalm 65:9. Daarom roept ze tot de hemel om regen, de vroege en de spade regen, smacht ernaar, en, wanneer de regen haar onthouden wordt smeekt zij, in haar droefheid, erom. "Maar" zegt de hemel, "ik kan geen regen geven, tenzij Hij, die de sleutel van de wolken houdt, ze ontsluit en deze flessen opent, dus, indien de Heere u niet helpt, ik kan het niet". Maar wanneer nu God een verbond met hen opricht, dan zal het rad van de natuur weer aan de gang gaan, hun ten zegen, en de stromen van barmhartigheid zullen door het gewone kanaal hun toevloeien. Dan zal Ik verhoren, zegt de Heere, Ik zal hun gebeden ontvangen (zo luidt de Chaldeeusche vertaling), God zal genadiglijk acht geven op de gebeden, die zij tot Hem opzenden. En Ik zal de hemel verhoren Ik zal hem antwoorden (zo kunnen wij lezen) en die zal horen en de aarde antwoorden en de gewenste regen doen neerdalen, en dan zal de aarde het koren en de wijn verhoren en ze bevochtigen, en die zullen Jizreël verhoren en voedsel en verfrissing geven dengenen, die Jizreël bewonen. Zie hier de onderlinge samenwerking van tweede oorzaken als schakels van een ketting en hoe alle wederom van God afhangen als eerste oorzaak. Zie, wij moeten al onze steun van God verwachten op de gewone wijze en door gewone middelen, en als wij daarin te eniger tijd teleurgesteld worden, moeten wij opzien tot God, boven de heuvelen en boven de bergen, Psalm 121:1, 2. Zie hoe de schepselen gereed zijn om Gods volk te dienen, hoe begerig naar Zijn eer, het koren roept tot de aarde, en de aarde tot de hemel, en de hemel tot God, en alles dat Hij het nodige geven. En zie hoe God klaar staat om hulp te verlenen: Ik zal verhoren, zegt de Heere, ja Ik zal verhoren. En als God de roep des hemels voor Zijn volk verhoort, nog veel meer zal Hij de roep van Zijn Zoon voor hen verhoren, Die hoger is geworden dan de hemelen. Zie, welk een bijzonder welbehagen degenen, die in Gods verbond begrepen zijn, smaken mogen in deze aardse zegeningen, ziende, dat alles voor hen afdaalt van de hand van God, zij kunnen de stromen nagaan tot hun oorsprong en Gods verbondsliefde smaken in die alledaagse barmhartigheden, die daardoor dubbel aangenaam zijn.

VI. Dat gelijk zij nu verstrooid zijn, niet alleen, gelijk Simeon en Levi, verdeeld onder Jakob en verstrooid onder Israël, maar verdeeld en verstrooid over de ganse aarde, God deze vloek zal afwenden en in zegen veranderen. "Ik zal niet slechts de aarde voor hen bevochtigen, maar ze Mij ook op de aarde zaaien, hun vertroosting zal niet zijn gelijk die van het kaf op de dorsvloer, dat de wind her- en derwaarts drijft, maar gelijk die van het zaad op het veld, om te vermenigvuldigen. Waar het ook verspreid wordt, zal het benedenwaarts wortel schieten en opwaarts vrucht dragen. Het goede zaad zijn de kinderen des koninkrijks. Ik zal ze Mij zaaien." Dit is een zinspeling op de naam Jizreël, hetwelk betekent, gezaaid door God, of: voor God, zo als zij door Hem verstrooid was geworden (wat een betekenis van de woorden is), zo zal ze nu door Hem gezaaid worden, en wat Hij zaait, daaraan geeft Hij ook de wasdom. Toen het Christendom in alle werelddelen vaste voet kreeg en overal beleden werd, werd deze belofte vervuld: Ik zal ze Mij op de aarde zaaien. Zie de grootste zegen van deze aarde is wel, dat God er een kerk heeft en daaruit rijst al de Hem toegebrachte heerlijkheid, het is wat Hij Zichzelf heeft gezaaid, en wat Hij dus voor Zichzelf verzekeren zal.

VII. Dat, terwijl ze vroeger Lo-Ammi, geen volk, en Lo-Ruchama, geen ontferming vindende bij God, genoemd worden, zij nu in Zijn gunst zullen hersteld en het verbond met Hem zal vernieuwd worden, vers 22. zij hadden geen barmhartigheid verkregen, maar scheen verlaten, zij waren niet Mijn volk, niet onderscheiden, niet als Mijn volk behandeld, maar als een volk gelijk andere gelaten. Dit was het geval met de verworpen Joden, en ook, maar in groter mate, met de heidenwereld (waarop de apostel dit toepast, Romeinen 9:24, 25), die geen hoop had en zonder God in de wereld was. Maar toen, op hun geloof in Christus, grote menigten beide Joden en heidenen in de Christelijke kerk ingelijfd werden, toen 1. Ontfermde God Zich over degenen, die niet ontfermd waren geworden. Dezen vonden genade bij God en werden kinderen van Zijn liefde, die lang in ongenade, als kinderen des toorns geleefd hadden, en, wanneer niet oneindige barmhartigheid tussenbeide gekomen ware voor eeuwig zouden gebleven zijn. Zie, aan Gods barmhartigheid mag aan deze zijde van het graf nimmer gewanhoopt worden.

2. Nam Hij deze in Zijn verbond op, die tevoren vreemdelingen en bijwoners geweest waren. Hij zegt tot hen: "Gij zijt Mijn volk, dat Ik zal erkennen, zegenen, beschermen en verzorgen, en zij zullen zeggen: Gij zijt onze God, Die wij zullen dienen en eren en tot Wiens eer wij ons geheel beschikbaar zullen stellen. Zie,

a. Al het geluk van de gelovigen ligt in de betrekking, die er tussen hen en God bestaat, dat Hij de hunne is en zij de Zijnen zijn, dit is de kroon van alle beloften.

b. Deze betrekking berust op vrije genade. Wij hebben Hem niet uitverkoren, maar Hij heeft ons uitverkoren. Hij zegt eerst: Gij zijt Mijn volk en maakt hen gewillig dat te zijn in de dag van Zijn heirkracht, en dan eerst zeggen zij: Gij zijt onze God.

c. Daar wij niets meer nodig hebben om ons gelukkig te maken dan Gods volk te zijn, zo behoeven wij ook niets meer te begeren om onze rust en blijdschap te verzekeren dan Zijn verzekering dat wij het zijn, en Zijn betuiging, die Zijn Geest met onze Geest bevestigt, dat wij kinderen Gods zijn.

d. Zij, die God als hun God aangenomen hebben, moeten dat ook belijden, moeten Hem daarvoor in hun gebed danken. Gij zijt mijn God, moeten zij voor de mensen durven zeggen.

e. Het maakt de troost van ons verbond met God sterker, dat daarin is een gemeenschap van de heiligen, die, hoezeer ook velen, toch daarin één zijn. Het heet niet: Ik zal tot hen zeggen: Gijlieden, (meervoud) zijt Mijn volk, maar Gij (enkelvoud) zijt ‘t. Want Hij ziet ze aan als allen één in Christus, en als zodanig spreekt Hij met hen en gaat een verbond met hen aan. En zij, van hun kant, zeggen niet alleen: Gij zijt mijn God, maar ook: Gij zijt onze God, want

zien zich aan voor één lichaam en begeren, één van zin, en met één mond Hem te verheerlijken.
Ook kan het betekenen, dat Hij in Israël een verbond maakte met het ganse volk, maar onder het Nieuwe Verbond, met de afzonderlijke gelovigen en betuigt ieders God, ook de God van de geringste, te zijn, zo goed als Hij toen zeide tot de vele duizenden van Israël: Gij zijt Mijn volk. Hij nodigt ieder uit en dringt ieder er toe, te zeggen: Gij zijt mijn God en daarin te roemen gelijk Mozes en gans Israël deed Exodus.15:1. *Hij is mijn God en mijns Vaders God.*

HOOFDSTUK 3

1 En de HEERE zeide tot mij: Ga wederom heen, bemin een vrouw, die, bemind zijnde van haar vriend, nochtans overspel doet; gelijk de HEERE de kinderen Israëls bemint, maar zij zien om naar andere goden, en beminnen de flessen der druiven. 2 En ik kocht ze mij voor vijftien zilverlingen, en een homer gerst, en een halven homer gerst. 3 En ik zeide tot haar: Gij zult vele dagen na mij blijven zitten (gij zult niet hoereren, noch een anderen man geworden), en ik ook na u. 4 Want de kinderen Israëls zullen vele dagen blijven zitten, zonder koning, en zonder vorst, en zonder offer, en zonder opgericht beeld, en zonder efod en terafim. 5 Daarna zullen zich de kinderen Israëls bekeren, en zoeken de HEERE, hun God, en David, hun Koning; en zij zullen vrezende komen tot de HEERE en tot Zijn goedheid, in het laatste der dagen.

God spreekt nog door de profeet en beschuldigt het zorgeloze volk van dezelfde zonde, en vrijwel op dezelfde manier als in het vorige hoofdstuk, door een type of teken, hoe een man handelt met een overspelige vrouw. In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Het slechte gedrag van het toenmalig Israël: zij hadden zich, wat ook van de inwoners van Athene gezegd wordt, Handelingen 17:16 geheel aan afgoderij overgegeven, vers 1.
II. Tot welke lage staat het door zijn gevangenschap zou vernederd worden, met andere voorbeelden van Gods twist met hen, vers 2-4.
III. De gezegende hervorming, die in de laatste dagen hun deel Zou zijn vers 5.

Hoséa 3:1-5

Sommigen menen, dat dit hoofdstuk betrekking heeft op Juda, de twee stammen, daar de overspeelster, die de profeet tot vrouw nemen moest, Hoofdstuk 1:3, de tien stammen voorstelt, deze wordt niet met een scheidbrief weggezonden, zoals de tien stammen, maar lange tijd alleen gelaten, en dan mag zij terugkeren, zoals het met de twee stammen gegaan is. Maar deze worden genoemd de kinderen Israëls wat de tien stammen beduidt, en daarom is het waarschijnlijker, dat deze gelijkenis evenals die van het vorige hoofdstuk, op de tien stammen slaat. Ga herhaal het, zegt God tot de profeet, Ga wederom heen. Zie, om zondaren te overtuigen en terug te voeren, is nodig regel op regel, gebod op gebod. Indien zij het éne teken niet zullen geloven, probeer dan een ander, Exodus 4:8, 9. Nu,

I. Merken wij in deze gelijkenis op,
1. Gods goedheid en Israëls verdorvenheid, die onderling een scherpe tegenstelling vormen, vers 1. Israël is een vrouw, van haar vriend bemind, hetzij van haar echtgenoot, hetzij door degene, die haar tot huisvrouw begeert, en toch is zij een overspeelster, zo is de verhouding tussen God en Israël. Wij zeggen met het oog op twee mensen, wier genegenheid of liefde wederkerig is, dat de liefde van beide zijden moet komen, maar hier vinden wij grote liefde van Gods zijde verloren of weggeworpen aan een onwaardig en ondankbaar volk. De God Israëls koestert nog immer veel liefde voor de kinderen Israëls, en toch zijn ze een boos en overspelig geslacht. Ontzet u hierover, gij hemelen, en word verschrikt, o aarde!

a. Dat Gods goedheid aan die goddeloosheid geen einde heeft gemaakt, de Heere heeft hen nog lief, betoont hun nog goedertierenheid, wordt daarvan niet moede. Dat weten zij, zij kunnen niet ontkennen, dat Hij een Vriend en Vader voor hen geweest is. En toch zien zij naar andere goden, die zij zien kunnen, en tot wie zij zich door het oog voelen aangetrokken. Zij zien ze aan met een blik van bewondering (zij bieden hun de dienst aan) en met een gebaar van onderworpenheid (zij verwachten van hun troost). Als zij niet weerhouden werden, de knie voor die afgoden te buigen, toch gaven zij ze een vriendelijk knikje met ogen vol geestelijk overspel. Zij beminden de flessen van de druiven, zij voegden zich bij de afgodendienaren, omdat zij gaarne vrolijk leefden en veel dronken, zij hadden een hart voor

andere goden, om wille van de overvloed van wijn waarop zij in derzelver tempels onthaald werden. Afgoderij en zinnelijkheid gaan gewoonlijk samen, zij, die van de buik hun god maken, zoals dronkaards doen, zullen gemakkelijk ook van andere dingen hun goden maken. Gods priesters mochten geen wijn drinken, als zij de bediening hadden, en Nazareërs helemaal niet. Maar de aanbidders van andere goden dronken wijn in bekers, ja, minder dan flessen wijn voldeden hen niet.

b. Hun goddeloosheid had Gods goedheid niet doen ophouden noch de stroom van Zijn gunstbewijzen gestremd. Dit is wel een wonder van barmhartigheid, dat zij zo door haar vriend bemind wordt, ofschoon zij overspel bedrijft, zodanig is de liefde des Heeren jegens de kinderen Israëls. Ga, zegt God, bemin een vrouw, zie of gij het in uw hart kunt vinden, dat te doen. Neen, dat kunt ge niet, de boezem eens mans kan zulke liefde niet koesteren, toch is zodanig Mijn liefde tot de kinderen Israëls. Het is liefde voor de liefdelozen, voor de onbeminnelijken, voor degenen, die Mijn liefde duizendmaal verbeurd hebben. Zie, in Gods welbehagen in arme zondaars zijn Zijne wegen en gedachten oneindig hoog boven de onze verheven, en Zijn liefde is meer neerbuigend en mededogend dan de onze is of ook hen zijn, hierin, gelijk in zo veel opzichten, is Hij God en geen mens, Hoséa 11:9.

2. Op welke wijze een God zo goed en een volk zo slecht weer samengebracht worden, daarop doelt God en wat Hij bedoelt, geschiedt ook. Tot onze grote verbazing vinden wij een breuk, zo wijd als de zee, inderdaad overbrugd, de wonderen houden niet op, zolang Zijn goddelijke genade niet eindigt. Merk hier op.
a. De weg, die God volgt, om ze te vernederen en tot zelfkennis te leiden, vers 2. Ik kocht ze Mij voor vijftien zilverlingen en één homer gerst en één halve homer gerst, dat is: Ik lokte haar om zich te laten verzoenen, haar zondige wegen te verlaten en tot haar eerste man terug te keren, zie Hoofdstuk 2:13. Ik lokte haar en sprak naar haar hart, gelijk de Leviet, die zijn bijwijf na toog om naar haar hart te spreken en haar weer te halen, hoewel zij gehoereerd had Richteren 19:3. Maar de koopprijs, hier genoemd om haar terug te halen, is niet heel groot, die moet dienen tot haar persoonlijk onderhoud, en nu wordt zij kort gehouden, en, om haar voor haar hoogmoed te straffen, moet ze er niet welvarend uitzien. Toen Simson ging om zich met Zijn vrouw te verzoenen, die hem zo'n slechte dienst had bewezen, bezocht hij haar met een geitenbokje, Richteren 15:1, een schoon geschenk. Maar de profeet bezocht haar hier met vijftien zilverlingen, een kleine som, waarvan zij vele dagen moet leven tot zolang als haar man het gepast oordeelt, haar tot haar vorige rang terug te brengen. Ook ontvangt zij nog anderhalve homer gerst om brood te bakken, dat is al wat zij ontvangt, totdat zij door een voldoende tijd van beproeving behoorlijk verootmoedigd is, en duidelijke bewijzen heeft gegeven, dat zij zich inderdaad bekeerd heeft. Laat zij verstaan, dat haar man haar niet om haar eigen verdienste terughaalt, hij schat haar prijs niet hoog. De prijs van een dienstknecht of dienstmaagd werd geschat op dertig zilverlingen, Exodus 21:32. Die prijs was half zoveel, toch moet zij verstaan, dat het meer is dan zij waard is. God had eenmaal Egypte gegeven tot een rantsoen voor Israël, zo kostelijk was het in Zijn ogen, Jesaja 43:3, 4.
Maar nu zij van Hem afgehoereerd hebben, wil Hij maar vijftien zilverlingen geven, zo zeer zijn zij door haar goddeloosheid in waarde gedaald. Merk op, hen, voor wie God eer en troost bestelt, maakt Hij eerst opmerkzaam op hun eigen onwaardigheid en leidt ze tot de bekentenis, gelijk eens de verloren zoon: Ik ben niet meer waard, uw zoon genaamd te worden. Er was een tijd geweest, toen Israël gespijsd werd met het vette van de tarwe maar het werd losbandig, en beminde de flessen van de druiven. Daarom, ten einde het te verootmoedigen en nederig te maken, moest het in het land van zijn gevangenschap gebracht worden en gerstebrood eten en dankbaar leren zijn dat het althans dit nog had, zelfs nu het hun werd toegemeten, hoewel zij vroeger overvloed gekend hadden. Zie, armoede en

ongenade blijken soms goede middelen te zijn om grote zondaars waarlijk boetvaardig te maken.

b. De nieuwe voorwaarden, waarop God bereid is, haar weder op te nemen, vers 3. Gij zult vele dagen na mij blijven zitten, en ik ook na u. Hij kon haar billijk de scheidbrief gegeven hebben en besloten, zich voor goed van haar af te wenden. Maar Hij is bereid, haar vriendelijkheid te bewijzen, en een verzoening te treffen. Hij handelt haar niet naar strikt recht, naar de strengheid van de wet, maar naar de veelheid van Zijn barmhartigheden. Het toont Gods genadevolle handelingen met het afvallig mensenras, dat van Hem afgehoereerd heeft. Hij kocht het inderdaad voor een lage prijs, niet tot des mensen eer, maar tot eer van Zijn eigen gerechtigheid. Nu is het voorstel, dat Hij doet het Genadeverbond, dat Hij met hen wil sluiten.

Zij zullen Hem tot een volk zijn en Hij wil hun God zijn, hetzelfde dat Hij hier Israël voorstelt.
(1). Zij moeten zich schamen over hun afval van Hem, en de straf daarvoor gewillig dragen. Gij zult vele dagen na mij blijven zitten in eenzaamheid en stilte, gelijk een weduwe, die alleen gelaten en vol smart is. Zij moeten hun versierselen afrukken, en met geduld en onderwerping wachten om te weten wat God met hen doen zal, en of het Hem behagen zal, zulke onwaardige afvalligen weder in Zijn gunst op te nemen, Exodus 33:4. Hun vader, hun man, had hun smadelijk in het aangezicht gespogen (wat God zeide aangaande Mirjam), heeft Zijn ongenoegen duidelijk laten blijken, en daarom moet ze zeven dagen beschaamd zijn en buiten het leger gesloten worden, Numeri 12:14, totdat hun onbesneden harten gebogen worden, Leviticus 26:41. Hij zitte eenzaam en zwijge stil, wachtende op het heil des Heeren, en laat hem het juk in zijn jeugd dragen, Klaagliederen 3:26-28. Laat hem niet verwachten, dat God haastig in genade tot hem wederkeert, gelijk Hij wel eens gedaan heeft, die troost zou goedkoop en gemakkelijk zijn, leer hem er naar verlangen, laat hem wachten vele dagen, gedurende al de dagen van zijn gevangenschap, en het een wonder van genade noemen, de moeite van het wachten wel waard, als de verlossing tenslotte komt. Zie, degenen, voor wie Hij barmhartigheid bestemt, leert Hij eerst zich te verootmoedigen en Zijn gunsten op prijs stellen.

(2). Zij mogen nimmer tot dwaasheid wederkeren, op die voorwaarde wil God van vrede spreken tot Zijn volk en Zijn gunstgenoten Psalm 85:9. "Gij zult niet hoereren", zult de afgoden van het land uwer ballingschap niet dienen, omdat gij wegens uw onreinheid afgezonderd geweest zijt. Zie, het is niet genoeg, ons te schamen over de bedreven zonden, en God te rechtvaardigen, die ons daarom straft, maar wij moeten ook besluiten, in de kracht van Zijn genade, niet meer te overtreden, niet weer van God af te dwalen en de wereld en het vlees na te wandelen. Geprezen zij God, ofschoon dat de wet des verbonds is, het is niet de voorwaarde des verbonds, dat wij nimmermeer iets verkeerds doen. Gij zult niet hoereren, noch een andere man toebehoren gij zult geen andere goden dienen." In het land hunner ballingschap werden zij verlokt om de goden van het land te dienen, dat was hun een beproeving, een lange beproeving, vele dagen lang. "Maar zo gij stand houdt en aan uw gerechtigheid vasthoudt, wanneer u dit alles overkomt, en gij uw hand naar geen vreemde god uitstrekt, dan zult gij bekwaam zijn om Gods vernieuwde gunsten te genieten." Zie, het is een zeker teken, dat onze beproevingen ons allerlei goeds brengen en nog meer beloven zo wij door Gods genade bewaard worden voor de verleiding van de smart.

(3). Op deze voorwaarden wil haar Maker weder haar Man worden: En Ik ook na u. Dit is het verbond tussen God en terugkerende zondaars, dat, zo zij Hem willen dienen, Hij hen

verlossen zal. Laat hen alle mededingers van God vaarwel zeggen en afzweren en van de troon in hun hart afwerpen, en zich geheel en al aan Hem toewijden, dan zal Hij hun een algenoegzaam God zijn. Indien wij in de weg van de gehoorzaamheid getrouw en standvastig voor God zijn en Hem nimmer verlaten of verzaken dan zal Hij ons een barmhartig en genadig God zijn, en ons evenmin verlaten noch verzaken. Een schoner voorstel kan ons niet gedaan worden.

II. In de beide laatste verzen vinden wij de verklaring van de gelijkenis en haar toepassing op Israël.
1. Zij moesten lang blijven zitten, als een weduwe, van al haar sieraden en eer beroofd, Klaagliederen 4:1, 2. De kinderen Israëls zullen vele dagen blijven zitten, zonder koning en zonder vorst, een volk in die toestand mag wel een weduwe genoemd worden. Zij derven de zegen a. Van een eigen burgerlijk bestuur. Zij zullen zijn zonder eigen koning, en zonder eigen vorst. Er waren koningen en vorsten over hen, die hen verdrukten en hen met hardheid regeerden, maar zij hadden geen koning of vorst om hen te beschermen, om hun strijd voor hen te strijden, en hun recht te doen, en voor hun openbare veiligheid en welvaart te zorgen. Zie, een Overheid is een grote zegen voor een volk, en het is een droevig, treurig oordeel, die te missen.

b. Van openbare godsverering. Zij zullen blijven zitten zonder offer en opgericht beeld (of standbeeld of pilaar), het woord wordt ook gebruikt voor de stenen en gedenktekenen, die Jacob heeft opgericht, Genesis 28:18, 31:45, 35:20, en zonder efod en terafim. Daar efod en terafim hier in (één adem genoemd worden, menen sommigen, dat hier de urim en thummim in de borstlap van de hogepriester bedoeld zijn. De betekenis is deze, dat zij gedurende de ballingschap niet alleen geen volk zouden zijn, maar ook geen kerk hebben, zij zouden niet (gelijk een geleerde verklaarder zeg de vrijheid hebben, een openbaren godsdienst er op na te houden, waar of vals, van hun eigen keuze). Zij zullen geen offer noch altaar hebben (zoo luidt de vertaling van de zeventigen), en daarom geen offer, omdat er geen altaar is. Zij zullen geen efod, noch terafim hebben, geen wettig priesterschap, geen middel om Gods wil te weten, geen godspraak om in twijfelachtige gevallen te raadplegen, maar alles zal in het duister liggen. Zie, de zaak van diegenen staat hachelijk, die van alle gelegenheid om God in het openbaar te aanbidden verstoken zijn. Zo stond het met de Joden in hun ballingschap, en zo staat het ook met de Joden van onze tijd, die, al hebben zij hun synagogen, toch allen tempeldienst derven. Diep treurig is inderdaad de toestand van hen, die van gemeenschap met God zijn uitgesloten, die geen gelegenheid hebben door offer en altaar tot God te naderen, en door efod en serafim aanwijzingen van Hem te ontvangen.

2. Ten laatste zal zij weder als zijn vrouw ontvangen worden, vers 5. Daarna, na verloop van tijd, wanneer al die kastijding doorgemaakt is, zullen zij zich bekeren, dat is: Zij zullen berouw hebben over hun afgoderijen en die verlaten, zij zullen God zoeken en Hem achteraankleven, en door Hem worden aangenomen.

Twee dingen worden hier beloofd als tekenen hunner bekering en hunner aanneming door God als zij hun goddelozen weg verlaten.
a. Hun zoeken van God: Zij zullen zoeken de Heere hun God en David hun koning. Zie, degenen, die God willen zoeken en genade bij Hem vinden, moeten naar Hem vragen en Hem leren kennen, begeren met Hem verzoend te worden, Hem liefhebben en er naar streven, door Hem aangenomen te worden. Dat zij Hem zoeken veronderstelt, dat zij Hem verloren hebben dat zij dat verlies betreuren en begerig zijn, het verlorene te herwinnen. Zij zullen Hem zoeken als hun God, want zou een volk niet naar zijn God zoeken? En zij zullen David, hun

koning, zoeken, die niemand anders kan zijn dan hun Messias, onze Heere Jezus Christus, de Zone Davids, de wortel en het geslacht van David, die David zelf zijn Heere noemde, Psalm 110:1, en wie God de Heere de troon van zijn vader David geven zou, Lukas 1:32. In het Chaldeeuwsch lezen wij: Zij zullen zoeken de dienst van de Heere hun God en zullen gehoorzamen de Messias, de Zone Davids hun koning. Vergelijk dit met Jeremia 30:9, Eze. 34:23, 37:25. Zie, degenen, die de Heere wensen te zoeken om Hem te vinden, moeten tot Jezus Christus komen en Hem als hun koning begeren, Zijn gewillig volk worden en Hem houw en trouw zweren.

b. De eerbied, die ze God verschuldigd zijn, Zij zullen vrezende tot de Heere en Zijn goedheid komen, vers 5. Sommigen verstaan onder Zijn goedheid, Zijn tempel, waarheen zij het oog zullen richten, als zij tot Hem bidden. De Joden zeggen: er waren drie dingen, die Israël in de dagen van Rehabeam wegwierp: het koninkrijk van de hemelen, het huis Davids en het Huis des heiligdoms, en het zal nimmer wel met hen worden, totdat zij terugkeren en al deze drie dingen zoeken, hetgeen hier beloofd wordt. Zij zullen het koninkrijk van de hemelen zoeken in de Heere hun God, het koningshuis in David, hun koning, en de tempel in de goedheid des Heeren. Anderen zien in Zijn goedheid Christus, dezelfde als David, hun koning.
Maar juister vatten wij des Heeren goedheid op in de zin van die eigenschap des Heeren, waarin Hij Zijn heerlijkheid openbaart en Zijn naam bekend maakt. Zie, wij moeten niet alleen de Heere en Zijn grootheid vrezen, maar ook Zijn goedheid, niet slechts Zijn majesteit, maar ook Zijn genade. Zij zullen uit vreze tot de Heere en Zijn goedheid vluchten (gelijk sommigen het verstaan) zullen tot Hem vluchten als hun toevluchtsoord Wij moeten Gods goedheid vrezen, dat is, ze bewonderen, er verbaasd over staan, ze aanbidden en vereren, gelijk Mozes deed, toen de Naam werd uitgesproken. Exodus 34:6. Wij moeten bevreesd zijn, Zijn goedheid te beledigen of met ondankbaarheid te vergelden en ze zo te verbeuren. Bij God is vergeving, opdat Hij gevreesd worde, Psalm 130:4.
Wij moeten ons verheugen met beving over de goedheid Gods, niet hooggevoelende zijn, maar vrezen. deze belofte nu werd vervuld, toen door het Evangelie van Jezus Christus menigten beide van Joden en heidenen tot God werden gebracht en in de Nieuwtestamentische kerk ingelijfd God in Christus begonnen te dienen, met kinderlijke vreze de goddelijke genade aannamen, en door de God Israëls aangenomen werden.
En sommigen menen, *dat die belofte nog verder zal vervuld worden in de bekering van die Joden tot het geloof in Christus, die nog in hun ongeloof volharden, wanneer zij hun Messias als David hun koning zullen zoeken en door Hem gans Israël zalig zal worden, als de volheid van de heidenen ingegaan is.*
Er was een tijd. dat de Joden Hem zuchten te doden, zeggende: "Wij hebben geen koning dan de keizer", maar de dag nadert, waarop zij Hem zullen zoeken, om Hem tot hun Hoofd te stellen, en hun hals onder Zijn juk te buigen. Hij, die hier beloofd heeft, dat zij het zullen doen, zal hen bekwamen om het te doen en op Zijn tijd en wijze het tot stand brengen, in de laatste dagen van de laatste tijden, de tijden van de Messias. Maar, helaas! wie zal leven als God dit doen zal? In hoeverre wij een algemene bekering van dat volk mogen verwachten, kan ik niet zeggen, maar ik ben zeker, dat wij moeten bidden, dat de Joden tot bekering mogen komen.

HOOFDSTUK 4

1 Hoort des HEEREN woord, gij kinderen Israëls! want de HEERE heeft een twist met de inwoners des lands, omdat er geen trouw, en geen weldadigheid, en geen kennis van God in het land is; 2 Maar vloeken en liegen, en doodslaan, en stelen, en overspel doen; zij breken door, en bloedschulden raken aan bloedschulden. 3 Daarom zal het land treuren, en een iegelijk, die daarin woont, kwelen, met het gedierte des velds, en met het gevogelte des hemels; ja, ook de vissen der zee zullen weggeraapt worden. 4 Doch niemand twiste noch bestraffe iemand; want uw volk is als die met de priester twisten. 5 Daarom zult gij vallen bij dag, ja, zelfs de profeet zal met u vallen bij nacht; en Ik zal uw moeder uitroeien. 6 Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is; dewijl gij de kennis verworpen hebt, heb Ik u ook verworpen, dat gij Mij het priesterambt niet zult bedienen; dewijl gij de wet uws Gods vergeten hebt, zal Ik ook uw kinderen vergeten. 7 Gelijk zij meerder geworden zijn, alzo hebben zij tegen Mij gezondigd; Ik zal hunlieder eer in schande veranderen. 8 Zij eten de zonde Mijns volks, en verlangen, een ieder met zijn ziel, naar hun ongerechtigheid. 9 Daarom, gelijk het volk, alzo zal de priester zijn; en Ik zal zijn wegen over hem bezoeken, en zijn handelingen hem vergelden. 10 En zij zullen eten, maar niet zat worden, zullen hoereren, maar niet uitbreken in menigte; want zij hebben nagelaten de HEERE in acht te nemen. 11 Hoererij, en wijn, en most neemt het hart weg. 12 Mijn volk vraagt zijn hout, en zijn stok zal het hem bekend maken; want de geest der hoererijen verleidt hen, dat zij van onder hun God weghoereren. 13 Op de hoogten der bergen offeren zij, en op de heuvelen roken zij, onder een eik, en populier, en iepeboom, omdat derzelver schaduw goed is; daarom hoereren uw dochteren, en uw bruiden bedrijven overspel. 14 Ik zal over uw dochteren geen bezoeking doen, omdat zij hoereren, en over uw bruiden, omdat zij overspel doen; want zij zelven scheiden zich af met de hoeren, en offeren met de snoodste hoeren; het volk dan, dat geen verstand heeft, zal omgekeerd worden. 15 Zo gij, o Israël! wilt hoereren, dat immers Juda niet schuldig worde; komt gij toch niet te Gilgal, en gaat niet op naar Beth-aven, en zweert niet: Zo waarachtig als de HEERE leeft. 16 Want Israël is onbandig, als een onbandige koe; nu zal hen de HEERE weiden, als een lam in de ruimte. 17 Efraïm is vergezeld met de afgoden; laat hem varen. 18 Hunlieder zuiperij is afvallig; zij doen niet dan hoereren; hun schilden (het is een schande!) beminnen het woord: Geeft. 19 Een wind heeft hen gebonden in zijn vleugelen, en zij zullen beschaamd worden vanwege hun offeranden.

Profeten zijn uitgezonden om te bestraffen, het volk zijn zonden voor te houden, het te waarschuwen voor de oordelen Gods, waaraan ze zich door hun zonden blootstelden, en tot die dienst wordt de profeet in dit en volgende hoofdstukken geroepen. Hij opent hier als raadsman van de Koning van de koningen, een gerechtelijk onderzoek tegen het volk Israëls, en tracht hen van hun zonde te overtuigen, en van hun ellende en gevaar om hun zonden, opdat hu iets goeds uitwerken mocht in de weg hunner boete en bekering.

I. Hij toont hun de reden van Gods twist met hen, een algemeen op-den-voorgrond-treden van ondeugd en heiligschennis vers 1, 2, onwetendheid en vergetelheid omtrent God, vers 6, 7, de wereldgezindheid van de priesters, vers 8, de dronkenschap en onreinheid vers 11, waarzeggerij en toverij, vers 12, offeren en roken op de hoge plaatsen, vers 13, hoererij, vers 14, 18, omkoperij onder de regenten, vers 18.
II. Hij toont hun, wat de gevolgen zullen zijn van Gods twist. God zou ze om deze dingen straffen, vers 9. Het ganse land zal verwoest worden, vers 3 allerlei volk afgesneden, vers 5, hun eer verloren vers 7, hun aardse behoefte onvoldaan, vers 10, en zij zelf beschaamd, vers 19. En wat hier, als het ergste van alles, dikwijls herhaald wordt, zij zouden aan hun zonden worden overgelaten, vers 17 zij zullen elkander niet bestraffen, vers 4, God zei ze niet straffen vers 14, ja, Hij zal ze voorspoedig maken, vers 16.
III. Hij waarschuwt Juda, niet in de voetstappen van Israël te treden, omdat zij zagen, dat die voetstappen naar de hel afdaalden. vers 15.

Hoséa 4:1-19

I. Hier wordt de vierschaar gespannen, samenkomen en opmerkzaamheid gevorderd: Hoort des Heeren woord, gij kinderen van Israël, want tot u wordt het woord van deze beschuldiging gericht, hetzij gij horen, hetzij gij niet horen wilt. Van wie kan God verwachten, dat zij oplettend naar Hem luisteren zullen en zich laten waarschuwen, dan van de kinderen Israëls, Zijn eigen, uitverkoren volk? Ja, zij zullen gans bereid zijn, te horen welke troostwoorden God gaat spreken, maar zijn ze even bereid om te luisteren, als Hij met hen wil twisten? Ja, zij moeten naar Hem luisteren, wanneer Hij tegen hen pleit, wanneer Hij hun iets ten laste heeft te leggen: De Heere heeft een twist met de inwoners des lands, van dit land, van het Heilige Land. Zie, de zonde brengt alle kwaad voort, ze strooit verdeeldheid tussen God en Israël. God ziet zonde in Zijn eigen volk en roept het daarom voor Zijn rechterstoel.
Sommige bijzondere punten van aanklacht bestaan tegen Zijn eigen volk, die niet bestaan tegen andere zondaars. Hij heeft een twist met hen, omdat zij Zijn verbond verbroken hebben, omdat ze Hem hebben gesmaad en Zijn gunsten met ondankbaarheid vergolden. Gods twist zal bepleit worden, bepleit met de oordelen Zijns monds, voordat de oordelen, van Zijn hand komen, opdat Hij gerechtvaardigd worde in al Zijn doen. En Gods twist moet men aanhoren, want vroeger of later verkrijgt Hij toch gehoor.

II. De aanklacht wordt gelezen, waarbij het ganse volk wordt beschuldigd van ergerlijke misdaden, die God grotelijks vertoornd hebben.
1. Zij worden beschuldigd van als volk hun voornaamste plichten nagelaten te hebben. Er is geen toorn noch weldadigheid, barmhartigheid noch recht, dit zwaarste van de wet, als onze Heiland ze noemt, Mattheüs 23:23: het oordeel de barmhartigheid en het geloof. Het volk in zijn geheel scheen heel geen besef te hebben van wat men eerlijkheid noemt, zij maakten geen bezwaar te zeggen en te doen wat lijnrecht in strijd was met trouw en hun natuur verongelijkte. Veel minder hadden zij enig besef van barmhartigheid of van hun verplichting de armen te troosten en te helpen. En het is niet vreemd, dat er geen trouw en weldadigheid waren, want er was geen kennis Gods in het land. Wat voor goed kan verwacht worden, wanneer er geen kennis van God is? Het was juist het voorrecht van het land, dat God in Israël bekend was, en Zijn naam groot was hetgeen hun zonde verzwaarde, dat zij Hem niet kenden, Psalm 76:1.

2. Hieruit volgen de nationale zonden van de ergste aard, beide tegen de eerste en tweede tafel, want men stoorde zich nergens aan. Vloeken en liegen en doodslaan en stelen en overspel doen, zonden tegen het derde, negende, zesde, achtste en zevende gebod, werden in alle hoeken des lands gevonden, en onder alle rangen en standen van de maatschappij, vers 2. Het bederf was algemeen, wie goed was, bleefverborgen of verscholen of verborg zichzelf. Daarin breken ze door, dat is, gaan alle palen en perken van geweten en verstand en goddelijke wet te buiten. Zij hebben de overhand genomen, Job 36:7, zij zijn al te goddeloos en al te dwaas, Psalm 7:17, zij vieren hun verdorvenheid de vrijen teugel en breken door alles heen wat hun in de weg staat of hun in hun zondige loopbaan wil stuiten, gelijk water, dat buiten zijn oevers treedt. Zie, de zonde is een geweldige macht en staat voor niets, het hart van de kinderen van de mensen in hen is vol om kwaad te doen, Psalm 8:9. Wanneer zij dus doorbreken, raken bloedschulden aan bloedschulden, dat is, moorden worden overvloediglijk bedreven in alle delen des lands, als in een geregelde en aanhoudende opeenvolging. "Caedus aliae aliis sunt contiguae". Moorden raken aan moorden, een stroom bloeds vloeit onder hen af, zelfs koninklijk bloed.
Het was juist omtrent die tijd, dat zoveel bloed werd vergoten om telkens de kroon machtig te worden, Sallum doodde Zacharia, Pekah doodde Pekahia, en Hoséa doodde Pekah, en men mag aannemen, dat er toen ook onder de aanhangers van die koningen heel wat bloed is

gestort, zodat het land door deze bloedschulden is ontheiligd geworden, Psalm. 106:38, het was van het een einde tot het andere met onschuldig bloed vervuld, 2 Koningen 21:16.

III. Het oordeel wordt over dit schuldige en verontreinigde land uitgesproken, vers 3. Het zal geheel verwoest worden. Het ganse land is met zonde besmet, en daarom zal het ganse land treuren onder Gods bittere oordelen, het zal rouwen en van alle welvaart en schoonheid beroofd zijn. Gelijk gezegd was, dat de dalen juichten en zongen van vreugde toen er overvloed en vrede was, zo wordt hier gezegd, dat het land treurt, omdat oorlog en hongersnood het woest maken. Het ganse land zal zijn zwavel en zout van de verbranding, werd in de wet gedreigd, Deuteronomium 29:23. Zij hadden alle Gods geboden verbroken, en nu dreigt God, al hun nooddruft te zullen wegnemen. Het land treurt, wanneer er noch gras voor het vee, noch kruid voor de dienst des mensen is, en dan zal ieder die daarin woont, kwijnen uit gebrek aan voedsel om het leven te onderhouden en tevergeefs verlangen naar wat het kan veraangenamen. De dieren des velds zullen kwijnen, Jeremia 14:5, 6. Ja, de verwoesting van de vruchten van de aarde zal zo groot zijn, dat er voor de vogels des hemels niets te pikken zal zijn om in het leven te blijven. Zij zullen lijden met de mens, en hun vermageren en sterven zal een straf zijn voor degenen, die gewoon waren hun tafel met gevogelte bedekt te zien. Ja, de vissen van de zee zullen weggenomen worden of samenvergaderd, opdat zij in scholen aftrekken en betere wateren zoeken, en dan zal de visvangst niets meer betekenen.
Deze verwoesting zal te die opzichte algemener zijn dan de vloed in Noachs tijd, want die liet de vissen van de zee ongemoeid. Het behoort tot de Egyptische plagen, dat Hij hun vis sloeg, Psalm 105:29, wanneer de wateren opdrogen, sterft de vis, Jesaja 50:2, Zefanja 1:2, 3. Zie, wanneer de mens jegens God ongehoorzaam wordt, is het billijk, dat de lagere schepselen de mens niet langer ten dienste staan. O, hoeveel reden hebben wij, Gods geduld en barmhartigheid met ons land te bewonderen, omdat er, ondanks zoveel vloeken en liegen en moorden en stelen en overspel, nog zo'n overvloed van vlees en vis en gevogelte op onze dis wordt gevonden! IV. Een bevel van de rechtbank, dat geen moeite moet genomen worden om de veroordeelden misdadiger tot berouw te brengen, met de reden van dat bevel.

Merk op,
1. Het bevel zelf, vers 4: doch niemand twiste noch bestraffe iemand, laat geen middel beproefd worden om ze tot inkeer te brengen en terug te voeren, laat hun geneesHeeren ze opgeven als onherstelbaar en hun ziekte als ongeneeslijk. Het betekent, dat, zolang als er enige hoop voor zondaars is, wij hen om hun zonden moeten vermanen, het is een plicht, die wij elkander verschuldigd zijn, vermaan te geven en te ontvangen, het was een van de wetten van Mozes, Leviticus 19:17, Gij zult uw naaste naarstig berispen, het is een teken van broederlijke liefde. Soms is er noodzaak om scherp te berispen, niet maar te vermanen, maar met meer nadruk op te treden, zo traag zijn de mensen, hun zonden te laten varen. Maar het is een teken, dat personen en volken het verderf ten prooi gegeven worden, wanneer God zegt: "niemand twiste of bestraffe iemand." Toch luidt zo soms Gods bevel tot de profeten, niet voor hen te bidden, ondanks het gebod voor die zondaars. Maar de betekenis is: zij zijn zo verhard in de zonde, en zo rijp voor de ondergang, dat het wel niet baten zal, met hen te spreken of met God voor hen te spreken. Zie, het ziet er slecht met een volk uit, wanneer bestraffers het stilzwijgen wordt opgelegd, en zij, die tegen de zonden des tijds moesten getuigen, zich terugtrekken en de zaak opgeven. Zie 2 Kronieken 25:16.

2. De redenen van dit bevel. Niemand twiste of bestraffe iemand, want,
a. Zij zijn vast besloten, in de zonde voort te gaan, en geen bestraffing zal hen daarvan genezen: uw volk is als die met de priester twisten, zij zijn zo onbeschaamd geworden in hun

zonde, zo brutaal en ongeduldig onder de bestraffing, dat zij zelfs een priester in het aangezicht zullen vliegen, als hij ze ook maar op de zachtste wijze hun kwaad voorhoudt, zonder enige eerbied voor hun ambt en plicht, hoe kunnen zij dan een gewoon mens geduldig aanhoren? Zie, die zondaars tonen, hoe verhard hun hart is, die met hun voorgangers twisten, omdat die hen getrouw vermanen, en zij, die zich tegen zulk vermaan verzetten, dat naar Gods ordening tot hun behoud moet dienen, hebben het voorrecht van broederlijke terechtwijzing verbeurd. Misschien slaat dit op de goddeloosheid van Joas, koning van Juda, en van zijn volk van die tijd, die Zacharias, de zoon van Jojada, stenigden, omdat hij hun een boodschap van God overbracht, 2 Kronieken 24:21. Die was een priester, zij twistten met hem, toen hij zijn ambt waarnam tussen de tempel en het altaar.
Dr. Lightfoot meent, dat de profeet op dit voorval het oog had, toen hij sprak, vers 2, van bloedschulden, die aan bloedschulden raken, het bloed van de offeraar werd gemengd met dat van het offer. Dat, zegt hij, is het toppunt van goddeloosheid, van toen af dateert hun val, Mattheüs 23-35, gelijk dit hun onbekeerlijkheid bewijst, dat het volk met de priester twist, daarom moet niemand met iemand twisten, niemand een ander vermanen. Want b. God is eveneens besloten met hun val voortgang te maken, vers 5: "Daarom, omdat gij geen bestraffing, geen raad wilt aannemen, zult gij vallen, en het is ijdele moeite, daartegen enigen maatregel te nemen, want het besluit is uitgegaan. Gij zult struikelen en vallen bij dag, en de profeet, de valse profeet die u vleide en verleidde, zal zelfs met u vallen bij nacht, beide gij en uw profeet zullen bij dag en bij nacht vallen, het zal een doorlopende val zijn, van de een ramp in de andere, de duisternis des nachts zal u niet beschutten noch het licht des daags u helpen om te vlieden."

b. De profeten zijn blinde leidslieden en het volk blinde volgelingen, voor blinden zijn dag en nacht gelijk. Hetzij dus bij dag of bij nacht zij zullen samen in de gracht vallen. "Gij zult vallen bij dag, wanneer gij het minst zult vrezen te vallen en u veilig waant, wanneer het door anderen gezien en opgemerkt wordt, en gij dus beschaamd zult staan. En de profeet zal bij nacht vallen, wanneer het voor hem het afschrikwekkendst zal zijn." Zie, de ondergang dergenen, die anderen ten ondergang gebracht hebben, zal in bijzondere mate ondragelijk zijn. En meenden de kinderen, dat zij, in gevaar van te vallen, door hun moeder zouden geholpen worden? IJdelheid zal het zijn, dat te verwachten, want Ik zal uw moeder uitroeien, vers 5, uw moeder Samaria, de moederstad, de gehele staat, het ganse koninkrijk, dat als een moeder over allen staat. Alles zal tot zwijgen gebracht worden. Zie, als allen met elkander schuld hebben, dan kan niets anders verwacht worden dan dat allen in de ondergang begrepen worden. God gaat hier voort, met volk en priesters te twisten. Het volk als degenen, die met de priester twisten, vers 4, wanneer het priesters had, die hun plicht deden. Maar de meesten leefden in gestadige verwaarlozing van hun plicht, en daarom is hier ook een woord voor die priesters en voor het volk, dat gaarne zulke priesters had, Jeremia 5:31. En het is opmerkelijk, hoe de straf op de zonde past, en hoe God, om Zijn doen te rechtvaardigen, de één tegenover de andere plaatst.

I. Het volk twistte met de priesters, die hun de kennis van God zouden geleerd hebben, billijkerwijze werden zij daarom uitgeroeid, omdat zij zonder kennis waren, vers 6. Zie, degenen die tegen het licht opstaan, kunnen niets anders verwachten dan in de duisternis om te komen. Of het is een aanklacht tegen de priesters, die het volk moesten onderwezen hebben, Psalm 12:9, maar het niet gedaan hadden of zo gedaan, dat het was als niet gedaan, zodat er geen kennis Gods in het land was en omdat er geen profetie was, werd het volk ontbloot Spreuk. 29:18. Zie, onwetendheid is niet de moeder van vroomheid, maar veeleer van verwoesting, gemis aan kennis is de ondergang van de enkele mens en van het volk. Zij zijn Mijn volk, dat dus uitgeroeid wordt, hun betrekking tot God als Zijn volk verergert zowel

de zonde van geen moeite te nemen om kennis van God te verkrijgen, onder Wiens bestuur zij staan en met Wien zij geen verbond hadden als de zonde dergenen, die hen moesten onderricht hebben. God had Zijn kinderen in hun school gezonden, maar zij hadden er niet aan gedacht, inderdaad aan die kinderen onderwijs te geven.

II. Beiden, priesters en volk, verwierpen de kennis, en daarom is God rechtvaardig, als Hij hen verwerpt. De reden, waarom het volk niet leerde, en de priesters niet onderwezen, was niet, dat zij geen licht hadden, maar omdat zij het licht haatten, niet omdat zij geen middelen kenden om kennis van God te verkrijgen en die mee te delen, maar omdat ze er geen hart voor hadden, zij verwierpen ze. Zij begeerden de kennis van Gods wegen niet, maar hielden zich van verre, zij sloten hun ogen voor het licht, en daarom zegt God: Ik heb u ook verworpen, Ik weiger, u te kennen en u te erkennen. Gij wilt Mij niet kennen, maar wijkt van Mij, daarom zeg Ik: Wijkt van Mij, gij werkers van de ongerechtigheid, Ik ken u niet."
1. De priesters zullen niet langer hun voorrechten genieten of in de dienst gebruikt worden, noch er ooit weer voor in aanmerking komen, gelijk wij dat vinden Ezechiël 44:13. Zie, predikanten, die zelf de kennis verwerpen, die ergerlijk onwetend zijn, moeten niet als predikanten erkend worden, ook hetgeen zij schijnen te hebben, moet hun ontnomen worden, Lukas 8:18.
2. Het volk zal niet langer zijn wat het geweest is, een koninklijk priesterdom, een koninkrijk van priesters, Exodus 19:6. Door de kennis te verwerpen, verbeurt Gods volk zijn eer en bezoedelt zijn kroon.

III. Zij hadden de wet Gods vergeten, wensten noch trachtten die te onthouden, noch de kennis ervan aan het nageslacht over te leveren, en daarom zal God ze terecht met hun kinderen vergeten, kinderen van het volk, zij hadden ze niet opgevoed, gelijk behoorde, in de kennis van God en hun plicht jegens Hem, en daarom verloochent God ze en acht Zijn verbond verbroken. Zie, als ouders hun kinderen niet onderwijzen wanneer zij jong zijn, hun Schepper te gedenken, dan kunnen zij niet verwachten, dat hun Schepper hen gedenken zal. Ook kan het op de kinderen van de priesters slaan, die zullen hun vaderen in de bediening niet opvolgen, maar tot armoede vervallen, gelijk Eli's huis gedreigd was, 1 Samuel 2:20.

IV. Zij onteerden God met datgene, wat hun eer was, en daarom zal God hen terecht van die eer beroven, vers 7. Het was hun eer, dat zij in aantal waren toegenomen, tevens in welvaart, macht en waardigheid. Het begin des volks was gering, maar in verloop van tijd nam het zeer toe en werd aanzienlijk, de priesterfamilie vooral breidde zich wonderlijk uit. Maar, toen zij toenamen, zondigden zij tegen God. Hoe talrijker het volk werd, des te meer zondigde het, des te meer heiligschennis beging het, hun welvaart, eer en macht deed hen des te meer zondigen. Daarom, zegt God, zal Ik hunlieder eer in schande veranderen. Is hun aantal hun eer? God zal dat aantal verminderen en weinigen doen overblijven. Is hun rijkdom hun eer? God zal ze verarmen en omlaag brengen, zodat ze beschaamd zullen staan over datgene, waarin ze eens roemden. Hun priesters zullen verachtelijk en onwaard gemaakt worden, I Samuel 2:9. Zie, datgene, wat onze eer is, zal, als wij er God mee onteren, vroeger of later, onze schande worden, want wie God versmaden, zullen licht geacht worden, 1 Samuel 2:30.

V. De priesters aten de zonde van Gods volk, en daarom zullen zij eten, maar niet zat worden.
1. Zij misbruikten het deel, dat de priesters was toegewezen, de priesters van het huis Aärons, volgens Gods wet, voor de zelfgemaakte priesters bij de kalveren hunner eigen vinding, vers 8. Zij eten de zonde van Mijn volk, dit is hun zondoffers. Indien dat bedoeld is van de priesters van de gouden kalveren, dan betekent het, dat die namen waarop zij heel geen recht hadden, zij matigden zich de inkomsten van de priesters aan, hoewel zij geen oprechte

priesters waren. Wordt het evenwel bedoeld van de echte priesters, dan ziet het op de gretigheid, waarmede zij beslag legden op wat hun ambt toekwam, terwijl ze van hun ambt zelf weinig werk maakten. Zij mestten zich vet van hun deel van de offers des Heeren, doch vergaten het werk, waarvoor zij zo goed betaald worden. Zij zetten hun hart op des volks ongerechtigheden, zij hieven hun ziel tot hen op, dat is: zij waren blij, als het volk ongerechtigheid bedreef, omdat het daarvoor genoopt werd, zoenoffers te brengen, waarvan zij hun deel kregen. Hoe meer zonde, des te meer offeranden, en daarom bekommerden zij zich niet ons de zonden des volks. In plaats van het volk voor de zonde te waarschuwen, moedigden zij het aan om te zondigen, met het oog op de offers, die hun juist moesten tonen, welk een kwaad tegen God de zonde was, die zulk een verzoening nodig maakte, en wezen het op de goedkoopte van de zonde, die zo gemakkelijk uitgewist werd zo hadden zij behagen in de zonden des volks en hielpen in stand houden wat neergeworpen moest worden. Zie, het is zeer goddeloos, zich te verheugen over de zonde van anderen, wanneer daarin voor ons voordeel gelegen is.

2. God zal hun daarom de zegen van hun onderhoud wezen, vers 10. Zij zullen eten, maar niet zat worden. Ofschoon zij grote overvloed hebben vanwege de menigvuldige offers, die gebracht worden, toch zullen zij er geen voldoening van smaken. Of hun voedsel gedijt niet, of hun honger is onverzadelijk. Zie, wat onwettig verkregen wordt kan geen baat geven, ook niet wat onmatig begeerd wordt, juist die onverzadelijke begeerten kunnen niet verzadigd worden, en zij zullen nooit genoeg hebben, die nooit weten wat genoeg is. Zie Micha 6:14, Hagg. 1:6.

VI. Hoe meer zij toenamen, des te meer zondigden zij, vers 7, en daarom, ofschoon zij hoereerden, ofschoon zij de goddelooste middelen gebruikten om het volk te vermenigvuldigen, zij zouden niet uitbreken in menigte. Al hebben zij vele vrouwen en bijwijven, gelijk Salomo toch zullen hun huizen niet gebouwd worden' hun nakomelingschap niet talrijk zijn, evenmin als die van Salomo. Zie, degenen, die op onwettige wijze of vermenigvuldiging aansturen, zullen teleurgesteld worden. En daarom zal God in al hun plannen blazen, omdat zij nagelaten hebben de Heere in acht te nemen. Er was een tijd geweest, dat zij de Heere wel in acht namen, dat Zijn gezag en wet bij hen gewicht in de schaal legden, maar zij hebben het nagelaten, zij letten niet meer op Zijn woord noch op Zijn doen, zij kennen Hem in geen van beide. Zij verlaten Hem en nemen Hem niet in acht: zij zijn zo afvallig geworden, dat zij God heel niet meer achten, maar volslagen zonder God in de wereld zijn. Zie, zij, die nalaten de Heere in acht te nemen, laten alle goed na, en kunnen niets anders verwachten dan dat alle goed hen verlaat.

VII. Volk en priesters verhardden elkander in de zonde, en daarom zullen zij dezelfde straf delen, vers 9. Daarom gelijk het volk, alzo zal de priester zijn. Zij stonden schuldig aan dezelfde zonde, priesters en volk waren even onwetend en onheilig, zonder eerbied voor God en Zijn wet, en overgegeven aan afgoderij, daarom zullen ze dezelfde straf lijden. God zal oordelen over hen brengen, namelijk de verwoesting van priester en volk, de hongersnood die het volk zijn spijs ontneemt, zal de priesters van hun spijsoffers beroven, Joël 1:9. Het maakt een deel uit van de beschrijving van een algehele verwoesting, dat het zal zijn met het volk als met de priester, Jesaja 24:2. Gods oordelen maken geen verschil, als ze eenmaal uitgestort worden. Zie, die deel hebben aan de zonde, zullen ook deel hebben aan de straf. zo zal God hun beider wegen over hen beide bezoeken, en hun beider handelingen hun vergelden. God zal hun handelingen op hen doen wederkeren (zo luidt het letterlijk), wanneer de zonde bedreven is, meent de zondaar, dat ze voorbij is en niemand er meer van zal horen, maar hij

zal ervaren, dat ze openbaar gemaakt wordt en op zijn hoofd wederkeert, hetzij tot verootmoediging of tot veroordeling.

VIII. Zij gaven zich aan zinnelijk genot over, om hun hart tevreden te stellen, maar zij zullen ondervinden, dat hun land weggenomen wordt, vers 11. Hoererij, en wijn en most neemt het hart weg. Sommigen verbinden deze woorden met de vorige. Zij hebben de Heere verlaten, om te hoereren en om wijn en most. Of: omdat zij het hart weggenomen hebben. Hun zinnelijk genot heeft hen vervreemd van hun godsvrucht en al het goede in hen gesmoord. Of: wij kunnen het opvatten als een bijzonder vonnis, waarin een grote waarheid verborgen ligt, die wij door de ervaring van iedere dag bevestigd vinden, dat dronkenschap en onreinheid zonden zijn, die de mens verdwazen en dronken maken, verzwakken en krachteloos maken. zowel de moed als het verstand gaan zo verloren.

In deze verzen hebben wij als tevoren,
I. Het volk Israëls beschuldigd van de zonden, waarom God met Zijn volk twistte, die zijn:
1. Geestelijke hoererij of afgoderij. Zij hebben in hun hart een geest van de hoererijen, een sterke neiging tot die zonde, de begeerte en het verlangen huns harten ligt geheel in die richting, het is hun eigen goddeloosheid, zij worden er met een onverklaarbaar geweld heengetrokken, en dit doet hen dwalen. Zie, de dwalingen en fouten van het verstand zijn gewoonlijk een gevolg van bedorven genegenheden daarom hebben de mensen een goede gedachte van de zonde, omdat ze ertoe geneigd zijn. En als ze zulke verkeerde voorstellingen van de afgoden hebben, is het geen wonder, dat ze met zo'n hoofd en zo'n hart van onder hun God weghoereren. vers 12. Zij hadden Hem als hun Hoofd en Man onderdanig moeten zijn onder Zijn leiding en bestuur blijven, maar zij braken die trouw en stelden zich onder leiding en bescherming van valse goden. zo, vers 15, had Israël overspel bedreven, hun gedrag is de verering hunner afgoden, was dat ener overspeelster, lichtzinnig en onbeschaamd. En, vers 16, Israël is onbandig als een onbandige koe, als een ongewend kalf (gelijk sommigen vertalen), of als een verdorvene en weerspannige (volgens anderen), gelijk een razende koe als krankzinnig door de weide rent, of, zo ze onder het juk is, achteruit wil in plaats van vooruit, en haar nek van het juk tracht te ontdoen, en haar poot uit de voer te rukken. zo onwillig, onbandig, onhandelbaar, was het volk Israël. Het was begonnen met het juk van Gods geboden op de nek te nemen, maar het sloeg achteruit, als kinderen Belials, die geen juk dragen. En toen de profeten waren gezonden met de prikkels van bestraffing om ze voort te drijven, sloegen ze tegen de prikkels en liepen achteruit. Alles samengenomen, vers 17, is dit: Efraïm is vergezeld met de afgoden, is ermede getrouwd, zijn genegenheden zijn voor, en zijn hart is gesteld op de afgoden.

Twee voorbeelden van deze geestelijke hoererij worden gegeven, in beide gaven ze hun afgoden de eer, die Gode alleen toekwam.
a. Zij raadpleegden hun orakels en maakten gebruik van dat soort waarzeggerij, dat zij van hun afgodische priesters geleerd hadden, vers 12: Mijn volk vraagt zijn hout, zijn houten afgoden, zij roepen die aan om raad en voorschrift in hetgeen zij te doen hebben en wat hun overkomt. Zij zeggen tot een hout: Gij zijt mijn vader, Jeremia 2:27. Ware het inderdaad hun vader, dan zou het ook eer waardig zijn. Maar dat was een hoon jegens God, die inderdaad hun Vader was, en Wiens levende orakels zij bij zich hadden, welke zij ten allen tijde mochten vragen. Hoe dwaas en ondankbaar dus, een hout te vragen. En zij verwachtten, dat hun hout het hun bekend zou maken, wat zij niet wisten, en hoe zij handelen moesten. Waarschijnlijk doelt dit op goddeloze wegen van waarzeggerij, onder de heidenen in zwang, die de Joden van hun overnamen, door een stak hout, of een stok, of, gelijk Nebukadnezar

deed, door pijlen, Ezechiël 21:11. Zie, zij, die Gods godspraken verlaten, nemen de gebruiken van de wereld en des vleeses over, raadplegen wezenlijk slechts hout en stenen.
b. Zij brachten hun offers als waren het goden, wier gunst zij nodig hadden, en wier wraak zij vreesden en wensten te ontgaan, vers 13. Zij offerden hun, om ze te verzoenen en tevreden te stellen, en rookten hun, om hun aangenaam te zijn en te behagen, en hoopten door beide middelen hun gunst te verwerven. God had een plaats gekozen, waar Hij wonen wilde en Zijn naam bekend maken, maar zij versmaadden die en namen andere plaatsen voor hun ongodsdienstige plechtigheden, die hun eigen verbeelding prikkelden. Zij kozen,
aa. Hooge plaatsen, de hoogten van de bergen en de heuvelen, dwaselijk menende, dat de hoogte van de bodem hun enig voordeel zou geven, wanneer ze de hemel naderden.
bb. Beschaduwde plaatsen, onder eiken, en populieren, en iepen, omdat hun schaduw goed was, vooral in die hete landen en daarom geloofden zij, daarmede hun goden te believen, of zij verbeeldden zich, dat donkere schaduw overpeinzingen begunstigt, de geest ontzag inboezemt en daarom geschikt is voor godsdienstplechtigheden.

2. Lichamelijke hoererij is een tweede misdaad, die hun ten laste wordt gelegd, vers 18:Zij doen niet dan hoereren. Zij dreven handel in onreinigheden, het geschiedde niet nu en dan, maar het was een doorgaand bedrijf, gelijk het geval is bij velen, wier ogen vol overspel zijn, en die niet ophouden van zondigen, 2 Petrus 2:14. De afschuwelijke vuilheid en wulpsheid, die in Israël werd gevonden, wordt hier genoemd,
a. Als hand aan hand gaande met hun afgoderij, hun valse goden dreven er hen toe, want de duivel, die zij dienden, hoewel een geest, is een onreine geest. Zij, die de afgoden aanbaden, scheidden zichzelf af met de hoeren en offerden met de snoodste hoeren, want, omdat het hun niet goeddacht, God in erkentenis te houden, maar zij Hem onteerden, daarom gaf God hen ook over in de begeerlijkheden van hun harten tot onreinigheid om hun lichamen onder elkander te onteren, Romeinen 1:24, 28.
b. Als straf daarvoor. De mannen, die de afgoden vereerden, werden afgescheiden met de hoeren, die de afgodische plechtigheden bijwoonden, als in de dienst van Baäl-Peor, Numeri 25:1, 2. Om hen daarvoor te tuchtigen, gaf God hun vrouwen en dochters aan dezelfde vuile begeerten over: Zij hoereerder en bedreven overspel, vers 13, wat haar mannen en vaders tot groot verdriet moest zijn. Zij, die zelf niet kuisch zijn, begeren toch, dat hun vrouwen en dochters het zijn. Maar nu konden zij haar zonde lezen in hun straf, gelijk Davids overspel gestraft werd, toen zijn eigen zoon tot zijn bijwijven inging, 2 Samuel 12:11. Zie, wanneer dezelfde zonde, die een mens begaan heeft, hem in anderen smart en droefheid veroorzaakt, dan moet hij erkennen, dat de Heere rechtvaardig is.

3. Dat het recht verbroken wordt, vers 18. Hun schilden (dit is hun overheden) het is een schande! beminnen het woord: Geeft! dit is zij worden gaarne omgekocht, daarom hebben zij gedurig in hun mond het woord Geeft. Zij houden van vuil gewin, iedereen, die een rechtzaak met hen te behandelen heeft, moet de vraag verwachten: Wat wilt ge geven? Ofschoon zij als overheden verplicht zijn recht te spreken zonder enige beloning, kan men er zeker op rekenen, dat zij voor geld onrecht doen. Zie, de geldgierigheid, dit is de begeerte naar geld is de dood voor rechtvaardigheid en de wortel van alle kwaad. Maar is dat van alle mensen waar, bijzonder toch is het voor overheden (die mannen moeten zijn, God vrezende en de gierigheid hatende) een schande, dit woord: Geeft! te beminnen.
Misschien wordt dit bedoeld met het woord van beschuldiging: Hun zuiperij is afvallig, hun drank is zuur, smaakt niet, ontbreekt geheel. Wanneer het recht rechtvaardig wordt uitgeoefend, dan is het verfrissend, als drank voor de dorstige, want als het struikelt in de straten, en de rechters zich laten omkopen om de onschuldige te veroordelen en de schuldige vrij te spreken, dan is het als zure drank, dan verandert het recht in alsem, Amos 5:7. Ook kan

het in het algemeen wijzen op de verdorven zeden van het hele volk, alle leven en geest was verloren, zij waren Gode zo walgelijk geworden als zuur drinken ons is. Zie Deuteronomium 31:29.

II. De tekenen van Gods toorn tegen hen om hun zonden.
1. Hun vrouwen en dochters zouden niet gestraft worden voor het onrecht en de schande, die zij haar gezinnen aandeden, vers 14: Ik zal over uw dochteren geen bezoeking doen, en als zij zonder straf bleven. zouden zij er niet in voortgaan. Zie, de straffeloosheid van de éne zondaar is soms de straf voor de anderen. Of: Ik zal haar niet straffen zoals Ik u straffen zal, want gij moet erkennen, gelijk Juda tegenover zijn schoondochter deed: Gij zijt rechtvaardiger dan ik, Genesis 38:26.

2. Zij zouden zelf voor een tijd voorspoed hebben, maar hun voorspoed zou tot hun ondergang medewerken. Het komt als een teken van Gods wraak, vers 16: Nu zal de Heere hen weiden als een lam in de ruimte, zij zullen een vette, grote weide hebben, waarin zij tot verzadiging toe eten zullen en wel van het beste, maar het zal alleen zijn om ze voor de slachtbank gereed te maken, als een vetgemest kalf. Als zij vet en groot worden, is het alleen voor de slachter. Maar anderen laten ze weiden als een lam op de gemeenteweide, inderdaad een ruime plaats, maar waar het gras kort en geen schaduw te vinden is. De Herder Israëls zal ze beide uit Zijn weiden en Zijn bescherming verstoten.

3. Geen middelen moeten aangewend worden om ze tot bekering te brengen, vers 17: Efraïm is vergezeld met de afgoden, bemint ze en heeft er zich aan overgegeven, en daarom: laat hem varen, als in vers 4. Dat niemand iemand twiste noch bestraffe. Laat hem wandelen naar het goeddunken zijns harten, naar zijn eigen raadslagen, wij wilden hem helen maar hij wilde niet geheeld worden, daarom laat hem varen. Zie wat hun einde zal zijn Deuteronomium 32:20. Zie, het is een droevig en treurig oordeel voor iemand, als hij aan zijn zonde wordt overgelaten, want God zegt aangaande de zondaar: Hij is vergezeld met de afgoden, met de wereld en het vlees, hij is ongeneeslijk trots, begerig, onheilig, een onverbeterlijke dronkaard of overspeler, laat hem varen, prediker, laat hem varen, goddelijke bemoeienis, laat hem varen. Laat niets hem wekken, totdat hij ontwaakt in het helse vuur. De vader vermaant zijn weerspannige zoon niet meer wanneer hij besluit hem te onterven. Zij, die in hun zonde niet tot nadenken zijn te brengen, zullen om hun zonde omkomen.

4. Zij zouden met een snelle en beschamende verwoesting weggedreven worden, vers 19: Een wind heeft hen gebonden in zijn vleugelen, om ze weg te voeren in gevangenschap, plotseling, met geweld, onweerstaanbaar, hij zal ze wegvoeren als een wervelwind, Psalm 58: 9. Dan zullen zij beschaamd worden wegens hun offeranden, beschaamd over hun zonde van afgoden offers te brengen, beschaamd over hun dwaasheid, zoveel ten koste gelegd te hebben voor afgoden, die geen macht bezitten hen te helpen, en daardoor God tot hun vijand te maken, die almachtig is en hen kan verderven. Zie, er zijn offers, waarover de mens eens beschaamd zal staan. Zij, die hun tijd, kracht eer, gemak aan de wereld en het vlees hebben opgeofferd, zullen zich eenmaal daarover schamen. Ja, en wie God blinde, en lamme, en gebrekkige offers brengen, zal daarover eveneens beschaamd worden.

III. De waarschuwing, tot Juda gericht, om niet te zondigen naar het voorbeeld van Israëls overtreding. Aan het einde van vers 14 wordt gezegd: Het volk dan, dat geen verstand heeft, zal omgekeerd worden. Zij zullen noodzakelijk vallen, die niet verstaan, hoe zij de struikelblokken moeten vermijden of te boven komen, die zij ontmoeten (en daarom wie meent te staan, zie toe, dat hij niet valle), wat vooral de twee stammen geldt, vers 15: zo gij, o

Israël! wilt hoereren, dat immers Juda niet schuldig worde. Hoewel Israël zich aan afgoderij heeft overgegeven, laat Juda er niet door besmet worden. Nu,
1. Is dat een zeer nodige waarschuwing. De mannen Israëls waren broeders en naaste buren van de mannen Juda's. Israël was talrijker en in die tijd in voorspoedige omstandigheden, en daaruit groeide een gevaar voor Juda, om hun weg te leren en in die strik gevangen te worden. Zie, hoe dichter we bij de besmetting van de zonde leven, des te meer moeten wij op onze hoede zijn.

2. Het was een zeer redelijke waarschuwing. zo gij, o Israël! wilt hoereren, dat Juda niet schuldig worde, want Juda kan beter kennis verkrijgen dan Israël, het heeft de tempel en de priesterschap en een koning uit het huis van David. De Silo moet uit Juda komen, voor Juda heeft God nog menigen groter zegen bestemd. Laat dus Juda niet schuldig worden, want van Juda wordt nog meer verwacht dan van Israël. Juda zal het dus ook harder te verantwoorden hebben, zo het overtreedt, en God zal het Juda meer kwalijk nemen. Als Israël wilt hoereren, laat Juda het niet doen, want dan heeft God geen volk meer, dat Zijn naam belijdt. God spreekt hier tegen Juda, als eens Christus tot de twaalven, toen velen Hem de rug toekeerden en Hem verlieten: Wilt gijlieden ook niet weggaan? Johannes 6: 67. Zie degenen, die tot hiertoe aan hun oprechtheid hebben vastgehouden, moeten, juist daarom, blijven vasthouden, zelfs in tijden van algemene afval. Om nu Juda te bewaren van Israël hierin na te volgen, worden twee regelen gegeven:
a. Om niet aan afgoderij zich schuldig te maken, moeten zij van de plaatsen van de afgoderij verre blijven: Komt gij toch niet te Gilgal, waar al hun boosheid is, Hoofdstuk 9:15, 12:11, daar maakten ze des overtredens veel, Amos 4: 4. Misschien koesterden zij een bepaalde eerbied voor die plaats, omdat Jozua van haar eens was gezegd: De plaats, waar gij staat, is heiig land, Jozua 5:15. Daarom wordt hun verboden: komt niet te Gilgal, Amos 5: 5. En om dezelfde reden moeten zij niet naar Beth-Aven opgaan, het huis van de ijdelheid, terwijl Beth-El Huis Gods betekent. Zie, zij, die niet begeren in de zonde te vallen en de duivel ten buit te worden, moeten met overleg de aanleiding tot en de plaatsen van de zonde vermijden, niet op des duivels grond treden.
b. Om niet aan afgoderij schuldig te worden, moeten ze zich voor heiligschennis wachten, niet zweren: zo waarachtig als de Heere leeft. Zij moeten die woorden niet lichtzinnig op de lippen nemen, maar zeggen: zo waarachtig als de Heere leeft! in waarheid in recht en in gerechtigheid, Jesaja 1:2. Wat verboden wordt, is het zweren in leugen en ongerechtigheid, onbedacht en vals zweren, om te misleiden en niet zweren bij de Heere en bij Malcham, Zefanja 1: 5. Zie, zij die bij de Heere willen blijven, moeten ontzag en vreze voor Hem hebben, immer met ernst en eerbied van Hem spreken. Want wie Gods naam als in scherts of onbedacht op de lippen nemen, kunnen overal een god van maken.

HOOFDSTUK 5

1 Hoort dit, gij priesters! en merkt op, gij huis Israëls! en neemt ter oren, gij huis des konings! want ulieden gaat dit oordeel aan, omdat gij een strik zijt geworden te Mizpa, en een uitgespannen net op Thabor. 2 En die afwijken, verdiepen zich om te slachten; maar Ik zal hun allen een tuchtmeester zijn. 3 Ik ken Efraïm, en Israël is voor Mij niet verborgen; dat gij, o Efraïm! nu hoereert, en Israël verontreinigd is. 4 Zij stellen hun handelingen niet aan, om zich tot hun God te bekeren; want de geest der hoererijen is in het midden van hen, en de HEERE kennen zij niet. 5 Dies zal Israël hovaardij in zijn aangezicht getuigen; en Israël en Efraïm zullen vallen door hun ongerechtigheid; ook zal Juda met hen vallen. 6 Met hun schapen, en met hun runderen zullen zij dan gaan, om de HEERE te zoeken, maar niet vinden; Hij heeft Zich van hen onttrokken. 7 Zij hebben trouweloos gehandeld tegen de HEERE; want zij hebben vreemde kinderen gewonnen; nu zal hen de nieuwe maand verteren met hun delen. 8 Blaast de bazuin te Gibea, de trompet te Rama; roept luide te Beth-aven; achter u, Benjamin! 9 Efraïm zal tot verwoesting worden, ten dage der straf; onder de stammen Israëls heb Ik bekend gemaakt, dat gewis is. 10 De vorsten van Juda zijn geworden, gelijk die de landpalen verrukken; Ik zal Mijn verbolgenheid, als water, over hen uitgieten. 11 Efraïm is verdrukt, hij is verpletterd met recht; want hij heeft zo gewild; hij heeft gewandeld naar het gebod. 12 Daarom zal Ik Efraïm zijn als een mot, en de huize van Juda als een verrotting. 13 Als Efraïm zijn krankheid zag, en Juda zijn gezwel, zo toog Efraïm tot Assur, en hij zond tot de koning Jareb; maar die zal ulieden niet kunnen genezen, en zal het gezwel van ulieden niet helen. 14 Want Ik zal Efraïm zijn als een felle leeuw, en de huize van Juda als een jonge leeuw; Ik, Ik zal verscheuren en heengaan; Ik zal wegvoeren, en er zal geen redder zijn. 15 Ik zal heengaan en keren weder tot Mijn plaats, totdat zij zichzelven schuldig kennen en Mijn aangezicht zoeken; als hun bange zal zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken. Dit hoofdstuk heeft dezelfde inhoud als het voorgaande, de zonde van Israël. Juda wordt ontdekt en Gods oordeel daarover aangekondigd.

I. Zij worden opgeroepen, de aanklacht te horen, vers 1, 8.
II. Zij worden van tal van zonden beschuldigd, die hier erger voorgesteld worden:
1. Vervolging, vers l, 2, 2. Geestelijke hoererij, vers 3, 4, 3. Hoogmoed, vers 5, 4. Afval van God, vers 7, 5, Tirannie van de vorsten en gedweeheid des volks, dat zich zulks laat welgevallen, vers 10, 11.
III. Zij werden bedreigd met Gods ongenoegen om hun zonden, Hij kent al hun goddeloosheid vers 3, en maakt Zijn toorn daartegen bekend, vers 9.

1. Zij zullen vallen in hun ongerechtigheid, vers 5.
2. God zal hen verlaten, vers 9,
3. Hun delen zullen verteerd worden, vers 7,
4. God zal ze bestraffen en Zijn toorn over hen uitgieten, vers 9, 10,
5. Zij zullen verdrukt worden, vers 11,
6. God zal als een mot voor hen zijn in verborgen oordelen, vers 12, en als een leeuw in openbare oordelen, vers 14.

IV. Zij worden berispt om de verkeerde weg, die zij onder hun beproevingen zijn ingeslagen, vers 13.
V. Voorspeld wordt, dat zij ten laatste de rechte weg zullen terugvinden, vers 15. Hoe algemener deze dingen worden voorgesteld, zoveel algemener gebruik kunnen wij ervan maken tot onze lering en vooral tot onze vermaning.

Hoséa 5:1-15

Hier worden,
I. Alle rangen en standen van mensen opgeroepen om te verschijnen en zich te verantwoorden over de dingen, die hun ten laste zullen gelegd worden, vers 1: Hoort dit, gij priesters! hetzij in de heilige dienst bezig (zoals die in Juda en wellicht ook velen in Israël, want in de tien stammen lagen verscheidene steden met priesters en levieten, die waarschijnlijk de Heere getrouw gebleven waren na de afval van die tien stammen en hun ambt, zo ver van de tempel,

zo getrouw mogelijk waarnamen) hetzij onder de schijn van de heilige dienst, maar inderdaad als dienaar van de kalveren, welke, naar sommigen menen, hierbij ingesloten worden. "Hoort, gij huis Israëls, gij volk in het algemeen, en neemt ter oren, gij huis des konings! Laat allen acht geven, want allen liggen onder de nationale schuld, en allen zullen delen in de nationale oordelen. Zie, zo noch de heiligheid van de priesterlijke waardigheid noch de majesteit van de koninklijke bediening in staat is, voor de zonde te bewaren, dan kan men ook niet verwachten, dat zij voor de straf behouden zullen. Indien de priesters en het huis des konings ondanks hun verheven plaats in de staat, zondigen gelijk de anderen, dan zal die verheven plaats geen verontschuldiging voor hen zijn, dat zij niet met de anderen zouden lijden. Ook zal het voor het huis Israëls geen pleitgrond uitmaken, dat zij door priesters en vorsten misleid zijn, maar zij zullen met hen hun loon ontvangen, noch hun lage stand noch hun menigte zal hen beschermen.

II. Getuigenis wordt tegen hen voorgebracht, een voor duizend, het is Gods alwetendheid vers 3. Ik ken Efraïm, en Israël is voor Mij niet verborgen. De Heere kennen zij niet, vers 4, maar de Heere heeft hen gekend, hun ware aard, hoe verborgen zij die ook hielden, kent hun geheime goddeloosheid, hoe ook bedekt. Zie, als mensen de kennis Gods verwerpen, dan verhinderen ze God niet, hen te kennen. Wanneer Hij met hen twist, zal Hij bewijzen, hun zonde door Zijn eigen kennis te weten, zodat Hij met volle recht hen schuldig zal verklaren.

III. Zeer slechte dingen worden hun ten laste gelegd.
1. Zij waren zeer vindingrijk en ijverig geweest om mensen in zonde en moeite te brengen. Gij zijt een schrik geworden te Mizpa, en een uitgespannen net op Thabor, vers 1, dit is zulke strikken en netten, als jagers gewoon waren op de bergen uit te zetten om hun wild te vangen. Toen de kalverendienst in Israël werd ingevoerd, trachtten de bewerkers dier afgoderij op alle mogelijke wijzen en met allerlei listen het volk over te halen om daaraan deel te nemen en diegenen ermee te verzoenen, die er eerst voor vreesden. Zie, zij, die anderen tot zonde verleiden, zijn, hoe zeer zij ook vriendschap en welwillendheid voorwenden, toch niets dan netten en strikken voor hen, en hun handen zijn banden, Psalm 7:26. Maar voor degenen, die zich niet tot zonde lieten overhalen, waren zij netten en strikken om hen in moeite te brengen. Sommigen menen, dat zij er op uit waren, spionnen op de wegen vooral op de bergen Mizpa en Thabor, ten tijde van de plechtige feesten te Jeruzalem, te plaatsen, ten einde hen, die met vrome zin daarheen trokken, te beloeren en te beschuldigen, opdat men ze vervolgen mocht. Zo deden zij duivelswerk, zij verontrustten wie ze niet verleiden konden.

2. Zij waren listig en wreed geweest in het volbrengen van deze plannen, vers 2. Die afwijken verdiepen zich om te slachten. Zie, degenen, die van de waarheid Gods afvallig zijn geworden, zijn dikwijls de slimste en ongevoeligste vervolgers dergenen, die aan die waarheid vasthouden. Niets voldoet hen, zo zij niet slachten kunnen (het is het bloed van de heilige, waarnaar zij dorsten), en aan Satans engel paren zij zijn list, zij verdiepen zich om dat te doen. O, die diepte van de diepten des Satans, die goddeloosheid van zijn handlangers, dergenen, die diep afgeweken zijn, Jesaja 31: 6. Wat hun zonde zeer verzwaarde, was, dat zij zo talloze malen waren bestraft en gewaarschuwd. Ik zal hun allen een tuchtmeester zijn. Dat was de profeet hun geweest, een ambtelijk tuchtmeester. Hij had hun menigmaal over het kwaad hunner wegen en handelingen gesproken, en hun allen dat duidelijk voorgehouden, hij had de priesters noch het koninklijk paleis gespaard. God zelf was hun tuchtmeester geweest door hun eigen geweten en Zijn leidingen. Zie, zonden tegen de vermaning in zijn dubbele zonden, Spreuken 29:1.

3. Zij hadden hoererij bedreven, hadden hun eigen lichaam met vleselijke lust en hun eigen ziel met de dienst van de afgoden verontreinigd, vers 3. Daarom was God getuige, al was zulks nog zo geheim gedaan en zorgvuldig verborgen gehouden. Ja, Gods doordringend oog had de geest van de hoererijen in het midden van hen gezien, hun geheime neiging en gezindheid voor die zonden, hun voorliefde voor dat kwaad, de heerschappij dier zonde over hen, ook hoe zeer zij onder die geest van de hoererijen stonden, die wortel van de bitterheid, die gal en alsem voortbracht, die verdorven en vergiftigde bron.

4. Zij hadden volstrekt geen begeerte om tot kennis en gemeenschap met God te komen. De geest van de hoererijen, die hen van God deed afdwalen, hield ze in bestendige vervreemding van Hem, vers 4.
a. De Heere kenden zij niet noch wensen Hem te dienen, ze keren zich van die kennis af en vrezen ze, want ze zou hun op hun zondige wegen lastig zijn.
b. Daarom stellen zij hun handelingen niet aan, om zich tot hun God te bekeren, waardoor openbaar wordt, dat zij Hem niet recht kenden. Dit wijst op hun hardnekkig volhouden in hun afval van God, zij wilden zich niet tot God bekeren, hoewel Hij hun God was, hun Verbondsgod, naar Wiens naam zij genoemd waren, en Die zij dus gehouden waren te dienen. Zij wilden niet terugkeren tot de dienst van Hem, van Wien ze zich afgekeerd hadden. Ja, zij wilden hun handelingen niet aanstellen om zich tot hun God te bekeren. Zij wilden hun wegen niet overdenken, noch zich aan ernstig nadenken overgeven, noch hun zin zetten op die dingen, welke hen tot God zouden brengen. Wij kunnen weliswaar, door eigen kracht, zonder de bijzondere genade Gods, niet tot Hem ons bekeren, maar wel kunnen wij, door een recht gebruik van onze vermogens, en de gewone hulp des Geestes, onze handelingen aanstellen om ons tot Hem te bekeren. Wie dat niet doen willen, richten hun hart niet om de Heere te zoeken, 2 Kronieken 12:14, het is hun eigen schuld, zo zij niet bekeerd worden. Zij sterven omdat zij sterven willen. Maar wie hiermede beginnen zullen verdere genade ontvangen.
c. Zij stonden schuldig aan openlijke verwaandheid en onbeschaamdheid in hun zonde, vers 5. Dies zal Israël hoovaardig in zijn aangezicht getuigen, zal hen aanklagen, dat hij een rebel is tegen God en Diens gezag. De geest van de hoererijen, die in het midden van hen is, sprak zich uit in de dartelheid en wulpschheid van hun afgodsdienst, gelijk een hoer kenbaar is door haar kleding, Spreuken 7:10. De opzichtigheid van haar kleding spreekt openlijk uit, dat zij geen zedige vrouw is. Of: hun hoogmoed, als zij de profeten, die God hun zond, en dier boodschap, Jesaja 43:2, minachtten, of hun hooghartig gedrag en spottende gebaren tegen hun broeders en minderen, die God getrouw bleven, getuigden tegen hen, dat zij Gods volk niet waren en rechtvaardigen God in al de vernederende oordelen, die Hij over hen bracht. Zijn hoogmoed getuigt in zijn aangezicht, zo lezen sommigen, naar Jesaja 3: 9. Het gelaat huns aangezichts getuigt tegen hen. Zij hebben de hoge ogen die de Heere haat, Spreuken 6:17.
d. Zij hadden God verlaten en zich tot afgoden gekeerd en hunne kinderen tot afgoderij opgevoed, vers 7. Zij hebben trouweloos gehandeld tegen de Heere, gelijk een vrouw, die met verachting van haar huwelijksbond, haar man verlaat en met een ander in overspel leeft. Zij dus, die schuldig staan aan geestelijke afgoderij, wier god het geld is, of wier god de buik is, handelen trouweloos tegen de Heere, zij verbreken hun trouw jegens Hem en verijdelen Zijn verwachtingen aangaande hen. Zie, wie willens en wetens zondigen, handelen trouweloos Zij hebben vreemde kinderen gewonnen, dat is de kinderen, die zij gewonnen hebben, zijn van God vervreemd en opgevoed in een valse godsdienst, zij zijn onechte kinderen, kinderen uit hoererij geboren, Johannes 8: 41, die God verloochenen. Zie, zij handelen inderdaad trouweloos tegen God, die zich niet alleen afkeren om Hem te volgen, maar ook hun kinderen leren, op verkeerde wegen te wandelen.

IV. Zeer droevig zal dus hun vonnis zijn. In ‘t algemeen, vers 1, "Gijlieden gaat dit oordeel aan. God verschijnt om met u te twisten en Zijn ongenoegen jegens u om uw zonden te betuigen". Het is tijd te luisteren, wanneer ons het oordeel aangaat.
In ‘t bijzonder
1. Door hun ongerechtigheid zullen zij vallen. Dit volgt op de woorden: Dies zal Israëls hoovaardij in zin aangezicht getuigen, vers 5. Daarom zullen Israël en Efraïm door hun ongerechtigheid vallen. Zie, hoogmoed komt voor de val, hij is er een zeker teken en voorloper van. Die zichzelf verhogen, zullen vernederd worden. Het aangezicht, waarin hoovaardij getuigt, zal met beschaamdheid vervuld worden. Zij zullen niet slechts vallen, maar vallen door hun ongerechtigheid, de droevigste val, die men kan doen. Hun hoovaardij hield hen terug van berouw over hun ongerechtigheid, en daarom zullen zij daardoor vallen. Zie, degenen, die zich niet verootmoedigen over hun zonden, zullen voor eeuwig in hun zonden omkomen. Er wordt aan toegevoegd: Ook zal Juda met hen vallen. Gelijk de tien stammen om hun afgoderij naar Assyrië gevankelijk weggevoerd werden, zo zullen ook, in verloop van tijd, de twee stammen naar Babel in ballingschap worden verdreven, omdat die het voorbeeld van de tien stammen gevolgd hebben. Maar deze werden geheel verworpen, terwijl de twee stammen vielen om weer op te staan. Juda had de tempel en de priesterschap, maar die zullen haar niet beveiligen zo ze de zonden van Israël en Efraïm navolgt, zal ze insgelijks vallen.

2. Zij zullen Gods gunst derven, wanneer ze zullen beweren, die te zoeken, vers 6. Met hun schapen en met hun runderen zullen zij dan gaan, om de Heere te zoeken, maar tevergeefs zij zullen Hem niet vinden. Dit schijnt vooral van Juda gezegd te worden, dat Israëls ongerechtigheid navolgde en er in viel
a. Toen Juda in Israëls voetstappen ging wandelen, zocht het de Heere, maar het zocht niet alleen Hem, en daarom vond het Hem niet. Toen het vreemde goden diende, bewaarde het de schijn van de dienst van de ware God, als gewoonlijk gingen zij met hun schapen en met hun runderen om de Heere te zoeken, maar hun harten waren niet recht voor Hem, en daarom nam Hij hen niet aan. Dan alleen laat Hij Zich vinden, wanneer wij Hem zoeken met ons gehele hart, niet verdeeld tussen God en Baäl, Ezechiël 14:3.
b. Toen zij in hun ongerechtigheid vielen of gewaar werden, dat zij erin vielen, zochten zij de Heere, maar zij zochten Hem niet vroeg, en daarom liet Hij zich niet door hen vinden. Zij zullen zien, dat het verderf hen overkomt en dan, in hun nood, tot God vluchten, en menen Hem tot vriend te maken door slachtoffers en brandoffers, maar het zal te laat zijn om Zijn toorn af te keren, wanneer het besluit is uitgegaan. Zelfs Josia’s reformatie kon Gods toorn niet afwenden, 2 Koningen 23:25, 26. Zij, die alleen met hun schapen en runderen de Heere gaan zoeken, en niet met hun hart en ziel, kunnen niet verwachten Hem te zullen vinden, want Zijn gunst is niet te koop voor duizenden van rammen. Ook zij zullen niet voorspoedig zijn, die Hem niet zoeken, terwijl Hij te vinden is, want er is een tijd, dat Hij niet te vinden is. Zij zullen Hem niet vinden, want Hij heeft zich teruggetrokken. Hij wil niet, dat zij naar Hem vragen zullen, maar houdt Zich doof voor hun gebeden en slaat geen acht op hun offeranden. Zie, van hoeveel belang het is God vroeg te zoeken, terwijl het de welaangename tijd, de dag van de zaligheid is.

3. Zij en hun delen zullen verteerd worden. Zij hebben trouweloos gehandeld tegen de Heere en gemeend, zich daarin te sterken door verbonden met vreemde kinderen, maar nu zal hen de nieuwe maand verteren met hun delen dat is met hun goederen en erfenissen, met alles wat zij als hun deel hebben beschouwd. Of met hun delen wordt bedoeld: hun afgoden, die zij voor hun deel hebben gekozen inplaats van God. Zie, zij, die van de wereld een afgod maken door ze tot hun deel te kiezen, zullen met hun deel vergaan. De nieuwe maand zal ze verteren of

opeten, op de bepaalde tijd, en wel zeer spoedig. Wanneer Gods oordelen beginnen, is het einde niet ver meer weg, een maand zal daarvoor genoeg zijn. Hoe zwak kan niet een lichaam worden door een maand ziek zijn, of een koninkrijk verzwakt door een maand oorlog! Ik heb, zegt God, drie herders in een maand afgesneden, Zacharia 11: 8. Zie Gods oordelen maken soms grote haast met een zondig volk. Eén maand verteert meer en meer delen dan vele jaren kunnen herstellen.

Hier vinden wij
I. Luid alarm geslagen, om de komende oordelen aan te kondigen, vers 8, Blaast de bazuin te Gibea, de trompet te Rama, twee steden nabij elkander aan de grenzen van Juda en Israël gelegen, Gibea aan de landpalen van Israël, Rama aan die van Juda, zodat de waarschuwing in beide koninkrijken wordt gehoord. Roept luid te Beth-Aven of Bethel, welke plaats reeds door de vijand schijnt ingenomen te zijn, daarom wordt aldaar geen instrument gebruikt, maar hoort men de kreten dergenen, die er de overhand hebben, gemengd met die van hen, die overwonnen zijn. Laat hen luid roepen. Achter u, Benjamin! komt de vijand.
De stam van Efraïm is reeds veroverd, en de vijand is u op de hielen, o Benjamin! binnen korte tijd is het uw beurt. De beker van de siddering gaat rond. De profeet had Gods twist met hen beschreven als een rechtsgeding, Hoofdstuk 4:1, hier beschrijft hij die als een oorlog, en hier ook overwint Hij, als Hij oordeelt. Laat alles zich dus voorbereiden, zijn God te ontmoeten. Hij had tevoren van de oordelen gesproken als zekerlijk komende, hier zegt hij, dat ze nabij zijn, en wanneer ze gevreesd worden als voor de deur, verschrikken ze en schudden de slapenden wakker. Het blazen van de bazuin wordt verklaard, vers 9, onder de stammen Israëls heb Ik bekend gemaakt wat gewis is, wat waar of zeker is, naar de tekst luidt. Zie de verwoesting van de onboetvaardige zondaars is iets, waaraan niet te twijfelen valt, het is geen praatje om ze bang te maken, het is een onherroepelijk vonnis. En het is een gunstbewijs voor ons, dat het ons bekend gemaakt wordt opdat wij de toekomende toorn mogen ontvlieden. Het is het voorrecht van de stammen Israëls, dat hun niet alleen hun plicht, maar ook hun gevaar wordt bekend gemaakt, namelijk door de godspraken, die hun worden toevertrouwd.

II. Waarom God een twist met hen heeft.
1. Hij heeft een twist met de vorsten van Juda, omdat die de stoutmoedige voorgangers in de zonde waren, vers 10. Zij zijn geworden als die de landpalen verrekken, de oude grenzen. God had hun Zijn wet gegeven, als een omheining om Zijn eigendom. Maar zij hebben die heiligschennend verbroken en op zijde gezet. Zij hebben inbreuk gemaakt op Gods recht en het onderscheid tussen goed en kwaad met voeten getreden, de heiligste verplichtingen van recht en billijkheden versmaad, omdat zij vorsten waren en daarom mochten doen wat zij wilden. "Quicquid libet, licet", Hun wil was hun wet. Het kan ook verstaan worden van hun inbreuk op vrijheid en eigendom hunner onderdanen, op grond van hun vermeend koningsrecht, wat gelijk stond met het verrekken of verzetten van de oude landpalen. Sommigen hebben de opmerking gemaakt, dat de vorsten van Juda meer alleenheersers waren en zich meer willekeurige macht aanmatigden dan de vorsten van Israël. Daarom heeft God een twist met hen: Ik zal Mijn verbolgenheid als water over hen uitgieten, in grote overvloed, al de wateren van de vloed, die uitgestort werden over de geweldigen van de oude wereld, omdat hun geweld de aarde vervuld had, Genesis 6:13. Zie, er zijn grenzen, welke zelfs vorsten niet mogen overschrijden, grenzen, door godsdienst en recht gesteld, die hen binden. Als zij die te buiten gaan, moeten zij weten, dat er een God is, die hen ter verantwoording zal roepen.

2. Hij heeft een twist met het volk van Efraïm, omdat zij tersluiks eveneens de zonde dienden, vers 11, Hij heeft zo gewild, hij heeft gewandeld naar het gebod, dit is het gebod van Jerobeam en volgende koningen van Israël, die hun onderdanen dwongen, de gouden kalveren te Dan en Bethel te aanbidden en nimmer op te gaan naar Jeruzalem. Dat was het gebod, de wet des lands, door staatsgezag gesteund. En het volk wandelde daarnaar, niet in blinde gehoorzaamheid aan het gezag van zijn overheid maar gewillig, uit geheime tegenzin tegen de dienst van God en heimelijke rust in de dienst van de afgoden. Zie, een gemakkelijk volgen van de geboden van mensen, die met de geboden Gods in strijd zijn, maakt een volk rijp voor het verderf, zo goed als iets anders en de straf voor die gedweeë ongehoorzaamheid (als ik ze zo mag noemen), beantwoordt aan die zonde, want daarom is Efraïm verdrukt, verpletterd met recht, omdat hij alle burgerlijk recht en vrijheid verbroken en onder de voet getreden had. En,
a. Het is rechtvaardig, dat God dit zou doen, want zij, die Gods eigendom verraden, behoren het hunne te verliezen, wie zijn geweten onderwerpt aan een feilbaren rechter en willekeurige macht, zal beide spoedig zat worden.
b. Er is in de zaak zelf eene natuurlijke drijfkracht daarheen. Zij, die willen en wandelen, dit is gewillig wandelen naar het gebod, al gaat dat gebod ook tegen Gods gebod in, zullen het gebod een indringer vinden, die te meer eist, naarmate zij hem meer toegeven. Zie, niets bevordert een trotse tirannie meer, die woest en ruw zich toont, meer dan laffe onderwerping, mat en krachteloos. Zo is Efraïm verdekt en verpletterd met recht, dit is: hem wordt onrecht gedaan onder de schijn van recht. Zie, het is een droevig en somber oordeel over een volk, wanneer het verdrukt wordt in de naam van het recht. Dit verklaart de bedreiging, vers 9. Efraïm zal ter verwoesting worden ten dage van de straf. Zie onbeschaamde zondaars moeten er op rekenen, dat de dag van de vergelding komt, en wel zo'n dag van de vergelding, dat zij verwoest worden en van allen voorspoed beroofd, waarop ze hun hoop gebouwd hadden.

III. De verschillende behandeling, die Juda en Efraïm zullen ondergaan, nu eens deze, dan weer die, soms beide tegelijk, door alle drie brengt hij een algehele ondergang over hen.
1. Hij wilde nu lichter oordeler aanvangen, die soms in stilte en ongemerkt hun werk doen vers 12. Daarom zal Ik, dit is, mijn oordeel, Efraïm zijn als een wet, ja (gelijk het kan aangevuld worden), zij zijn Efraïm als een mot, want zulk eene krankheid ziet Efraïm nu woeden vers 13. Zie Gods oordelen zijn een zondig volk soms als een mot, en als een verrotting en als een worm. Het eerste beduidt die diertjes, die in kleren huizen, de laatste, die in hout leven, zij verteren kleren en hout. Zo zullen de oordelen Gods hen verteren.
a. In stilte, zonder enig geruis te maken in de wereld, ja, zonder zelfs opgemerkt te worden. Men acht zich veilig en welvarend, maar wanneer men nauwlettender toeziet, dan vindt men verval en achteruitgang.
b. Langzaam, met veel uitstel en tussenpozen, opdat er tijd zij tot boete en berouw. Menig volk en menigen mens sterft, in de lente des levens, aan tuberculose.
c. Allengskens. God brengt lichtere oordelen over zondaars, om ze voor zwaardere te bewaren, zo zij wijs zijn en de tucht aannemen, Hij komt hun tegen stap voor stap, om hun aan te tonen, dat Hij niet wil, dat zij verloren gaan.
d. De mot huist in kleren de worm woont in het hout, zo worden de zondaars verteerd door een vuur, dat zij zelf hebben aangestoken.

2. Wanneer het zou blijken, dat die lichter oordelen hun werk met geen goede uitslag gedaan hadden, zou Hij zwaarder zenden, vers 14, Ik zal Efraïm zijn als een felle leeuw, en de huize Juda als een jonge leeuw, hoewel Juda zelf in Jacobs zegenspreuken, een leeuwenwelp genoemd wordt, opdat niemand aan Zijn macht mocht twijfelen, wanneer Hij een mot geheten wordt, daarom noemt Hij Zich nu een leeuw niet alleen om hen door Zijn gebrul te verschrikken, maar om hen ook te verscheuren. Zie, zo geringer straffen ontoereikend blijken,

zendt God groter straffen. Christus heet wel de Leeuw uit de stam van Juda, hier is Hij een leeuw tegen die stam. Merk op wat God een volk doen zal, dat in zijn zonde zo zeker is: Ik zal verscheuren. Hij schijnt Zich daarop te beroemen als Zijn voorrecht, als een enig Wetgever te kunnen verderven, Jakobus 4:12. "Ik, Ik zal verscheuren en wegvoeren, Ik zal het werk in Mijn eigen hand nemen, Ik zeg het en zal het doen." In sommige oordelen openbaart God zich meer onmiddellijk dan in andere. Ik zal verscheuren en weggaan (Engelsche vertaling). Hij zal weggaan,

a. Wijl Hij hen niet vreest, Hij zal weggaan met majesteit, gelijk de leeuw zijn prooi wegvoert.

b. Zonder hen te helpen. Indien God door Zijn roede verscheurt, maar met Zijn genade en goedertierenheid bij ons blijft dan is het wel, maar onze toestand is treurig zo Hij verscheurt en weggaat, als Hij ons onze voorrechten ontneemt, als Hij zelf ons verlaat. Als Hij weggaat, neemt Hij mee al wat ons lief en dierbaar is, want als God gaat, gaat alle goed mede. Hij zal wegvoeren (onze vertaling) en niemand zal uit Zijn hand verlossen, gelijk niemand redt, wanneer een jonge leeuw vertreedt en verscheurt, Micha 5: 7. Let op, niemand kan uit de hand van de goddelijke gerechtigheid gered worden, dan zij, die in de hand van Zijn genade worden overgeleverd. Het is vergeefs voor een mens, met zijn Maker te twisten.

IV. De verschillende uitwerking van deze verschillende behandeling.

1. Toen God met hen twistte door lichter oordelen, gaven zij daarop geen acht, zij zochten hulp bij schepselen, maar vonden niet, vers 13. Toen God hun als een mot, en een verrotting was, bemerkten zij hun krankheid en hun wond, na enige tijd bespeurden zij, dat zij achteruitgingen, dat hun zaken niet meer bloeiden, hun bezitting verarmde. Toen zonden zij tot de Assyriërs, om hun ter hulp te komen, zij maakten koning Jareb het hof, naar men meent dezelfde als Pul of Tiglath-Pilezer, koningen van Assyrië, tot wie beide Israël en Juda de toevlucht namen om in hun ellende geholpen te worden. Door een verbond met hen hoopten zij hun zaken te herstellen en weer op dreef te komen. Zie, vleselijk gezinde harten zien in tijden van ellende hun krankheid en hun wond, maar niet de zonde die er de oorzaak van is. Zij zijn er niet toe te brengen, die te erkennen noch de hand Gods erin te zien, die machtige hand, veel min Zijn rechtvaardige hand. Daarom, in plaats van de rechte weg te bewandelen, die naar hun Schepper, die hen kan verlossen, geven zij zich alle moeite om hulp van het schepsel te verkrijgen, dat hun geen nut kan doen. Zij, die geen berouw hebben, dat zij tegen God hebben gezondigd en overtreden, zijn traag om in hun smart naar Hem op te zien, en zoeken hulp overal behalve bij Hem. En wat is daarvan het gevolg? Die zal ulieden niet kunnen genezen en zal het gezwel van ulieden niet helen. Zie, zij, die God niet achten en bij het schepsel steun zoeken, zullen zeker teleurgesteld worden, zij, die daarop rekenen om geholpen te worden, zullen ze vinden, niet een vaste rots, maar gebroken riet, geen fonteinen des heils, maar gebroken bakken, moeilijke vertroosters en geneesmeesters, bij welke geen baat te vinden is. De koningen van Assyrië, tot wie juda en Israël zich keerden, benauwden hen, maar sterkten hen niet 2 Kronieken 28:16, 20. Sommigen menen, dat Jareb betekent: de grote, machtige, heerlijke koning, want zij rekenden zeer op zijn macht, anderen: de koning, die zal of zou pleiten, omdat zij op zijn wijsheid en welsprekendheid steunden, en geloofden dat hij belang in hen stelde. Zij hadden hem een geschenk gezonden, Hoofdst 10: 6, een grote gift om zo raad van hem te verlangen, en nu twijfelden ze niet aan zijn trouw. Maar hij bedroog hen, als een vlesen arm degenen, die daarop vertrouwen, Jeremia 17: 5, 6.

2. Toen God, om hen van hun dwaasheid te overtuigen, zwaarder oordelen zond, zouden zij tenslotte wel genoodzaakt worden, zich tot Hem te wenden, vers 15. Wanneer Hij ze als een leeuw verscheurd heeft,

A. Zal Hij ze verlaten: Ik zal heengaan en keer weer tot Mijn plaats, naar de hemel, of naar het verzoendeksel, de troon van de genade, die Zijn heerlijkheid is. Wanneer God zondaars straft gaat Hij uit Zijn plaats uit Jesaja 26:21. Maar wanneer Hij hun gunst wij bewijzen, keert Hij tot Zijn plaats weer, waar Hij, om hun genadig te zijn, wacht op hun onderwerping. Of Hij zal naar zijn plaats terugkeren, als Hij ze genezen heeft, als zag Hij niet op hen, als verborg Hij Zijn aangezicht voor hen en gaf niet verder echt op hun moeiten en gebeden, en dit tot hun verdere verootmoediging, totdat ze genoegzaam bekwaam gemaakt zijn om Zijn vernieuwde gunst te ontvangen.

B. Hij zal zich ten laatste aan hen openbaren en ze door hun beproevingen bij zich thuis brengen, om zich niet weer aan hen te onttrekken. Twee dingen worden hier vermeld als bewijzen van Zijn vernieuwde gunst.
a. Hun berouwvolle schuldbelijdenis: Totdat zij zichzelf schuldig kennen, Engelsche kanttekening: totdat zij schuldig zijn, dat is: tot zij hun schuld beseffen en ze erkennen en zich deswege voor God verootmoedigen. Zie wanneer de mensen zich meer over hun zonden dan over hun beproevingen beginnen te beklagen, dan komt er hoop voor hen. En dat is het, wat God van ons eist, wanneer wij onder Zijn kastijdende hand verkeren, dat wij onze zonde en de rechtvaardigheid van de straf inzien.
b. Hun nederige smeking om Gods gunst. Totdat zij Mijn aangezicht zoeken, hetgeen zij, naar men mag verwachten, doen zullen, wanneer zij ten einde raad zijn, als alle andere middelen zijn uitgeput. Als zij bang zullen zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken, dat is: ijverig en ernstig en met grote aandrang. Als zij dus zoeken in alle oprechtheid, al ware het ook een laat zoeken omdat het lang geduurd heeft eer zij er toe kwamen, en toch nog niet te laat, dan wil Hij dat nog wel genadiglijk een vroeg zoeken noemen, zo gewillig is Hij, ware boetvaardigen die tot Hem terugkeren, aan te nemen. Zie, wanneer wij van zonde overtuigd zijn en de kastijding van de roede aanvaarden, dan is het ons ernstigste streven Gods aangezicht te zoeken, dan begeren wij Hem te kennen en Zijn gemeenschap te genieten, opdat Hij zich aan ons openbare en de vrede tussen Hem en ons herstelle. En het mag redelijk verwacht worden, dat de beproeving degenen tot Hem terugvoeren zal, die lang van Hem gedwaald en zich op een afstand gehouden hadden. Daarom keert God zich voor een tijd van ons af, opdat Hij ons doe terugkeren en dan Zelf tot ons terugkeere. Is iemand onder u in lijden, dat hij bidde.

HOOFDSTUK 6

1 Komt en laat ons wederkeren tot de HEERE, want Hij heeft verscheurd, en Hij zal ons genezen; Hij heeft geslagen, en Hij zal ons verbinden. 2 Hij zal ons na twee dagen levend maken; op de derden dag zal Hij ons doen verrijzen, en wij zullen voor Zijn aangezicht leven. 3 Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen, om de HEERE te kennen; Zijn uitgang is bereid als de dageraad; en Hij zal tot ons komen als een regen, als de spade regen en vroege regen des lands. 4 Wat zal Ik u doen, o Efraïm! wat zal Ik u doen, o Juda! dewijl uw weldadigheid is als een morgenwolk, en als een vroegkomende dauw, die heengaat. 5 Daarom heb Ik hen behouwen door de profeten; Ik heb ze gedood door de redenen Mijns monds; en uw oordelen zullen voortkomen aan het licht. 6 Want Ik heb lust tot weldadigheid, en niet tot offer; en tot de kennis Gods, meer dan tot brandofferen. 7 Maar zij hebben het verbond overtreden als Adam; daar hebben zij trouweloos tegen Mij gehandeld. 8 Gilead is een stad van werkers der ongerechtigheid; zij is betreden van bloed. 9 Gelijk de benden der straatschenders op iemand wachten, alzo is het gezelschap der priesteren; zij moorden op de weg naar Sichem, waarlijk, zij doen schandelijke daden. 10 Ik zie een afschuwelijke zaak in het huis Israëls; aldaar is Efraïms hoererij, Israël is verontreinigd. 11 Ook heeft hij u, o Juda! een oogst gezet, als Ik de gevangenen Mijns volks wederbracht.

De laatste woorden van het vorige hoofdstuk gaven ons enige hoop, dat God en Zijn Israël, ondanks hun zonden en Zijn toorn, weer gelukkig samengebracht zouden worden, dat zij Hem zouden zoeken, en Hij zich door hen zou laten vinden. Dit hoofdstuk zet die goede zaak voort. Sommigen knopen het begin van dit hoofdstuk aan het einde van het vorige vast dus: Zij zullen Mij vroeg zoeken, zeggende: "Komt en laat ons weerkeren." Maar God klaagt hier weer over de goddeloosheid van Zijn volk, want, ofschoon sommigen boete doen en zich bekeren, het merendeel blijft hardnekkig. Merk op,

I. Hun besluit, tot God terug te keren, en de troost, waarmede ze zich bemoedigen in hun terugkeer, vers 1-3.
II. De onstandvastigheid van velen onder hen in hun belijdenis en beloften van bekering, en de strenge maatregelen die God daarom met hen neemt vers 4, 5.
III. Het verbond, dat God met hen gemaakt heeft, en Zijn verwachtingen van hen, vers 6, hun verbreken van dat verbond en verijdelen van Zijn verwachtingen, vers 7-11.

Hoséa 6:1-11

Dit kan gehouden worden voor de woorden van de profeet tot het volk, als hij het tot bekering roept, of voor de onderlinge woorden van het volk, als ze elkander opwekken en aansporen, de Heere te zoeken en zich voor Hem te verootmoedigen, in de hoop, bij Hem genade te zullen vinden. God had gezegd: Als zij bang zullen zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken, de profeet en zijn vrienden, de Godvrezenden onder het volk willen het ijzer smeden nu het heet is en gebruik maken van de gezindheid, die het volk schijnt te bezielen. Zie, zij, die geneigd zijn naar God weer te keren, moeten al doen wat zij kunnen om anderen op te wekken en aan te moedigen, ook tot Hem terug te keren. Merk op I. Waartoe zij anderen aanmoedigen: "Komt en laat ons weerkeren tot de Heere, vers 1. Laat ons niet meer naar de Assyriërs gaan, noch naar koning Jareb zenden, daarvan hebben wij genoeg gehad. Maar laat ons weerkeren tot de Heere, van onze afgoderij naar Zijn dienst terugkeren, en van al ons vertrouwen op het schepsel tot onze hope op Hem." Zie, het is van het uiterste belang voor degenen die tegen God opgestaan zijn, dat zij tot Hem weerkeren. En degenen, die gemeenschappelijk, met elkaar, van Hem afgeweken zijn, moeten gemeenschappelijk met elkaar, tot Hem terugkeren, waardoor Hij verheerlijkt en zij opgebouwd zullen worden.

II. Op welke gronden zij dus elkander tot die weerkeer opwekken.

1. De ervaring, die zij van Zijn ongenoegen hadden opgedaan. Laat ons tot Hem wederkeren, want Hij heeft verscheurd, Hij heeft geslagen. Wij zijn verscheurd, en Hij is het, die ons verscheurd heeft, wij zijn geslagen, en Hij is het, die ons heeft geslagen. Daarom laat ons weerkeren tot Hem, omdat het is om onze opstand tegen Hem, dat Hij in Zijn toorn ons heeft verscheurd en geslagen. Wij kunnen niet verwachten, met Hem verzoend te worden, totdat wij tot Hem terugkeren, daarom heeft Hij ons bedroefd, opdat het ons brengen zou tot terugkeer tot Hem. Zijn hand zal Hij nog uitgestrekt houden, indien het volk zich niet keert tot Dien die het slaat, Jesaja 9:12, 13. Zie, de overdenking van Gods oordelen over ons en ons land moeten ons opwekken, vooral als het scheurende en slaande oordelen zijn, om Hem te zoeken met bekering, gebed en levensvernieuwing.

2. Welke verwachting zij van Zijn gunst hadden. "Hij, die ons verscheurd heeft, zal ons genezen, Hij, die ons geslagen heeft, zal ons verblijden, gelijk een bekwaam heelmeester met vaste en zachte hand het gebroken been zet en de bloedende wond verbindt. Merk op, dezelfde voorzienigheid Gods, die Zijn volk beproeft verheft het weer, en dezelfde Geest Gods, die de zondaren verootmoedigt, vertroost ze ook weer wat eerst is een geest van de dienstbaarheid, wordt naderhand een geest van de aanneming. Dit is de erkenning van Gods macht (Hij kan genezen, hoe verscheurd wij ook zijn) en van Zijn genade (Hij zal het ook doen). Ja daarom heeft Hij verscheurd, opdat Hij geneze. Sommigen menen, dat dit bepaald ziet op de terugkeer uit Babel, toen zij de Heere zochten en Hem aanhingen, in de verwachting van Zijn genadevolle terugkeer tot hen in een weg van barmhartigheid. Zie, het zal onder onze beproeving een grote steun en bij ons berouw een grote bemoediging zijn, wanneer wij goede gedachten omtrent God koesteren, aangaande Zijn bedoelingen en plannen met ons.

Deze gunst, die zij hier van God verwachten, wordt op verschillende wijze uitgesproken.
a. Zij beloven zich, dat hun verlossing uit hun ellende zal zijn als leven uit de dood, vers 2: Na twee dagen zal Hij ons levend maken (dat is binnen zeer korte tijd), en op de derde dag zal Hij ons doen verrijzen, de derde dag, wanneer wij zouden verwachten, dat het lijk ontbinden en vergaan zal en buiten ons gezicht begraven zal worden. Dan zal Hij ons doen verrijzen, en wij zullen voor Zijn aangezicht leven, wij zullen Zijn aangezicht met blijdschap zien en het zal ons doen herleven. Ofschoon Hij Zijn aangezicht van ons een ogenblik verbergt, zal Hij met eeuwige goedertierenheid Zich van onze ontfermen. Zie, Gods volk kan niet slechts verscheurd en geslagen worden, maar zelfs voor dood blijven liggen, en lang in die toestand volharden, maar het zal niet immer zo blijven maar lang in die staat verkeren. God zal het in weinig tijds doen verrijzen en herleven. En de zekerheid, die te dien aanzien wordt geschonken, moet het opwekken om terug te keren en Hem achterna te kleven. Maar het schijnt ook verder betrekking te hebben op de opstanding van Jezus Christus, de opgenoemde tijd is twee dagen en de derde dag, het kan dan zeer wel een type en voorbeeld zijn van Christus' verrijzenis ten derde dage, volgens de Schriften. Al de profeten namelijk hebben tevoren getuigd van het lijden van Christus en de heerlijkheid, daarna volgende, 1 Petrus 1:11. Laat ons de wijsheid en goedheid Gods zien en bewonderen, nu Hij de woorden van de profeet zo heeft bestuurd, dat ze, de verlossing van de kerk uit haar ellende voorspellende, tegelijkertijd op onze zaligheid door Christus wijst, waarvan de eerste verlossing zowel type als vrucht is. Al werd het mysterie, in deze woorden neergelegd, toen niet begrepen, toch is het, nu het letterlijk in de opstanding van Christus vervuld is, een bevestiging van ons geloof, dat Hij degene is, die komen zou, en wij geen andere te verwachten hebben. En het is in ieder opzicht gepast, dat een voorspelling van Jezus' opstanding aldus uitgedrukt werd: Hij zal ons doen verrijzen en wij zullen leven, want Christus stond op als de eersteling, en wij staan met Hem op, wij leven door Hem. Hij stond op tot onze rechtvaardigmaking, en alle gelovigen

werden gezegd, met Christus opgestaan te zijn, zie Jesaja 26:19. Het zou ook toen een troost van de kerk zijn, en een verzekering, dat God ze uit haar vernedering zou verhogen, want in de volheid des tijds zou Hij Zijn Zoon uit het graf doen verrijzen, die het leven en de heerlijkheid van Zijn volk Israël zou zijn. Zie, een blik des geloofs op de verrezen Christus is een grote troost voor de lijdende Christen en geeft de berouwvol terugkerende zondaar overvloedige bemoediging, Hij heeft immers gezegd: Ik leef en gij zult leven.

b. Zij zullen toenemen in de kennis van God, vers 3: Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen van de Heere te kennen. Dan, wanneer God in genade tot Zijn volk wederkeert en het gunst bewijst, zal Hij het, als pand en vrucht van die gunst, meer kennis aangaande Hem zelf geven. De aarde zal vol zijn van kennisse des Heeren, Jesaja 11: 9. De wetenschap zal vermenigvuldigd worden Daniel 12: 4. Zij zullen Mij alleen kennen, Jeremia 3:34. Wij zullen kennen, wij zullen voortgaande kennen (zoo luidt het letterlijk). Het moet als de vrucht van Christus' verrijzenis beschouwd worden in het leven, dat wij door Christus voor Gods aangezicht leven, dat wij niet allen beter middelen zullen bezitten om Hem te leren kennen, maar van die kennis ook een ruimer gebruik maken. Zie, wanneer God een volk barmhartigheid wil bewijzen, geeft Hij het een hart om Hem te kennen, Jeremia 24: 7. Hun, die met Christus opgewekt zijn, wordt de geest van de wijsheid en de openbaring geschonken. En als wij ons leven voor Zijn aangezicht verstaan, gelijk de Chaldeeuwsche Parafrase doet, van de dag van de opstanding van de doden, dan sluit zich hierbij het vervolg aan, Wij zullen kennen, om de Heere te kennen. Want in die dag zullen wij Hem zien gelijk Hij is, en onze kennis van Hem zal volkomen worden en eeuwig toenemen.

Of, als wij het meer op die oude tijd toepasselijk achten en lezen: indien wij voortgaan te kennen, dan hebben wij hier
(1). Een kostelijke zegen beloofd: Dan zullen wij kennen, zullen de Heere kennen, wanneer wij tot Hem terugkeren. Zij, die tot God komen zullen in gemeenschap met Hem treden. Als wij aangewezen zijn, te leven voor Zijn aangezicht, dan geeft Hij ons Hem te kennen, want dit is het eeuwige leven, dat zij Hem kennen de enige waarachtige God, Johannes 17:3.
(2). De weg en de middelen om die zegen deelachtig te worden. Wij moeten vervolgen om de Heere te kennen. Wij moeten de kennis van God als de hoogste kennis op prijs stellen en achten: wij moeten er om roepen en ernaar graven, Spreuk. 2:3, 4, ons vermengen in alle bestendige wijsheid, Spreuk. 18:1, wij moeten voortgaan met ons onderzoek naar die kennis en ons pogen die uit te breiden. En als wij daarin onze voorgeschreven plicht betrachten, dan hebben wij reden, de beloofde genade te zullen ontvangen, dat wij God meer en beter zullen leren kennen en toenemen in Zijn kennis.
(3). Dan zal de goddelijke vertroosting overvloeiend zijn. Zijn uitgang is bereid als de dageraad, dat is, de terugkeer van Zijn gunst, die Hij ons ontnomen had toen Hij Zich van ons afkeerde en weerkeerde tot Zijn plaats. Zijn uitgaan is weer bereid en ons verzekerd even vast als de terugkeer van de morgen na een duistere nacht, en wij verwachten die als de wachters de morgen na een lange nacht, zij zijn zeker, dat die op de gezette tijd zal komen en niet uitblijven. Het lieflijke licht van Zijn aanschijn zal ons welkom zijn en ons sterken tot de volle dag, gelijk het zonlicht van de morgen, Hij zal tot ons komen als een regen, als de spade regen en vroege regen des lands, die het land verfrist en vruchtbaar maakt. Dit nu heeft een wijdere strekking dan de verlossing uit de ballingschap en zal ongetwijfeld zijn volle vervulling in Christus en de genade des Evangelies vinden. De Oudtestamentische heiligen vervolgden om de Heere te kennen, zagen met vurig verlangen uit naar de verlossing in Jeruzalem.

En eindelijk was de uitgang van de goddelijke genade in Hem, in Zijn komst om de wereld te verlossen.

a. Gelijk de morgen voor de aarde na de donkerheid, want Hij kwam als de Zonne der gerechtigheid, de opgang uit de hoogte bezocht ons in Hem. Zijn uitgang was bereid als de dageraad, want Hij verscheen in de volheid des tijds. Johannes de Doper was Zijn voorloper, en Hij zelf de heldere Morgenster.
b. Gelijk de regen voor de dorstige aarde, Hij zal nederdalen als een regen op het nagras, Psalm 72: 6. In Hem dalen stromen van zegeningen op de aarde neder, die de zaaier zaad en de eter brood geven, Jesaja 55, 10. En Gods gunst in Christus is wat van des konings wedervallen gezegd wordt, als een wolk des spaden regens, Spreuk. 16:15. De genade Gods in Christus is beide vroege en spade regen, want daardoor wordt het goede werk, dat in ons vrucht draagt, zowel begonnen als voleindigd.

Van twee dingen, twee boze dingen worden hier beide Juda en Efraïm beschuldigd.
I. Dat zij niet standvastig bleven in hun overtuiging, maar wankelbaar waren, bewegelijk als water, vers 4, 5. Wat zal Ik u doen, o Efraïm! wat zal Ik u doen, o Juda! Dat is een vreemde uitdrukking. Kan de oneindige Wijsheid niet weten wat ze doen moet? Kan ze falen en tot nieuwe maatregelen gedwongen worden? Geenszins, maar God spreekt hier op mensenmanier, om aan te tonen, hoe onzinnig en onredelijk het volk, en hoe rechtvaardig Zijn handelwijze was. Laat hen niet zeggen dat God, als Hij hen verscheurt en slaat, ruw en wreed is, want wat kan hij anders doen? Welke andere weg kan Hij met hen inslaan? God heeft verschillende middelen met hen beproefd (wat was er meer te doen aan zijn wijngaard, hetwelk Hij aan hem niet gedaan had? Jesaja 5: 4) en was traag om de dingen tot een uiterste te laten komen, Hij redeneert met Zich zelf (als in Hoofdstuk 11: 8): Hoe zou Ik u vergeven, o Efraïm? God had hun goed willen doen, maar zij bleken er niet geschikt voor. "Wat zal Ik u doen? Wat anders kan Ik u doen, dan u afsnijden, als Ik u niet met eer redden kan?" Zie, God verdelgt nooit zondaars, totdat Hij ziet dat er geen andere weg meer is.

Zie hier,
1. Wat hun gedrag jegens God was: Hun weldadigheid is als een morgenwolk. Sommigen verstaan dit van hun weldadigheid voor zichzelf en hun eigen ziel, als zij berouw hadden. Het is inderdaad barmhartigheid jegens ons zelf, als wij berouw hebben over onze zonden, maar weldra lieten zij die barmhartigheid varen, maakten ze ongedaan en deden hun eigen ziel even groot onrecht aan als ooit tevoren. Maar het moest eer op hun vroomheid en godsdienst slaan, wat daarin goed was, verdween spoedig gelijk een morgenwolk en een vroegkomende dauw. Zo was Israëls barmhartigheid geweest in Jehu's tijd, en die van Juda in de dagen van Hiskia en Josia, maar ze was spoedig verdwenen. In tijden van droogte belooft de morgenwolk regen, en de vroegkomende dauw is een dadelijke verfrissing voor de aarde. Maar de wolk is verstrooid (en huichelaars worden vergeleken met waterloze wolken, Judas:1, en de dauw dringt niet in de grond, maar wordt weer in de lucht opgetrokken, en de aarde blijft dorstig. Wat zal Hij met hen doen? Zal Hij hun barmhartigheid aannemen? Neen, want zij gaat heen, en "factum non dicitur quod non perseverat", wat niet doorgezet wordt kan nauwelijks gezegd worden, gedaan te zijn. Zie, die barmhartigheid kan God nimmer behagen noch ons zelf voordelig zijn, die is als een morgenwolk of als een vroegkomende dauw. Wanneer de mensen schone beloften doen, maar ze niet houden, wanneer zij hun godsdienst goed beginnen, maar niet trouw blijven, wanneer zij hun eerste liefde en hun eerste werken verlaten, of, al verlaten ze die niet geheel, toch ongestadig, onstandvastig en onbestendig zijn, dan is hun barmhartigheid als een morgenwolk en als een vroegkomende dauw.

2. Welke weg God met hen houdt, vers 5: "Daarom, omdat zij ruw en wanstaltig zijn, heb Ik hen behouwen door de profeten, als timmerhout en steen behouwen wordt voor 't gebruik. Ik heb ze gedood door de redenen Mijns monds". Wat de profeten deden, deed het woord Gods

in hun mond, dat nooit ledig weerkeerde. Zij werden door het woord gedood, maar achtten zich door de profeten omgebracht, en kwalijk door hen behandeld, wanneer die profeten slechts getrouw waren geweest.

a. De profeten behieuwen ze door overtuiging van zonde, als zij moeite deden om hun overtredingen van hen weg te doen. Zij waren onvast in hun godsdienst, vers 4, daarom behieuw God hen. Het hart van de zondaars is niet alleen gelijk steen maar gelijk ruwe steen, die heel wat moeite vereist om een ooglijke vorm te krijgen, of als kwasterig hout, dat slechts met veel arbeid gladgeschaafd wordt. Het is het werk van de predikanten, ze te behouwen, en God behouwt ze door hen, want bij de verkeerde bewijst Hij Zich een Worstelaar. En er zijn er, die door hun predikanten scherp moeten vermaand worden, ieder woord moet snijden, en al vliegen er spaanders, en al vliegt de bestrafte de bestraffer in ‘t aangezicht, toch gaat hij voort met zijn arbeid.

b. Zijn redenen sloegen ze door de voorspelling van Zijn wraak, als Hij de naderende straf aankondigde, gelijk Ezechiël gezegd werd, de stad verwoest te hebben, toen hij haar verwoesting aanzeide, Ezechiël 43:3. En God vervulde wat voorspeld was: "Ik heb ze gedood door de redenen Mijns monds, naar de woorden Mijns monds". Zie, het woord Gods is de dood of van de zonde, of van de zondaar, een reuk des doods ten doods, of een reuk des levens ten leven. Sommigen lezen: "Ik heb de profeten behouwen en hen door de redenen Mijns monds gedood, dat is: Ik heb ze gebruikt in zwaren arbeid tot heil Mijns volks, waardoor hun kracht gebroken is, zij zijn uitgeput, en hun sterkte is vergaan in Mijn dienst, en menigeen heeft er het leven bij ingeschoten". Zie, predikanten zijn de werktuigen, waarvan God Zich bedient om Zijn volk te bearbeiden, en al is heel wat arbeid vergeefs, toch zal God hun afmattend werk gedenken.

c. God werd hierdoor gerechtvaardigd in Zijn strengst optreden tegen Zijn volk in later tijd. Zijn profeten hadden zich heel wet moeite voor het volk gegeven, zij hadden het om Zijn zonde vermaand en voor het gevaar gewaarschuwd, maar de aangewende middelen hadden de gewenste uitwerking niet gehad. Voor ‘t ogenblik waren wel goede indrukken gemaakt, maar die sleten uit en verdwenen als een morgenwolk, en nu kunnen zij God niet van te grote strengheid beschuldigen, wanneer Hij de gedreigde ellende over hen brengt. De profeet keert zich tot God en erkent: Uw oordelen zullen voortkomen aan het licht, als klaarblijkelijk, rechtvaardig en billijk. Zie, al worden zondaars door de moeite, die de predikant zich voor hen geeft, niet terechtgebracht, toch wordt God gerechtvaardigd wanneer Hij spreekt, en rein, als Hij richt, Psalm 51: 6. Zie Mattheüs 17-19.

II. Dat zij trouw waren aan Gods verbond met hen, vers 6, 7.
Merk hier op,
1. Wat het voor een verbond was, dat God met hen gemaakt had, en op welke voorwaarden zij Zijn gunst en aanneming zouden verkrijgen, vers 6. Want Ik heb lust tot weldadigheid en niet tot offer (dat is: meer dan tot offer), en stond meer op de kennis Gods dan op brandofferen. Weldadigheid is hier hetzelfde woord dat ook wel door vroomheid, heiligheid vertaald wordt, het betekent alleen practischer godsdienst, het is hetzelfde als liefde in het Nieuwe Testament, de liefde Gods en de naastenliefde. En dit gepaard met en voortvloeiende uit kennis Gods, die zich in Zijn woord heeft geopenbaard een Beloner dergenen die Hem zoeken. Genegenheid tot goddelijke dingen, geleid dooreen goed oordeel, waarvan een godzalige wandel het gevolg mocht zijn. Dat eist God met Zijn verbond, en geen offer of brandoffer. Dit wordt in den brede verklaard door Jeremia 7:22, 23. Ik heb met uw vaderen, ten dage als Ik hen uit Egypteland uit voerde, niet gesproken noch hun geboden van zaken des brandoffers of

slachtoffers (dat was het minste, waarover Ik met hen sprak, waarop Ik de geringste nadruk legde). Maar dit heb Ik hun geboden, zeggende, Hoort naar Mijn stem, Micha 6: 6-8. God lief te hebben en de naaste is meer dan al de brandofferen en slachtofferen, Markus 12:33, Psalm 50:16, 17. Wel werden offers geëist, zij hadden hun nut, en zo zij gepaard gingen met barmhartigheid en kennis Gods, waren zij Hem aangenaam, maar zonder dat zag Hij ze niet aan en had er geen lust aan, Jesaja 1:10, 11. Misschien wordt dit hier genoemd om het verschil aan te tonen tussen God, die zij verlieten, en de goden tot wie zij zich wendden. De trouwe God bedoelde niets meer dan dat zij goede mensen zouden zijn, en de plechtigheden van de offerdiensten waren de kleinste van de wetten, waarmede zij Hem eerden. De valse goden evenwel vroegen alleen daarnaar, als hun priesters maar met offeranden overladen werden, dan mocht het volk leven zoals het verkoos. Wat dwazen waren toch degenen, welke een God verlieten, die Zijn aanbidders een nieuw hart wilde geven, en dat voor Joden, die slechts zich zelf een naam begeerden te maken! Ook wordt uitgesproken, dat Gods twist met hen niet was om het nalaten van de offeranden (om uw offeranden zal Ik u niet straffen, Psalm 50: 8), maar omdat er geen gerechtigheid, geen barmhartigheid, geen kennis Gods onder hen was, Hoofdstuk 4:1, en om ons allen te leren, dat de kracht van de godzaligheid het voornaamste is, waarop God let en dat Hij eist, en zonder hetwelk de gedaante van de godzaligheid niets waard is. Oprechte vroomheid in hart en leven is het een nodige, en zonder dat is de uiterlijke godsdienst, hoe nauwkeurig of kostbaar, van generlei waarde. Onze Heiland haalt dit aan om te tonen, dat een heilig leven hoger staat dan uiterlijke plechtigheden, wanneer ze in conflict komen, en om zichzelf te rechtvaardigen wanneer Hij eet met tollenaren en zondaren, omdat Hij hun ziel wilde behouden. Even zo wanneer Hij op de sabbatdag genas, omdat Hij daarmede hun lichaam weldeed, waarvoor ceremonie en sabbatsrust wijken moeten, Mattheüs 9:13, 12: 7.

2. Hoe weinig ze op dit verbond acht hadden geslagen, hoewel het in ieder opzicht zo goed geregeld was, en zij, niet God, er bij konden winnen.
A. In het algemeen braken zij met God en bleken trouweloos te zijn: Goede dingen waren hun toevertrouwd om de kleinoden van barmhartigheid en vroomheid en kennis van God in het omhulsel van brandoffer en slachtoffer te bewaren. Maar zij hadden het vertrouwen geschonden, het omhulsel bewaard, maar de kleinoden verpand om aan hun lage lusten bot te vieren en daarom twist God terecht met hen, vers 7: Zij hebben het verbond vertreden als mensen (Engelse vertaling, de onze heeft: als Adam), het verbond, dat God met hen gemaakt had, zij hebben de voorwaarden niet gehouden en de zegen verbeurd, door barmhartigheid en de kennis van God te verlaten en andere ongehoorzaamheid.

a. Zij hadden zich aan meineed en verbondsbreuk schuldig gemaakt, zij waren als mensen, die een verbond verbreken, dat zij plechtig bezworen hebben, waarover de gehele wereld schande roept. Mensen, die dat doen, verdienen niet dat men ze verder acht of vertrouwt of met hen handelt. "Daar, in deze zaak, hebben zij trouweloos tegen Mij gehandeld, zij zijn trouweloze, lage, valse kinderen geweest, in wie geen trouw was, ofschoon Ik op hen rekende, dat zij kinderen waren, die niet zouden liegen"
b. Daarin hadden zij gehandeld als mensen, die gemeenlijk vals en ontrouw zijn, en in wiens verdorven natuur het ligt, verraderlijk te handelen. Alle mensen zijn leugenaars, en zij zijn gelijk de rest van dat ontaard geslacht, allen afgeweken, Psalm 14:2, 3. Zij hebben het verbond overtreden als mensen (gelijk de heidenen, die van nature het verbond verbroken hadden), als lage mensen (het woord, hier gebruikt wordt soms gebezigd voor mensen van lagen stand). Zij hebben trouweloos gehandeld gelijk de laagstaande mensen, die geen eergevoel hebben.

c. Hiermede traden zij in het voetspoor van onze eerste ouders. Zij hebben het verbond als Adam (zo kan het ook zeer wel vertaald worden), gelijk hij het verbond van de onschuld, het werkverbond heeft overtreden, zo hebben zij het genadeverbond verbroken even verraderlijk, even dwaas. Daar, in het Paradijs, heeft Adam zijn verplichting jegens God geschonden, en hier, in een ander Paradijs hebben zij hun verplichting verbroken. En, gelijk Adam, hebben zij het, door hun trouweloosheid voor zichzelf en de hunnen bedorven, Zie, de zonde is te erger, naarmate er meer gelijkheid in is met de overtreding van Adam, Romeinen 5:14.
d. Geringe gedachten aangaande God en Diens gezag en gunst lagen aan dit alles ten grondslag, want zo lezen sommigen: Zij hebben het verbond overtreden, als eens mensen verbond als ware het slechts met een mens gesloten, die met hen gelijk stond, als waren de geboden van het verbond niets dan die van een mens als zij zelf, en de barmhartigheid, die daarin lag, niet meer dan die van een mens. Er is iets heiligs en bindende in eens mensen verbond (gelijk de Apostel aanwijst! Galaten 3:15), maar veel meer in een verbond Gods, waaraan zij toch weinig waarde gehecht hebben. Daar, in dat verbond, hebben zij trouweloos gehandeld, schone beloften gedaan, maar ze niet volbracht. Trouweloos met God handelen wordt hier genoemd: trouweloos tegen Hem handelen, want het is zowel een belediging als een opstand. Deserteurs zijn verraders en worden als zodanig behandeld, het onwillige hart is in opstand.

B. Enkele bijzondere gevallen van hun trouweloosheid worden hier gegeven: Daar hebben zij trouweloos gehandeld, dat is in de plaatsen, hierna genoemd.
a. Zie naar de andere zijde van de Jordaan, naar het land, dat het meest blootgesteld lag aan de aanvallen van naburige volken, en waar de inwoners dus de grootste behoefte hadden aan goddelijke bescherming, en toch vindt men juist daar de onbeschaamdste verguizing van de goddelijke Majesteit, vers 8. Gilead, dat in ‘t gebied van Gad en de halve stam van Manasse lag, was een stad van werkers van de ongerechtigheid. Goddeloosheid was de handel, die men daar dreef, het land heette Gilead, maar het werd een stad genoemd, omdat allen een vereniging van rebellen tegen God vormden. Of (gelijk de meesten denken) Ramoth in Gilead is de hier bedoelde stad, een van de drie vrijsteden aan de andere kant van de Jordaan, en een Levietenstad. De inwoners, ofschoon van de heilige stam, waren werkers van de ongerechtigheid leefden er in en deden niet anders. Zie, het staat inderdaad kwaad, wanneer een Levietenstad een stad is dergenen, die de ongerechtigheid werken, als zij, die de goede leer te verkondigen hebben, een slecht leven leiden. Bijzonder in het betreden, dit is, verontreinigd, van bloed, als waren de goddeloze Levieten daaraan in bijzondere mate schuldig. In Roomse landen vormt de geestelijkheid de bloedigste vervolgers. Of, het was een vrijstad, die door misbruik te maken van haar recht tot onderzoek, met bloed bedekt was. Om geld beschermde ze degenen, die ze ter dood had moeten brengen, en om geld leverde ze de bloedwreker de onschuldigen over, die arm waren en niets te geven hadden, op beide wijzen werd ze met bloed bevlekt. Zie, bloed verontreinigt het land, waarop het wordt gestort, als geen onderzoek ingesteld of geen wrake genomen wordt. Zie, hoe ook de uitnemendste instellingen, die met de beste bedoelingen om het evenwicht tussen recht en genade te bewaren zijn gegeven, misbruikt kunnen worden en verkeerd in openbare verkrachting van beide.

b. Zie onder degenen, wier taak het was, de heilige dingen te bedienen, zij waren even slecht als de ergsten en even laag als de laagsten, vers 9: Gelijk de benden van de straatschenders op iemand wachten, alzo is het gezelschap van de Priesters, niet hier en daar één, maar de ganse priesterschap. De priesters gaan allen een weg, naar Sichem, met eenparige schouder, zij maken elkaar al slechter, onbeschaamder en ruwer, en in de zonde listiger en wreder. Een gezelschap van priesters kan samen zeggen en doen wat een alleen niet zou durven

ondernemen. Het gezelschap van de priesters was als een bende straatschenders of bandieten, of struikroovers, die de voorbijganger ombrengen ten einde zijn geld en goed meester te worden.

Vooreerst waren zij wreed en bloeddorstig. Zij vermoorden dengene, wie zij een kwaad hart toedroegen, of die hun in de weg stond, niets minder kon hen bevredigen.

Dan waren zij listig. Zij loerden op mensen, om een schone gelegenheid te hebben, hun boosaardige plannen uit te voeren, zo heeft ook een gezelschap van priesters op Christus geloerd om Hem te vangen, zeggende: Niet op het feest.

Ten derde spannen zij samen, zij moorden op de weg, op de grote weg, waar reizigers veilig moesten zijn. Zie, hoe eenstemmig goddelozen kwaad doen, en zouden niet de vromen op die manier goed doen? Zij moorden op de weg naar Sichem, degenen, die om te aanbidden naar Jeruzalem togen, want Sichem lag die kant uit. Of: Op de weg naar Sichem betekent, naar sommiger gevoelen, op dezelfde wijze als hun vader Levi met Simeon, zijn broeder, die de mannen van Sichem om het leven brachten, Genesis 34, door list en bedrog. Anderen verstaan het weer zoo: zij verderven de zielen door ze in de zonde te verstrikken. Ten vierde: zij deden het oogluikend. Zij doen schandelijke daden. Het woord beduidt zulke goddeloosheid als met overleg geschiedt of met een boos voornemen. Hoe meer overleg er in de zonde is, zoveel erger.

c. Zie eens naar de massa van het volk, let op het ganse huis Israëls zij zijn allen gelijk, vers 10: Ik zie een afschuwelijke zaak in het huis Israëls, al wordt het nog zo behendig aangelegd, God ontdekt het en zal het openbaren, en wie kan loochenen wat God zelf zegt, gezien te hebben? Aldaar is Efraïms hoererij! beide geestelijke en lichamelijke hoererij, ze is te openbaar om geloochend te worden. Zie, de zonde van de zondaars, vooral zondaars van het huis Israëls, is erg genoeg om te doen sidderen, het is een vreselijk ding, het is ontzettend, het is genoeg om iemand de schaamteblos op de kaken te jagen, want daardoor is Israël verontreinigd en in Gods oog verachtelijk geworden.

d. Let op Juda, en gij zult het vinden, de zonde van Israël delen ze vers 11: Ook heeft hij U, o Juda, een oogst gezet, het gaat u evenzeer als Efraïm aan, ook gij zijt rijp voor het verderf, en de tijd, de gezette tijd, van het verderf haast, gij hebt ongerechtigheid gezaaid en goddeloosheid gestrooid, gij zult hetzelve oogsten. Het algemeen oordeel wordt vergeleken bij een oogst, Mattheüs 13:39 en dat zijn bijzondere oogsten ook, Joël 3:13, Openbaring 14:15. Ik heb een tijd gesteld om u ter verantwoording te roepen, als Ik de gevangenen van Mijn volk wederbracht, dit is: wanneer die gevangenen uit Juda, die genomen waren door de mannen van Israël, weer vrijgelaten werden, op bevel Gods door de mond van de profeet Oded, 2 Kronieken 28: 8-15. Wanneer God hen toen ter tijd spaarde, zette Hij Juda een oogst, dit is Hij bewaarde ze voor een andere tijd om met hen af te rekenen. Zie, bevrijding van tegenwoordige oordelen is, wanneer er geen goed gebruik van gemaakt wordt, een bewaren voor zwaardere oordelen.

HOOFDSTUK 7

1 Terwijl Ik Israël genees, zo wordt Efraïms ongerechtigheid ontdekt, mitsgaders de boosheden van Samaria; want zij werken valsheid; en de dief gaat er in, de bende der straatschenders stroopt daar buiten. 2 En zij zeggen niet in hun hart, dat Ik al hunner boosheid gedachtig ben; nu omsingelen hen hun handelingen, zij zijn voor Mijn aangezicht. 3 Zij verblijden de koning met hun boosheid, en de vorsten met hun leugenen. 4 Zij bedrijven al tezamen overspel, zij zijn gelijk een bakoven, die heet gemaakt is van de bakker; die ophoudt van wakker te zijn, nadat hij het deeg heeft gekneed, totdat het doorgezuurd zij. 5 Het is de dag onzes konings; de vorsten maken hem krank door verhitting van de wijn; hij strekt zijn hand voort met de spotters. 6 Want zij voeren hun hart aan, als een bakoven, tot hun lagen; hunlieder bakker slaapt de gansen nacht; 's morgens brandt hij als een vlammend vuur. 7 Zij zijn allen tezamen verhit als een bakoven, en zij verteren hun rechters; al hun koningen vallen; er is niemand onder hen, die tot Mij roept. 8 Efraïm, die verwart zich met de volken; Efraïm is een koek, die niet is omgekeerd; 9 Vreemden verteren zijn kracht, en hij merkt het niet; ook is de grauwigheid op hem verspreid, en hij merkt het niet. 10 Dies zal de hovaardij van Israël in zijn aangezicht getuigen; dewijl zij zich niet bekeren tot de HEERE, hun God, noch Hem zoeken in alle deze. 11 Want Efraïm is als een botte duif, zonder hart; zij roepen Egypte aan, zij gaan heen tot Assur. 12 Wanneer zij zullen heengaan, zal Ik Mijn net over hen uitspreiden, Ik zal ze als vogelen des hemels doen nederdalen. Ik zal ze tuchtigen, gelijk gehoord is in hun vergadering. 13 Wee hen, want zij zijn van Mij afgezworven; verstoring over hen, want zij hebben tegen Mij overtreden! Ik zou hen wel verlossen, maar zij spreken leugenen tegen Mij. 14 Zij roepen ook niet tot Mij met hun hart, wanneer zij huilen op hun legers; om koren en most verzamelen zij zich, maar zij wederstreven tegen Mij. 15 Ik heb hen wel getuchtigd, en hunlieder armen gesterkt; maar zij denken kwaad tegen Mij. 16 Zij keren zich, maar niet tot de Allerhoogste, zij zijn als een bedrieglijke boog; hun vorsten vallen door het zwaard; vanwege de gramschap hunner tong; dit is hunlieder bespotting in Egypteland.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Een algemene aanklacht tegen Israël voor die zware misdaden en ongerechtigheden, waardoor zij de gunsten Gods paal en perk hadden gesteld, vers 1, 2.

II. Een bijzondere aanklacht,

1. Tegen het hof, de koning, de prinsen en de rechters, vers 3-7.

2. Tegen het land: Efraïm wordt hier aangeklaagd, dat het zich naar de volken schikt, vers 8, dat het verstandeloos en dwaas handelt onder de oordelen Gods vers 9-11, dat het ondankbaar jegens God is voor Zijn barmhartigheden vers 13, onverbeterlijk onder Zijn oordelen, vers 14 God veracht vers 15 geveinsd in zijn beweren, dat het tot God wil terugkeren, vers 16. Het wordt bedreigd met strenge kastijding, die het zal vernederen, vers 12, en, zo dat niet baat, met algehele ondergang, vers 13. vooral hun prinsen. vers 16.

Hoséa 7:1-16

Sommigen nemen de laatste woorden van het vorige hoofdstuk om er dit mee te beginnen: "Als Ik de gevangenen van Mijn volk wederbracht of wilde terugbrengen, toen Ik op het punt stond in een weg van genade tot hen te komen, terwijl Ik Israël wilde genezen, zo werd Efraïms ongerechtigheid ontdekt (die van het gewone volk), mitsgaders de boosheden van Samaria (van het hof en de hoofdstad)". In deze verzen kunnen wij opmerken:

I. Een algemeen denkbeeld van de toenmalige toestand van Israël, vers 1, 2. Zie, hoe het er toen mee geschapen stond.

1. God had in Zijn genade bedoeld, Israël wel te doen: Ik genees Israël. Israël was gewond en ziek, zijn krankheid was gevaarlijk en boosaardig, waarschijnlijk dodelijk, Jesaja 1: 6. Maar God bood aan, zijn Heelmeester te zijn, op Zich te nemen. Er was voldoende balsem in Gilead om de gezondheid van de dochter van Zijn volk te herstellen. Haar geval was ernstig. maar niet hopeloos, ja, hoopvol, want God wilde Israël genezen.

a. Hij wilde het hervormen, wilde het scheiden voor zijn zonden, wilde de verdorvenheid wegnemen, door Zijn wet en Zijn profeten.
b. Hij wilde het uit al zijn benauwdheden verlossen en vrede en voorspoed herstellen. Verscheidene pogingen tot herstel waren aangewend, en soms scheen het, of er beterschap intrad, maar zijn eigen dwaasheid deed hem weer instorten. Zie, zo zondige, ellendige zielen niet geholpen en genezen worden, maar in hun zonde en ellende omkomen, kunnen zij Gode nimmer daarvan de schuld geven, want Hij kon en wilde hen genezen, Hij heeft aangeboden alles goed te maken. En er zijn enkele bijzondere redenen, waarom God Zijn gereedheid verkondigt om een vervallen kerk en natie te genezen, Hij geeft nu en dan een hoopvolle crisis, die, zo er maar acht op wordt geslagen, zelfs als het geval hachelijk staat, voor de dood het leven kan schenken.

2. Zij stonden zichzelf in het licht en sloten hun eigen deur dicht. Wanneer God hen wilde genezen, en zij om hervorming en vrede riepen, dan werd hun ongerechtigheid ontdekt, die aan Gods gunst een einde en alle goed ongedaan maakte.
a. Wanneer hun ziekte onderzocht werd, om genezing te kunnen bewerken, dan werd de boosheid, die verborgen of vergoelijkt was, voor de dag gebracht. Niet, dat die ooit voor Gods oog verborgen was geweest, maar God spreekt hier naar menselijke wijze, gelijk een wondheler, die de wond peilt om ze te kunnen helen. Als die vindt, dat de levensdelen zijn aangetast, en de wond ongeneeslijk is, dan gaat hij niet verder en beproeft het onmogelijke niet. Zo wordt hier gezegd, dat God neerkwam om Israëls geval te bezien, Genesis 18:21, met vriendelijke bedoelingen jegens hen, en dan vond Hij hun goddeloosheid zeer groot en hen daarin zo verhard, zo onbeschaamd en onboetvaardig, dat Hij hun geen gunst bewijzen kon. Zie, zondaars worden niet genezen, als zij zich niet willen laten genezen. Christus wilde ze bijeenvergaderen, maar zij wilden niet.
b. Wanneer sommige pogingen gedaan werden om hen te hervormen en te helen, dan brak de goddeloosheid uit, die tot dusver ingebonden en enigermate beteugeld was, en uit Gods bemoeienis om hen te genezen namen zij aanleiding. ons Hem nog meer tot toorn te verwekken. Als er beproefd werd, reformaties in te voeren, dan werd de ondeugd woester, onbeschaamder, en zwol aan als een rivier, die afgedamd is. Als ze voorspoed hadden, dan nam hun trek, hun losbandigheid, hun gereedheid toe, en hield de voortgang van de genezing tegen. Zie, het is de zonde, die goede dingen van ons afkeert, wanneer ze tot ons komen, het is de dwaasheid en de ondergang van de menigte, dat, wanneer God haar wel wil doen zij zich zelf kwaad bereidt. En welk kwaad bereidde zij zichzelf? In een woord: zij werken valsheid, zij aanbidden afgoden, (gelijk enkelen lezen), bedreigen elkander (volgens anderen), of liever: zij trachten God te misleiden in hun belijdenis van berouw en bekering. Zij zeggen: "Dat zij begeren, door Hem genezen te worden en daarom gewillig zijn, zich onder Zijn heerschappij te stellen, maar zij liegen Hem met hun mond en vleien Hem met hun tong.

3. Een practisch ongeloof ten opzichte van Gods alwetendheid en wereldbestuur was de grond van al hun goddeloosheid, vers 2. "Zij zeggen niet in hun hart, zij erkennen het niet voor zichzelf, bedenken het nooit, dat Ik al hun boosheid gedachtig ben". Alsof God niet kon zien, Hij, die het oog formeert, of geen aandacht heeft, Hij, wiens naam IJveraar is, of het vergeten had, Hij, die eeuwig is en nimmer onopmerkzaam kan zijn, of het hun niet toerekent, Hij, die de Rechter is van hemel en aarde. Dat is des zondaars godloochening, het is zo goed als te zeggen, dat er geen God is, wanneer men beweerd, dat Hij of onwetend of vergeetachtig is, en dat er niemand bestaat, die op deze aarde vonnis geeft, niemand, die gedenkt wat de mensen doen en daarover oordeelt. Dat is grote hoon jegens God, en een verderfelijke zelfmisleiding. Zij zeggen: De Heere ziet het niet, Psalm 94: 7. Zij kunnen weten dat God al hun werken gedenkt, het is hun menigmaal gezegd. Wanneer gij hun vraagt, kunnen ze het niet ontkennen,

maar toch bedenken ze het niet. Zij denken er niet aan ter rechter tijd, met toepassing op zichzelf en op hun handelingen, anders zouden zij niet willen en niet kunnen doen wat ze nu doen. Maar de tijd zal komen, dat zij, die zich aldus misleiden, ontgoocheld worden. Nu omsingelen hen hun handelingen, dat is: ten laatste bereikt hun goddeloosheid zulk een hoogte, dat ze naar alle zijden zichtbaar wordt. Al hun buren zien, hoe slecht ze zijn, en kunnen ze dan denken dat God het niet ziet?
Of liever: "De straf voor hun daden omringt her, van alle kanten, zij worden omgeven en in de engte gedreven door rampen, zodat ze nergens ontwijken kunnen, daardoor wordt openbaar, dat de zonden, waarvoor zij lijden, voor Mijn aangezicht zijn, niet alleen heb Ik ze gezien, maar Ik heb er ook een mishagen aan." Want zolang God ze niet door vergiffenis achter Zijn rug heeft geworpen, staan zij voor Zijn aangezicht. Zie, vroeger of later zal God degenen, die er nu niet aan denken, overtuigen, dat Hij al hun werken gedenkt.

4. God was begonnen, door Zijn oordelen met hen te twisten, als een waarschuwing voor wat verder komen zou. De dief gaat er in, de bende van de straatschenders stroopt daarbuiten. Sommigen zien hierin een bewijs van hun goddeloosheid, dat zij elkander bestalen en beroofden. "Nec hospes az hospite tutus", De gastheer en de gast vrezen elkander. Het schijnt eerder een straf voor hun zonde te zijn, geheime dieven maakten iedere plaats onveilig, huizen en winkels en zakken werden beroofd, en een bende straatschenders, vreemde indringers stroopten daarbuiten, met open geweld. Zo ver was Israël nog van genezing verwijderd, dat er iedere dag nieuwe wonden bijkwamen. Alles een gevolg van zijn zonde en de straf daarvoor, dat zij God beroofd hadden, Jesaja 42:24, Maleáchi 3: 8, 11.

II. Een bijzondere vermelding van de zonden van hof en vorsten, en die hen omringden, benevens de tekenen van Gods ongenoegen, waaronder zij verkeerden.
1. Het behaagde koning en vorsten, de goddeloosheid en heiligschennis van hun onderdanen te zien, en deze werden daardoor te stouter in hun ongerechtigheid, vers 3. Zij verblijden de koning met hun boosheid en de vorsten met hun leugens. Het beviel hun, dat het volk zich naar hun goddeloze wet en voorbeeld richtte, hun boosheid en zedeloosheid navolgde, en hen in hun goddeloze handelingen toejuichte. Toen Herodes zag, dat zijn vervolgen de Joden welbehaaglijk was, voer hij voort, des te meer zal het volk voortvaren, als het ziet, dat het de vorst welbehaaglijk is, Handelingen 12:3. In het bijzonder verblijden zij de vorsten met hun leugens, met de leugenachtige vleierij, waarmede het de gunstelingen van de vorst zocht te winnen, en de laster en valsheid, waarmede het degenen vervolgde, die in ‘s vorsten gunst niet deelden. Zij, die zich vermaken met laster en verdichtselen, vinden altijd lieden gereed om hun een aandachtig oor te lenen Spreuk. 29:12. Een heerser, die op leugentaal acht geeft, al zijn dienaars zijn goddeloos.

2. Dronkenschap en uitspatting waren aan het hof alledaagse dingen, vers 5. Het is de dag van onze Koning, een vrolijke dag, zijn geboortedag of die van zijn kroning, die men naar alle waarschijnlijkheid vierde. Wellicht ook was het de dag van zijn troonsbestijging, die daarom zijn dag genoemd wordt. Op die dag dronken de vorsten op ‘s Konings gezondheid en maakten hem krank door verhitting van de wijn. Mogelijk was het ‘s konings gewoonte niet, overmatig te drinken, maar op zo’n hoge feestdag werd hij meegenomen door de sluwheid van de vorsten, verlokt door de wijn, het vrolijk gezelschap en de toasten. Zo weinig was hij er aan gewoon, dat hij er ziek van werd. Terecht wordt het als een misdaad aangerekend, als een "crimen laesae majestatis", hoogverraad, dat zij de koning dus overhaalden en hem ziek maakten. Het zou ook geen verontschuldiging zijn, dat het op de dag des konings geschiedde, het maakte hun misdaad juist erger, dat zij, onder de schijn van hem te eren, hem zo diep verlaagden. Als het een hoon en belediging is, een gewoon mens dronken te maken, en

daarover een "wee u" uitgesproken wordt, Habakuk 2:15 hoe veel te meer een gekroond hoofd, want hoe hoger iemands waardigheid, zoveel groter smaad, dronken te zijn. Het komt de koningen niet toe, o Lemuël! het komt de koningen niet toe, wijn te drinken, Spreuk. 31: 4, 5. Zie, welk een ellende dronkenschap over een mens, een koning brengt.
a. In zijn gezondheid: het maakt hem ziek. Het is van de natuur geweld aandoen, vreemd is het, dat die bekoring mensen, anders verstandig genoeg, kan verlokken tot hetgeen God vertoornt, hun eigen geestelijk en eeuwig welzijn verstoort en hun eigen lichaam in de war stuurt.
b. In zijn eer, want wanneer hij dronken is, sterkt hij zijn hart voort met de spotters, hij, wie het bestuur van een koninkrijk toevertrouwd is, verliest het bestuur over zichzelf en doet hem vergeten,
(1) De waardigheid van een koning, zodat hij zich met speellieden en narren en schandelijk gezelschap gemeenzaam maakt.
(2) De plicht van een koning, zodat hij zich vergezelschapt met godloochenaars en spotters met de godsdienst, wie hij het stilzwijgen moest opleggen en leren, zich te schamen. Hij zit in het gestoelte van de spotters, dergenen, die het diepste in goddeloosheid gezonken zijn. Hij vermengt zich met hen, zegt wat zij zeggen, doet wat zij doen, oefent zijn macht uit en strekt zijn hand voort, de hand van zijn regering, in gemeenschap met dezulken. Goedheid en goede mensen zijn vaak een snarenspel dergenen, die sterken drank drinken, Psalm 69:12, 35:16, maar wee u, land! welks koning zulk een kind is, dat hij zijn hand voortstrekt met de spotters, Psalm 10:16.

3. Overspel en onreinheid heersten onder de hovelingen. Hiervan wordt in vers 4, 6, 7 gesproken, de aanklacht van dronkenschap is in het midden daarvan geplaatst, want wijn is olie voor het vuur van de lust, Spreuk. 23:33. Wie verhit worden met vleselijke lust, zijn de overspelers, vers 4. Zij worden hier en elders vergeleken met een oven, door de bakker heet gestookt, vers 4: Zij zijn gelijk een bakoven, die heet gemaakt is van de bakker, zij voeren hun hart aan als enen bakoven, vers 6, zij zijn tezamen verhit als een bakoven, vers 7. Zie,
a. Een onrein hart is gelijk een heetgestookte oven, en onreine lusten en genegenheden zijn gelijk de brandstof, die het heet maakt. Het is een inwendig vuur, dat zijn eigen warmte onderhoudt, zo werden hoereerders en overspelers verhit in hun lust, naar Romeinen 1:27 zegt. De hitte van de oven is een grote hitte, vooral zoals ze hier beschreven wordt. Wie stookt, wakkert het vuur aan en houdt niet op te porren, totdat het brood gereed is om erin geschoven te worden, gekneed en gerezen. Dit alles beduidt, dat zij gelijk zijn aan een oven, wanneer die op zijn heetst is, ja, wanneer die te heet is voor de bakker (zo vertaalt de geleerde ***Dr. Pocock***), wanneer hij heter is dan hij moet zijn, zodat de stoker zijn werk staakt, terwijl het brood nog gekneed wordt en gist opdat de hitte wat mag verminderen. Zo verhit zijn de lusten van een onrein hart.

b. De onreine wacht op een gelegenheid om zijn goddeloze begeerte te voldoen, zijn hart gereed gemaakt hebbende als een oven, hij ligt op de loer om zijn prooi te grijpen. Ook neemt het oog van de overspelers de schemering waar, Job 24:15. Hunlieder bakker slaapt de gansen nacht, ‘s morgens brandt hij als een vlammend vuur. Gelijk de bakker, die zijn vuur in de oven heeft aangemaakt en voldoende brandstof erbij gelegd, naar bed gaat en ‘s morgens zijn oven behoorlijk heet vindt, gereed voor gebruik, zo doen deze goddeloze lieden, wanneer zij een goddeloze samenzwering hebben gemaakt en een plan gevormd om hun gierige, eerzuchtige, wraakgierige en onreine lusten te voldoen. Zij maken hun harten zo verhit voor het te bedrijven kwaad, dat, al temperen ze ook een weinig, het vuur van hun verdorven genegenheden toch nog van binnen gloeit, en bij de eerste de beste gelegenheid breken hun begeerten in openlijke daden uit, gelijk een vuur vlammen spuwt, zodra het lucht krijgt. Zo

zijn zij allen tezamen verhit als een bakoven. Merk op, lust in het hart is gelijk vuur in een oven, verhit het, maar de dag komt, dat degenen, die zich dus met hun lage begeerlijkheden tot een vurige oven maken, zo dat vuur niet door goddelijke genade wordt geblust worden zullen als een vurige oven van goddelijke wraak, Psalm 21: 9, wanneer de dag komt, brandende als een oven, Maleáchi 4:1.

4. Zij weerstaan de rechte wijze van reformatie en herstel. Zij verteren hun rechters, die weinige goede rechters, die zich onder hen bevinden, die dat boze vuur zouden willen uitblussen. Zij werden hun gram en verdroegen niet, dat recht gedaan werd. Zij waren gereed hen te stenigen en deden dat reeds. Of, zoals sommigen denken, zij verwekten God tot toorn, die hem de zegen van hun rechtspleging ontnam en alles in verwarring bracht. Al hun koningen vallen, de een na de ander, en hun gezinnen met hen, waardoor het koninkrijk zijn vastigheid verloor en verteerd werd door partijen, waaraan bloedvergieten niet ontbrak. Er waren verhitte harten onder hen, zij waren heet als een oven van onderlinge woede en boosaardigheid, en dat veroorzaakte het verteren van hun rechters en de val van hun koningen. Om de overtreding des lands zijn deszelfs vorsten vele, Spreuk. 28:2. Maar te midden van al die onlusten en wanorde is er niemand onder hen, die tot God roept, vers 7 die ziet, dat Zijn hand tegen hen uitgestrekt is in Zijn oordelen, of tracht, die slagen te ontgaan. Niemand, of zo goed als niemand, die zich opwekt, dat hij God aangrijpe, Jesaja 64: 7. Zie, zij zijn niet alleen verhit in de zonde, maar ook verhard, die zonder gebed voortleven, zelfs wanneer zij in moeite en ellende verkeren. Nadat wij gezien hebben, hoe goddeloos en verdorven het hof was, gaan wij nu onderzoeken hoe het met het volk gesteld was, maar dat vinden wij niet beter. Geen wonder ook dat de ontzettende krankheid van het hoofd het gehele lichaam aangetast had, zodat er niets geheel aan was. De ongerechtigheid van Efraïm is ontdekt, evenzeer als de zonde van Samaria, die van het volk zowel als die van de vorst, waarvan hier verscheidene bewijzen gegeven worden.

I. Zij waren niet bijzonder geneigd, God alleen te dienen, gelijk betamelijk was, vers 8.
1. Zij onderscheidden zich niet van de heidenen, ofschoon God ze wel van deze onderscheiden had. Efraïm verwart zich met de volken, dit is vermengt zich met hen, verbindt zich en verliest zijn eigen plaats onder hen. God had gezegd: "Dit volk zal leven", maar zij vermengden zich met de heidenen en leerden derzelver werken, Psalm 106:35. Zij gingen op en neer te midden van de heidenen, om van hen hulp te begeren tegen anderen (gelijk enkelen lezen), terwijl zij, zo ze zich aan God gehouden hadden, geen vreemde hulp hadden nodig gehad.

2. Zij waren niet onverdeeld voor God. Efraïm is een koek, die niet omgekeerd is, aan de een zijde gebrand en aan de andere nog rauw, aan geen van beide zijden eetbaar. Als in Achabs tijd hinkten zij op twee gedachten, tussen Baäl en God. Soms vol ijver voor God, dan weer warm voor Baäl. Zie, het is droevig te bedenken, hoevelen er zijn, die op hun manier hun godsdienst belijden, maar leven van tegenspraak en tegenstrijdigheden, als een koek, die niet omgekeerd is, een bestendig weifelen, van het een uiterste naar het andere overhellend.

II. Zij waren wonder ongevoelig voor Gods oordelen, die over hen kwamen en hun ondergang deden verwachten, vers 9.
Merk op
1. In welke toestand zij verkeerden. God was tegen hen in Zijn oordelen, als een mot, en als verrotting, stil en langzaam gingen zij de ondergang van hun rijk tegemoet.
Ten dele door invallen van vreemden: Vreemden verteren zijn kracht en eten hem op. Zij hebben zijn welvaart en schatten verkwist, zijn getal doen verminderen en de vruchten van de

aarde verteerd. Sommigen verteerden hem in open strijd, als, 2 Koningen 13: 7, toen de koning van Syrië hen dorsende gemaakt had als stof, anderen door voorgewende verdragen van vrede en vriendschap, waardoor die hun schatten verslonden en hen duur lieten betalen voor wat hun toch geen goed deed, 2 Koningen 16: 9. Dit won Efraïm door zich met de volken te verwarren en toe te laten, die zich met hem vermengden, die volken verteerden datgene, waarvan Efraïm steun verwachtte. Zie, zij, die God niet tot hun sterkte maken, zullen door vreemdelingen verteerd worden.
Ten dele werden zij ten ondergang gevoerd door hun eigen wanbeheer: Ook is de grauwigheid op hem verspreid (gesprenkeld, gelijk het woord letterlijk luidt), dat is: de droeve kentekenen van afnemende kracht, van verandering en nabijzijnde verdwijning, de gevolgen van moeite en verdriet. "Cura facit canos", zorg maakt grijs. De amandelboom bloeit nog niet, maar zijn kleur verandert, wat luide verkondigt dat de kwade dagen komen en de jaren naderen, van dewelke gij zeggen zult: Ik heb geen lust in dezelve, Prediker 12:1.

2. Zij gaven op Zijn waarschuwingen geen acht. Hij merkt het niet, hij bespeurt niet, dat de hand Gods tegen hem is opgeheven. Hij wil niet zien, Jesaja 26:11. Hij weet niet, hoe nabij zijn ondergang is en doet helemaal niets om die te keren. Zie, onopmerkzaamheid onder lichtere oordelen is de voorbode van zwaarder.

III. Zij gingen goddeloos voort op hun boze wegen en lieten zich door bestraffingen niet terechtwijzen vers 10. Dies zal de hovaardij van Israël in zijn aangezicht getuigen, gelijk ze vroeger gedaan had, vers 5. Onder vernederende ervaringen werd hun hart niet verootmoedigd en hun lust bleef ongebreideld, het was doordat zij hun neus omhoogstaken, dat is door hun hoogmoed, dat zij niet onderzochten wat God met Zijn oordelen te zeggen had, Psalm 10: 4. Zij keren niet, door berouw en bekering tot de Heere hun God terug, en zoeken Hem niet in geloof en gebed. Al lijden zij voor hun afdwalen, al kan het hun nimmer welgaan, totdat zij tot Hem weerkeren, en al hebben zij tevergeefs bij anderen hulp gezocht, toch denken zij er niet aan, zich tot God te wenden.

IV. Zij waren verward in hun raad en beproefden verkeerde middelen, wanneer zij in ellende verkeerden, vers 11, 12. Efraïm is als een botte duif, zonder hart. Oprecht, argeloos te zijn als een duif, zonder boosheid, zonder iemand leed te doen, is voortreffelijk maar bot te zijn als een duif, zonder hart, die niet weet zich te verdedigen of voor eigen veiligheid te zorgen, is een schande.
1. De botheid van de duif is,
a. Dat zij het verlies van haar geroofde jongen niet betreurt, maar haar nest in precies dezelfde plaats weer maakt. Het volk is reeds weggevoerd, maar zij nemen het niet ter harte, zij gaan voort, vriendschap te verwachten van degenen, die hen zo wreed hebben behandeld.
b. Dat zij zich gemakkelijk laat verschalken met het net, geen hart heeft geen verstand om het gevaar te onderscheiden, zoals vele andere vogels, Spreuk. 1:17. Een vogel haast zich tot de strik, en weet niet, dat deze tegen zijn leven is, Spreuk. 7:23. zo werden zij tot verbonden met naburige volken overgehaald, die hun verderf bleken.
c. Dat zij, als ze verschrikt wordt, de moed niet heeft in de duiventil te blijven, waar ze veilig zou zijn, en onder zorgvuldige bescherming van haar meester, maar er uit fladdert en dwarrelt, en zoekt eerst hier, dan daar rust. Zo stelt ze zich hoe langer hoe meer bloot, en zo deed dat volk ook, wanneer zij in ellende verkeerde: het zocht God niet, vloog niet als duiven tot haar vensters, Jesaja 60: 8, waar ze veilig waren tegen alle roofvogels, die op haar mochten komen aanvliegen. zo onttrok het volk zich aan Gods bescherming en riep tot Egypte om hulp, en haastte zich naar Assyrië, om van daar steun te verlangen, in plaats van met berouw en gebed tot God te vluchten, waar het gewisselijk hulp zou gevonden hebben. Zie, het is dom en

verstandeloos, als degenen, die een God in de hemel hebben, op schepselen gaan vertrouwen en daarvan de steun verwachten die Hij alleen geven kan. Wie zo doen, zijn een onverstandig volk, zij zijn zonder hart. Zie nu, 2. Wat ervan deze botte duif wordt, vers 12. Wanneer zij zullen heengaan, zal Ik Mijn net over hen uitspreiden. Heengaan, naar Egypte of Assyrië. Zie, degenen, die zich niet op de barmhartigheid Gods verlaten, moeten verwachten, door Zijn gerechtigheid achterhaald te worden.

Hier,
(1). Worden zij gevangen: Ik zal Mijn net over hen uitspreiden, hen in moeilijkheden brengen, opdat zij hun eigen dwaasheid zien en aan terugkeren denken mogen. Zie, het is heel gewoon, dat zij, die van God afdwalen, netten vinden waar zij beschutting verwachten.
(2). Zij worden vernederd: zij stijgen opwaarts, trots op hun buitenlandse verbonden en daarop vertrouwende, maar Ik zal ze, hoe hoog ze ook vliegen, als vogelen des hemels doen nederdalen, zodat ze onder schot komen. Zie, God kan en zal ze, al verhieven zij zich gelijk de arend, van daar neerstoten, Obadja 1:3-4.
(3). Zij zullen om hun dwaasheid lijden. Ik zal ze tuchtigen. Zie, de teleurstelling, die ons het schepsel bereidt, waarop wij ons betrouwen zetten, is een noodzakelijke tuchtiging of kastijding, opdat wij leren, op een andere tijd wijzer te zijn.
(4). In dit alles wordt de Schrift vervuld. Het is gelijk gehoord is in hun vergadering. Menigmaal is hun door het woord Gods in hun godsdienstige samenkomsten gemeld, gelezen, gepredikt, toegezongen, dat des mensen hulp ijdelheid is dat er geen hulp is bij des mensen kind. Zij hebben door de wet en door de profeten beide vernomen, welke oordelen God om hun goddeloosheid over hen brengen zou, en gelijk zij gehoord hebben, zullen ze nu zien, zullen ze nu voelen. Zie, het is van belang voor ons, naar Gods Woord te luisteren, dat wij gedurig in de gemeentelijke samenkomsten horen, en er ons door te laten gezeggen. Want, wij moeten er of door geleid, of door geoordeeld worden. Het zal God rechtvaardigen in de verdoemenis van de zondaars en dit oordeel verzwaren, dat ze er in het openbaar voor gewaarschuwd zijn, in de onderlinge bijeenkomsten hebben zij het menigmaal gehoord, maar geen acht op geslagen. Mijn zoon, gedenk, dat het u bij uw leven was aangezegd, dat dit komen zou, nu ziet gij, dat die woorden niet ijdel geweest zijn, Zacharia 1: 6.

V. Zij verlieten God en rebelleerden tegen Hem, ondanks de verschillende middelen, die Hij heeft aangewend om hen in het verbond te houden, vers 13-15. Merk hier op 1. Hoe vriendelijk en teer God met hen heeft gehandeld, als een genadevol vorst jegens een hem dierbaar volk, welks voorspoed hem ter harte gaat. Hij zou ze wel verlossen, vers 13, Hij had ze eerst uit Egypteland uitgevoerd en sinds uit tal van bezwaren gered. Hij had hunlieder armen gesterkt, vers 15. Toen hun kracht verzwakt was, als van een gebroken of ontwrichte arm, had God die weer gezet, verbonden gelijk een wondheler doet, om genezing te bewerken. God had Israël de overwinning gegeven over de Syriërs, 2 Koningen 13:16, 17, had de landpaal van Israël weergebracht, 2 Koningen 14:25, 26, had hen omgord met kracht ten strijde, 2 Samuel 22: 40. Ofschoon Ik ze gekastijd heb (zo luidt de Eng. kanttekening), hen getuchtigd om hun overtredingen en dus onderricht, op andere tijden hun arm gesterkt en ze uitgeholpen, of schoon Ik zachte en harde middelen had gebruikt om ze terug te lokken, niets heeft gebaat, zij waren verhard tegen barmhartigheid en oordeel beide.

2. Hoe onbeschaamd zij zich jegens Hem hadden gedragen ondanks alles, dat hier beschreven staat tot overtuiging en verootmoediging van al degenen, die zich aan enigerlei goddeloosheid overgeven, opdat zij mogen inzien, hoe uitermate slecht en verachtelijk hun zonde is hoe God erover denkt, en hoe Hij ze haat.

a. Hij had ze tot Zich gelokt, een verbond met hen aangegaan, maar zij waren van Hem weggevlucht, alsof Hij hun een gevaarlijke vijand ware, Hij, die zich altijd hun trouwste Vriend had getoond. Zij waren van Hem afgedwaald als de botte duif van haar nest, want zij, die God verzaken, zullen nergens rust voor het hol van hun voet vinden, maar eindeloos ronddwalen. Zij waren God ontvlucht, toen zij Zijn dienst vaarwel zeiden en het verbond met Hem verbraken.
b. Hij had hun wetten gegeven, die alle heilig, rechtvaardig en goed waren, waardoor Hij hen op de rechte weg wilde houden, maar zij hadden tegen Hem overtreden, zij hadden met een hoge hand en met stijve nek gezondigd, willens en verwaand (gelijk het woord betekent), zij waren door de omheining van de goddelijke wet gebroken en hadden het doel van de goddelijke liefde verijdeld.
c. Hij had hun Zijn waarheid bekend gemaakt en alle mogelijke bewijzen van oprechtheid en goedwilligheid gegeven, maar zij hadden leugens tegen Hem gesproken. Zij hadden Hem met valse goden gehoond, Zijn voorzienigheid en macht geloochend en zo de Heere tot een leugenaar gemaakt, Jeremia 5:12. Zij hadden de boodschappen, hun door Zijn profeten gezonden, verworpen, en gemeend, dat zij vrede zouden hebben al bleven ze in de zonde wandelen, in lijnrechte tegenspraak met wat Hij had gezegd. In hun huichelachtige belijdenis en schijn van godsvrucht en beloften van verbetering, hadden ze tegen de Heere gelogen.
d. Hij was hun rechtmatige Heere en Koning, die altijd in Jacob met billijkheid had geregeerd en het algemeen welzijn bevorderd, en toch hadden zij Hem weerstreefd, vers 14. Niet alleen hadden zij zich van Hem afgekeerd, maar de wapenen zelf tegen Hem opgenomen, en zouden Hem afgezet hebben als dat in hun macht had gestaan.
e. Hij bedoelde hun geluk, maar zij dachten kwaad tegen Hem vers 15. De zonde is een lelijk iets, het is kwaad tegen God, want het is verraad jegens Zijn kroon en waardigheid. Niet dat zondaars iets vermogen om hun Schepper kwaad te doen (gelijk één van de ouden bij deze woorden opgemerkt heeft), maar zij doen wat zij kunnen. En dat is te erger, daar het niet als bij vergissing of onoplettendheid geschiedt, maar opzettelijk, na overleg.
De Joden hebben een gezegde, dat Dr. Pocock hier aanhaalt: De gedachte van de overtreding is erger dan de overtreding zelf. Het plan kwaad te doen, is kwaaddoen in Gods oog. De koning te willen vermoorden wordt door de Engelse wet verraad genoemd. Zij, die boze dingen bedenken, al blijken het ook ijdele gedachten te zijn, Psalm 2:1, zullen daarvan rekenschap hebben af te leggen.

3. Hoe zij daarvoor gestraft zullen worden vers 13. Wee hen, want zij zijn van Mij afgezworven. Zie, hun, die van God afzwerven, worden weeën nagezonden, en zij bevinden zich ongetwijfeld in een toestand van weedom. De toorn Gods wordt van de hemel over hen geopenbaard, het Woord Gods zegt: wee hen! En let op wat onmiddellijk volgt: Verstoring over hen! Zie, het wee van Gods woord heeft wezenlijke betekenis, verwoesting volgt daarop. De oordelen van Zijn hand zullen de oordelen Zijns monds bevestigen. Zij, die Hij vloekt en tot wie Hij zegt: Wee U! zijn gevloekt, en wee treft hen.

VI. Hun vertoon van ootmoed en bekering was slechts vertoon, niets dan bespotting van God.
1. Zij veinsden vroomheid, maar die was niet oprecht, vers 14. Toen de hand des Heeren tegen hen was uitgegaan, hadden zij zo iets gedaan als zich tot Hem wenden. Als Hij hen doodde, zo vroegen zij naar Hem. Heere, in benauwdheid hebben zij U bezocht. Maar het was alles gehuicheld.
a. Wanneer zij persoonlijk in moeite verkeerden, en God in het geheim aanriepen, waren zij daarin niet oprecht: Zij roepen ook niet tot Mij met hun hart, wanneer zij huilen op hun legers. Wanneer zij gestraft worden met smart op hun leger en de sterke menigte van hun beenderen met hevige pijn, misschien krank van de wonden, op het slagveld bekomen, dan riepen zij en

zuchtten en klaagden met een innerlijke vroomheid, en wellicht gebruikten zij daarbij goede woorden passend voor de omstandigheden, waarin zij waren. Zij schreeuwden: God, help ons! Heere zie ons aan. Maar zij riepen niet met hun hart, en daarom sloeg God er geen acht op. Van Mozes wordt gezegd, dat hij tot de Heere riep toen hij geen woord sprak, alleen zijn hart bad met aandrang en geloof, Exodus 14:15. Zij maakten veel drukte en zeiden veel, maar toch riepen zij niet tot God, omdat hun hart niet recht was voor Hem, zij zich niet onderwierpen aan Zijn wil, niet bereid Hem te eren, niet genegen tot Zijn dienst. Bidden is de ziel tot God opheffen, dit is hoofdzaak van het gebed. Ontbreekt dit, dan zijn woorden, hoe schoon ook gekozen, niets dan wind, maar ontbreekt dit niet, dan is het een aangenaam gebed, al kan de zuchting niet worden uitgesproken. Zie zij bidden in het geheel niet tot God, die niet in de geest bidden. Ja, God is zo verre van hun gebed aan te nemen, dat Hij het huilen noemt. Sommigen menen, dat dit op de drukte van hun gebed ziet (zij riepen tot God gelijk de Baälspriesters, toen zij meenden, dat hun god sliep), of op de woeste, wilde hartstochtelijkheid, die hun gebed vergezelde, zij knorden tegen de Heere en huilden onder de zweep, maar letten niet op de hand, die tuchtigde of het wil zeggen, dat hun huichelachtige gebeden Gode zo weinig behaagden, dat ze Hem veeleer hinderde, Hij rookte tegen hun gebed. De gezangen des tempels zullen te die dage huilen, Amos 8:3. God zal zo weinig medelijden met hen hebben, dat Hij in hun verderf lachen zal, die zo dikwijls om Zijn gezag hadden gelachen.

b. Wanneer gemeenschappelijke nood hen trof, en zij samenkwamen tot gemeenschappelijk gebed om Gods gunst, dan was ook dat geveinsd. Zij kwamen samen om hun fatsoen omdat het zo hoorde, in tijden van algemene ellende een heilige samenroeping uit te schrijven. Maar het was alleen ten einde om koren en most te bidden, dat zij samenkwamen, die dingen begeerden zij en vreesden, door ‘t uitblijven van de regen, ervan verstoken te zullen worden. Onder dat oordeel zuchtten zij. Zij baden niet om Gods genade noch om vergeving voor hun zonden noch om afwending van Zijn toorn, maar alleen dat Hij hun koren en most niet wilde wegnemen. Die vleselijk gezinde harten vragen in hun gebed tot God slechts om tijdelijke zegeningen, zij vrezen alleen tijdelijke oordelen, want van andere hebben zij geen besef.

2. Zij wendden bekering voor, maar eveneens zonder oprechtheid, vers 16. Hier is,
a. De zonde van Israël: Zij keren zich, dat is: zij maken een beweging als keerden zij zich om, zij beweren boete te doen en hun weg te beteren, maar er komt niets van, zij komen niet tot God terug noch gedenken des verbonds, waarom God zegt, Jeremia 4:1: zo gij u bekeren zal! Israël, bekeer u tot Mij. Wend u niet alleen naar Mij heen, maar bekeer u tot Mij. Die veinzerij maakt hen tot een bedrieglijke boog, die er uitziet als ware hij geschikt om er mee te schieten, maar wanneer men hem zal gebruiken, dan breekt of de boog of het koord en de pijl, in plaats van weg te vliegen, valt neer aan de voeten van de schutters. zodanig waren hun pogingen tot berouw en bekering.
b. De zonden van de vorsten Israëls. Wat hun ten laste wordt gelegd, is de gramschap op hun tong, die met God en Zijn voorzienigheid twist en met alles wat hun wedervaart. Vorsten geloven, dat zij mogen zeggen wat zij willen, en dat het hun bijzonder recht is, te razen en te tieren, te vloeken en te spotten en te schelden naar welgevallen. Maar laat ze bedenken, dat er een God boven hen staat, die hen voor de gramschap van hun tong ter verantwoording roept en hun tong zal hen doen aanstoten tegen zichzelf, Psalm 64: 9.
c. De straf van Israël en van zijn vorsten voor hun zonde. Wat de vorsten aangaat, zij zullen vallen door het zwaard, òf van hun vijanden òf van hun eigen volk, de éne hier en de ander daardoor. Dit is hunlieder bespotting, waarom men de gek met hen zal steken, in Egypte, wanneer zij om hulp naar de Egyptenaars zullen uitzien vers 11. Hun zonde en straf maken hen tot een spot van allen rondom. Zie, degenen, die in hun doen jegens God verraderlijk en

trouweloos zijn, en hartstochtelijk en harteloos jegens mensen, zullen terecht een bespotting van hun buren worden, want zij maken zich bespottelijk.

HOOFDSTUK 8

1 De bazuin aan uw mond; hij komt als een arend tegen het huis des HEEREN; omdat zij Mijn verbond hebben overtreden, en zijn tegen Mijn wet afvallig geworden. 2 Dan zullen zij tot Mij roepen: Mijn God! wij, Israël, kennen U. 3 Israël heeft het goede verstoten; de vijand zal hem vervolgen. 4 Zij hebben koningen gemaakt, maar niet uit Mij; zij hebben vorsten gesteld, maar Ik heb het niet gekend; van hun zilver en hun goud hebben zij voor zichzelven afgoden gemaakt, opdat zij uitgeroeid worden. 5 Uw kalf, o Samaria! heeft u verstoten; Mijn toorn is tegen hen ontstoken; hoe lang zullen zij de reinigheid niet verdragen? 6 Want dat is ook uit Israël; een werkmeester heeft het gemaakt, en het is geen God, maar het zal tot stukken worden, het kalf van Samaria. 7 Want zij hebben wind gezaaid, en zullen een wervelwind maaien; het zal geen staande koren hebben, het uitspruitsel zal geen meel maken; of het misschien maakte, vreemden zullen het verslinden. 8 Israël is verslonden; nu zijn zij onder de heidenen geworden, gelijk een vat, waar men geen lust toe heeft. 9 Want zij zijn opgetogen naar Assur, een woudezel, die alleen voor zichzelven is; die van Efraïm hebben boelen om hoerenloon gehuurd. 10 Dewijl zij dan onder de heidenen boelen om hoerenloon gehuurd hebben, zo zal Ik die nu ook verzamelen; ja, zij hebben al een weinig begonnen, vanwege de last van de koning der vorsten. 11 Omdat Efraïm de altaren vermenigvuldigd heeft tot zondigen, zo zijn hem de altaren geworden tot zondigen. 12 Ik schrijf hem de voortreffelijkheden Mijner wet voor; maar die zijn geacht als wat vreemds. 13 Aangaande de offeranden Mijner gaven, zij offeren vlees, en eten het, maar de HEERE heeft aan hen geen welgevallen. Nu zal Hij hunner ongerechtigheid gedenken, en hun zonden bezoeken; zij zullen weder in Egypte keren. 14 Want Israël heeft zijn Maker vergeten, en tempelen gebouwd, en Juda heeft vaste steden vermenigvuldigd; maar Ik zal een vuur zenden in zijn steden, dat zal haar paleizen verteren.

Evenals het vorige, bespreekt ook dit hoofdstuk en de zonde en de straf van Israël, bijna in ieder vers wordt van beide gewag gemaakt, terwijl alles daarop doelt, dat het volk tot bekering gebracht worde. Als zij de boze aard van hun zonde in derzelver beschrijving opmerkten, dan mochten zij overtuigd worden van de noodzakelijkheid van hun bekering van zo'n snode weg, en als zij in de voorspellingen van de treurige gevolgen die gevolgen zelf zagen naderen, dan was het tenslotte hun eigen belang, door boete en berouw die oordelen te ontgaan.

I. De zonde van Israël wordt blootgelegd,
   1. In vele algemene trekken vers 1, 3, 12, 14.
   2. In vele bijzondere gevallen, zij stelden koningen aan zonder God, vers 4, verkozen afgoden tegenover God, vers 4-6, 11, sloten verbonden met naburige natiën, vers 8-10.
   3. Om dit nog erger te maken, bleven zij hun godsdienst en betrekking tot God belijden, vers 2, 13, 14.

II. Israëls straf wordt aangekondigd, als geëvenredigd aan hun zonde. God zou een vijand over hen brengen, vers 1, 3. Al hun plannen zouden verijdeld worden, vers 7. Hun vertrouwen zowel op hun afgoden als op hun buitenlandse bondgenoten zou hen teleurstellen, vers 6, 8, 10. Hun kracht binnenslands zou falen, vers 14. Met hun slachtoffers zou geen rekening gehouden worden, en om hun zonde zou met hen afgerekend worden, vers 13.

Hoséa 8:1-14

De bestraffing en bedreigingen worden hier ingeleid met een bevel aan de profeet om de bazuin aan zijn mond te zetten, vers 1, dus een plechtige vergadering samen te roepen, opdat iedereen aandacht schenken zou aan hetgeen hij had te verkondigen en zich zou laten waarschuwen. Hij moest alarm blazen, moest in Gods naam de oorlog verklaren aan dit weerspannige volk. Een vijand komt met haast en ijver om hun land te veroveren, en hij moest ze wakker schudden om die te verwachten. zo vervult de profeet de plicht van een

wachter, die met het geklank van de bazuin de belegerden moest opwekken om te wapen te snellen, toen hij de belegeraars aanstalten zag maken om de aanval te beginnen, Ezechiël 33:3. De profeet moet uit de keel roepen en zijn stem verheffen als een bazuin, Jesaja 58:1, en het volk moet naar het geluid van de bazuin horen, Jeremia 6:17.

Nu
I. Is hier een algemene aanklacht tegen de zondaren, als opstandelingen en verraders tegen hun soevereine Heer.
1. Zij hebben Mijn verbond overtreden, vers 1. Zij hebben niet alleen tegen het gebod gezondigd (dat doet elke zonde), maar zij hebben het verbond overtreden, zij hebben zonden begaan, die de oorspronkelijke overeenkomst verbreken, zij zijn van hun verbond afgevallen en hebben het huwelijkscontract door hun geestelijke hoererij geschandvlekt. Zij hebben metterdaad verklaard dat zij niet langer Gods volk zijn noch Hem als hun God erkennen wilden, dat is het verbond overtreden. Zij hebben niet alleen dwaselijk, maar bovendien trouweloos gehandeld.

2. Zij zijn tegen Mijn wet afvallig geworden in vele bijzondere gevallen. Gods wet is de regel, waarnaar wij moeten wandelen, en dit is het afschuwelijke van de zonde, dat ze buiten de perken treedt, die die wet ons heeft gesteld.

3. Zij hebben het goede verstoten. Zij hebben het goede verlaten en verworpen, dat is: God zelf, zo verstaan sommigen het, en terecht. Hij is goed en doet goed en is onze goedertierenheid. Niemand is goed dan één, namelijk God, de fontein van alle goeden. Zij hebben Hem verworpen en wensen niets meer met Hem te doen te hebben. Nu geeft God ze de ondergang prijs en noemt daarvoor Zijn redenen. Zie, God verwerpt nimmer iemand, tenzij men Hem eerst verworpen heeft. Of, naar wij lezen: Zij hebben wat goed is verworpen, zij hebben de dienst en de verering van God verworpen, wat daarop neerkomt, dat zij God verworpen hebben. Zij hebben verworpen wat de mens goed maakt, de vreze Gods, eer voor de evenmens en alle gevoel van deugd en eerlijkheid uitgeschud. Merk op: Zij hebben Mijn verbond overtreden, daartoe is het ten laatste gekomen, want zij zijn Mijn wet afvallig geworden. Het gebod overtreden leidde tot het verbreken van het verbond, en dit deden zij omdat zij wat goed was verwierpen, daarmede was het begonnen. Zij lieten na, te verstaan tot weldoen, of, naar de Engelsche vertaling zij lieten na, verstandig te zijn en goed te doen Psalm 36: 4. Zie, hoe de afval voortschrijdt: eerst verwerpt men wat goed is, dan wordt die verwerping regel, herhaalde overtredingen van Gods wet voeren tenslotte tot bondsbreuk. Als de mens het bidden en horen nalaat en in andere goede dingen verslapt, dan is hij op de brede weg, die tot algehele Godverzaking voert.

II. Hier is een algemene bedreiging met wraak en ondergang om hun zonde: De vijand komt als een arend tegen het huis des Heeren en za hem vervolgen, vers 1, 3. zo wij onder het huis des Heeren de tempel te Jeruzalem verstaan, dan moet de arend, die komt, of Sanherib betekenen, die al de vaste steden van Juda innam en Jeruzalem belegerde (en ongetwijfeld het huis des Heeren meende te verwoesten, gelijk hij de tempels van de goden van de volken gedaan had), of Nebukadnezar, die de tempel in vlammen deed opgaan en al de vaten des tempels als een buit wegvoerde. Maar zal het doelen op de verwoesting van het rijk van de tien stammen door de koning van Assyrië, dan slaat het huis des Heeren op de menigte des volks, de Israëlieten, welker was de aanneming tot kinderen, en de heerlijkheid en de verbonden, en de wetgeving, Romeinen 9:4. Zij meenden, dat die voorrechten hun bescherming waren, maar de profeet ontvangt bevel, hun mee te delen, dat zij, nu ze leven en geest uit hun godsdienst verloren hebben, al bleef de naam en de vorm behouden, slechts een

dood lichaam gelijk waren, waarheen de arenden en andere roofvogels zouden vergaderd worden. De vijand zal hen vervolgen als een arend, zo snel, zo krachtig, zo onstuimig. Zie, degenen, die hun verbond van vriendschap met God breken, stellen zich bloot aan de vijandschap van allen rondom hen, wie zij een goedkope en gemakkelijke prooi worden, en dat zij het huis des Heeren geweest zijn, en Zijn levende tempel, zal hun geenszins baten, Zie Amos 3:2.

III. Hier vinden wij het huichelachtig beroep van het volk op hun betrekking tot God, als zij in ellende en jammer verkeren, vers 2. Dan zullen zij tot Mij roepen, wanneer zij of met deze oordelen bedreigd worden en om verschoning pleiten, of wanneer de oordelen daar zijn en ze God om hulp aanroepen, hun stil gebed uitstotende, als Uw tuchtiging over hen was. Zij zullen daarop pleiten, dat God bekend is onder hen en Zijn Naam groot in Israël, Psalm 76:2. In hun ellende zullen zij aanvoeren een kennis van Gods wegen, die zij in hun voorspoed niet begeerden, maar verachtten. Dan zullen zij tot God roepen, Hem hun God noemen en (gelijk onbeschaamde bedelaars) beweren, dat zij Hem zeer goed kennen, en reeds lang gekend hebben. Zie, er zijn er velen, die in hun werken Hem verloochenen, maar, als het hun te stade kan komen, belijden, dat zij Hem beter kennen dan hun naasten. Maar wat zal het een mens helpen, te kunnen zeggen: Mijn God, ik ken U, als hij niet kan zeggen: Mijn God, U heb ik lief, en: Mijn God, ik die U en kleef U alleen achteraan?

IV. Hier volgt, in Gods naam, de vermaning van de profeet aan hun adres, vers 5: Hoe lang zullen zij de reinigheid niet verdragen? Niet van volmaakte reinheid is hier sprake (die is voor de schuldige hierbeneden onbereikbaar), maar hoe lang zal het duren, eer gij berouw hebt en u bekeert, eer gij u van uw zonden reinigt en de afgoderij vaarwel zegt? Zij hebben zich aan hun afgoden verkocht, hoe lang zal het duren, eer zij die koop verbreken, eer zij in staat zijn, er vrij van te komen? gelijk vertaald kan worden. Dit herinnert ons, dat de gewoonte van te zondigen het moeilijk maakt, ervan te scheiden. Het is verre van gemakkelijk, van die onreinheid gezuiverd te worden, vleselijk of geestelijk, waarin men zich lang gewenteld heeft. Maar God spreekt als noemt Hij de tijd lang, die zondaars nodig hebben om hun ongerechtigheid weg te werpen en een nieuw leven te beginnen. Hij klaagt over hun hardnekkigheid, dat houdt Zijn toorn tegen hen brandende, die spoedig afgekeerd zou zijn, indien zij de reinigheid maar wilden verdragen. In jammer roepen zij: Hoe lang duurt het nog, eer God in de weg van barmhartigheid tot ons wederkeert? Maar zij horen Zijn vraag niet: Hoe lang duurt het nog, eer zij in de weg van gehoorzaamheid tot God terugkeren?

V. Nu volgen enige bijzondere zonden, waaraan zij schuldig stonden, op welker dwaasheid zij gewezen en voor welker noodlottige gevolgen zij gewaarschuwd worden. Want Gods toorn is tegen hen ontstoken
1. In hun burgerlijke leven. Zij hebben vorsten gesteld, maar Ik heb ze niet gekend, vers 4. zo hadden zij gedaan, toen zij Samuël verwierpen, terwijl toch de Heere hun koning was en verkozen Saul, opdat zij mochten zijn gelijk de volken. zo hadden zij gedaan, toen zij het huis Davids de gehoorzaamheid hadden opgezegd en Jerobeam tot koning verkozen. Al volbrachten zij daarin Gods raad, zelf bedoelden zij niet Zijn heerlijkheid, vroegen Hem niet om raad noch baden om Zijn leiding, maar werden gedreven door hun eigen lust en hartstocht. zo deden zij ook ten tijde van Hoséa's profetieën, toen het de mode scheen, zelf vorsten te stellen en weer af te zetten, naar de pretendenten voor de kroon er belang bij hadden, 2 Koningen 15: 8 enz. Zie, wij kunnen in onze zaken geen troost of voorspoed verwachten, wanneer wij ze drijven zonder God te kennen in al onze wegen en Hem geduriglijk om raad te vragen. "Zij hebben vorsten gesteld, maar Ik heb ze niet gehoord, dat is: zij hebben Mij niet geraadpleegd, hebben Mijn mond niet gevraagd, of dat een wettige zaak was of niet, en of het

hun goed zou doen, hoewel ze profeten en godspraken hadden." Zij zien niet op de Heilige Israëls, Jesaja 31:1. Ook deden de vorsten niet gelijk Jefta, die al zijn woorden sprak voor het aangezicht des Heeren te Mizpa, Richteren 11:11. Zie degenen, die publieke zaken hebben te behandelen, en vooral die overheden aanstellen of benoemen, behoren God om raad te vragen, en van Hem wijsheid te begeren, opdat hun keuze Hem tot eer strekke.

2. In hun godsdienst deden zij veel erger, want zij stelden kalveren tegenover God, als om God te tarten en tegen te spreken. "Van hun zilver en hun goud, dat God hun gegeven en vermenigvuldigd had, opdat zij er Hem mee zouden dienen en eren, hebben zij afgoden gemaakt". Zij noemden ze goden I Koningen 12:28, Zie uw goden, o Israël, die u uit Egypteland opgebracht hebben), maar God noemt ze afgoden, het woord beduidt grief, moeite, omdat ze God beledigd en het verderf bereidden voor degenen, die ze dienden. Van hun zilver en hun goud hebben zij voor zichzelf afgoden gemaakt, wat ten eerste betrekking heeft op de beelden van hun goden, die zij van goud en zilver vervaardigden, vooral de gouden kalveren te Dan en te Beth-el. Afgodendienaars sparen geen kosten om hun afgoden te vereren. Maar het heeft ook betrekking op de geestelijke afgoderij van de geldgierigheid: Hun zilver en hun goud zijn de goden, waarvan zij hun geluk verwachten, waaraan zij hun hulde bieden, waarin zij hun betrouwen stellen.

Om hun nu de dwaasheid hunner afgoderij voor te stellen, zegt hij hun:
A. Vanwaar hun goden kwamen. Hij gaat ze na tot hun oorsprong en bevindt ze te zijn, schepselen van hun eigen verbeelding en het werk van hun eigen handen, vers 6. Het kalf, dat zij aanbidden, wordt hier genoemd het kalf van Samaria, omdat het waarschijnlijk is, dat toen in Achabs tijd Samaria de hoofdstad van het koninkrijk werd, daar een kalf werd opgericht nabij het hof, behalve die van Dan en Beth-el. Misschien ook was een van beide daarheen vervoerd, want wie voor andere goden is, neemt de meest beroemde. Laat hen nu bedenken, waaraan die goden van hen hun opkomst te danken hadden.
a. Aan hun eigen vinding en maaksel. Want dat is ook uit Israël, niet uit de God van Israël (die het uitdrukkelijk verboden had), maar uit Israël, het was een bedenksel van henzelf (menen sommigen), niet aan hun naburen ontleend, ook niet aan de Egyptenaren. Al aanbaden deze de stier Apis, toch geen gouden kalf, dit was uit Israël, hun eigen goddeloosheid. Kon dat nu hun aanbidding waard zijn, wat het voortbrengsel van hun eigen vindingrijkheid was? Het was uit Israël, het goud en het zilver, waarvan het gemaakt was, kwam uit Israël, een armzalig god, die uit bijdragen moet gemaakt worden.
b. Het was te danken aan de bekwaamheid en de arbeid van de werkmeesters, Deuteronomium 27:15. Een werkmeester heeft het gemaakt, en het is geen God, vers 6. Dit is een zeer klemmend argument, en de betekenis daarvan is zo duidelijk, dat men verwacht zou hebben, dat hun eigen gedachten het hun geopenbaard hadden, zodat zij over hun afgoderij beschaamd waren geworden. Wat kan ongerijmder wezen, dan dat men als een god vereert, die hun het leven en de adem en alle dingen geeft, wat men zelf beide het aanzijn en de gedaante geeft alleen het leven niet, wijl men dat niet kan. Een gemaakte god is geen God. Dit was een vanzelf sprekende waarheid, en toch werd Paulus veroordeeld omdat hij predikte, dat het geen goden waren, die met handen gemaakt waren, Handelingen 19:26. En wat hier gelden zou als een reden, om zich van hun afgoden af te keren wordt de reden, dat ze zich nauwer, ja onafscheidelijk daaraan verbonden, daarom konden zij de reinigheid niet verdragen, omdat het uit hen zelf was. Zij begeerden goden van hun eigen maaksel om er mee te doen wat zij wilden en wat hun behaagde.

B. Wat ervan hun goden zou worden. Als het geen goden zijn, zullen ze niet blijven, ja, als ze goden beweren te zijn, zullen ze rekenschap moeten afleggen. Het kalf van Samaria zal tot

stukken worden, en zij, die voor de kracht van het vorige argument niet buigen willen, zullen nu overtuigd worden, dat het geen God is, maar een nutteloze afgod, naar het Chaldeeuwsch het uitdrukt. Het zal tot stukken gestoten worden, als een pottebakkersvat al is het een gouden kalf. Het zal als zaagsel zijn, een spinneweb, gelijk Hiëronymus zegt. Het schijnt te zinspelen op Mozes, die het gouden kalf vermaalde. Dit zal even zo behandeld worden. Sanherib beroemde zich, wat hij aan Samaria en haar goden gedaan had, Jesaja 10:11. Zie, een schepsel vergoden baant de weg tot deszelfs ondergang. Hadden zij van hun zilveren goud vaten en versierselen gemaakt, dan kon het gebleven zijn, maar nu ze er goden van gemaakt hebben, zal het alles in stukken gebroken worden.

C. Waar hun goden hen zouden brengen. Dat die in stukken gebroken zouden worden zou een teleurstelling zijn voor degenen, die erop vertrouwden. Maar dat was nog niet alles. Zij hebben zichzelf afgoden gemaakt, opdat zij uitgeroeid zouden worden, vers 4, opdat hun goud en hun zilver, dat zij zo misbruikt hebben, worde afgesneden (zo vatten enkelen het op), ja, opdat zij zelf van God afgesneden werden. uit het land en uit het land van de levenden. Hun afgoderij zou zo zekerlijk uitlopen op hun verderf, als hadden zij dat zelf zo bedoeld. En wanneer dit de uitwerking van de zonde blijkt, wat steun zullen zij dan hebben van de goden, waarop ze bebouwden? Niemendal, "uw kalf, Samaria! heeft u verstoten. Het kan u in uw ellende geen hulp bieden, en het vermaak, dat gij nu in zijn dienst smaakt, zal ophouden en geen vermaak meer voor u zijn". Zij, die terecht naar de goden verwezen werden, die zij gekozen hadden, hadden ze moeilijke vertroosters gevonden, Richteren 10:14. Indien de mens de liefde en de dienst van de zonde niet verlaten wil, hij zal zeker al het genot en het voordeel ervan verliezen. zo Samaria standvastig en trouw zich aan de God Israëls had gebonden dan zou Hij haar nu een krachtige steun geweest zijn, maar het kalf, dat zij verkozen hadden, bleek een gebroken rietstaf. Het geval is niet anders met degenen, die hun zilver en goud tot hun goden maken. Het zal hen afwerpen, en in de dag van de wrake geen voordeel geven. Zie, die zich laten misleiden tot afgoderij, zullen daardoor gewis misleid worden. Kardinaal Wolsey erkende, dat, indien hij God zo getrouw gediend had als zijn koning, dan zou hij niet, gelijk zijn vorst hem deed, in zijn ouderdom verworpen worden.

Hun teleurstelling met hun afgoden is in beeld gebracht, vers 7, door een gelijkenis, die beide voorstelt: die teleurstelling en de verwoesting, die God om hun afgoderij over hen bracht.
a. Zij verwierven niets goeds door afgoden te dienen: zij hebben wind gezaaid. Zij hebben zich heel wat moeite en uitgaven getroost om hun afgoden te maken en te vereren, hebben er hun werk van gemaakt gelijk de landman, die zijn koren zaait in de hoop, dat het eerlang tot zijn groot voordeel rijpen zal, opdat zij voorspoedig zijn en in de strijd met hun naburen, die ook afgoden aanbaden, zegepralen zouden. Maar het is alles bedrog gebleken, het is wind zaaien geweest, die geen wasdom geeft, wat voordeel is het hem, dat hij in de wind gearbeid heeft, Psalm 5:15. Zij geven zich veel moeite tevergeefs, zij vermoeien zich voor ijdelheid (Engelsche vertaling), Habakuk 2:13. Wie van deze wereld hun afgod maken, doen dit, die zetten hun oog op hetgeen niet is. die maken als de wind veel geraas, maar er is niets degelijks in.
b. Zij haalden daardoor het verderf over zich. Zij zullen een wervelwind maaien, een grote wervelwind, gelijk het woord betekent, die hen zal wegvoeren en in stukken breken. Niet alleen hebben zij hun valse goden voor zich, maar maken de enige ware God tegen zich, de gunst van de afgoden zal hun meer kwaad doen dan een wervelwind. Wat een mens zaait, dat zal hij ook maaien. Als men mag veronderstellen, dat een mens de wind zaait en die met aarde bedekt of een ogenblik afgesloten houdt, wat kan hij verwachten, dan dat die opsluiting zijn veerkracht zal vermeerderen, zodat hij in groter kracht als een wervelwind weder te voorschijn komt? zo schrijft Dr. Pocock. Zij beloven zich overvloed, vrede, zegepraal, als ze

de afgoden dienen, maar hun verwachting loopt op niets uit. Wat zij zaaien komt nimmer op, het heeft geen stengel, geen blad en zal nooit staand koren, en het uitspruitsel zal geen meel maken. Het zal zijn als de dunne aren in Farao's droom, die door de oostenwind verzengd waren, met niets erin. Of, als het iets oplevert, als zij voor een tijd in hun afgoderij voorspoed hebben, dan zullen vreemden het verslinden. Het zal zo verre zijn van hier enige dienst te doen, dat het alles zal dienen als lokaas voor de vreemdelingen, om een inval te doen en zo aanleiding geven om nog meer kwaad te werker. Zie, de dienst van de afgoden is een onprofijtelijke dienst, en de werken van de duisternis zijn onvruchtbaar, ja, ten laatste verderfelijk, Romeinen 6:21.
Het einde derzelve is de dood. Zij, die ongerechtigheid zaaien, zullen ijdelheid oogsten, ja die in het vlees zaaien, zullen uit het vlees verderfenis maaien. De hoop van zondaars zal hen bedriegen, en hun winst zal verlies blijken. Het was Israëls eer en zaligheid, dat zij de enige ware God hadden, op Wien zij vertrouwen konden en die hun hulp zou zijn in iedere moeilijkheid, om Hem te dienen, terwijl Hij al hun eerbied en aanbidding waard was. Maar het was hun zonde, en dwaasheid, en schande dat zij hun eigen geluk niet verstonden, dat zij hun eigen zaligheid versmaadden voor leugen en ijdelheid, want,

I. Zij vermenigvuldigden hun verbonden, vers 9. Die van Efraïm hebben boeleerders om hoerenloon gehuurd. Zij getroostten zich grote uitgaven om de vriendschap van de omliggende volken te kopen, die overigens voor hen heel geen achting of genegenheid toonden, noch enig belang stelden in hun bezittingen dan op de wijze van de mannen van Sichem, Genesis 34:23, hun vee en hun bezitting en alle hun beesten zullen die niet onze zijn? Had Israël de eer van zijn afgezonderdheid gehandhaafd, dan zouden de omwonende natiën hen bewonderd hebben als een wijs en verstandig volk, maar toen zij hun eigen kroon in het slijk sleurden, verachtten hun buren hen en wilden alleen met hen te doen hebben, als zij daarvoor rijkelijk betaald werden. Zeker misdragen degenen zich te midden van hun naburen, die zich boeleerders huren. Zie hier,
1. De verachting, die andere volken voor Israël koesterden, vers 8. Israël is verslonden, verteerd door vreemden, hun land opgegeten, vers 7. En zij zelf, verarmd, hebben alle vertrouwen en goede naam verspeeld, gelijk een failliet koopman, zodat zij zijn onder de heidenen als een vat, waar men geen lust toe heeft een vat ter oneere, 2 Timotheüs 2:20, Jeremia 22:28. Geen van hun naburen heeft iets met hen op of wil iets met hen te doen hebben. Zie, degenen. die hun godsdienst belijden, zijn, wanneer zij ontaarden en met het heilige de spot drijven, de ergsten van allen. Als het zout onzout wordt, dan is het nergens meer goed vooraan om buitengeworpen en van de mensen vertreden te worden. Of het betekent hun verstrooiing en gevangenschap onder de heidenen zij zullen in wier midden arme ballingen zijn en wie heeft daar vermaak in?

2. Toch zocht Israël de vriendschap dier volken, vers 9: Zij waren opgetogen naar Assyrië, om de koning van Assyrië te verzoeken, hen te helpen, en hierin betoonden zij zich als een woudezel, die alleen voor zichzelf is, dwaas koppig en losbandig. Zij gaan hun eigen weg, en niets houdt hem tegen, zelfs niet de breidel van Gods wet, niets brengt hem terug, zelfs het zwaard van Gods wraak niet. Zij kiezen hun eigen weg, en het gevolg zal zijn, dat, evenals de woudezel, die alleen voor zichzelf is, zij een te gemakkelijker en zekerder prooi van de leeuw worden. Zie Job 11:12, Jeremia 2:24. Zie, de mens gelijkt nooit meer op het veulen van een wilde ezel, dan wanneer hij bij het schepsel die steun en die voldoening zoekt, die alleen bij God te vinden zijn.

3. De kruisen, die zij waarschijnlijk door hun verbonden met naburige volken zouden te dragen krijgen, vers 10. Dewijl zij dan onder de heidenen gehuurd hebben en daarmede hun

eigen ondergang hopen te ontgaan, zo zal Ik die nu ook verzamelen als garven tot de dorsvloer, Micha 4:12, zodat wat zij voor hun eigen veiligheid zich verschaft hebben, hen een te gemakkelijke prooi voor hun vijanden maken zal. Zie, er is geen beschutting tegen de oordelen Gods, als zij eenmaal komen, ja, wat de mensen voor hun behoud aanwenden, draagt mee tot hun eigen verderf bij. Zie Jesaja 7:20. De koning van Assyrië, wiens vriendschap zij zochten, noemde zich een koning van de vorsten, Jesaja 10: 8. Zijn niet mijn vorsten al tezamen koningen? Hij legde Israël lasten op, hief belasting, 2 Koningen 15:19, 20. En zij hebben al een weinig begonnen, ellende te lijden, het zal echter nog maar een kleine last zijn in vergelijking met wat zij voorts hebben te verwachten. Of: zij zullen deze lichte rampen weinig achten, niet ter harte nemen, en moeten daarom zwaarder oordelen ondergaan. Zij zijn begonnen, minder te worden (zo lezen enkelen) vanwege de last van de koning van de vorsten. Maar dit is nog maar een beginsel van de smarten, Mattheüs 24: 8, het begin van de wraken des vijands, Deuteronomium 32: 42.
Zie, God komt vaak trapsgewijze met Zijn oordelen over een volk, dat Hem hoont, om te tonen hoe traag Hij is tot toorn, en om het tot berouw te brengen. Maar wie slechts een weinig begonnen hebben, zullen, wanneer zij daardoor niet leren droefheid te hebben naar God, daarna onder zwaarder juk doorgaan, totdat het verderf voor eeuwig besloten wordt.

II. Zij vermenigvuldigden hun altaren en tempels. Merk op 1. Hoe zij de kracht van de godzaligheid verloochenden, en die geheel verwierpen, vers 12. Ik schrijf hem de voortreffelijkheden van Mijn wet voor. Dit duidt op het voorrecht, dat zij genoten, daar hun Gods inzettingen en rechten waren bekend gemaakt en de levende godsspraken hun toevertrouwd waren. Zie,
a. De dingen van Gods wet zijn "magnalia Dei", de grote werken Gods. Het zijn dingen, die de grootheid des Wetgevers verkondigen, werken van groot nut en belang voor ons, zij zijn ons leven, en ons eeuwig wel hangt van derzelver waarneming en gehoorzaamheid af. Zij maken ons groot, wanneer wij er een recht gebruik van maken, en het zijn dingen, die God verheerlijken en prijzen.
b. Het is een groot voorrecht, de geschreven wet Gods te bezitten, zo verlangt ze groter zekerheid, wordt verder verspreid en duurt te langer, met veel minder gevaar van verminkt of verminderd te worden dan wanneer ze ons alleen mondeling was overgeleverd.
c. De dingen van Gods wet zijn Zijn eigen schrift, want Mozes en de profeten waren Zijn schrijvers, Zijn secretarissen zijn amanuenses, de heilige mannen Gods, door de Heilige Geest gedreven, hebben ze geschreven.
d. Het is het voordeel van de leden van de zichtbare kerk, dat deze dingen geschreven zijn voor hen, bestemd zijn tot hun onderricht, en als zodanig moeten ontvangen worden. Wat tevoren geschreven is, dat is tot onze lering geschreven, om ons tot nut te zijn. En, indien zij gelukkig waren, voor wie de grote dingen Gods geschreven waren, hoeveel gelukkiger zijn wij dan, voor wie de nog groter dingen van Zijn Evangelie geschreven zijn! Maar zie, hoe weinig dit voorrecht op prijs werd gesteld, die grote dingen van de wet werden geacht als wat vreemds, als onverstaanbare en onredelijke taal (die men dus daarom mocht minachten, dat ze onbegrijpelijk, niet te verklaren was). Of als iets onverschilligs, dat hun niet aanging, waarmee zij niet te maken hadden en waaraan zij dus geen gehoorzaamheid behoefden te betonen. Zij behandelden dat woord gelijk men vreemdelingen behandelt, die men meent te moeten wantrouwen, die men niet weet, of men ze verwelkomen zal. Wij begeren de kennis Uwer wegen niet.

Zie A. Omdat God ons de grote dingen van Zijn wet heeft geschreven, behoren wij er gemeenzaam mee te worden, als met onze naastbestaanden, Spreuk. 7:3, 4, want daartoe zijn ze geschreven, dat zij met ons spreken, Spreuk. 6:22.

B. Wij bekommeren ons niet om de dingen van Gods wet, als wij er ons van vervreemden, als gingen ze ons niet aan en hadden wij er niet mee te maken.

2. Hoe ze de vorm van de godzaligheid in acht namen, en hoe weinig dat betekende.
A. Zij vermenigvuldigden hun altaren, vers 11, Efraïm heeft de altaren vermenigvuldigd tot zondigen. God had verordend, dat er slechts een altaar zou zijn voor offeranden, Deuteronomium 12:3, 5, maar de tien stammen, dat gebod niet achtende, meenden nog vromer te zijn en ijveriger voor de eer van God. En, als wilden ze daardoor de hoon goedmaken, die zij Gods altaar aandeden, bouwden zij vele altaren, aan de God Israëls gewijd, die zij daarmede eerden, of althans beweerden te eren. Maar daarmede konden zij de overtreding van Zijn duidelijke geboden niet goedmaken, zelfs niet als ze er het voorbeeld van de aartsvaders bij haalden, die voor Mozes' wetgeving, ook vele altaren hadden. Neen, zij vermenigvuldigden de altaren tot zondigen, dit is zij deden daar wat hun tot zonde werd. En daarom: die altaren zijn Efraïm geworden tot zondigen, dit is God zal ze Efraïm aanrekenen als een snoode zonde, die toegevoegd wordt aan de lijst van Zijn misdaden, hoewel Hij er die lijst mee meende te kunnen verminderen.
Of: ze zullen hem oorzaak worden tot meerdere zonde. Het vermenigvuldigen van de altaren, aan de God Israëls gewijd, zou de brug worden tot het bouwen van altaren, gewijd aan andere goden. Zie, het is een grote zonde, de dienst Gods los te maken van Zijn inzettingen, en het zal hun, die zich daaraan schuldig maken, tot zonde gerekend worden, hoe aannemelijk hun voorgewende bedoelingen ook zijn. De weg van deze zonde, als van alle andere zonden, loopt benedenwaarts, wie eens afdwaalt van de door God gestelden regel van Zijn geboden, zal eindeloos ronddwalen.

B. Zij vermenigvuldigden hun offers, vers 13. Hun altaren waren rokende altaren: Zij offeren vlees en zij eten het, zij vierden hun feesten met deze offeranden, zij hadden grote uitgaven bij hun plechtigheden, en (gelijk zij gewoonlijk doen, die eigen verzinsels in de plaats van goddelijke instellingen plaatsen), zij waren op hun manier heel ijverig, als hoopten zij door wat ze zich zelf oplegden, te boeten voor de verachting van de grote verzoening, en door een ceremoniële wet van eigen vinding te onderhouden, goed te maken wat ze in de volbrenging van Gods zedelijke geboden te kort schoten. Maar hoe voeren zij?

a. God telt die dienst niet. De Heere heeft aan hen geen welgevallen. Hoe zou Hij ook, zo zij hun offers niet brachten op dat altaar, dat alleen de gave heiligt, wanneer zij vlees offerden, maar niet de geestelijke offerande van een berouwvol gelovig hart? Zie, alleen die dienst is Gode welgevallig, die naar de regel van Zijn Woord wordt volbracht, en door Jezus Christus, 1 Petrus 2: 5.

b. Hij gebruikt die gelegenheid om met hen rekening te houden vanwege hun zonden, nu zal Hij, in plaats van hun ongerechtigheid te vergeven en hun zonde uit te wissen, hun ongerechtigheid gedenken en hun zonden bezoeken. Zulk een gruwel voor de Heere zijn de offeranden van de goddelozen, dat zij Hem verwekken om rekenschap af te eisen ook van al hun overige ongerechtigheden. Wanneer zij met hun offers de Rechter van hemel en aarde menen om te kopen, dat Hij hun goddeloosheid niet zie, dan zal Hij dat juist als de grootste hoon beschouwen, die de maat van hun zonden vol maakt. Zie, een verzoek om vergunning tot zondigen staat gelijk met een inroepen van de vloek over de zonde, en zal beantwoord worden naar de menigte van de afgoden. Ik zal hun zonden straffen, want zij zullen weer naar Egypte keren. Zij zullen gevankelijk weggevoerd worden naar Assyrië, hetwelk hun een diensthuis zal worden gelijk Egypte hun vaderen. Of het slaat op Deuteronomium 28: 68,

waar de terugkeer naar Egypte wordt voorgesteld als het einde en de volmaking van de ellende van dat zondige volk.

c. Zij vermenigvuldigden hun tempels en wel, naar zij beweerden, ter ere van de ware God, maar inderdaad tot smaad voor de keuze die Hij gemaakt had, dat Hij Zijn naam te Jeruzalem zetten zou. Israël had Zijn Maker vergeten, vers 14. Zij zeiden Hem te kennen, maar verzaakten Hem inderdaad, want het achtte hun niet goed, God in gedachtenis te houden, toen de gedachte aan Hem hun lusten in de weg stond. Het verzwaarde hun zonde, dat zij vergaten, dat God hun Maker was, Deu. 32:15, 18, Job 35:10, daar niets ons dringender noopt Hem te gedenken, dan het feit, dat Hij onze Schepper is, Prediker 12:1. Israël heeft zijn Maker vergeten en tempels gebouwd. Bij dat bouwen schijnt het zijn Maker te gedenken en te begeren, Hem in gedachtenis te houden, maar in werkelijkheid vergeet het Hem, omdat het Zijn vreze achter zijn rug heeft geworpen. Enkelen verstaan onder tempels paleizen, want dat betekent het woord soms. Hij heeft zijn Maker vergeten, en is toch zo zeker en zo hoogmoedig, dat hij met Diens oordelen spot, gelijk Nebukadnezar, die uitriep: "Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb?"
Juda had eveneens verscheidene vaste steden en vond daarin zijn veiligheid, terwijl Gods oordelen reeds naderden. Steden te versterken in afhankelijkheid en onderwerping aan God is zeker goed, maar steden te versterken als tegenover Hem, en zonder zich om Hem en Zijn voorzienigheid te bekommeren, Jesaja 22:11, toont hoe de harten ontzettend verhard waren door de verleiding van de zonde. Maar niemand heeft ooit zijn hart tegen God verhard en voorspoed gehad, en dat zal ook nimmer gebeuren. God zal een vuur zenden in zijn steden, beide die van Israël en Juda, niet alleen in de hoofdsteden Samaria en Jeruzalem, maar ook in alle andere steden van de twee koninkrijken, en dat zal niet alleen de hutten verteren, maar ook zijn paleizen. Hoe sterk ook, zij zullen door het vuur vergaan, het zal ze niet sparen, hoe statig en weelderig ook. Dit werd vervuld, toen de steden van Israël door de koning van Assyrië, en die van Juda door de koning van Babel in de as werden gelegd. Dat vuur had God gezonden, en Hij overwint, wanneer Hij oordeelt.

HOOFDSTUK 9

1 Verblijd u niet, o Israël! tot opspringens toe, gelijk de volken; want gij hoereert van uw God af; gij hebt hoerenloon lief, op alle dorsvloeren des korens. 2 De dors vloer en de wijnkuip zal henlieden niet voeden; en de most zal hun liegen. 3 Zij zullen in des HEEREN land niet blijven; maar Efraïm zal weder tot Egypte keren, en zij zullen in Assyrie het onreine eten. 4 Zij zullen de HEERE geen drankofferen doen van wijn, ook zouden zij Hem niet zoet zijn, hun offeranden zouden hun zijn als treurbrood; allen, die dat zouden eten, zouden onrein worden; want hun brood zal voor hun ziel zijn, het zal in des HEEREN huis niet komen. 5 Wat zult gijlieden dan doen op een gezette hoogtijdsdag, en op een feestdag des HEEREN? 6 Want ziet, zij gaan daarheen vanwege de verstoring; Egypte zal ze verzamelen, Mof zal ze begraven; begeerte zal er zijn naar hun zilver, netelen zullen hen erfelijk bezitten, doornen zullen in hun tenten zijn. 7 De dagen der bezoeking zijn gekomen, de dagen der vergelding zijn gekomen; die van Israël zullen het gewaar worden; de profeet is een dwaas, de man des geestes is onzinnig; om de grootheid uwer ongerechtigheid is de haat ook groot. 8 De wachter van Efraïm is met mijn God, maar de profeet is een vogelvangersstrik, op al zijn wegen, een haat in het huis zijns Gods. 9 Zij hebben zich zeer diep verdorven, als in de dagen van Gibea; Hij zal hunner ongerechtigheid gedenken, Hij zal hun zonden bezoeken. 10 Ik vond Israël als druiven in de woestijn, Ik zag uw vaderen als de eerste vrucht aan de vijgenboom in haar beginsel; maar zij gingen in tot Baal-peor, en zonderden zich af tot die schaamte, en werden gans verfoeilijk naar hun boelerij. 11 Aangaande Efraïm, hunlieder heerlijkheid zal wegvlieden als een vogel; van de geboorte, en van moeders buik, en van de ontvangenis af. 12 Ofschoon zij hun kinderen mochten groot maken, Ik zal er hen toch van beroven, dat zij onder de mensen niet zullen zijn; want ook, wee hun, als Ik van hen zal geweken zijn! 13 Efraïm is, gelijk als Ik Tyrus aanzag, die geplant is in een liefelijke woonplaats; maar Efraïm zal zijn kinderen moeten uitbrengen tot de doodslager. 14 Geef hun, HEERE! Wat zult Gij geven? Geef hun een misdragende baarmoeder, en uitdrogende borsten. 15 Al hun boosheid is te Gilgal, want daar heb Ik ze gehaat, om de boosheid van hun handelingen; Ik zal ze uit Mijn huis uitdrijven, Ik zal ze voortaan niet meer liefhebben; al hun vorsten zijn afvalligen. 16 Efraïm is geslagen, hunlieder wortel is verdord, zij zullen geen vrucht voortbrengen; ja, ofschoon zij genereerden, zo zal Ik toch de gewenste vruchten van hun buik doden. 17 Mijn God zal ze verwerpen, omdat zij naar Hem niet horen; en zij zullen omzwervende zijn onder de heidenen.

In dit hoofdstuk,

I. Dreigt God het ontaarde Israël van alle werelds genot te beroven, omdat het door zijn zonde alle aanspraak daarop had verbeurd, zodat hun geen troost zou toekomen door het ontvangen van de weldaden noch door het genieten ervan noch in het offeren ervan aan God, vers 1-5.

II. Hij veroordeelt het tot algehele ondergang, om zijn eigen zonden en die van zijn profeten, vers 6-8.

III. Hij verwijt het de goddeloosheid van zijn vaderen, in wier voetstappen het wandelt, vers 9, 10.

IV. Hij bedreigt het met de verwoesting van zijn kinderen en de uitroeiing van zijn zaad, vers 11-17.

Hoséa 9:1-17

Hier

I. Wordt het volk Israëls beschuldigd van geestelijke hoererij: O, Israël, gij hoereert van uw God af, vers 1. Hun verbond met God was een huwelijksband, waardoor zij aan hun God waren verbonden, met uitsluiting van alle andere. Maar toen zij afgoden oprichtten en die aanbaden, toen zij tot het schepsel vluchtten om daarvan hulp te verwachten en daarin hun vertrouwen te stellen, toen hoereerden ze van hun God af. Zij vereerden andere goden met de liefde, de aanbidding en het vertrouwen, die alleen Gode toekwamen. Andere volken waren afgodendienaars, maar die zonde was voor die volken geen afhoereren van God, gelijk voor Israël, dat Zijn bruid was geworden. Zie, de zonden dergenen, die hun godsdienst en hun betrekking tot God belijden, zijn Hem groter hoon dan de zonde van anderen. Als een bewijs

van hun van God afhoereren wordt hun hier ten laste gelegd, dat ze hoerenloon liefhadden op alle dorsvloeren des korens.
1. Zij gaven hun afgoden gaarne beloningen, in de offers en eerstelingen, die ze hun van alle dorsvloeren des korens brachten. Zij vonden er een zonderling vermaak in, hun afgoden te dienen met datgene wat zij Gode en Zijn dienst niet wilden toewijden. Zie, het wordt gewoonlijk gezien onder hen, die gierig zijn in hun uitgaven voor de godsdienst, dat zij mild zijn als het hun eigen lusten geldt. Of,
2. Zij ontvingen gaarne loon van hun afgoden en meenden dat te zien in de vruchten van de aarde. Dezen zijn mij een hoerenloon, dat mij mijne boeleerders gegeven hebben, Hoofdstuk 2:12. Zie, diegenen zijn sterk genegen tot geestelijke hoererij, die het loon op alle dorsvloeren des korens liever hebben dan het loon in de gunst Gods en het eeuwige leven.

II. Hun wordt verboden, zich te verblijden gelijk andere volken doen: " Verblijd u niet, o Israël! tot opspringens toe. Verwacht geen vreugde. Wat vrede, wat vreugde, wat hebt gij met een van beide te doen, terwijl uw hoererijen en tooverijen zovele zijn? 2 Koningen 9:19-22. Schikt u niet om u te verblijden, want dat pest u niet, maar gedraagt u als ellendigen en treurt en weent, Jakobus 4: 9. "Juda, dat zich dicht bij de ware God houdt, en andere volken, die Hem nooit kenden, konden niet beschuldigd worden, Hem te verlaten, die mogen zich verheugen, omdat ze niet zoveel reden hebben om zich te schamen als Israël, die van Hem afgehoereerd heeft. Sommigen houden het er voor, dat Israël juist op die tijd bijzondere aanleiding had om zich te verblijden, waarschijnlijk om verliezen, die vergoed, of om voordelen, die gewonnen waren, of om een verbond met een vreemde vorst. Zij hadden dan publieke vermakelijkheden, evenals andere volken, maar God verbiedt dat vreugdebetoon. Zie, vreugde is voor goddelozen verboden vrucht. Zij moeten zich niet verblijden, omdat zij van God afgehoereerd hebben, en daarom,
1. Waar zij zich ook over verheugden, het zou hun geen zekerheid noch voordeel geven, zolang zij zich van God op een afstand hielden en met Hem strijd voerden. Zie, wij zullen waarschijnlijk slechts geringe vreugde van de wereld smaken, zolang wij God niet stellen tot onze hoogste vreugde.

2. Het besef van de zonde en de vreze voor Gods toorn moeten een demper zijn op hun vreugde en een sterk tegengif tegen hun genot Zie, die, door God te verlaten, oorzaak hebben zich te verootmoedigen, bederven daardoor hun eigen vreugde, totdat zij terugkeren en vrede met God maken.

III. Zij worden bedreigd met verwoestende oordelen voor hun geestelijke hoererij, naar hetgeen reeds lang tevoren gezegd was, Psalm 73:27. Gij roeit uit allen, die van U afhoereren. Hier wordt gedreigd 1. Dat hun land zijn gewone vrucht niet zal geven. Kanaän, dat vruchtbaar land, zal tot zoute grond worden om de boosheid van degenen die daarin wonen. Zij hebben hoerenloon lief op alle dorsvloeren des korens, en zijn zo vol vreugde over de oogst, dat zij er heel geen zin in hebben, te treuren om hun zonden, en daarom zal God, tot hun ware verootmoediging, van hen wegnemen niet alleen hun genot en lekkernijen, maar zelfs hun onmisbaar brood vers 2: De dorsvloer en de wijnkuip zal hen niet voeden, veel minder overvloed geven, zij zullen of door Gods hand gebrek lijden of door de hand des mensen geplunderd worden. De most, waarmede zij gewoon waren zich vrolijk te maken, zal hun liegen. Zie, wanneer wij de wereld en de dingen van de wereld tot onze afgod en ons deel maken, in plaats van ze te genieten als geschenken Gods, dan is het billijk, dat God ze ons ontneemt, ons zelfs ons voedsel onthoudt om ons onze dwaasheid te tonen en er ons van te genezen. Laat hen hun voedsel van de dorsvloeren des korens derven, die er hun loon van

gewacht hebben. Wij verbeuren het goed van deze wereld, wanneer wij het liefhebben als ons hoogste goed.

2. Dat hun land niet alleen zal ophouden hen te voeden, maar ook hen te herbergen, hun woonplaats te zijn, het zal ze uitspuwen, zoals het tevoren de Kanaänieten gedaan had, vers 3. Zij zullen in des Heeren land niet blijven. Het land Kanaän was in bijzondere zin des Heeren land, het land van de Schechina (naar het Chaldeeuwsch), het land van de Heere van de wereld (naar het Arabisch). Hij, Wiens de ganse aarde is, Psalm 24:1, nam ze tot Zijn domein. Het land is van Mijn, zegt God, Leviticus 25:23. Zij hadden het gebruikt, of juister: misbruikt, als ware het hun eigendom, hadden geen pacht betaald noch de diensten verricht, die ze God als de Eigenaar schuldig waren. En daarom komt God rechtvaardig en meent wederom bezit van het Zijne, nu zij hun huurcontract verbroken hadden. "Het is Mijn land", zegt God, "en Ik zal dat tonen, want zij zullen als ontrouwe huurders er uit gezet worden. Het zal hun duidelijk gemaakt worden, dat ze, hoezeer ze zich als eigenaars beschouwden, toch maar huurders waren." Zie, de eer van Gods rechtvaardigheid en heiligheid eist, dat dengenen die van God afhoereren, niet langer vergund wordt, Zijn land te bewonen, en daarom zullen vroeger of later de goddelozen uit de wereld verdreven worden.
Of: het wordt des Heeren land genoemd, omdat het Het Heilige land was, Immanuëls land, het land, waaraan de bijzondere tekenen van Gods gunst waren geschonken, en daarom God bekend en waarin Zijn naam groot was, waar Gods profeten en orakelen waren. Het was in zekere zin een afschijnsel van het aardse Paradijs en een type van het hemelse. Het was een groot voorrecht, in zo'n land te mogen wonen. En het was een grote zonde en dwaasheid, tegen God op te staan en van Hem af te hoereren in zo'n land, en onrecht te drijven in een gans richtig tand, Jesaja 26:10. Het was een droevig en bitter lot, uit zo'n land verdreven te worden, het was als de verdrijving van onze eerste ouders uit Eden, en stond bijna gelijk met de uitsluiting uit het hemelse Kanaän. Zie, zij kunnen niet verwachten, in des Heeren land te wonen, die zich aan des Heeren wetten niet willen onderwerpen noch door Zijn liefde geroerd worden. Zij hebben de voorrechten van Gods kerk verbeurd, die zich niet aan haar voorschriften willen onderwerpen.

3. Dat wanneer zij uit des Heeren land verdreven worden, geen rust noch voldoening in enig ander land zullen hebben. Toen Kaïn van voor Gods aangezicht verdreven werd, werd hij voorts zwervende en dolende op de aarde, en verkeerde in een land van schrik. Zo gaat het Israël nu ook. Sommigen zullen naar Egypte terugkeren, het oude diensthuis, daarheen zullen zij vlieden vanwege de Assyriërs, Hoofdstuk 8:13, zij zullen verlies en verderf ontmoeten waar ze meenden zich te versterken en hulp te vinden. Anderen zullen gevankelijk meegevoerd worden naar Assyrië en daar gedwongen worden het onreine te eten. Of,
a. Zulk voedsel, als voor des mensen gebruik ten enenmale ongeschikt is, verrot of bedorven, dat wil zeggen, dat ze tot de uiterste armoede zullen vervallen, gelijk de verloren zoon, die zijn buik begeerde te vullen met de draf, die de zwijnen aten. Of,
b. Zulk voedsel, als de Joden verboden was, als in strijd met de wet. Waarschijnlijk hebben zij in hun eigen land, hoe ongehoorzaam ook in andere opzichten, toch steeds het onderscheid tussen reine en onreine dieren in acht genomen, en zich daarop zelfs beroemd. Maar wijl ze de wet Gods in andere opzichten niet wilden onderhouden, zouden ze ook datgene moeten laten varen, wat ze toch deden en eten wat de afgoden geofferd was, als een welverdiende straf voor hun zonde. Zie, wanneer te eniger tijd ons voedsel schamel is, als wij of uit gebrek of voor onze gezondheid moeten gebruiker wet ons niet smaakt, dan moeten wij erkennen, dat God rechtvaardig is, terwijl wij ten aanzien van ons voedsel gezondigd en ons te zeer overgegeven hebben aan hetgeen onze zinnen streelde.

4. Dat zij in het land van hun vijanden, waarheen ze verdreven zouden worden, geen gelegenheid zouden hebben, God te eren of Zijn gunsten te ontvangen, zij zouden aan God geen Hem welbehagelijk offer kunnen brengen, en voor de openbare eredienst geen plaats of gelegenheid vinden. En zo (zegt Dr. Pocock) zouden ze zijn als geheel afgesneden van alle gemeenschap en betrekking met Hem, van alle tekenen van Zijn genade, van alle middelen om zich met Hem te verzoenen. Daar zouden ze gewaar worden, dat Hij ze verworpen had, dat ze Hem vervreemd waren en niet langer als Zijn volk erkend.
a. Zij zullen geen offeranden meer te offeren hebben, noch een altaar om ze daar te brengen, noch priesters om ze te offeren. Zij zullen zelfs geen drankoffer doen van wijn, hoeveel te min andere offeranden.
b. Indien zij ze ook zouden brengen, noch die offers noch zij zelf zouden Hem welgevallig zijn, want de offers zouden onwettig, en hun hart onvertederd zijn.
c. In plaats van hun lofoffers zouden zij treurbrood eten, zij zullen eenzaam, troosteloos wonen, treurende over de dood van hun dierbaren of over hun eigen ellende, zodat, al hadden zij ook gelegenheid om te offeren, de lust hun zou ontbreken. Want in hun leed, Deuteronomium 26:14, zouden ze toch niet van de heilige dingen mogen eten. Allen die treurbrood eten, worden onrein en mogen aan het altaar geen deel hebben.
d. Het brood voor hun ziel, het brood, dat zij moeten eten, wilden ze niet verhongeren, waarvan ze moeten bestaan, zal in des Heeren huis niet komen. Zij zullen geen huis des Heeren hebben om het er te brengen, en, al hadden ze er één, zij zouden er dat brood niet mogen inbrengen, noch geschikt zijn om dat te doen.
e. De terugkeer van de tijden van hun heilige en plechtige feesten zou dan zeer somber en troosteloos zijn, vers 5: "Wat zult gijlieden dan doen op een gezette hoogtijdag en op een feestdag des Heeren, op de sabbatdag, op de nieuwe maanden, op uw Pascha Pinksterfeest of Loofhuttenfeest, de feestdagen des Heeren? Zie, de feestdagen des Heeren zijn plechtige dagen, wanneer wij daartoe genodigd worden, moeten wij wel bedenken wat wij doen zullen. Maar de vraag wordt hier gericht tot degenen, die van de zegen en de troost dier dagen beroofd waren. Wat zult gijlieden dan doen? Gij zult dan die dagen doorbrengen in smart en weeklacht, terwijl gij, indien het niet uw eigen schuld ware, ze hadt kunnen genieten in vreugde en lof. Gij zult dan de waarde leren kennen van Gods genade, als gij ze ontbeert, en de betekenis van geestelijk brood waarderen, wanneer gij het mist." Zie terwijl wij de genademiddelen genieten, moeten we bedenken, wat wij zullen doen, als we ze ooit ontberen, als ze ons ontnomen worden of als wij niet in staat zijn, er gebruik van te maken.

5. Dat ze in het land van hun verstrooiing zouden omkomen, vers 6: Want zie, zij gaan daarheen wegens de verstoring, uit des Heeren land, waar zij beide hun sabbatdagen en andere feesten vrolijk hadden kunnen vieren, zij gaan daarheen wegens de verstoring, naar Egypte wegens de verstoring van hun eigen land door de Assyriërs, zich vleiende met de hoop, dat zij zullen weerkeren, wanneer de storm voorbij is. Maar die hoop zal vergaan, zij zullen in Egypte hun graf vinden, zoals hun oproerige voorvaderen zeiden, Exodus 14:11. Egypte zal ze verzamelen, gelijk lijken verzameld en naar een graf gebracht worden, en Mof, (Memphis) (een van de voornaamste steden van Egypte) zal ze begraven. Verzamelen en begraven worden hier saamgenomen, Jeremia 8:2, Job 27:19. Zie, degenen die in hun verwaandheid menen, Gods oordelen te kunnen ontvlieden, zullen lichtelijk de dood vinden waar zij het behoud huns levens verwachten.

6. Dat hun land, dat ze achterlaten en waarheen zij hopen terug te keren, een verwoesting zal worden: Wat hun tenten betreft, waarin zij vroeger woonden en hun bezitting bewaarden, zij zullen afgebroken en vernield worden. Begeerte zal er zijn naar hun zilver, dat zal hun ontnomen worden. Netels zullen hen erfelijk bezitten, die zullen over alles heengroeien, zodat

ze, als ze ooit hun ellende overleven en hun land weerzien, het noch vruchtbaar noch bewoonbaar zullen wedervinden, voedsel noch woonplaats zal het hun kunnen geven. Zie, zij, die het zilver en goud tot hun god maken noemen die hun grootste schatten, gelijk degenen, die de Heere hun God boven alles liefhebben, Zijn tabernakelen hun liefste plaats vinden en Zijn gebeden hun vermaak achten, Jesaja 64:11. Maar, terwijl het genoegen van de gemeenschap met God buiten de macht van toeval en onbestendigheid ligt, zijn iemands zilver en goud en wat daarmede gekocht of wat ermede versierd wordt, onderhevig aan verlies aan netelen, ze zijn een onzeker en vergankelijk bezit.

Om ze nog meer wakker te schudden, wordt hier gedreigd,
I. Dat de voorspelde verwoesting spoedig zal komen. Er zal geen reden bestaan om op lang uitstel te hopen, want het oordeel sluimert niet, het is voor de deur, vers 7: De dagen van de bezoeking zijn gekomen, ze liggen niet langer in het verschiet, de dagen van de vergelding zijn gekomen, waarvan zij zo vaak gehoord hebben dat ze te verwachten waren. Hun profeten hebben hun verkondigd, dat de verwoesting zou komen, en nu is ze gekomen, de tijd van Gods geduld is ten einde. Zie,
1. De dag van Gods oordeel is een dag van de bezoeking, waarop des mensen zonden worden onderzocht en aan het licht gebracht, en een dag van de vergelding, waarop het oordeel wordt uitgesproken en ieder mens vergolden naar zijn werk, de nauwkeurige bezoeking dient tot rechtvaardige vergelding.
2. Deze dag van de bezoeking en vergelding komt spoedig. Hij komt zeker, en hij is nabij, als ware hij reeds gekomen.

II. Dat daarmede al hun oordeel over hun profeten te schande zal gemaakt worden. Wanneer de dag van de bezoeking komt, zal Israël gewaar worden, door droeve ervaring leren wat het door onderwijs niet wilde aannemen. Israël zal weten, dat het kwaad en bitter is de Heere zijn God te verlaten, en vreselijk, in Zijn handen te vallen. Wanneer Uw hand is opgeheven, willen zij niet zien, maar zij zullen zien. Israël zal het verschil tussen ware en valse profeten kennen.
1. Zij zullen dan verstaan, dat die zogenaamde profeten, die hen in hun zonden vleiden, en ze in zekerheid in slaap wiegden, en hun verzekerden, dat ze vrede zouden hebben al gingen ze in hun zonde voort, hoezeer ze ook beweerden, door Gods Geest geleid te worden, 1 Koningen 22:24, dwazen en onzinnigen waren er geen ware profeten. Zij hadden zichzelf en degenen, die zij verleidden, bedrogen. Maar waarom zou God Zijn volk dus door valse profeten laten bedriegen?
Hij antwoordt: "Om de goddeloosheid uwer ongerechtigheid, die de goddelijke wet veracht hebt en daarin volhard hebt, is de haat ook groot." Zie, omdat de mensen de waarheid niet liefhebben, maar haten, en door de menigvuldigheid hunner overtredingen tegenstaan, daarom zendt God hun een geest van de dwaling, dat ze de leugen zouden geloven, zo sterk, dat ze niet eer ontgoocheld worden dan wanneer de dag van de bezoeking en vergelding komt, die hen van de dwaasheid en onzinnigheid dier valse profeten zal overtuigen, en van hun eigen dwaasheid en onzinnigheid, toen ze zich zo gemakkelijk lieten bedriegen.

2. Zij zullen dan weten, of de ware profeten, die inderdaad door de Geest Gods geleid werden, dezulken waren als zij ze noemden, dwazen en onzinnigen. Zij zullen inzien, dat ze, wel verre van dien, juist wijzen en Gods getrouwe gezanten geweest zijn. Toen Israël zag, dat geen van Samuëls woorden op de aarde gevallen was, bekende het, dat hij bevestigd was tot een profeet des Heeren, 1 Samuel 3:20. Zo ook hier, wanneer God het woord van Zijn gezanten doet komen, de dag van de bezoeking en van de vergelding, die zij geprofeteerd hadden, maar waarom hun hoorders hen uitgelachen en bespot hadden, achtende een gekkenhuis de beste verblijfplaats voor hen, dan zullen die spotters beschaamd worden door de grootheid hunner

ongerechtigheid en hun haat, waarom God een haastig verderf over hen brengt. De gezanten Gods hadden ze bespot, en dat is de zonde, waarvoor ze nu gestraft en waarover ze nu beschaamd worden.

III. Dat hierdoor de goddeloosheid van de valse profeten, tot hun eigen schande, openbaar zal worden, vers 8: "De wachter van Efraïm is met mijn God. Zij hadden een reeks waardige, goede profeten gehad, die nabij God leefden en in Zijn gemeenschap verkeerden, maar nu hebben zij een bende bedorven, kwaadwillige vervolgende profeten, de belhamels bij allerlei kwaad." Of: "de wachter van Efraïm beweert nu, met mijn God te zijn en leidt zijn leugens in met de uitspraak: Aldus spreekt de Heere, maar hij is een vogelvangersstrik op al zijn wegen, geslepen om de eenvoudige tot zonde te verleiden en de oprechte in moeilijkheid te brengen. Hij is zo vol haat en vijandschap tegen wat en wie goed is, dat hij als ‘t ware zelf haat is geworden in het huis zijns Gods."
Zie, goddeloze profeten zijn de slechtste mensen, hun zonde tegen God is het afschuwelijkst, en hun broeden tegen de godsdienst hoogst gevaarlijk. Zij kunnen zich beroemen, dat zij wachters, opzieners zijn, en voorzover hun zien gaat, hebben zij gelijk, en kunnen hun hoofd vol goede gedachten hebben, maar beschouw hun leven, en zij zijn een vogelvangersstrik op al hun wegen, vangende en verdervende. Beschouw hun gemoed, en daarin huist haat tegen Gods huis, boosaardigheid en nijd tegen goede profeten en goede Israëlieten. Wee u, o land! Wee u, o kerk, die zulke wachters, zulke profeten hebt, die wel zien maar niet doen wat recht is! "Corruptio optimi est pessima." Het beste als het bederft, wordt het slechtste.

IV. Dat God nu met hen de zonden hunner vaderen zal afrekenen, in wier voetstappen zij gewandeld hebben, vers 9, 10.
1. Zij zijn even verdorven als hun vaderen. Zij hebben zich zeer diep verdorven, zij zijn in de zonde geworteld, eraan vastgeklonken, zij zijn ver gegaan in de diepten des Satans, Jesaja 31: 6, zodat terugkeer zo goed als onmogelijk is, het verderf is te ver doorgedrongen om hoop op herstel te geven, het is scharlaken en karmozijn, als de vlekken van de luipaard, en dat door hun eigene schuld. Zij hebben zich zeer diep verdorven, hun eigen hart verontreinigd en verhard, als in de dagen van Gibea, toen het Levietische bijwijf door de mannen van Gibea ten dode toe geschonden, en dit bedrijf door de gehele stam van Benjamin goedgekeurd werd. Dat was inderdaad een tijd van diep verval, en juist zo was de tegenwoordige tijd. Lichtzinnigheid en goddeloosheid waren toen even onbeschaamd en brutaal als in de dagen van Gibea. En daarom wat kan verwacht worden dan een wraak als in die dagen? Elke stam is nu even slecht als toen die van Benjamin en kan daarom verwachten, even zwaar bezocht te zullen worden.

2. Hun zullen derhalve hunner vaderen zonden bezocht worden: Hij zal hunner ongerechtigheid gedenken, Hij zal hun zonden bezoeken, de goddeloosheid, die zij als erfenis hebben overgenomen en die hun in het broed zit de zonden van de vaderen zullen nu aan de kinderen bezocht worden. Daarom zal God met hen twisten om de ontaarding en afval hunner vaderen, dier trouweloosheid en lage ondankbaarheid, vers 10.
Merk hier op,
a. De grote eer, die God eerst Zijn volk bewezen had, toen Hij het tot Zijn volk koos: Ik vond Israël als druiven in de woestijn Hij nam evenveel genoegen en vermaak aan hen als een arme reiziger, die druiven in de woestijn vindt, waar hij ze het meest behoeft maar het minst verwacht. Of: toen ze in de woestijn waren, vond Hij ze als druiven, niet kostelijk in zichzelf, maar kostelijk in Zijn oog, en aangenaam als de eerstelingen van de druiven voor de eigenaar van een wijngaard. Zij waren kostelijk in Zijn oog en verheerlijkt, Jesaja 43: 4. Hij had Israël geplant, een edele wijnstok een geheel getrouw zaad, Jeremia 2:21, en vond ze niet beter dan

Hij ze gemaakt had, goede druiven vooreerst. Ik zag ze met genoegen, als de eerste vrucht van de vijgenboom in haar beginsel. Goede mensen worden vergeleken met de eerste rijpe vruchten, Jeremia 24:2. Eén is dan meer waard dan vele later. Dit toont aan, hoeveel lust God had om hun goed te doen, niet om hunnentwil, maar omdat Hij hun vaderen had liefgehad. Hij bewaarde hen zorgvuldig, gelijk een mens de eerste en beste vruchten van zijn wijngaard bewaart. Toen Hij nu al die eer hun had geschonken, en zij zo zeer Zijn voorkeur genoten, zou iemand denken, dat zij die uitnemendheid zouden behouden hebben. Maar, b. Zie eens de ongenade, waarin zij vervallen waren. God zonderde ze af als Zijn bijzonder volk, maar zij keerden zich tot Baäl-Peor en koppelden zich aan de Moabieten, toen zij die vuile drekgod offerden, Numeri 25:2-3. Zij zonderden zich af tot die schaamte, die schandelijke afgod, wat Baäl-Peor in bijzondere zin was, omdat (naar het schijnt) de hoererij die het volk bedreef met de dochteren van de Moabieten, deel uitmaakte van de dienst van Baäl-Peor. Zie, waartoe degenen, die God verzaken, zich ook afscheiden, het zal hun zeker vroeger of later tot schande strekken. Zij werden gans verfoeilijk naar hun boelerij, hun praktijken waren God een gruwel, maar hun zelf het liefste voor hun ziel, of, toen zij eenmaal God verlaten hadden vermenigvuldigden ze hun gruwelen, hun afgoden en afschuwelijke afgoderij, naar hun welgevallen. Zo hadden ook hun vaderen gedaan, God had hun wel gedaan, maar zij waren ondankbaar jegens Hem geweest. En op dezelfde manier had Efraïm zich zeer diep verdorven. In de vorige verzen zagen wij, dat Israël de zonden van zijn vaderen had nagevolgd, hier volgt de straf over Israël, hun kinderen, want gelijk de zonde de dood heeft gebaard, zo gaat het steeds. Wij kunnen in deze verzen opmerken:

I. De zonde van Efraïm. Enkele uitdrukkingen beschrijven ze hier.
1. Zij hoorden niet naar Hem, vers 17, zij gaven geen aandacht meer aan Zijn woord noch aan Zijn roede, zij geloofden niet wat Hij zei noch onderwierpen zich aan Zijn wet. Hij had hun hun plicht bekend gemaakt, hen op hun belang en op hun gevaar gewezen, maar zij hadden er zich niet aan gestoord. Alles wat Hij door Zijn woord of door Zijn profeten hun had laten weten, was hun als een sprookje geweest, geen wonder dus, dat wij thans horen,
2. Van de boosheid van hun handelingen, vers 15, de rechtstreekse boosaardigheid van hun zonden, het waren geen zwakheden, maar onbeschaamde hoogmoed. Hoe kunnen zij anders dan goddeloosheid doen, die naar het woord Gods niet willen luisteren, dat hen wil onderrichten en aansporen om wel te doen? En geen wonder, dat er goddeloos door hen gehandeld werd, wanneer
3. Hun eredienst verdorven was, vers 15: Al hun goddeloosheid is te Gilgal, een plaats berucht om haar afgoderij, gelijk blijkt uit Hoofdstuk 4:15, 12:11, Amos 4: 4, 5: 5. Waarschijnlijk hadden de afgodendienaars die plaats voor hun hoofdkwartier gekozen, omdat ze vroeger beroemd was geweest wegens Gods openbaringen aan Zijn volk, Jozua 5:2, 10, 1 Samuel 10: 8, 11:15. Daar, waar de oorsprong van de afgoderij was, vanwaar ze zich over het gehele koninkrijk verspreid had, daar kon gezegd worden, dat al hun goddeloosheid was, want alle andere goddeloosheid had daar haar wortels. Verderf in de eeredienst veroorzaakte verderf in de zeden. De moeder van de hoererijen is de moeder van alle andere gruwelen, Openbaring 17: 5.
De geleerde Hugo de Groot onderstelt, dat hier nog een diepere, een verborgen betekenis in ligt. Golgotha is in het Syrisch hetzelfde als Gilgal in het Hebreeuws, en daarom meent hij, dat deze woorden betrekking hebben op het ter dood brengen van Christus op Golgotha, de grootste zonde van de Joden, waarvan terecht kan gezegd worden, dat al hun goddeloosheid daarin haar toppunt bereikt heeft. En geen wonder, dat het volk goddeloos handelde, zowel in zijn eredienst als in zijn handel en wandel, wanneer, 4. Al hun vorsten afvalligen zijn, de ganse reeks koningen van de tien stammen deden wat kwaad was in de ogen des Heeren, alle

rechters en overheden waren toen goddeloos, zij keerden zich tot zondige wegen en volhardden in die wegen.

II. Het mishagen Gods tegen Efraïm om zijn zonde. Die wordt hier op verschillende manieren uitgedrukt, om aan te tonen, hoe afzichtelijk de zonde in de reine ogen van Zijn heerlijkheid is, en hoe verachtelijk ze de zondaar voor Hem maakt.
1. Hij is van hen geweken, vers 12. Wanneer zij tegen Hem opstaan en Hem trouweloos worden, hoe kunnen zij dan iets anders verwachten dan dat Hij van hen wijkt en hun Zijn bescherming en weldadigheid onttrekt? En terecht wordt Zijn bedreiging versterkt en schrikkelijk gemaakt: Wee hun, als Ik van hen zal geweken zijn! Zie, zij zijn inderdaad in een diep-treurige toestand, die God verzaken. Ons wel of wee hangt van de genadevolle tegenwoordigheid Gods af, als Hij heengaat, gaat ons wel mede, en ons wee blijft achter. God is van hen geweken, vervolgt en grijpt hen. Saul begreep dit, toen hij met zoveel nadruk deze klacht uitte: De Filistijnen strijden tegen mij, en God is van mij geweken, 1 Samuel 28:15. Ja, Hij wijkt niet alleen van hen, maar,
2. Hij haat ze. Al hun boosheid is te Gilgal, want daar heb Ik ze gehaat. Daar waar hun gruwelijke zonden bedreven zijn, daar heeft God een gruwel aan de zondaars. Te Gilgal had Hij menig teken van Zijn gunst aan hun vaderen geschonken, maar nu is dat de plaats, waar Hij ze haat om hun lage ondankbaarheid. Ja, Hij haat ze niet alleen, maar
3. Hij zal ze voortaan niet meer liefhebben, zal ze nimmermeer in Zijn gunst herstellen. De breuk tussen God en Israël is zo wild als de zee, en kan niet geheeld worden. Dit stemt overeen met wat Hij had gezegd, Hoofdstuk 1: 6, 7: Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis Israëls, de tien stammen.

4. Hij zal ze afscheiden en wil niets meer met hen te doen hebben, om de goddeloosheid van hun handelingen. Ik zal ze uit Mijn huis uitdrijven. Hij zal ze niet langer als de Zijnen erkennen, of als behorende tot Zijn volk in de wereld. Hij zal ze de deur uitzetten als trouweloze pachters, die hun huur niet betalen, als nutteloze arbeiders, die Hem niet eren noch voor Hem werken. Zie, degenen, die Gods huis ontheiligen, kunnen niet anders verwachten dan uit Zijn huis verdreven en daar niet langer als bewoners of gasten beschouwd te worden. Ja, Hij zal ze niet alleen uit Zijn huis uitdrijven, maar,

5. Hij zal ze nog verder verdrijven, vers 17: Mijn God zal ze verwerpen, niet alleen uit Zijn huis, maar ook uit Zijn gezicht, Hij zal ze geheel verlaten en verzaken, zij zullen verworpelingen zijn. God had gezegd, dat Hij ze uit Zijn huis zou uitdrijven, hier gaat de profeet als één, die zijns Meesters mening goed kent, nog verder, Mijn God zal ze verwerpen. Zie, met welk een genot en troost hij God zijn God noemt. Zie, wanneer anderen God verlaten en door Hem verlaten worden, dan is het een grote voldoening voor degenen, die Hem vrezen, dat zij God hun God mogen noemen, met blijdschap aan Hem denken en door Hem erkend worden. Al stonden allen tegen U op en werden allen verworpen, toch zijt Gij mijn God.

III. De vrucht van dit mishagen, als hun nageslacht wordt afgesneden en verlaten, welk oordeel hier gedurig herhaald wordt.
Merk hier op:
1. Hoe talrijk Efraïm schijnt te zijn. De naam Efraïm betekent vruchtbaarheid, Genesis 41: 52. Jozef is een vruchtbare tak, Genesis 49:22. En Mozes' zegen voorspelt tienduizenden van Efraïm, Deuteronomium 33:17. Dit was zijn heerlijkheid, vers 11. Hiertoe scheen Efraïm bestemd door Hem, die de bepalingen van van de mensen woning heeft geordineerd. Want Efraïm is, gelijk als Ik Tyrus aanzag, die geplant is in een liefelijke woonplaats, om zijn vermenigvuldiging te bevorderen, wat men kan verwachten van een boom, geplant aan

waterbeken. Efraïm is even sterk en rijk als eens Tyrus was, en even trots en zeker. De Chaldeeuwsche Parafrase geeft deze betekenis aan: De vergadering Israëls, toen ze de wet bewaarden, was gelijk aan Tyrus in voorspoed en zekerheid.

2. Hoe weinig mensen Efraïm zal tellen vers 11: Aangaande Efraïm, hunlieder heerlijkheid zal wegvliegen als een vogel, hun kinderen zullen weggevoerd worden en de hoop van hun gezinnen afgesneden. Al hun heerlijkheid zal wegvliegen als een arend naar de hemel, snel en onherroepelijk. Zie wereldse heerlijkheid is heerlijkheid, die snel vervliegt, maar zij, wier heerlijkheid in God is, zullen eeuwige heerlijkheid genieten. Efraïm is een vruchtbare boom geweest, maar nu is het geslagen, hunlieder wortel is verdord, zij zullen geen vrucht voortbrengen, vers 16. Als de wortel verdord is, moet de tak insgelijks verdorren.

Merk op,
A. God bedreigt met dit oordeel, de verwoesting van hun kinderen.
a. Zij zullen omkomen, onmiddellijk door de hand Gods, vers 11. Zij zullen wegvliegen van de geboorte, en van moeders buik en van de ontvangenis af. Sommige van hun kinderen zouden terstond bij de geboorte sterven, hun wieg zal hun doodkist zijn. Anderen zullen als misgeboorten ter wereld komen, de baarmoeder zal hun graf zijn, en hun dood misschien tegelijk die van hun moeders. Of andere moeders zullen de vrucht verliezen, schier zodra ze ontvangen is. Zie hoe gemakkelijk God kan en hoe zekerlijk Hij zal het geheele menselijk geslacht uitroeien, dat ontaarde, schuldige, verdorven ras, en hun naam van onder de hemel uitdelgen. Zo doet Hij hier met Efraïm, hen opschrijvende als kinderloos, al hun heerlijkheid latende wegvliegen van de geboorte, van moeders buik en van de ontvangenis af. Hij verdort hun wortel, zodat zij geen vrucht kunnen dragen, en hun arbeid houdt binnen enkele jaren op.

b. Ofschoon zij hun kinderen moeten grootmaken, tot volwassen ouderdom brengen, al ontsnappen ze ziekte en dood, waaraan de kinderlijke leeftijd onderhevig is, zodat ze menen, dat nu alle gevaar voorbij is, "toch zal Ik er hen van beroven, vers 12, door het één of andere oordeel, zodat zij onder de mensen niet zullen zijn om hun geslacht te beroven en hun naam in stand te houden." Wederom, vers 13: Efraïm zal zijn kinderen moeten uitbrengen tot de doodslager. De moeders zullen haar kinderen met smaad, met zorg en pijn baren, kosten zullen niet ontzien worden om ze groot te brengen. Maar dan komt een wreede vijand en jaagt allen over de kling, jong en oud, meedogenloos. Dan blijken ze te zijn schapen, voor de slachtbank bestemd. Zie, het neemt grotendeels de troost weg, die ouders in hun kinderen vinden, wanneer zij weten, dat zij ze voort- en opgebracht hebben voor de doodslager, of, wat nog erger is, om de plaag van hun geslacht te zijn. Opnieuw wordt gedreigd, vers 16. Ja, ofschoon zij genereerden, zo zal Ik toch de gewenste vruchten van hun buik doden, die kinderen, waarop ze zo verzot waren. Zie, de liefde van de ouders geeft geen zekerheid voor van de kinderen leven, ja, de dood wordt soms gezonden om de lievelingen van het gezin weg te nemen en de lasten er te laten. Toen Israël in de woestijn gevonnist werd, en allen zouden sterven, ging met de straf deze genade gepaard, dat hun kinderen evenwel tot die rust zouden ingaan, die zij door hun ongeloof verbeurd hadden. Maar hier is sprake van een eindelijke en totale verwerping, zelfs hun kinderen zullen afgesneden worden, en het land zal aan de kroon vervallen, "ob defectum sanguinis", bij ontstentenis van erfgenamen. De Chaldeeuwse Parafrase en vele rabbijnen verstaan onder de doodslagers, tot wie de kinderen moeten uitgebracht worden, Moloch, aan wie ze geofferd werden, een zonde, die haar eigen straf medebracht, die toonde, hoe harteloos de ouders waren en hoe billijk hun alle zegen werd ontnomen.

c. De weinigen, die ontsnappen en overblijven, zullen verstrooid worden vers 17: Zij zullen omzwervende zijn onder de heidenen. Dat zijn de Joden heden ten dage, er is geen plaats ter wereld, waar zij een eigen volk vormen.

B. Het gebed des profeten om deze zaak vers 14. Geef hun, Heere! Wat zult Gij geven? Wat zal ik voor een volk vragen, dat dus ten ondergang gedoemd is? Dit: wijl het decreet uitgegaan is, dat de kinderen of van de baarmoeder af sterven zullen of uitgebracht worden tot de doodslager, laat ze dan liever van de baarmoeder of sterven. Laat hen liever geen kinderen hebben, dan ze ongelukkig zien worden. Om dezelfde reden heeft Christus, toen een totale ondergang over de Joodse natie zou komen gezegd: Zalig zijn de onvruchtbaren, en de buiken die niet gebaard hebben, en de borsten, die niet gezoogd hebben, Lukas 23:29. "Geef hun daarom een misdragende baarmoeder en uitdrogende borsten. Het is beter in de hand Gods te vallen Wiens barmhartigheden vele zijn, dan in de hand van mensen." Zie, degenen, die kinderloos zijn, kunnen zich door deze gedachte met Gods wil verzoenen, dat de tijd kan komen dat zij zouden wensen, kinderloos te zijn gebleven.

HOOFDSTUK 10

1 Israël is een uitgeledigde wijnstok, hij brengt weder vrucht voor zich; maar naar de veelheid zijner vrucht heeft hij de altaren vermenigvuldigd; naar de goedheid zijns lands, hebben zij de opgerichte beelden goed gemaakt. 2 Hij heeft hun hart verdeeld, nu zullen zij verwoest worden; Hij zal hun altaren doorhouwen, Hij zal hun opgerichte beelden verstoren. 3 Want nu zullen zij zeggen: Wij hebben geen koning; want wij hebben de HEERE niet gevreesd; wat zou ons dan een koning doen? 4 Zij hebben woorden gesproken, valselijk zwerende in het verbond maken; daarom zal het oordeel als een vergiftig kruid groenen, op de voren der velden. 5 De inwoners van Samaria zullen verschrikt zijn over het kalf van Beth-aven; want zijn volk zal over hetzelve treuren, mitsgaders zijn Chemarim (die zich over hetzelve verheugden), over zijn heerlijkheid, omdat zij van hetzelve is weggevaren. 6 Ja, datzelve zal naar Assur gevoerd worden, tot een geschenk voor de koning Jareb; Efraïm zal schaamte behalen, en Israël zal beschaamd worden vanwege zijn raadslag. 7 De koning van Samaria is afgehouwen, als schuim op het water. 8 En de hoogten van Aven, Israëls zonde, zullen verdelgd worden; doornen en distelen zullen op hunlieder altaren opkomen; en zij zullen zeggen tot de bergen: Bedekt ons! en tot de heuvelen: Valt op ons! 9 Sinds de dagen van Gibea, hebt gij gezondigd, o Israël; daar zijn zij staande gebleven; de strijd te Gibea, tegen de kinderen der verkeerdheid, zal ze niet aangrijpen. 10 Het is in Mijn lust, dat Ik ze zal binden; en volken zullen tegen henlieden verzameld worden, als Ik ze binden zal in hun twee voren. 11 Dewijl Efraïm een vaars is, gewend gaarne te dorsen, zo ben Ik over de schoonheid van haar hals overgegaan; Ik zal Efraïm berijden, Juda zal ploegen, Jakob zal voor zich eggen. 12 Zaait u tot gerechtigheid, maait tot weldadigheid; braakt u een braakland; dewijl het tijd is de HEERE te zoeken, totdat Hij kome, en over u de gerechtigheid regene. 13 Gij hebt goddeloosheid geploegd, verkeerdheid gemaaid, en de vrucht der leugen gegeten; want gij hebt vertrouwd op uw weg, op de veelheid uwer helden. 14 Daarom zal er een groot gedruis ontstaan onder uw volken, en al uw vestingen zullen verstoord worden, gelijk Salman Beth-arbel verstoorde ten dage des krijgs; de moeder werd verpletterd met de zonen. 15 Alzo heeft Beth-el ulieden gedaan, vanwege de boosheid uwer boosheid; Israëls koning is in de dageraad ten enenmale uitgeroeid.

In dit hoofdstuk wordt,

I. Het volk Israëls beschuldigd van groot bederf in de publieke Godsverering en bedreigd met de verwoesting hunner beelden en altaren, vers 1, 2, 5, 6, 8.
II. Zij worden beschuldigd van bederf in het bestuur van de burgerlijke staat en bedreigd met deszelfs ondergang, vers 3, 4, 7.
III. Zij worden beschuldigd, de zonden hunner vaderen na te volgen en rustig die zonden te bedrijven en bedreigd, dat smartelijke, vernederende oordelen zullen volgen, vers 9 -11.
IV. Zij worden ernstig vermaand tot boete en bekering en met de ondergang bedreigd, als ze die vermaning in de wind slaan.

Hoséa 10:1-15

Merk op:
I. Welke zonden hier Israël ten laste worden gelegd, de nationale zonden, die een nationaal oordeel noodzakelijk maken. De profeet spreekt ronduit met hen, want waartoe zou vleitaal dienen?
1. Zij waren niet vruchtbaar in vruchten van de gerechtigheid tot eer van God. Hiermede begon alle boosheid, vers 1. Israël is een uitgedroogde wijnstok, Gods kerk wordt terecht met een wijnstok vergeleken, zwak, onooglijk, toch wijdvertakt en vruchtbaar. De gelovigen zijn de ranken van die wijnstok en delen zijn wortel en vettigheid. Maar dit was Israëls zonde, dat het een uitgedroogde wijnstok was, een wijnstok zonder sap of deugd, die daarom geen van de goede vruchten voortbracht, welke men ervan mocht verwacht hebben, en waardoor God en mens zouden verheerlijkt zijn. Zie, er zijn er velen, die, hoewel geen ontaarde, toch uitgedroogde ranken zijn, waarin geen goed is. Een wijnstok is de minst nuttige onder de bomen, zo hij geen vrucht draagt. Dan deugt hij nergens meer toe, Ezechiël 15:3, 5. En zij, die

geen goede vruchten voortbrengen, brengen weldra stinkende druiven voort, die geen goed doen, doen kwaad. Hij is een uitgedroogde wijnstok, die alleen voor zichzelf vrucht draagt. Wat in hem is, dient niet om God te verheerlijken, maar neemt de eer voor zich en verheft zich daarop. Christenen leven niet voor zichzelf, Romeinen 14: 6. Maar huichelaars maken zichzelf tot hun doel, zij eten en drinken voor zichzelf, Zacharia 7: 5, 6. (Engelsche vertaling). Of: Israël wordt door Gods oordelen van al zijn rijkdom ontledigd en beroofd, omdat hij die gebruikt heeft in de dienst van zijn lusten en niet ter ere Gods die hem die heeft gegeven. Zie, wat wij niet op goede manier gebruiken, kunnen we verwachten, te zullen verliezen.

2. Zij vermenigvuldigden hun altaren en beelden, en hoe meer weldaden Gods voorzienigheid over hen uitgoot, zoveel weelderiger waren zij in die dienst hunner afgoden. Naar de veelheid van zijn vrucht heeft hij de altaren vermenigvuldigd, naar de goedheid zijns lands hebben zij de opgerichte beelden goed gemaakt. Zie, het is een diepe hoon jegens God, en een misbruik van Zijn goedheid, wanneer wij te meer zonden tegen Hem bedrijven, naarmate wij meer barmhartigheid van Hem ontvangen, en te meer kwaad doen naar wij groteren rijkdom hebben gekregen. Moesten wij niet zo overvloedig zijn in de dienst onzes Gods, als zij waren in de dienst van hun afgoden? Als wij bevinden, dat ons goed toeneemt, moeten wij dan niet in gelijke mate toenemen in werken van godzaligheid en barmhartigheid?

3. Hun hart was verdeeld, vers 2.
a. Zij waren onderling verdeeld. Zij hadden onderling twist over hun afgoden, sommigen waren voor deze, anderen voor gene. Zij waren onderling onenig over hun koningen, wier uiteenlopende belangen aanleiding gaven tot verschillende partijen in het koninkrijk. Zo werden hun harten onderling verdeeld en van elkander vervreemd. Hartelijke vriendschap werd op die wijze hoe langer hoe zeldzamer. Daarop volgt: Nu zullen zij verwoest worden. Zie, verdeeldheden en vijandige gezindheden zijn oorzaak van vele zonden en een voorspel van ondergang.
b. Zij waren verdeeld tussen God en hun afgoden. Er was nog iets van genegenheid voor God in hun hart overgebleven, maar de neiging tot hun afgoden was toch overheersend. Zij hinkten op twee gedachten, tussen God en Baäl, dat was de verdeeldheid van hun hart. Maar God is de soeverein van ons hart en duldt op generlei wijze enigen mededinger: Hij wil alles of niets Satan zegt, gelijk de gewaande moeder: Het zij noch het uw noch het mijne, doorsnijd het. Maar God zegt: neen, geef het hem. Een hart, dus verdeeld, zal verwoest worden, verworpen omdat het het verbond met God verbroken heeft. Zie, een hart, verdeeld tussen God en Mammon zal, al stelt het die verdeeldheid nog zo onschuldig voor, verwoest worden.

4. Zij maakten van wat zij zeiden geen gewetenszaak, zelfs als het plechtig geschiedde vers 4.
a. Niet, als zij zwoeren, de plechtigste wijze van spreken: Zij hebben woorden gespro ken, valselijk zwerende in het verbond maken. "Verba dare", woorden geven, dat deden ze. Zij waren vals, terwijl ze met God in verbond stonden, het verbond van de besnijdenis, de schone beloften van bekering, wanneer zij in ellende verkeerden, waren gehuicheld. Geen wonder, dat zij, die jegens mensen vals handelden, jegens God evenmin trouw hielden. Zij werden gewend aan verraderij, dat ze, zonder enig gewetensbezwaar, de heiligste verbonden verbraken. Onderdanen schonden hun eed van gehoorzaamheid, koningen hun krooneed, zij braken hun verbonden met vreemde volken, en overeenkomsten tussen bijzondere personen werden even gemakkelijk vernietigd.
b. Niet als ze recht spraken, de plechtigste daad. Gerechtigheid kan niet bestaan, wanneer de mens geen meineed ontziet, want het oordeel, dat een heilzame plant moest zijn van liefelijken reuk groent als een vergiftig kruid, beide walgelijk en gevaarlijk, op de voren van de velden, die beploegd waren om goed koren voort te brengen. Zie, God wordt grotelijks

vertoornd door bederf, niet alleen in de Hem gewijden eeredienst maar ook in de bedeling van het recht tussen mens en mens. En de oneerlijkheid des mensen zal oorzaak zijn van Zijn twist met hem, zowel als hun afgoderij en goddeloosheid. Want: Gods wetten hebben ten doel het welzijn van de mensen en van de gemeenschap, zowel als Zijn eer, en de rechtsschennis van de justitie zal even goed gewroken worden als de ontheiliging van Zijn tempel.

II. Wat de oordelen zijn, waarmede Israël voor deze zonden zou gestraft worden, zij hadden zowel in het burgerlijke als in het ceremoniële leven gezondigd, en zouden in beide straf ondergaan.
1. Het koningschap en hun overheid zou hun geen vreugde meer baren. Omdat de gerechtigheid in verdrukking verkeerd is, daarom zullen zij, die het recht moeten handhaven en daardoor het rijk ten zegen zijn, deszelfs last genoemd worden, vers 3, en degenen, die het volk niet goed wilden regeren, zullen onbekwaam zijn het te beschermen: Nu zullen zij zeggen: "Wij hebben geen koning, dat is, wij zijn zo goed als zonder koning, wij hebben er geen, die ons enig goed doet of enige dienst bewijst, geen, die ons in de band houdt of ons tegen onze vijanden beschermt, geen, die de openbare vrede bewaart en onze oorlogen voert, en dit overkomt ons terecht. Want wij hebben de Heere niet gevreesd, toen wij onder het bestuur van onze koningen veilig waren, daarom worden wij door Hem verworpen, en wat zou ons dan een koning doen? Welk goed kunnen wij van een koning verwachten als wij de gunst onzes Gods verbeurd hebben?" Zie, zij, die de vreze Gods van zich werpen zullen niet licht blijdschap door mee schepselen genieten. Ook zal trouw aan de koning, zonder godsdienst, weinig baten, want, al wordt daardoor zijn gunst en goedwilligheid gewonnen wat helpt dat, als God tegen hen is? Die aan de vreze en gunst Gods vasthouden, mogen triomfantelijk uitroepen: "Wat kan de grootste van de mensen tegen ons doen?" Maar zij, die Zijn bescherming niet achten, moeten wanhopig klagen: "Wat kan zelfs de grootste van de mensen voor ons doen?" Hij was een koning, die zeide: "De Heere helpt u niet, waarom zou ik u helpen?" 2 Koningen 6:27. Hij is een dwaas, die daar zegt: "Als een koning ons niet kan helpen, moeten wij omkomen" (gelijk die in vers 3 spreken, schijnen te bedoelen), want God kan voor ons doen wat koningen niet kunnen. Er was een tijdperk geweest, dat zij vurig naar een koning verlangden, maar wat zou een koning (die, naar zij meenden, alles kon doen) voor hen uitrichten? God kan de mensen, van wie wij het meest verwachten, ziek maken. Daarover klagen zij, nu hun koning onmachtig is hen te helpen, maar dit is nog het ergste niet, hun burgerlijk bestuur zal niet slechts verzwakt, maar geheel vernietigd worden, vers 7: De koning van Samaria, de koninklijke stad, die nu schier alles is wat overblijft, is afgehouwen als schuim op het water. Schuim drijft boven en maakt heel wat vertoning op de oppervlakte, toch is het alleen een hoop blazen, door de beweging van het water veroorzaakt. Zo waren de koningen van Israël, na hun opstand tegen het huis Davids, niets dan schuim, hun regering had geen solide bodem. Niet beter zijn de grootste koningen, als zij zich tegen God verzetten, wanneer God komt om met hen te twisten, kan Hij ze gemakkelijk verdrijven en verstrooien, en maken ze tot niets, als schuim op het water.

2. Zij zullen geen vreugde meer van hun afgoden beleven noch van hun dienst. En ellendig is de toestand van dat volk, welks goden even weinig vermogen als hun vorsten.
A. De afgoden, die zij gemaakt, en de altaren, die ze hem ter ere opgericht hadden, zouden als een gewone buit, door de zegevierende vijand, afgebroken, vernield en weggevoerd worden. Hij zal hun afgoden doorhouwen. God zal dat doen door de hand van de Assyriërs, de Assyriërs zullen het doen op bevel van God. Hij zal hun opgerichte beelden verstoren, vers 2. Zie, waarvan de mens afgoden maakt, wordt billijk door God doorgehouwen en verstoten. Maar het kalf te Beth-el was de opperste afgod, daar hadden de bewoners van Samaria het meest mee op, nu wordt hun voorspeld, dat het vernield zal worden. Zijn volk zal treuren over

zijn heerlijkheid, omdat zij van hetzelve is weggevaren, vers 5, wanneer het omvergeworpen en geschonden is, geen aanzien meer waard en geen voorwerp meer van aanbidding. Maar dat is niet alles. Ja, dat zelf zal naar Assur gevoerd worden (sommigen menen, dat het kalf van Dan reeds enige tijd vroeger weggehaald was), tot een geschenk voor de koning Jareb. Het was hem gebracht als een overwinningstrofee van hun vijanden. En welk roemrijker voorwerp konden zij brengen dan dit, of welk krachtiger bewijs hunner algeheele zegepraal? Zo wordt gezegd, vers 8, Israëls zonde zal verdelgd worden, dat is: de afgoden, waarmede zij gezondigd hadden. Daarom wordt gezegd: Deze zaak de kalverendienst, door Jerobeam ingevoerd, werd Israël tot zonde, 1 Koningen 12:30. Zie, indien de genade Gods de zondelust in ons niet kan doven, dan is het recht, dat God voedsel en brandstof van de zonde buiten ons vernietigt. Met de afgoden worden de hoge plaatsen vernield, de hoogten van Aven, vers 5, of Beth-el. Het heette Gods huis, (dat betekent Beth-el), maar nu heet het huis van de ongerechtigheid, ja, ongerechtigheid zelf. De koningen hadden verzuimd te doen wat hun plicht was, de hoge plaatsen door het zwaard van de gerechtigheid weg te nemen. Daarom zal God hen wegnemen met het oorlogszwaard, zodat doornen en distelen op hun altaren zullen opkomen, dat is: zij zullen in puin liggen. Terwijl zij stonden, waren hun altaren als doornen en distelen, een hoon voor God en mensen, de vrucht van zonde en vloek, billijk werden ze in doornen en distelen begeven.

B. De vernieling van hun afgoden, altaren en hoogten, zal hun oorzaak zijn van smart en schaamte en verschrikking.
a. Het zal hun een oorzaak zijn van smart. Wanneer het kalf te Bethel verbroken wordt, zal zijn volk daarover treuren. Zij zagen het kalf voor hun beschermer aan, en toen het verdreven was, meenden ze alles verloren te hebben, zodat het arme onwetende volk, dat men er mee om de tuin geleid had, bitterlijk klagen zal, gelijk Micha deed, Richteren 18:24: Gijlieden hebt mijn goden, die ik gemaakt hebt, weggenomen, wat heb ik nu meer. De priesters, die er zich over verblijd hadden, zullen er nu met het volk over treuren. Zie, als de mens van iets een god maakt, zal hij over het verlies daarvan treuren, en een buitensporige smart over een werelds verlies bewijst, dat wij er een afgod van gemaakt hadden. Zij plachtten zeer vrolijk te zijn in de dienst aan hun afgoden, maar nu zullen ze over hen klagen, want zondige vreugde verkeert vroeger of later in rouw.

b. Het zal hun een oorzaak van schaamte zijn, vers 6. Efraïm zal schaamte behalen, wanneer het de goden, waarop het vertrouwde, in gevangenschap ziet wegvoeren, en Israël zal beschaamd worden wegens zijn raadslag, dat het zulk een vertrouwen stelde in en zulke aanbidding wijdt aan afgoden. Gods ark en altaren zijn nimmer nedergeworpen, totdat het volk ze verwierp, maar de afgodische altaren werden vernield, toen het volk ze nog hoogelijk eerde. Daaruit blijkt, dat de verachting van geen en de verering van deze de zonden waren, waarvoor God ze nu bezoekt.

c. Het zal hun een oorzaak van verschrikking zijn, vers 5. De inwoners van Samaria zullen verschrikt zijn, zij zullen vrezen en beangst zijn hun goden te verliezen, of liever: zij zullen voor zichzelf en hun kinderen en familie vrezen, wanneer zij zullen zien, dat de oordelen Gods over hen losbreken en met hun afgoden een begin maken, gelijk Hij gerichten geoefend had aan al de goden van de Egyptenaren, Exodus 12:12. Zo verschrikken afgodendienaars, wanneer God de aarde geweldig verschrikt, Jesaja 2:21. En hier, vers 8, Zij zullen zeggen tot de bergen: Bedekt ons! en tot de heuvelen: Valt op ons: vers 8. Al de afgodendienaars, Openbaring 6:15, 16 zullen tevergeefs tot de bergen en steenrotsen roepen, om hen te verbergen voor het aangezicht desgenen, die op de troon zit en van de toorn des Lams. Hier I. Werden hun de zonden van hun vaderen in herinnering gebracht, waarover God nu met hen

afrekent. Hun was gezegd, Hoofdstuk 9: 9 dat zij zich zeer diep verdorven hadden als in de dagen van Gibea, en hier, vers 9: Sinds de dagen van Gibea, hebt gij gezondigd, o Israël. Niet alleen herleeft de zonde van die dagen in de tegenwoordige, als een copie van het origineel maar de goddeloosheid van die dagen was voortgegaan door een reeks tussenliggende tijden tot op deze ogenblik, zodat de maat van de ongerechtigheid lange tijd had gehad, eer ze vol werd, en de zonde zelf immer toegenomen was. Of: Gij hebt gezondigd meer dan in de dagen van Gibea (gelijk men ook kan lezen), de zonde van deze tijd gaat het ergste van vroegere dagen te boven. Hun toestand was dus slecht, want daar zijn zij staande gebleven. De misdadigers moesten zichzelf verdedigen, en de stammen Israël, die op zich namen, hen voor hun goddeloosheid te straffen, zaten met de handen in het haar, toen in beide veldslagen de misdadigers overwonnen. De strijd te Gibea, tegen de kinderen van de verkeerdheid, zal ze niet grijpen tot het derde treffen, en zelfs toen werden ze niet allen verslagen, want zeshonderd ontsnapten. Maar uw zonde is erger dan de hunne, en daarom kunt ge niet andere verwachten, dan dat de strijd tegen de kinderen van de verkeerdheid ze nu zal aangrijpen en geheel verslaan.

II. Zij hebben hen gewaarschuwd, duidelijk gewaarschuwd voor de naderende oordelen Gods, vers 10. God had tot dusver medelijden met hen gehad en hen gespaard. Hoewel zij Hem zeer gehoond hadden, had Hij lust gehad te beproeven, of ze door geduld en goedertierenheid mochten gewonnen worden, maar nu is het Mijn lust, dat Ik ze zal binden, dat is Mijn voornemen en dat is Mijn welbehagen. Hij zal Zich over u verblijden, u verdoende en u verdelgende, Deuteronomium 28: 63. Zie, omdat God de dood en het verderf van de zondaars niet begeert, daarom begeert Hij hun kastijding. (De Eng. vert. heeft kastijden in plaats van binden in vers 10). En zie wat die kastijding is: Volken zullen tegen henlieden verzameld worden gelijk al de andere stammen in de slag bij Gibea tegen Benjamin waren. Een van de rabbijnen spreekt zo over deze woorden: omdat zij de kastijding van Mij door Mijn profeten die in Mijn naam handelen, niet aannemen, zo zal Ik ze kastijden door de hand van volken, die tegen henlieden verzameld worden, als Ik ze binden zal in hun twee voren, dit is wanneer zij zich denken te versterken, als het ware, in een dubbele verschansing.
Of: als Ik ze zal binden voor hun twee overtredingen (zoals de Eng. kanttekening leest), met het oog op hun geestelijke en lichamelijke hoererij, die hun zo dikwijls verweten wordt, of de twee kalveren te Dan en te Beth-el, of de twee boosheden, vermeld in Jeremia 2:13. Of: als Ik ze zal binden aan hun twee voren, dit is: hen brengen zal in gevangenschap bij de Assyriërs die ze onder het juk zullen zetten als ossen voor de ploeg, die in de twee voren het veld op en neer gehouden worden en er, uit vreze voor de prikkel, geen stap buiten durven zetten Het Chaldeeuwsch luidt: Zij, die tegen hen verzameld zijn, zullen heerschappij over hen hebben op gelijke wijze als een paar vaarzen aan haar twee voren gebonden zijn. Dus zullen degenen, die Gods vrijen niet wilden zijn, de slaven van hun vijanden worden en het onderscheid leren verstaan tussen de dienst van God en die van de koninkrijken van de landen, 2 Kronieken 12: 8.

III. Zij leren begrijpen, dat hun onbekendheid met lijden en ontberingen hen niet zal behoeden voor een ellendige ballingschap, vers 11. Zie, hoe zacht, hoe teder, hoe gevoelig Efraïm is, hij is een vaars, gewend gaarne te dorsen omdat hij, niet gemuilband, vrijheid had om naar welgevallen te eten, en het werk zelf gemakkelijk en droog was, aangenaam en goed betaald. Maar, zegt God, Ik heb een juk op haar schone nek gelegd. Ik zal Efraïm berijden, dit is, Ik zal hem temmen, of hem laten berijden door de Assyriërs en andere veroveraars, die met hardheid over hem zullen heersen, gelijk ruiters hun rijdieren behandelen, Psalm 66:12. Juda zal ploegen, Jacob zal voor zich eggen, dit is zij zullen kwalijk behandeld worden, maar niet in die mate als Efraïm. Zie, het is billijk, zo God hen doet gevoelen, wat hardheid is, die zich

te zeer aan gemak en genoegen hebben overgegeven. De geleerde Dr. Pocock helt meer tot een andere verklaring over en leest in die woorden de zachte, vriendelijke wijze, waarop God met dat volk had gehandeld om het onder de gehoorzaamheid aan Zijn wet te brengen als een reden, waarom het tot onderdanigheid meest terugkeren. Hij had met hen gedaan als een landman, die zijn vee voor zijn dienst dresseert. Efraïm was een leerzame vaars, geschikt om gebruikt te worden, God greep haar schone nek om haar aan Zijn hand te gewennen, tuigde haar, legde haar het juk van Zijn geboden op, gaf Zijn volk Israël een Wet, leerde het Zijn inzettingen opdat het niet door de zeden van de heidenen zou afgekeerd worden. Hij had alle zachte en welwillende middelen gebruikt om gehoorzaamheid te bevorderen, had Juda aan het ploegen en Jacob aan het eggen gezet, had alleen voor hen passende verordeningen gegeven, toch hadden zij zich niet willen laten binden, maar waren terzijde afgeweken.

IV. Zij werden uitgenodigd en aangemoedigd, door gebed, boete en berouw tot God weder te keren, vers 12, 13. Zie hier,
1. Tot welke plichten ze geroepen worden Zij zijn Gods akkerwerk, 1 Korinthe 3: 9, en hun plicht wordt uitgedrukt in woorden, aan de landbouw ontleend. Als zij niet door hun onderdrukkers in slavernij begeren weggevoerd te worden, laat ze dan tot de dienst des Heeren terugkeren.
a. Laat ze zich een braakland braken, laat ze hun hart reinigen van alle zondige lusten en genegenheden, die als doornen en distelen zijn, laat ze zich vernederen over hun zonden en met een verbroken en verslagen geest weerkeren, laat ze, bij de herinnering daaraan, vol smart en schaamte de goddelijke inzettingen ontvangen, gelijk de grond geploegd wordt om het zaad te ontvangen, opdat het daarin wortel schiete. Zie Jeremia 4:3.
b. Laat ze voor zich zaaien tot gerechtigheid, laat ze weerkeren tot het volbrengen van goede werken, overeenkomstig Gods wet, de regel van de gerechtigheid, laat ze overvloedig zijn in vrome daden jegens God, in werken van de barmhartigheid jegens elkander, en laat ze dus in de Geest zaaien, gelijk de Apostel het noemt, Galaten 6: 7, 8. Iedere daad is zaad, dat men zaait. Laat ze zaaien in gerechtigheid, laat ze zaaien het aangewezen zaad, doen wat ze behoren te doen, en zij zullen er zelf het voordeel van ontvangen.
c. Laat ze de Heere zoeken, laat ze op Zijn genade wachten en van Hem afbidden, dat Hij het gezaaide zaad zegene. De landman moet ploegen en zaaien met het oog op God, van Hem ter bestemder tijd de regen verwachtende.

2. Waarom ze tot de vervulling van hun plichten aangespoord worden. Overdenk,
a. Het is tijd om te handelen, hoog tijd. De landman zaait in de zaaitijd, en wanneer die tijd reeds ten dele verstreken is, gaat hij met te meer vlijt aan het werk. Zie, de Heere te zoeken is werk voor iedere dag, maar toch worden door Gods genade en voorzienigheid enkele bijzondere gelegenheden daarvoor gegeven.

b. Als wij doen wat ons wordt opgelegd, zal God Zijn werk doen. Indien wij ons tot gerechtigheid zaaien, als wij zorgvuldig en volijverig onze plicht doen, in afhankelijkheid van Zijn genade dan zal Hij Zijn genade op ons uitgiete, juist wat degenen behoeven, die tot gerechtigheid zaaien, want door de genade Gods zijn wij wat wij zijn. Sommigen passen dit op Christus toe die in de volheid des tijds komen zou en voor Wiens komst zij zich moeten toebereiden, Hij zal komen als de Heere onze gerechtigheid en zal gerechtigheid over ons regenen, de eeuwige gerechtigheid, die Hij zelf heeft aangebracht. Hij zal die overvloediglijk uitstorten. Er is voorspeld, Psalm 72: 6, dat Hij zal nederdalen als een regen op het nagras.

c. Als wij tot gerechtigheid zaaien, zullen wij tot weldadigheid maaien, wat met die belofte overeenstemt. Indien wij in de Geest zaaien, zullen wij uit de Geest het eeuwige leven

maaien. Wij zullen maaien naar de mate van de weldadigheid (zo staat er letterlijk), het zal een grote beloning zijn, naar de rijkdom van de barmhartigheid, een beloning, die eigenlijk bij zulke lage schepselen als wij zijn, niet behoort, maar die een God van eindeloze barmhartigheid verheerlijken, een beloning niet naar de werken, maar uit genade. Wij maaien niet naar verdienste, maar uit genade. Wij zaaien, maar God geeft een lichaam naar Hem behaagt.

d. Wij hebben goddeloosheid geploegd en verkeerdheid gemaaid, en het deel onzes levens, dat voorbij is, is daarvoor meer dan genoeg geweest, vers 13. "Gij hebt u heel wat moeite in de dienst van de zonde getroost, hebt als in het vuur voor haar gearbeid, en zult gij dan de tijd beklagen dat gij de last en de hitte draagt in de dienst van God en datgene doet, wat u tot groot voordeel zal strekken? Gij hebt veel gedaan om uw ziel naar de verdoemenis te leiden, zult gij niet trachten, dat ongedaan te maken en iets te doen om ze te redden?"

e. In de dienst van de zonde hebben wij nooit iets verkregen. Zij hebben goddeloosheid geploegd, dat is: de slavendienst van de zonde verricht, en verkeerdheid gemoeid, dat is: alles verworven wat ervan te halen is. Zij zijn doorgegaan tot de oogst, en wat zijn ze er beter van geworden? Het is alles bedrog. Zij hebben de vrucht van de leugen gegeten, vrucht, die slechts leugen is, die er schoon uitziet, maar van binnen verrot is, de werken van de duisternis zijn onvruchtbare werken, Eféze 5:11, Romeinen 6:21. Zelfs de voordelen van de zonde geven de zondaar geen voldoening.

f. Troost en vertrouwen zal ons in de dienst van de zonde zeker ontvallen. "Gij hebt vertrouwd op uw weg, op de veelheid uwer helden, gij hebt u op schepselen, op uw eigen macht en beleid, verlaten, en daarom goddeloosheid durven ploegen. Uw hoop heeft u teleurgesteld, komt nu en zoekt de Heere, en uw hoop op Hem zal u niet bedriegen."

V. Zij worden bedreigd met eindelijke ondergang, zowel om hun vleselijke wandel als om hun werelds vertrouwen, vers 14, 15. Daarom, omdat gij goddeloosheid gezaaid hebt en op uw eigen weg vertrouwd, zal er een groot gedruis ontstaan onder uw volken, hetzij door binnenlandse opstand of een inval van buiten, waardoor het koninkrijk beroerd zal worden en een rumoer ontstaan, misschien wel alles tezamen.
1. Hun steden en sterkten zullen een prooi van de vijand worden: al uw vestingen zullen verstoord worden, gij had er uw hoop op gebouwd en uw schatten erin geborgen, maar ze zullen ingenomen en geplunderd worden, gelijk Salman Beth-Arbel verstoorde ten dage van de oorlog. Dit ziet op een kort tevoren plaats gehad hebbende gebeurtenis, die nergens anders vermeld staat. Waarschijnlijk is Salman dezelfde als Salmanassar, koning van Assyrië, die enige tijd geleden de één of andere stad, kasteel of huis (Beth-Arbel wil zeggen: het huis van Arbel) onder militair bestuur had gesteld, hetgeen wellicht het begin van zijn veroveringen was geweest, om andere garnizoenen schrik aan te jagen en ze tot een overgave op de eerste opeising te manen. God zegt hun, dat zo Samaria zal verstoord worden.

2. De bewoners zullen door het zwaard gedood worden, gelijk te Beth-Arbel, waar de moeder verpletterd werd met de zonen, dat is: zij werden tezamen verpletterd door de woedende krijgslieden. Zie, wat wreed werk de oorlog verricht. "Jusque datum scelerl", de goddeloosheid heeft vrij spel. Het is vreemd, dat een mens zo onmenselijk kan zijn, maar men ziet, waartoe de zonde voert. "Homo homini lupus", de mens is een wolf voor de mensen, en dan weder: "Homo homini agnus", de mens is een lam voor de mensen.

3. Zelfs zal koninklijk bloed met ander vermengd worden: Israëls koning is in de dageraad ten enenmale uitgeroeid, vers 15. Hoséa was de laatste koning van Israël, in hem werd het ganse koninkrijk afgesneden en nam het een einde. De woorden hebben betrekking of op hem of op een van zijn voorgangers, die door verraad gedood was. Het zal in de dageraad geschieden, in zeer korte tijd, even plotseling als de morgenschemering, of op de bepaalde tijd, precies toen het geschieden zou. Of: in de dageraad toen zij dachten, dat de tijd van de beproeving voorbij was en men een nieuwe dag zag aanbreken, werd al hun hoop verijdeld door de plotselingen dood van hun koning vers 7. Koningen, al worden zij ook goden tegenover mensen genoemd, zijn mensen tegenover God en zullen sterven als mensen.

4. En, ten laatste, waaraan was al die versterving te wijten? Wat was de oorzaak van al die bloedstorting? vers 15 zegt dat: Alzo heeft Beth-El ulieden gedaan, vanwege de boosheid uwer boosheid. Te Beth-El had een van de gouden kalveren gestaan, Gilgal, waar al hun goddeloosheid wordt gezegd bedreven te zijn, lag dichtbij, daar was hun grote boosheid, het kwaad van hun kwaad (gelijk er letterlijk staat), de somma en het inbegrip van hun zonden, dat was het, waaraan zij dat alles te danken hadden, dat veroorzaakte al die ellende, want dat verwekte God tot toorn, zodat Hij die rampen over hen brengen moest. Hij zegt niet: Alzo heeft de koning van Assyrië ze gedaan, maar Alzo heeft Beth-El ulieden gedaan. Zie, welk kwaad ons ook overkomt, het is altijd de zonde, die daarvan de oorzaak is. Zijn de vestingen verstoord? Worden vrouwen en kinderen vermoord? Is de koning uitgeroeid? De zonde is aan alles schuld. Het is de zonde, die lichaam en ziel en alle goed verstoort. Alzo heeft Beth-El ulieden gedaan. Het is uw eigen boosheid, die u zal kastijden, en uw afkeringen, die u zullen straffen, Jesaja 2:19.

HOOFDSTUK 11

1 Als Israël een kind was, toen heb Ik hem liefgehad, en Ik heb Mijn zoon uit Egypte geroepen. 2 Maar gelijk zij henlieden riepen, alzo gingen zij van hun aangezicht weg; zij offerden de Baals, en rookten de gesnedenen beelden. 3 Ik nochtans leerde Efraïm gaan; Hij nam ze op Zijn armen, maar zij bekenden niet, dat Ik ze genas. 4 Ik trok ze met mensenzelen, met touwen der liefde, en was hun, als degenen, die het juk van op hun kinnebakken oplichten, en Ik reikte hem voeder toe. 5 Hij zal in Egypteland niet wederkeren; maar Assur, die zal zijn koning zijn; omdat zij zich weigerden te bekeren. 6 En het zwaard zal in zijn steden blijven, en zijn grendelen verteren, en opeten, vanwege hun beraadslagingen. 7 Want Mijn volk blijft hangen aan de afkering van Mij; zij roepen het wel tot de Allerhoogste, maar niet een verhoogt Hem. 8 Hoe zou Ik u overgeven, o Efraïm? u overleveren, o Israël? Hoe zou Ik u maken als Adama, u stellen als Zeboïm? Mijn hart is in Mij omgekeerd, al Mijn berouw is tezamen ontstoken. 9 Ik zal de hittigheid Mijns toorns niet uitvoeren; Ik zal niet wederkeren om Efraïm te verderven; want Ik ben God en geen mens, de Heilige in het midden van u, en Ik zal in de stad niet komen. 10 Zij zullen de HEERE achterna wandelen, Hij zal brullen als een leeuw, wanneer Hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af al bevende aankomen. 11 Zij zullen bevende aankomen als een vogeltje uit Egypte, en als een duif uit het land van Assur; en Ik zal hen doen wonen in hun huizen, spreekt de HEERE. 12 (12:1) Die van Efraïm hebben Mij omsingeld met leugen, en het huis Israëls met bedrog; maar Juda heerste nog met God, en was met de heiligen getrouw.

In dit hoofdstuk hebben wij,
I. de grote goedheid God jegens Zijn volk, en de grote dingen, die Hij voor hen had gedaan, vers 1, 3, 4.
II. Hun ondankbaar gedrag jegens Hem, ondanks al Zijn gunstbewijzen, vers 2-4, 7.
III. Bedreiging met wraak voor hun ondankbaarheid en verraad, vers 5, 6.
IV. Barmhartigheid gedacht te midden van de wrake, vers 8. 9.
V. Beloften omtrent hetgeen God nog voor hen doen wilde, vers 10, 11.
VI. Eer, aan Juda gegeven, vers 12.

Hoséa 11:1-12

I. God is Israël zeer genadig. Zij waren een volk, voor hetwelk Hij meer had gedaan dan voor enig ander volk onder de hemel en aan hetwelk Hij meer had gegeven, dat verwijt (neen, dat is het rechte woord niet, want God geeft mildelijk en verwijt niet), dat brengt Hij hun in de gedachte als vermeerdering van hun schuld en een aanmoediging om zich te bekeren.

1. Hij had Israël liefde betoond, toen Israël nog jong was, vers 1: Als Israël een kind was toen heb Ik hem liefgehad, toen hij zich in Egypte begon te vermenigvuldigen en een volk werd, toen gaf God dat volk Zijn liefde en verkoos het, omdat Hij het liefhad, omdat hij het wilde liefhebben, Deuteronomium 7: 7, 8. Toen zij even zwak en hulpeloos waren als kinderen, even dwaas en tegenstrevend als kinderen toen zij verworpen en als het ware te vondeling gelegde kinderen waren, toen heeft God hen liefgehad. Hij had medelijden met hen en betoonde hun Zijn goedwilligheid. Hij droeg ze als een voedster de zuigeling, voedde ze en verdroeg hun zeden. Zie, zij, die opgewassen, ja, zelfs zij, die oud geworden zijn, moeten dikwijls over de goedheid nadenken, die God hun in hun jeugd betoond heeft.

2. Hij had ze uit het huis van de dienstbaarheid geleid. Ik heb Mijn zoon uit Egypte geroepen, omdat hij Mijn zoon, Mijn beminde zoon was. Toen God van Farao eiste, dat hij Israël zou laten gaan, noemde Hij Israël Zijn zoon, Zijn eerstgeborene. Zie, degenen, die God liefheeft, roept Hij uit het diensthuis van zonde en Satan en zet ze over in de heerlijke vrijheid van Zijn kinderen. Deze woorden zijn eveneens toepasselijk op Christus, toen Hij en Zijn ouders, na de dood van Herodes, uit Egypte geroepen werden, Mattheüs 2:15, zodat deze woorden een dubbele betekenis hebben, historisch van de uittocht uit Egypte en profetisch van de terugkeer van Christus uit dat land spreken. Het eerste was een type van het laatste en een onderpand en

bevestiging van de vele en grote beloften, die God voor Zijn volk had gegeven, vooral de zending van Zijn Zoon in de wereld en Diens terugkomst uit Egypteland, nadat Hij, om de voorgenomen moord te Bethlehem, had moeten vluchten. Het roepen van Christus uit Egypte was een beeld van het roepen van de Zijnen uit hun geestelijke slavernij.

3. Hij gaf hun een goede opvoeding, zorgde voor hen, getroostte zich moeite voor hen, niet meer als vader of onderwijzer, maar, in Zijn nederbuigende, goddelijke genade' als een moeder of voedster, vers 3: Ik nochtans leerde Efraïm gaan, gelijk een kind aan een leiband. Toen zij in de woestijn waren, leidde God hen door wolk- en vuurkolom, toonde hun de weg die ze gaan zouden, nam ze op en droeg ze op zijn armen. Hij leerde ze gaan op de weg van Zijn geboden, door de inzettingen van Zijn ceremoniële wetten, die voor dat minderjarige volk als een voogd en verzorger, als een tuchtmeester dienst deden. Hij nam ze op Zijn armen, en geleidde ze, opdat ze niet verdwalen mochten, en beveiligde ze, opdat ze niet zouden aanstoten en vallen. zo wordt Gods geestelijk Israël ondersteund. Gij hebt Mijn rechterhand gevat, Psalm 73:23.

4. Wanneer iets onder hen verkeerd ging, of zij ook maar enigszins onwel waren, was Hij hun Heelmeester: "Ik genas ze, Ik droeg niet slechts tere zorg voor hen (gelijk een vriend dat doet), maar gaf volkomen genezing, alleen God kan dat doen. Ik ben de Heere uw Heelmeester, Exodus 15:26, die al uw krankheden geneest", Psalm 103:3.

5. Hij bracht ze door zachte, vriendelijke middelen onder Zijn dienst, vers 4. Ik trok ze met mensenzelen, met koorden van de liefde. Zie, het is Gods werk, arme zielen tot Hem te trekken, en niemand kan komen, tenzij de Vader hem trekke, Johannes 6: 44. Hij trekt,
a. Met mensenzelen, met middelen gelijk een mens uit menselijke barmhartigheid gebruikt, of zulke koorden als waarmede mensen getrokken worden. Hij handelde met hen als met mensen op een rechtschapen, eerlijke manier, op een zachte, gemakkelijke wijze, met de koorden van Adam. Hij behandelde hen als Adam in de staat van de onschuld, brengende hem terstond in het paradijs, in een verbond met Hem.
b. Met koorden van de liefde, of banden of zelen van de liefde. Dit woord is sterker dan het vorige. Hij dreef ze niet met geweld in Zijn dienst, regeerde ze niet met hardheid, maar lokte ze en trok ze met liefde en innigheid, al zacht en lankmoedig opdat Hij ze door vriendelijkheid winnen mocht. Mozes, door wie Hij ze leidde, was de zachtzinnigste man van de wereld. Vriendelijkheid onder mensen heet gewoonlijk verplichting, banden, banden van de liefde. zo trekt God met de reuk van Zijn uitnemende specerijen, Hooglied 1:3, met goedertierenheid, Jeremia 31:3. zo handelt God met ons, en zo moeten wij met hen handelen, die onder ons bestuur en ons onderricht staan met verstand en met zachtmoedigheid.

6. Hij bevrijdde ze van de lasten, waaronder ze zo lang gezucht hadden: Ik was hun als degenen, die het juk van op hun kinnebakken oplichten, zinspelende op de zorg van de goede landman, die barmhartig is voor zijn dier en het niet met aanhoudende en zware arbeid wil afmatten. Waarschijnlijk werd het juk op de nek van de runderen met een breidel of hoofdstel over de kinnebakken vastgemaakt, die het dier muilbandden. In Egypte waren ze beroofd van alle gemakken en geroepen tot dwangarbeid, maar God verlichtte dat juk, onttrok hun schouder van de last, Psalm 81: 7. Zie, vrijheid is een grote genade, bijzonder na slavernij.

7. Hij gaf hun het nodige voedsel. In Egypte hadden zij het hard gehad, maar toen God ze uitgeleid had, reikte Hij hun voedsel toe, gelijk de landman zijn vee, als hij hun het juk heeft afgenomen. God deed manna op hen regenen, hemels brood, engelenvoedsel. Andere schepselen moeten hun brood zoeken, maar God gaf Zijn volk brood als wij onze kinderen

doen. Hij was zelf hun Voedsterheer en Verzorger, en kwam hun voor met de zegeningen van Zijn goedertierenheid.

II. Israël is zeer ondankbaar jegens God.
1. Zij waren van Zijn stem doof en ongehoorzaam. Hij sprak tot hen door gezanten, Mozes en andere profeten, riep hen terug van hun zonden, riep ze tot Zich, tot hun werken plicht. Maar als Hij ze riep, liepen ze van Hem weg. Zij rebelleerden, als zij vermaand werden, hoe meer de profeten aandrongen en presten, om hen tot wat goed was te bewegen, zoveel wederspanniger werden zij en des te eigenzinniger was de keus van hun eigen wegen, ongehoorzaam zijnde om der ongehoorzaamheid wil. Deze dwaasheid is in het hart van de kinderen gebonden, die, zodra zij lopen kunnen, weglopen van degenen, die ze roepen.

2. Zij waren op afgoden gesteld en vereerden ze: Zij offerden aan de Baäls, eerst de ene, en dan de andere, en brandden wierook voor gesneden beelden, ofschoon zij herhaaldelijk door de profeten geroepen werden om dit, hetgeen Hij haatte, niet te doen. Afgoderij was de zonde, die hen van de aanvang af het gemakkelijkst omringde.

3. Zij gaven op God geen acht en vergaten Zijn gunsten: Zij bekenden niet, dat Ik ze genas. Zij zagen alleen op Mozes en Aäron, de werktuigen van hun hulp, en wanneer iets niet goed ging, dan twistten ze met deze, maar zagen niet op tot God, die hen gebruikte. Of, wanneer God hen kastijdde en onder strenge tucht nam, dan verstonden ze niet, dat zulks voor hun bestwil was, en dat God hen daardoor genas. Ze zagen niet in, dat het nodig was voor hun algeheel herstel, anders zouden ze zich met Gods weg verzoend hebben. Zie, onwetendheid ligt aan ondankbaarheid ten grondslag, Hoofdstuk 2: 8.

4. Zij waren bijzonder geneigd tot afval. Dit is het ergste onder alle artikelen van de aanklacht, vers 7: Mijn volk blijft hangen aan de afkering van Mij. Ieder woord hier maakt de zaak erger.
a. Zij keren zich af. Er is geen houvast, geen standvastigheid in hen: zij schijnen vooruit te gaan, naar God toe-maar ze dwalen spoedig weer af als een bedriegelijke boog.
b. Zij keren zich van Mij af, van God, hun hoogste Goed, de Bron des levens en van de levende wateren, van hun God, hun Eigenaar, hun Vorst, hun Weldoener, van God, die Zich nooit van hen afgekeerd had en nimmer als een woestijn voor hen geweest was.
c. Zij bleven hangen aan die afkering, zij waren dadelijk klaar om te zondigen, er ligt in hun aard een neiging tot wat kwaad is, op zijn best hinken ze tussen God en de wereld, en weinig is nodig om hen op de verkeerde weg te brengen, zij liggen bloot voor iedere verzoeking. Het wil ook zeggen, dat ze met gretigheid de zonde doen, hun hart is vol om kwaad te doen, die kant uit ligt geheel hun aanleg, en zij volharden in hun afkering ondanks alles wat gezegd of gedaan wordt om hen terug te doen keren. En toch, d. Zij worden genoemd Mijn volk. "Zij worden bij Mijn Naam genoemd en belijden, dat zij Mij toebehoren. Zij zijn de Mijne, voor wie Ik zo veel gedaan heb en van wie Ik zo veel verwacht, die Ik gevoed en opgebracht heb als kinderen, en toch keren ze van Mij af." Zie, wij moeten in ons berouw niet alleen onze afdwalingen betreuren, maar ook onze neiging tot afdwalen, niet alleen de dadelijke zonden, maar ook de natuurlijke verdorvenheid, de zonde, die in ons woont, onze vleselijke gezindheid.

5. Zij waren wonderlijk afkerig van berouw en bekering. Hier vinden wij hun hardnekkigheid op tweeërlei wijze uitgedrukt:
a. Zij weigeren, zich te bekeren, vers 5. Zij waren zo geneigd tot afdwalen, dat zij, al moesten ze bij onderzoek de dwaasheid dier afdwaling erkennen, en toezien, dat zij, van kwaad tot

erger vervielen, zo ze God verzaakten, toch stout voortgingen. Ik heb vreemdelingen liefgehad, en hun wil ik nalopen. Hun werd bevolen, terug te keren, ze werden gesmeekt en aangemaand terug te keren, hun werd beloofd, dat ze bij terugkeer vriendelijk zouden ontvangen worden, maar zij wilden niet.
b. Of schoon zij het wel tot de Allerhoogste riepen. Gods profeten en dienaren riepen hun toe, tot de God terug te keren, tegen Wien ze opgestaan waren, de Allerhoogste God, van Wien ze in zo'n ellendige ontaarding weren afgevallen Zij riepen ze terug van de afgodendienst, die te laag voor hen was, en die hun tevoren een weg was, naar de ware God, die zo ver boven hen stond, en Wiens dienst vroeger hun vermaak was, zij riepen hen van de aarde tot hoge en hemelse dingen, maar zij riepen tevergeefs. Niet één verhoogt Hem. Al is Hij de allerhoogste God, zij wilden Hem niet als zodanig erkennen, wilden Hem niet verheerlijken noch Zijn naam de eer geven, die Hem toekwam. Of: zij wilden zich niet verheffen, wilden niet oprijzen uit de toestand van afval en ellende, waarin zij zich hadden gestort. Ze lagen daar stil, wilden hoofd noch hart opheffen. Zie, Gods dienaren hebben zich heel wat moeite gegeven om de afkerige kinderen terug te brengen, maar 't is ijdele moeite geweest. Zij hebben God de Allerhoogste genoemd, maar niet één heeft Hem verhoogd.

III. God is zeer toornig tegen Israël en terecht zie met welke tekenen van misnoegen God Zijn volk bedreigt.
1. God, die het uit Egypte uitgeleid had om het Zich tot een eigen volk te heiligen, zal het, nu het Hem niet getrouw wil zijn, in een slechte toestand brengen dan waarin het eerst verkeerde, vers 5: Hij zal in Egypte niet weerkeren, ofschoon dat diensthuis al hard genoeg was geweest, hij zal in harde dienst gebracht worden, want Assur, die zal zijn koning zijn die hem dieper zal vernederen dan ooit Farao gedaan had. Zij zullen in Egypte niet weerkeren, dat nabij ligt, waar zij dikwijls van hun eigen land zullen kunnen horen, en waarheen zij binnenkort kunnen hopen weder te keren. Zij zullen integendeel naar Assyrië afgevoerd worden, dat verder weg ligt en waar ze van alle gemeenschap met hun eigen land afgesneden zijn, en dat rechtvaardig, omdat ze weigeren zich te bekeren. Zie, degenen, die niet tot de plichten willen terugkeren, die zij verlaten hebben, kunnen niet verwachten het genot weder te erlangen, dat zij hebben verloren.

2. God, die hun Kanaän, een goed land, gegeven had, en daarin een vellige en vruchtbare woonplaats, zal Zijn oordeel over hen brengen, dat hun land onveilig en onvruchtbaar maken zal, vers 6. het zwaard zal over hen komen het oorlogszwaard, het zwaard van een buitenlandse vijand, die hen overwint en over hen triomfeert.
a. Dit oordeel zal ver reiken. Het zwaard zal in zijn steden blijven, die verzamelplaatsen van mensen en bergplaatsen van weelde, het zal zijn grendelen verteren, de stadspoorten, of alle takken van inkomst en rijkdom, de takken van hun huisgezinnen, of het zal tot hun takken reiken, volgens sommigen de landelijke dorpen, volgens anderen de burgers zelf.
b. Het zal blijven in zijn steden. David meende, dat drie maanden te vluchten voor het aangezicht van zijn vijanden het meest te vrezen oordeel zou zijn, maar het zwaard zal veel langer dan drie maanden in de steden van Israël blijven. Zij zetten hun opstand tegen God voort, en daarom vervolgt God Zijn oordelen over hen.
c. Het zal een voleinding maken. Het zal zijn grendelen verteren en opeten en alles verwoesten, en dit wegens hun beraadslagingen, dit is omdat zij hun eigen weg wilden gaan, zowel in eredienst als in wandel, wilden doen wat hun gelukte en hun eigen doel najagen, waaraan God ze, in de weg van de gerechtigheid, overliet. Zie, de verdwazing des zondaars is het gevolg van zijn eigene bedenkingen. Gods raads zou ze behouden hebben, maar hun eigen raad bracht ze ten ondergang.

I. Gods wonderbaar vertragen in Israëls verstrooiing, vers 8, 9. Hoe zou Ik u overgeven?
Merk hier op,
1. Gods genadevol overwegen met Zichzelf omtrent Israëls zaak, een overwegen tussen gerechtigheid en genade, waarin het overwicht duidelijk aan de zijde van de genade is. Weest hierover verbaasd, o hemelen! en verwonder u, o aarde! bij de heerlijkheid van Gods goedheid. Niet dat er een strijd in God zou zijn als in ons gezien wordt, of dat Hij ooit weifelen of onbeslist zou zijn. Neen, Hij is één van zin en weet dat. Maar het zijn uitdrukkingen naar ‘s mensen bevatting, bestemd om aan te tonen, welke strengheid de zonde van Israël verdiend had, en hoe desondanks goddelijke genade zou verheerlijkt worden in zijn behoud. Het verband van deze verzen met de voorafgaande is zeer verrassend, van Israël was gezegd, vers 7, dat het bleef hangen aan de afkering van God, dat, al riep het wel tot de Allerhoogste, niet een Hem verhoogde. Daarop zou men dit vervolg verwacht hebben: Dus heb ik besloten, ze te verdelgen, en hun nimmermeer barmhartigheid te betonen. Neen, zo groot is de soevereine macht van de Goddelijke genade, dat onmiddellijk dit volgt: Hoe zou Ik u overgeven o Efraïm?

Zie hier,
a. Het voorstel, dat het recht doet aangaande Israël, naar aanleiding van een veronderstelde overgave. Laat Efraïm overgegeven worden, als een onverbeterlijke zoon die moet onterfd worden, als een ongeneselijke patiënt, door de geneesheer opgegeven. Laat hem van de verwoesting ten prooi. Laat Israël in des vijands hand overgegeven worden, als een lam, dat door een leeuw in stukken gescheurd wordt, laat ze worden als Adama en Zeboim, de twee steden, die tegelijk met Sodom en Gomorra door vuur en zwavel van de hemel verwoest waren. Laat ze deze twee steden gelijk worden, die als zij gezondigd hebben. Laat de vloek, die in de wet staat aangekondigd uitgevoerd worden, dat zijn ganse aarde zij zwavel en zout van de verbranding, gelijk de omkering van Sodom en Gomorra, Adama en Zeboim, Deuteronomium 29:23. Efraïm en Israël verdienen dus verlaten te worden, en God doet geen onrecht, als Hij ze zo behandelt.

b. Het verzet van de genade tegen dit voorste!: Hoe zou Ik dat doen? Gelijk een tedere vader met zichzelf dus pleit: Hoe kan ik mijn weerspannige zoon dus verwerpen? want hij is mijn zoon, al is hij weerspannig, hoe kan ik het in mijn hart vinden, aldus te doen? zo is Efraïm een dierbare zoon, een lief kind geweest: Hoe kan Ik dat doen? Hij is rijp voor het bederf, oordelen zijn gereed om hem aan te grijpen, niets ontbreekt er meer aan dan hem over te geven, maar Ik kan het niet doen. Zij zijn een volk geweest, nabij Mij, er zijn vromen onder hen, hun kinderen zijn kinderen des verbonds, indien zij ondergaan, zal de vijand juichen, misschien zullen zij berouw hebben en zich bekeren, en daarom: hoe kan Ik dat doen? Zie, de God des hemels is traag tot toorn, en vooral traag om een volk aan algehele ondergang over te laten, die tot Hem in bijzondere betrekking heeft gestaan. Zie, hoe genade bij de vermelding van de strenge strafoefening voorzit: Mijn hart is in Mij omgekeerd, gelijk wij zeggen: ons hart ontzinkt ons, wanneer wij iets moeten doen, dat tegen ons gemoed ingaat. God spreekt, als ware Hij bewust van een vreemd streven van genegenheid naar barmhartigheid jegens Israël, gelijk wij lezen in Klaagliederen 1:20: Mijn ingewand is beroerd, Mijn hart heeft zich omgekeerd in het binnenste van Mij. Gelijk hier staat: Mijn berouw is tezamen ontstoken. Zijn ingewanden waren ontstoken voor hen, en Zijn ziel werd verdrietig over de arbeid van Israël, Richteren 10:16. Vergelijk Jeremia 31:20, Daarom rammelt Mijn ingewand over hem. Toen God Zijn Zoon als een slachtoffer voor de zonde zou overgeven, om de Zaligmaker van zondaren te zijn, zeide Hij niet: Hoe zou Ik Hem overgeven? Neen, Hij heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard, het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen, daarom spaarde God Hem niet, opdat Hij ons mocht sparen. Maar dit is slechts de taal van de dag van Zijn lankmoedigheid,

wanneer de mens die heeft verzondigd en de grote dag des toorns komt, dan zal alle verzet ophouden, ja, dan zal God lachen in hun verderf.

2. Zijn genaderijk besluit van dit geding. Na een lange strijd behaalt genade de zegepraal over het recht en draagt de zegepalm weg vers 9. Er wordt besloten, dat het uitstel opnieuw verlengd zal worden, Ik zal de hittigheid Mijns toorns niet uitvoeren, al ben Ik toornig. Al zullen zij niet gans ongestraft uitgaan, toch zal Ik het vonnis verzachten en deszelfs strengheid verminderen." Hij zal Zich terecht toornig tonen, maar niet onvermurwbaar, zij zullen gekastijd, maar niet verteerd worden. Ik zal niet weerkeren om Efraïm fe verderven, de reeds toegepaste oordelen zullen niet herhaald worden, zullen niet zo diep gaan alswel verdiend was. Hij zal niet weerkeren om te verderven gelijk krijgslieden, wanneer ze eenmaal een stad geplunderd hebben, ten tweede male komen om op te eten als sprinkhanen wat de rups heeft overgelaten. Er wordt aan het einde van het vers bijgevoegd: "Ik zal in de stad niet komen in Samaria of enige andere stad. Ik zal ze binnentreden als een vijand, om ten enenmale te verderven en te verwoesten, gelijk Ik de "steden Adama en Zeboim gedaan heb".

3. De grond en reden voor dit besluit: Want Ik ben God en geen mens, de Heilige in het midden van u. Om hen te bemoedigen in de hoop, dat ze genade zullen vinden, moet bedacht worden,
a. Wat Hij in Zichzelf is: Hij is God en geen mens, gelijk in andere dingen, zo ook in het sparen van zondaars. Indien zij een mens gelijk zij zelf hadden beledigd, wilde en zou Hij het niet verdragen hebben, Zijn hartstocht zou Zijn barmhartigheid te sterk zijn geweest, en Hij zou de hittigheid Zijns toorns hebben uitgevoerd, maar Hij is God en geen mens. Hij is Heere van Zijn toorn, terwijl de mens gewoonlijk door zijn toorn beheerst wordt. Indien een aards vorst zo tussen recht en genade kiezen moest, hij zou mogelijk geen raad weten, maar Hij, die God is en geen mens, weet een middel te vinden om de eer van het recht op te houden en tegelijk de eer van de genade te handhaven. ‘s Mensen mededogen is niets in vergelijking met de goedertierenheid Gods, Wiens gedachten en wegen, in de aanneming van terugkerende zondaars even hoog boven de onze verheven zijn als de hemel is boven de aarde, Jesaja 55: 9. Zie, het is een sterke bemoediging voor onze hoop op Gods barmhartigheid, ons te herinneren, dat Hij God is en geen mens. Hij is de Heilige. Men zou daarin juist de reden zien, waarom Hij zo’n weerspannig volk moest verwerpen. Neen, God weet arme zondaren te sparen en hun te vergeven, niet slechts zonder Zijn heiligheid te na te komen, maar veel meer tot haar eer, daar Hij rechtvaardig en getrouw is, dat Hij ons onze zonden vergeeft en daarin Zijn gerechtigheid openbaart, nu Christus die vergiffenis heeft gekocht en ons toegezegd.

b. Wat Hij voor hen is: Hij is de Heilige in het midden van hen, Zijn heiligheid is verpand tot het welzijn van Zijn kerk, en zelfs in dat verdorven en ontaarde land en in die diepgezonken tijd waren er nog, die Hem loofden ter gedachtenis van Zijn heiligheid, en Hij eiste van allen, heilig te zijn gelijk Hij is, Leviticus 19:2. zolang wij de Heilige in het midden van ons hebben, zijn wij veilig en welbewaard. Maar wee ons, wanneer Hij ons verlaat. Zie, zij, die zich aan de werking van God overgeven, mogen troost scheppen uit Gods heiligheid.

II. Hier is een wonderlijk streven om Israël goed te doen, uitkomende hierin, dat Hij ze bekwamen wil om Zijn goede bedoelingen te verwezenlijken, vers 10, 11. Zij zullen de Heere achterna wandelen. Dit is dezelfde gunst als in deze woorden staat uitgedrukt: Zij zullen zich bekeren en zoeken de Heere, hun God Hoofdstuk 3: 5. Dit wordt gezegd van de tien stammen en werd ten dele vervuld, toen sommigen onder hen in Ezra’s tijd met de twee stammen terugkeerden. Maar het heeft zijn volkomen vervulling in Gods geestelijk Israël, de Nieuwtestamentische kerk, samengebracht en ingelijfd door het Evangelie van Jezus Christus.

De oude Joden meenden, dat deze voorspelling op de tijd van de Messias doelde, de geleerde Dr. Pocock houdt het voor een profetie aangaande Christus' komst om het Evangelie te verkondigen aan de verstrooide kinderen Israëls, de kinderen Gods, die verstrooid waren.

En merk dan op,
1. Hoe zij geroepen en samenvergaderd worden: De Heere zal brullen als een leeuw. Het Woord des Heeren (zo luidt het Chaldeeuwsch) zal zijn als een brullende leeuw. Christus wordt de Leeuw uit de stam van Juda geheten, en Zijn Evangelie was in de beginne de stem des roependen in de woestijn. Wanneer Christus met een grote stem roept, dan is dat gelijkerwijs een leeuw brult, Openbaring 10:3. De stem des Evangelies werd verre vernomen, als het brullen van een leeuw, en het was een stem van de sterkte. Zie Joël 3:16.

2. Welke indruk deze roep op hen zou maken, namelijk een indruk als het brullen van de leeuw maakt op al de dieren van het woud. Wanneer hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af al bevende aankomen. Zie Amos 3: 8. De leeuw heeft gebruld, wie zou niet vrezen? Wanneer degenen, wier hart door het evangelie geroerd is en die verbaasd zijn en uitroepen: Wat zullen wij doen? en hun dan gezegd wordt, hun zelfs zaligheid met vreze en beving te werken, dan wordt deze belofte vervuld. De kinderen van de zee af zullen al bevende aankomen. De verstrooide Joden waren oostwaarts gedreven, naar Assyrië en Babel, en de terugkerende komen van de zee, dus van het westen. Dit schijnt dus betrekking te hebben op de roeping van de heidenen, die westwaarts van Kanaän gehoord werd, want daarheen is het Evangelie verbreid. Zij zullen beven: zij zullen bevende zich op reis begeven en aankomen, met zorg en haat, van de zee af, van de natiën, welke in die richting woonden, naar de berg des Heeren, Jesaja 2:3, naar het nieuwe Jeruzalem, wanneer zij het brullen van het Evangelie gehoord hebben.
De Apostel spreekt van kracht van tekenen en wonderen, die door de prediking des Evangelies, van Jeruzalem af, en rondom, tot Illyricum toe gewrocht werd, Romeinen 15:19. Toen beefden de kinderen van het westen. En terwijl het vleselijk Israël in Egypte en Assyrië verstrooid werd, wordt beloofd, dat ze daar werkelijk heen geroepen zullen worden, vers 11. Zij zullen beven, zij zullen bevende aankomen, met alle haast, als een vogeltje vliegen uit Egypte, en als een duif uit het land van Assur. Een duif is bekend om haar snelle en aanhoudende vlucht, vooral als zij vliegt naar haar vensters, waarmede hier de toestrooming van Joden en heidenen tot de kerk vergeleken wordt, gelijk ook in Jesaja 10: 8. Waar de uitverkorenen van de genade zich ook bevinden, ten oosten, westen, zuiden of noorden, zij zullen het geklank, Psalm 89:16, horen en gehoorzamen. Die van Egypte en Assyrië zullen samenkomen, wie het verst van elkander verwijderd waren, zullen elkaar in Christus ontmoeten en tot de kerk toegebracht worden. Over de vereniging van Egypte en Assyrië wordt geprofeteerd in Jesaja 19:23.

3. Welke uitwerking deze indruk op hen zou hebben. Bevreesd geworden zijnde, zullen zij tot de ark vluchten: Zij zullen de Heere achterna wandelen, namelijk de dienst des Heeren, (gelijk het Chaldeeuwsch luidt), zij zullen de Heere Jezus Christus tot hun Leidsman en Overste kiezen, zij zullen onder Hem dienst nemen als de overste Leidsman van hun zaligheid. Hebreeën 2:10. Zij zullen zich onderwerpen aan de leiding des Geestes als hun onderwijzen in het Woord, zij zullen alles verlaten om Christus te volgen, gelijk Zijn discipelen betaamt. Zie, ons heilig beven op het woord van Christus zal ons tot Hem trekken, niet van Hem afkeren. Als Hij gelijk een leeuw brult, dan beven slaven en vluchten weg, maar de kinderen beven en vluchten tot Hem.

4. Welke zegen zij bij hun terugkeer zullen ontvangen, vers 11. Ik zal hen doen wonen in hun huizen, al degenen, die tot de Nieuwtestamentische kerk komen, zullen er een plaats en een naam hebben, een tent in de afzonderlijke kerken, die hun huizen zijn, waartoe zij behoren. Zij zullen bij God wonen en met Hem wandelen veilig en gerust, als een mens in zijn eigen huis, zij zullen woningen hebben, want er zijn er vele in het huis onzes Vaders, in Zijn tabernakel op aarde, en in Zijn tempel in de hemel, in eeuwige tabernakelen, die hun huizen genoemd kunnen worden, want ze zijn hun lot in het einde van de dagen, Daniël 12:13.

III. Hier volgt een droeve klacht over de trouweloosheid van Efraïm en Israël, die ons verkondigt, dat de voorgaande beloften niet het vleselijk, maar het geestelijk Israël betreffen. Want, wat dit Efraïm en dit Israël aangaat, zij omsingelen God met leugen en bedrog, al hun dienst, waaronder zij Zijn altaar omringen, zijn geveinsd en huichelachtig. Wanneer zij Hem met gebed en lof omringen, als iedereen Hem wat te vragen heeft, liegen ze Hem met hun mond en vleien Hem met hun tong. Hun voorwendsels zijn schoon, maar hun bedoelingen laag, zo mogelijk zouden ze God om de tuin willen leiden. Hun belijdenis en belofte is alles een misleiding, en toch menen ze daarmede God te omsingelen, als het ware in te sluiten, om Hem in hun midden te houden en Hem te verhinderen, uit hun midden te wijken.

IV. Eindelijk vinden wij een aangename vermelding aangaande de twee stammen, waardoor de trouweloosheid van de tien stammen in te schriller licht komt te staan, ook de reden, waarom God Juda nog genadig is, terwijl de tijd van de genade van Israël is voorbijgegaan, Hoofdstuk 1: 6, 7. Maar Juda heerste nog met God, en was met de heiligen getrouw, of: met de Allerheiligste getrouw.
1. Juda heerst met God, dit is: hij dient God, en de dienst van God is niet alleen de enige ware vrijheid, maar ook waardigheid en regering. Juda heerst, dit is: de vorsten en oversten van Juda heersen met God, zij gebruiken hun macht voor Hem, tot Zijn eer, en in Zijn belang. Zij heersen met God, die heersen in de vreze Gods, 2 Samuel 23. 3, het is hun eer, dat te doen, en hun lot zal zijn van God, gelijk die van Juda hier. Juda is Israël, een vorst Gods.

2. Hij was met de heiligen getrouw (of met de heiligen God), verbindt zich nauw met Zijn dienst, met Zijn priesters, met Zijn volk, met Abraham, Izak en Jacob, in wier voetstappen zij getrouwelijk wandelen. Zij treden in de weg van de godzaligen, die zo handelen heersen met God en verwachten hun loon in de hemel. Juda heerste nog, waaruit blijkt, dat de tijd komen zou, wanneer ook Juda zou opstaan en ontaarden. Zie, als wij zien, hoe velen er zijn, die God met leugen en bedrog omsingelen, dan is het een troost voor ons, te bedenken, dat Hij Zijn overblijfsel heeft, dat met een voornemen des harten Hem aankleeft. Voor hen, die aldus getrouw zijn tot de dood, is de kroon des levens weggelegd, als huichelaars en leugenaars hun deel buiten zullen hebben.

HOOFDSTUK 12

11:12 (12:1) Die van Efraïm hebben Mij omsingeld met leugen, en het huis Israëls met bedrog; maar Juda heerste nog met God, en was met de heiligen getrouw. 1 (12:2) Efraïm weidt zich met wind, en jaagt de oostenwind na; de gansen dag vermenigvuldigt hij leugen en verwoesting; en zij maken verbond met Assur, en de olie wordt naar Egypte gevoerd. 2 (12:3) Ook heeft de HEERE een twist met Juda, en Hij zal bezoeking doen over Jakob naar zijn wegen, naar zijn handelingen zal Hij hem vergelden. 3 (12: 4) In moeders buik hield hij zijn broeder bij de verzenen; en in zijn kracht gedroeg hij zich vorstelijk met God. 4 (12: 5) Ja, hij gedroeg zich vorstelijk tegen de Engel, en overmocht Hem; hij weende en smeekte Hem. Te Beth-el vond hij Hem, en aldaar sprak Hij met ons; 5 (12: 6) Namelijk, de HEERE, de God der heirscharen; HEERE is Zijn gedenknaam. 6 (12: 7) Gij dan, bekeer u tot uw God, bewaar weldadigheid en recht, en wacht geduriglijk op uw God. 7 (12: 8) In des koopmans hand is een bedriegelijke weegschaal, hij bemint te verdrukken; 8 (12: 9) Nog zegt Efraïm: Evenwel ben ik rijk geworden, ik heb mij groot goed verkregen; in al mijn arbeid zullen zij mij geen ongerechtigheid vinden, die zonde zij. 9 (12:10) Maar Ik ben de HEERE, uw God, van Egypteland af; Ik zal u nog in tenten doen wonen, als in de dagen der samenkomst; 10 (12:11) En Ik zal spreken tot de profeten, en Ik zal het gezicht vermenigvuldigen; en door de dienst der profeten zal Ik gelijkenissen voorstellen. 11 (12:12) Zekerlijk is Gilead ongerechtigheid, zij zijn enkel ijdelheid; te Gilgal offeren zij ossen, ja, hun altaren zijn als steen hopen op de voren der velden. 12 (12:13) Jakob vlood toch naar het veld van Syrie, en Israël diende om een vrouw, en hoedde om een vrouw. 13 (12:14) Maar de HEERE voerde Israël op uit Egypte door een profeet, en door een profeet werd hij gehoed. 14 (12:15) Efraïm daarentegen heeft Hem zeer bitterlijk vertoornd; daarom zal Hij zijn bloed op hem laten, en zijn Heere zal hem zijn smaad vergelden.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Een ernstige aanklacht, tegen Israël en Juda ingebracht, vanwege hun zonden, de reden waarom God met hen twist vers 2, 3. Vooral de zonde van trouwbreuk en onrecht waarvan Efraïm beticht wordt, vers 8, en waarvan Efraïm zich vrijpleit, vers 9. En de zonde van de afgoderij, vers 12, waardoor God verwekt wordt om met hen te richten, vers 15.
II. Waardoor deze hun zonde nog verzwaard wordt, namelijk door de eer die God vader Jacob geschonken had, vers 4-6, hun verheffing van een onaanzienlijk getal tot een groot volk vers 13, 14 en de zorg, die Hij voor hun zieleheil hal gedragen, door hun profeten te zenden, vers 11.
III. Een oproeping van de onbekeerden om zich tot God te bekeren, vers 7.
IV. Een aanwijzing van de genade, die God hun had voorbehouden, vers 10.

Hoséa 12:1-14

In deze verzen
I. Wordt Efraïm aangetoond zijn dwaasheid, als het zich op Egypte en Assyrië verlaat, wanneer het benauwd is, vers 2: Efraïm weidt zich met wind, dit is: voedt zich met ijdele hoop op mensenhulp, als het met God in vijandschap leeft. Wanneer het met teleurstellingen te kampen heeft, blijft het hetzelfde spel spelen en jaagt de oostenwind gretig en hijgend na, die het toch niet kan vatten, en, al kon het zulks, toch niet voedzaam naar schadelijk zou vinden. Een Engelsch spreekwoord zegt, dat de oostenwind voor mens noch beest goed is. Er was gezegd Hoofdstuk 8: 7: Zij hebben wind gezaaid en zullen een wervelwind maaien. Wat de mens zaait, dat zal hij maaien, en wat hij maait, daarvan eet hij, daarmede voedt hij zich, hij weidt zich met wind, met de oostenwind. Zie, degenen, die hun vertrouwen op het schepsel stellen, stellen zich dwaas aan en geven zich heel veel moeite om hun eigen ziel te bedriegen en zich ellende te bereiden. De ganse dag vermenigvuldigt hij leugen, dit is: vermenigvuldigt verbonden en overeenkomsten met zijn naburen, die alle hen teleurstellen, ja die zijn ondergang verhaasten. Juist de volken, waartoe hij zijn toevlucht neemt, zullen hem ten val brengen. Zij, die hun vertrouwen op leugens stellen, zullen er al meer begeren, om er te vaster

hun hoop op te kunnen bouwen, alsof veel saamgestrengelde leugens een waarheid konden vormen, of vele gebroken rietstaven en vermolmde stukken een stevige, dat zal blijken een grote zelfmisleiding en een grote jammer. Zij, die valse ijdelheden onderhouden, Jona 2: 8, zullen, naarmate zij die vermenigvuldigen, zich ook te meer teleurstellingen bereiden en te verder hunlieder weldadigheid verlaten. De mannen van Efraïm deden dat toen zij zich de hulp van de Assyriërs door een plechtig verbond meenden te verwerven, dat zij ondertekenden, bezegelden en bezwoeren. Zij maken verbond met Assur, maar zullen gewaar worden, hoe nutteloos zulks is, die machtige vorst zal zijn woord gestand doen zolang het hem behaagt. Zij meenden, zich de hulp van de Egyptenaren te verzekeren door rijke geschenken en voortbrengselen van hun land, niet slechts om hun gunst te verlangen, maar ook om te tonen, dat hun vriendschap wat waard was. De olie wordt naar Egypte gevoerd. Maar toen de Egyptenaren die prijs ontvangen hadden lieten zij Efraïm in de steek, en al de opoffering baatte niets. "Olerum perdidit et operam", olie en arbeid zijn beide verloren. Dit was zich weiden met wind, dit was leugen en verwoesting vermenigvuldigen.

II. Ook met Juda heeft God een twist, en met Jacob, hetgeen Juda en Efraïm beide insluit, vers 3: Ook heeft de Heere een twist met Juda, want, hoewel het een tijd lang nog met God had geheerst en met de heiligen getrouw geweest was, toch begon het nu te ontaarden. Of: hoewel Juda, door zich aan het huis van David en aan het huis van Aaron te houden, en dus de koninklijke en priesterlijke traditie te eren, in het rechte spoor bleef, in vroeger tijd met God had geheerst en in later tijd met de heiligen getrouw was geweest, toch had God om andere redenen een twist met Juda en maakte zich op om het te straffen. Zie, al hebben mensen in enige, in de voornaamste dingen misschien, gelijk, dat neemt niet weg dat zij in andere verbetering nodig hebben en dus ook beproefd worden, namelijk in dingen waarin zij ongelijk hebben. Er waren er onder de zeven gemeenten van Klein-Azië, die door Christus geprezen werden, maar desniettemin volgt er: Maar Ik heb enige weinige dingen tegen u. Zo ook hier. Ofschoon het zaad Jacob een volk was, nabij God, toch zal God het straffen om de verkeerde wegen, waarin het wandelt, en om de verkeerde daden, waaraan het zich schuldig maakt. Want God ziet de zonde ook in Zijn eigen volk en rekent daarvoor met hen af.

III. Beiden, Efraïm en Juda, worden herinnerd aan Vader Jacob, wiens zaad zij zijn en wiens naam zij de eer hadden te dragen, aan de buitengewone dingen, die hij en die God voor hem gedaan had, opdat zij zich te dieper schamen zouden, dat zij van zulk een beroemde stamvader ontaard waren en de luister van zo'n groten naam bezoedeld hadden. Zo wilde God hen opwekken en aanmoedigen om tot Hem terug te keren, tot de God van hun vader Jacob, in de hoop, om zijnentwil genade bij Hem te vinden. Hij had dit volk Jacob genoemd, vers 3, en gedreigd, het te zullen straffen, maar hoe zou Hij het overgeven? Hoe zal die grote naam uitgedelgd worden? 1. Aan die heerlijke zaken Jakob de aartsvader betreffende, wordt hier herinnerd, alleen met korte vermelding, want de voorvallen worden ondersteld, allen bekend te zijn.
a. Zijn worsteling met Ezau in de baarmoeder: daar hield hij zijn broeder bij de verzenen, vers 4. De geschiedenis vinden wij in Genesis 25:26. Het was een vroege dappere daad, een trachten naar de voorrang, een vroom verlangen naar het eerstgeboorterecht in het verbond, dat Ezau heeft veracht, hetgeen hem zozeer ten kwade is geduid. Maar zijn ontaard zaad, dat zich met de volken vermengde en verbonden met hen maakte, verontreinigde die kroon en legde die eer in het stof, die hij zo roemvol verworven had. Toen werd hem de heerschappij gegeven: De meerdere zal de mindere dienen. Toen werd hij door God als de uitverkorene aangewezen. Jacob heb Ik liefgehad, maar Ezau heb Ik gehaat. Maar zij hadden door hun zonde zowel Gods liefde als de heerschappij over hun naburen verbeurd.

b. Zijn worsteling met de Engel. Gedenkt, hoe uw vader Jacob zich vorstelijk gedroeg tegen de Engel, met de kracht, die God hem had gegeven, Hij twistte niet met hem naar de grootheid van Zijn macht, maar sloeg acht op hem, Job 23: 6. De Engel, met Wie hij worstelde, Die God genoemd wordt, onderstelt men daarom, dat de Zone Gods is, de Engel des verbonds. God was zowel Jacobs tegenpartijder als Zijn steun, en toonde in Zijn tweede werking Zich groter dan in Zijn eerste, als het ware strijdende tegen Hem met Zijn linker-, en met Zijn rechterhand hem meer kracht schenkende. Zo spreekt Dr. Pocock. Gods voorzienigheid streed tegen hem, als hem het een of ander gevaar ontmoette, toen hij naar huis terugkeerde, maar de genade Gods bekwaamde hem om vrolijk op zijn weg voort te gaan. En wanneer Zijn geloof zich grondde op Gods beloften, dan kwam dit alle vrees te boven, die Gods leidingen bij hem opwekken, dan droeg hij zich vorstelijk met God en overmocht Hem. Maar het heeft toch bijzonderlijk betrekking op zijn gebed om verlossing van Ezau en om een zegen: Hij overmocht Hem, want hij weende en smeekte Hem. Hier ontmoeten wij een samengaan van de hoogste moed en de grootste tederheid, Jacob worstelt als een held en weent als een kind. Zie, gebeden en tranen zijn de wapens waarmede de heiligen de roemrijkste overwinningen hebben bevochten. Zo werd Jacob een Israël, een vorst Gods, zijn zaad wordt Israël genoemd, maar zij waren die naam onwaardig, zij hadden hun gemeenschap met God verbeurd en verloren, doordat zij hun plicht verzaakt hadden en tegen Hem in opstand gekomen waren.

c. Zijn ontmoeting met God te Beth-El. Te Beth-El vond hij Hem en aldaar sprak Hij met ons. Hij vond God de eerste maal te Beth-El toen hij naar Paddan-Aram ging, Genesis 28:10 en de tweede maal, na zijn terugkeer, Genesis 35: 9 enz. Waarschijnlijk wijst dit vers op beide gelegenheden, want bij beide sprak God tot Jacob en vernieuwde Hij Zijn verbond met hem, de profeet mag wel zeggen: aldaar sprak Hij met ons, die Jacobs zaad zijn, want beide keren sprak God met Jacob ten aanzien van zijn zaad, Genesis 28:14: Uw zaad zal wezen als het stof van de aarde, en in Genesis 35:12: Aan uw zaad na u zal Ik dit land geven. zo maakte God een verbond met hem en met zijn zaad na hem. Billijk wordt het zaad Jacobs hierover bestraft, want in de eigen plaats, die vader Jacob Beth-El, huis Gods, genoemd had, als een herinnering aan de gemeenschap, die hij daar met God gehad had, richtten zij hun gouden kalveren op om die te dienen. zo veranderden zij BethEl in een Beth-Aven, huis van de ongerechtigheid. Daar sprak God met hen en beloofde hun overvloedige, grote beloften, die zij veracht en waarvan zij de zegen verloren hadden.

2. Uit deze geschiedenissen van Jacob worden twee gevolgtrekkingen gemaakt ten aanzien van Jacobs zaad.
A. Ze geven ons onderricht. Uit hetgeen tussen God en Jacob voorgevallen is, kunnen wij leren, dat JHWH, de Heere de God van de heirscharen, de God Israëls is, Hij was de God Jacobs, en dit is Zijn gedenknaam door alle geslachten van het zaad Jacobs, vers 6. Des te meer schande voor degenen, die deze gedenknaam van hun kerk vergeten, de God van hun vaderen verlaten en de Heere van de heerscharen voor Baäl verwisseld hebben. Zie, alleen diegenen worden voor Gods volk gerekend, die de gedenknaam Gods in ere houden de gedenknaam, die Hij zelf heeft ingesteld, waaronder Hij Zich bekend maakt en gediend wil wezen. Hier zijn twee gedenknamen, waardoor Hij van alle andere wordt onderscheiden, en waaronder Hij begeert, door ons erkend en aangebeden te worden.

a. De eerste noemt Zijn zelfbestaan. Hij is JHWH, vrijwel hetzelfde als Ik ben, Dezelfde, Die was, Die is, en Die komen zal, oneindig, eeuwig en onveranderlijk. JHWH is Zijn gedenknaam, Zijn bijzondere naam.

b. De andere noemt Zijn bestuur over alles. Hij is de God van de heerscharen, die alle legerscharen van hemel en aarde tot Zijn beschikking heeft en er gebruik van maakt naar Hem behaagt. Jacob zag Mahanaim-Gods twee legerbenden, omtrent de tijd, toen hij met de Engel heeft geworsteld, Genesis 32:1, 2, en zo leerde hij God de God van de heirscharen noemen en bracht die gedenknaam tot ons over. Gods namen, titels en eigenschappen zijn Zijn gedenknamen, er is geen behoefte Hem af te beelden. En wat een openbaring van God voor enen was, is Zijn gedenknaam voor velen, voor alle geslachten.

B. Ze geven ons een vermaning, vers 7, Is het, dat Jacob, uw vader, deze gemeenschap met de Heere de God van de heirscharen heeft gehad, en dat nog Zijn gedenknaam is? Dan
a. Laat degenen, die van Hem zijn afgedwaald, tot Hem terugkeren. Gij dan, bekeer u tot uw God. Hij, die de God Jacobs, de God Israëls was, is uw God, van Hem zijt gij onrechtvaardig en ondankbaar afgeweken, keer dus tot Hem terug door berouw en geloof, keer terug tot Hem als de Zijne, om Hem lief te hebben Hem te gehoorzamen en op Hem te vertrouwen.
b. Laat degenen, die bekeerd zijn, met Hem gemeenschap hebben in een heilige wandel en godzaligheid. Bewaar weldadigheid en recht weldadigheid in hun ondersteunen en helpen van armen en ellendigen, recht in ieder het zijne te geven. Wees vriendelijk jegens allen en doe niemand onrecht. Bewaar vroomheid en recht (zo kan men ook lezen), leef rechtvaardig en godzalig in deze tegenwoordige wereld, wees vroom en eerlijk. En zulks niet alleen nu en dan, maar met zorgvuldigheid en volharding en nauwgezet in de beoefening van de godzaligheid.
c. Laat hen, die met God wandelen, een leven van afhankelijkheid van Hem leiden: Wacht gedurig op uw God, met gelovige verwachting om van Hem alle hulp en nooddruft te ontvangen, die ge behoeft. Degenen, die een leven van overeenstemming met God leven zullen ook een leven van vertrouwen en troost genieten, tenzij ze dat zelf niet aannemen. Laat onze ogen geduriglijk op de Heere zijn, en laat ons een heilige gerustheid en vrolijkheid des geestes bewaren onder de bescherming van de goddelijke macht en de invloed van de goddelijke genade, zonder angst voor mogelijk kwaad door het geloof geduriglijk ons in Hem verblijdende, wachtende op onze Verbondsgod. In deze verzen zijn samengevoegd I. Vermaan wegens zonde. Als God verschijnt om met een volk te twisten, opdat Zijn eigen gerechtigheid te voorschijn trede, dan toont Hij deszelfs ongerechtigheid. Efraïm werd opgeroepen om tot zijn God terug te keren en recht te bewaren, vers 7.

Om nu aan te tonen hoe nodig deze terugkeer was, wordt hun gewezen, hoe hij door afgoderij van God is afgeweken en de wetten van recht en gerechtigheid heeft gebroken.
1. Hun wordt ten laste gelegd, de geboden van de tweede tafel overtreden te hebben, vers 8, 9. Merk hier op
A. Van welke zonde hij wordt beschuldigd: Hij is een koopman. De Engelse kanttekening leest een eigennaam: Hij is Kanaän, of een Kanaäniet, onwaardig de naam van Jacob of Israël te dragen en waardig als een vervloekte uit dit goede land geworpen te worpen gelijk eenmaal de Kanaänieten. Zie Amos 9: 7. Maar Kanaän betekent soms koopman en wordt hoogstwaarschijnlijk hier in deze zin bedoeld, terwijl Efraïm wordt beschuldigd van oneerlijkheid in de handel. Ofschoon God Zijn volk een land had gegeven, vloeiende van melk en honig, toch verbood Hij hun niet, zich door handel te verrijken, daarin, zowel als in het bewonen van het land waren zij de opvolgers van de Kanaänieten, zie zagen de overvloed van de zeeën en de bedekte verborgene dingen des zands, Deuteronomium 33:19. En wanneer zij nu eerlijke kooplieden waren geweest, zou hun daarvan geen verwijt zijn gemaakt, maar het zou hun een eer en een zegen geweest zijn. Maar zij zijn kooplieden gelijk de Kanaänieten waren, die alleen dan eerlijk waren als men hun op de vingers zag maar bedrogen, zodra ze hun kans schoon zagen. zo handelt ook Efraïm: hij bedriegt en verdrukt. Zie, er is verdrukking

door bedrog evenzeer als door geweld. Het zijn niet alleen vorsten, Heeren en meesters, die hun onderdanen of ondergeschikten verdrukken, maar ook kooplieden en handelaars staan vaak schuldig aan verdrukking jegens degenen, met wie wij zaken doen, wanneer ze van onwetendheid of dringende behoefte misbruik maken om hoge prijzen te bedingen of met strengheid betaling te eiser.

Efraïm bedroog,
a. Met zeer veel kunst en behendigheid: In des koopmans hand is een bedriegelijke weegschaal. Hij gebruikt een weegschaal en levert zijn waar bij maat of gewicht, als ware het hem om grote nauwkeurigheid te doen, maar zijn weegschaal is bedriegelijk, zijn maten en gewichten zijn vals, en zo pleegt hij het grootste bedrog onder de schijn van eerlijkheid. Zie, God let op kooplieden en handelaars, wanneer zij hun waren leveren en hun geld ontvangen, of zij eerlijk of oneerlijk te werk gaan. Hij merkt op, wat voor weegschaal zij in de hand houden en hoe ze die houden, en al merkt de koper het geheim bedrog niet, dat misschien de druk van een vinger uitricht, God ziet en weet het. Door ‘s mensen vernuft wordt handel een geheim, maar het is treurig, wanneer des mensen zonde er een geheim van ongerechtigheid van maakt.
b. Met veel vermaak en hoogmoed. Hij bemint te verdrukken. Verdrukking is al erg genoeg, maar ze te beminnen is nog erger. Zijn consciëntie bestraft en houdt hem niet meer tegen, als dat zo was kon hij de verdrukking niet liefhebben. Zijn verdorvenheid is zo groot en hij heeft zozeer over zijn beter ik gezegevierd, dat hij niet alleen de winst van de verdrukking, maar de verdrukking, dit is: de oneerlijkheid liefheeft. Hij zondigt om te zondigen en schept vermaak erin, dat hij de niets kwaads vermoedende bij de neus kan nemen.

B. Hoe hij zich zelf in deze zonde rechtvaardigt, vers 9. Goddelozen hebben wat te zeggen, wanneer men hen op hun fouten wijst, om die goed te praten, de éne of andere drogreden om de klem van de beschuldiging te ontkomen. Efraïm wordt beschuldigd van handelsbedrog. Wat voert hij nu ter verontschuldiging aan? Hij ontkent de aanklacht niet, zegt niet: onschuldig, maar erkent evenmin in ootmoed zijn schuld, vraagt geen vergiffenis, maar meent zich te rechtvaardigen. Veronderstel, dat hij een bedriegelijke weegschaal gebruikt.
Toch,
a. Voert hij aan, dat hij een goede winst heeft gemaakt. Laat de profeet zeggen, wat hij wil van dit bedrog, van het zondige ervan en de vloek Gods, die er op rust, hij kan maar niet inzien, dat er enig kwaad of gevaar in steekt, want hij weet zeker, dat het hem voordeel heeft opgeleverd. Evenwel ben ik rijk geworden, ik heb mij groot goed verkregen. Wat gij er ook van zegt ik ben er wel bij gevaren. Zie, vleselijk gezinde harten worden vaak in de mening, dat zij goed doen, bevestigd door werelds gewin en voorspoed in hun wegen. Maar dat is een groot zelfbedrog. Ieder woord van Efraïms pleitgrond toont zijn dwaasheid.

Ten eerste. Het is dwaasheid, de rijkdom van deze wereld groot goed te noemen, want dat is hij niet Spreuk. 23: 5.

Ten tweede. Het is dwaasheid te menen, dat wij die van onszelf hebben, te zeggen (gelijk sommigen lezen): Ik heb mij zelf rijk gemaakt, het grote goed, dat ik verworven heb, heb ik alleen te danken aan mijn vernuft en vlijt. Ik heb het verkregen, mijn krachten de sterkte van mijn hand heeft mij dit vermogen verkregen.

Ten derde. Het is dwaasheid te wanen, dat wat wij verkregen hebben, voor ons zelf is. Ik heb mij groot goed verkregen, als ware dat voor ons eigen bezit en gebruik bestemd, wij zijn slechts rentmeesters, die het in bewaring hebben ontvangen.

Ten vierde, het is dwaasheid, zich op rijkdom te beroemen en in overmoed uit te roepen: Ik ben rijk geworden. Rijkdom is geen eer voor de ziel, niet het kenmerk van de

godvrezenden en geeft geen zekerheid. Daarom, de rijke beroeme zich niet in zijn rijkdom, Jakobus 1: 9, 10.

Ten vijfde, het is dwaasheid te geloven dat onrechtvaardig verkregen rijkdom ons onschuldig maakt of zekerheid geeft of rust bezorgt, want de voorspoed van de zotten bedreigt en ruïneert hen. Zie Jesaja 47:10, Spreuk. 1:32.

b. Hij pleit, dat hij een goede naam behouden heeft. Het is een gewoonte van zondaars, wanneer zij door hun predikanten terecht vermaand worden, zich op hun buren te beroepen, en, omdat deze niets kwaads van hen weten of zeggen willen of goed noemen wat door hun predikanten wordt afgekeurd, die predikanten onbeschaamd tegen te spreken. In al mijn arbeid, zegt Efraïm, zullen zij mij geen ongerechtigheid vinden, die zonde zij, vers 9. Zie, vleselijk gezinde harten zijn geneigd een goede mening omtrent zichzelf te koesteren, wanneer hun buren zich gunstig over hen uitlaten. Efraïm was zeer zeker, want,

Ten eerste. Al zijn buren wisten, dat hij ijverig was in zijn handel, zij letten op al zijn arbeid en prezen hem daarvoor. De mensen zullen u prijzen, wanneer gij voor u zelf wel doet.

Ten tweede. Niemand van hen wist, hoe bedriegelijk hij in zijn handel te werk ging. Hij deed alles met zoveel overleg, dat niemand kon tegenspreken, dat hij met eerlijkheid handel dreef. Want of,

c. Hij verborg zijn bedrog, zodat niemand het ontdekte, welke ongerechtigheid ik ook bega, niemand zal ze vinden. Alsof geen ongerechtigheid God mishaagde, of noodlottig voor de ziel was, dan die ook voor mensen open en bloot ligt. Wat zal het ons helpen, dat geen mens ongerechtigheid in ons vindt, wanneer God zeer veel kwaad ontdekt en ieder verborgen werk, zelfs verborgen bedrog, in het gericht brengt? Of,

d. Hij verontschuldigde zijn bedrog, zodat niemand daar kwaad in zag: Zij zullen in al mijn arbeid geen ongerechtigheid vinden, die zonde zij, niets inderdaad slechts, niets, dat onverschoonbaar is, alleen wat vergeeflijk kwaad eigenlijk niet noemenswaard. Ook God, menen zij, zal daar nauwelijks opletten. Het is fatsoenlijke overtreding, niets dan algemeen gebruik, iedereen handelt zo, en het geeft voordeel. Dat is, denken zij, geen ongerechtigheid, geen zonde, niemand zal hen daarom minder achten. Maar God ziet met andere ogen dan de mens, en Zijn oordeel is verschillend.

2. Hij wordt voorts van afgoderij beticht van zonde tegen de eerste tafel van de wet, van wat bijzonderlijk ijdelheid heet, het maken en vereren van beelden, die ijdelheden zijn, vers 12. Zij zijn enkel ijdelheid, zij geven geen nut, maar bedriegen.
Nu vermeldt de profeet twee plaatsen, berucht om haar afgoderij:
a. Gilead aan de andere kant van de Jordaan, dat tevoren daarom gebrandmerkt is, Hoofdstuk 6: 8, Gilead is een stad van werkers der ongerechtigheid. Het is een ding, dat verbazing moet wekken, dat waard is in droefheid betreurd te worden. Gilead was een vruchtbaar, aangenaam land (spreekwoordelijk om zijn aangenaamheid beleend, Jeremia 22: 6), en verlaat dat zo snood de Heere? Het was een grensgebied, lag dus eerst bloot aan invallen van vijanden en had dus de meeste behoefte aan goddelijke bescherming. En toch onttrekt het zich daaraan door zijn ongerechtigheid? Is er ongerechtigheid in Gilead? Ja,
b. En tevens in Gilgal, daar offeren zij ossen, vers 12, daar zijn hun altaren, die zij hebben opgericht, hetzij voor vreemde goden ten hoon van God zelf hetzij voor de God Israëls met minachting van Zijn eigen aangewezen altaren, altaren als steenhopen op de voren van de velden. Is er alleen in Gilead ongerechtigheid? lezen sommigen. Is het alleen in deze afgelegen delen van het land dat het volk zo bijgelovig is, waar zij onmiddellijk aan heidenvolken grenzen? Neen, te Gilgal is men even slecht. In Gilead beschermde God Jacob,

hun vader, van wie Hij gesproken had, tegen de woede van Laban, en daar bedrijft gijlieden ongerechtigheid?

II. Hier vinden wij bedreigingen met wraak voor de zonden. Ik zal u nog in tenten doen wonen als in de dagen van de samenkomst, dat is: Ik zal u in zo'n toestand brengen, dat gij in tenten moet wonen gelijk de Israëlieten gedurende de veertigjarige woestijnreis, want dat waren de dagen van de samenkomst. Efraïm vergat dat God hem uit Egypte had opgevoerd en gemaakt had wat hij was, hij werd trots op zijn rijkdom en trachtte allen op oneerlijke wijze te vermeerderen. Daarom dreigt God, de woestijntoestand, toen men in tenten woonde, terug te roepen en hem arm, laag, verlaten zonder vaste woonplaats te laten. Zie het is billijk van God, wanneer de mens door zonde zijn tent in een huis heeft veranderd, door Zijn oordeel zijn huis weer tot een tent te vernederen. Dat is gewisselijk eene bedreiging, vers 15. Efraïm daarentegen heeft Hem zeer bitterlijk vertoornd door zijn ongerechtigheid, die Gode zo zeer mishaagt, dat zij Hem ten laatste bitterheid wordt. zo eigenzinnig was Efraïm in zijn zonde tegen kennis en overtuiging, dat, zo iemand ze zag hij niet anders kon zeggen, dan dat hij bedoelde, God ten hoogste te vertoornen. Het zou zeker zijn eigen verderf veroorzaken, dat kan niet anders, wanneer iemand God hoont en het vuur van Zijn wrake aansteekt.
Daarom,
a. Hij zal zijn verbeurd leven wegnemen: H) zal zijn bloed op hem laten, dat is: Hij zal hem niet onschuldig houden, maar de dood over hem brengen, die de bezolding van de zonde is. Zijn bloed zal op zijn hoofd zijn, 2 Samuel 1:16, want zijn eigen ongerechtigheid heeft tegen hem getuigd, en hij alleen zal ze dragen. Zie, wanneer zondaars omkomen, dan wordt hun bloed op hen gelaten.
b. Hij zal zijn verbeurde eer wegnemen: zijn Heere zal hem zijn smaad vergelden. God is zijn Heere, hij had door afgoderij en andere zonden de Heere gehoond en Hem oneer aangedaan, zijn naam en afkomst gesmaad, en anderen oorzaak gegeven, eveneens te doen. Nu zal God hem die smaad vergelden, naar het woord, dat Hij gesproken had: Die Mij smaden, zullen licht geacht worden. Zie, smadelijke zonden worden smadelijk gestraft. Als Efraïm God smaadheid had aangedaan, dan zullen zijn naburen hem ook smaad vergelden.

III. Nu volgt de herinnering van vroegere genade, om nog te dieper te overtuigen van zwarte ondankbaarheid in zijn opstaan tegen God. Laat hem schaamrood worden, als hij bedenkt,
1. Dat God hem uit een lage staat had opgeheven. Toen Efraïm rijk was geworden, had hij zich daarop verhoovaardigd en vergeten wat God hem had (opdat hij die weldaden niet vergete) opgedragen, jaarlijks te gedenken, Deuteronomium 26: 5. Mijn vader was een bedorven Syriër. Maar hier herinnert God er hem aan, vers 13. Laat hem gedenken, niet alleen wat Jacob voor eer had ontvangen, hoe vorstelijk hij zich tegen God had gedragen, vers 4 (een eer, waaraan Efraïm geen deel had, zolang hij in opstand tegen God verkeerde), maar ook welk een arme knecht hij was, toen hij bij Laban kwam, een omstandigheid, voldoende om hen te verootmoedigen, dat zich op zijn latere welstand verhieven. Jacob vlood toch naar het veld van Syrië, om zijn wraakzuchtige broer te ontkomen, en diende daar een gierige oom om een vrouw, en hoedde om een vrouw, omdat hij niets had, dat als huwelijksschat kon dienen. Jacob was een arme, geringe vluchteling, daarom mocht zijn nakomelingschap niet hoogmoedig zijn. Hij was een oprecht (de Engelse vertaling heeft: eenvoudig) man, wonende in tenten en schapen hoedende, daarom paste hem een bedriegelijke weegschaal slecht. Hij diende om een vrouw, die geen dochter van de Kanaänieten was, gelijk Ezau's vrouwen, daarom was het schande, zo te ontaarden, dat zijn zaad met de Kanaänieten op één lijn kwam te staan. God had hem op zijn vlucht en in zijn dienst bij Laban wonderlijk bewaard, zodat hij buitengewoon vermenigvuldigd was. En uit die wortel uit een dorre aarde was een aanzienlijk volk voortgesproten, dat zijn naam droeg, waardoor Gods goedheid jegens hem en zijn

geslacht verheerlijkt werd, maar hetwelk dat geslacht een blaam werd van lage ondankbaarheid jegens God, zijn Schepper en Weldoener.

2. Dat God hem uit de ellende bevrijd en verheven had tot zijn tegenwoordige hoogte, niet alleen uit armoede, maar ook uit slavernij vers 14, waardoor de verplichting om God te dienen te groter werd, en ook te groter zijn schuld, nu hij andere goden had nagevolgd.
a. De Heere voerde Israël op uit Egypte, opdat hij Hem dienen zou, en verwierf Zich door die uitleiding uit de slavernij een bijzonder recht op hem en op zijn dienst.
b. Hij bewaarde hem, gelijk schapen bewaard worden door des herders zorg. Hij behoedde hem tegen Farao's woede aan de Rode Zee, beschermde hem tegen alle gevaren van de woestijnreis en zorgde voor zijn onderhoud.
c. Hij deed dit door een profeet, Mozes, die, al wordt hij koning in Jeschurun genoemd, Deuteronomium 33: 5, toch als profeet onder Israël optrad, op bevel van God en door de macht van Diens woord. Het teken van Zijn gezag was geen schepter, maar een staf Gods. Daarmede gebood hij zowel Egypte's plagen als Israëls zegeningen. Mozes als profeet was een type van Christus, Handelingen 3:22, en toch is het door Christus als profeet, dat wij uit het Egypte van de zonde en van Satan worden uitgeleid, door de macht van Zijn waarheid.

Dit toont nu aan hoe zeer ondankbaar en onwaardig dit volk was,
(1). In hun verwerping van God, die hen uit Egypteland opgevoerd had, hetwelk in de aanhef van de tien geboden bijzonder vermeld wordt als een reden voor het eerste, waarom zij geen andere goden voor Zijn aangezicht zouden hebben.
(2). In het verachten en vervolgen van Zijn profeten, die zij hadden moeten liefhebben en waarderen, ook hadden zij moeten trachten uit te vinden, wat Gods bedoeling met hun zending was, om wille van die profeet, door wie God hen uit Egypteland geleid en in de woestijn bewaard had. Zie, de zegen, die wij door Gods woord hebben genoten, vermeerdert onze zonde en dwaasheid, zo wij het woord van God niet achten.

3. Dat God voor zijn opvoeding had gezorgd, toen hij opwies. Dit voorbeeld van Gods goedheid vinden wij in vers 11. Gelijk Hij hem door een profeet verlost had, zo ging Hij voort, door profeten tot hen te spreken. De mens, uit het stof van de aarde geformeerd, wordt ook door de aarde gevoed. zo was dit volk door profetie geformeerd en door profetie gevoed en onderwezen. Beginnende met Mozes en voortgaande tot al de profeten, door de verschillende eeuwen dier kerk heen, vinden wij, dat goddelijke openbaring hand aan hand ging met hun onderricht.
a. Zij hadden profeten, die God uit hun midden verwekte, Amos 2:11, een reeks profeten, zelden waren ze zonder een Geest van de profetie, van Mozes of tot Maleáchi toe.
b. Deze profeten waren zieners, zij hadden gezichten en dromen, waarin God hun onmiddellijk Zijn gedachten openbaarde, met volle verzekerdheid, dat het Zijn getuigenis was, Numeri 12: 6.
c. Deze gezichten worden vermenigvuldigd, God sprak niet eenmaal of tweemaal, maar menigmaal, als op het een gezicht niet gelet werd, dan zond Hij een ander. De profeten hadden verscheidenheid van gezichten en dikwijls herhaling van hetzelfde.
d. God had tot hen gesproken door de profeten. Wat die van de Heere ontvingen, brachten ze duidelijk en getrouw aan het volk over. Het volk had aan de Sinai God gebeden, of Hij tot hen spreken wilde door mensen gelijk zij, en dat had Hij ook gedaan.
e. In Zijn spreken tot hen door de profeten gebruikte Hij gelijkenissen, om Zijn boodschappen verstaanbaarder, aangrijpender en gemakkelijke: te onthouden te maken. De gezichten, die zij zagen, waren dikwijls gelijkenissen, en hun toespraken werden met gepaste vergelijkingen geïllustreerd. En, gelijk God door Zijn profeten gedaan had, zo deed Hij ook door Zijn Zoon,

Hij gebruikte gelijkenissen, want Hij opende Zijn mond door gelijkenissen. Zie, God houdt gedachtenis, al doen wij zelf dat niet, van de preken, die wij horen, en zij, die de genademiddelen lange tijd hebben genoten, vooral zo die zuiver, met kracht en overvloedig waren, die dus getrouw en liefdevol met Gods wil bekend gemaakt zijn, zullen in de dag der dagen heel wat te verantwoorden hebben, zo ze in de weg van de ongerechtigheid volharden.

IV. Hier vinden wij ten laatste een aanwijzing van verdere barmhartigheid, en die wordt gegeven te midden van zonde en toorn (zo verstaan sommigen vers 10): Ik ben de Heere uw God, van Egypteland af, die u toen en daar tot Mijn volk maakte en sinds die tijd uw God heb betoond, in een voortdurende reeks barmhartigheden en goedertierenheden, en die nog vriendelijk voor u ben, hoe slecht gij ook zijt. Ik zal u nog in tenten doen wonen, niet als in de woestijn, maar als in de dagen van de samenkomst, het Loofhuttenfeest, dat met grote vreugde gevierd werd, Leviticus 23: 40.
1. Zij zullen zien, door de genade Gods, dat, al zijn zij rijk en al hebben zij welvaart verkregen, toch nog in tenten wonen en zelfs in hun wereldsen voorspoed geen blijvende stad hadden.

2. Zij zullen nog reden hebben, zich in God te verblijden, en wel in de openbare samenkomsten. Het Loofhuttenfeest was het eerste plechtige feest, dat de Joden vierden na hun terugkeer uit Babel, Ezra 3: 4.

3. Deze, zowel als andere beloften, zouden haar volle vervulling hebben in de genade des Evangelies, die voor gelovigen op hun weg naar de hemel tabernakelen bouwt en hen oorzaak van vreugde, heilige vreugde in God geeft, zoals het Loofhuttenfeest eenmaal gedaan had, Zacharia 14:18, 19.

HOOFDSTUK 13

1 Als Efraïm sprak, zo beefde men, hij heeft zich verheven in Israël; maar hij is schuldig geworden aan de Baal en is gestorven. 2 En nu zijn zij voortgevaren te zondigen, en hebben zich van hun zilver een gegoten beeld gemaakt, afgoden naar hun verstand, die altemaal smedenwerk zijn; waarvan zij nochtans zeggen: De mensen, die offeren, zullen de kalveren kussen. 3 Daarom zullen zij zijn als een morgenwolk, en als een vroegkomende dauw, die heengaat; als kaf van de dorsvloer, en als rook uit de schoorsteen wordt weggestormd. 4 Ik ben toch de HEERE, uw God, van Egypteland af; daarom zoudt gij geen God kennen dan Mij alleen, want er is geen Heiland dan Ik. 5 Ik heb u gekend in de woestijn, in een zeer heet land. 6 Daarna zijn zij, naardat hunlieder weide was, zat geworden; als zij zat zijn geworden, heeft zich hun hart verheven; daarom hebben zij Mij vergeten. 7 Dies werd Ik hun als een felle leeuw; als een luipaard loerde Ik op de weg. 8 Ik ontmoette hen als een beer, die van jongen beroofd is, en scheurde het slot huns harten; en Ik verslond ze aldaar als een oude leeuw; het wild gedierte des velds verscheurde hen. 9 Het heeft u bedorven, o Israël! want in Mij is uw hulp. 10 Waar is uw koning nu? Dat hij u behoude in al uw steden! En uw richters, waar gij van zeidet: Geef mij een koning en vorsten? 11 Ik gaf u een koning in Mijn toorn en nam hem weg in Mijn verbolgenheid. 12 Efraïms ongerechtigheid is samengebonden, zijn zonde is opgelegd. 13 Smarten ener barende vrouw zullen hem aankomen; hij is een onwijs kind; want anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan. 14 Doch Ik zal hen van het geweld der hel verlossen, Ik zal ze vrijmaken van de dood: o dood! waar zijn uw pestilentien? hel! waar is uw verderf? Berouw zal van Mijn ogen verborgen zijn, 15 Want hij zal vrucht voortbrengen onder de broederen; doch er zal een oostenwind komen, een wind des HEEREN, opkomende uit de woestijn; en zijn springader zal uitdrogen, diezelve zal de schat van alle gewenste huisraad roven.

In dit hoofdstuk wordt op dezelfde, hoewel over ‘t algemeen niet zeer welluidende, snaren gespeeld als in de vorige. De mensen geven er niet om, als hun hun zonden of het gevaar van hun zonden worden bekend gemaakt, en toch is het nodig voor hun welzijn, dat ze met beide bekend gemaakt worden. Ook hun ze er niet beter van horen dan door het woord van God en hun getrouwe predikanten opdat ze hun zonde betreuren en laten en het gevaar afgewend worde. Hier,

I. Wordt het volk Israël bestraft en bedreigd om zijn afgoderij. vers 1-4.
II. Het wordt bestraft en bedreigd om Zijn wulpsheid, hoogmoed en weelde en andere misbruiken, van hun voorspoed en rijkdom, vers 5 -8.
III. Verwoesting komt over hen om deze en andere zonden, die wordt voorspeld als iets vreselijks, vers 12, 13, 15, 16.
IV. Degenen onder hen, die God bleven eren, worden bemoedigd in hun hoop, dat Hij zal verschijnen tot hun verlossing, al vallen hun koningen en vorsten en anderen, die hun tot steun en hulp moesten zijn weg, vers 9-11, 16.

Hoséa 13:1-15

Afgoderij was de zonde, die de Joden het geredelijkst omringde tot na de ballingschap de tien stammen vervielen daartoe het eerst maar vooral van de dagen van Achab af, en dit is de zonde, waarvan zij hier beschuldigd worden.
Merk op
I. Welke voorzorgen God neemt, dat ze niet weder tot afgoderij zullen vervallen. Dit hebben wij in vers 4. God deed wat er te doen was om hen nabij Zich te houden, wat kon Hij meer gedaan hebben.
1. Hij maakte Zich hun bekend als de Heere hun God, en maakte hen op bijzondere wijze Zich tot een volk. zowel door Zijn woord als door Zijn werken al de tijd van Egypteland af betuigde Hij: Ik ben de Heere uw God: Dat sprak Hij van de berg Sinaï: Ik ben de Heere uw God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis, heb uitgevoerd. Hij ging voort, dit te verklaren en te bewijzen door Zijn profeten en door Zijn leidingen.

2. Hij gaf hun een wet, die hun verbood: "Gij zult geen God kennen dan Mij alleen, vers 4. Gij zult niet alleen geen andere erkennen of dienen, maar ook geen kennis nemen van enige andere god, noch diens plechtigheden of dienst u eigen maken". Zie, het is een gelukkige onwetendheid, onbekend te zijn met wat wij niet weten moeten. Wij vinden hen geprezen, die de diepten van Satan niet gekend hebben.

3. Hij gaf daarvoor een goede reden: Er is geen Heiland dan Ik. Wat wij als een god aanmerken, daarin hopen wij ook een beschermer, en verlosser te vinden, om ons hier en hiernamaals gelukkig te maken, en wanneer wij bescherming hebben, dan zijn wij ook gehoorzaamheid schuldig, waar vrij heil vinden, moeten wij ook aanbidding brengen.

II. De eer, die Efraïm genoot, zolang hij zich vrijhield van afgoderij, vers 1. Als Efraïm sprak, bevende (Eng. vertaling), of met beving dit is, (gelijk Dr. Pocock het verstaat, terwijl hij zich jegens God gedroeg als vader Jacob, met tranen en smekingen, dus niet trots en onbeschaamd tegen God en Zijn profeten sprak, terwijl hij in heilige vreze voor God leefde en Hem zo diende), zo lang heeft hij zich verheven in Israël, dit is, zolang was hij in aanzien onder de stammen. Jerobeam, die uit die stam afkomstig was, verhief zich en zijn gezin. Wanneer hij sprak zo beefde men (gelijk onze vertaling luidt), dit is allen rondom ontzagen hem. Zie, degenen, die zich vernederen, vooral zo zij zich voor God verootmoedigen, zullen verhoogd worden. Wanneer mensen met bescheidenheid en zonder ophef van zichzelf spreken, met niet te groot vertrouwen op eigen oordeel en eerbied voor anderen, dan verheffen ze zich en krijgen een goede naam. Maar Efraïm is schuldig geworden aan de Baäl, en is gestorven, dit is hij heeft zijn goede naam verloren, zijn eer is verminderd en verdwenen, en hij is in het stof gelegd. Baäl is hier het inbegrip van alle afgoderij, toen Efraïm God verzaakte en beelden ging aanbidden, ontving de staat zijn dodelijke wond en deugde nergens meer toe. Zie, God te verlaten is iemands dood.

III. Het betreurenswaardige toenemen van de afgoderij onder hen, vers 2. Nu zijn zij voortgevaren te zondigen toen zij eenmaal begonnen waren Baäl te dienen, was het ijs gebroken, zij vervielen van kwaad tot erger, gingen meer afgoden dienen, en gaven zich aan steeds belachelijke dwaasheden over. Zie, de weg van de afgoderij, gelijk die van andere zonden, gaat naar beneden, en het is moeilijk daarop te blijven staan. Het is de droeve ervaring van allen, die God verzaken, dat zij steeds meer zondigen.
Laat ons hun afval nagaan.
1. Zij maakten zich gegoten beelden, trots, dat zij goden hadden, die zij in een gewenste vorm konden gieten, dit waren waarschijnlijk miniatuurkalveren als de zilveren temperen van Diana. IJveraars van deze kalverendienst droegen die waarschijnlijk met zich om er zich voor te buigen als ze wilden.

2. Zij maakten ze van hun zilver en twijfelden dan niet aan hun eigendomsrecht, wanneer zij ze met hun eigen geld gekocht of van hun eigen gesmolten zilver gemaakt hadden. Zie, welke kosten ze zich voor hun afgodendienst getroosten, waaraan zij het beste ten koste legden.

3. Zij maakten ze naar hun verstand, naar hun eigen smaak en lust. Zij overlegden welke vorm ze aan hun afgod zouden geven en maakten hem dienovereenkomstig, een god naar hun eigen oordeel. Of: naar hun eigen gelijkenis, in de vorm van een mens. En wanneer zij hun afgoden naar de gelijkenis eens mensen hadden geformeerd, dan maakten ze er ook stokken en stenen bij, want zij, die zij maken zijn hun gelijk, en allen, die op hen vertrouwen.

4. Die zijn allemaal smedenwerk. Hun beelden waren niet, gelijk van dat van Diana te Eféze bewaard werd, uit de hemel gevallen, Handelingen 19:35. Nee, de smeden stempelden er hun naam op, zo'n afgod was mensen werk. Zie Hoofdstuk 8: 6, Jesaja 44: 9 enz.

5. Al waren ze derhalve het werk van hun handen, toch had hun ziel ze lief, want zij zeiden: De mensen, die offeren, zullen de kalveren kussen. Of de priester riep het volk op, op die wijze de afgod hun hulde te brengen, of het volk, dat niet zo nabij mocht komen, riep dengenen toe, die offerden, dat die in hun naam en plaats de kalveren moesten kussen, omdat het dat zelf niet doen kon, zo begerig was het om een afgod diep te vereren, die men met eigen handen gemaakt had. Al waren het maar kalveren, het waren toch goden, en daarom werden ze vereerd en aangebeden. Zij kusten de kalveren als een teken van aanbidding of genegenheid of gehoorzaamheid. zo worden wij opgeroepen, de Zoon te kussen, Hem als onze Heere en onze God te erkennen.

IV. Bedreiging met Goddelijke wraak voor hun afgoderij. De Heere, Wiens naam IJveraar is, is een ijverig God en zal Zijn eer geen ander geven, daarom zullen allen, die de beelden dienen, beschaamd worden, Psalm 97: 7. Omdat zij zo gaarne de kalveren kusten, daarom zal God ze op duidelijke, voelbare wijze van hun dwaasheid overtuigen, vers 3. Zij beloven zich heel wat veiligheid en voldoening van de dienst van hun afgoden en de bevestiging van hun welvaart, maar God zegt hun, dat ze teleurgesteld en in hun ongerechtigheid weggedreven zullen worden. Dit wordt door vier vergelijkingen verduidelijkt.
Zij zullen zijn,
1. Als een morgenwolk, die regen belooft aan de dorstige aarde.

2. Als een vroegkomende dauw, die zo'n regen schijnt te verzekeren. Maar beide gaan heen, en de dag wordt even droog en heet als ooit, zo wuft en voorbijgaand was hun belijdenis van godzaligheid, Hoofdstuk 6: 4, en zo hadden zij Gods verwachting van hen teleurgesteld. Daarom was het billijk, dat ook hun voorspoed en hun verwachting van hun afgoden hen zou teleurstellen, en zo gaat het allen, die van deze wereld een afgod maken.

3. Zij zijn als kaf van de dorsvloer, licht en waardeloos, en als kaf door de wind zullen zij heengedreven worden, Psalm 1: 4, 35: 5, Job 21:18. Ja, 4. Zij zijn als rook uit de schoorsteen hinderlijk en lastig, zie Jesaja 65: 5 en ze zullen als rook uit de schoorsteen weggeblazen worden, die spoedig verspreid wordt en verdwijnt, Psalm 68:3. Zie geen blijvende, duurzame troost kan verwacht worden dan van God.

Wij kunnen hier opmerken,
1. De overvloedige zorg, die God voor Israël had gedragen, en de zegeningen, die Hij over hen had uitgestort, vers 5: Ik heb u gekend in de woestijn, heb acht gegeven op uw toestand en u van het nodige voorzien, zelfs in een zeer heet land, toen gij in grote verlegenheid verkeerde en in de gewone weg geen hulp mogelijk scheen. Zie een beschrijving van deze woestijn, Deuteronomium 8:15, Jeremia 2: 6, en zegt: De God die hen kende en als Zijn eigendom beschouwde en hen daar voedde, was inderdaad een Vriend, want Hij was een Vriend in nood en een alvermogende Vriend, die zo'n groot leger kon voeden als alle gewone middelen uitgeput waren, en zonder Wiens wonderdadige zorg voor hun dagelijksch brood zij zeker omgekomen waren. Zie, hulp in nood geeft verplichting en moet nimmer worden vergeten.

2. Hun onwaardig ondankbaar misbruik van Gods gunst jegens hen. God had niet alleen in de woestijn voor hen gezorgd, maar hen ook in het bezit gesteld van het land Kanaän, een goed,

groot en vruchtbaar land. En, vers 6 nadat hunlieder weide was, zijn zij zat geworden. God had hun beide overvloed en lekkernijen gegeven, en daarvan hadden zij, na de lange ontbering in de woestijn, waar zij alleen manna kregen, ook volop gebruik gemaakt. Dit was geen hoopvol voorteken, het zou er beter uitgezien en meer beloofd hebben, als zij er matiger en bescheidener van hadden genoten en geleerd, zich ook nog te verloochenen, want wat was het gevolg? Zij zin zat geworden, en hun hart heeft zich verheven. Hun weelde en zinnelijkheid hadden hen trots, onbeschaamd en zelfgenoegzaam gemaakt. Het duidelijks" wordt dat uitgesproken door Mozes, Deuteronomium 32:1-3 -15. Als nu Jeschurun vet werd, zo sloeg hij achteruit. Toen het lichaam van overvloed welgedaan werd, blies de ziel zich op met hoogmoed. Toen begonnen zij de godsdienst te achten als iets, dat beneden hen stond, zij konden zich niet meer vernederen tot zo'n dienst. De goddeloze, gelijk hij zijn neus omhoog steekt, onderzocht niet, Psalm 4:10. Toen zij in de woestijn arm en behoeftig waren, achtten zij het nodig, nabij God te blijven, maar toen zij in Kanaän gevestigd waren en daar het goede genoten, begonnen zij te geloven, dat zij Hem nu verder niet nodig hadden. Hun hart heeft zich verheven, daarom hebben zij Mij vergeten. Zie, wereldse voorspoed, als die 's mensen hoogmoed voedt doet hem God vergeten, hij denkt alleen aan Hem, als hij Hem nodig heeft. Toen Israël zat was geworden, wat kon toen de Almachtige meer voor hen doen? En daarom zeiden zij Job 22:17: Wijk van ons. Het is droevig, dat juist de gunsten, die ons aan God moesten herinneren en doen nadenken over de vraag, hoe Hem Zijn weldaden te vergelden, ons Hem doen vergeten en onverschillig jegens Hem maken. Wij moeten bedenken, dat wij uit Zijn hand leven, wanneer wij in de gewone weg onderhouden worden, al komen ons dan, gelijk Israël in de woestijn, geen wonderen verlossen.

3. Gods rechtvaardig ongenoegen over hun ondankbaarheid, vers 7, 8. De bedreigde oordelen, vers 3, spraken ervan, dat hun alle goed zou ontnomen worden. De bedreigingen gaan hier verder en voorspellen, dat allerlei kwaad over hen zal komen, want God, die hen zozeer begunstigd had, wordt nu hun vijand en strijdt tegen hen. Dit wordt hier met geduchte beelden geschilderd: Ik werd hun als een felle leeuw, als een luipaard loerde Ik op de weg. De leeuw is sterk, wie kan hem wederstaan? De luipaard is listig en waakzaam. Als een luipaard loerde Ik op de weg Dat roofdier ligt aan de kant van de weg in hinderlaag om reizigers te overvallen en te verscheuren, zo zal God met Zijn oordelen op hen loeren om hun kwaad te doen, gelijk Hij vroeger vol zorg was geweest om hun goed te doen, Jeremia 44:27. Geen gelegenheid zal Hij laten voorbijgaan om hun ondergang te bespoedigen en te verergeren Jeremia 5: 6. Een luipaard waakt tegen hun steden. Een lynx of gevlekt dier (want dat is de luipaard), is boven andere dieren om zijn kortzichtigheid bekend. Lynx visu, de ogen van een lynx. Dit beduidt, dat niet alleen de macht, maar ook de wijsheid Gods zich opmaakt tegen degenen, met wie Hij twist. Sommigen lezen (en de oorspronkelijke tekst laat dat toe): Ik zal zijn als een luipaard op de weg naar Assyrië. Het oordeel Gods zal hen overvallen juist wanneer zij op weg naar Assyrië, zijn, om vandaar hulp en bescherming te halen. Er wordt aan toegevoegd: Ik ontmoette hen als een beer, die van jongen beroofd is en daardoor wanhopig en zeer wreed geworden, 2 Samuel 17: 8, Spreuken 28:15, hetgeen te kennen geeft hoe zeer Gods toorn ontstoken was en hoe zwaar die op hen zou rusten. Hij scheurde het slot van hun hart. Men heeft opgemerkt, dat de leeuw het hart van zijn prooi zoekt, en zo zal God hen als een leeuw verscheuren. Hij zal zulke oordelen over hen zenden, als geschikt zijn om hun geest en levensdelen te verteren. Hun hart had zich verheven, vers 6, maar God zal doeltreffende middelen gebruiken om het te vernederen. Het wild gedierte des velds verscheurde hen, niet alleen zal God hun als een leeuw en een luipaard zijn, maar de voorspelling zal ook letterlijk vervuld worden, want het boos gedierte is één van de vier zware plagen waarmede God dat wederspannig volk zou verderven, Ezechiël 14:15.

Dit alles nu leert ons,
1. Dat misbruikte goedheid in te groter strengheid verandert. Zij, die God verachten en beledigen, wanneer Hij voor hen een zorgvuldig tedere Herder is, zal ondervinden, dat Hij voor Zijn eigen kudde als een verscheurend dier kan worden. Degenen, die God met grote lankmoedigheid tevergeefs heeft verdragen en met grote toegenegenheid uitgenodigd, zullen Zijn toorn ervaren, als zij vaten des toorns worden, Romeinen 9:22. "Patientia laesa fit furor, " veracht geduld verkeert in toorn.

2. Dat de oordelen Gods, wanneer zij onboetvaardige zondaars treffen, onweerstaanbaar en zeer vreselijk zijn. Zij zullen het slot huns harten verscheuren, de ziel met verwarring vervullen en ze verscheuren. Wij zullen even onmachtig daartegenover staan als een lam tegenover een brullenden leeuw, want wie kent de sterkte van Gods toorn? Wetende de schrik des Heeren, laat ons dan vrede met Hem zoeken, want zijn wij sterker dan Hij? Het eerste van deze verzen is de hoofdinhoud de somma van al de overige, vers 9, waar wij hebben:
1. Al de schuld van Israëls ondergang op hem zelf gelegd. O Israël, het heeft u bedorven, het is uw eigen schuld, of: uw verderf komt daar vandaan, namelijk van al die zonde en dwaasheid, waarvan gij tevoren beschuldigd zijt, Gelijk uw boosheid u menigmaal gekastijd heeft, zo zal ze ten slotte u ten val brengen. Zie, die willens en wetens zondigen zijn zelfverwoesters. Hardnekkige onboetvaardigheid is de grootste zelfmoordenaar. Zij, die door de verwoester verwoest worden, hebben hun bloed op hun hoofd, zij hebben zichzelf verwoest.

2. Alle eer van hulp, aan Israël verleend wordt de Heere toegeschreven: in Mij is uw hulp. Dat is,
a. Het kon geweest zijn: Ik had u willen helpen en u genezen, maar gij wilde noch geholpen, noch genezen worden, gij wilde onverbiddelijk uw eigen verderf tegemoet gaan. Dat zal het oordeel van de zondaars verzwaren, niet alleen dat zij gedaan hebben wat hun ondergang ten gevolge moest hebben, maar ook, dat ze de aanbiedingen Gods afgeslagen en Zijn pogingen tot hun heil tegengewerkt hebben. Ik heb u willen bijeenvergaderen, maar gij hebt niet gewild. Zij konden gemakkelijk en geheel en al geholpen zijn maar zij hebben de hulp van zich gestoten. ja,
b. Het kon dus zijn: Uw geval is hachelijk, maar niet wanhopig. Gij hebt u zelf verwoest, maar kom tot Mij, en Ik zal u genezen. Die plank werd de schipbreukeling weggeworpen, tot verheerlijking niet alleen van Gods macht, dat Hij helpen kan als er geen uitkomst meer bestaat, hen helpen kan die hulpeloos zijn, meer ook tot verheerlijking van Zijn genade dat Hij degenen wil helpen die hun eigen ondergang hebben bewerkt en daarom billijk aan hun lot konden worden overgelaten, dat Hij helpen wil degenen, die zo lang Zijn hulp geweigerd hebben. Dr. Pocock geeft een afwijkende lezing en verklaring van deze woorden: O Israël, dit heeft u bedorven, dat in Mij uw hulp is. Het leunen op God en Zijn hulp heeft u stout gemaakt in die goddelijke wegen, die uw ondergang zijn geworden. In de overige verzen nu, kunnen wij zien:

I. Hoe Israël zichzelf heeft bedorven. Er wordt gezegd, Hoofdstuk 14:1. Zij, Samaria, is weerspannig geweest tegen haar God, heeft haar verbond met Hem gebroken, een verbintenis met Zijn vijanden aangegaan en de wapens tegen Hem opgenomen. Dit was de zaak, die Israël bedorven heeft, want nooit heeft zich iemand tegen God verhard en voorspoed gehad. Zie, degenen, die tegen hun God opstaan, verderven zichzelf, want zij maken Hem hun vijand, tegen Wien ze toch niet bestaan kunnen.
1. Zij leggen zich toorn op tegen de dag van de wrake en werken zo hun eigen ondergang. Zo doen zij dag aan dag, en die dagen zullen op de jongste dag in herinnering gebracht worden,

vers 12. Efraïms ongerechtigheid is samengebonden, zijn zonde is opgelegd. God heeft er nota van genomen, ze in Zijn boek geschreven, Hij zal ze voorbrengen en er later rekenschap van vragen. Hun vroegere zonden werken mee tot hun later oordeel, zij zijn bij Hem opgesloten, Deuteronomium 32:34, 35, Job 14:17. Zij zijn welbewaard en worden niet vergeten, noch het getuigenis tegen de zondaar verloren: ze mogen verborgen zijn en de zondaar zelf onbewust zijn. Zij zijn opgesloten in Gods alwetendheid en in des zondaars consciëntie. Zie, de zonde des zondaars wordt niet vergeten tot ze vergeven wordt, anders wordt er nauwkeurig boek van gehouden, en dat boek eenmaal geopend.

2. Zij maken geen haast, zich te bekeren en hulp bij God te zoeken, wanneer zij Zijn kastijding ondergaan.
a. Zij veroorzaken hun eigen verderf, omdat ze niet doen wat zij moeten voor hun eigen zaligheid, vers 13. De zonde brengt hen in moeite en smart: Smarten van een barende vrouw zullen hem aankomen. Zij zullen lijden om hun zonde, en ze zo leren kennen, zij zullen er door in pijn en doodsangst geraken, zeer scherp en streng, als de pijn van een barende vrouw, vol hoop en belofte, en wachtende op de naderende verlossing, daardoor kastijdt God ze en bedoelt hun welzijn. Zij worden getuchtigd, maar niet vernield. Maar

b. Zij worden door die kastijding niet geleerd gelijk het moest, niet gebracht tot berouw en bekering, waardoor hun smart in vreugde zou veranderd zijn. Hij is een onwijs kind, want anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan, maar doorbrekende, worstelen om uit te komen, opdat hij niet in de geboorte omkome en dood geboren worde. Ware het kind, waarvan de moeder in arbeid is, bekwaam om zijn eigen belang te behartigen, dan zouden wij het een onwijs kind noemen, als het verkoos zo lang in de geboorte te blijven steken want de omzwevende gevangene zal haastiglijk losgelaten worden, en hij zal in de kuil niet sterven Jesaja 51:14. Zie, zij kunnen terecht hun eigen verwoesters genoemd worden, die hun bekering uitstellen, waardoor alleen zij behouden konden worden. Degenen, die hun bekering uitstellen, lopen gevaar, ze onmogelijk te maken, laten dezulken toch haast maken en zo spoedig mogelijk de enig goede keuze doen.

3. Daarom worden zij verdorven, omdat zij datgene gedaan hebben, wat hun ondergang zeker maakte, en nagelaten wet hun enige hulp had kunnen zijn. Hier vinden wij eene droeve beschrijving van de ellende, waartoe zij veroordeeld zijn, vers 15 en Hoofdstuk 14:1. Hier wordt stilzwijgend aangenomen, dat Efraïm vrucht zal voortbrengen onder de broederen, zijn naam betekent vruchtbaarheid. Hij is vruchtbaar ten aanzien van de voortbrengselen zijns lands en het grote aantal van de bewoners, het was beide een rijke en volkrijke stam, gelijk tevoren was voorspeld, maar de zonde verkeer! deze vruchtbaarheid in onvruchtbaarheid. Jozef was een vruchtbare tak, maar de zonde had hem verdord. De oorzaak was een oostenwind, die de invallenden vijand moet voorstellen. Die wordt genoemd een wind des Heeren, niet slechts omdat het een grote en sterke wind zal zijn, omdat hij op goddelijk bevel waaien zal. Hij zal komen van de Heere en doen wat hem behaagt.

Zie, welke uitwerking die wind zal hebben op de bloeiende stam, en welke verwoesting hij zal teweegbrengen.
A. Was het een rijke stam? De vreemde vijand zal hem geheel verarmen. De wind des Heeren zal opkomen uit de woestijn, een verschroeiende wind, die de springader zal uitdrogen en de fontein zal opdrogen, waarmede die boom bewaterd werd, en die de bronnen van zijn welvaart uitmaakten. De invaller zal het land verwoesten en zo de landman verarmen handel en verkeer onderscheppen en zo de koopman tot de bedelstaf brengen. Laat de grote mannen, wier rijkdom in hun schatten ligt, niet menen, dat zij het oordeel zullen ontgaan, want het zal

de schat van alle gewenst huisraad roven. Zie de dwaasheid dergenen, die hun schatten op aarde opleggen, als gewenst huisraad (begeerlijke vaten, gelijk er letterlijk staat), waarop zij hun genegenheid stellen en waarvan zij hun troost en voldoening verwachten. Zulke schatten kunnen vergaan, en zij doen hun eigenaars vergaan: zij zijn wat mot en roest verderft en waarnaar dieven en krijgslieden graven om ze te stelen. Wijs en gelukkig zijn zij, die hun schat in de hemel hebben, in de goederen van die wereld, die niet kan bederven en waarnaar geen dieven graven, die zijn eeuwig gelukkig en waarlijk wijs.

B. Was het een volkrijke, talrijke stam? De vijand zal het land ontvolken en zijn inwoners weinig maken: Samaria zal woest worden, zonder bewoners.
a. Zij zullen afgesneden worden, die de steun en vreugde van het tegenwoordige geslacht zijn, de mannen, die wapenen dragen, zullen ze te vergeefs dragen, want zij zullen door het zwaard vallen, zodat er niemand zal zijn om de woede van de vijand het hoofd te bieden, of zorg te dragen voor het algemeen en de bijzondere gezinnen.
b. Zij zullen afgesneden worden, die het zaad en de hope van het volgend geslacht waren, die zouden opstaan in plaats van de door het zwaard gevallenen. De gehele natie moet uitgeroeid worden, daarom zullen hun kinderkens verpletterd worden op de wreedste en barbaarste wijze, en wat nog onmenselijker is, hun zwangere vrouwen zullen opengesneden worden. Zo zal de heerlijkheid van Efraïm wegvliegen van de geboorte, en van moeders buik en van de ontvangenis af, Hoofdstuk 9:11 10:14. Zie voorbeelden van deze wreedheid.1 Kon.8:12, 15:16, Amos 1:13.

II. Laat ons nu zien, hoe God de hulp was van dat zichzelf verdervend volk, hun enige hulp, vers 10: Ik wil uw koning zijn (Eng. vert.) om ze te regeren en ze te redden. Ofschoon zij geweigerd hadden, Zijn onderdanen te zijn en tegen Hem opgestaan waren, toch wilde Hij nog hun Koning zijn en hen niet verlaten. De taak en zorg van een goed koning is, Zijn volk te behoeden en te bewaren niet alleen voor de ondergang door vreemde vijanden, maar ook door eigen schuld of onderlinge vete. Zo wil God nog Israëls Koning zijn, gelijk Hij vanouds geweest was.
Zie, onze toestand zou ellendig zijn, zo niet God beter voor ons was dan wij voor ons zelf zijn.
1. God wil hun Koning zijn, nu zij geen anderen koning hebben, Hij wil hen beschermen en redden, als degenen, die hen beschermen en redden moesten, afgesneden zijn, Ik zal hem zijn (zo kan vers 10 gelezen worden), hem, die u zal helpen. Waar is uw koning nu? Dat hij u behoude in al uw steden, die voor u is, en uitgaat, die uw oorlogen voert, wanneer uw steden door vreemde macht ingenomen zijn, en die binnenlandse onlusten dempt? Waar zijn uw richters, die het publieke recht en de openbaren vrede moesten handhaven? Want gerechtigheid en vrede kussen elkander. Waar zijn de rechters, die gij zo zeer begeerdet, op wie gij vertrouwdet waarvan gij zeidet. Geef mij enen koning en vorsten?

Dit ziet,
a. Op de dwaze, goddeloze wens, die het ganse volk uitte naar een koning, omdat zij de Godsregering, de Theocratie, moede waren, waaronder zij geleefd hadden ten tijde van de Richters, maar die zij nu te min achtten. Zij verwierpen Samuel, en in hem de Heere, toen zij zeiden: Geef ons een koning, zoals de volken hebben, hoewel toch de Heere hun Koning was.
b. Op de begeerte van de tien stammen naar een vorst, die niet uit het huis van David was, omdat ze die wettige vorst, Rehabeam, te absoluut en te hard vonden, en zij hoopten er beter bij te varen, als zij Jerobeam verkozen.
Beide zijn voorbeelden

(1). Van ‘s mensen slechte zorg voor zichzelf. Wanneer hij niet tevreden is met zijn tegenwoordig lot, dan verlangt hij naar wat nieuws en verwacht zijn heil van verandering. Maar hij wordt dan gewoonlijk teleurgesteld en vindt de verwachte verbetering niet of met iets ergers daarneven.

(2). Van ‘s mensen goddeloosheid, als hij meent Gods geboden te kunnen verbeteren of aanvullen. God gaf Israël richters en profeten voor hun leiding, maar zij werden die moede en riepen: Geef mij een koning en vorsten. God gaf hun het huis van David en bevestigde dat door Zijn verbond aangaande het koningschap, maar ook dat verdroot hen spoedig, en toen riepen ze: Wij hebben geen deel aan David. Degenen, die geen behagen scheppen in hetgeen God hun toebeschikt, werken hun eigen ondergang, zij menen het beter te weten dan God. In deze beide gevallen gaf God hun hun zin, eerst met Saul, daarna met Jerobeam. En wat hebben zij daarbij gewonnen? Saul was hun gegeven in Zijn toorn (met donder en regen, 1 Samuel 12:18, 19) en daarna weggenomen in Zijn toorn op het gebergte Gilboa. Het koninklijke gouvernement van de tien stammen werd wederom gegeven in Zijn toorn, niet alleen over Salomo’s afval, maar ook over de begeerte van de tien stammen, om hun ontevredenheid met het huis van David. En nu stond God op het punt, ook het koningschap over de tien stammen in Zijn toorn weg te nemen en over te leveren aan de koning van Assyrië. Waar is uw koning nu? Hij is weg, en gij zult vele dagen blijven zitten zonder een koning en zonder een vorst. Gij zult niemand hebben om u te redden, niemand om u te regeren. Zie,

Ten eerste, geeft God menigmaal in Zijn toorn wat wij in zondige begeerte verlangen, geeft het met een vloek, en geeft ons over aan de begeerte onzes harten. Zo gaf Hij Israël eenmaal kwakkelen.

Ten tweede worden wij gewoonlijk teleurgesteld in hetgeen wij in zondige begeerte afbidden, het kan ons niet verschaffen wat wij ervan verwachten.

Ten derde neemt God wat Hij in toorn geeft, ook in toorn af, wat Hij geeft, als wij het niet in Zijn gunst begeren, neemt Hij af, omdat wij het niet goed gebruiken. Het is het geluk van de heiligen, dat God, hetzij Hij geeft of neemt, alles in liefde doet en ons reden geeft Hem te danken. De reinen is alles rein. Het is de ellende van de goddelozen, dat, hetzij God geeft of neemt alles in toorn geschiedt, hun is niets rein, niets van wezenlijk nut.

2. God zal voor hen doen wat geen andere koning voor hen kan doen, al hadden zij er nog een gehad, vers 14. Ik zal hen van het geweld van de hel verlossen. Al wordt Israël naar het vlees aan de verwoesting prijs gegeven, toch heeft God genade bereid voor Zijn geestelijk Israël, in hetwelk al Zijn beloften haar vervulling zouden hebben, en daartoe behoort ook deze belofte, want daarop past de Apostel ze toe 1 Korinthe 15: 55, wanneer hij spreekt van de gezegende opstanding van de gelovigen op die grote dag, zonder daarbij uit te sluiten hun geestelijke opstanding uit de dood van de zonde tot een heilig, hemels, geestelijk, goddelijk leven. Er wordt beloofd,

a. Dat de gevangenen bevrijd zullen worden, van het geweld van de hel zullen verlost worden. Hun verlossing zal een vrijkopen zijn, wij weten wie dat rantsoen betaald heeft, want het was de Zoon des mensen, die Zijn leven gegeven heeft tot een rantsoen voor velen, Mattheüs 20:28. Hij is het, die hen dus vrijgekocht heeft. Degenen, die, als zij zich bekeren en geloven, om wille van Christus’ gerechtigheid van de schuld van de zonde en van dood en hel bevrijd worden, die de bezoldiging van de zonde zijn, die zijn de vrijgekochten des Heeren, welke in die grote dag in zegepraal uit het graf zullen opstaan. Het zal het graf onmogelijk zijn, hen te houden in banden des doods, gelijk het eenmaal hun Hoofd niet houden kon.

b. Dat de overwinnaar overwonnen zal worden. O dood, waar zijn uw pestilentiën? Jezus Christus heeft ze teniet gedaan, toen Hij hem overwonnen heeft, die de macht des doods had, namelijk toen Hij in Zijn eigen opstanding over dood en hel getriomfeerd heeft. Maar zijn algehele overwinning zal in die grote dag zijn, wanneer al Zijn gelovigen zullen opstaan, wanneer de dood verslonden wordt tot overwinning, en de laatste vijand te niet gedaan. De apostel neemt dit woord over als hij juicht: Dood! waar is uw prikkel? waarmede gij zo lang de wereld hebt geplaagd en benauwd? Hel, waar is uw overwinning? of verwoesting, waarmede gij het menselijk geslacht zo lang gebonden hebt?
Christus heeft de dood teniet gedaan, heeft zijn macht gebroken en ons zo bekwaam gemaakt, er over te triomferen. Deze belofte heeft Hij gegeven, en ze zal vervuld worden aan allen, die de Zijnen zijn, want berouw zal van Zijn ogen verborgen zijn. Nimmer zal Hij het eenmaal uitgesproken oordeel over dood en hel herroepen, want Hij is geen mens, dat Hem iets berouwen zou. Daarom, God zij dank, die ons de overwinning geeft.

HOOFDSTUK 14

13:16 (14:1) Samaria zal woest worden, want zij is wederspannig geweest tegen haar God; zij zullen door het zwaard vallen, hun kinderkens zullen verpletterd, en hun zwangere vrouwen zullen opengesneden worden. 1 (14:2) Bekeer u, o Israël! tot de HEERE, uw God, toe; want gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid. 2 (14:3) Neem deze woorden met u, en bekeer u tot de HEERE; zeg tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid, en geef het goede, zo zullen wij betalen de varren onzer lippen. 3 (14: 4) Assur zal ons niet behouden, wij zullen niet rijden op paarden, en tot het werk onzer handen niet meer zeggen: Gij zijt onze God. Immers zal een wees bij U ontfermd worden. 4 (14: 5) Ik zal hunlieder afkering genezen, Ik zal hen vrijwilliglijk liefhebben; want Mijn toorn is van hem gekeerd. 5 (14: 6) Ik zal Israël zijn als de dauw; hij zal bloeien als de lelie, en hij zal zijn wortelen uitslaan als de Libanon. 6 (14: 7) Zijn scheuten zullen zich uitspreiden, en zijn heerlijkheid zal zijn als des olijfbooms, en hij zal een reuk hebben als de Libanon. 7 (14: 8) Zij zullen wederkeren, zittende onder zijn schaduw; zij zullen ten leven voortbrengen als koren, en bloeien als de wijnstok; zijn gedachtenis zal zijn als de wijn van Libanon. 8 (14: 9) Efraïm! wat heb Ik meer met de afgoden te doen? Ik heb hem verhoord, en zal op hem zien; Ik zal hem zijn als een groenende denneboom; uw vrucht is uit Mij gevonden. 9 (14:10) Wie is wijs? die versta deze dingen; wie is verstandig? die bekenne ze; want des HEEREN wegen zijn recht, en de rechtvaardigen zullen daarin wandelen, maar de overtreders zullen daarin vallen.

De strekking van dit hoofdstuk verschilt van die van de voorgaande. De laatste bestonden hoofdzakelijk uit verwijten over de zonde en bedreiging met Gods toorn. Dit is vol vermaningen tot bekering en beloften van barmhartigheid, en daarmede besluit de profeet. Al de voorgaande beschuldigingen en verschrikkingen, die hij had geuit, moesten op dit laatste hoofdstuk voorbereiden. Hij wondt opdat hij geneze. De Geest overtuigt van zonde, opdat Hij trooste. Dit hoofdstuk is een les voor boetvaardigen, de zulken waren er onder Israël te die dage, hoe treurig het er overigens voor stond. Wij hebben hier,

I. Aanwijzingen voor boetvaardigen, wat te doen en wat te zeggen, vers 2 -4.
II. Bemoediging tot berouw, naar aanleiding van Gods bereidwilligheid om terugkerende zondaars te ontvangen, vers 5-9, en de troost die Hij voor hen opgelegd heeft, vers 6-8.
III. Een plechtige aanbeveling van deze dingen aan onze ernstige overdenking, vers 10.

Hoséa 14:1-9

Hier hebben wij

I. Een vriendelijke uitnodiging aan zondaars, zich te bekeren, vers 2. Ze wordt gericht tot Israël, Gods belijdend volk. Zij worden geroepen, terug te keren. Zie, bekering moet gepredikt worden, zowel tot die zich binnen de grenzen van de kerk bevinden, als tot de heidenen daarbuiten. Gij zijt Israël, daarom zijt gij gehouden, jegens God uw plicht, dankbaarheid en gehoorzaamheid te bewijzen, uw afval van Hem is zoveel erger en uw terugkeer is zoveel noodzakelijker. Laat Israël zien 1. Wat het heeft gedaan om zijn bekering noodzakelijk te maken. Gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid. Gij hebt gestruikeld, gelijk sommigen lezen. Hun afgoden waren hun struikelblokken. Gij zijt van God afgevallen in zonde, vervallen van alle goed, neergevallen onder het gewicht van schuld en vloek. Zie, de zonde is een val, zij, die door haar zijn gevallen, hebben nodig door berouw weer op te staan.

2. Wat het te doen heeft in zijn berouw. Bekeer u, o Israël, tot de Heere, keer tot Hem als de Heere, van Wien ge afhangt, als uw God, en Verbondsgod, met Wien ge te maken hebt. Zie, het is van het grootste belang voor degenen, die tegen God zijn opgestaan, tot Hem terug te keren en de eerste werken weder te doen. Keer tot Hem terug van Wien gij zijt afgevallen, en die alleen kan u doen opstaan. Keer weer tot de Heere met uw ganse gemoed, zie niet alleen naar Hem uit, neem niet slechts enkele stappen naar Hem toe, maar kom geheel en al. De

oude Joden hadden een woord om dit uit te drukken: Berouw is een groot ding, want het brengt de mensen geheel op tot de troon van de heerlijkheid.

II. Nodige aanwijzingen worden gegeven, hoe boete te doen.
1. Zij moeten bedenken wat zij tot God zeggen zullen, wanneer zij tot Hem komen. Neem deze woorden met u. Van hen wordt verlangd, geen brand- of slachtoffers, maar boetvaardige gebeden en smekingen, de vrucht van uw lippen, niet van uw lippen alleen, maar uit uw hart, anders zijn uw woorden niets dan wind. Eén van de rabbijnen zegt: Het moeten zulke woorden zijn, die voortkomen uit hetgeen eerst binnen in de mens is gezegd, het hart moet de tong dicteren. Wij moeten goede woorden medenemen, door goede gedachten te koesteren en goede genegenheden op te vallen. "Verbaque praevisum rem non invita sequentur", zij, die een zaak meester zijn, zijn zelden om woorden verlegen. Zie, wanneer wij tot God komen, moeten wij bedenken wat wij tot Hem te zeggen hebben, want, als wij tot Hem komen zonder boodschap, zullen wij waarschijnlijk heengaan zonder antwoord, Ezra 9:10. Wat zullen wij zeggen? Wij moeten woorden medenemen uit de Schrift, van de Geest van de genade en van de gebeden, die ons leert roepen: *Abba, Vader,* en voor ons pleit.
2. Zij moeten bedenken wat zij doen zullen. Zij moeten niet alleen woorden meenemen, maar weerkeren tot de Heere, inwendig in hun hart, uitwendig in hun leven.

III. Om hun hierin tegemoet te komen en hen te bemoedigen, heeft het Gode behaagd, hen te leren wat zij zeggen moeten. Wij mogen zeker hopen, bij God verhoring te vinden, wanneer Hij zelf de woorden aangeeft, die wij te gebruiken hebben, ons de bede als in de mond legt, het verzoekschrift in de hand geeft, en Zijn eigen Geest het ons voorzegt, ongetwijfeld zullen wij voorspoed hebben, wanneer de werking van onze ziel met de ons hier aangeprezen woorden overeenstemt.
Zij zijn,
1. Vragende woorden. Om twee dingen wordt ons hier geleerd, te vragen:
a. Van schuld bevrijd te worden. Wanneer wij tot God terugkeren moeten wij tot Hem zeggen: Heere, neem weg alle ongerechtigheid. Zij leden ter wille van hun zonden, onder het gewicht van hun bezoeking, maar hun wordt gezegd, te bidden, niet als Farao: Neem deze dood van mij weg, maar: neem deze zonde van mij weg. Zie, wanneer wij in bezoeking verkeren, moeten wij meer jagen naar de vergeving van onze zonden dan naar wegneming van de smart. Neem alle ongerechtigheid weg, ontlast er ons van als van een last, waaronder wij haast verzinken, of als van een struikelblok, waarover wij vaak gestruikeld zijn. Heere, neem ze weg, dat ze niet tegen ons getuige, tot onze beschaming, tot onze veroordeling. Neem ze alle weg door een vrije en volkomen vergiffenis, want wij kunnen niets toebrengen om ook maar het geringste zelf uit te delgen. Wanneer God de zonde vergeeft, dan vergeeft Hij ze alle, hoe zwaar en menigvuldig ook, en wanneer wij tegen de zonde bidden, moeten wij tegen alle en niet tegen enkele of de meeste bidden, wij moeten geen enkele uitsluiten.

b. In Gods oog als rechtvaardigen te worden aangenomen: Geef ons het goede, of, gelijk de Engelsche vertaling luidt: Ontvang ons genadiglijk. Laat ons Uw liefde en gunst ontvangen en verleen ons en onze wandel Uw genade. Ontvang genadiglijk ons gebed, heb een welgevallen in het goede, dat wij door Uw genade in staat gesteld worden te volbrengen. Neem goed (wat er letterlijk staat) neem het om het ons te geven, naar de Engelse kanttekening: Geef goed. Dit volgt op de bede om wegneming van alle ongerechtigheid, want alvorens onze ongerechtigheid is weggenomen, hebben wij geen oorzaak, iets goeds van God te verwachten. De wegneming van alle ongerechtigheid baant de weg voor de gave van allerlei goed. "Romovendo prohibens", door weg te nemen wat in de weg stond. Geef het goede. Welk goed, wordt niet beslist, maar aan God overgelaten, het is niet wat de wereld goed heet, Psalm

4: 7, maar wat God goed noemt. Geef het goede, dat wij verbeurd hebben, maar dat Gij toch hebt beloofd, en dat wij behoeven. Zie, Gods genadige aanneming en de gezegende vruchten en tekenen dier aanneming moeten wij ernstig begeren en afsmeken, wanneer wij tot God terugkeren. Geef het goede, dat goede, dat ons goed maakt en bewaar ons van tot de ongerechtigheid weder te keren.

2. Woorden van belofte.
Ook die worden ons in de mond gelegd, niet om God te bewegen of Hem te verplichten ons barmhartigheid te betonen, maar om ons zelf te bewegen en tot terugkeer te verplichten. Zie, onze gebeden om vergeving en aanneming bij God moeten altijd vergezeld gaan van oprechte voornemens en beloften van nieuwe gehoorzaamheid.
Twee dingen moeten voorgenomen en beloofd worden:
A. Dankzegging. Vergeef onze zonden en neem ons aan, zo zullen wij betalen de varren van onze lippen. De Septuaginta vertaalt: de vrucht van onze lippen, een woord gebruikt van brandoffers, en dus met het Hebreeuws overeenkomende. De Apostel haalt dit woord aan, Hebreeën 13:15, en verstaat onder de vrucht van de lippen, een offerande des lofs, Gode opgeofferd. Zie, lof en dank zijn onze geestelijke offeranden en wanneer ze uit een oprecht hart voortkomen zijn ze God aangenamer dan een os, of een gehoornde var, die de klauwen verdeelt, Psalm 69:31, 32. En over het besef van onze vergiffenis en aanneming bij God zal ons hart zich in lof en dank uitspreken. Degenen, die genadiglijk aangenomen worden, moeten en mogen Hem offeren de varren van hun lippen, armelijke vergelding voor zo rijke weldadigheid, maar toch, indien oprecht, aangenamer dan de varren uit de stal.

B. Verbetering des levens. Hun wordt geleerd, niet alleen een goede belijdenis te doen, maar ook een wezenlijke hervorming des levens te beloven.
En hier worden wij onderricht,
a. In onze terugkeer tot God tegen de zonde de strijd aan te binden. Wij kunnen niet verwachten dat God de zonde wegnemen zal door ze te vergeven, zo wij ze niet wegnemen, door ze te verzaken.
b. In die strijd tegen de zonde zeer nauwgezet te zijn, evenzeer als in onze belijdenis, daar algemeenheden ons licht misleiden.
c. Vooral en meer opzettelijk tegen die zonden te strijden, die ons het gemakkelijkst afleiden, en waaraan wij het meest schuldig zijn. Wij moeten op onze hoede zijn en ons versterken, vooral tegen onze eigen ongerechtigheid, Psalm 18:24. De zonde, waartegen Israël in het bijzonder had te strijden, waaraan het zich het meest schuldig had gemaakt, was: dat het de eer, die God toekwam, een ander had gegeven, dit belooft het nimmer weer te zullen doen.

Ten eerste, het zal nimmer weer vertrouwen stellen in het schepsel, in plaats van in God alleen. Zij zullen niet meer op verbonden met vreemden vertrouwen: Assur, dat is: Assyrië zal ons niet behouden. Wij zullen niet meer de hulp van de Assyriërs inroepen, als wij in ellende zijn, gelijk wij tevoren gedaan hebben, Hoofdstuk 5:13, 7:11, 8: 9, wij zullen er geen overeenkomst meer mee maken, noch er ons op verlaten. Daar wij een God hebben, om tot Hem te gaan, een alvermogend God, om op te vertrouwen, willen wij van geen Assyrische hulp meer weten. Zij zullen niet meer op hun eigen krijgstoerustingen vertrouwen, vooral niet op die, welke hun verboden zijn, te vermenigvuldigen, wij zullen niet rijden op paarden, dit is wij zullen niet meer naar Egypte om hulp uitzien, want daar vandaan haalden zij hun paarden, Deuteronomium 17:16, Jesaja 30:16, 31:1, 3. Wanneer onze vijanden ons weer bedreigen dan zullen wij op God vertrouwen om onze infanterie te zegenen, en geen cavalerie gebruiken. Of: wij zullen op geen paarden rijden, om haastig van het een schepsel naar het andere te snellen, ten einde hulp te zoeken, wij zullen de naaste weg nemen, de enig zekere weg, door ons tot

God te wenden Jesaja 20: 5. Zie, waar berouw keert ons af van op een vleselijken arm te vertrouwen en leidt ons tot God, om op Hem alleen te steunen wat wij ook nodig hebben.

Ten tweede. Ook willen wij geen eer meer geven aan schepselen terwijl Gode alleen alle eer toekomt. Tot het werk van onze handen zullen wij niet meer zeggen: Gij zijt onze God. Zij moesten beloven, nimmermeer afgoden te zullen dienen, en dat om een goede reden: omdat het de ongerijmdste en dwaaste zaak ter wereld is, te bidden tot een god, die het werk is van onze handen. Wij moeten beloven, dat wij ons hart niet langer op werelds gewin zullen zetten, noch ons beroemen op onze uiterlijke godsdienstvormen, want dat is inderdaad te zeggen tot het werk van onze handen: Gij zijt onze God.

3. Nu volgen woorden, die hun als pleitgrond in de mond worden gelegd. Immers zal een wees bij U ontfermd worden. Wij moeten vrijmoedigheid om te bidden ontlenen, niet aan eigen verdienste, die God in ons ontdekken kan, maar enig en alleen aan de barmhartigheid, die wij in God hopen te vinden. Dit bevat reeds een grote waarheid, dat God voor de wezen zorgt, Psalm 68: 5, 6. Zo deed Hij in Zijn wet, Exodus 22:22. Zo deed Hij in Zijn voorzorgen, Psalm 27:10. Het is Gods privilege, hulpelozen te helpen. In Hem is barmhartigheid voor dezulken, zij zijn de rechte voorwerpen van Zijn genade. In Hem vinden zij die, daar is ze voor hen bewaard, en daar hebben zij ze te zoeken: Zoekt en gij zult vinden. Hier wordt daaruit een pleitgrond gemaakt om barmhartigheid en genade af te smeken en hun geloof te sterken.

a. Zij pleiten op hun ellendige toestand: Wij zijn wezen, hulpelozen. Diegenen mogen verwachten, bij God hulp te vinden, die geheel van hun eigen machteloosheid overtuigd zijn en ze ook erkennen. Dat is een goede schrede voorwaarts naar troost. Indien wij nog niet de vrijmoedigheid hebben, God onze Vader te noemen, toch beschouwen wij ons zelf zonder Hem als wezen en knielen daarom aan Zijn voeten, om met mededogen te worden aangezien.

b. Zij pleiten op Gods gewone lankmoedigheid voor hen, die in hun toestand verkeren. Bij u kan niet alleen, maar zal de wees vinden en vindt de wees barmhartigheid. Het is een grote bemoediging voor ons geloof en onze hoop, als wij tot God terugkeren, dat het Zijn welbehagen is, de wezen een Vader en de hulpelozen een hulpe te zijn. Wij vinden hier een antwoord des vredes op de gebeden van het terugkerend Israël. Zij zoeken Gods aangezicht en zoeken dat niet vergeefs. God zal hen zeker in een weg van barmhartigheid ontmoeten, die in een weg van bekering tot Hem terugkeren. Indien wij goede gebeden tot God opzenden, dan zal God tot ons spreken in goede beloften, gelijk Hij de Engel met goede woorden. troostelijke woordenantwoordde, Zacharia 1:13. Indien wij de voorafgegane woorden gebruiken, als wij tot God gaan, dan kunnen wij ook deze volgende woorden gebruiken om ons geloof te versterken, en zien, hoe die bij elkander passen.

I. Vrezen zij en sidderen zij voor Gods ongenoegen, en keren ze daarom tot Hem weer? Hij verzekert hun, dat op hun verootmoediging Zijn toorn van hen is afgewend. Dit is de grond van alle verdere gunsten, ons hier beloofd. Ik zal zo en zo doen, want Mijn toorn is afgewend, en daardoor de poort geopend, waardoor alle goed u toevloeit, Jesaja 12:1. Zie, hoewel God billijk grotelijks vertoornd is tegen zondaars, toch is Hij in Zijn toorn niet onverzoenlijk, die kan afgewend worden, en zal afgewend worden van degenen die zich van hun ongerechtigheid afkeren. God wordt met hen verzoend, die zich met Hem willen verzoenen en Zijn ganse heilige wil doen.

II. Bidden zij om wegneming van hun ongerechtigheid? Hij verzekert hun, dat Hij hun afkeringen zal genezen, gelijk Hij beloofd heeft, Jeremia 3:22. Zie, ofschoon afkerigen van God de gevaarlijke ziekten en wonden zijn, toch zijn ze niet ongeneeslijk want God heeft in

Zijn genade beloofd, dat zo afgekeerde zondaars tot Hem willen komen als hun Heelmeester en Zijn behandeling geen hinderpaal in de weg leggen, Hij hun afkeringen zal genezen. Hij zal de schuld van hun afkeringen door vergevende genade wegnemen en hun neiging tot afkering door vernieuwende genade helen. Hun ongerechtigheid zal hun ondergang niet zijn.

III. Bidden zij, dat God hen in genade wil aannemen? In antwoord daarop, zie, Hij belooft: Ik zal ze vrijwillig liefhebben. God heeft hen gehaat, toen zij in de zonde volhardden, Hoofdstuk 9:15, maar nu ze terugkeren en zich bekeren, heeft Hij ze lief, Hij houdt niet slechts op, toornig op hen te zijn, maar neemt een welgevallen aan hen en bedoelt hun goed. Hij heeft ze vrijwillig lief, met een volstrekte overvloedige liefde (gelijk sommigen vertalen), zodat er niets van Zijn vroeger misnoegen overblijft. Met een vrijwillige overvloeiende liefde (gelijk anderen menen), Hij is mild in Zijn liefde voor hen en acht niets te veel, om voor en aan hen te doen. Of: met een opgeruimde, gewillige liefde, Hij heeft lief zonder terughouding of beperking. Hoe zou Ik u weer aannemen? had Hij in de dagen van hun afval gesproken. Hoe zou Ik u opgeven? luidt het nu. Of: met een onverdiende, voorkomende liefde. Wien God liefheeft, die heeft Hij vrijwillig lief, niet omdat die het verdient, maar naar zijn eigen welbehagen. Hij heeft lief, omdat Hij liefhebben wil, Deuteronomium 7: 7, 8.

IV. Bidden zij, dat God hun het goede geven zal? In antwoord op die bede, zie wat beloofd wordt: Ik zal Israël zijn als de dauw, vers 6.
Merk op
1. Welke gunst God hun verlenen wil. Het is de zegen van hun vader Jacob, Genesis 27:28. Zo geve u dan God van de dauw des hemels. Ja, niet alleen zal God hun geven wat zij behoeven, maar Hij zelf zal hun zijn wat zij nodig hebben: Ik zal Israël zijn als de dauw. Dit verzekert geestelijke zegeningen in hemelse dingen, en het volgt op de genezing van hun afkeringen, want vergevende genade wordt altijd gevolgd door vernieuwende genade. Zie, voor Israëlieten wil God zelf als de dauw zijn. Hij wil ze onderwijzen, Zijn leer zal druipen als een regen, en Zijn rede vloeien als een dauw Deuteronomium 32:2. Zij zullen al meer en meer van Hem weten, want Hij zal tot hen komen als een regen, Hoofdstuk 6:3. Hij zal hen verfrissen met Zijn troost, zodat hun ziel zal zijn als een gewaterde hof, Jesaja 58:11. Hij zal ware boetvaardigen zijn als de dauw van Israël, toen zij in de woestijn waren, dauw, die hun manna verborgen hield, Exodus 16:14, Numeri 11: 9. De genade des Geestes is als verborgen manna in dauw gehuld, God zal hun brood van de hemel geven, gelijk Hij eens overvloedig aan Israël in de woestijn heeft gedaan.

2. Wat de vrucht zal zijn van die gunst, die in hen wordt gewerkt. De dus vrijwillig hun geschonken genade zal niet vergeefs zijn. Die zielen, die Israëlieten, wie God is als de dauw op wie Zijn genade neerdruipt.

A. Zullen groeien. Nu het kwaad door Gods genade goed gemaakt is, zal het al beter en beter worden, want waarachtige genade neemt toe.
a. Zij zullen opwaarts groeien en bloeien, zij zullen bloeien als de lelie, of, gelijk sommigen lezen, bloeien als de roos. De wasdom van de lelie gelijk die van alle bolgewassen, komt zeer snel. De wortel van de lelie schijnt ‘s winters in de grond verloren, maar wanneer de verkwikkende dauw van de lente komt, maakt die hem weer levendig. Zo doet Gods genade jongbekeerden soms zeer snel toenemen. Wanneer de lelie haar volle grootte heeft bereikt, is ze een liefelijke bloem, Mattheüs 6:29, zo is genade ook liefelijk voor de ziel, Ezechiël 16:14. Het is de schoonheid van de heiligheid, voortgebracht door de dauw van de morgenstond, Psalm 110:3.

b. Zij zullen benedenwaarts wortel schieten en sterker worden: De lelie groeit inderdaad heel snel en wordt schoon, maar verdort ook spoedig en wordt gemakkelijk afgeplukt. Daarom wordt Israël beloofd, dat het met de bloem van de lelie de wortel van de ceder zal hebben: hij zal zijn wortelen uitslaan als de Libanon, als de cederen van de Libanon, die diep wortel geschoten hebbende, niet uitgeroeid kunnen worden, Amos 9:15. Zie, geestelijke groei betreft hoofdzakelijk de groei van de wortel, die niet in het gezicht loopt. Hoe meer wij op Christus vertrouwen en sappen en deugd uit Hem trekken, des te meer handelen wij uit het rechte beginsel en zoveel standvastiger en beslister treden wij op, des te meer slaan wij onze wortels uit.

c. Zij zullen zich uitbreiden, vers 7: Zijn scheuten zullen zich uitspreiden, naar alle zijden. En, vers 8, hij zal bloeien als de wijnstok, welks ranken verder reiken dan die van enige anderen boom. Jozef zou een vruchtbare tak worden, Genesis 49:22. Wanneer velen van buiten tot de kerk toegebracht worden, als een hoopgevend geslacht verrijst, dan worden Israëls scheuten uitgespreid. Wanneer enkele gelovigen overvloedig zijn in goede werken, in de kennis Gods en in alle gave toenemen, dan kan men zeggen dat de scheuten zich uitspreiden. De inwendige mens wordt vernieuwd van dag tot dag.

B. Dit zal buiten God en mensen aangenaam zijn. Genade is een beminnelijke zaak en maakt haar bezitters beminnelijk. Hier worden zij vergeleken met bomen, die aangenaam zijn:
a. Voor het gezicht: Zijn heerlijkheid zal zijn als van de olijfboom, die altijd groen is. De Heere had uw naam genoemd een groene olijfboom, Jeremia 11:16. Inzettingen zijn de schoonheid van de kerk, en daardoor zal zij eeuwig groen blijven. Heiligheid is de schoonheid van de ziel, als degenen, die met het hart geloven en met de mond belijden en die belijdenis met een godzalig leven versieren, dan is hun schoonheid als die des olijfbooms, Psalm 52:10. Het is een belofte voor de eikebomen van de gerechtigheid, dat hun blad niet afvalt.
b. Voor de reuk: Hij zal een reuk hebben als de Libanon vers 7, en zijn geur (Engelsche vertaling) zal zijn als de wijn van Libanon, vers 8. Dit was een deel van de zegen van vader Jacob: De reuk van mijn zoon is als de reuk van het veld, hetwelk de Heere gezegend heeft, Genesis 27:27. De kerk wordt vergeleken met een hof van specerijen, Hooglied 4:12, 14 waarvan al haar kleren de reuk dragen. Ware gelovigen zijn Gode welbehagelijk en aangenaam de mensen, Romeinen 14:18. De Heere ruikt de liefelijker reuk van hun geestelijke offeranden, Genesis 8:21, en zij zijn aangenaam bij de menigte van hun broeders, Esther 10:3. Genade is het reukwerk van de ziel, de geur van iemands naam en een goede olie, Prediker 7:1. Zijn gedachtenis zal zijn als de wijn van Libanon (naar onze vertaling), niet alleen zijn opwekkende troost nu, maar ook zijn eervol aandenken na zijn sterven, zal zijn als de wijn van Libanon, die een heerlijken geur had. Bloeiende kerken worden om haar geloof door de gehele wereld besproken Romeinen 1: 8 De gedachtenis des rechtvaardigen zal in zegening zijn, wijl ze door hun geloof goede getuigenis hebben bekomen.

c. Zij zullen vruchtbaar en nuttig zijn. Hier wordt de kerk vergeleken met de wijnstok en met de olijfboom, die beide nuttige vruchten voortbrengen, tot eer van God en mensen. Ja, zelfs de schaduw van de kerk zal aangenaam zijn, vers 8. Zij zullen weerkeren, zittende onder zijn schaduw, volgens sommigen: onder Gods schaduw, naar het Chaldeeusch: onder de schaduw van de Messias. Gelovigen vernachten in de schaduw des Almachtigen Psalm 91:1, en daar zijn zij en kunnen zij zijn veilig en gerust. Maar het is eerder onder de schaduw van Israël, onder de schaduw van de kerk. Zie Gods beloften behoren hun en hun alleen toe, die onder de schaduw van de kerk wonen, die Gods inzettingen onderhouden en zich bij Zijn volk houden, niet dengenen, die alleen haar schaduw zoeken in een tijd van grote hitte, in plaats van er onder le wonen, Psalm 27: 4. Wij kunnen dat op iedere gelovige in het bijzonder toepassen,

wanneer iemand inderdaad tot God gebracht is, zullen allen die onder Zijn schaduw wonen, er wel bij varen: kinderen, dienstbaren, onderdanen en vrienden. Heden is deze huize zaligheid geschied Zij, die onder de schaduw van deze kerk wonen, zullen terugkeren, hun neergeslagen geest zal verkwikt worden, zij zullen opgebeurd en getroost worden. Hij verkwikt mijn ziel, Psalm 23:3. Zij zullen als het graan herleven, dat, in de aarde gezaaid, eerst sterft en dan herleeft en veel vrucht voortbrengt, Johannes 12:24. Beloofd is, dat Gods volk een zegen zal zijn voor de wereld, evenals koren en most. En het is een grote en onschatbare genade, ons geslacht van dienst te mogen zijn. Troost en eer zijn er het gevolg van.

Wij komen nu tot het besluit van de gehele zaak
I. Aangaande Efraïm, van hem en tot hem wordt gesproken, vers 9.
Hier vinden wij
1. Zijn berouw en bekering. Efraïm zal zeggen: Wat heb ik met de afgoden te doen? Sommigen lezen, alsof God met Efraïm redeneert, waarom hij de afgoderij zou laten varen: O Efraïm! wat Mij en de afgoden? Welke overeenstemming bestaat er tussen Mij en de afgoden? Wat gemeenschap tussen het licht en de duisternis, tussen Christus en Belial? 2 Korinthe 6:14, 15. Daarom moet gij uw verbond met hen afbreken, als gij uw verbond met Mij wilt vernieuwen. Naar wij menen, belooft God aan Efraïm, hem voor de afgoden te bewaren: Efraïm zal zeggen, God zal het in zijn hart geven te zeggen: Wat heb ik meer met de afgoden te doen? Hij had beloofd, vers 4, dat Efraïm niet meer tot het werk van zijn handen zeggen zou: Gij zijt mijn God. Maar Gods beloften aan ons geven ons veel meer zekerheid en kracht in de strijd tegen de zonde, dan onze beloften aan Hem, en daarom verpandt God hier Zijn eigen woord voor Zijn dienstknecht en zal het in zijn hart en op zijn lippen leggen. En wat goeds wij ook te eniger tijd doen, Hij is het, die het in ons werkt. Efraïm heeft zich plechtig verbonden, zijn afgoden niet zijn goden te noemen, maar God verbindt zich voorts voor hem, dat hij zal besluiten, er niet meer mee te doen hebben. Hij zal ze afschaffen, zal ze verlaten, en dat met de grootste verachting. Wij moeten niet alleen ons in ons leven van de zonde afkeren, maar ze in ons hart ook haten.

Zie hier,
a. De macht van de goddelijke genade. Efraïm was met de afgoden vergezeld geweest, Hoofdstuk 4:17, was er zo verzot op geweest, dat een scheiding onmogelijk moest geacht worden, en toch zal God zulk een verandering in hem werken, dat hij een teven sterken afkeer van hen zal hebben als hij er vroeger liefde voor gevoelde.
b. Zie de zegen van geheiligde beproeving. Efraïm was om zijn afgoderij gekastijd, daarom was het een oordeel na het andere over hem gekomen, en de vrucht van dat alles is ten slotte de wegneming van zijn zonde, Jesaja 27: 9.
c. Zie de aard van de bekering, ze is een vast en bepaald besluit om met de zonde niet meer te doen te hebben. Dit is de taal van de boetvaardigen: "Ik ben beschaamd, dat ik de zonde ooit heb bedreven, maar ik heb er genoeg van, ik haat ze en wil er, door Gods genade nimmer meer iets mee te doen hebben, zelfs alle aanleiding ertoe vlieden." Gij zult tot uw afgoden zeggen: Heen uit! Jesaja 30:22, en tot de verleider: Ga achter mij, satanas.

2. Hoe genadig God op dat alles lesten wil: Ik heb hem verhoord en zal op hem zien. Ik heb hem verhoord en hem opgemerkt, gelijk anderen lezen. Zie, de God des hemels slaat acht op boetvaardige overwegingen en besluiten van terugkerende zondaars. Hij verwacht en begeert de bekering van de zondaars, omdat Hij geen lust heeft in hun dood. Hij zal de mensen aanschouwen, Job 33:27, Hij luistert en hoort toe, Jeremia 8: 6. En als daar enige neiging is tot bekering, dan is dat Hem welbehagelijk. Wanneer Efraïmzich beklaagt, is hij een dierbare zoon, een troetelkind, Jeremia 31:18, 20. Hij ontvangt boetvaardigen met barmhartigheid,

gelijk de vader de terugkerende verloren zoon. God zag op Efraïm, om op te merken of hij vruchten zou voortbrengen, van zijn belijdenis van schuld en bekering waardig, en of hij op dat goede spoor zou blijven. Hij zag op hem om hem wel te doen, hem te troosten, al naar de behoefte zijns harten.

3. De genade Gods, voor hem bestemd, tot zijn troost en bevestiging in zijn besluit, God wil nog alles in allen voor hem zijn. Tevoren was Israël met een boom vergeleken, thans vergelijkt God Zich Zelf met een boom. Hij wil voor Zijn volk zijn,
a. Als de takken van een boom: Ik zal hem zijn als een groenende dennenboom. De dennenboom was in dat land buitengewoon groot en dik en een beschutting tegen zon en regen. God wil allen waarlijk bekeerden beide een verlustiging en een bescherming zijn, onder Zijn hoede en bewaring zullen ze beide zeker wonen en gerust leven. Hij zal een zon en schild zijn, of een schaduw en schild, al naar de behoefte vraagt. Zij hebben groten lust in Zijn schaduw, Hooglied 2:3. Hij zal een toevlucht zijn in alle weder, Jesaja 4: 6.
b. Als de wortel van een boom: Uw vrucht is uit Mij gevonden, hetgeen kan verstaan worden of van de vrucht, die Hij ons toebrengt (want al onze troost danken wij Hem), of van de vrucht, die wij voortbrengen, van Hem ontvangen wij genade en kracht om ons te bekwamen tot de volbrenging van onze plicht. Wat voor vruchten van de gerechtigheid wij ook voortbrengen, al de lof daarvan komt Gode toe, want Hij werkt in ons beide het willen en het volbrengen naar Zijn welbehagen.

II. Aangaande ieder, die de woorden van de profetie dezes boeks hoort en leest, vers 10 Wie is wijs, die versta deze dingen. Misschien was de profeet gewoon, zijn toespraken met deze woorden te besluiten, en nu eindigt hij er zijn gehele boek mee, dat zeker fragmenten van verschillende door hem uitgesproken redenen bevat.
Merk op
1. De aard dergenen, die uit de gepredikte waarheden profijt trekken: Wie is wijs en wie is verstandig? Die versta deze dingen, en die bekenne ze. Zij, die zich zetten om deze dingen te verstaan en te bekennen, tonen daarmede dat zij werkelijk wijs en verstandig zijn. Als iemand ze niet verstaat en bekent, is dat omdat hij dwaas en onverstandig is. Zij, die wijs zijn in het volbrengen van hun plicht, die verstandig zijn in hun practischen godsdienst, zullen zeer waarschijnlijk ook de waarheid en de leiding Gods versteen, die anderen een geheim blijven, Johannes 7:17. De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vrezen, Psalm 25:14. Wie is wijs? Daarin ligt de begeerte, dat degenen, die deze dingen lezen en horen ze ook verstaan zullen. O, dat ze wijs waren! Jesaja klaagt, dat er zo maar weinigen zijn: Wie heeft onze prediking geloofd?

2. De uitnemendheid van de dingen, waarin wij hier onderwezen worden. Des Heeren wegen zijn recht, en daarom is het wijsheid en plicht ze te kennen en te verstaan. De weg van Gods geboden, waarin Hij ons oproept te wandelen is recht, overeenstemmend met de regels van eeuwig verstand en billijkheid en ten doel hebbende ons eeuwig heII. De wegen van Gods wereldbestuur, Zijn wegen met ons, zijn alle recht, er is geen fout of misslag in te ontdekken, want wat God doet is welgedaan. Zijn oordelen over de onboetvaardigen, Zijn gunst over de boetvaardigen zijn alle recht, hoe verkeerd en vals ze ook uitgelegd worden, ten laatste zal God daarin gerechtvaardigd en verheerlijkt worden. Zijn wegen zijn recht.

3. Het verschillend gebruik, dat mensen ervan maken.
a. De rechte wegen des Heeren zijn en zullen zijn voor de goede een reuk des levens ten leven: de rechtvaardige zal daarin wandelen, hij zal zich naar de wil van God vormen, naar Zijn geboden handelen en zich naar Zijn leiding schikken, en daarvan de troost wegdragen.

Hij zal de wil van God, zowel in Zijn wandel als in Zijn werken wel verstaan, hij zal met beide tevreden zijn en Gods bedoeling met beide dienen. De rechtvaardigen zullen daarin wandelen naar hun grootse bestemming en niet falen.

b. De rechte wegen Gods zullen de goddelozen een reuk des doods ten dode zijn: de overtreders zullen daarin vallen, niet alleen in hun eigen goddeloze wegen, maar ook in de rechte wegen des Heeren. Christus, die voor sommigen de Hoeksteen is, is voor anderen een steen des aanstoots en een rots van de ergernis. Wat ten leven was wordt, door misbruik, ten dood, Romeinen 7:10.
Gods leiding, die ze niet verstaan, verhardt ze in de zonde en draagt tot hun verderf bij. Wat God blijkt te zijn in de oordelen Zijns monds en evenzeer in de oordelen van Zijn hand over ons, hangt af van de wijze, waarop wij die ontvangen. "Recipitur ad modum recipientis", wat ontvangen wordt oefent invloed uit naar de aard des ontvangers. Dezelfde zon maakt was zacht en klei hard.
Maar van alle overtreders hebben zeker zij het droevigst lot, die in de wegen Gods vallen, die op de Rots van de eeuwen te pletter vallen, en vergif zuigen uit de balsem van Gilead. Laat de zondaren in Sion daarvoor vrezen.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN VAN JOËL

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET BOEK VAN DE PROFEET JOËL

Wij zijn volstrekt niet zeker omtrent de tijd, waarin deze profeet profeteerde; het is waarschijnlijk, dat het om dezelfden tijd was, dat Amos profeteerde, niet om de reden, die de rabbijnen opgeven: Omdat Amos zijne profetie begint met de woorden, waarmee Joël de zijne besluit: De Heere zal brullen uit Sion, maar om de reden, die Dr. Lightfoot opgeeft: Omdat hij spreekt van dezelfde oordelen van sprinkhanen en droogte en vuur, die Amos betreurt, waaruit af te leiden valt, dat zij in dezelfden tijd optraden, Amos in Israël en Joël in Juda. Hoséa en Obadja profeteerden ongeveer in dezelfden tijd; en het blijkt, dat Amos profeteerde in de degen van Jerobeam, de tweeden koning van Israël van dien naam, Amos 7:10. God zond verschillende profeten, opdat zij elkanders handen zouden sterken, en opdat in de mond van twee of drie getuigen alle woord bestaan zou. In deze profetie,

I. Worden de verwoestingen beschreven, door zwermen schadelijke insecten aangericht, Hoofdstuk 1 en een gedeelte van Hoofdstuk 2.

II. Hierop wordt het volk tot berouw vermaand, Hoofdstuk 2.

III. Worden beloften gedaan, dat na hun berouw de genade terugkomen zou, Hoofdstuk 2, en tevens beloften van de uitstorting van de Heiligen Geest in het laatste der dagen.

IV. De zaak van Gods volk wordt door Hem opgenomen tegen hun vijanden, met wie God te zijner tijd zal afrekenen, Hoofdstuk 3; en heerlijke dingen worden gezegd van het Jeruzalem van het Evangelie en van zijn voorspoed en eeuwigen duur.

HOOFDSTUK 1

1 Het woord des HEEREN, dat geschied is tot Joël, de zoon van Pethuel. 2 Hoort dit, gij oudsten! en neemt ter oren, alle inwoners des lands! Is dit geschied in uw dagen, of ook in de dagen uwer vaderen? 3 Vertelt uw kinderen daarvan, en laat het uw kinderen hun kinderen vertellen, en derzelver kinderen aan een ander geslacht. 4 Wat de rups heeft overgelaten, heeft de sprinkhaan afgegeten, en wat de sprinkhaan heeft overgelaten, heeft de kever afgegeten, en wat de kever heeft overgelaten, heeft de kruidworm afgegeten. 5 Waakt op, gij dronkenen! en weent, en huilt, alle gij wijnzuipers! om de nieuwen wijn, dewijl hij van uw mond is afgesneden. 6 Want een volk is opgekomen over mijn land, machtig en zonder getal; zijn tanden zijn leeuwentanden, en het heeft baktanden eens ouden leeuws. 7 Het heeft mijn wijnstok gesteld tot een verwoesting, en mijn vijgenboom tot schuim; het heeft hem ganselijk ontbloot en neergeworpen, zijn ranken zijn wit geworden. 8 Kermt, als een jonkvrouw, die met een zak omgord is vanwege de man van haar jeugd. 9 Spijsoffer en drankoffer is van het huis des HEEREN afgesneden; de priesters, des HEEREN dienaars, treuren. 10 Het veld is verwoest, het land treurt; want het koren is verwoest, de most is verdroogd, de olie is flauw. 11 De akkerlieden zijn beschaamd, de wijngaardeniers huilen, om de tarwe en om de gerst, want de oogst des velds is vergaan. 12 De wijnstok is verdord, de vijgenboom is flauw; de granaatappelboom, ook de palmboom en appelboom; alle bomen des velds zijn verdord; ja de vrolijkheid is verdord van de mensenkinderen. 13 Omgordt u, en rouwklaagt, gij priesters! huilt, gij dienaars des altaars! gaat in, vernacht in zakken, gij dienaars mijns Gods! want spijsoffer en drankoffer is geweerd van het huis uws Gods. 14 Heiligt een vasten, roept een verbodsdag uit, verzamelt de oudsten, en alle inwoners dezes lands, ten huize des HEEREN, uws Gods, en roept tot de HEERE. 15 Ach, die dag! want de dag des HEEREN is nabij, en zal als een verwoesting komen van de Almachtige. 16 Is niet de spijze voor onze ogen afgesneden? Blijdschap en verheuging van het huis onzes Gods? 17 De granen zijn onder hun kluiten verrot, de schathuizen zijn verwoest, de schuren zijn afgebroken, want het koren is verdord. 18 O, hoe zucht het vee, de runderkudden zijn bedwelmd, want zij hebben geen weide, ook zijn de schaapskudden verwoest. 19 Tot U, o HEERE! roep ik; want een vuur heeft de weiden der woestijn verteerd, en een vlam heeft alle bomen des velds aangestoken. 20 Ook schreeuwt elk beest des velds tot U; want de waterstromen zijn uitgedroogd, en een vuur heeft de weiden der woestijn verteerd.

Dit hoofdstuk is de beschrijving van een jammerlijke verwoesting van het land van Juda door sprinkhanen en rupsen. Sommigen menen, dat de profeet ervan spreekt als van iets, dat nog gebeuren moet en, dat hij bijtijds waarschuwt, zoals de profeten gewoonlijk deden bij het naderen van oordelen. Anderen menen, dat het er reeds was, en dat zijn taak was het volk er mee te treffen en op te wekken tot berouw.

I. Er wordt van gesproken als van een oordeel, waarvan geen voorbeeld was in vroeger tijd vers 1-7.
II. Alle rangen en standen van het volk die in de ramp delen, worden uitgenodigd om te rouwklagen, vers 8-13.
III. Zij worden vermaand op God te zien in hun rouw, en zich voor Hem te vernederen, vers 14-20.

Joël 1:1-20

Het is een dwaze gedachte, die sommige Joden hebben, dat Joël de profeet dezelfde zou zijn als Joël, de zoon van Samuel, 1 Samuel 8:2, toch poogt een van hun rabbijnen met grote ernst aan te tonen, waarom Samuël hier Pethuël genoemd wordt. Deze Joël leefde in veel later tijd. Hij spreekt van een droef en pijnlijk oordeel, om hun zonden over Juda gebracht, of komende. Hier valt op te merken,

I. De grootte van het oordeel, hier op tweeërlei wijze uitgedrukt:
1. Het was zodanig, dat het zijns gelijke niet had in de eeuwen, die voorafgegaan waren, ‘t zij in de geschiedenis, of in ‘t geheugen van het toen levend geslacht, vers 2. Er wordt een beroep

gedaan op de oudsten, die zich konden herinneren, wat lang geleden gebeurd was, ja, en alle inwoners des lands worden opgeroepen om te getuigen, of zij zich iets dergelijks konden herinneren. Laat ze nog verder teruggaan, verder dan iemands geheugen reikt, en zich bereiden tot de onderzoeking van hun vaderen, Job 8: 8, en zij zullen nergens het verhaal vinden opgetekend van iets dergelijks. Die hun voorgangers overtreffen in zonde, kunnen billijkerwijze verwachten dat hun groteren pijnlijker oordelen overkomen zullen dan iemand van hun voorgangers gekend heeft.

2. Het was zodanig, dat het niet licht in de komende eeuwen vergeten zou worden, vers 3: "Vertelt uw kinderen daarvan, maakt hun bekend, welke vreselijke tekenen van Gods toorn over u gij gezien hebt, opdat zij zich laten waarschuwen, en leren gehoorzaam te zijn om hetgeen gij geleden hebt, want het is ook bestemd als een waarschuwing voor hen. Ja, laat het uw kinderen hun kinderen vertellen, en derzelver kinderen aan een ander geslacht, laten zij het vertellen, niet maar als iets vreemds, dat stof voor gesprekken geeft", (evenals zulke ongewone voorvallen verhaald worden in de almanak -Het is zo en zo lang geleden sinds de pest, de grote brand, enz. -zolang sinds de grote vorst, de grote storm), maar laat hen het vertellen, om hun kinderen te leren ontzag te hebben voor God en Zijn oordelen, en voor Hem te leven." De herinnering aan Gods oordelen zowel als aan Zijn gunsten behoren wij aan de nakomelingschap over te leveren.

II. Het oordeel zelf het is de inval van een groot leger in het land van Juda. Vele uitleggers, zo oudere als nieuwere, verstaan hieronder legers van soldaten, de troepen van de Assyriërs, die onder Sanherib alle vaste steden van Juda innamen, en zonder twijfel in het land huishielden en de opbrengst vernietigden, ja, sommigen menen, dat de vier soorten van dieren, die hier genoemd worden, vers 4, de vier wereldrijken betekenen, die op hun beurt het volk van de Joden onderdrukten, waarbij het een verwoestte, wat aan de woede van het andere ontsnapt was. Vele Joodse uitleggers denken, dat het de voorspelling van de komst van vijanden en hun menigte is, om alles te verwoesten, in de vorm van een gelijkenis. Zo vermeldt de Chaldeeusche kanttekening deze dieren eerst, vers 4, maar vervangt ze later, Hoofdstuk 2:25, door: Natiën, volken, tongen, talen, machthebbers en koninkrijken. Maar het schijnt veeleer letterlijk verstaan te moeten worden, namelijk als legers van insecten, die het land binnenvallen en de vruchten ervan opeten. Sprinkhanen waren één van de plagen van Egypte. Daarvan wordt gezegd: Voor deze zijn dergelijke nooit geweest, na deze zullen er niet wezen, Exodus 10:14, niet zulke als die in Egypte, niet zulke als deze in Juda -geen sprinkhanen gelijk deze in grootte, geen gelijk deze in menigte en in het kwaad, dat zij deden. De plaag van de sprinkhanen in Egypte duurde maar enkele dagen, deze schijnt vier jaren achtereen te hebben geduurd, zoals sommigen denken, omdat hier vier soorten van insecten vermeld worden, vers 4, waarvan de een vernielde, wat de andere overliet, maar anderen denken, dat zij alle in één jaar kwamen. In de geschiedenis van het Oude Testament wordt ons niet verhaald, wanneer het gebeurd is, maar wij zijn ervan verzekerd, dat geen enkel woord van God ter aarde gevallen is, en, hoewel in de eerste plaats een verwoesting door deze insecten hier bedoeld is, wordt zij uitgedrukt in woorden, die zeer toepasselijk zijn op de verwoesting van het land door een buitenlandse vijand, die een inval doet, omdat, als het volk zich niet vernederde en beterde om dit mindere oordeel, dat het land verslond, God dit grotere over hen zenden zou, dat de inwoners zou verteren, en door de beschrijving ervan worden zij uitgenodigd zich te laten waarschuwen. Als dit kruipende volkje hen niet ten onder brengt dan zal een ander volk komen om hen te verderven.

Ziehier

1. Welke dieren het zijn, die tegen hen uitgezonden worden- sprinkhanen en rupsen kevers en kruidwormen vers 4. Wij kunnen nu niet beschrijven, waarin deze van elkaar verschilden het waren alle kleine insecten, ieder afzonderlijk verachtelijk, en gemakkelijk met de voet te vertrappen of met een vinger dood te drukken, maar, als zij in grote zwermen en getale kwamen, waren zij zeer beducht en aten alles op, waar zij neerstreken. God is de Heere van de heirscharen, heeft alle schepselen in Zijn macht, en, als het Hem behaagt, kan Hij een trots en weerspannig volk vernederen en kwellen door de zwakste en verachtelijkste schepselen. De mens wordt een worm genoemd, en hier blijkt, dat hij nog minder dan een worm is, want, als het God behaagt, zijn de wormen hem te sterk, plunderen zijn land eten op waarvoor hij gearbeid heeft, vernietigen de voorraad levensmiddelen, en snijden een machtig volk het bestaan af. Hoe zwakker het werktuig is, dat God gebruikt, des te meer wordt Zijn macht groot gemaakt.

2. Met welk een woede en geweld zij kwamen. Zij worden hier een volk genoemd, omdat zij een geheel vormen, eenstemmig handelen en als ‘t ware met een gemeenschappelijk doel want, hoewel de sprinkhanen geen koning hebben toch verdelen zij zich in hopen, Spreuk. 30:27 en het wordt daar vermeld als een voorbeeld van hun wijsheid. Het is verstandig van degenen, die ieder afzonderlijk zwak zijn, zich te verenigen en gezamenlijk te handelen. Zij zijn machtig, want zij zijn zonder getal Een stofje van de weegschaal is licht, en gemakkelijk weg te blazen, maar een hoop stof is zwaar, zo kan ook een worm weinig doen, hoewel Jona’s wonderboom er door verging, maar een groot aantal kan wonderen doen. Hun tanden worden leeuwentanden genoemd, baktanden van een oude leeuw, om de grote en vreselijke strafoefening die zij hielden. Sprinkhanen worden leeuwen als zij gewapend met goddelijke last komen. Wij lezen van de sprinkhanen uit de put des afgronds dat hun tanden als tanden van de leeuwen waren, Openbaring 9. 8.

3. Welk kwaad zij doen. Zij eten alles op vers 4, wat de een overlaat, verslindt de ander zij vernielen niet alleen het gras en het koren maar ook de bomen, vers 7: De wijnstok is tot verwoesting gesteld. Dit gedierte eet de bladeren, die de vrucht moesten beschermen, terwijl zij rijpt, en zodoende komt die ook om en vergaat. Zij eten zelfs de bast van de vijgenboom, en doden die. Aldus bloeit de vijgenboom niet en is er geen vrucht aan de wijnstok.

III. Een oproep aan de dronkaards om dit oordeel te bejammeren, vers 5: Waakt op en weent, alle gij wijnzuipers. Dit betekent,
1. Dat zij gevoelig zouden lijden onder deze ramp. Zij zou hen in hun zwak tasten, de nieuwe wijn, waarop zij zo gesteld waren, zou van hun mond worden afgesneden. Het is rechtvaardig van God, als Hij die vertroostingen wegneemt, die voor weelde en uitspattingen worden misbruikt, als Hij het koren en de most wegneemt, die zij tot de Baäl gebruikt hebben, die moeten dienen tot voedsel en brandstof van lage lusten. En voor hen zijn oordelen van die aard aller-pijnlijkst. Hoe meer de mensen hun geluk zoeken in de bevrediging van de zinnen, zoveel drukkender zijn tijdelijke beproevingen voor hen. De waterdrinkers behoefden er zich niet om te bekommeren, dat de wijnstok geen vrucht droeg, zij konden er in ‘t vervolg even goed buiten als tot nu toe: voor de Nazireeërs was het geen bezwaar. Maar de wijnzuipers zullen wenen en jammeren. Aan hoe meer genot wij ons gewennen, des te meer stellen wij ons bloot aan smart en teleurstelling.

2. Het betekent, dat zij zeer ongevoelig en onverstandig waren geweest onder vroegere uitingen van Gods misnoegen, en daarom worden zij hier opgeroepen om op te waken en te wenen. Die zich niet door het woord van God willen laten opwekken, zullen door Zijn roede opgewekt worden, die zich niet laten verschrikken door oordelen op een afstand, zullen er zelf

door getroffen worden, en als zij op het punt staan hun deel te nemen van de verboden vrucht, zal een beletsel van andere aard tussen de beker en hun lippen komen, en de wijn van hun mond afsnijden. Het oordeel wordt hier beschreven als een dat zeer betreurd moet worden, en daarin moet iedereen delen, het zal niet alleen de dronkaards van hun genot beroven, als dat het ergste was, dan zou het wel te dragen zijn, maar anderen zal het van het noodzakelijke levensonderhoud beroven, die daarom opgeroepen worden te weeklagen, vers 8, zoals een maagd de dood van haar beminde beweent, met wie zij verloofd was, maar nog niet gehuwd, echter toch zo, dat zij zo goed als gehuwd was, of als een pas gehuwde jonge vrouw, van wie de man van haar jeugd, haar jonge man, of de man, met wie zij in haar jeugd getrouwd was, plotseling door de dood weggenomen is. Tussen een pasgehuwd paar, dat nog jong is, dat uit liefde gehuwd is, en die in ieder opzicht beminnelijk en lief voor elkander zijn! bestaat grote genegenheid, en bij gevolg is er grote smart, als een van beide weggenomen wordt. Zulk een rouw zal er ook zijn over het verlies van hun koren en hun wijn. Hoe nauwer wij met onze aardse genietingen verbonden zijn, zoveel harder is het ervan te scheiden. Zie eenzelfde plaats, Jesaja 32:10-12.

Tweeërlei soort van mensen worden hier ingevoerd die deze verwoesting in ‘t bijzonder betreuren moeten.
I. De akkerlieden en wijngaardeniers moeten rouw bedrijven, vers 10. Zij moeten beschaamd zijn over de zorg en moeite, die zij aan hun wijngaarden besteed hebben, want alle arbeid zal vergeefs zijn, en zij zullen er geen voordeel van trekken, zij zullen zien, hoe de vrucht van hun arbeid voor hun ogen opgegeten wordt, en zij zullen niet in staat zijn er iets van te redden. Die alleen werken voor de spijs, die vergaat, zullen vroeger of later beschaamd zijn over hun arbeid. De wijngaardeniers zullen hun grote smart uiting geven door huilen, als zij hun wijngaarden van bladeren en vruchten beroofd zien, en de ranken verwelkt, zodat zij niets opleveren en er niets van te hopen valt, om hun pacht te betalen en hun gezinnen te onderhouden. De verwoesting wordt hier in bijzonderheden beschreven: Het veld is verwoest, vers 10, alles, wat het voortbracht, is verteerd, het land treurt, de akker heeft een aanzien, dat tot droefheid stemt, alle inwoners van het land zijn in tranen om hetgeen zij verloren hebben, zij zijn in vrees voor de hongerdood, Jesaja 24: 4, Jeremia 4:28. Het koren, het broodkoren, dat de straf des levens is, is verwoest, de nieuwe wijn, die in de kelder had moeten komen om aangebroken te worden, als de oude op is, is verdroogd, is beschaamd, dat hij zoveel beloofd heeft, wat hij nu niet volbrengen kan, de olie is flauw, of weinig, omdat, zoals er in ‘t Chaldeeuws staat, de olijven afgevallen zijn. Het volk was God niet dankbaar, zoals het had moeten zijn voor het brood, dat het hart des mensen sterkt, de wijn, die het hart des mensen verheugt, en de olie, die het aangezicht doet blinken, Psalm 104:15, en daarom is het rechtvaardig, dat zij gedwongen worden het verlies ervan en het gebrek er aan te betreuren, het gebrek aan alle voortbrengselen van de aarde, die God hun gegeven had, hetzij voor hun onderhoud, of voor hun genot, dit wordt herhaald, vers 11, 12, - de tarwe en de gerst, de twee voornaamste granen, waar toen het brood van gemaakt werd, tarwe voor de rijke en gerst voor de arme zodat rijken en armen door een ramp verenigd worden. De bomen zijn verwoest, niet alleen de wijnstok en de vijgenboom, zoals tevoren, vers 7, die meer nuttig en noodzakelijk waren maar ook andere bomen, die voor het genot dienden -de granaatappelboom, de palmboom, en de appelboom, ja, alle bomen in het veld, zowel als die van de boomgaard, de bomen, die timmerhout en die vruchten leverden. In ‘t kort, de oogst des velds is vergaan, vers 11. daardoor is de vrolijkheid van de mensenkinderen verdord, vers 12, de blijdschap in de oogst, die grote en algemene blijdschap betekent, is teniet gedaan, is in schaamte, is in weeklagen veranderd. De vernieling van de oogst is het verwelken van de vreugde van de kinderen van de mensen. Die hun geluk zoeken in zinnelijke genietingen, verliezen al hun blijdschap, als zij daarvan beroofd worden, op enige wijze in het genot ervan gestoord

worden, terwijl de kinderen van God, die op de genoegens van de zinnen met heilige onverschilligheid en verachting neerzien, en die weten, wat het zeggen wil, God tot het vermaak van hun hart te maken zich in Hem kunnen verblijden als de God van hun zaligheid, ook wanneer de vijgenboom niet bloeit, wel verre van te verwelken, bloeit de geestelijke blijdschap dan meer dan ooit, Habakuk 3:17, 18. Laat ons hier inzien,

1. Hoe vergankelijk en onzeker alle aardse vertroostingen zijn. Wij zijn nooit zeker, of ze wel blijven. In dit geval had de hemel regen gegeven op tijd, de aarde had haar kracht gegeven, en toen de bestemde weken van de oogst naderden, had men geen reden om eraan te twijfelen, of de oogst zeer overvloedig zou zijn, en toch komt dan de inval van deze vijanden, waar niemand aan dacht, die alles verwoestten, en dat niet te vuur en te zwaard. Het is wijs om ons hart niet te stellen op dingen, die aan zoveel ongelukkige toevallen blootstaan.

2. Hoe nodig het is, dat wij in voortdurende afhankelijkheid van God leven en van Zijn voorzienigheid, want onze eigen handen zijn voor ons niet voldoende. Als wij het volle koren in de aar zien, en er zeker van menen te zijn-ja, als wij het in huis gebracht hebben, en Hij blaast daarin, ja, als Hij het niet zegent, dan zal het ons geen goed doen.

3. Hoe verwoestend het karakter van de zonde is. Een paradijs verandert in een wildernis, een vruchtbaar land, het vruchtbaarste land op aarde tot zoute grond, om de boosheid dergenen, die daarin wonen.

II. De priesters, de dienaars des Heeren, moeten rouw bedrijven, want zij hebben een groot aandeel aan deze ramp: Vernacht in zakken, vers 13, ja, zij treuren, vers 9. De priesters worden de dienaars des altaars genoemd omdat zij dat bedienden, en de dienaars des Heeren, mijns Gods, zegt de profeet, want als zij het aldaar bedienden, dienden zij Hem, deden Zijn werk en eerden Hem. Die werkzaam zijn in het heilige, zijn daarin Gods dienaars, en Hem dienen zij. De dienaars van het altaar waren gewoon zich te verblijden voor de Heere, en hun tijd grotendeels door te brengen met zingen, maar nu moeten zij rouwklagen en huilen, want spijsoffer en drankoffer is geweerd van het huis des Heeren, vers 9, en opnieuw, vers 13, van het huis huns Gods. Hij is uw God in bijzondere zin, gij staat tot Hem in nauwer betrekking dan andere Israëlieten, en daarom wordt verwacht, dat het u meer hinderen zal dan anderen, als er een beletsel voor de dienst van zijn heiligdom is.
Hieruit volgt, dat, zolang de aarde vruchten voortbracht, iedere vrucht op zijn tijd, het volk de Heere het zijne daaruit aanbood, en de offeranden naar het altaar, en de tienden naar degenen bracht, die het altaar bedienden. Het is zeer wel bestaanbaar, dat een volk de maat van zijn ongerechtigheid met snelheid vol maakt, en toch de uiterlijke verrichtingen van de godsdienst blijft waarnemen. Dat, als spijs en drank ontbrak, spijsoffer en drankoffer eveneens ontbraken, en dat was het smartelijkste van deze ramp. In zover als een openbaar onheil een beletsel is voor godsdienstige verrichtingen, moet het om die reden, meer dan om een andere, bitter betreurd worden, in ‘t bijzonder door de priesters, de dienaars des Heeren. In zover als armoede het verval van vroomheid en het verzuim van de dienst van God veroorzaakt, en de zaak van de godsdienst onder het volk in verval brengt, IS het inderdaad een smartelijk oordeel. Door het heersen van de hongersnood kon God zijn offers niet hebben, en de priesters hun onderhoud, en daarom moeten de dienaren des Heeren rouwklagen.
Wij hebben overvloedig tranen zien storten om de vernieling van de vruchten van de aarde door de sprinkhanen, hier worden tranen gestort om een betere reden, uit berouw en vernedering voor God. Het oordeel was zeer zwaar, en hier wordt hun bevolen de hand van God daarin te erkennen, Zijn machtige hand en zich daaronder te vernederen. Hier is,

I. De uitvaardiging van een proclamatie voor een algemeen vasten. De priesters wordt bevolen er één uit te roepen, zij moeten niet alleen zelf rouwklagen, maar zij moeten anderen oproepen om ook rouw te bedrijven: Heiligt een vasten, zondert een tijd af van alle wereldse zaken om die door te brengen met godsdienstoefeningen, met boetedoening en andere buitengewone vrome verrichtingen. Onder openbare oordelen behoort men zich in 't openbaar te vernederen, want daardoor roept God de Heere tot wenen en rouwklagen. Met alle tekenen van smart en schaamte moet de zonde beleden en beweend worden, Gods rechtvaardigheid erkend, en Zijn gunst afgesmeekt. Ziehier, wat in zo'n tijd door een volk moet gedaan worden.
1. Voor dit doel moet een dag aangewezen worden, een dag van onthouding, zoals in de kanttekening staat, een dag, waarop het volk zich onthouden moet van zijn andere gewone bezigheden, opdat zij de dienst van God met meer ijver bijwonen, en van alle lichamelijke verkwikking, want

2. Het moet een vasten zijn, een godsdienstige onthouding van spijs en drank en wel verder dan volstrekt noodzakelijk is. De koning van Ninevé schreef een vasten uit, waarbij men niets smaken mocht, Jona 3: 7. Daarbij erkennen wij ons het noodzakelijkste voedsel onwaardig, en dat wij het verbeurd hebben en er geheel van beroofd verdienen te worden, wij straffen ons zelf, en kastijden het lichaam, dat ons aanleiding heeft gegeven om te zondigen, wij houden het in onderwerping aan de ziel, waardoor zie in staat gesteld wordt om God te dienen, en, doordat de honger om voedsel roept, wordt de begeerte van de ziel opgewekt naar hetgeen beter is dan het leven en al hetgeen voor zijn onderhoud dient. Dit was bijzonder gepast, nu God hen beroofde van spijs en drank, want daardoor schikten zij zich naar de beproeving, waaronder zij waren. Als God zegt: Gij zult vasten, dan is het tijd om te zeggen: Wij zullen vasten.

3. Er moet een plechtige bijeenkomst zijn. De oudsten en het volk, overheden en onderdanen, moeten verzameld worden, ja, alle inwoners des lands, opdat God geëerd worde door hun vernedering in 't openbaar, en opdat zij zelf daardoor te meer beschaamd worden, en elkander opwekken en aansporen tot de godsdienstige verplichtingen van de dag. Allen hadden deel aan de nationale schuld, allen deelden in het nationale onheil, en daarom moeten zij zich allen verenigen in de belijdenis van schuld.

4. Zij ook moeten samenkomen in de tempel, het huis des Heeren huns Gods, omdat dat het huis des gebeds was, en daar mochten zij hopen God te ontmoeten, omdat het de plaats was, die Hij verkozen had, om Zijn Naam daar te stellen, daar mochten zij hopen, dat het hun wel zou gaan, omdat het een type was van Christus en Zijn middelaarschap. Aldus maakten zij Salomo's gebed tot het hunne, namelijk om de aanneming van alle beden, die opgezonden werden in dit huis, waarin hun geval in 't bijzonder vermeld was, 1 Koningen 8:37, Als er sprinkhanen, als er kevers wezen zullen.

5. Zij moeten deze vasten heiligen, zij moeten die waarnemen op godsdienstige wijze, met oprechte vroomheid. Wat is een vasten waard, als zij niet geheiligd is? 6. Zij moeten tot de Heere roepen. Bij Hem moeten zij hun klachten brengen en aan Hem hun smekingen offeren, als wij in onze smekingen offeren. Als wij in onze beproeving roepen, moeten wij tot de Heere roepen, dat is het wat genoemd wordt Hem te vasten, Zacharia 7: 5.

II. Hier wordt hun een en ander in overweging gegeven om hen te nopen deze vasten uit te roepen en consciëntieus waar te nemen.
1. God was een twist met hen begonnen. Het is tijd om tot de Heere te roepen, want de dag des Heeren is nabij, vers 15. Dit betekent, of de voortduring en de gevolgen van het

tegenwoordig oordeel, dat nog maar pas over hen gekomen was, of nog groter oordelen, waartoe dit maar een inleiding was. Hoe het ook zij, deze klacht wordt hun voorbehouden: Ach die dag, want de dag des Heeren is nabij. Daarom, roept tot God. Want,
a. "De dag van Zijn oordeel nadert, is nabij, Hij zal niet sluimeren, en daarom moogt gij het ook niet. Het is tijd om te vasten en te bidden, want gij hebt maar weinig tijd meer om u te bekeren."
b. Hij zal zeer vreselijk zijn, er is geen ontsnappen aan en geen verzet tegen mogelijk: Als een verwoesting van de Almachtige zal hij komen. Zie Jesaja 13: 6. Het is geen bestraffing, maar een verwoesting, en het komt van de hand, niet van een zwak. schepsel, maar van de Almachtige, en wie kent, of liever wie kent niet de sterkte Zijns toorns? Tot wie zouden wij gaan met ons geschrei, zo niet tot Hem, van Wien het oordeel, dat wij vrezen, komt? Er is geen vlieden van Hem dan door tot Hem te vlieden, geen ontsnappen aan de verwoesting van de Almachtige dan door onze onderwerping en smekingen aan de Almachtige, dat is Zijn sterkte aangrijpen om vrede met Hem te maken, Jesaja 27: 5.

2. Reeds zagen zij de tekenen van Zijn misnoegen. Het is tijd om te vasten en te bidden, want hun ellende is zeer groot, vers 16.
A. Als zij rondzien in hun huizen, vinden zij geen overvloed meer, zoals andere. Die er een goede tafel op na hielden, zijn nu verplicht zich te bekrimpen: Is niet de spijs voor onze ogen afgesneden? Wij zien het, waar wij ook heengaan. Hoewel het iets gewoons is, dat het hart niet rouwt over hetgeen de ogen niet zien, toch is dat hart inderdaad verhard, dat niet beeft en zich niet vernedert, als Gods oordelen voor zijn ogen zijn. Als Gods hand opgeheven is en de mensen zien het niet, dan zullen zij het zien, als Zijn hand hen slaat. Is niet de spijs veeltijds voor onze, ogen afgesneden? Laat ons dan werken voor die geestelijke spijs, die niet voor onze ogen is, en die niet kan afgesneden worden.
B. Als zij hun ogen opheffen in Gods huis, dan zien zij ook daar de uitwerking van het oordeel, blijdschap en vreugde zijn afgesneden van het huis van God Het huis van onze God is de gepaste plaats voor vreugde en blijdschap, als David ingaat tot Gods altaar, dan is het tot de God van de blijdschap mijner verheuging, maar, als vreugde en blijdschap afgesneden zin van Gods huis, hetzij door verontreiniging van het heilige, of door de vervolging van heilige personen, als de ernst van de godzaligheid in verval is en de liefde verkoelt, dan is het tijd tot de Heere te roeper, is het tijd om te roepen: Ach! 3. De profeet komt terug op de beschrijving van de pijnlijke gevolgen van de ramp, in enkele bijzonderheden.

Koren en vee zijn de belangrijkste producten van de landbouwer, hier is hij van beide beroofd.
a. De rupsen hebben het koren verslonden, vers 17. De schathuizen die men met koren placht te vullen, zijn verwoest, en de schuren afgebroken, omdat het koren verdord is, en de eigenaars het niet de moeite waard vinden zich de onkosten te getroosten ze te herstellen, nu zij toch niets hebben om er in te bergen, en ook niets zullen krijgen, want de granen zijn onder van hun kluiten verrot, of door te veel regen of, wat meer gewoon was in Kanaän, bij gebrek aan regen, of misschien aten insecten in de grond het op. Als het een gewas mislukt, dan hoopt de landbouwer, dat het andere het weer goed zal maken, maar hier wanhoopt hij er aan, daar de oogst van alle gewassen even slecht is.
b. Het vee komt eveneens om bij gebrek aan gras, vers 18. Hoe zucht het vee! Hierop vestigt de profeet de aandacht, opdat het volk er door getroffen mocht worden en het oordeel ter harte nemen. De zuchten van het vee moesten hun harde en onboetvaardige harten verzachten. De runderkudde, het grote vee, zijn bedwelmd, ja, ook de schaapskudden, die overal en van zeer kort gras leven kunnen, zijn verwoest. Ziehier, hoe de lagere schepselen lijden onder onze overtredingen, en zuchten onder de dubbelen last van dienstbaarheid aan de zonde van de mensen en onderworpenheid aan de vloek van God. Het aardrijk zij vervloekt om uwentwil.

III. De profeet spoort hen aan om tot God te roepen, met de voorbeelden, die zij voor ogen hebben.
1. Zijn eigen voorbeeld, vers 19: Tot u, o Heere, roep ik. Hij verlangde niets van hen, dat hij niet besloten had zelf ook te doen, ja, of zij het deden of niet, hij deed het in ieder geval. Als Gods dienaars er niet in slagen anderen te treffen met de openbaringen van Gods toorn, behoren zij er toch zelf door getroffen te zijn, als zij er anderen niet toe kunnen brengen tot God te roepen, dan moeten zij toch zelf volharden in ‘t gebed. In tijden van ellende moeten wij niet alleen bidden, maar ook roepen, moeten wij vurig zijn en aanhouden in ‘t gebed, en steeds moet ons geroep tot God zijn, van Wien beide, de verwoesting is, en de verlossing moet komen. Wat hen drong om tot God te roepen, was niet zozeer zijn persoonlijke beproeving, als wel de nationale ramp: Het vuur heeft de weiden van de woestijn verteerd waarmee de zengende verschroeiende hitte van, de zon bedoeld schijnt te zijn, die als vuur voor de vruchten des velds was, zij verteerde ze alle. Als God wil twisten met vuur past het hun, die enige invloed in de hemel hebben, luide tot Hem te roepen om hulp. Zie Numeri 11:2. Amos 7: 4, 5.

2. Het voorbeeld van de lagere schepselen. "Het beest des velds zucht niet alleen, het schreeuwt tot u, vers 20. Het doet een beroep op uw medelijden, naar hun vermogen, en alsof zij door hun natuurlijk instinct zo iets als vertrouwen op God hadden, hoewel zij niet vatbaar zijn voor de redelijken geopenbaarde godsdienst." Ten minste. als zij zuchten om reden van hun ellende, behaagt het Hem dat uit te leggen alsof zij tot Hem riepen, zoveel te meer zal Hij een gunstige uitlegging geven aan de zuchten van zijn eigen kinderen, hoewel soms zo zwak, dat zij onuitsprekelijk zijn, Romeinen 8:26. Hier wordt gezegd, dat de dieren tot God roepen, zoals de leeuwen hun spijs van God zoeken, Psalm 104:21, en de jonge raven, Job 38: 41. De stomme dieren zuchten hier naar water: De waterstromen zijn uitgedroogd door de buitengewone hitte, en naar gras, want het vuur heeft de weiden van de woestijn verteerd. Zijn zij dan beter dan de dieren, die nooit tot God roepen dan om koren en wijn, en niet klagen dan over het ontbreken van zinnelijke genietingen? En hun roepen tot God in dat geval maakt de stompzinnigheid van hen, die in geen enkel geval tot God roepen, nog beschaamd.

HOOFDSTUK 2

1 Blaast de bazuin te Sion, en roept luide op de berg Mijner heiligheid; laat alle inwoners des lands beroerd zijn, want de dag des HEEREN komt, want hij is nabij. 2 Een dag van duisternis en donkerheid, een dag van wolken en dikke duisterheid, als de dageraad uitgespreid over de bergen; een groot en machtig volk, desgelijks vanouds niet geweest is, en na hetzelve niet meer zal zijn tot in jaren van vele geslachten. 3 Voor hetzelve verteert een vuur, en achter hetzelve brandt een vlam; het land is voor hetzelve als een lusthof, maar achter hetzelve een woeste wildernis, en ook is er geen ontkomen van hetzelve. 4 De gedaante deszelven is als de gedaante van paarden, en als ruiters zo zullen zij lopen. 5 Zij zullen daarheen springen als een gedruis van wagenen, op de hoogten der bergen; als het gedruis ener vuurvlam, die stoppelen verteert; als een machtig volk, dat in slagorde gesteld is. 6 Van deszelfs aangezicht zullen de volken in pijn zijn; alle aangezichten zullen betrekken als een pot. 7 Als helden zullen zij lopen, als krijgslieden zullen zij de muren beklimmen; en zij zullen daarheen trekken, een iegelijk in zijn wegen, en zullen hun paden niet verdraaien. 8 Ook zullen zij de een de ander niet dringen; zij zullen daarheen trekken elk in zijn baan; en al vielen zij op een geweer, zij zouden niet verwond worden. 9 Zij zullen in de stad omlopen, zij zullen lopen op de muren, zij zullen klimmen in de huizen; zij zullen door de vensteren inkomen als een dief. 10 De aarde is beroerd voor deszelfs aangezicht, de hemel beeft; de zon en maan worden zwart, en de sterren trekken haar glans in. 11 En de HEERE verheft Zijn stem voor Zijn heir heen; want Zijn leger is zeer groot, want Hij is machtig, doende Zijn woord; want de dag des HEEREN is groot en zeer vreselijk, en wie zal hem verdragen? 12 Nu dan ook, spreekt de HEERE, bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en dat met vasten en met geween, en met rouwklage. 13 En scheurt uw hart en niet uw klederen, en bekeert u tot de HEERE, uw God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwade. 14 Wie weet, Hij mocht Zich wenden en berouw hebben; en Hij mocht een zegen achter Zich overlaten tot spijsoffer en drankoffer voor de HEERE, uw God.

15 Blaast de bazuin te Sion, heiligt een vasten, roept een verbodsdag uit. 16 Verzamelt het volk, heiligt de gemeente, vergadert de oudsten, verzamelt de kinderkens, en die de borsten zuigen; de bruidegom ga uit zijn binnenkamer, en de bruid uit haar slaapkamer. 17 Laat de priesters, des HEEREN dienaars, wenen tussen het voorhuis en het altaar, en laat hen zeggen: Spaar Uw volk, o HEERE! en geef Uw erfenis niet over tot een smaadheid, dat de heidenen over hen zouden heersen; waarom zouden zij onder de volken zeggen: Waar is hunlieder God? 18 Zo zal de HEERE ijveren over Zijn land, en Hij zal Zijn volk verschonen. 19 En de HEERE zal antwoorden en tot Zijn volk zeggen: Ziet, Ik zend ulieden het koren, en de most, en de olie, dat gij daarvan verzadigd zult worden; en Ik zal u niet meer overgeven tot een smaadheid onder de heidenen. 20 En Ik zal dien van het noorden verre van ulieden doen vertrekken, en hem wegdrijven in een dor en woest land, zijn aangezicht naar de Oostzee, en zijn einde naar de achterste zee; en zijn stank zal opgaan, en zijn vuiligheid zal opgaan; want hij heeft grote dingen gedaan. 21 Vrees niet, o land! verheug u, en wees blijde; want de HEERE heeft grote dingen gedaan. 22 Vreest niet, gij beesten des velds! want de weiden der woestijn zullen weder jong gras voortbrengen; want het geboomte zal zijn vrucht dragen, de wijnstok en vijgenboom zullen hun vermogen geven.

23 En gij, kinderen van Sion! verheugt u en zijt blijde in de HEERE, uw God; want Hij zal u geven dien Leraar ter gerechtigheid; en Hij zal u de regen doen nederdalen, de vroegen regen en de spaden regen in de eerste maand. 24 En de dorsvloeren zullen vol koren zijn, en de perskuipen van most en olie overlopen. 25 Alzo zal Ik ulieden de jaren vergelden, die de sprinkhaan, de kever, en de kruidworm, en de rups heeft afgegeten; Mijn groot heir, dat Ik onder u gezonden heb. 26 En gij zult overvloedig en tot verzadiging eten, en prijzen de Naam des HEEREN, uw Gods, Die wonderlijk bij u gehandeld heeft; en Mijn volk zal niet

beschaamd worden tot in eeuwigheid. 27 En gij zult weten, dat Ik in het midden van Israël ben, en dat Ik de HEERE, uw God, ben, en niemand meer; en Mijn volk zal niet beschaamd worden in eeuwigheid. 28 En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien; 29 Ja, ook over de dienstknechten, en over de dienstmaagden, zal Ik in die dagen Mijn Geest uitgieten. 30 En Ik zal wondertekenen geven in de hemel en op de aarde: bloed, en vuur, en rookpilaren. 31 De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat die grote en vreselijke dag des HEEREN komt. 32 En het zal geschieden, al wie de Naam des HEEREN zal aanroepen, zal behouden worden; want op de berg Sions en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, gelijk als de HEERE gezegd heeft; en dat, bij de overgeblevenen, die de HEERE zal roepen.

In dit hoofdstuk hebben wij,
I. Een vervolg van de beschrijving van die vreselijke verwoesting, die in het land van Juda zou aangericht worden door sprinkhanen en rupsen, vers 1-11.
II. Een ernstige oproeping van het volk onder dit pijnlijke oordeel, om berouw te hebben en zich te bekeren, om te vasten en te bidden en God aan te lopen om genade met aanwijzingen om dat op de rechte wijze te doen, vers 12-17.
III. Een belofte, dat, na hun bekering, God het oordeel zou wegnemen, de schade, daardoor aangericht, herstellen, en hun opnieuw overvloed van al wat goed is, geven, vers 18-27.
IV. Een voorspelling van de oprichting van het koninkrijk van de Messias in deze wereld, door de uitstorting van de Heilige Geest in het laatste van de dagen, vers 28-32. zo verschrikkelijk als het begin van dit hoofdstuk is door de tekenen van Gods toorn, zo troostrijk is het eind door de verzekering van Zijn gunst, en deze gezegende verandering komt tot stand op de weg van het berouw, zodat, hoewel alleen het laatste gedeelte van dit hoofdstuk rechtstreeks naar de tijd van het Evangelie heenwijst, toch het geheel beschouwd kan worden als een type en voorbeeld van de vloek van de wet, die over de mensen komt om hun zonden, en de vertroostingen van het Evangelie, die over hen uitgestort worden, op hun bekering.

Joël 2:1-32
Hier zien wij God twisten met Zijn eigen belijdend volk, om hun zonden, en het oordeel aan hen voltrekken, dat in de wet geschreven stond, Deuteronomium 28: 42: De vrucht uws lands zal het boos gewormte erfelijk bezitten, hetgeen een dier plagen van Egypte was, die God over hen brengen zou, vers 60.

I. Hier wordt de oorlog uitgeroepen, vers 1: Blaast de bazuin te Sion, of om het invallende leger te verzamelen, en dan blazen de bazuinen tot de aanval, of liever om kennis te geven aan Juda en Jeruzalem van de nadering van het oordeel, opdat zij zich mochten voorbereiden om hun God te ontmoeten op de weg van Zijn oordelen, en opdat zij zouden beproeven de slag te ontwijken door gebeden en tranen, de beste wapens van de kerk. Het was de taak van de priesters om de bazuin te blazen, Numeri 10: 8, beide als een beroep op God ten dage van de benauwdheid en een oproeping van het volk om tezamen te komen om Zijn aangezicht te zoeken Het is de taak van de dominees uit het Woord van God te waarschuwen tegen de noodlottige gevolgen van de zonde, en Zijn toorn van de hemel over de goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen bekend te maken. En, hoewel het niet het voorrecht is van Sion en Jeruzalem om van de oordelen Gods verschoond te blijven, als zij Hem tergen, is het wel hun voorrecht om er voor gewaarschuwd te worden, opdat zij vrede met Hem maken. Zelfs op de berg van Gods heiligheid moet het alarm weerklinken, en daar klinkt het ‘t vreselijkst, Amos 3:2. Zat de bazuin in de stad, de heilige stad, geblazen worden, dat het volk

niet siddert? Dat zullen zij zeker, Amos 3: 6. Laat alle inwoners des lands beroerd zijn, het oordeel zal hen doen beven, laat hen daarom beven bij de aankondiging er van.

II. Hier wordt een algemeen overzicht gegeven van de dag van de strijd, die komt, die nabij is, en er is geen ontkomen aan. Het is de dag des Heeren, Zijn oordeelsdag, waarop Hij beide, zich openbaren en zich grootmaken zal. Het is een dag van duisternis en donkerheid, vers 2, in de letterlijke betekenis, daar de zwermen sprinkhanen en rupsen zo groot en zo dicht zijn, dat zij de lucht verduisteren, Exodus 10:15, of liever in figuurlijke zin, het zal een treurige tijd zijn, een tijd van smartelijke beproeving. En hij zal komen als de dageraad uitgespreid over de bergen, de duisternis van deze dag zal even plotseling komen als het morgenlicht, even onweerstaanbaar, even ver verspreid, en zij zal de overhand over hen krijgen, zoals het morgenlicht.

III. Hier is het leger in slagorde opgesteld, vers 2: Zij zijn een groot volk en machtig. iedereen, die de grote aantallen sprinkhanen en rupsen ziet, die er zullen zijn, het land verwoestende, zal zeggen, zoals wij alleen geneigd zijn het meest getroffen te worden door hetgeen tegenwoordig is: "Gewis, desgelijks is nooit tevoren geweest en zal na deze nooit meer zijn." Buitengewone oordelen zijn iets zeldzaams, en komen zelden voor, wat een bewijs is van Gods geduld. Toen God de wereld eenmaal overstroomd had, beloofde Hij het nooit weer te zullen doen.

Het leger wordt hier beschreven als
1. Zeer stout en vermetel: Zij zijn als paarden, oorlogspaarden, die in de slag snellen en niet te verschrikken zijn, Job 39:22, en als ruiters, meegesleept door strijdlust en woede, zo zullen zij lopen, vers 4. De ouden hebben opgemerkt, dat de kop van een sprinkhaan in gedaante zeer veel lijkt op een paardekop.

2. Zeer luidruchtig en rumoerig-als een gedruis van wagenen, van vele wagenen, als zij in toomeloze vaart over oneffen grond rijden, op de hoogten van de bergen, vers 5. Hieraan is ontleend een deel van de beschrijving van de sprinkhanen, die Johannes uit de put des afgronds zag opstijgen, Openbaring 9: 7, 9. De gedaanten van de sprinkhanen waren de paarden gelijk, die tot de oorlog bereid zijn, het gedruis van hun vleugelen was als een gedruis van de wagenen, wanneer vele paarden naar de strijd lopen. Geschiedschrijvers verzekeren ons, dat het geluid, door zwermen sprinkhanen gemaakt, in die landen, die er door bezocht worden, soms zes mijlen ver te horen is. Het geluid wordt ook vergeleken bij een loeiend vuur, het is als het gedruis van een vuurvlam, die stoppelen verteert, een geluid, dat te vreselijker is, omdat het spreekt van verslinden. Als Gods oordelen gekomen zijn, maken zij veel gedruis, en het is nodig, dat zij dat doen tot opwekking van een zekere en stompzinnige wereld.

3. Als zeer regelmatig, hun gelederen blijven op mars in orde, hoewel talrijk en begerig naar buit, toch zijn zij als een machtig volk, dat in slagorde gesteld is, vers 5: Zij zullen daarheen trekken een ieder in zijn wegen, recht vooruit, alsof zij door de krijgstucht gedrild waren om op hun plaats te blijven en naar hun rechter nevenman te zien. Zij zullen hun paden niet verdraaien, ook zullen zij de een de ander niet dringen, vers 7, 8. Hun aantal en snelheid zal geen verwarring veroorzaken. Zie hoe God de schepselen ordelijk kan doen handelen, als Hij Zijn plannen met hen heeft. En zie, hoe nodig het is, dat zij die in enige dienst voor God gebruikt worden, de orde bewaren, en hun plaats in de gelederen, en ijverig voortgaan met hun eigen werk en elkander niet in de weg staan.

4. Zij zijn zeer snel zij lopen als ruiters vers 4, zij lopen als heiden, vers 7, zij lopen om in de stad en lopen op de muren, vers 9. Als God Zijn bevel op de aarde zendt, loopt Zijn woord zeer snel, Psalm 147:15. Engelen hebben vleugels, en sprinkhanen ook, als God gebruik van hen maakt.

IV. Hier is de geduchte strafoefening door dit vreselijke leger voltrokken,
1. Op het land, vers 3. Zie voor het front van het leger, en gij zult een vuur voor hetzelve zien, dat verteert, zij verslinden alles alsof zij vuur ademden. Bezie het in de rug en gij zult zien, dat de achtersten even woest zijn als de voorsten, achter hetzelve brandt een vlam. Als zij voorbij zijn, dan blijkt, welk een verwoesting zij aangericht hebben. Zie naar de velden, waar zij nog niet geweest zijn, zij zijn als een lusthof, aangenaam voor het oog, en vol goede vruchten, zij zijn de trots en de roem van het land. Maar zie naar de velden, die zij opgegeten hebben, zij zijn als een woeste wildernis, men kan niet geloven, dat deze even als gene zijn geweest, en toch waren zij misschien de vorige dag nog zo, of dat geen ooit zullen zijn als deze, en toch zullen zij misschien morgenavond reeds zo zijn, ja, en niets zal hun ontkomen, dat hun ook maar enigszins tot voedsel dienen kan. Laat niemand trots zijn op de vruchtbaarheid van zijn landerijen, zo min als op lichamelijke schoonheid, want God kan beide zeer snel veranderen.

2. In de stad. Zij zullen de muren beklimmen, vers 7, zij zullen in de huizen klimmen en door de vensters binnenkomen als een dief, vers 9, toen Egypte met sprinkhanen geplaagd werd vervulden zij de huizen van Farao en van zijn knechten, Exodus 10: 5, 6. De sprinkhanen uit de put des afgronds, Satans zendelingen, en zendelingen van de mens van de zonde, doen als deze sprinkhanen. En ook Gods oordelen, komende met een bepaalden last, kunnen niet door sloten en grendels geweerd worden, zij zullen hun weg vinden of er een banen.

V. De indruk, die daardoor op het volk gemaakt zou worden. Zij zullen het doelloos vinden om tegenstand te bieden. Deze vijanden zijn onkwetsbaar en daarom onweerstaanbaar: Al vielen zij op een geweer, zij zouden niet verwond worden, vers 8. En die niet verwond kunnen worden, zijn ook niet tegen te houden, en daarom zullen de volken van deszelfs aangezicht in pijn zijn, vers 6, zoals de kooplieden bezorgd zijn voor hun schepen, als zij horen dat deze in handen van een vijandelijk eskader zijn. De een is bekommerd over zijn akker een ander over zijn wijngaard, en alle aangezichten betrekken als een pot, wat de grootst mogelijke ontsteltenis betekent. Mensen die bevreesd zijn, zijn wit, maar mensen, die wanhopig zijn, zijn zwart, de bleekheid van een plotselinge schrik wordt zwart, als deze overgaat in wanhoop. Hetgeen voor ons een oorzaak is van trots en genoegen, kan God ons spoedig tot een oorzaak van smart maken.
De ontsteltenis van het land wordt in figuurlijke taal beschreven, vers 10: De aarde is beroerd, de hemel beeft, zelfs de harten, die onverschrokken scheen en zo standvastig, dat niets hen verschrikken kon, even onbewegelijk als hemel en aarde, zullen door verbazing aangegrepen worden. Of, wanneer de inwoners des lands beven, zal het hun toeschijnen, dat alles om hen heen evenzeer beeft. Overweldigd door vrees, of bij gebrek aan het levensonderhoud waaraan zij gewoon waren, zal hun oog dof worden, om hun gezicht flauw, zodat in hun ogen zon en maan zwart zullen worden, en de sterren haar glans intrekken. Als God dreigend op de mensen neerziet, zullen de lichten des hemels hun weinig vreugde geven, want door weerspannigheid tegen zijn Schepper heeft de mens het genot van al het geschapene verbeurd. Maar, hoewel dit figuurlijk verstaan moet worden, zal er een dag komen, dat het letterlijk vervuld zal worden, als de hemelen toegerold worden als een boek en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden. Bijzondere oordelen moeten ons opwekken om aan het algemene oordeel te denken.

VI. Hier wordt onze aandacht gevestigd op Hem, die de Opperbevelhebber is van dit geduchte leger, en dat is God zelf, vers 11. Het is Zijn leger, het is Zijn leger. Hij verzamelde het, Hij gaf het bevel, Hij verheft zijn stem voor het leger heen, zoals een veldheer zijn leger bevelen geeft, wat het doen moet, en een rede houdt om zijn soldaten moed in te spreken, het is de Heere, die deze dieren bevel geeft, waaraan zij stipt gehoorzamen. Sommigen menen, dat God met deze wolk van sprinkhanen een vreselijk onweer zond, want dat wordt de stem des Heeren genoemd, en was ook één van de plagen van Egypte, en dat deed hemel en aarde beven. Het is de dag des Heeren, zoals hij genoemd werd, vers 1, want in deze strijd zijn wij zeker, dat Hij de slag winnen zal, het kan niet andere, want Zijn leger is groot en talrijk. Met wie Hij strijd voert kan Hij, zoals hier, door het getal overweldigen, en ieder, die Hij gebruikt om Zijn woord te doen, als de dienaar van Zijn gerechtigheid, zal zeker machtig worden en "par negotio" - tegen zijn taak opgewassen, wie God opdracht geeft, die gordt Hij aan met kracht tot uitvoering van die opdracht. En dat maakt de grote dag des Heeren zeer vreselijk voor allen, die op die dag tot gedenktekenen van Zijn gerechtigheid worden gesteld, want wie zal hem verdragen? Niemand kan aan het vonnis van Gods toorn ontsnappen, niemand kan aan de kracht ervan weerstand bieden, of onder het gewicht ervan staande blijven, 1 Samuel 6:20, Psalm 76: 7. Wij hebben hier een ernstige vermaning tot bekering, ontleend aan dat verwoestende oordeel, beschreven, en dreigende in de voorgaande verzen: Nu dan ook, bekeert u tot de Heer.

1. Aldus moet gij beantwoorden aan het doel van dit oordeel, want het werd gezonden met dit doel, om u van uw zonden te overtuigen, om u er over te vernederen, om u weer tot u zelf en tot onderdanigheid te brengen. God brengt ons in ‘t nauw om ons tot berouw en zodoende tot Hem te brengen.

2. Aldus kunt gij de voortgang van het oordeel stuiten. Uw zaken staan slecht, maar op deze wijze kunt gij beletten, dat zij nog erger worden, ja, indien gij deze weg inslaat zullen zij er spoedig beter voor staan. Hier is een goedgunstige uitnodiging,

I. Tot persoonlijke bekering, teweeggebracht in de ziel, elk geslacht bijzonder en hun vrouwen bijzonder, Zacharia 12:12. Als de oordelen Gods gekomen zijn, heeft iedereen er belang bij zijn aandeel te leveren aan de gemeenschappelijke smekingen, daar hij deel heeft aan de gemeenschappelijke schuld. Iedereen moet voor zich berouw hebben en zich bekeren, en dan zullen wij allen bekeerd zijn en Gods kinderen.

1. Waartoe wij hier geroepen worden, hetgeen ons leren zal, wat het is, berouw te hebben, want het is hetzelfde, dat de Heere onze God nog steeds van ons verlangt, daar wij allen gedaan hebben, waarover wij berouw moeten hebben.

a. Wij moeten ons in waarheid vernederen om onze zonden, wij moeten berouw hebben, omdat wij God door onze zonde beledigd hebben, en beschaamd zijn omdat wij onszelf door onze zonde benadeeld hebben, namelijk beide ons verstand en onze belangen. Er moeten uiterlijke tekenen van smart en schaamte zijn, vasten, kermen en rouwklagen, de tranen om de ellende moeten veranderen in tranen om de zonde, die er de oorzaak van is. Maar wat zullen uiterlijke tekenen van smart helpen als de innerlijke gevoelens er niet mee in overeenstemming zijn? En niet alleen moeten die er mee in overeenstemming zijn, maar zij moeten er ook de wortel en de oorsprong van zijn, en ze doen ontstaan. En daarom volgt er: Scheurt uw hart en niet uw kleren, niet, dat het, naar de gewoonte van die tijd, niet gepast was, hun kleren te scheuren, ten teken van grote smart over hun zonde en van heilige verontwaardiging tegen zichzelf over hun dwaasheid, maar: "Laat het daar niet bij blijven, alsof dat voldoende was, maar wees meer bezorgd om uw geest dan om kleren in

overeenstemming te brengen met een dag van vasten en vernedering, ja, scheurt uw kleren in ‘t geheel niet, tenzij gij uw hart meteen scheurt, want het teken zonder de zaak zelf, die er door betekend wordt, is maar gekkernij en spot, en een belediging van God. Het scheuren van ons hart is hetgeen, dat God van ons verwacht en eist, dat is het gebroken en verslagen hart, dat Hij niet verachten zal, Psalm 51:19. Als wij grotelijks bedroefd van ziel zijn om onze zonde, zodat ons hart breekt, als wij er aan denken hoe wij God Zijn eer ontnomen en ons zelf verachtelijk gemaakt hebben, als wij een afkeer van de zonde krijgen en ernstig begeren en trachten om van de beginsels van de zonde bevrijd te worden en nooit tot de uitoefening ervan terug te keren, dan scheuren wij onze harten, en dan zal God de hemelen scheuren, en met Zijn genade tot ons komen."

b. Wij moeten volkomen tot God bekeerd zijn, en als wij in zonde vervallen, daarmee tot Hem komen. Bekeert u tot Mij, spreekt de Heere, vers 12, en opnieuw, vers 13 Bekeert u tot de Heere uw God. Ons vasten en kermen zijn niets waard als wij daarmee ons niet bekeren tot God als onze God. Als wij ten volle overtuigd zijn, dat het onze plicht en ons belang is bij Hem te blijven, en hartelijk spijt hebben, dat wij Hem ooit de rug hebben toegekeerd, en daarop, met een vast en onwankelbaar besluit Zijn eer tot ons doel, en Zijn wil tot ons richtsnoer kiezen, en Zijn gunst als onze gelukzaligheid, dan bekeren wij ons tot de Heere onze God, dat wordt ons allen bevolen te doen, daartoe worden wij uitgenodigd, en niet alleen om het te doen, maar om het spoedig te doen.

2. De argumenten, die gebruikt worden om dit volk te overreden zich aldus tot de Heere te bekeren en zich te bekeren met hun ganse hart. Als ons hart gescheurd is om de zonde en gescheurd van de zonde, dan is het voorbereid om zich geheel tot God te bekeren en geheel aan Hem gewijd te worden en ook wil Hij het gans en al hebben, of in ‘t geheel niet. Laat ons dan, om ons hiertoe te brengen, het volgende bedenken,
a. Wij zijn er zeker van, dat Hij in ‘t algemeen een goede God is. Wij moeten ons tot de Heere onze God bekeren, niet alleen, omdat Hij ons naar recht en billijkheid gestraft heeft, om onze zonden, zodat de vrees daarvoor ons moet drijven tot Hem, maar ook omdat Hij genadig en barmhartig is, daar Hij ons berouw aanneemt zodat de hoop daarop ons tot Hem moet trekken. Hij is genadig en barmhartig, Hij heeft geen welbehagen in de dood des zondaars maar daarin, dat hij zich bekere en leve. Hij is lankmoedig tegen degenen, die Hem honen, maar groot van goedertierenheid jegens degenen, die Zijn welbehagen zoeken. Deze zelfde woorden werden gebruikt in de uitroeping van de naam des Heeren, toen Hij met Zijn weldadigheid en al Zijn heerlijkheid voor Mozes’ aangezicht voorbijging, Exodus 34: 6, 7. Hij heeft berouw over het kwade, niet, dat Hij van gedachte verandert, maar, als het hart van de zondaar veranderd is, dan wordt ook Gods weg met hem anders, het vonnis wordt herroepen en de vloek van de wet weggenomen. Dat is de ware, oprechte, Evangelische bekering, die ontstaat uit het vaste geloof aan Gods genade, waartegen wij gezondigd hebben, zonder te wanhopen. Bekeert u, want het koninkrijk van de hemelen is nabij gekomen. De goedheid Gods, recht verstaan, wel verre van ons aan te moedigen in de zonde voort te gaan, is de krachtigste aansporing tot bekering, Psalm. 130: 4. De genade brengt tot God, die door de wet van Hem afgeschrikt worden.

b. Wij hebben alle reden om te hopen, dat Hij, na onze bekering ons het goede geven zal, dat wij door de zonde verbeurd en verloren hebben, vers 14, dat Hij zal omkeren en berouw hebben dat Hij niet meer met ons twisten zal, zoals Hij gedaan heeft, maar goedgunstig met ons handelen. Laat ons daarom berouw hebben van onze zonde tegen Hem, en tot Hem terugkeren op de weg van de plicht, omdat wij dan mogen hopen, dat Hij berouw zal hebben over Zijn oordelen tegen ons en tot ons terugkeren op de weg van de genade.

c. De wijze, waarop deze verwachting wordt uitgedrukt, zeer nederig en bescheiden: Wie weet mocht Hij. Sommigen menen, dat deze uitdrukking gebruikt wordt om de hovaardij en zekerheid van het volk te verminderen en hen aan te sporen tot heilige zorgvuldigheid en ernst in hun bekering, zie Jozua 24:19. Of liever, de uitdrukking is twijfelachtig, omdat het de wegneming van een tijdelijk oordeel betreft, dat zij zichzelf hier beroven, waarop wij niet zo vast kunnen rekenen als in ‘t algemeen daarop, dat God genadig en barmhartig is. Het is volstrekt niet twijfelachtig, of, als wij ons waarlijk van onze zonden bekeren, God ons vergeven en met ons verzoend zijn zal, maar of Hij deze en andere beproevingen wegnemen zal, waaronder wij gebukt gaan, dat is de vraag, hoewel de waarschijnlijkheid daarvan ons behoort aan te moedigen tot berouw. Beloften van tijdelijk goed worden dikwijls gedaan met een misschien. Misschien zult gij verborgen voorden, Zefanja 2:3. Davids zonde is vergeven, en toch zal het kind sterven, en toen David bad om ‘t behoud van zijn leven, zei hij, evenals hier: Wie weet, de Heere zou mij mogen genadig zijn, in deze zaak als in de andere, 2 Samuel 12:22. De Ninevieten bekeerden en verbeterden zich om een dergelijke overweging, Jona 3: 9. De inhoud van de verwachting is zeer vroom. Zij hopen, dat God zich omkeren en berouw hebben zal en een zegen achter zich overlaten, niet alsof Hij op ‘t punt stond van hen weg te gaan, en alsof zij tevreden konden zijn met een zegen in plaats van Zijn tegenwoordigheid, maar achter Hem, dat wil zeggen, "Nadat Hij opgehouden heeft met ons te twisten, zal Hij ons een zegen schenken", en wat is dat?
Het is een spijsoffer en dankoffer voor de Heere onze God. De vruchten van de aarde worden hier een zegen genoemd, zie Jesaja 65: 8, omdat zij afhankelijk zijn van Gods zegen en noodzakelijke zegeningen voor ons zijn. Zij waren ervan beroofd geweest en wat hun daarbij het meeste smartte, was dat Gods altaar beroofd was van Zijn offeranden en Gods priesters van hun levensonderhoud, daarom is wat hen troost bij het vooruitzicht er op, als zij opnieuw overvloed zullen hebben, dat er dan weer spijsoffers en drankoffers in menigte naar Gods altaar zullen gebracht worden, waarnaar zij meer verlangden dan om de gewone overvloed van eten en drinken op hun eigen tafel te zien. Zo vroeg ook Hizkia, toen hij de hoop koesterde van zijn ziekte te zullen herstellen, Welk is het teken dat ik zal opgaan, niet naar de stoelen des gerichts, of naar de raadzaal, maar naar het huis des Heeren? Jesaja 38:22. Het overvloedig genot van Gods ordinanties in al hun kracht en zuiverheid is het meest waardevolle bestanddeel van de voorspoed van een volk en de grootste zegen, die het kan verlangen. Als God de zegen geeft van het spijsoffer en drankoffer, zal die andere zegeningen ten gevolge hebben, ze heiligen, veraangenamen en verzekeren.

II. Zij worden hier opgeroepen tot openbare nationale bekering, te belijden in plechtige samenkomst, als een nationale handeling, ter eer van God en tot opwekking van elkander, en opdat de omliggende volken mogen weten en zien, wat het is, dat hen bekwaam maakt voor Gods goedgunstige genadige terugkeer tot hen, waarvan zij de bewonderende getuigen zullen zijn. Laat ons hier zien,
1. Hoe die vergadering tezamen geroepen moet worden, vers 15, 16. De bazuin werd geblazen, vers 1, om alarm te maken, maar nu moet zij geblazen worden voor een vredesverdrag. God is bereid Zijn volk genade te bewijzen, als Hij bevindt, dat zij er bekwaam voor zijn, en daarom, roep hen te samen, heiligt een vasten. Door de wet waren veel jaarlijkse feesten ingesteld, maar slechts een dag in het jaar moest als vasten in acht genomen worden, de verzoendag, een dag van verootmoediging, en, als zij vastgehouden hadden aan God en hun plicht, dan zou er geen reden geweest zijn om die nog langer waar te nemen, maar nu zij door hun zonde de oordelen Gods over zich hebben gebracht, worden zij dikwijls opgeroepen om te vasten. Wat gezegd werd in Hoofdstuk 1:14, wordt hier herhaald: "Roept een verbodsdag uit, verzamelt het volk, dwingt ze om voor dit doel samen te komen, heiligt de

gemeente, stelt een tijd daarvoor vast, opdat zij zich plechtig mogen voorbereiden en wijst hen er op dat zij het doen. De aanzienlijken mogen zich niet onthouden, maar vergadert de oudsten, de rechters en overheden. De geringste mag niet overgeslagen worden, maar verzamelt de kinderen en die de borsten zuigen." Het is goed om de kleine kinderen, zodra zij instaat zijn iets te begrijpen, naar godsdienstige samenkomsten te brengen, opdat zij bijtijds de weg mogen leren, die zij gaan moeten, maar deze werden meegebracht, terwijl zij nog zuigelingen waren en moesten vasten, opdat hun ouders door hun schreeuwen om de borst bewogen mochten worden berouw te hebben over hun zonde die God naar recht aan de kinderen bezoeken kon, zodat de tong van het zuigeling van dorst aan het gehemelte kleefde, Klaagliederen 4: 4, en opdat God mededogen met hen mocht hebben, zoals Hij had met de kinderen van Ninevé Jona 4:11. Pas gehuwde mensen mogen niet uitgezonderd worden: De bruidegom ga uit zijn binnenkamers en de bruid uit haar slaapkamer, zij mogen hun fraaie kleren niet aantrekken als gewoonlijk, noch hun sieraden aandoen, noch toegeven aan hun vrolijkheid, maar zij moeten zich met evenveel ernst en droefheid aan de plichten van de openbare vasten wijden, als één van hun buren. Bijzondere vreugde moet altijd wijken voor algemene smart, beide die over beproeving en die over zonde.

2. Hoe die dag verder besteed moet worden, vers 17.
a. De priesters, des Heeren dienaars, moeten voorgaan in de vergadering en Gods mond zijn tegenover het volk, en de hun tegenover het volk wie anders zouden in de bres staan om Gods toorn af te wenden, dan zij, wier taak het is, in gewone gevallen bemiddelaars te zijn?

b. Zij moeten dienen tussen het voorhuis en het altaar. Daar waren zij gewoon bij het offeren te zijn en daarom moeten zij, nu zij geen offeranden hebben om te offeren, of zo goed als geen, daar hun geestelijke offeranden offeren. Daar moet het volk hen zien wenen en worstelen, zoals hun vader Jakob, om daardoor in dezelfde vrome stemming te komen. Predikanten moeten zelf getroffen zijn door die dingen, waarmee zij anderen begeren te treffen. Tussen het voorhuis en tussen het altaar was het, dat Zacharia, de zoon van Jojada om zijn trouw ter dood gebracht werd, dat kostbare bloed zou God van hun handen eisen, en daarom, om het dreigende oordeel af te wenden, moeten zij daar wenen.

c. Zij moeten bidden. De woorden worden hun hier in de mond gelegd, waar zij in hun gebeden nog aan toe mogen voegen. Hun smeking moet zijn: Spaar uw volk, o Heere! Als Gods volk in ellende verkeert, kan het geen hulp tegen Gods rechtvaardigheid verwachten, dan die hun toekomt door Zijn genade. Zij kunnen niet zeggen: Heere, richt ons, maar: Heere, spaar ons. Wij verdienen de straf, wij hebben ze nodig, maar Heere, straf ons met mate. De smeking van de zondaar is: Spaar ons, goede Heere. Hun pleitgrond moeten zij ontkomen aan de verhouding, waarin zij tot God staan, "zij zijn Uw volk, en Uw erfenis, heb daarom mededogen met hen, maar in ‘t bijzonder moeten zij die ontlenen aan het belang van Gods eer in hun ellende- "Heere, geef Uw erfenis niet over tot een smaadheid, tot de smaadheid van hongersnood, laat het land Kanaän, dat zo lang beroemd is geweest als het sieraad van alle landen, nu niet de spot van alle landen worden, Laat de heidenen niet over hen heersen, wat zij licht zullen doen, als Uw erfenis zo verarmt en onmachtig wordt om te bestaan. Laat de heidenen hen niet tot een spreekwoord maken, zoals sommigen lezen, nooit gezegd worden: Zo arm en ellendig als een Israëliet." De instandhouding van de goede naam van het volk onder zijn naburen is een zegen, waarnaar verlangd en waarom gebeden moet worden door allen, die het een goed hart toedragen. Maar die smaad van de kerk, die op God terugvalt, moet in het bijzonder gevreesd en afgebeden worden: "Laat ze niet onder de volken zeggen: Waar is hunlieder God -die God, die beloofd heeft hen te helpen, op Wie zij zich zozeer beroemd hebben en zoveel vertrouwd?" Als Gods erfenis verwoest wordt, zullen de naburen

zeggen: "God was zwak en kon hen niet helpen, of onvriendelijk en wilde niet." Op die wijze triomfeert God over de valse goden, Deuteronomium 32:37: Waar zijn hun goden, op welke zij betrouwden? En Sanherib triomfeert over hen op dezelfde wijze: Waar zijn de Joden van Hamath en Arpad? Maar in geen geval mag geduld worden, dat zij van Israël zouden zeggen: Waar is hun God? Want wij zijn er zeker van dat onze God in de hemel is, Psalm 115:2, 3 in Zijn tempel, Psalm 11: 4.
Zie hoezeer God bereid is Zijn volk te helpen en te ondersteunen, hoe Hij wacht, opdat Hij genadig zij, zodra zij zich onder Zijn hand vernederen, en bidden, en Zijn aangezicht zoeken treedt Hij hun terstond met Zijn gunst tegemoet. Zij baden, dat God hen sparen zou, en ziehier met welke goede, troostrijke woorden Hij hun antwoordde, want Gods beloften zijn inderdaad antwoorden op het gelovig gebed, om dat zeggen en doen bij Hem een is.

Ziehier,
I. Waaruit deze beloofde genade zal voortkomen, vers 18: De Heere zal ijveren over Zijn land en Zijn volk verschonen. En wel met het oog,
1. Op Zijn eigen eer, en op Zijn verbond met Israël, waarbij Hij hun dat goede land gegeven en de waarde ervan zeer hoog gesteld had, nu zal Hij niet dulden, dat het verachten verkleind wordt, maar zal ijveren voor de naam van Zijn land, en voor Zijn inwoners, die gelukkig geprezen waren en daarom niet als een rampzalig volk bloot moeten staan aan smaad.

2. Op hun ellende: Hij zal Zijn volk verschonen, en, uit mededogen met hen, hen in hun verbeurd geluk herstellen. Gods mededogen is een grote bemoediging voor hen, die nederig tot Hem komen als boetvaardige smekelingen.

II. Wat Zijn genade zijn zal, in verschillende opzichten:
1. Het verwoestende leger zal verstrooid en verslagen worden, vers 20: "ik zal die van het Noorden verre van u doen vertrekken, dat leger van sprinkhanen en rupsen, dat van uit het Noorden op u aanviel, aangevoerd op de vleugelen van een noordenwind, een leger, welks voortgang gij niet kon beletten, maar, als gij vrede hebt gemaakt met God, zal Hij u van deze soldaten bevrijden, die bij u ingekwartierd zijn en zal ze wegdrijven in een dor en woest land, naar die uitgestrekte, huilende wildernis, waarin Israël rondgezworven had, waar zij, na gezwolgen te hebben in de overvloed van Kanaän, uit gebrek aan voedsel zullen omkomen. Die, wier aangezicht naar de Oostzee is, de Dode Zee, die ten Oosten van Judea lag, zullen daarin omkomen, en de achterhoede van het leger zal vergaan in de Grote Zee", die hier de Achterste Zee wordt genoemd. Zij hadden het land naakt en woest gemaakt, en nu zal God hen wegdrijven naar een naakt en woest land. Aldus wordt later afgerekend met hen die God gebruikt voor de bestraffing van Zijn volk, en de roede wordt in het vuur geworpen. Er zal van deze zwermen insecten niets overblijven dan de stank. Toen Egypte bevrijd werd van de plaag van de sprinkhanen, werden zij weggedreven in de Rode Zee, Exodus 10:19. Als een beproeving haar werk heeft gedaan, zal zij genadig weggenomen worden van een boetvaardig volk, zoals de sprinkhanen van Kanaän, niet zoals de sprinkhanen van Egypte verwijderd werden van een onboetvaardig vorst, in toorn, alleen om plaats te maken voor een andere plaag. Vele uitleggers verstaan onder dit noordelijke leger dat van Sanherib, dat verstrooid werd, toen God daardoor een einde had gemaakt van al Zijn werk op de berg Sion en te Jeruzalem, Jesaja 10:12.
Deze vijand zal verdreven worden, omdat hij grote dingen gedaan heeft, omdat hij zeer veel kwaad gedaan heeft, en omdat hij zich groot gemaakt heeft, omdat hij het gedaan heeft in grootsheid des harten, daarom volgt hier, vers 21: De Heere heeft grote dingen gedaan voor Zijn volk, zoals de vijand tegen hen, om hen te overtuigen, dat, waarin zij trots handelen, Hij boven hen is en zal zijn, en dat, welke grote dingen zij ook gedaan hebben, zij niet meer

deden dan God hun opgedragen had. En evenals zij gingen, toen Hij tot hen zei: Ga, zo kwamen zij ook toen Hij tot hen zei: Kom, om te tonen dat zij krijgsknechten onder Hem zijn.

2. Het verwoeste land zal gedrenkt en vruchtbaar gemaakt worden. Als het leger verstrooid is en de verwoesting, die het aangericht heeft blijft, wat zullen wij dan doen? Daarom wordt beloofd, vers 22: Dat de weiden van de woestijn, de weiden, die de sprinkhanen zo naakt als de wildernis hadden achtergelaten, weer jong gras zullen voortbrengen, en dat het geboomte zijn vrucht zal dragen, in ‘t bijzonder wijnstok en vijgenboom. Maar, als wij zien, hoe het land verwoest is, zijn wij geneigd te zeggen: Zullen deze beenderen levend worden? Zo de Heere vensteren in de hemel maakte, dan is het nog onmogelijk, maar het zal gebeuren, want, vers 23: want de Heere zal u de vroege en de spade regen geven, en als Hij die geeft in Zijn goedgunstigheid, zal Hij hem met mate geven, zodat de regen niet tot een oordeel wordt, en Hij zal hem op tijd geven, de spade regen in de eerste maand, als hij nodig was en verwacht werd. Het zou hen vertroosten, als zij zagen dat hij van de hand van God kwam, en door Zijn wijsheid geregeld, want dan zijn wij zeker dat alles wel geregeld is. Hij zal u geven die Leraar van de gerechtigheid. Hetzelfde woord, dat regen betekent, betekent ook leraar en dat wij vertalen door niet mate, betekent ook naar gerechtigheid, en deze leraar van de gerechtigheid, zegt een van de rabbijnen, is de Koning-Messias, en velen verstaan dit eveneens zo, want, Hij is een Leraar van God gekomen en leert ons de weg ter gerechtigheid. Maar anderen verstaan er een of anderen profeet onder, sommigen Hizkia, en anderen Jesaja. Het is een goed teken voor de genade, die God voor ons bewaard heeft, als Hij leeraars van de gerechtigheid zendt, herders naar Zijn hart.

3. Al wat zij verloren hebben zullen zij terug ontvangen, vers 25: "Ik zal u de jaren vergelden, die de sprinkhaan heeft afgegeten, gij zult vertroost worden naar de tijd, dat gij bedroefd zijt, en zult jaren van overvloed hebben als vergoeding voor de jaren van gebrek." Aldus berouwt het de Heere over Zijn knechten, als zij berouw hebben, en, om te tonen, hoe volkomen Hij met hen verzoend is vergeldt Hij hun de schade, die zij door Zijn oordelen geleden hebben, en, als de gevangenbewaarder, wast Hij hen van de striemen. Hoewel Hij in rechtvaardigheid op het hun beslag legde en hun geen onrecht daarmee deed toch geeft Hij hun in Zijn goedgunstigheid vergoeding zoals de vader van de verloren zon, bij zijn terugkeer, hem alles, wat hij door zijn zonde en dwaasheid verloren had, vergoedde en hem weer in huis nam, in zijn vroegere staat. De sprinkhanen en rupsen worden hier genoemd: Mijn grote leger, dat Ik onder u gezonden heb, en Hij zal teruggeven, wat zij verslonden hadden, omdat zij Zijn leger waren.

4. Zij zullen grote overvloed van alle goeds hebben. De aarde zal haar opbrengst geven en zij zullen ervan genieten. Werp een blik in de voorraadschuren, waar alles bewaard wordt, en gij zult de dorsvloeren vol koren, en de perskuipen overlopend zien, van olie en most, vers 24, terwijl, ten tijde van hun benauwdheid, olie en most verdroogd en de schathuizen verwoest waren Hoofdstuk 1:10, 17. Werp een blik op hun tafels, waar zij ten toon spreiden, wat zij opgelegd hebben, en gij zult zien, dat zij overvloedig en tot verzadiging eten, vers 26. Zij eten niet bovenmatig, en zwelgen niet, wij hopen, dat de dronkaards door de voorbijgegane beproeving van hun overmatige liefde tot wijn en sterken drank genezen zijn, want, hoewel zij eerst voorgesteld werden als huilende om de afwezigheid daarvan Hoofdstuk 1: 5, worden zij hier niet weer voorgesteld, juichende om de overvloed er van, maar nu zullen allen genoeg hebben, want God zal aan hun voedsel voedende kracht geven, en hun zelf tevredenheid. Dit zijn de gronden, die beloofd worden en daarin doet God grote dingen, vers 21. Hij handelt wonderlijk bij hen. vers 26. Hierin verheerlijkt Hij Zijn macht en toont Hij, dat Hij Zijn volk helpen kan, al is hun ellende ook nog zo groot, en verheerlijkt Hij Zijn goedheid, dat Hij het

doet op hun bekering, al hadden zij Hem nog zozeer getergd. Als God goedgunstig handelt met arme zondaars, die zich tot Hem bekeren, dan moet erkend, dat Hij wonderlijk handelt en grote dingen doet. Sommige uitleggers verstaan deze beloften figuurlijk, namelijk als een verwijzing naar de genade van het Evangelie, en vinden hun vervulling in de overvloedige vertroostingen, die bewaard, worden voor hen, die in het genadeverbond geloven, en voor de bevrediging van hun zielsbehoeften daarin. Als God ons Zijn beloften zendt tot onze vertroosting, en Zijn genade als de grond en Zijn Geest als de bewerker daarvan, dan mogen wij wel erkennen, dat Hij ons, overeenkomstig Zijn belofte hier, vers 19, koren en most en olie gezonden heeft, of datgene, wat onuitsprekelijk veel beter is, en wij hebben reden om daarmee voldaan te zijn.

III. Van welk nut deze terugkeer van Gods genade voor hen zal zijn en wat zij voor goeds zal uitwerken.
1. God zal er de eer van hebben, want zij zullen zich verblijden in de Heere hun God, vers 23, en. wat de oorzaak is van hun verblijden, zal ook de reden zijn van hun dankzegging, zij zullen de naam des Heeren huns Gods prijzen, vers 26, en niet hun afgoden, ook zullen zij koren en wijn niet het loon noemen, dat hun hoereerders hun gegeven hebben. De overvloed van natuurlijke genietingen is inderdaad een gunst voor ons, als onze harten daardoor zich in liefde tot God en dank aan Hem openen, die ons rijkelijk van alle dingen te genieten geeft, hoewel wij Hem op armzalige wijze dienen. Als God ons opnieuw overvloed geeft, nadat wij gebrek gekend hebben, behoort dat ons te dankbaarder aan God te maken, daar het dubbel aangenaam is voor ons. Als Israël uit de woestijn in Kanaän komt, en daar eet en verzadigd wordt, dan zal het zeker de Heere loven, met diepgevoelde blijdschap over dat goede land, dat Hij hun gegeven heeft, Deuteronomium 8:10.

2. Zij zullen er het voordeel, de troost en de geestelijke zegen van hebben. Als God hun wederom overvloed en verzadiging geeft,
a. Zullen zij hun goede naam terugkrijgen, zij en hun God zullen niet langer nagewezen worden als ontrouw aan elkander, als zij tot Hem terugkeren op de weg van de plicht en Hij tot hen op de weg van de genade, vers 19: Ik zal u niet meer overgeven tot een smaadheid onder de heidenen, die triomfeerden in uw rampen en over u juichten, en, vers 26, 27: Mijn volk zal niet beschaamd worden, zoals het geval is geweest, over het goede land, dat zij gewoon waren te prijzen, maar voortaan zullen zij altijd reden hebben om het te roemen. Het strekt zeer tot Gods eer, als Hij doet hetgeen de eer van Zijn volk redt, en zij, die inderdaad Zijn volk zijn, zullen niet altijd een smaadheid onder de heidenen zijn, al zijn zij dat misschien voor een tijd, als wij werkelijk beschaamd zijn over onze zonden tegen God, dan zullen wij nimmer beschaamd zijn daarover, dat wij God, verheerlijken.
b. Hun blijdschap zal herleven, vers 23. Verheugt u en wees blij. Tijden van overvloed zijn gewoonlijk tijden van blijdschap, toch geeft de gunst van God meer vreugde in het hart dan die van hen, wier koren en most vermenigvuldigd zijn. Maar, vooral, gij kinderen van Sion verheugt u en zijt blijde in de Heere, uw God, vers 23. Men was beroerd te Sion, vers 1, en daarom zal men zich daar in ‘t bijzonder verblijden, want die met boetvaardige tranen zaaien, zullen zeker met dankbare vreugde maaien. De kinderen Sions, die de anderen voorgingen met vasten, zullen de anderen voorgaan met juichen. Maar, zij zullen zich verheugen in de Heere hun God, niet zozeer in het goede zelf, dat hun geschonken wordt, als over de vriendelijke hand, die het hun schenkt en in de terugkeer van Zijn gunst tot hen, als de hun door het verbond, waarvan dit goede het teken en onderpand is. De vreugde in de oogst en de vreugde op een feest moeten beide eindigen bij God, Wiens liefde wij moeten proeven in al de gaven van Zijn mildheid, opdat Hij onze voornaamste vreugde zij, zoals Hij ons voornaamste goed is, en de bron van alle goed voor ons.

c. Hun geloof in God zal bevestigd en vermeerderd worden. Als tijdelijke gunsten door Gods genade ons tot geestelijk nut worden, en overvloed voor het lichaam wel ver van een vijand te zijn, zoals voor menigeen het geval is, een vriend wordt van de voorspoed van de ziel, dan zijn het inderdaad gunsten voor ons. Dat wordt hier beloofd, vers 27: .Gij zult weten, dat Ik in het midden van Israël ben, de Heilige in het midden van u, Hoséa 11:19, dat Ik de Heere uw God ben, en niemand moet. En evenals het bewijst, dat de Heere God is, en dat er geen ander is, omdat Hij verslaat en heelt, het licht formeert en de duisternis schept, de vrede maakt en het kwaad schept, Jesaja 45: 7, Deuteronomium 32:39, zo bewijst het ook, dat Hij de God van Israël is, een God in verbond met Zijn volk, en een Vader voor hen, dat Hij hen beide, als een Vader straft, als zij weerspannig zijn en hen vertroost, als zij berouw hebben. Het was de inhoud van de bedreigingen van Ezechiëls profetie. Die en die rampen zal Ik over u brengen en gij zult weten, dat Ik de Heere ben, en die belofte is hier de kroon op alle andere beloften. Gij zult overvloedig en tot verzadiging eten en zodoende zult gij weten, dat Ik de Heere ben. Wij moeten ons best doen om toe te nemen in kennis van God door alle leidingen, beide die van genade en die van beproeving. Als God Zijn volk, op hun bekering tot Hem, overvloed en vrede en vreugde geeft, dan geeft Hij daarmee te verstaan, dat hun berouw Hem welbehagelijk is, dat Hij hun zonden vergeven heeft, en dat Hij de hunne is zo goed als ooit-dat zij in hetzelfde verbond met Hem zijn opgenomen, want Hij is de Heere hun God, en in dezelfde gemeenschap, want Hij is in het midden van hen, Hij is nabij allen, die Hem aanroepen, en evenals de zon het middelpunt is van de werelden, zo is Hij in het midden van hen om Zijn weldadige invloed over alle delen van het land uit te strekken.

3. Ook de lagere schepselen zullen daarin delen en daardoor tot rust gebracht worden: Vrees niet, o land! vers 21. Vreest niet, gij beesten des velde, vers 22. Zij hadden geleden om de zonden van de mensen, en door Gods twist met hen, en nu zal het hun weer goed gaan om het berouw van de mensen en Gods verzoening met hen. Ja, er werd gezegd, dat de beesten tot God schreeuwden, Hoofdstuk 1:20, en nu wordt hun geschreeuw beantwoord, en hun wordt gezegd niet bevreesd te zijn, want zij zullen overvloed hebben van alles, waaraan hun natuur ‘behoefte heeft. Toen God Nineve spaarde, deed Hij dat ook met het oog op het vee, Jona 4:11, want het vee had ook gevast, Hoofdstuk 3: 8. Dit brengt ons op de gedachte aan het herstel van alle dingen, als het schepsel, dat nu van de ijdelheid onderworpen is en eronder zucht, zo al niet tot de vreugde van de heerlijkheid, dan toch tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods, zal vrijgemaakt worden, Romeinen 8:20-22.
De beloften van koren, most en olie in de voorgaande verzen moesten zeer aangenaam zijn voor een verwoest land, maar hier wordt ons gezegd, dat wij in die dingen niet rusten mogen. God heeft betere dingen voor ons bewaard, en deze verzen hebben betrekking op die betere dingen, beide het rijk van de genade en het rijk van de heerlijkheid, met de gelukzaligheid van de ware gelovigen in beide. Hier wordt ons gezegd I. Hoe het rijk van de genade zal ingeleid worden door een overvloedige uitstorting van de Geest, vers 28, 29. Wij zijn niet onbekend met de bedoeling van deze profetie, noch ook in twijfel aangaande hetgeen, waarop zij betrekking heeft en waarin zij vervuld is geworden, want de apostel Petrus heeft ons een onfeilbare uitlegging en toepassing ervan gegeven, als hij ons verzekert, dat, toen de Geest op de apostelen werd uitgestort, op de dag van het Pinksterfeest, Handelingen 2:1, dit het was wat gesproken was door de profeet Joël, vers 16, 17.

Dat was de gave van de Geest, die, volgens deze profetie, komen zou, en wij moeten geen andere verwachten, zomin als een andere vervulling van de belofte van de Messias.
1. De belofte, die hier gedaan wordt, is die van de uitstorting van de Geest van God, Zijn gaven, Zijn gunsten en vertroostingen, waar de gezegende Geest van de Overheid is. Wij lezen dikwijls in het Oude Testament, hoe de Geest des Heeren, druppelsgewijze als ‘t ware,

op de richters en profeten komt, die God voor buitengewone diensten opwekte, maar nu zal de Geest overvloedig, met een volle stroom, uitgestort worden, zoals, met het oog op de tijd van het Evangelie beloofd was, Jesaja 44:3, Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten.

2. De tijd hiervoor bepaald, is daarna, na de vervulling van de voorgaande beloften zal deze vervuld worden. Petrus verklaart dit door de laatste dagen, de dagen van de Messias, van wie de wereld haar laatste openbaring zou ontvangen, van de wil en de genade van God, in de laatste dagen van de Joodse kerk, kort voor haar ontbinding.

3. De uitgestrektheid van deze zegen, ten opzichte van de personen, aan wie hij geschonken zal worden. De Geest zal uitgestort worden op alle vlees, niet, zoals tot nu toe op de Joden alleen, maar op de heidenen evenzeer, want in Christus is geen onderscheid, noch van Jood, noch van Griek, Romeinen 10:11, 12. Tot op deze tijd was de goddelijke openbaring beperkt tot het zaad van Abraham, niemand buiten het land van Israël had de Geest van de profetie, maar in de laatste dagen zal alle vlees de heerlijkheid des Heeren zien Jesaja 40: 5, en zal komen om aan te bidden voor Zijn aangezicht Jesaja 66:23. Joden verstaan hieronder alle vlees in het land Israëls, en Petrus zelf begreep niet volkomen, dat de heidenen eveneens bedoeld werden, totdat hij de vervulling zag in de uitstorting van de Heiligen Geest op Cornelius en zijn vrienden, die heidenen waren, Handelingen 10: 44, 45, hetgeen slechts een voortzetting was van dezelfde gave, die op de dag van Pinksteren geschonken werd. De Geest zal uitgestort worden op alle vlees, dat wil zeggen op allen, wier harten tot harten van vlees zijn gemaakt, zacht en teer, en aldus voorbereid om de indrukken en invloeden van de Heiligen Geest te ontvangen. Op alle vlees, dat wil zeggen op alle soorten van mensen.

De gaven van de Geest zullen niet zo spaarzaam of zozeer beperkt zijn, als zij geweest zijn, maar zij zullen meer algemeen verspreid zijn.
a. De Geest zal uitgestort worden op beide seksen. Niet alleen uw zonen maar ook uw dochters zullen profeteren: wij lezen van vier zusters uit een familie, die profetessen waren, Handelingen 21: 9. Niet de ouders alleen, maar ook de kinderen, zullen met de Geest vervuld worden, hetgeen de deur van deze gave gedurende enige achtereenvolgende geslachten in de kerk betekent.
b. Op iedere leeftijd: . "Uw ouden, die over de kracht van hun leven zijn en wier geest in verval begint te geraken, uw jongelingen, die nog maar weinig kennis en ervaring van goddelijke ding n hebben, zullen toch dromen dromen en gezichten zien, God zal zichzelf beide door dromen en gezichten aan oud en jong openbaren.
c. Op de laagste rangen en standen, zelfs op de dienstknechten en dienstmaagden. De Joodse geleerden zeggen: Profetie is bij niemand dan die wijs, dapper en rijk zijn, niet bij de armen man, of een, die in ellende zit. Maar in Christus Jezus is noch dienstbare noch vrije, Galaten 3:28 Er waren er velen, die, een dienstknecht zijnde, geroepen waren, 1 Korinthe 7:21, maar dat was geen reden, waarom zij de Heiligen Geest niet zouden ontvangen.
d. De uitwerking van deze zegen: Zij zullen profeteren, zij zullen nieuwe openbaringen van goddelijke dingen ontvangen, en dat niet alleen voor hun eigen gebruik, maar voor het welzijn van de kerk. Zij willen de Schrift verklaren, en van verborgene, ver verwijderde en toekomstige dingen spreken, waar zij door de uiterste inspanning van hun verstand, en natuurlijke vermogens, geen inzicht in en geen voorkennis van konden hebben. Door deze buitengewone gaven werd de Christelijke kerk het eerst gevestigd en opgericht, en de schriften geschreven, en de bediening ingesteld, waardoor zij later, met de gewone werking en de invloed van de Heiligen Geest, geschraagd en in stand gehouden werd.

II. Hoe het rijk van de heerlijkheid door de algemene verordening van de natuur zal ingeleid worden, vers 30, 31. De uitstorting van de Geest zal zeer troostrijk voor de rechtvaardigen zijn, maar laat de onrechtvaardige dit horen en beven. Daar zal een grote en vreselijke dag des Heeren komen, die ingeleid zal worden door wondertekenen in de hemel en op aarde, bloed en vuur en rookpilaren, het veranderen van de zon in duisternis en van de maan in bloed. Dit zal zijn volkomen vervulling hebben, zoals de geleerde Dr. Pocock denkt, op de oordeelsdag, aan het einde van de tijd, voor welk einde deze tekenen letterlijk zullen komen, maar toch zo, dat zij ten dele vervuld werden bij de dood van Christus, die het oordeel van deze wereld genoemd wordt, toen de aarde beefde en de zon verduisterd werd, en een grote en verschrikkelijke dag was het, en meer ten volle bij de verwoesting van Jeruzalem, die een type en voorbeeld was van het algemene oordeel, en waaraan vele verbazende tekenen voorafgingen, behalve de beroeringen van staten en koninkrijken, waarvan geprofeteerd werd in de beeldspraak van de verandering van de zon in duisternis en van de maan in bloed en van oorlogen en geruchten van oorlogen en algemene rampen, waarvan onze Zaligmaker sprak als een begin van deze smarten, Mattheüs 24: 6, 7.
Maar voor het laatste oordeel zullen er inderdaad wondertekenen zijn in de hemelen op de aarde de ontbinding van beide in letterlijke zin. De oordelen van God over een zondige wereld en de veelvuldige verwoestingen van goddeloze koninkrijken te vuur en te zwaard, zijn de inleiding tot en de voortekenen van het oordeel van de wereld op de laatste dag. Diegenen op wie de Geest is uitgestort, zullen die grote en vreselijke dag des Heeren voorzien en voorspellen en de wondertekenen in de hemel en op aarde, die er aan voorafgaan, verklaren, want van Zijn eerste komst, zowel als van Zijn tweede komst hebben alle profeten getuigd, Openbaring 10: 7.

III. De veiligheid en gelukzaligheid van alle ware gelovigen beide bij de eerste en bij de tweede komst van Jezus Christus, vers 32. Dit geldt de bijzondere personen, want daarmee houdt het Nieuwe Testament zich meer bezig dan met koninkrijken en volken. Hier vinden wij,
1. Dat er een verlossing gewrocht is. Hoewel de dag des Heeren groot en verschrikkelijk zal zijn, toch zal er op de berg Sion en te Jeruzalem ontkoming zijn van de schrik daarvan. Het is de dag des Heeren, de dag van Zijn oordeel, waarop scheiding zal gemaakt worden tussen het kostelijke en het gemeen. In het eeuwig Evangelie, dat uit Sion is uitgegaan, is de kerk van de eerstgeborene afgebeeld door de berg Sion, en als het Jeruzalem van boven is, is ontkoming, een weg om te vlieden van de toekomende toorn wordt gevonden en aangetoond. Christus is niet alleen de Zaligmaker, maar de zaligheid zelf, en dat is Hij tot aan de einden van de aarde. Deze verlossing, voor ons bewaard in het genadeverbond, is de vervulling van de beloften, aan de vaderen gedaan. Er zal ontkoming zijn gelijk als de Heere gezegd heeft. Zie Lucas 1: 72. Dit is een grond van troost en hoop voor zondaars, dat, in welk gevaar zij ook verkeren, er ontkoming is, ontkoming ook voor hen, tenzij hun onwil een beletsel is. En, als wij in deze ontkoming willen delen, moeten wij die zoeken in het Sion van het Evangelie, in Gods Jeruzalem.

2. Dat er een overblijfsel voor deze zaligheid is, voor wie de verlossing gewerkt wordt. Bij dat overblijfsel, bij de overgeblevenen is die verlossing, of in hun ziel en geest, daar is het onderpand, daar zijn de blijken ervan. Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid. Zij worden de overgeblevenen genoemd, omdat zij maar weinigen zijn, in vergelijking met de velen, die verloren gaan, een klein overblijfsel, maar uitverkoren, een overblijfsel naar de verkiezing van de genade. En hier wordt ons gezegd, wie het zijn, die op de grote dag ontkomen zullen.
a. Die God met oprechtheid aanroepen: een iegelijk, die de naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden, ‘t zij Jood of heiden, want zo verklaart de apostel het, Romeinen 10:13,

waar hij dit vaststelt als de grote regel van het Evangelie, waarnaar wij allen geoordeeld zullen worden. Dit aanroepen van God veronderstelt kennis van Hem, geloof in Hem, begeerte tot Hem, afhankelijk van Hem, en als een blijk van de oprechtheid van dit alles een nauwgezette gehoorzaamheid aan Hem, want zonder dat zal het ons niet helpen, Heere Heere te roepen. Het overblijfsel, dat gered zal worden is het biddende overblijfsel. En het zal de straf van degenen, die verloren gaan, verzwaren, dat zij zo gemakkelijk gered hadden kunnen worden.

b. Degenen, die krachtdadig door God geroepen zijn. De verlossing is zeker voor de overgeblevenen, die de Heere roepen zal, niet meer met de gewone roeping van het Evangelie, waarmede velen geroepen worden, die niet uitverkoren zijn, maar met een bijzondere roeping tot de gemeenschap van Jezus Christus, welke de Heere voorverordineert, of voorbereidt, zoals in ‘t Chaldeeuwsch staat.Petrus maakt van deze uitdrukking gebruik. Handelingen 2:39. Op de grote dag zullen allen verlost worden, die nu metterdaad van de zonde tot God, van zichzelf tot Christus, van de dingen, die beneden zijn, tot de dingen, die boven zijn, geroepen worden.

HOOFDSTUK 3

1 Want ziet, in die dagen en te dier tijd, als Ik de gevangenis van Juda en Jeruzalem zal wenden; 2 Dan zal Ik alle heidenen vergaderen, en zal hen afvoeren in het dal van Josafat; en Ik zal met hen aldaar richten, vanwege Mijn volk en Mijn erfdeel Israël, dat zij onder de heidenen hebben verstrooid, en Mijn land gedeeld; 3 En hebben het lot over Mijn volk geworpen en een knechtje gegeven om een hoer, en een meisje verkocht om wijn, dat zij mochten drinken. 4 En ook, wat hebt gij met Mij te doen, gij Tyrus en Sidon, en alle grenzen van Palestina! Zoudt gij Mij een vergelding wedergeven? Maar zo gij Mij wilt vergelden, lichtelijk, haastelijk, zal Ik uw vergelding op uw hoofd wederbrengen. 5 Omdat gij Mijn zilver en Mijn goud hebt weggenomen, en hebt Mijn beste kleinodien in uw tempels gebracht. 6 En gij hebt de kinderen van Juda en de kinderen van Jeruzalem verkocht aan de kinderen der Grieken, opdat gij hen verre van hun landpaal mocht brengen. 7 Ziet, Ik zal ze opwekken uit de plaats, waarheen gij ze hebt verkocht; en Ik zal uw vergelding wederbrengen op uw hoofd. 8 En Ik zal uw zonen en uw dochteren verkopen in de hand der kinderen van Juda, die ze verkopen zullen aan die van Scheba, aan een vergelegen volk; want de HEERE heeft het gesproken.

9 Roept dit uit onder de heidenen, heiligt een krijg; wekt de helden op, laat naderen, laat optrekken alle krijgslieden. 10 Slaat uw spaden tot zwaarden, en uw sikkelen tot spiesen; de zwakke zegge: Ik ben een held. 11 Rot te hoop, en komt aan, alle gij volken van rondom, en vergadert u! (O HEERE, doe Uw helden derwaarts nederdalen!) 12 De heidenen zullen zich opmaken, en optrekken naar het dal van Josafat; maar aldaar zal Ik zitten, om te richten alle heidenen van rondom. 13 Slaat de sikkel aan, want de oogst is rijp geworden; komt aan, daalt heen af, want de pers is vol, en de perskuipen lopen over; want hunlieder boosheid is groot. 14 Menigten, menigten in het dal des dorswagens; want de dag des HEEREN is nabij, in het dal des dorswagens. 15 De zon en maan zijn zwart geworden, en de sterren hebben haar glans ingetrokken. 16 En de HEERE zal uit Sion brullen, en uit Jeruzalem Zijn stem geven, dat hemel en aarde beven zullen; maar de HEERE zal de Toevlucht Zijns volks, en de Sterkte der kinderen Israëls zijn. 17 En gijlieden zult weten, dat Ik de HEERE, uw God ben, wonende op Sion, de berg Mijner heiligheid; en Jeruzalem zal een heiligheid zijn, en vreemden zullen niet meer door haar doorgaan. 18 En het zal te dien dage geschieden dat de bergen van zoeten wijn zullen druipen, en de heuvelen van melk vlieten, en alle stromen van Juda vol van water gaan; en er zal een fontein uit het huis des HEEREN uitgaan, en zal het dal van Sittim bewateren. 19 Egypte zal tot verwoesting worden, en Edom zal worden tot een woeste wildernis, om het geweld, gedaan aan de kinderen van Juda, in welker land zij onschuldig bloed vergoten hebben. 20 Maar Juda zal blijven in eeuwigheid, en Jeruzalem van geslacht tot geslacht.21 En Ik zal hunlieder bloed reinigen, dat Ik niet gereinigd had; en de HEERE zal wonen op Sion.

Aan het slot van het vorige hoofdstuk hadden wil een goedgunstige belofte van verlossing op de berg Sion en te Jeruzalem, en dit hoofdstuk is een doorlopende verklaring van die belofte, en zet uiteen wat die verlossing zal zijn, hoe zij gewerkt zal worden door de vernietiging van de vijanden van de kerk, en hoe zij voltooid zal worden met de eeuwige rust en vreugde van de kerk. Dit werd ten dele vervuld door de verlossing van Jeruzalem van de aanval, die Sanherib in Hizkia's tijd er op deed, en later door de terugkeer van de Joden uit hun gevangenschap te Babel, en andere verlossingen voor de Joodse kerk gewrocht na die tijd en voor de komst van Christus. Maar het reikt verder, namelijk tot de grote verlossing voor ons gewerkt door Jezus Christus, en tot de vernietiging van onze geestelijke vijanden en hun werkzaamheid en zal een volkomen vervulling hebben in het oordeel van de grote dag. Hier is een voorspelling.

I. Van Gods afrekening met de vijanden van zijn volk voor al het onrecht en alle verongelijking, die zij hun aangedaan hadden, en de vergelding daarvan, vers 1-8.
II. van Gods oordeel over alle volken als de maat van hun ongerechtigheid vol is, en van Zijn verschijning, tot eeuwig verderf van alle onboetvaardige zondaars en eeuwige vertroosting van alle getrouwe knechten, vers 9-17.
III. van de voorziening, die God gemaakt heeft tot opwekking van Zijn volk, voor hun veiligheid en loutering, als hun vijanden verwoest zullen worden, vers 18-21. De beloften zijn

niet van beperkte toepassing, maar werden geschreven voor ons onderricht, "opdat wij, door lijdzaamheid en vertroosting van de Schriften, hope zouden hebben".

Joël 3:1-20
Wij hebben dikwijls gehoord van het jaar van de verlosten en het jaar van de vergeldingen om Sions twistzaak, nu hebben wij hier een beschrijving van de handelingen van dat jaar en een profetie van wat gebeuren zal, als het komt, zo vaak het komt, want het komt dikwijls en op het eind zal het eens en voor goed komen.

I. Het zal het jaar van de verlosten zijn, want God zal de gevangenis van Juda en Jeruzalem wenden, vers 1. De gevangenschap van Gods volk mag smartelijk en zeer lang zijn, toch zal zij niet altijd duren. Die in Egypte eindigde tenslotte met hun verlossing tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods. Laat Mijn volk trekken, dat het Mij diene. Die te Babel zal eveneens gelukkig eindigen. En de Heere Jezus zal voorzien in de krachtdadige verlossing van arme gebonden zielen van de heerschappij van zonde en Satan, en zal het aangename jaar uitroepen, het jubeljaar, de bevrijding van schuld en slavernij, en de opening van de gevangenis de gebondenen. Er is een dag een tijd, bepaald voor de terugbrenging van de gevangenen, die Gods kinderen zijn, voor de verlossing van het geweld van de hel, en dat zal de laatste dag en het einde van de tijd zijn.

II. Het zal het jaar zijn van de vergeldingen om Sions twistzaak. Al duldt God, dat de vijanden van Zijn volk in grote mate en lange tijd over Zijn volk heersen, toch zal Hij ze daarom ter verantwoording roepen en de gevangenis gevankelijk voeren, Psalm 68:19, zal hen gevangen houden, die Zijn volk gevangen houden, Openbaring 13:10.
1. Wie het zijn, met wie af gerekend zal worden-alle heidenen, vers 2. Dit betekent,
a. Dat alle heidenen alle volken zich voor Gods oordeel schuldig hadden gemaakt aan onrecht tegen Zijn volk. Vervolging is de heersende, schreiende zonde van de wereld, dat liggen in het boze wordt geplaatst tegenover godzaligheid. De vijandschap, die in de oude slang is, de god van deze wereld, tegen het zaad van de vrouw, blijkt min of meer in de kinderen van deze wereld. Verwondert u niet, indien de wereld u haat.
b. Dat ieder volk, ‘t welk Gods volk krenkte, niet ongestraft zou blijven, want een ieder, die het Israël Gods aanraakt, zal ondervinden, dat hij de appel van Zijn oog aanraakt. Jeruzalem zal een lastige steen zijn voor alle volken, Zacharia 12:3. Maar in ‘t bijzonder zal afgerekend worden met de naburige volken, Tyrus en Sidon en alle grenzen van Palestina, of de Filistijnen, die lastige buren zijn geweest v oor het Israël Gods, vers 4. Als afrekening gehouden wordt met meer verwijderde en machtige volken, die Israël verwoestten, dan zal de machteloze boosheid van degenen, die in hun nabijheid woonden, en ten kwade geholpen hebben, Zacharia 1:15, en er over juichten, niet ongestraft blijven, Ezechiël 26:2. Kleine vervolgers zullen evenzeer ter verantwoording worden geroepen als grote, en al konden zij niet veel kwaad doen, hun zal vergolden worden naar de boosheid van hun hart en het kwaad, dat zij wilden doen.

2. De terechtzitting van dit hof. Zij zullen allen vergaderd worden, vers 2, opdat zij, die tegen Gods volk samengewerkt hebben, met een heimelijke raadslag, Psalm 83: 4, tezamen hun vonnis ontvangen. Zij zullen afgevoerd worden in het dal Josafats, dat bij Jeruzalem lag, en daar zal God hen richten.
a. Omdat het recht is, dat misdadigers gevonnist worden in het land, waar zij de wet overtraden.

b. Tot vergroting van hun straf zullen zij zien, dat Jeruzalem, op welks ondergang zij het zolang toegelegd en gehoopt hebben, ten spijt van al hun woede, een lof op aarde gesteld wordt.
c. Tot groter troost en eer van Gods Jeruzalem, dat zien zal, hoe God hun twistzaak twist.
d. Dan zal opnieuw gedaan worden, wat God voor Josafat deed, toen Hij hem de overwinning over zijn aanvallers, en hem en zijn volk reden tot lof en blijdschap gaf, in het dal van Beracha, 2 Kronieken 20:26.
e. Het was in dit dal Josafats, zoals Dr. Lightfoot veronderstelt, dat Sanheribs leger of een deel ervan, lag, toen het door een engel verdelgd werd. Zij kwamen tezamen om Jeruzalem te verderven, maar God bracht hen tezamen tot hun eigen verderf, als garven tot de dorsvloer, Micha 4:12.

3. De aanklager, ten behoeve van wie dit proces begonnen is, het is vanwege Mijn volk en Mijn erfdeel Israël. Het is hun zaak, die God nu met ijver twisten zal. Gods volk is zijn erfdeel, zijn eigendom, Zijn eigen, het snoer van Zijn erve, boven ieder ander volk, Exodus 19: 5 Deuteronomium 32: 9. Zij zijn Zijn domein, en daarom heeft Hij alle recht tegen ieder, die hen aanrandt.

4. De aanklacht, tegen hen ingediend, is van zeer bijzondere aard. Veelvuldig hadden zij God gehoond door hun afgoderij, maar datgene, waarom God een twist met hen heeft, is de hoon, die zij Zijn volken en de vaten van Zijn heiligdom hebben aangedaan.
a. Zij hadden het volk Israëls zeer mishandeld, hadden hen onder de heidenen verstrooid en gedwongen een schuilplaats te zoeken, waar zij maar een plaats konden vinden, of hen gevankelijk weggevoerd naar hun eigen land en hen daar zorgvuldig verstrooid, uit vrees, dat zij zich verenigen zouden voor hun gemeenschappelijke veiligheid. Zij verdeelden hun land, en namen er ieder een deel van als hun eigendom, ja, zij hebben het lot over Mijn volk geworpen en hen verkocht. Toen zij hen gevangen hadden genomen, spotten zij met hen, verachtten hen als waardeloos. Zij wilden hen niet loslaten en vonden hen de moeite van het houden niet waard, zij dobbelden over hen. Of zij verdeelden de gevangenen door het lot, zoals de soldaten deden met Christus' klederen.

b. Zij maakten ze tot koopwaar.
Als zij ze hadden, verkochten zij ze, en met zoveel verachting, dat zij ze verkochten niet om de waarde maar meer voor hun vermaak dan voor hun voordeel, zij gaven een jongsken, in de oorlog buitgemaakt, om een hoer, en een meisje om wijn, zoveel als zij in eenmaal konden drinken een heerlijke prijs, die zij hen waard achtten en een heerlijk lot voor een zoon of dochter van Israël om een slaaf of slavin te zijn in een kroeg of bordeel. Ziehier, hoe hetgeen door de een zonde verkregen is, gewoonlijk aan een andere verspild wordt. De buit, die deze vijanden van de Joden door onrechtvaardigheid en geweld verzamelden, verspilden en verkwistten zij in drinkgelagen en hoererij, dat is vaak het karakter en de handelwijze van de vijanden en vervolgers van het volk van God. Als de Tyriërs en Filistijnen kinderen van Juda of Jeruzalem in handen kregen, hen tot krijgsgevangenen maakten, of hun kinderen stalen, dan verkochten zij die aan de Grieken, met wie de mannen van Tyrus handelden in mensenzielen Ezechiël 27:13, opdat zij ze verre van hun landpalen brachten, vers 6. Het was een grote smaad voor Israël, Gods eerstgeborene, Zijn vrijgeborene, aldus gekocht en verkocht te worden onder de heidenen.

c. Zij hadden zich onrechtmatig meester gemaakt van Gods zilver en goud, vers 5, waaronder sommigen de rijkdom van Israël verstaan. Het zilver en goud, dat Gods volk had, noemt Hij het Zijne, omdat zij het van Hem ontvangen hadden, en het aan Hem wijdden, en wanneer zij

beroofd werden, beschouwde God het, alsof men Hem beroofd had en nam dienovereenkomstig wraak. Die de eigendommen wegneemt van de goede mensen, die er wel mee doen, zullen schuldig worden bevonden aan heiligschennis, zij nemen Gods zilver en goud. Maar er schijnt eigenlijk mee bedoeld te worden de vaten en schatten van de tempel! die God hier zijn beste kleinodiën noemt kostbaar en gewenst voor Hem en allen, die de Zijnen zijn. Deze brachten zij in hun tempelen als zegetekenen van hun overwinning over Gods Israël, denkende, dat zij daarmee Israël overwonnen, ja, dat hun afgoden over Hem triumfeerden. Zoo werd ook de ark in Dagons tempel geplaatst. Dat deden zij in strijd met het recht: Wat hebt gij met Mij te doen? vers 4, met Mijn volk, welk onrecht hebben zij u gedaan? Wat hebben zij gedaan om u uit te dagen? Gij had niets met hen te maken, en toch doet gij dit alles tegen hen. Zij hebben plannen beraamd tegen de stillen in de lande, en zij hebben schuld op zich geladen tegen de onschuldige en die zelf geen kwaad deden die hebben zij kwaad gedaan: Zoudt gij Mij een vergelding weergeven? Kunnen zij beweren, dat God of Zijn volk hun enig onrecht hebben aangedaan, waarmee zij zich kunnen rechtvaardigen tegenover de wet van de wedervergelding, als zij hun dit kwaad aandoen? Neen, zij hebben zelfs geen schijn van recht. Het is niets nieuws, als men zeer vriendelijk en verplichtend is geweest voor zijn buren, te ontdekken, dat zij zeer onwelwillend, en onvriendschappelijk zijn, en, dat degenen, die nooit onrecht doen, het vaak moeten lijden.

5. Het vonnis, dat over hen geveld wordt. In ‘t algemeen, vers 4, Zo gij Mij wat vergelden, zo gij met Mij wilt twisten, zo gij Mij aldus tot ijver verwekt, zo gij de appel van Mijn oog aanraakt, lichtelijk, haastig zal Ik uw vergelding op uw hoofd weerbrengen. Die met God strijden zullen bevinden, dat zij niet in staat zijn zich tegenover Hem te handhaven. Hij zal hun plotseling vergelden, als zij er weinig aan denken, en geen tijd hebben om het te beletten, als Hij zich begeeft tot hun straf, zullen zij spoedig hun verderf vinden. In ‘t bijzonder wordt met het volgende gedreigd,
a. Dat zij hun doel niet zullen bereiken met het kwaad, dat zij tegen Gods volk beraamd hebben. Zij dachten hen zover van hun landpalen te brengen, dat zij er nooit meer konden terugkeren, vers 6. "Maar", zegt God, "Ik zal ze opwekken uit de plaats, waarheen gij ze hebt verkocht, en zij zullen daar niet, zoals uw bedoeling was, levend begraven worden." Dat de mensen Gods volk verkopen, zal Hem niet beroven van Zijn eigendomsrecht.

b. Dat zij met gelijke munt zullen betaald worden, evenals Adoni-Bezek, vers 8: "Ik zal uw zonen en uw dochters verkopen in de hand van de kinderen van Juda, gij zult evenzeer aan hun genade zijn overgeleverd als zij aan de uwe geweest zijn", Jesaja 60:14. Aldus heersten de Joden zelf over hun haters, Esther 9:1. En dan zullen zij naar recht verkocht worden aan dievan Scheba aan een ver gelegen volk. Dit vond, naar de mening van sommigen, zijn vervulling in de overwinningen, door de Maccabeën op de vijanden van de Joden behaald, anderen menen, dat het ziet op de laatste dag, wanneer de rechtvaardigen zullen heersen, Psalm 49:15, en de heiligen de wereld zullen oordelen.
Zeker is, dat niemand ooit zijn hart verhardde tegen God of Zijn kerk, en veel voorspoed had, neen, Farao zelfs niet, want de Heere heeft het gesproken, tot vertroosting van al Zijn lijdende knechten dat van Hem de wraak is en Hij het vergelden zal. Wat de psalmist lang daarvoor tot de heidenen gezegd had, Psalm 96:10, maakt de profeet hier eveneens aan alle volken bekend: Dat de Heere regeert, dat Hij komt om de aarde te richten, zoals Hij lang gerichten had geoefend op de aarde. De mededeling van Gods gericht over de volken kan betrekking hebben op de vernietiging van Sanherib, Nebucadnezar, Antiochus, in ‘t bijzonder op die van de antichrist, en van alle trotse vijanden van de christelijke kerk, maar enige van de beste uitleggers, zowel oudere als nieuwere, vooral de geleerde Dr. Pocock, menen, dat het de bedoeling is van deze verzen om de dag van het laatste oordeel voor te stellen in de gelijkenis

van de strijd, die God voert tegen de vijanden van Zijn koninkrijk, en van de oogst, die Hij op de aarde vergadert, en beide vergelijkingen vinden wij in de Openbaring gebruikt, Hoofdstuk 19:11, 14:18.

Hier hebben wij,
I. Een uitdaging aan alle vijanden van Gods koninkrijk om het ergste te doen, dat zij kunnen. Om hun te betekenen, dat God zich bereidt tot de oorlog met hen, worden zij opgeroepen om zich tot de oorlog met Hem te bereiden, vers 9 -11. Als het uur van Gods oordeel komt, zullen krachtige maatregelen getroffen worden om alle volken te vergaderen tot de krijg van die grote dag van de almachtige Gods, Openbaring 16:14, 20: 8. Het schijnt hier ironisch bedoeld te zijn: "Roept dit uit onder de heidenen, laat alle strijdkrachten van de volken opgeroepen worden om zich tezamen aaneen te sluiten tegen God en Zijn volk." Het is iets dergelijks als het woord van Jesaja, Hoofdstuk 8: 9: "Vergezelt u tezamen, gij volken, en omgordt u, doch wordt verbroken. Heiligt een oorlog, wekt de helden op, roept ze tot uw dienst, wekt ze op tot waakzaamheid en vastberadenheid, laat optrekken alle krijgslieden. Laat hen komen en in ‘t strijdperk treden met de Almachtige, als zij durven, laat hen niet klagen over gebrek aan wapens, maar laat ze hun spaden tot zwaarden slaan en hun sikkelen tot spiesen. Laat hen het besluit nemen, als zij willen, nimmer tot hun akkers terug te keren, maar te sterven of te overwinnen, laat niemand zich verontschuldigen met ongeschiktheid tot het dragen van wapens, maar de zwakke zegge: Ik ben een held en trek naar het slagveld." Aldus daagt een almachtig God de machten van de duisternis uit tot de krachtigste tegenstand, laat de heidenen woeden, en de koningen van de aarde beraadslagen tegen de Heere en Zijn Gezalfde, laat ze te hoop lopen en aankomen en zich vergaderen, maar Hij, die in de hemel zit, zal lachen over hen, en als Hij ze aldus oproept, is dat om hen te bespotten, Psalm 2:2, 4. De heidenen moeten opgewekt worden, zij moeten ontwaken uit de dood, om op te trekken naar het dal Josafats, om daar hun vonnis te horen, om op te staan uit hun graven, om de Heere tegemoet te gaan in de lucht, Josafat betekent het oordeel van de Heere. Laat hen komen naar de plaats, waar God oordeelt, wat misschien de voornaamste reden is voor het gebruik van deze naam hier, maar hij is tezamen gevoegd als eigennaam ter wille van de toespeling op de plaats, die zo genoemd wordt, zoals wij tevoren opmerkten, laat hen daarheen gaan, waar God zal zitten om te richten alle heidenen, naar die troon van de heerlijkheid, waarvoor alle de volkeren vergaderd zullen worden, Mattheüs 25:32 want voor de rechterstoel van Christus moeten wij allen verschijnen. De uitdaging, vers 9 wordt veranderd in een dagvaarding, vers 12. Het is niet alleen: Komt, als gij durft, maar: Gij zult komen, of gij wilt of niet, want er is geen ontkomen aan de oordelen Gods.

II. Het bevel aan de dienaren van Gods gerechtigheid om tegen deze vermetele vijanden van Zijn koninkrijk onder de mensen op te treden en te handelen. En daarom, doe uw helden derwaarts nederdalen, o Heere, vers 11. Als zij hun strijdkrachten in het veld brengen, moge God de Zijne laten optrekken, de bazuin van de aartsengel moge de aanval blazen om Zijn helden bijeen te roepen, dat is: Zijn engelen. Misschien is het een toespeling hierop, als gezegd wordt, dat Christus op de laatste dag van de hemel komen zal met de engelen van Zijn kracht, 2 Thessalonicenzen 1: 7. Dat zijn de heerscharen van de Heere, die Zijn strijd zullen voeren, als Hij alle macht, heerschappij en kracht ter neer werpt, als Hij recht zal doen onder de heidenen, Psalm 110: 6. Sommigen menen dat deze woorden, vers 9, 10: Heiligt een oorlog, wekt de helden op geen uitdaging zijn aan de scharen van de vijand, maar een bevel aan Gods scharen, laat ze zich verzamelen en aankomen. Als Gods zaak getwist moet worden, door de wet of door het zwaard, heeft Hij Zijn dienaren, die met kracht twisten zullen, getuigen, om voor Hem op te treden in het gerechtshof, soldaten om op ‘t slagveld voor Hem te strijden. Zij zullen, zo nodig, de spaden tot zwaarden slaan. Maar het is duidelijk, dat hun

het bevel gegeven wordt, vers 13: Slaat de sikkel aan, want de oogst is rijp, dat wil zeggen: hun boosheid is groot, hun maat is vol, en zij zijn rijp voor het verderf. Onze Zaligmaker heeft dit verklaard, Mattheüs 13:39: De oogst is de voleinding van de wereld, en de maaiers zijn de engelen. Hun wordt bevolen hun sikkel aan te slaan, hun scherpe sikkel, en beide de oogst en de druiven in te zamelen, Openbaring 14:15, 18. De grootheid van de goddeloosheid van de mensen maakt hen rijp voor Gods oordeel.

III. De grote aantallen, die op die grote en plechtige dag zullen verschijnen, vers 14: Menigten, in het dal van de beslissing, hetzelfde dat eerst het dal van Josafat werd genoemd, of van het oordeel van de Heere want de dag van de Heere is nabij in het dal. De oordeelsdag, de dag des Heeren wordt altijd verwacht en genoemd als nabij. Henoch zeide: Zie, de Heere komt, alsof de Rechter toen reeds voor de deur stond, omdat het zeker is, dat die dag komen zal op de vastgestelde tijd, en duizend jaren zijn bij God als een dag, alles rijpt met snelheid, wij moeten er altijd gereed voor zijn, omdat ons oordeel nabij is.
1. De oordeelsdag zal de dag van de beslissing zijn, als over ieders eeuwige staat zal beslist worden, en de twist die lang gehangen heeft tussen het rijk van Christus en dat van Satan ten laatste beslist, en een eind aan de worsteling gemaakt zal worden. Het dal van de rechtsbedeling, in ‘t Chaldeeuwsch, wanneer een ieder zal wegdragen hetgeen door het lichaam geschiedt, nadat hij gedaan heeft. Het dal des dorswagens, als voortzetting van de vergelijking met de oogst, vers 13. De trotse vijanden van Gods volk zullen dan verbrijzeld en in stukken gebroken worden, en dorsende als stof gemaakt.

2. Ontelbare menigten zullen bijeenvergaderd worden, om hun beslissend vonnis te horen op die dag, zoals wij bij de vernietiging van Gog lezen van het dal van Hamon-Gog en de stad Hamona, EZ. 39:15, 16, die beide de menigte van de overwonnen vijanden betekenen, het is hetzelfde woord, dat hier gebruikt wordt Hamonim, Hamonim, om bewondering uit te drukken. O, welk een grote menigte zal door haar verderf de goddelijke gerechtigheid verheerlijken op die dag! Een menigte van levenden, zegt een van de rabbijnen, en een menigte van doden, want Christus zal komen om te oordelen, beide de levenden en de doden.

IV. De verbazende verandering, die zal plaats hebben in het rijk van de natuur, vers 15: De zon en maan zijn zwart geworden, als tevoren, Hoofdstuk 2:31. Haar glans en heerlijkheid zullen verduisterd worden door de veel grotere glans van de heerlijkheid, waarin de Rechter dan verschijnen zal. Ja, zij zullen ter zijde gezet worden bij de ontbinding van alle dingen, want de verdoemde zondaars in de hel zullen geen licht hebben, daar zij in de buitenste duisternis geworpen zijn, en de verheerlijkte heiligen in -den hemel zullen haar licht niet nodig hebben want God zelf zal hun eeuwig licht wezen, Jesaja 60:19. Zij, die op die dag van de toorn zullen vallen onder de toorn Gods, zullen afgesneden worden van alle troost en vreugde, betekend door de verduistering, niet alleen van zon en maan, maar ook van de sterren.

V. De verschillende indruk, die die dag maken zal op de kinderen van deze wereld, en de kinderen van God, naardat die dag voor hen zal zijn.
1. Voor de goddeloze zal het een verschrikkelijke dag zijn. Dan zal de Heere brullen uit Sion en Jeruzalem, van de troon van Zijn heerlijkheid, uit de hemel, waar Hij zich op bijzondere wijze openbaart, zoals Hij soms gedaan had van de hoge, heerlijke troon van Zijn heiligdom, die toch maar een flauwe gelijkenis had met de heerlijkheid van die dag. Hij zal Zijn stem geven uit de hemel, uit het midden van Zijn heiligen en engelen, zoals sommigen lezen, de heilige vergadering van hen, die Sion en Jeruzalem genoemd kunnen worden, want, als wij komen tot het hemelse Jeruzalem, dan komen wij tot de vele duizenden van de engelen,

Hebreeën 12:22, 25. Op die dag zal Zijn stem voor de goddeloze als een brullen zijn, verschrikkelijk als het gebrul van een leeuw, want dat betekent het woord, lang zweeg Hij stil, maar nu zal onze God komen en niet zwijgen, Psalm 50:3, 21. Het oordeel van die grote dag zal de oren doen tuiten van diegenen, die onverzoenlijke vijanden blijven van Gods koninkrijk. Gods stem zal dan geweldiglijk verschrikken beide hemel en aarde, Jesaja 2:21, en weer Hagg. 2: 7, Hebreeën 12 26. Dit betekent, dat de stem van God op die grote dag zo'n schrik zal geven aan de goddelozen, als genoeg is om zelfs hemel en aarde in ontsteltenis te brengen. Als God neerdaalt om Zijn vijanden te vernietigen, en hen allen te maken tot een voetbank, zal niets hen kunnen redden, al stonden hemel en aarde op om hen te verdedigen en hun bescherming op zich te nemen. Zelfs die zullen voor Hem beven, en geen voldoende bescherming geven aan hen, tegen wie Hij optreedt om hen te bestrijden. Evenals zegeningen uit Sion de liefelijkste zegeningen zijn, en genoeg om hemel en aarde te doen juichen, zo zijn ook verschrikkingen uit Sion de ergste verschrikkingen, en genoeg om hemel en aarde te doen sidderen.

2. Voor de rechtvaardigen zal het een blijde dag zijn. Als hemel en aarde zullen beven, en ontbonden worden en verbranden, dan zal de Heere de hoop van Zijn volk en de sterkte van de kinderen Israëls zijn, vers 16, en dan zat Jeruzalem een heiligheid zijn, vers 17. De heiligen zijn het Israël Gods, zij zijn Zijn volk, de kerk is Zijn Jeruzalem. Zij zijn in verbond en gemeenschap met Hem, en op de grote dag,
a. Zullen hun begeerten vervuld worden: De Heere zal de toevlucht Zijns volks zijn. Zoals Hij altijd de grondlegger en de grondslag van hun verwachtingen was, zo zal hij de kroon van hun verwachtingen zijn. Hij zal de haven van Zijn volk zijn, want dat is de betekenis van het woord, hun toevluchtsoord, hun schuilplaats, en hun woning. De heiligen zullen op de grote dag de begeerde haven bereiken, na een stormachtige reis zullen zij voet aan land zetten, zij zullen voor altijd bij God thuis zijn, in het huis huns Vaders, het huis, niet met handen gemaakt.

b. Hun gelukzaligheid zal bekroond worden. Op die dag zal God de sterkte van de kinderen Israëls zijn, en hen in staat stellen die dag te verwelkomen en staande te blijven onder het gewicht van zijn heerlijkheid en blijdschap. Als de oordelen Gods over deze wereld gekomen zijn, en de zondaars er onder vallen, is God de hoop en de sterkte van Zijn volk, de sterkte van hun hart, en hun deel, terwijl aan de harten van anderen de moed ontzinkt, uit angst.

c. Hun heiligheid zal volmaakt zijn, vers 17: Jeruzalem zal heilig zijn, de heilige stad, dat zal het hemelse Jeruzalem zijn de triomferende kerk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks. Jeruzalem zal een heiligheid zijn, zo slaat er, het zal volmaakt heilig zijn, er zei geen overblijfsel van zonde zijn. De kerk van het Evangelie is een heilige gemeenschap, ook in de strijdende staat, meer nooit zal zij de heiligheid zelf zijn, totdat zij overgaat in de triomferende staat. Dan zullen vreemden niet meer daar doorgaan, in het nieuwe Jeruzalem zal niets binnenkomen, dat verontreinigt, of ongerechtigheid werkt, niemand zal daar zijn, dan die er recht op hebben daar te zijn, niemand dan de burgers, want het zal een onvermengd gezelschap zijn.

d. God zal in dit alles geopenbaard en groot gemaakt worden: Zo zult gij weten, dat Ik de Heere uw God ben. Door de heiliging en verheerlijking van de kerk zal God in Zijn heiligheid en heerlijkheid bekend worden als de God, die op Zijn heilige berg woont en die heilig maakt door er op te wonen, en die geheiligd en verheerlijkt worden, worden dat door de kennis van Hem, die hen riep. De kennis, die de ware gelovigen van God hebben, is,

(1) Een toe-eigenende kennis. Zij weten dat Hij de Heere hun God is, niet van hun alleen, maar van hun en die van de gehele kerk, dat Hij hun God is, maar wonende op Sion, de berg van Zijn heiligheid, want, hoewel het geloof zich toeeigent, maakt het zich toch niet meester van de voorrechten van het verbond om anderen uit te sluiten.
(2) Het is kennis uit ondervinding. Zij zullen bevinden, dat Hij hun toevlucht en sterkte is in de ergste tijden, en zo zullen zij weten, dat Hij de Heere hun God is. Die de goedheid van God gesmaakt en gezien hebben, kennen die het best, en hebben bevonden, dat Hij goed voor hen is. De beloften, waarmee deze profetie besluit, worden vervuld, ten dele in het rijk van de genade en in de vertroostingen en gunsten van alle getrouwe onderdanen van dat rijk, maar zullen volkomen vervuld worden in het rijk van de heerlijkheid, want in de geschiedenis van de Joodse kerk kennen wij geen gebeurtenis, die aan de volle omvang van deze beloften beantwoordt, en de vrede en voorspoed, waarmee zij gezegend worden, waarvan wij kunnen aannemen, dat dit een ovedrijvende beschrijving is, waren slechts de afbeelding van betere dingen over ons voorzien, opdat zij, in hun besten tijd, zonder ons niet zouden volmaakt worden.

I. Beloofd wordt, dat de vijanden van de kerk overwonnen en ten onder gebracht zullen worden, vers 19. Egypte, die oude vijand van Israël, en Edom, die een diepgewortelde vijandschap tegen Israël koesterde, van Ezau afkomstig, deze zullen tot verwoesting worden, tot een woeste wildernis, die niet meer te bewonen is, zij zijn het volk van Gods verbanning geworden, en dat waren de Idumeeërs, Jesaja 34: 5. Kracht noch rijkdom van enig volk is een wapen tegen de oordelen Gods. Maar wat is de twist, die God met deze machtige koninkrijken heeft? Het is om het geweld, gedaan aan de kinderen van Juda, en de mishandeling van het volk, zie Ezechiël 25:3, 8, 12, 15, 26:2. Zij hadden het onschuldig bloed van de doden vergoten, die een schuilplaats bij hen zochten, of door hun land zochten te ontkomen. Het onschuldige bloed van Gods volk is zeer kostbaar bij Hem, en geen druppel ervan zal vergoten worden, zonder vergelding. Op de laatste dag zal deze aarde, die met geweld tegen Gods volk vervuld is, tot een verwoesting worden, als zij met alle werken, die er in zijn, verbrand zal worden. En vroeger of later zullen de onderdrukkers en vervolgers van Gods Israël ten onder gebracht en in ‘t stof geworpen, ja, zij zullen tenslotte neergeworpen en in de vlammen gestort worden.

II. Beloofd wordt, dat de kerk zeer gelukkig zal zijn, en waarlijk gelukkig is zij in geestelijke voorrechten, zelfs in haar strijdende staat, maar veel meer, wanneer zij in de triomferende staat overgaat.

Drie dingen worden hier beloofd:
1. Reinheid. Dat wordt hier het laatst genoemd als de oorzaak van al het andere: Ik zal hun bloed reinigen, dat Ik niet gereinigd had, dat wil zeggen hun bloedige, snode zonden, in ‘t bijzonder het vergieten van onschuldig bloed, dat veil en die schuld kleefde hun aan door de zonde, die hen onbekwaam maakte voor de gemeenschap met God, en hatelijk voor Zijn heiligheid en schuldig voor Zijn gerechtigheid, daarvan zullen zij gewassen worden in de geopende fontein, Zacharia 13:1. Door het bloed van Christus zal gereinigd worden, wat niet kon gereinigd worden door de offeranden en reinigingen van de ceremoniële wet. Of, als wij het willen toepassen op de zaligheid van het toekomende leven, dan betekent het de reiniging van de heiligen van al die gebreken, waarvan zij niet gereinigd waren door inzettingen of leidingen in deze wereld, daar zal niet het geringste overblijfsel van zonde meer in hen zijn. Hoewel zij zich dagelijks reinigen, is hier altijd nog iets onreine, maar in de hemel zal ook dat verdwenen zijn. En de reden daarvan is, dat de Heere in Sion woont, bij Zijn kerk, en veel heerlijker, bij de gemeente in de hemel, en de heiligheid is Zijn huis sierlijk tot lange dagen,

om welke reden daar, waar Hij woont, volmaakte heiligheid moet en zal zijn. Hoewel de loutering en verbetering van de kerk een werk is, dat langzaam vordert, en er altijd nog iets is waarover wij klagen, omdat het niet gereinigd is, toch zal er een dag komen, waarop alles, dat veranderd is, verbeterd zal worden en de kerk volmaakt schoon zal zijn, zonder vlek en zonder smet, en op die dag moeten wij wachten.

2. Overvloed, vers 18.Dit wordt het eerst genoemd, omdat het het omgekeerde is van het oordeel, waarmee in de vorige hoofdstukken gedreigd wordt.
a. De stromen van deze overvloed vloeien over het land en verrijken het: De bergen zullen druipen van zoete wijn en de heuvels stromen van melk, zo'n grote overvloed van levensmiddelen zal er zijn. Beide voor kinderen en volwassenen. Het betekent de overvloed van de wijngaarden, en van alle vruchtbomen, en de overvloed van vee in de weide, die ze met melk vervullen. En, om het bouwland vruchtbaar te maken, zullen de stromen van Juda vol van water gaan, zodat het land zal zijn als de hof van Eden, overal wel besproeid en zeer verrijkt, Psalm 65: 9. Maar dit schijnt geestelijk bedoeld te zijn, de gunsten en vertroostingen van het nieuwe verbond worden vergeleken met wijn en melk, Jesaja 55:1, en de Geest met stromen des levenden waters Johannes 7:38. En deze gaven zijn veel overvloediger onder het Nieuwe Testament dan onder het Oude, als de gelovige genade voor genade ontvangen uit Christus' volheid, als zij verrijkt zijn met eeuwige vertroosting, en vervuld met alle blijdschap en vrede in het geloven dan druipen de bergen van zoete wijn, en stromen de heuvelen van melk. Drink, drink overvloedig, o liefste! Als er een overvloedige uitstorting van de Geest van de genade is, dan gaan de stromen van Juda vol van water, en maken blijde, niet alleen de stad van onze God, Psalm 46: 4, maar het gehele land.

b. De bron van deze overvloed is in het huis des Heeren, waar de stroom ontspringt, evenals die wateren van onder de dorpel des huizes, Ezechiël 47:1, en de rivier des levens, voortkomende uit de troon Gods en des Lams, Openbaring 22:1. De psalmist zegt, sprekende van Sion: Alle mijn fonteinen zullen binnen in u zijn, Psalm 87: 7. Degenen, die onder het eerste deel van dit vers tijdelijke zegeningen verstaan verklaren toch deze fontein uit het huis des Heeren als Gods genade, die wij zoveel te meer nodig hebben, als wij overvloedige tijdelijke zegeningen hebben, opdat wij die niet misbruiken. Deze fontein is Christus zelf, Zijn verdienste en genade reinigt ons, verfrist ons en maakt ons vruchtbaar. Er staat, dat hij het dal van Sittim zal besproeien, dat zeer ver van de tempel te Jeruzalem af lag, aan de andere kant van de Jordaan, en droog en kaal was, wat betekent, dat de genade van het Evangelie voortvloeiende uit Christus, zeer ver reiken zal, zelfs tot de heidenwereld, tot de verst verwijderde streken daarvan, en hij zal doen overvloeien van vruchten van de gerechtigheid, die lang als de onvruchtbare wildernis waren geweest. Deze genade is een overvloeiende en altijd vloeiende bron, waaruit zij altijd kunnen putten, zonder vrees, dat zij ooit verdrogen zal. Deze bron komt uit het huis des Heeren, want die deel willen hebben aan de beloofde gunsten en vertroostingen, moeten de inzettingen en rechten met ijver en volharding waarnemen, en uit het huis des Heeren, dat boven is, uit Zijn tempel in de hemel stroomt al het goede, dat wij dagelijks smaken, maar binnenkort, maar voor eeuwig hopen te drinken aan de oorsprong.

3. Eeuwigheid. Dit is de kroon op al het andere, vers 20: Juda zal blijven in eeuwigheid als Egypte en Edom tot een verwoesting zijn gemaakt, en Jeruzalem zal blijven van geslacht tot geslacht. Dit is een belofte, en een kostbare belofte is het.
a. Dat de kerk van Christus in de wereld blijven zal tot aan het einde van de tijd. Als het een geslacht van belijdende christenen gaat, zal een ander in de plaats ervan komen, waarbij de troon van Christus zal blijven in eeuwigheid en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen.

b. Dat al de levende leden van die kerk, - want Juda en Jeruzalem staan hier voor de inwoners van dat land en die stad, Mattheüs 3: 5 - in die staat van gelukzaligheid zullen blijven tot aan de laatste tijden van de eeuwigheid.
Dat nieuwe Jeruzalem zal zijn van geslacht tot geslacht, want het is een stad met fundamenten, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN VAN AMOS

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN

HET BOEK VAN DE PROFEET AMOS

Hoewel deze profeet een weinig voor Jesaja optrad, toch was hij niet, zoals sommigen gemeend hebben, de vader van Jesaja, Jesaja 1:1, want in ‘t Hebreeuws zijn hun namen zeer verschillend; ook hun families waren zeer verschillend, want Jesaja was een hoveling, Amos een landbouwer. Amos betekent eer, last, vanwaar de Joden een overlevering hebben, dat hij zwaar ter taal was, en met stamelende lippen sprak; met het oog op zijn naam mogen wij veeleer zeggen, dat zijn woorden van gewicht waren en zijne profetie de last des Heeren was. Hij was, zoals de meesten menen, uit Juda, maar profeteerde hoofdzakelijk tegen Israël, en te Bethel, Hoofdstuk 7:13.
Sommigen vinden, dat zijn stijl zijne afkomst verraadt, en eenvoudiger, boerser is dan die van sommige andere profeten; dat zie ik niet in; maar het is duidelijk, dat, wat hij zei, overeenstemt met de woorden van zijn tijdgenoot Hoséa, opdat in de mond van twee getuigen alle woord bestaan zal.
Uit zijn twist met Amazia, de priester van Bethel, blijkt, dat hij bij zijn werk tegenstand ondervond, maar een man van onverschrokken vastberadenheid was, getrouw en stoutmoedig in het bestrijden van de zonde en het afkondigen van Gods oordelen er over, vermanende en aandringende tot berouw en verbetering.

Hij begint met bedreigingen tegen de naburige volken, die Israël vijandig waren, Hoofdstuk I en 2. Dan roept hij Israël tot verantwoording, en veroordeelt hen om hun afgoderij, hun onwaardigen wandel onder de gunsten, die God hun geschonken had, en hun onverbeterlijkheid onder Zijn oordelen, Hoofdstuk 3, 4. Hij roept hen op tot berouw, Hoofdstuk 5, en verwerpt hun huichelachtige offers, zolang zij zich niet bekeren. Hij voorspelt de verwoesting, die over hen komen zou, ondanks hun zekerheid, Hoofdstuk 6, enige bijzondere oordelen, Hoofdstuk 7, in ‘t bijzonder over Amazia; en na andere vermaningen en bedreigingen, Hoofdstuk 8, 9, besluit hij met de belofte van de oprichting van het koninkrijk van de Messias en de gelukzaligheid van Gods geestelijk Israël daarin, juist zoals de profetie van Joël eindigde.
Na de opening van de wonde door vermaningen en dreigingen, waardoor zij tonen, dat alles verkeerd is, openbaren deze profeten in de beloften van de genade van het Evangelie het middel, dat alleen bij machte is om alles weer in ‘t reine te brengen.

HOOFDSTUK 1

1 De woorden van Amos, die onder de veeherderen was van Thekoa, dewelk hij gezien heeft over Israël, in de dagen van Uzzia, koning van Juda, en in de dagen van Jerobeam, zoon van Joas, koning van Israël; twee jaren voor de aardbeving. 2 En hij zeide: De HEERE zal brullen uit Sion, en Zijn stem verheffen uit Jeruzalem; en de woningen der herderen zullen treuren, en de hoogte van Karmel zal verdorren. 3 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Damaskus, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij Gilead met ijzeren dorswagens hebben gedorst. 4 Daarom zal Ik een vuur in het huis van Hazael zenden, dat zal de paleizen van Benhadad verteren. 5 En Ik zal de grendel van Damaskus verbreken, en zal uitroeien de inwoner van Bikeat-aven, en dien, die de scepter houdt, uit Beth-eden; en het volk van Syrie zal gevankelijk weggevoerd worden naar Kir, zegt de HEERE. 6 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Gaza, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij Mijn volk gevankelijk hebben weggevoerd met een volkomen wegvoering, om aan Edom over te leveren. 7 Daarom zal Ik een vuur zenden in de muur van Gaza, dat zal haar paleizen verteren. 8 En Ik zal de inwoner uitroeien uit Asdod, en dien, die de scepter houdt, uit Askelon; en Ik zal Mijn hand wenden tegen Ekron, en het overblijfsel der Filistijnen zal vergaan, zegt de Heere HEERE. 9 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Tyrus, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij Mijn volk met een volkomen wegvoering hebben overgeleverd aan Edom, en niet gedacht aan het verbond der broederen. 10 Daarom zal Ik een vuur zenden in de muur van Tyrus, dat zal haar paleizen verteren. 11 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Edom, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat hij zijn broederen met het zwaard heeft vervolgd, en zijn barmhartigheden verdorven; en dat zijn toorn eeuwiglijk verscheurt, en hij zijn verbolgenheid altoos behoudt. 12 Daarom zal Ik een vuur zenden in Theman, dat zal de paleizen van Bozra verteren. 13 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen der kinderen Ammons, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij de zwangere vrouwen van Gilead hebben opengesneden, om hun landpaal te verwijden. 14 Daarom zal Ik een vuur aansteken in de muur van Rabba, dat zal haar paleizen verteren; met een gejuich ten dage des strijds, met een onweder ten dage des wervelwinds. 15 En hunlieder koning zal gaan in de gevangenis, hij en zijn vorsten tezamen, zegt de HEERE.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. De algemene titel van deze profetie, vers 1, en de algemene inhoud er van, vers 2.
II. Gods bijzondere twist met Syrië, vers 3-5, met Palestina, vers 6- 8, met Tyrus, vers 9, 10, met Edom, vers 11, 12, en met Ammon, vers 13-15 om hun wreedheid tegen zijn volken het vele onrecht dat zij hun gedaan hadden.
Dit verklaart Gods twist met de heidenen, Joël 3:2.

Amos 1:1-15

Hier is,

I. Het algemene karakter van deze profetie. Zij bestaat uit de woorden, die de profeet gezien heeft. Zijn woorden te zien? Ja, de woorden van God, de apostelen spreken van het Woord des levens, dat zij niet alleen gehoord, maar met eigen ogen gezien, dat zij aanschouwd, en dat hun handen getast hadden, 1 Johannes 1:1. Zo iets werkelijk bestaande is het woord van God. De profeet zag deze woorden, dat wil zeggen,
1. Zij werden hem geopenbaard in een gezicht, zoals gezegd wordt dat Johannes de stem zag, die tot hem sprak Openbaring 1:12.
2. Wat er door voorspeld werd, was voor hem zo zeker alsof hij het met zijn lichamelijke ogen gezien had. Het betekent, hoe sterk hij was in dat geloof, dat het bewijs is van de zaken, die men niet ziet.

II. De persoon, door wie deze profetie gezonden werd-Amos, die onder de veehoeders was van Thekoa, en er een van was. Sommigen menen, dat hij een rijk veehandelaar was,

hetzelfde woord wordt gebruikt voor de koning van Moab, 2 Koningen 3: 4, Hij was een veehandelaar, het is waarschijnlijk, dat hij geld met zijn zaak verdiende, en toch moet hij die in de steek laten, om (God als profeet te volgen. Anderen menen, dat hij een arme veehoeder was, want wij vinden, Hoofdstuk 7:14, 15, dat hij wilde vijgen las, een armelijke broodwinning, waarmee hij maar nauwelijks zijn brood verdienen kon, en dat God hem, als David van achter de kudde nam, en, evenals Eliza van achter de ploeg.
Menigeen werd voor aanzienlijke werkzaamheden opgeleid, in het rustige, onschuldige, tot nadenken stemmende werk van schaapherder. Als God een profeet wilde zenden om Zijn volk te vermanen en te waarschuwen, dan gebruikte Hij een schaapherder, een veehoeder om dat te doen, want zij waren geworden als het paard en een muilezel die geen verstand hebben, ja, erger dan de os die de krib zijns heren kent. God verkiest soms het dwaze van de wereld, opdat Hij de wijzen beschamen zou, 1 Korinthe 1:27. Die God begiftigd heeft met bekwaamheid tot Zijn dienst, moeten niet veracht of ter zijde gesteld worden om de geringheid van hun afkomst of hun eerste optreden. Hoewel Amos zelf zich niet schaamde om te erkennen, dat hij een herder was, mogen anderen hem dat niet voor de voeten werpen, of er hem minder om achten.

III. De personen, wie dit boek aangaat, het is Israël, het zijn de tien stammen, die nu gerijpt waren in de zonde, en snel rijpten voor hun verderf. God had hun profeten onder hen verwekt, Hoofdstuk 2:11, maar zij sloegen geen acht op hen, daarom zendt God hun één van Thekoa, in het land van Juda, opdat hij te meer gewaardeerd mocht worden, omdat hij uit een ander land kwam, en misschien werd hij te eer uit zijn eigen land gezonden, omdat hij daar veracht werd als gewezen herder. Zie Mattheüs 13: 55, 57.

IV. De tijd, waarin deze profetieën uitgesproken werden.
1. De tijd van het boek is aangegeven, evenals men dat deed met wetten, volgens de regering van de koningen, onder welke de profeet werkzaam was. Het was in de dagen van Uzzia, de koning van Juda, toen dat koninkrijk zeer voorspoedig was, en van Jerobeam, de tweede koning van Israël van die naam, toen dat koninkrijk tamelijk voorspoedig was, toch moest hun beide gezegd worden, zowel aan welke zonden zij zich schuldig hadden gemaakt, als welke oordelen om deze zonden over hen komen zouden, opdat zij niet, door de tegenwoordige schijn van voorspoed bedrogen, zich vleien zouden ‘t zij met de gedachte, dat zij onschuldig waren, of met de verwachting van altijddurende zekerheid.

2. De tijd is nog nader bepaald door een bijzondere gebeurtenis, waarop deze profetie betrekking heeft, het was twee jaren voor de aardbeving, die voorgevallen is in de dagen van Uzzia, Zacharia 14: 5, welke het volk hevig verschrikte, want daar wordt gezegd, dat zij vloden voor de aardbeving. Maar hoe konden zij er aan ontvlieden? Sommigen gissen, dat deze aardbeving was ten tijde van Jesaja’s visioen, toen de posten van de dorpels zich bewogen, Jesaja 6: 4.
De overlevering van de Joden zegt, dat het juist gebeurde in de tijd, toen Uzzia’s aanmatiging inbreuk maakte op het ambt van de priesters, en hij binnenging om wierook te branden, 2 Kronieken 26:16. Josephus vermeldt deze aardbeving, Antiq. 9:11, en zegt: "een halve berg werd er door losgescheurd en achthonderd meter ver in de vlakte verplaatst, de tuin van koning werd er door verwoest". God waarschuwde er door deze profeet twee jaar tevoren voor, dat Hij daardoor hun huizen slaan zou, Hoofdstuk 3:15

V. De inleiding tot deze profetieën, waarin het plan in ‘t algemeen vervat is, vers 2: De Heere zal brullen uit Sion. Zijn bedreigingen door Zijn profeten en de volvoering van die bedreigingen door Zijn leidingen, zullen even verschrikkelijk zijn als het brullen van een

leeuw is voor de herders en hun kudden. Amos spreekt hier dezelfde taal als zijn tijdgenoten Hoséa, Hoofdstuk 11:10, en Joël, Hoofdstuk 3:16. De leeuw brult, voordat hij verscheurt, God waarschuwt, voordat Hij slaat.
1. Vanwaar deze waarschuwing komt-uit Sion en Jeruzalem, van de orakels van God, daar uitgesproken, want door dezelve wordt uw knecht klaar vermaand, Psalm 19:12. Onze God, wiens bijzondere woning daar is, zal volmachten uitgeven tot uitvoering van oordelen over het land. Zie Jeremia 25:30. Te Sion was het verzoendeksel, van daar brult de Heere, wat betekent, dat Gods gerechtelijke daden met genade bestaanbaar zijn, ja, daar het een waarschuwing is, zijn het in werkelijkheid daden van genade. Wij worden gekastijd, opdat wij niet veroordeeld worden.

2. De uitwerking, die de waarschuwing heeft De woningen van de herders treuren, of omdat zij de leeuw vrezen of omdat zij gevoelen wat door die vergelijking betekend wordt, de gevolgen van een grote droogte, Hoofdstuk 4: 7, die de hoogte van Karmel, van de vruchtbaarste velden, deed verdorren en tot een woestijn worden, Joël 1:12-17. Wat de Heere hier zegt, kan verklaard worden met wat Hij zegt in Jeremia 12:14, Alzo zegt de Heere: Aangaande alle Mijn boze naburen die de erfenis aanroeren van Mijn volk Israël, zie, Ik zal. ze uit hun land uitrekken. Damaskus lag dicht bij Israël aan de noordzijde, Tyrus en Gaza ten westen, Edom ten zuiden, Ammon en, in ‘t volgende hoofdstuk, Moab ten oosten, zij waren allen te eniger tijd, op een of andere wijze, smartende doornen en pijndoende distels boze naburen, voor Israël geweest en omdat God de zaak van Zijn volk tot de fijne maakt noemt Hij hen hier Zijn boze naburen, en verschijnt hier om met hen af te rekenen. De wijze van handelen met ieder van hen is, ten dele, dezelfde, en daarom voegen wij ze tezamen, en toch is er in elke iets bijzonders.

I. Laat ons zien, wat tegen hen allen, beide als beschuldiging en als vonnis, herhaald wordt. De twist, die God met ieder van hen heeft, wordt ingeleid door: Alzo zegt de Heere, JHWH, de God van Israël. Hoewel deze volken Hem niet als hun God willen dienen, toch zullen zij ondervinden, dat zij Hem verantwoording schuldig zijn als hun Rechter. De God van Israël is de God van de ganse aarde, en heeft hun iets te zeggen dat hen zal doen beven. Tegen hen brult de Heere uit Sion. En voordat God door de profeet Israël en Juda bedreigt, spreekt Hij oordelen uit tegen die volken, van wie Hij gebruik gemaakt had als hun gesel, omdat zij dat waren, hetgeen een domper zou zijn op hun trots en onbeschaamdheid en een verlichting voor Zijn volk in hun moedeloosheid, want daaruit konden zij zien, dat God Zijn belangstelling in her. niet verloren had, en daarom mochten zij hopen, dat zij hun invloed bij Hem niet verloren hadden.

Wat betreft al die volken die hier voor de vierschaar staan,
1. De aanklacht, tegen hen opgesteld, is in zover dezelfde,
a. Dat zij in ‘t algemeen beschuldigd worden van drie overtredingen en van vier, dat wil zeggen van vele overtredingen, zoals wij met een of twee weinige bedoelen, bedoelen wij met drie of vier vele, zoals een man, die zeer gelukkig is, in ‘t Latijn "terque quaterque beatus-" drie- en vierwerf gelukkig genoemd wordt, of van drie en vier, dit is zeven overtredingen, het getal van de volmaaktheid, hetgeen betekent, dat zij de maat van hun ongerechtigheid vol hebben gemaakt, en rijp zijn voor het verderf, of van drie, dat wil zeggen verschillende zonden, en een vierde in ‘t bijzonder, die voor ieder van hen met name genoemd wordt, wat met de andere drie niet het geval is, zie ook Spreuk. 30:15, 18, 21, 29, waar wij lezen van drie dingen, ja vier, waarbij een in ‘t bijzonder bedoeld schijnt te zijn.
b. Dat de bijzondere zonde, die als vierde genoemd wordt, de zonde van de vervolging is, het is een of ander kwaad, het volk van God aangedaan, dat hun ieder afzonderlijk verweten

wordt, want vervolging is de zonde, die de maat van een volk vol maakt, en deze zonde is het, waarom vooral met hen afgerekend zal worden. Ik ben hongerig geweest en gij hebt Mij niet te eten gegeven, zoveel te meer als gezegd moet worden: Ik ben hongerig geweest en gij hebt Mij Mijn eten ontnomen.

2. Het oordeel over hen uitgesproken is in zover hetzelfde,
a. Dat hun zonde zo'n omvang heeft aangenomen, dat God hun straf niet zal wenden. Al heeft Hij hun lang uitstel gegeven, en dikwijls de straf afgewend, toch zal Hij dat nu niet langer doen, maar het recht zal zijn loop hebben. "Ik zal het niet herroepen", lezen sommigen, "Ik zal de stem, die uit Sion en Jeruzalem verheven is, niet herroepen, vers 2, maar dood en verschrikking verkondigen aan de zondige volken". Het vonnis is onherroepelijk. God heeft het gesproken, en Hij zal het niet herroepen. Al verdraagt God lang, Hij zal niet altijd verdragen van hen, die Hem tergen, en als het besluit uitgevaardigd is, zal het ook uitgevoerd worden.
b. Dat God een vuur onder hen zenden zal, dat wordt gezegd ten opzichte van al deze boze naburen, vers 4, 7, 10, 12, 14. God zal een vuur zenden in hun steden. Als het vuur steden, dorpen en huizen in de as legt, opzettelijk of toevallig, moet God daarin erkend worden, het is door Hem gezonden. De zonde blaast het vuur van Zijn ijver aan en dat steekt andere varen aan.

II. Laat ons zien, wat, beide, als beschuldiging en als vonnis, vermeld wordt aangaande ieder van hen afzonderlijk, opdat ieder zijn deel hebbe.
1. Van Damaskus, de hoofdstad van Syrië, een koninkrijk, dat dikwijls lastig geweest was voor Israël.
A. De bijzondere zonde van Damaskus was de wrede behandeling van de Gileadieten: Zij hebben Gilead met ijzeren dorswagens gedorst, vers 3, wat men letterlijk verstaan kan, dat zij hen martelden en op wrede wijze ter dood brachten al wie zij van de inwoners van Gilead in handen kregen, zoals David de Ammonieten onder zagen en bijlen legde, 2 Samuel 12:31. Wij lezen hoe onmenselijk Hazaël, de koning van Syrië, tegen Israël oorlog voerde, 2 Koningen 8:12, hij verpletterde hun kinderen, en sneed de zwangere vrouwen open, en zie welk een verwoestingen hij in hun land aanrichtte, 2 Koningen 10:32, 33. Of het kan figuurlijk verstaan worden, van zijn verwoesting van het land, en deze zelfde vergelijking wordt in de geschiedenis gebruikt, 2 Koningen 13: 7, Hij bracht ze om en maakte ze dorsende als stof. Dikwijls doen de mensen in hun goddeloosheid onrechtmatig, wat God hun naar recht toelaat te doen, maar waarvoor zij streng gestraft zullen worden. De kerk wordt Gods dorsing en de tarwe Zijns dorsvloers genoemd, Jesaja 21:10, maar als mensen er hun dorsing en het kaf van hun dorsvloer van maken, dan zullen zij er zeker meer van horen.

B. De bijzondere straf van Damaskus is,
a. Dat het vuur, 't welk gezonden wordt, in de eerste plaats het hof zal aantasten, niet de hoofdstad, niet de andere steden, maar het huis van Hazaël, dat hij gebouwd heeft, en het zal Benhadads paleizen verteren, de koninklijke paleizen, bewoond door de koningen van Syrië, waarvan velen die naam droegen. Zelfs koninklijke paleizen zijn geen bescherming tegen de oordelen van God, hoe rijk ook gemeubileerd, hoe sterk ook verdedigd.
b. Dat de vijand zijn weg zal banen in de stad, vers 5: Ik zal de grendel van Damaskus verbreken, en dan gaat de poort van zelf open. Of het kan figuurlijk verstaan worden, namelijk al datgene, waarop men vertrouwt als de sterkte en veiligheid van die grote stad, zal te kort schieten en onvoldoende blijken. Als Gods oordelen met een opdracht komen, is het ijdel te denken, dat zij afgewend kunnen worden.

c. Dat het volk met het zwaard zal uitgeroeid worden. Ik zal uitroeien de inwoner uit Bikeat-Aven, het dal van de afgoderij, want de goden van de Syriërs waren dalgoden, 1 Koningen 20:23, werden in de dalen vereerd, zoals de afgoden van de Israëlieten op de hoogten gediend werden en dien, die de schepter houdt uit Beth-Eden de een of andere kleine koning, die zich beroemde de schepter te houden te Beth-Eden, het huis van vermaak. Beide die zich overgaven aan afgoderij en die verslaafd weren aan zinnelijke genietingen, zouden tezamen afgesneden worden.
d. Dat het volk in zijn geheel weggevoerd zal worden. Het zal gevankelijk weggevoerd worden naar Kir, in het land van de Meden. Wij vinden de vervulling hiervan in 2 Koningen 16: 9, omtrent vijftig jaar hierna, toen de koning van Assyrië optoog tegen Damaskus en het innam en het gevankelijk naar Kir veerde, en Rezin doodde, op aanstoken van Achaz, de koning van Juda.

2. Van Gaza, een stad van de Filistijnen en nu de hoofdstad van dat land De bijzondere zonde van de Filistijnen was, dat zij Gods volk hadden weggevoerd met een volkomen wegvoering, ‘t zij Israël of Juda, wat naar sommiger mening slaat op de inval, onder Joram gedaan, toen zij alle have van de koning, ook zijn kinderen wegvoerden, 2 Kronieken 21:17, of misschien slaat het op het vangen van degenen, die een schuilplaats bij hen zochten, toen Sanherib in Juda viel, en het verkopen van hen aan de Grieken Joël 3: 4-6, of, zoals hier, aan de Edomieten die altijd de gezworen vijanden waren van het volk van God. Zij spaarden niemand, maar namen alles mee, waar zij de hand aan konden slaan, met de bedoeling, zo mogelijk, hen uit te roeien, Psalm 83: 5.
b. De bijzondere straf van de Filistijnen is, dat het vuur, dat God zenden zal, de paleizen van Gaza zal verteren, en dat de inwoners van de andere steden, Asdod of Azotus, Askelon en Ekron, uitgeroeid zullen worden, en God zal hun ondergang zo volkomen maken als zij van plan waren met Gods volk, toen zij hen volkomen wegvoerden, want ook het overblijfsel van hen zal vergaan, vers 8. God zal niemand overlaten van degenen, die niemand van Zijn volk en kerk dachten over te laten.

3. Van Tyrus, die stad, beroemd om rijkdom en kracht, die zelf een koninkrijk was, vers 9.
a. De bijzondere zonde van Tyrus is de overlevering met een volkomen wegvoering aan Edom, dat wil zeggen het verkopen aan de Edomieten van diegenen, die van Israël bij hen een schuilplaats zochten, of in hun handen vielen, zonder zich te bekommeren om de harde behandeling, waaraan zij hen blootstelden, als zij er maar winst bij maakten. Zij vergaten aldus het verbond van de broeders, het bondgenootschap tussen Salomo en Hiram, de koning van Tyrus 1 Koningen 5:12, dat zo intiem was, dat Hiram Salomo zijn broeder noemde, 1 Koningen 9:13. Het is een grote verzwaring van vijandschap en boosheid, als zij een schending zijn van vriendschap en een verbond van de broeders.
b. Er is niets bijzonders in de straf van Tyrus, maar zijn paleizen zullen verteerd worden, wat ook gebeurd is, toen Nebukadnezar het na een hele" van dertien maanden innam. Hun kooplieden waren allen vorsten, en hun woningen als paleizen, maar het vuur zal er niet meer van overlaten dan of het hutten waren.

4. Van Edom, de nakomelingschap van Ezau.
a. Hun bijzondere zonde was een onbarmhartige, onvermoeide vervolging van het volk van God, en dat zij van alle gelegenheden gebruik gemaakt hadden om het kwaad te doen, vers 11: Hij heeft zijn broeder met het zwaard vervolgd niet alleen vanouds, toen de koning van Edom de wapens opvatte om de doortocht van de kinderen Israëls door zijn landpalen te beletten Numeri 20:18, maar ook daarna, altijd en bij iedere gelegenheid, zij hadden geen kracht en moed genoeg om hun het hoofd te bieden op het slagveld, maar, als een andere

vijand Juda of Israël op de vlucht gedreven had, dan voegden de Edomieten zich bij de vervolgers vielen op de achterhoede aan, doodden, wat al half dood was, en zoals lafaards gewoonlijk doen, als zij het voordeel hebben boven hun vijand verdierven hun barmhartigheden. Die het minst moedig zijn, zijn gewoonlijk het wreedst. Dat was Edom, zijn boosheid verdierf zijn barmhartigheid, hij legde alle menselijk gevoel af en nam de woestheid aan van een roofdier, en als zodanig verscheurde hij, zijn troon verscheurde eeuwig. Zijn wreedheid was onverzadelijk, en hij had nooit genoeg bloed van Israël gedronken, maar als de bloedzuigers riep hij altijd om meer. Geef, geef. Ja, hij behield zijn verbolgenheid altoos, als hij voorwerpen voor zijn toorn miste, en gelegenheid om die te tonen, hield hij die in, bewaarde hem in zijn hart rolde hem onder zijn tong als een lekker beetje en bij de eerste gelegenheid de beste spuwde hij die Israël in het gelaat. Vervloekt zij zo'n wrede toorn en zulk een heftige, razende verbolgenheid, die mensen tot duivelen maakt, die omgaan, zoekende wat zij mogen verslinden zo geheel anders dan God die de troon niet eeuwig behoudt. Edoms loosheid was onnatuurlijk, want hij vervolgde zijn broeder, die hij had moeten beschermen, zij was erfelijk, alsof zij aan de familie was nagelaten als een erfenis, wijl Ezau Jakob haatte, en de tijd zelf kon die niet doen uitslijten, neen, zelfs niet het broederlijk gedrag van Israël jegens hem, Deuteronomium 2: 4, en de uitdrukkelijk gegeven wet, Deuteronomium 23: 7 De Edomiet zult gij voor geen gruwel houden want hij is uw broeder.
b. Er is niets bijzonders in zijn straf, maar, vers 12, een vuur zal zijn paleizen verteren. Het vuur van onze toorn tegen onze broeders ontsteekt het vuur van Gods toorn tegen ons.

5. Van de Ammonieten, vers 13-15.
a. Zie met hoeveel hevigheid hun toorn zich keerde tegen het volk van God, zij juichten niet alleen over hun rampen, zoals wij vinden in Ezechiël 25:26, maar zij behandelden hen zelf met barbaarsheid, zij hebben de zwangere vrouwen van Gilead opengesneden, een voorbeeld van wreedheid, waarvan de vermelding alleen iemand een huivering door de leden jaagt, men zou het niet voor mogelijk houden, dat iemand van het menselijk geslacht zo onmenselijk zou zijn Hazael was er schuldig aan, 2 Koningen 8:12. Het geschiedde niet maar uit woeste razernij, die zonder nadenken aanvalt op al wat in de weg staat, maar met het duivelse doel om het geslacht van Israël uit te roeien door niet alleen alles te doden, wat geboren was, naar ook alles wat nog geboren meest worden, wat erger was dan de Egyptische wreedheid. Dat was om hun landpalen te verwijderen, om het land van Gilead tot het hun te maken, opdat er niemand zou zijn, die er recht op kon laten gelden, of hen in 't bezit ervan storen. Wij vinden in Jeremia 49:1, dat de Ammonieten Gad erfden, dat wil zeggen Gilead, onder voorwendsel, dat Israël geen zonen, geen erfgenamen had. Wij weten, hoe snood de misdaad en hoe zwaar de straf was van de landlieden uit de gelijkenis, die zeiden: Deze is de erfgenaam, komt, laat ons hem doden, en de erfenis zal onze zijn, door inbezitneming. Zie wat de gevolgen zijn van wrede hebzucht, en welke afschuwelijke praktijken dikwijls de toevlucht zijn van hen, die er op azen om hun landpaal te verwijden.

b. Zie, hoe fel het vuur van Gods toorn tegen hen brandde, zou God over die dingen geen bezoeking doen, vooral, wanneer zij Zijn volk worden aangedaan? Zou Zijn ziel zich niet wreken aan zo'n volk als dit is? Zonder twijfel. Het vuur zal aangestoken worden met een gejuich ten dage van de strijd, dat wil zeggen de oorlog zal het vuur ontsteken, het zal een vuur zijn, dat het zwaard vergezelt, of een laaiend vuur, dat een geluid zal maken, als dat van soldaten, gereed om aan te vallen, en het zal zijn als een onweer ten dage van de wervelwind, die met snelheid en woede komt, en alles voor zich neerwerpt. Of deze wervelwind zal zijn als de blaasbalg bij het vuur, om het feller te doen branden, en de brand te verbreiden. In 't bijzonder wordt gedreigd, dat hun koning en hun vorsten tezamen in gevangenis zullen gaan,

weggevoerd door de koning van Babel, niet lang na de wegvoering van Juda. Zie welke veranderingen Gods leiding dikwijls in het lot van de mensen maakt, of liever hun eigen zonden, koningen worden gevangenen en vorsten krijgsgevangen. Milcom zal in gevangenis gaan, sommigen verstaan dit van de god van de Ammonieten, die zij Moloch -een koning- noemden. Hij en zijn vorsten, en zijn priesters, die hem dienen zullen in gevangenis gaan, in plaats van hen te beschermen, zal hij zelf met hen in gevangenis gaan. Die door list en geweld hun landpalen pogen te verwijden, zullen rechtvaardig uit hun eigen landpalen verdrevenen er buitengesloten worden, ook is het niet vreemd, als zij, die er geen gewetenszaak van maken op de rechten van anderen inbreuk te maken niet in staat zijn tegenstand te bieden aan degenen, die inbreuk op de hunne maken.

HOOFDSTUK 2

1 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Moab, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat hij de beenderen des konings van Edom tot kalk verbrand heeft. 2 Daarom zal Ik een vuur in Moab zenden, dat zal de paleizen van Kerioth verteren; en Moab zal sterven met groot gedruis, met gejuich, met geluid der bazuin. 3 En Ik zal de rechter uit het midden van haar uitroeien; en al haar vorsten zal Ik met hem doden, zegt de HEERE. 4 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Juda, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij de wet des HEEREN verworpen, en Zijn inzettingen niet bewaard hebben; en hun leugenen hen verleid hebben, die hun vaders hebben nagewandeld. 5 Daarom zal Ik een vuur in Juda zenden, dat zal Jeruzalems paleizen verteren. 6 Alzo zegt de HEERE: Om drie overtredingen van Israël, en om vier zal Ik dat niet afwenden; omdat zij de rechtvaardige voor geld verkopen, en de nooddruftige om een paar schoenen. 7 Die er naar hijgen, dat het stof der aarde op het hoofd der armen zij, en de weg der zachtmoedigen verkeren; en de man en zijn vader gaan tot een jonge dochter om Mijn heiligen Naam te ontheiligen. 8 En zij leggen zich neder bij elk altaar op de verpande klederen, en drinken de wijn der geboeten in het huis van hun goden. 9 Ik daarentegen heb de Amoriet voor hunlieder aangezicht verdelgd, wiens hoogte was als de hoogte der cederen, en hij was sterk als de eiken; maar Ik heb zijn vrucht van boven, en zijn wortelen van onderen verdelgd. 10 Ook heb Ik ulieden uit Egypteland opgevoerd; en Ik heb u veertig jaren in de woestijn geleid, opdat gij het land van de Amoriet erfelijk bezat. 11 En Ik heb sommigen uit uw zonen tot profeten verwekt, en uit uw jongelingen tot Nazireen; is dit niet alzo, gij kinderen Israëls? spreekt de HEERE. 12 Maar gijlieden hebt aan de Nazireen wijn te drinken gegeven, en gij hebt de profeten geboden, zeggende: Gij zult niet profeteren. 13 Ziet, Ik zal uw plaatsen drukken, gelijk als een wagen drukt, die vol garven is. 14 Zodat de snelle niet zal ontvlieden, en de sterke zijn kracht niet verkloeken, en een held zal zijn ziel niet bevrijden. 15 En die de boog handelt, zal niet bestaan, en die licht is op zijn voeten, zal zich niet bevrijden; ook zal, die te paard rijdt, zijn ziel niet bevrijden. 16 En de kloekhartigste onder de helden zal te dien dage naakt heenvlieden, spreekt de HEERE.

In dit hoofdstuk,

I. Heeft God een twist met Moab, zoals tevoren met andere volken, vers 1-3.

II. Hij geeft de twist aan, die Hij met Juda had, vers 4, 5.

III. Tenslotte begint Hij met Zijn aanklacht tegen Israël, waartoe al het voorafgaande slechts een inleiding is.

1. De zonden, waarvan zij beschuldigd worden-onrechtvaardigheid, onderdrukking, hoererij, vers 6-8.
2. De verzwaring van deze zonden-de tijdelijke en geestelijke gunsten, die God hun geschonken had en die zij met zoveel ondankbaarheid beantwoord hadden, vers 9-12.
3. Gods klacht over hen om hun zonden, vers 13, en een bedreiging met hun verderf, en hun volslagen machteloosheid om dat te verhinderen. vers 14-16.

Amos 2:1-16
Hier is,
I. Het oordeel over Moab, ook een van de omliggende volken. Met hen wordt afgerekend en zij worden gestraft om drie overtredingen en om vier, evenals de andere volken.
1. De vierde overtreding van Moab was evenals van hen, die voor hen voor ‘t gericht verscheen, wreedheid. Het voorbeeld, dat genoemd wordt, heeft niets te maken met het volk van God, maar met een heiden, zoals zij zelf: De koning van Moab heeft de beenderen van de koning van Edom tot kalk verbrand. Wij vinden, dat er oorlog was tussen de Moabieten en de Edomieten, waarin de koning van Moab, in zijn wanhoop en woede, zijn eigen zon tot een brandoffer offerde, om zijn afgod te verzoenen, 2 Koningen 3:26, 27. En het schijnt, dat later, hij of één van zijn opvolgers, uit wraakzucht tegen de Edomieten, omdat zij hem tot dat uiterste gebracht hadden, bij gelegenheid, dat hij gelukkig was tegen de koning van Edom, hem levend greep en tot as verbrandde, of hem sloeg en doodde, of de beenderen van de gestorven koning opgroef, in ‘t bijzonder van degene, die hem zo in ‘t nauw gebracht had, en ze uit haat en woede tot kalk verbrandde, en misschien maakte hij gebruik van het stof van zijn beenderen om de muren en zoldering van zijn paleis te witten, om zich vrolijk te maken met dat gedenkteken van zijn wraak. "Est vindicta bonum vita incundius ipsa" -De wraak is zoeter dan het leven zelf. Het is barbaars het menselijk lichaam te mishandelen, wij zelf zijn eveneens in het vlees; het is gevoelloos om lijken te mishandelen, ja het is goddeloos, want wij geloven en verwachten hun opstanding; en de dode lichamen van koningen te mishandelen, wier persoon en naam in bijzondere zin geëerbiedigd en ontzien behoort te worden, is een belediging voor hun majesteit, het getuigt van een lage ziel, een dode leeuw te vertrappen, waarvoor men zou sidderen, als hij levend was.

2. Moabs vonnis om zijn overtreding is
a. Het oordeel des doods. Die wreed handelen zullen met wreedheid behandeld worden, vers 2. Moab zal sterven, de Moabieten zullen met het oorlogszwaard afgesneden worden, ‘t welk doodt met groot gedruis, met gejuich, met geluid van de bazuin, omstandigheden, die het zoveel te verschrikkelijker maken, zoals het brullen van de leeuw een verzwaring is van het verscheuren. De ganse strijd degenen, die strijden, wordt met gedruis gestreden, Jesaja 9: 5.
b. Het is een oordeel over hun rechter, die het vonnis had geveld over de beenderen van de koning van Edom, dat zij tot kalk verbrand zouden worden: Ik zal hem uitroeien, zegt God, vers 3, hij zal weten, dat er een Rechter is, hoger de hij. De koning, de voornaamste rechter, de lagere rechters en alle vorsten zullen tezamen afgesneden worden. Als soms het volk lijdt onder de zonde van zijn vorsten, dan zullen ten minste de vorsten zelf niet ontsnappen, Jeremia 48: 47. Tot hiertoe is Moabs oordeel.

II. Ook Juda is een buur van Israël en daarom zal dat niet overgeslagen worden, nu de Rechter zitting houdt.
1. Dat volk had zichzelf aan de heidenen gelijk gemaakt en zich met hen vermengd, en daarom is de aanklacht tegen hen in dezelfde vorm als tegen al de andere volken: Om drie overtredingen van Juda en om vier, zal Ik dat niet af wenden, hun zonden zijn even veelvuldig als die van andere volken, en zij worden in enen adem met hen genoemd, Jeremia 9:26: "Egypte, Juda, Edom zij zijn alle gelijk", het vonnis is hier ook hetzelfde, vers 5: Ik zal een vuur in Juda zenden hoewel het land is, waar God bekend is, en het zal de paleizen van Jeruzalem verteren, al is het de heilige stad, en al is God er vroeger bekend geweest voor een hoog vertrek in haar paleizen, Psalm 48: 4. Maar de zonde, waarvan Juda hier beschuldigd wordt, is verschillend van die van alle andere. De andere volken werden gestraft om het onrecht, dat zij de mensen aandeden, maar Juda om de hoon, God aangedaan, vers 4. Zij verachten Zijn inzettingen en volharden in hun ongehoorzaamheid daaraan: Zij hebben de wet

des Heeren verworpen, alsof het niet de moeite waard was er kennis van te nemen, en zij in ‘t geheel geen betekenis had, en daarmee verachten zij de goedheid, rechtvaardigheid en wijsheid, zowel als het gezag en de soevereiniteit van de Wetgever, dat deden zij metterdaad, daar zij Zijn inzettingen niet bewaarden, en geen gewetenswerk van maakten, en er zich niet om bekommerden.

2. Zij eerden Zijn mededingers, hun afgoden, hier hun leugens genoemd, die hen verleid hebben, want een beeld is een leugenleraar, Habakuk 2:18. En die tot de dwaling van de afgoderij verleid worden, worden daardoor tot een menigte andere dwalingen verleid, "Uno dato absurdo mille sequantur" - Een enkele ongerijmdheid heeft duizend andere ten gevolge. God is een oneindige eeuwige Geest, maar, als de waarheid van God door afgoderij in de leugen veranderd is, dan zijn al Zijn waarheden in gevaar eveneens daarin veranderd te worden, aldus deden hun afgoden hen dwalen, en gaf God hen naar recht over aan een kracht van de dwaling, en ook was het geen verontschuldiging voor hun zonden, dat het de leugens waren, die hun vaders nagewandeld hebben, want zij hadden zich liever moeten laten waarschuwen door, dan een voorbeeld te nemen aan hen, die stierven met een leugen in hun rechterhand.

III. Tenslotte komen wij nu aan de woorden, die Amos gezien heeft over Israël. Nadat vermaningen en bedreigingen de rondte hebben gedaan, naderen zij nu het middelpunt om daar te blijven. Hij begint met hen als met de anderen: Om drie overtredingen van Israël en om vier zal Ik dat niet afwenden, als al deze volken om hun ongerechtigheden gestraft worden, zal Israël dan ongestraft blijven? Ziehier, wat hun zonden waren, waarom God hen straffen zou.
1. Het buigen van het recht. Dat was de zonde van hen, aan wie de rechtsbedeling was toevertrouwd, de rechters en overheden en de betrokken partijen. Zij zagen er geen bezwaar in de rechtvaardige voor geld te verkopen en zijn rechtvaardige zaak, als die voor hen kwam, voor een zilverstuk, het vonnis werd geveld, niet naar recht, maar de koopsom woog altijd het zwaarst, en zij verkochten het recht in ‘t openbaar aan de hoogste bieder. Zij verkochten het leven van de nooddruftige om een paar schoenen, en de zaak van een man, die zoveel niet kon geven, was verloren, en hij zelf was overgegeven aan de genade van die geen genade zullen hebben. Zij willen liever voor weinig, onrecht dan recht doen. Voor een stuk brood zal zo’n man overtreden. Die uit hebzucht hun geweten geweld aandoen, komen er tenslotte toe, om het voor zo goed als niets te doen, zij die beginnen met het recht voor zilver te verkopen, worden mettertijd zo laag, dat zij het om een paar schoenen verkopen, een paar oude schoenen.

2. Het onderdrukken van de armen, en zichzelf bevoordelen door hun onrecht aan te doen: Zij hijgen naar het stof van de aarde, dat wil zeggen, zilver en goud, wit en geel stof, zij begeren het hartstochtelijk, en stellen het vast op het hoofd van de armen, door hun onrechtvaardige afpersingen. Zichzelf te verrijken door anderen te verarmen is een overtreding, waarom God de straf niet zal afwenden, dat is de weg van de zachtmoedige veranderen, door een onrechtvaardige behandeling van degenen, die, zoals zij weten, zacht en geduldig zijn en het onrecht verdragen. Zij maken inbreuk op hun rechten, doen hun werk teniet, en beletten, dat het recht zijn loop heeft ten gunste van hen, en dulden niet, dat zij hun rechtvaardige zaak verdedigen, dat is hun weg veranderen. Hoe geduldiger de mensen het onrecht dragen, dat hun gedaan wordt, zoveel groter is de zonde van hen, die hun onrecht aandoen, en te meer reden hebben zij om te verwachten, dat God hun vergoeding zal geven en hen wreken zal. Ik ben als een dove, Ik hoor niet, daarom zult Gij verhoren.

3. Afschuwelijke onreinheid, zelfs bloed schande, zoals onder de heidenen niet genoemd werd, zodat een man zijns vaders vrouw had, 1 Korinthe 5:1, zijn vaders bijzit: De man en zijn vader gaan tot een jonge dochter, één van de zwartste voorbeelden van ongebondenheid en wellust, maar waar de andere ongerechtigheden, namelijk onderdrukking en afpersing zijn, wordt deze ook gevonden, want de wetten van de zedelijkheid houden maar zelden in bedwang, die de banden van de rechtvaardigheid verbroken en haar banden van zich geworpen hebben. Deze goddeloosheid is zo'n hoon van de godsdienst en de belijdenis daarvan, dat zij die er schuldig aan zijn, gerekend worden opzettelijk Gods heilige naam te ontheiligen, en gehaat te maken onder de heidenen, alsof Hij de boosheid goedkeurde, die zij zich veroorloven, daar zij zeggen, dat zij in betrekking tot Hem staan, en alsof Hij precies zo was als zij.

4. Overdadigheid, onder voorwendsel God te eren met hetgeen zij door onderdrukking en afpersing hadden gekregen, vers 8. Zij voegen afgoderij bij hun onrechtvaardigheid, en menen dan voor hun onrechtvaardigheid verzoening te doen door afgoderij.
a. Zij maken zich vrolijk over wat zij de armen afgeperst hebben. Zij leggen zich neer op hun gemak, prachtig gekleed, op de verpande klederen, die zij dezelfde avond terug hadden moeten geven naar de wet, Deuteronomium 24:12, 13, en zij drinken de wijn van de beboeten, degenen, die zij tot een zware boete veroordeeld hebben, terwijl zij in zinnelijke genietingen doorbrengen, wat zij door onrechtvaardigheid verkregen hebben.
b. Zij menen hierover verzoening te doen door de winst van hun onderdrukking op te maken bij elk altaar en de wijn in het huis hun goden te drinken, in de tempels, waar zij hun kalveren dienden, alsof zij God tot deelgenoot van hun misdaden wilden maken door Hem deel te geven aan de winst-een dienst, goed genoeg voor de valse goden, maar de ware God wil niet aldus bespot worden. Hij heeft verklaard dat Hij de roof in het brandoffer haat, en kan niet gediend worden naar Zijn wil dan met hetgeen op eerlijke wijze verkregen is. Hier:

I. Herinnert God Zijn volk Israël aan de grote dingen, die Hij voor hen gedaan had door hen in het bezit te stellen van het land Kanaän, waarvan de tien stammen nu het grootste deel bezaten, vers 9, 10. Wij hebben dikwijls nodig herinnerd te worden aan de gunsten, die wij ontvangen hebben, en die de grootste verzwaring zijn van de zonden, die wij begaan hebben. God geeft ruim en verwijt ons onze laagheid en onwaardigheid niet, noch de wanverhouding tussen Zijn gaven en onze verdiensten, maar Hij verwijt ons te recht onze ondankbaarheid, en slechte beloning van Zijn gunsten, en zegt ons, wat Hij voor ons gedaan heeft, om ons beschaamd te maken, dat wij Hem niet vergelden naar de weldaden, die Hij aan ons gedaan heeft. Kind, gedenk, Israël gedenk,
1. Dat God u uit een diensthuis heeft o gevoerd! uit Egypteland u bevrijd, waar gij anders in slavernij zou zijn omgekomen.

2. Dat Hij u veertig jaar geleid heeft in de woestijn, en u gevoed in de wildernis, waar gij anders van honger waart omgekomen. Gunsten voor onze voorouders zijn gunsten voor ons want, als zij afgesneden waren, zouden wij niet geleefd hebben.

3. Dat Hij plaats voor hen maakte in Kanaän, door de inboorlingen uit te roeien, door een reeks van wonderen, weinig minder dan die, waardoor zij uit Egypte verlost waren: Ik heb de Amoriet voor hun aangezicht verdelgd waarmee hier alle bijgelovige volken bedoeld zijn. Let op de macht van de volken, die hun in de weg stonden, waarop gewezen wordt, opdat God te meer verheerlijkt wordt in hun onderwerping. Zij waren groot van lengte, wiens hoogte was als de hoogte van de cederen en het volk van Israël was bij hen vergeleken als struikgewas, en ook waren zij zeer sterk, niet alleen lang, maar goed gebouwd: Hij was sterk als de eiken. Zijn

koninkrijk was uitnemend onder de volken, en ging al zijn naburen te boven. Zijn vestingen scheen onneembaar en zijn strijdkrachten onoverwinnelijk, hij was schoon en statig als de cederboom, hij was krachtig als de stoere eik, maar, toen God daar een wijngaard wilde planten, Psalm 80: 8, 9, werd deze Amoriet niet alleen afgesneden, maar ook uitgerukt: Ik heb zijn vrucht van boven en zijn wortels van onderen verdelgd, zodat de Amorieten niet langer een volk waren, en er nooit meer van gelezen wordt. Zo hoog stelde God Israël. Hij gaf mensen in hun plaats en volken in plaats van hun ziel, Jesaja 43: 4. Hoe ondankbaar waren zij dan om Hem aldus te verachten! 4. Dat Hij hun het land van de Amoriet erfelijk bezitten deed, het niet alleen in hun handen gaf, zodat zij er meester van werden "iure belli" -door het oorlogsrecht, maar hun er een beter recht op gaf, zodat het het hun werd door de belofte.

II. Eveneens verwijt Hij hun de geestelijke voorrechten en voordelen, die zij als het heilige volk genoten, vers 11. Zij hadden geestelijken steun, daar hun geleerd werd, hoe zij een recht gebruik moesten maken van hun tijdelijke voorrechten, die daarom meer waarde voor hen hadden. Het is waar, dat de tien stammen Gods tempel, altaar en priesterschap niet hadden, maar het was hun eigen schuld, dat zij die in de steek gelaten hadden, en daarom had God hen naar recht in de duisternis kunnen laten maar God heeft zichzelf niet onbetuigd gelaten en hen niet zonder leidslieden om hun de weg te wijzen.
1. Zij hadden profeten, machtige leraars in vroomheid, door God geïnspireerd, wie bevolen was hun Zijn wil bekend te maken, hun te tonen wat Gode welbehaaglijk is en wat Hem niet behaagt, hen hun fouten te verwijten, en voor het gevaar te waarschuwen, hen in hun moeilijkheden te helpen en in hun ellende te vertroosten. God verwekte hun profeten, bezielde hen voor dat werk en gebruikte hen daarin. Hij verwekte sommigen uit hun zonen, uit hen zelf, zoals Mozes en Christus uit hun broederen verwekt werden, Deuteronomium 18:15. Het was een eer voor hun volk, en voor hun families, dat zij zelf kinderen hadden om Gods boodschappers te zijn, van hun eigen taal, geen vreemden, uit een ander land gezonden, die zij konden verdenken als vooringenomen tegen hun land en hen zelf, maar die hun een goed hart toedroegen, zoals zij wel wisten. Getrouwe dienaren zijn een grote zegen voor elk volk, en het is God, die hen verwekt om dat te zijn, zodat zij te recht beschouwd mogen worden als een eer voor de familie, waartoe zij behoren.

2. Zij hadden Nazireeërs, die schitterende voorbeelden van vroomheid waren: Ik heb uit uw jongelingen mannen tot Nazireeërs verwekt, mannen, die zich door een gelofte aan God en Zijn dienst verbonden, en, in overeenstemming daarmee, zich vele van de geoorloofde zinnelijke genietingen ontzegden, zoals het drinken van wijn en het eten van druiven. Er waren onder hen jonge mannen, die in de beste tijd waren om de genoegens van dit leven te smaken en er zich toch vrijwillig van afhielden, deze verwekte God door de macht van Zijn genade, om gedenktekenen van Zijn genade te zijn, tot Zijn heerlijkheid, en om Zijn getuigen te zijn tegen de goddeloosheid van die ontaarden tijd. Het is een even grote zegen voor een plaats dat er uitstekende christenen zijn, als dat er uitstekende dominees zijn, want aldus hebben zij het voorbeeld naast de regel. Wij moeten erkennen, dat het een goed voorteken voor een volk is, als God een aantal veelbelovende jongelieden onder hen opwekt, als Hij die jonge mannen tot Nazireeërs maakt, vroom, nauwgezet en die zich onthouden van zinnelijke genietingen, en zulke Nazireeërs zijn reiner dan sneeuw, witter dan melk, zij zijn inderdaad van de edelsten, want zij zijn gladder dan een saffier, Klaagliederen 4: 7. Die zulke mannen, zulke jonge mannen, onder hen hebben, hebben daarmee zo'n groot voordeel, beide als gebod en als bemoediging om godsdienstig te zijn, dat zij eens ter verantwoording geroepen zullen worden, als zij er geen gebruik van maken. Israël wordt hier gestraft, niet alleen om de profeten, maar om de Nazireeërs, onder hen verwekt. Voorde waarheid hiervan, beroept hij zich op hen zelf: "Is dit niet alzo, gij kinderen Israëls? Kunt gij het ontkennen? Hebt gij zelf

het voordeel niet begrepen, dat gij had door de profeten en Nazireeërs, onder u verwekt?" Het geweten van de zondaars zal voor God getuigen, dat Hij tegenover hen niet te kort geschoten is in genademiddelen, zodat, als zij omkomen, het zal zijn, omdat zij zelf te kort geschoten zijn en van die middelen geen gebruik hebben gemaakt De mannen van Juda zullen zelf oordelen tussen God en Zijn wijngaard, of Hij er meer voor gedaan kon hebben, Jesaja 5:3, 4.

III. Hij beschuldigt hen van misbruik van de genademiddelen die zij genoten, en van tegenstand tegen Gods plannen met hun, waarom Hij hun deze middelen gaf, vers 12. Wel verre van in het licht te wandelen, rebelleerden zij er tegen, en deden wat zij konden om het weg te nemen, opdat het niet in hun gezicht schijnen zou tot hun overtuiging.
1. Zij deden wat zij konden om goede mensen te verleiden, om hen af te trekken van hun ernstige en nauwgezette vroomheid en hun oprechte wandel. Gij hebt de Nazireeërs wijn te drinken gegeven, in strijd met hun gelofte, opdat zij, na die eenmaal gebroken te hebben, ze een andermaal niet meer houden zouden. Sommigen verleidden zij er toe, en door het gevlei van hun lippen dreven zij hen aan, anderen drongen zij er toe of maakten hen bevreesd, smaadden en dreigden hen, als zij nauwgezetter waren dan hun buren, en door hen over te halen om te drinken, maakten zij hen als Nazireeërs onmogelijk. Satan en zijn handlangers zijn druk bezig om de harten van jongelieden, die hemelwaarts zien, te bederven, en velen, van wie wij de verwachting hadden, dat zij Nazireeërs zouden zijn, hebben zij afvallig gemaakt door hun wijn te drinken te geven, door op hun liefde tot vrolijkheid en genot te werken en hen in gezelschap te brengen, waar gedronken wordt. Menigten van jongelieden, die schone vooruitzichten hadden als voortreffelijke leraren van de godsdienst, hebben gedoold door sterke drank, en zijn voor altijd verloren gegaan. En hoe juichen de bewoners van de hel over het verleiden van een Nazireeër! 2. Zij deden hun uiterste best om goede dienaren tot zwijgen te brengen en hun de mond te stoppen: "Gij hebt de profeten geboden, zeggende: Gij zult niet profeteren. en bedreigde hen, als zij toch profeteerden, Hoofdstuk 7:12, alsof Gods boodschappers gebonden waren uw bevelen na te komen, en hun boodschap niet over te geven, tenzij gij hun verlof gaf, en ontvingen zodoende de genade van God niet alleen tevergeefs, daar Hij die profeten verwekt had, maar deden die God, in Wiens naam de profeten spraken, de grootst mogelijke belediging aan". Zij hebben heel wat te verantwoorden, die een getrouwe prediking niet kunnen verdragen, en nog veel meer, die ze onderdrukken.

IV. Hij beklaagt zich over het onrecht, dat zij Hem door hun zonden aandeden, vers 13: "Ik ben door u gedekt en het gewicht van uw zonden is als een wagen, die vol garven is die met koren beladen is, te midden van de vreugde in de oogst, zolang als het duurt. Ik ben onder u gedekt. Ik ben door u in ‘t nauw gebracht en weet niet wat te doen, Hoséa 11: 8, 9. Ik ben door u beladen en belast en kan het niet langer dragen, en daarom zal Ik mij troosten over mijne wederpartijders Jesaja 1:24. " De grote God klaagt over zonde vooral de zonden van Zijn belijdend volk, als een last voor Hem. Hij heeft verdriet aan dit geslacht, Psalm 95:10, is verbroken door hun hoerachtig hart, Ezechiël 6: 9 en al maakt deze overweging het berouw van de zondaar niet zeer diep, zijn verderf zal er zeer groot door worden. De grote God, die de wereld in stand houdt en nooit klaagt, dat Hij onder het gewicht ervan gebukt gaat. Hij wordt noch moede noch mat, toch klaagt Hij over de zonden van Israël, en ook over hun huichelachtige dienst, dier. Hij moede is te dragen, Jesaja 1:14. ‘t Is geen wonder, dat het schepsel zucht, Romeinen 8:22, als de Schepper zegt: Ik ben gedrukt onder hen.

V. Hij bedreigt hen met onvermijdelijke ondergang. En zo lezen sommigen, vers 13: "Zie, Ik zal uw plaatsen dekken, of nauw maken, gelijk als een wagen drukt, die vol garven is, zij zullen beladen worden met oordelen totdat zij er onder bezwijken, en een geluid maken, ais

een kar, die te vol geladen is." Die zich niet willen onderwerpen aan de overtuiging van het Woord, die noch daardoor noch door de omgang met hun omgeving zich willen laten overhalen, zullen moeten bezwijken onder het gewicht van Gods oordelen. Als God ons dagelijks met Zijn weldaden overlaadt, en wij Hem desniettegenstaande met onze zonden overladen, hoe kunnen wij dan iets anders verwachten dan dat Hij ons met Zijn oordelen overladen zal? En hier wordt in de drie laatste verzen gedreigd, dat, als God verschijnt, om met dit hemeltergende volk te twisten, zij niet in staat zullen zijn voor Hem te blijven staan van Hem te vlieden, of Hem tegenstand te bieden, want, als God oordeelt, zal Hij overwinnen. Al is Zijn geduld uitgeput, Zijn macht is het niet, en, dat zal de zondaar tot zijn schade ondervinden. Als het Assyrische leger komt om het land te verwoesten door zwaard en gevangenschap, zal niemand ontsnappen, maar iedereen zal delen in de algemene verwoesting.
1. Het zal ijdel zijn, te denken aan vluchten voor de vijand, die komt met de opdracht om alles woest te maken: De snelle zal niet ontvlieden, die beroemd waren om hun gelukkige ontkoming uit ieder gevaar, zullen bevinden, dat hun snelheid niet baat, zij zullen geen tijd hebben om te vluchten, zij zullen geen weg ter ontkoming zien, zij zullen geen kracht en geen geest hebben om het te beproeven, zij zullen ten einde raad zijn en dan zullen zij spoedig aan het einde van hun ontkoming zijn. Zijn zij, als Asahel, licht op hun voeten als een van de reeën, 2 Samuel 2:18 ? toch zullen zij, evenals hij, zoveel sneller hun verderf tegemoet lopen: Die licht is op zijn voeten zal zich niet bevrijden, vers 15. Of zeggen zij, zoals die in Jesaja 30:16: Op paarden zullen wij vlieden en op snelle paarden zullen wij rijden? Toch zullen zij ingehaald worden: Ook zal die te paard rijd, zijn ziel niet bevrijden van zijn vervolgers. Het paard bevrijdt niet door zijn grote sterkte.

2. Het zal ijdel zijn, aan strijden te denken, God voert strijd tegen hen, en zijn zij sterker dan Hij? Is er enige strijdmacht, die beweren kan tegen de Almachtige opgewassen te zijn? Neen, De sterke zal zijn kracht niet verkloeken. Hij, die gewoonlijk sterk is, zal niet in staat zijn zijn kracht te gebruiken, als hij er toe in de gelegenheid is. En een held, die anderen moest beschermen en verlossen, zal niet in staat zijn zichzelf te bevrijden, zijn ziel te bevrijden, zo staat er, zal zijn leven niet redden. De sterke roeme niet in zijn kracht, en vertrouwe er niet op, maar hij sterke zich in de Heere zijn God, want in de Heere is een eeuwige rotssteen. En evenals de lichaamskracht te kort zal schieten, zo zullen ook de oorlogswapens niet baten. De wapenrusting en de arm zullen beide onvoldoende zijn: En die de boog hanteert zal niet bestaan, al staat hij ook van verre, maar hij zal de vlucht nemen, en niet op zijn eigen boog vertrouwen om hem te redden.
Hoe sterk de arm ook is en hoe wel bevestigd de wapenrusting, geen van beide zal baten, als de moed ontbreekt, vers 16: De kloekhartigste onder de helden, die gewoon was het gevaar onder de ogen te zien, en er niet door verschrikt te worden, zal te die dage naakt heenvlieden, niet allen zonder wapens, daar hij zijn wapens, beide voor aanval en verdediging weggeworpen heeft, maar ook beroofd van zijn schatten, die hij met zich mee te voeren dacht, en hij zal tevreden zijn, als hij zijn ziel tot een buit heeft. Als het God behaagt, neemt Hij het hart van de hoofden des volks van de aarde weg, en doet hen, die plachten te roemen op hun moed, en hun stoute veldtochten, dwalen en sluipen in het woeste, waar geen weg is, Job 12:24.

HOOFDSTUK 3

1 Hoort dit woord, dat de HEERE tegen ulieden spreekt, gij kinderen van Israël! namelijk tegen het ganse geslacht, dat Ik uit Egypteland heb opgevoerd, zeggende:2 Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken. 3 Zullen twee tezamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn? 4 Zal een leeuw brullen in het woud, als hij geen roof heeft? Zal een jonge leeuw uit zijn hol zijn stem verheffen, tenzij dat hij wat gevangen hebbe? 5 Zal een vogel in de strik op de aarde vallen, als er geen strik voor hem is? Zal men de strik van de aardbodem opnemen, als men ganselijk niet heeft gevangen? 6 Zal de bazuin in de stad geblazen worden, dat het volk niet siddere? zal er een kwaad in de stad zijn, dat de HEERE niet doet? 7 Gewisselijk, de Heere HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe. 8 De leeuw heeft gebruld, wie zou niet vrezen? De Heere HEERE heeft gesproken, wie zou niet profeteren? 9 Doet het horen in de paleizen te Asdod, en in de paleizen in Egypteland, en zegt: Verzamelt u op de bergen van Samaria, en ziet de grote beroerten in het midden van haar, en de verdrukten binnen in haar. 10 Want zij weten niet te doen, dat recht is, spreekt de HEERE; die in hun paleizen schatten vergaderen door geweld en verstoring. 11 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: De vijand! en dat rondom het land! die zal uw sterkte van u neerstorten, en uw paleizen zullen uitgeplunderd worden. 12 Alzo zegt de HEERE: Gelijk als een herder twee schenkelen, of een stukje van een oor uit des leeuwen muil redt, alzo zullen de kinderen Israëls gered worden, die daar zitten te Samaria, in de hoek van het bed, en op de sponde van de koets. 13 Hoort en betuigt in het huis Jakobs, spreekt de Heere HEERE, de God der heirscharen; 14 Dat Ik, ten dage als Ik Israëls overtredingen over hem bezoeken zal, ook bezoeking zal doen over de altaren van Beth-el; en de hoornen des altaars zullen worden afgehouwen, en ter aarde vallen. 15 En Ik zal het winterhuis met het zomerhuis slaan; en de elpenbenen huizen zullen vergaan, en de grote huizen een einde nemen, spreekt de HEERE.

Een stompzinnig, gevoelloos, onverschillig volk wordt in dit hoofdstuk opgeroepen, om kennis te nemen

I. Van Gods oordelen, tegen hen uitgesproken, en de waarschuwingen, die Hij hun gegeven heeft, van die oordelen, opdat zij daardoor opgewekt worden uit hun zekerheid, vers 1-8.

II. Van de zonden, die onder hen gevonden worden, waardoor God getergd was om aldus te dreigen, aldus te straffen, opdat zij God in Zijn twist met hen zouden rechtvaardigen, en opdat zij, tenzij zij berouw hadden en zich verbeterden, niet anders zouden verwachten, dan dat God zou voortgaan te twisten, vers 9-15.

Amos 3:1-15

De strekking van deze verzen is het volk van Israël te overtuigen, dat God een twist met hen had. Hetgeen de profeet tot hen te zeggen heeft, is, hun te laten weten, dat de Heere iets tot hen te zeggen heeft, vers 1. Zij waren Zijn bijzonder volk boven anderen, kenden Zijn naam en werden er naar genoemd, maar, Ik heb enige weinige dingen tegen u, en zij werden opgeroepen om te horen, wat dat was, opdat zij konden overwegen welk antwoord zij zouden geven, zoals de gevangene voor de balie gelast wordt naar de aanklacht te luisteren. De kinderen Israëls wilden geen acht slaan op de woorden van raad en troost, die God vele malen tot hen gesproken had, en nu zullen zijmoeten horen naar de woorden van vermaning en bedreiging, die de Heere tegen hen gesproken heeft, want Hij zal doen naarmate Hij gesproken heeft.

I. Zij moeten weten, dat Gods genade om hen te willen kennen, en de gunsten, die Hij hun geschonken had, hen niet zullen vrijstellen van de straf, die zij verdiend hebben om hun zonden. Israël is een geslacht, dat God uit Egypteland heeft opgeveerd, vers 1, en het was niet meer dan een enkel geslacht, toen het daarheen trok, van daar heeft God het bevrijd van daar heeft Hij het gehaald om een geslacht een volk voor Hem te zijn. Het zijn niet alleen de tien stammen, het koninkrijk van Israël, die hierop acht moeten geven, maar ook dat van Juda,

want het wordt gezegd tegen het gehele geslacht, dat God uit Egypteland opgevoerd heeft. Het is een geslacht, dat God boven andere door gunsten onderscheiden heeft, en zich op bijzondere wijze toegeëigend. Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend. Gods kerk in de wereld is een geslacht verwaardigd boven alle geslachten van de aarde. Die God kennen, worden van Hem gekend. God is bekend in Juda, en daarom is Juda meer de enig ander volk bij God bekend. God heeft hen gekend, dat wil zeggen Hij heeft hen verkoren, een verbond met hen gesloten, en met hen omgegaan als met een kennis. Nu, zou men denken, volgt er uit: Daarom zal Ik u sparen, uw fouten door de vingers zien, en u verontschuldigen.
Nee: Daarom zal Ik al uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken. Als de gunsten, waardoor God ons onderscheidt niet dienen om ons van de zonde af te houden, zullen zij ook niet dienen om ons aan de straf te onttrekken, ja, hoe dichter iemand bij God staat door zijn belijdenis, en hoe meer vriendelijkheid Hij hem bewezen heeft, zoveel zekerder, zoveel sneller en zoveel strenger zal Hij hem straffen, als hij door een reeks opzettelijke zonden zijn wandel ontheiligt, zijn betrekking tot God schande aandoet, zijn verplichtingen niet nakomt, en de gunsten en eerbewijzen waardoor hij onderscheiden is, minacht. Daarom zullen zij gestraft worden, omdat hun zonden Hem onteren, smaden, en ergeren, meer dan de zonden van anderen, en omdat het noodzakelijk is, dat God zijn eigen eer handhaaft door te doen blijken, dat Hij de zonde haat en het meest in degenen, die Hem het naast zijn, als zij niet slechter dan anderen zijn, zullen zij toch zwaarder dan anderen gestraft worden omdat naar recht verwacht wordt, dat zij veel beter dan anderen zullen zijn. Het oordeel begint van het huis Gods, begint bij het heiligdom, want God zal geheiligd worden in of door degenen, die tot Hem naderen, Leviticus 10:3.

II. Zij moeten weten, dat zij geen troostrijke gemeenschap met God mogen verwachten, tenzij zij eerst vrede met Hem maken, vers 3: Zullen twee tezamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn? Neen, hoe zouden zij ook? Waar geen vriendschap is, kon geen gemeenschap zijn, als twee personen in twist zijn, moeten zij eerst hun geschillen vereffenen, voordat zij elkander diensten kunnen bewijzen. Israël had God gehoond, zijn verbond met Hem verbroken, en Zijn gunsten aan Hem slecht beloond, en toch verwachten zij, dat Hij voort zal gaan met hen te wandelen, hun partij te kiezen, voor hen te handelen, en hun de verzekering te geven van Zijn tegenwoordigheid bij hen, hoewel zij niet het hun deden om door berouw en verbetering, welgezind te zijn jegens hun Wederpartij en Zijn toorn af te wenden. Maar hoe kan dat zijn? zegt God: zolang gij in tegenheid wandelt met God, kunt gij niet andere verwachten dan dat Hij in tegenheid wandelt met u Leviticus 26:23, 24. Wij kunnen niet verwachten dat God bij ons tegenwoordig zal zijn, of voor ons handelen, tenzij wij met Hem verzoend zijn. God en de mens kunnen niet tezamen wandelen, tenzij, dat zij bijeengekomen zijn. Tenzij wij met God overeengekomen zijn in het doel, namelijk Zijn eer, kunnen wij niet op dezelfde weg met Hem wandelen.

III. Zij moeten weten, dat de waarschuwingen, die God hun van de naderende oordelen gaf, niet zonder oorzaak en niet zonder grond waren, niet alleen om hen te vermanen, maar ook stellige verklaringen van Gods toorn tegen hen, waarvan, als zij niet spoedig berouw hadden, zij zonder mankeren de gevolgen zouden ondervinden, vers 4: Zal een leeuw brullen in het woud, als hij geen roof heeft? Neen, hij brult over zijn prooi. Ook zal een jonge leeuw uit zin hol zijn stem niet verheffen, tenzij de oude leeuw wat gevangen heeft om hem te brengen, ook zou God u niet aldus waarschuwen, beide door de bedreigingen van Zijn woord, en door mindere oordelen, indien gij niet u zelf door uw zonden tot een prooi voor Zijn toorn had gemaakt, en, indien Hij niet op ‘t punt was u te overstelpen met verwoestende, vernielende oordelen. De bedreigingen van het woord en de leidingen Gods zijn geen boeman, om

kinderen en dwazen bang te maken, maar de noodzakelijke gevolgen van de zonde des mensen en zekere voortekenen van de oordelen Gods.

IV. Zij moeten weten, dat, daar hun eigen goddeloosheid de oorzaak van deze oordelen was, deze niet weggenomen zullen worden voordat zij hun werk verricht hebben, vers 5. Als God verscheen is om met een zondig volk te twisten, dan is het noodzakelijk, dat zij begrijpen 1. Dat het hun eigen zonde is, die hem verstrikt heeft, want zal een vogel in de strik op de aarde vallen, als er geen strik voor hem is? Neen, de natuur spant geen strikken voor de schepselen, maar de kunst des mensen, een vogel valt niet toevallig in een strik, maar door de list van de vogelaar, zo bereidt de leiding van God moeilijkheden voor zondaars en het is in het werk van hun handen, dat zij verstrikt zijn. Verdriet komt niet voort uit het stof, maar het is Gods rechtvaardigheid, en onze eigen goddeloosheid, die ons kastijdt.

2. Niets kan hen uit het net voeren dan hun eigen berouw, want zal men de strik van de aardbodem opnemen, die men met opzet daar gelegd had, als men niets gevangen heeft, wat toch het doel was? zo zal God de beproeving, die Hij gezonden heeft, niet wegnemen, voordat zij haar werk gedaan heeft en tot stand gebracht, waartoe zij gezonden was. Als ons hart naar behoren vernederd is, en wij door onze beproeving er toe gebracht zijn onze zonden te belijden en te verzaken, dan heeft de strik iets gevangen, dan is het doel bereikt, en dan en niet eerder, is de strik verbroken, van de aarde opgenomen en wij zijn verlost in liefde en genade.

V. Zij moeten weten, dat al hun tegenspoeden van Gods hand kwamen en van de raad van Zijn wil, vers 6: Zal er een kwaad in de stad zijn, in een geslacht, in een volk, dat de Heere niet doet, niet bepaald heeft, en volbracht wat Hij bepaald had? Het kwaad van de zonde is van ons zelf, het is ons eigen werk. Maar het kwaad van de beproeving, ‘t zij persoonlijke of openbare, is van God en is Zijn werk, wie ook het werktuig is, God is de oorzaak en bewerker ervan. Uit Zijn mond gaat het kwade en het goede. Deze overweging, dat, welk kwaad er in de stad is, de Heere dat gedaan heeft, behoort ons er toe te brengen om geduldig ons deel van openbare rampen te dragen en om te pogen aan het doel, dat God er mee heeft, te beantwoorden.

VI. Zij moeten weten, dat de profeten, die hen waarschuwen voor de naderende oordelen hun niets overbrengen dan wat zij van de Heere ontvangen hebben, om aan Zijn volk overgebracht te worden.
1. God maakt tevoren aan de profeten bekend vers 7: Gewis, de Heere zal geen ding doen, niets van dat kwaad in de stad, bovengenoemd, vers 6, tenzij Hij Zijn verborgenheden aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebben, hoewel het voor anderen een geheim blijft. Daarom weten zij niet, wat zij doen, die de waarschuwingen, die de profeten hun in Gods naam geven, niet ernstig opnemen. Gods profeten zijn Zijne knechten, die Hij gebruikt, om Zijn boodschappen aan de kinderen van de mensen over te brengen. De verborgenheid Gods is bij hen, in zekere zin is zij met de oprechten, Spreuk. 3:32, voor degenen, die Hem vrezen, Psalm 25:14, maar op bijzondere wijze bij de profeten, voor wie de Geest van de profetie een Geest van de openbaring is. Het zou eer genoeg voor de profeten geweest zijn, als alleen gezegd werd, dat het soms God behaagt, aan Zijn profeten te openbaren, wat Hij van plan is te doen, maar het is iets groots, als Hij zegt, dat Hij niets doet dan wat Hij hun openbaart, alsof zij Zijn raadslieden waren. Zal Ik voor Abraham verbergen wat Ik doe, daar hij een profeet is? Genesis 18:17.God zal daarom zeker afrekenen met hen, die Zijn profeten verachten, welke Hij aldus eert.

2. De profeten kunnen alleen datgene aan het volk bekend maken, wat God hun bekend gemaakt heeft, vers 8. De Heere heeft gesproken, wie zou niet profeteren? Zijn profeten tot wie Hij in ‘t verborgene gesproken heeft door dromen en visioenen, kunnen niet anders doen dan in ‘t openbaar tot het volk spreken, wat zij van God gehoord hebben. Zij zijn zelf zo vol van die dingen, zo wel verzekerd er van, en er zozeer door getroffen, dat zij er wel van moeten spreken, want uit de overvloed des harten spreekt de mond. Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken, Handelingen 4:20. En ook, behalve de profetische aandrang, waarmee de ingeving gepaard ging, en het woord tot een brandend vuur in hun beenderen maakte, Jeremia 20: 9, ontvingen zij bevel van God om over te brengen waarmee zij belast waren, en zij zouden ontrouw geweest zijn aan hun last, als zij dat niet gedaan hadden. De nood was hun opgelegd, evenals de predikers van het Evangelie, 1 Korinthe 9:16.

VII. Zij moeten weten, dat zij voor God moeten beven bij de duidelijke waarschuwing die Hij hen gegeven had, zoals zij zouden doen,
1. Bij het blazen van de bazuin om kennis te geven van het naderen van de vijand, opdat alle op hun hoede zijn en de wapens grijpen. Zal de bazuin in de stad geblazen worden, dat het volk niet siddert, of te hoop loopt? Zoals sommigen lezen, vers 6. Zullen zij niet terstond, verschrikt, bijeenkomen, om te overwegen wat het beste te doen is voor het gemeenschappelijk welzijn? En toch, als God hun door Zijn profeten kennis geeft van het gevaar en hen oproept om zich onder Zijn banier te scharen dan maakt dat geen indruk, eer zullen zij een wachter op de muur geloven dan een profeet door God gezonden, zij zullen eer de oproep van de bevelhebber van de stad geloven dan de bevelen, hun gegeven door de Beheerser van de wereld. God zegt: Luistert naar het geluid van de bazuin, maar zij willen niet luisteren, ja, en zij zeggen het duidelijk, dat zij niet willen, Jeremia 6:17.

2. Bij het brullen van een leeuw. God is de huize van Juda soms als een leeuw en als een jonge leeuw, Hoséa 5:14. De leeuw brult voordat hij verscheurt, zo waarschuwt God voordat Hij slaat. Als daarom de leeuw tegen een armen reiziger brult, zoals hij tegen Simson deed, Richteren 14: 5, moet hij wel in de uiterste ontsteltenis raken, toch breekt de Heere met Sion, Hoofdstuk 1:2, en niemand is bevreesd, maar men gaat rustig voort, alsof men niet in gevaar is. Als men er geen acht op geeft, zal de overvloedige waarschuwing, aan een zorgeloze wereld gegeven, haar veroordeling te eniger tijd verzwaren. De leeuw heeft gebruld en zij worden niet door vrees bewogen een ark te bouwen. O verbazende stompzinnigheid van een ongelovige wereld, die niet op zich wil laten inwerken, zelfs niet door de schrik des Heeren. De Israëlieten worden hier opnieuw overtuigd en veroordeeld, en in ‘t bijzonder wordt er de aandacht op gevestigd van welke misdaden zij overtuigd en tot welke straf zij veroordeeld zijn.

I. Er wordt kennis van gegeven aan de naburige volken. De profeet wordt bevolen het te doen horen in de paleizen van Asdod, één van de hoofdsteden van de Filistijnen, ja, de oproep moet nog verder gehoord worden, tot in de paleizen in Egypteland. "De aanzienlijken van beide deze volken, die in paleizen wonen, die nieuwsgierig zijn naar de zaken van de naburige volken en van het nieuws op de hoogte zijn laat die zich verzamelen op de bergen van Samaria", vers 9. Daar, op een hoge en verheven troon is de Rechter gezeten. Samaria is de misdadiger, die voor de balie staat, laat hen tegenwoordig zijn bij de zitting, want zij zal in ‘t openbaar gehouden worden, evenals andere terechtzittingen, voor het aangezicht van het land, laat hen een afspraak maken om daar van alle kanten saam te komen, om te oordelen tussen God en Zijn wijngaard. God beroept zich op alle onpartijdige rechtvaardige mensen, Ezechiël 23: 45. Zij zullen allen de billijkheid van Zijn gerechtelijke handelingen erkennen, als zij zien, hoe het met de zaak staat. Gods twist met de zondaars behoeft een nauwkeurig onderzoek niet

te vrezen, zelfs Filistijnen en Egyptenaars zullen inzien, en zeggen, dat de wegen des Heeren recht zijn, maar onze wegen onrecht. Eveneens worden zij opgeroepen te verschijnen, niet alleen, opdat zij God mogen rechtvaardigen en voor Hem getuigen, dat Hij recht doet, maar opdat zij zichzelf laten waarschuwen, want, als het oordeel van het huis Gods begint, zoals zij zien kunnen, wat zal dan het einde zijn van die vreemden bij Hem zijn? 1 Petrus 4:17. Indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden? Dit betekent, dat de zonde van Israël zo openbaar was, dat de naburige volken als getuigen tegen hen konden optreden, en daarom was het gepast, dat de straf eveneens openbaar zou zijn. "Als het verborgen had kunnen worden, zouden wij gezegd hebben: Verkondigt het niet te Gath, boodschapt het niet op de straten van Askelon", maar waarom zouden hun vrienden op hun goede naam letten, als zij die zelf niet in aanmerking nemen? Als zij onbeschaamd geworden zijn in zonde, laat hen de schande dragen: "Doet het horen te Asdod, in Egypte."

1. Zij moeten zien, hoe vreselijk de aanklacht is en hoe wel bewezen. Zij moeten letten op de inwoners van Samaria, zij moeten van de omliggende heuvels toeschouwen, en zien, hoe ruw en rumoerig zij zijn, en horen, hoe luid het geroep van hun zonde is, gelijk die van Sodom was.
a. Zie op hun straten, en gij zult niets dan beroering en oplopen zien, grote beroerten in het midden van hetzelve, rede en recht worden bij iedere gelegenheid onder de voet getreden door het geweld en de woede van een bandeloos gepeupel, hetgeen voor ieder volk een zonde en een schande is, en hun verderf nog veroorzaken zal.
b. Zie in hun gevangenissen, en gij zult bemerken, dat zij gevuld zijn met verongelijkte onschuldigen: De verdrukten zijn binnen in hetzelve, neergeworpen en verpletterd door hun onderdrukkers, overwonnen en overweldigd, en zij hadden geen trooster.
c. Zie naar hun gerechtshoven en gij zult bemerken, dat die in de hoven voorzitten niet weten te doen dat recht is, omdat zij altijd gewoon geweest zijn onrecht te doen, zij handelen, alsof zij in ‘t geheel geen begrip hadden van wat recht genoemd wordt, zij bekommeren er zich zelf niet om recht te doen en zorgen evenmin, dat anderen het doen.
d. Zie naar hun schatten en magazijnen, en gij zult bemerken, dat zij vol zijn van geweld en verstoring, met hetgeen op onrechtvaardige wijze verkregen is en nog steeds op onrechtvaardige wijze gehouden wordt. Zodoende hebben zij schatten vergaderd in de laatste dagen, maar het zal zijn toorn als een schat in de dag van de toorn. Wel moet gezegd worden: Zij weten niet te doen wat recht is, die zichzelf verrijken door onrecht te doen.

2. Zij moeten zien, hoe vreselijk het vonnis is en hoe weluitgevoerd, vers 11, 12.
A. Men zal hun land binnenvallen en verwoesten, en merk op hoe de straf aan de zonde beantwoordt.
a. Grote beroerten zijn in het midden van het land, en daarom zal de vijand rondom het land zijn, de Assyrische legers zullen het omringen en op alle punten er binnenvallen. Als de zonde in ‘t midden van een volk gekoesterd en gekweekt wordt, dan kunnen zij niet anders verwachten dan dat hun vijanden rondom hen zullen zijn, zodat zij, waar zij ook heen gaan, het gevaar in de mond lopen, Lukas 19: 43.
b. Zij sterkten zich in hun goddeloosheid, maar de vijand zal hun sterkte van hen neerstorten, die sterkte, die zij misbruikten om de armen te onderdrukken, en allen in hun omgeving geweld aan te doen. De macht, die tot een werktuig van de ongerechtigheid gemaakt wordt, zal rechtvaardig ter neergeworpen en gebroken worden.
c. Zij vergaderden schatten in hun paleizen, en daarom zullen hun paleizen uitgeplunderd worden, want wat door onrecht verkregen en gehouden wordt, zal niet lang blijven. Zelfs paleizen zullen geen bescherming geven tegen bedrog en onderdrukking, maar de

aanzienlijkste van de mensen, zullen zelf beroofd worden, als zij anderen beroofd hebben, want de Heere is een Wreker over dit alles.

B. Hun landslieden zullen niet ontsnappen vers 12. Zij zullen in de hand van de vijand zijn als een lam in de muil van een leeuw, geheel verslonden en opgegeten, en zij zullen volstrekt niet in staat zijn weerstand te bieden, en als er nog enigen ontsnappen, die noch door het zwaard vallen, noch in gevangenschap gaan, dan zullen dat toch zeer weinigen zijn, en wel van de geringste en armste, gelijk twee schenkels of beentjes van een lam, of misschien een stukje van een oor, dat de leeuw laat vallen, of de herder hem afneemt, als hij de rest opgegeten heeft, zo zal misschien hier en daar iemand ontsnappen uit Samaria en uit Damaskus, als de koning van Assyrië beide overvalt, maar geen noemenswaardig aantal, en die ontsnappen zullen dat met de grootste moeite en gevaar doen, door zich te verbergen in de hoek van het bed, of onder het bed, wat betekent, dat hun moed geheel neergedrukt en gebroken zal zijn en, dat zij in de ure van het gevaar vol schaamte zullen wegkruipen. Zij zullen zich niet verbergen in holen en spelonken, maar in de hoek van het bed, of op de sponde van de koets, namelijk in het slaapvertrek van arme mensen. Zij zullen ternauwernood ontsnappen, zoals voorspeld is aangaande de laatste verwoesting van Jeruzalem, dat er twee op één bed zullen zijn, de één zal aangenomen, de ander verlaten worden. Als Gods oordelen met een opdracht over Zijn volk komen, zal het ijdel zijn aan ontkoming te denken. Sommigen maken tot hun woonstede de hoek van een bed, om hun ogenblikkelijke zekerheid en zinnelijkheid te betekenen, zij zijn op hun gemak alsof zij in bed zijn, maar als God komt om met hen te twisten, zal Hij ze onrustig maken, zal ze wegnemen uit hun slaap en luiheid. Die zich traag op hun bed uitstrekken als Gods oordelen gekomen zijn, zullen gevankelijk heengaan onder de voorsten, die in gevangenis gaan.

II. Hun zelf wordt er kennis van gegeven, vers 13. Dit moet gehoord en betuigd worden in het huis Jakobs, onder al het zaad van Israël want het is gesproken door de Heere, de God van de heerscharen, die gezag heeft om dit vonnis te vellen, en macht om het uit te voeren, zij moeten van Hem vernemen, dat de dag nadert, dat God de overtredingen Israëls over hen bezoeken zal, dat Hij er onderzoek naar doen en er voor straffen zal, er zal een dag van bezoeking komen, een dag van straf, en op die dag zullen al de dingen, waarop zij trots zijn, en waarop zij vertrouwen, hen begeven en zo zullen zij lijden voor de zonden, die zij daarmee begaan hebben.
1. Wee hun altaren, God zal ze bezoeken. Hij zal een onderzoek instellen naar de zonden, die zij bij hun altaren gepleegd hebben, en in rekening brengen al hun bijgeloof en afgoderij, als hun uitgaven voor hun valse goden, en al hun verwachtingen van hen, en de altaren zelf zullen door Zijn misnoegen getekend worden, want de hoornen van het altaar zullen worden afgehouwen, en ter aarde vallen, en daarmee het altaar zelf vervullen en in stukken gebroken worden. Wij vinden, hoe tegen het altaar te Bethel werd geprofeteerd, 1 Koningen 13:2, en dat het onmiddellijk vaneen scheurde, vers 3, en dat de profetie vervuld werd, toen Josia de beenderen uit de graven op dat altaar verbrandde, 2 Koningen 23:15, 16, Dit is een bekrachtiging van die profetie, en schijnt op dezelfde gebeurtenis te doelen. Als de mensen afgodische altaren niet willen verwoesten, dan zal God het doen, en daarmee die ze vereerden. Sommigen menen, dat de hoornen van het altaar al die dingen betekenen, waartoe men zijn toevlucht neemt, en waarop men vertrouwt en die men tot zijn heiligdom maakt, zij zullen alle afgesneden worden, zodat zij geen houvast meer zullen hebben.

2. Wee hun huizen, want ook die zal God bezoeken. Hij zal onderzoek doen naar de zonden, waaraan zij zich schuldig gemaakt hebben in hun huizen, het gestolen goed, dat zij erop getast hebben, en de weelde, waarin zij geleefd hebben: Ik zal het winterhuis met het zomerhuis

slaan, vers 15. De adel en de rijke kooplieden hadden hun winterhuizen in de stad en hun zomerhuizen op het land, zo zorgvuldig beschermden zij zich tegen de ongenade van de winter, als men het land te koud vond en van de zomer, als men de stad te heet vond, hoewel het klimaat van dat goede land zo gematigd was, evenals het onze, dat noch hitte noch koude al te groot was. Zij gaven toe aan dwaze liefhebberij in verandering en afwisseling, maar God zal, of door oorlog of door aardbeving, beide het zomerhuis en het winterhuis slaan, geen van beide zal hen beschermen tegen Zijn oordelen. De elpenbenen huizen, zo genoemd omdat de zoldering, of de lambrisering, of sommige ornamenten ervan omlijst of ingelegd waren met ivoor, zullen vergaan, zullen verbrand of omvergehaald worden, en de grote huizen zullen een einde nemen, de prachtigste en ruimste huizen, de huizen van hun aanzienlijken zullen er niet meer zijn, of ten minste niet langer van hen zijn. De pracht en praal van de huizen van de mensen, wel verre van hen tegen Gods oordelen te verdedigen, zullen die te smartelijker en pijnlijker maken, daar hun overdaad aan de lijst van hun zonden en dwaasheden toegevoegd zal worden.

HOOFDSTUK 4

1 Hoort dit woord, gij koeien van Basan! gij, die op de berg van Samaria zijt, die de armen verdrukt, die de nooddruftigen verplettert; gij, die tot hunlieder Heeren zegt: Brengt aan, opdat wij drinken. 2 De Heere HEERE heeft gezworen bij Zijn heiligheid, dat er, ziet, dagen over ulieden zullen komen, dat men u zal optrekken met haken, en uw nakomelingen met visangelen. 3 En gij zult door de bressen uitgaan, een ieder voor zich heen; en gij zult, hetgeen in het paleis gebracht is, wegwerpen, spreekt de HEERE. 4 Komt te Beth-el, en overtreedt te Gilgal; maakt des overtredens veel, en brengt uw offers des morgens, uw tienden om de drie dagen! 5 En rookt van het gedesemde een lofoffer, en roept vrijwillige offers uit, doet het horen; want alzo hebt gij het gaarne, gij kinderen Israëls! spreekt de Heere HEERE. 6 Daarom heb Ik ulieden ook reinheid der tanden gegeven in al uw steden, en gebrek van brood in al uw plaatsen; nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE. 7 Daartoe heb Ik ook de regen van ulieden geweerd, als er nog drie maanden waren tot de oogst, en heb doen regenen over de een stad, maar over de andere stad niet doen regenen; het een stuk lands werd beregend, maar het andere stuk lands, waar het niet op regende, verdorde. 8 En twee, drie steden togen om tot een stad, opdat zij water mochten drinken, maar werden niet verzadigd; nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE. 9 Ik heb ulieden geslagen met brandkoren en met honigdauw; de veelheid uwer hoven, en uwer wijngaarden, en uwer vijgebomen, en uwer olijfbomen at de rups op; nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE. 10 Ik heb de pestilentie onder ulieden gezonden, naar de wijze van Egypte; Ik heb uw jongelingen door het zwaard gedood, en uw paarden gevankelijk laten wegvoeren; en Ik heb de stank uwer heirlegeren zelfs in uw neus doen opgaan; nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE. 11 Ik heb sommigen onder ulieden omgekeerd, gelijk God Sodom en Gomorra omkeerde, u, die waart als een vuurbrand, dat uit de brand gered is; nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE. 12 Daarom zal Ik u alzo doen, o Israël! omdat Ik u dan dit doen zal, zo schik u, o Israël! om uw God te ontmoeten. 13 Want zie, Die de bergen formeert, en de wind schept, en de mens bekend maakt, wat zijn gedachte zij, Die de dageraad duisternis maakt, en op de hoogten der aarde treedt, HEERE, God der heirscharen, is Zijn Naam.

In dit hoofdstuk,

I. Worden de onderdrukkers in Israël bedreigd om hun verdrukking van de armen, vers 1-3.
II. De afgodendienaars in Israël worden aan de lust van hun harten overgegeven, vers 4, 5.
III. Alle zonden van Israël worden verzwaard door hun onverbeterlijkheid daarin en hun weigering, zich te bekeren en zich te verbeteren, ondanks de verschillende kastijdingen, die de Voorzienigheid hun toegediend had, vers 6-11.
IV. Zij werden uitgenodigd zich ten slotte nog voor God te vernederen, wijl het onmogelijk voor hen is, zich staande te houden tegen Hem, vers 12, 13.

Amos 4:1-13

Hier wordt in de naam van God voorspeld, dat de verdrukkers vernederd en de afgodendienaars verhard zullen worden.

I. Die trotse verdrukkers zullen om hun onderdrukking vernederd worden, want wie onrecht doet, die zal het onrecht dragen, dat hij gedaan heeft.
1. Hoe hun zonde beschreven wordt, vers 1. Zij worden vergeleken met de koeien van Basan, die een soort van vee waren met brede schoften en sterk gespierd, in ‘t bijzonder als zij, hoewel oorspronkelijk van Basan, weidden op de berg van Samaria, waar de weiden buitengewoon vet waren. Amos was een herder geweest, en hij spreekt de taal van zijn beroep, hij vergelijkt de rijken en aanzienlijken, die in weelde en lekker leefden, met de koeien van Basan, die weelderig en wild waren, niet binnen de perken van hun eigen wei bleven, maar door de heg braken, de hekposten omverliepen, en het grondgebied van de buren schonden, en dat niet alleen, maar ook het kleine vee, dat niet tegen hen opgewassen was, verdrong en met de horens stiet. Die hun zomerhuizen op de berg van Samaria hadden, waar

zij heengingen voor frisse lucht, waren even kwaadaardig als de koeien op de bergen van Basan en even boos.
a. Zij verdrukten de arme en nooddruftige zelf, zij verpletterden ze, om er iets voor zichzelf uit te krijgen. Zij maakten misbruik van hun armoede en nooddruft en onbekwaamheid om zichzelf te helpen om hen nog armer en nooddruftiger te maken dan zij al waren. Zij maakten misbruik van hun macht als rechters en overheden om inbreuk te maken op de rechten en eigendommen van de mensen, de armen niet uitgezonderd, want zij zagen er geen kwaad in zelfs het hospitaal te beroven.
b. Zij zijn in verbond met degenen, die dat doen. Zij zeggen tot hun Heeren, tot de Heeren van de armen, die hen mishandelen, en hun met geweld afnemen, wat zij hebben, terwijl zij hen behoorden te helpen: "Brengt aan opdat wij drinken, laat ons met u drinken van de winst en van uw onderdrukking, en dan zullen wij u beschermen en bijstaan, en het beroep van de arme tegen u verwerpen". Wat door afpersing verkregen wordt dient gewoonlijk om het vlees tot begeerlijkheid te verzorgen, en daarom zijn dus de mensen tirannen voor de armen, omdat zij slaven zijn van hun last. Brengt aan opdat wij drinken, is de taal van hen, die de nooddruftige verpletteren, alsof de tranen van de verdrukten, met hun wijn vermengd, die smakelijker maakten. En door hun samenkomsten om te drinken en te zwelgen en door de veelheid van de feesten bekrachtigen zij hun samenwerking tot vervolging en verdrukking en verharden elkanders hart daarin.

2. Hoe hun straf beschreven wordt, vers 2, 3. God zal ze optrekken met haken en hun nakomelingen met visangels, Hij zal het Assyrische leger tot hen zenden, dat hen tot zijn prooi zal maken, niet alleen het volk in zijn geheel in hun net sluiten, maar ook hengelen naar de afzonderlijke personen en hen gevangen nemen en tot krijgsgevangenen maken als met haken en visangels, zij zullen ze uit hun land trekken, zoals vissen uit het water getrokken worden, dat hun element is, hen en hun kinderen met hen, of, zij zullen de een dag door een overwinnend leger weggevoerd worden, en hun nakomelingschap op een andere dag door een ander leger, zodat zij door een reeks verwoestende oordelen tenslotte geheel uitgeroeid zullen worden. Deze koeien van Basan meenden, dat zij evenmin met een haak getrokken konden worden als de leviathan, Job 41:1, 2. Maar God zal hen doen weten, dat Hij een haak voor hun neus en een gebit voor hun lippen heeft, Jesaja 37:29. De vijand zal hen zo gemakkelijk wegnemen als de visser de kleine vissen, en hij zal er een genoegen en ontspanning van maken. Als de vijand zich meester heeft gemaakt van Samaria, dan,
a. Zullen sommigen pogen door de vlucht te ontsnappen: Gij zult door de bressen uitgaan, die in de muur gemaakt zijn, een ieder voor zich heen, ieder zal voor zijn eigen veiligheid moeten zorgen en zijn eigen weg zoeken, en nu zijn de wilde koeien van Basan getemd, en zelf verpletterd, zoals zij de armen en nooddruftiger verpletterden. Die van God een goede weide gekregen hebben, zullen eruit verdreven worden, als zij er brooddronken worden en die zich niet binnen de muur van Gods inzettingen laten houden, zullen de weldaad verbeuren door die muur beschermd te worden en gedwongen worden te vluchten door de bressen, die zij in hun angst zelf in de muur gemaakt hebben.
b. Anderen zullen bescherming zoeken voor zichzelf, of ten minste, voor hun kostbaarste goederen, in het paleis, omdat het een welversterkt, welverdedigd kasteel is: Gij zult u zelf in het paleis werpen, zoals sommigen lezen, of hen, dat is, uw kinderen, of wat u dierbaar is. waar de vijand dat alles voor ‘t nemen heeft. Wat door onderdrukking verkregen is, kan niet leng met voldoening genoten worden.

3. Hoe hun veroordeling tot deze straf bekrachtigd wordt: De Heere heeft gezworen bij Zijn heiligheid Hij had het dikwijls gezegd en zij letten er niet op, zij dachten, dat God en Zijn profeten slechts schertsten, daarom zweert Hij in Zijn toorn, en wat Hij gezworen heeft, dat

herroept Hij niet. Hij zweert bij Zijn heiligheid, die eigenschap, waarin Hij Zijn eer stelt, en die zozeer verheerlijkt wordt in de kastijding van de goddeloze, want, zo zeker als God een heilig God is, die ondeugd ploegen en moeite zaaien, maaien dezelve.

II. Dat hardnekkige afgodendienaars in hun afgoderij verhard zullen worden, vers 4, 5: Komt te Bethel en overtreedt. Dit is ironisch bedoeld: "Doe dat, ga uw gang, maakt veel overtredingen door uw offers velen te maken, want alzo hebt gij het gaarne, maar wat zult gij dan doen?" Hier zien wij,
1. Hoe gehecht zij waren aan de dienst van hun afgoden, en hoezeer zij bereid waren om zich uitgaven voor hen te getroosten, zij brachten hun offers, en hun tienden en hun vrijwillige offers, in de hoop, dat zij daarom door God aangenomen zouden worden, maar dat alles was Hem een gruwel. De kwistigheid van de afgodendienaars in de dienst van hun valse goden kan onze karigheid in de dienst van de ware en levende God beschaamd maken.

2. Hoe zij Gods instellingen nabootsten. Zij hadden hun offers des morgens op het altaar te Beth-El, zoals God op het Zijne, zij hadden een lofoffer, evenals God, alleen hadden zij er zuurdesem in, dat God verboden had, omdat hun priesters het brood niet zo zwaar en smakeloos verlangden, als het zonder zuurdesem of gist zou zijn. Heilig brood was hun niet goed genoeg, als het geen smakelijk brood was.

3. Hoe voldaan zij zelf met deze dienst waren: Alzo hebt gij het gaarne, gij kinderen Israëls! Wat hun eigen uitvinding was daar waren zij verzot op en verslaafd aan, en dat moest, naar hun gedachte, ook aan God aangenaam zijn, omdat het strelend was voor hun eigen gevoel.

4. Hoe het hun verweten wordt: Komt te Beth-El, te Gilgal, brengt uw offers en tienden, roept onder het volk vrijwillige offers uit, spoort hen aan om ze in overvloed te brengen, ga voort op deze wijze, overtreedt, dat wil zeggen:
a. Het is klaar, dat gij besloten zijt er mee voort te gaan, wat God en uw geweten ook zeggen mogen.
b. Uw profeten zullen u uw gang laten gaan, en u niet vermanen, zoals zij gedaan hebben, want het helpt toch niet. Niemand betwist noch bestraft iemand c. Uw verdwaasde harten zullen meer en meer verduisterd worden, en gij zult geheel overgegeven worden aan deze kracht van de dwaling om leugen te geloven.
d. Wat zult gij er mee winnen? Komt te Beth-El en brengt uw offers, en zie of gij daar beter mee varen zult, wat gij in de plaats voor uw offers ontvangt, en wat zij u zullen helpen ten dage van uw ellende. Gij zult beschaamd worden vanwege Beth-El uw vertrouwen Jeremia 48:13.
e. Komt en overtreedt komt en maakt van de overtreden veel, opdat gij de maat uwer ongerechtigheid vol maakt en rijp wordt voor het verderf. Zo zei Christus tot Judas: Wat gij doet, doe het haastig, en tot de Joden: Vervult de maat van uw vaderen, Mattheüs 23:32. Hier,

I. Klaagt God over de verstoktheid van Zijn volk onder de oordelen, die Hij over hen gebracht had tot hun vernedering en verbetering. Door verschillende tekens had Hij hun Zijn misnoegen betuigd, met de bedoeling, dat zij door berouw vrede met Hem zouden maken maar dat doel was niet bereikt.
1. Vijfmaal wordt in deze verzen de hoofdzaak van de aanklacht herhaald: Nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de Heere, gij zijt verscheidene malen gekastijd, meer tevergeefs, gij zijt niet van uw dwaling teruggekomen, er is geen enkel teken van verbetering. De een boodschapper na de andere is tot u gezonden, maar gij zijt niet teruggekeerd.

a. Dit betekent, dat wat God bedoelde met alle kastijding van Zijn leidingen, was hen terug te brengen tot gehoorzaamheid aan Hem, hen te bewegen tot Hem terug te keren.
b. Dat als zij zich tot hun God bekeerd hadden, zij aangenomen zouden zijn, Hij zou hen welkom hebben geheten, en de ellende, waarin zij waren, zou weggenomen zijn.
c. Dat de reden, waarom God nog meer benauwdheid zond, was, dat vroegere beproevingen hun werk niet gedaan hadden, anders heeft de Almachtige geen welbehagen in onze kastijding.
d. Dat hun hardnekkigheid smartelijk was voor God, en Hij het hun kwalijk nam, dat zij Hem dwongen te doen, wat Hij zo ongaarne deed: Gij hebt u niet bekeerd tot Mij, van Wie gij afgevallen zijt, tot Mij, met Wien gij een verbond hebt, tot Mij die gereed ben u te ontvangen, tot Mij, die u zo dikwijls geroepen heb.

2. Om hun verstoktheid te verzwaren, en zichzelf te rechtvaardigen, dat Hij groter oordelen zond, herinnert Hij aan de kleinere oordelen, waarmee Hij getracht had hen tot berouw te brengen.
A. Soms was er gebrek aan voedsel geweest, hoewel er geen bepaalde oorzaak van aan te wijzen viel, vers 6: Ik heb u reinheid van de tanden gegeven in al uw steden, want gij had geen voedsel om te kauwen, waar uw tanden vuil van konden worden, vooral geen vlees, dat de tanden bezoedelt. Of, Ik heb u leegheid van de tanden gegeven, niets om uw mond mee te vullen. Brood de staf des levens was er niet, want gij zaait veel en brengt weinig in, zie ook Hagg. 1: 9. Sommigen menen dat dit slaat op die hongersnood van zeven jaar in de tijd van Eliza, waarvan wij lezen in 2 Koningen 8:1. Toen nu God het koren wegnam op Zijn tijd, omdat zij het voor Baäl gereedmaakten, hadden zij moeten zeggen: Wij zullen heengaan en weerkeren tot onze vorige man, daar zij hun weglopen duur betaald hadden, maar dat gevolg had het niet gehad. Zij hebben zich niet bekeerd tot Mij, zegt de Heer.

B. Soms was er gebrek aan regen, en dan was er natuurlijk ook gebrek aan de voortbrengselen van de bodem. Dit kwaad was van de Heer: Ik heb de regen van u geweerd. Hij heeft de sleutel van de wolken, en, als Hij sluit, wie zal dan openen? vers 7. De regen werd geweerd, als er nog drie maanden waren tot de oogst, op die tijd, als hij gewoonlijk viel, en daarom was het weerhouden ervan iets buitengewoons, en als de loop van de natuur veranderd werd, moesten zij daarin Gods hand erkennen, het was op een tijd, dat zij die het meest nodig hadden, en daarom was het gebrek er aan een zeer pijnlijk oordeel, dat blies in hun verwachting van een vol gewas bij de oogst. En een omstandigheid, die zeer opmerkelijk was, was deze, dat er plaatsen waren, die gebrek aan regen hadden, waar alles verdorde, terwijl er andere plaatsen waren, die er dicht bij lagen, en overvloed hadden. God deed het regenen over de een stad, maar niet over de andere, in hetzelfde land, ja, Hij deed het regenen op het een stuk land, maar niet op het andere, het een werd daardoor vruchtbaar en bloeiend, maar het andere, aan de andere zijde van de heg, bleef zolang zonder regen, dat alle voortbrengselen ervan verdorden. Zonder twijfel was dit letterlijk waar en waren er vele voorbeelden van, die algemeen bekend waren.

a. Hieruit bleek, dat het uitblijven van de regen niet toevallig was maar op goddelijk bevel en op goddelijke last en dat de wolk, die de aarde bevochtigt, zich keert naar Gods raad, dat zij doet, al wat Hij ze gebiedt, hetzij tot een roede, of tot Zijn land of tot weldadigheid, Job 37:12- 18. De regen komt niet als een planeet, zoals het volk zegt, maar, zoals God die zendt door Zijn winden.

b. Wij hebben reden om te denken, dat die steden, waarop het niet regende, het meest berucht waren om hun goddeloosheid, zoals Beth-El en Gilgal, vers 4, en dat die, waarop het regende,

dezulke waren, waar nog enige godsdienst en deugd gevonden werd. En zo regende het op de akkers bij de steden, of het regende er niet, al naarmate de eigenaar was, want wij zijn er zeker van, dat de vloek des Heeren in het huis van de goddeloze is maar de woning van de rechtvaardigen zal Hij zegenen.

c. Het moest nog groter grief en kwelling zijn voor hen, wier velden verdorden door gebrek aan regen, als zij zagen, dat de akkers van hun buren wel bevochtigd waren en bloeiden. Mijn knechten zullen eten, doch gij zult hongeren, Jesaja 65:13. De goddeloze zal het zien en hij zal zich vertoornen. Waarschijnlijk regende het op hen, die verdekt waren, zodat hun schade hersteld werd, terwijl de verdrukkers schade leden, en op die wijze hun winst verloren.

d. Maar voor het volk in zijn geheel was het een mengsel van genade en oordeel, en versterkte bij gevolg de oproeping tot berouw en verbetering, en moedigde hen aan om op volkomen genade te hopen, als zij zich tot God bekeerden, terwijl er reeds zoveel genade in Gods kastijding was. Maar, omdat zij geen goed gebruik maakten van dit genadige uitstel van het laatste oordeel, hadden zij er niet het profijt van, dat zij er anders van gehad zouden hebben, want, vers 8, twee, drie steden togen om naar een stad, als bedelaars, opdat zij water mochten drinken, en, zo mogelijk, wat mee naar huis nemen, maar zij werden niet verzadigd, hier en daar was slechts een enkele stad, die water had terwijl vele steden gebrek hadden, en dan gold niet langer de regel: "Usus communie aquarum-" Water kost niets. Die het hadden, hadden het ook nodig, en konden daarom maar weinig geven aan die gebrek hadden, zeggende: Opdat er misschien voor ons en voor u niet genoeg zij. Die kwamen, dronken water, maar werden niet verzadigd, omdat zij het drinken met zekere maat en met verbaasdheid, en die van dit water drinkt, zal wederom dorsten, Johannes 4:13. Zij werden niet verzadigd, omdat zij gulzig waren en God niet bij hen zegende wat zij hadden, Hagg. 1: 6.
En nu, zou men denken, nu zij zoveel tegenspoed hadden, behoorden zij hun weg te overdenken, en berouw te hebben, maar dat gevolg had het niet: "Nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, zelfs niet in zoverre, dat gij Mij gebeden hebt om de vroegen en de spaden regen", Zacharia 10:1. Zie de dwaasheid van vleselijke harten, zij dwalen van stad tot stad, van het een schepsel tot het andere, om verzadigd te worden, en zij zijn het nog niet, zij arbeiden voor wat niet verzadigen kan Jesaja 55:2, en toch bekeren zij zich na dat alles niet tot God, zij neigen hun oor niet naar Hem, in Wie zij voldoening konden vinden.
De prediking van het Evangelie is als regen, God zegent er de een plaats soms meer mee dan de andere, sommige landen, sommige steden zijn als het vlies van Gideon, nat van dauw, terwijl de grond rondom droog is, alles verwelkt waar de regen ontbreekt. Maar het zou goed zijn, als de mensen voor hun ziel even wijs waren als voor hun lichaam, en, als deze regen niet bij hen is, die gingen zoeken, waar hij wel is, en als zij recht zoeken, zullen zij niet tevergeefs zoeken.

C. Soms werden de vruchten van hun grond door rupsen opgegeten, of bedorven door meel dauw, vers 9. Hemel en aarde staan onder de wapens tegen degenen, die God tot hun vijand hebben gemaakt. Als het God behaagde, dat wil zeggen, als Hij geen behagen in hen had.
a. Leden zij onder een ongunstige luchtgesteldheid, wier invloed, door hitte of koude, hun vruchten bedierf, met een geweld, dat niet waargenomen noch weerstaan kon worden, en waartegen geen verdediging mogelijk was.
b. Zij leden door boos gedierte. Hun wijngaarden en hoven leverden overvloedig vrucht, zo ook hun vijgenbomen en olijfbomen, maar zij werd door de rups opgegeten, voordat zij rijp was en geschikt om geoogst te worden. Dit was hetzelfde oordeel waarvan wij lezen in Joël 1: 4-6, of een minder oordeel van dezelfde aard vooruit gezonden om daarvoor te waarschuwen. Maar zij lieten zich niet waarschuwen: Nochtans hebt gij u niet tot Mij bekeerd.

D. Soms waren zij geplaagd door besmettelijke ziekte, en het oorlogszwaard had er velen afgesneden, vers 10. De pestilentie is Gods boodschapper, deze zond Hij onder hen, met bevel om te doden en het geschiedde. Het was een pestilentie naar de wijze van Egypte, de doden werden onder hen gezaaid door de hand van een engel te middernacht. En misschien sloeg ook deze pestilentie, zoals die in Egypte, de eerstgeborene. Op de weg naar Egypte, leest de kanttekening, terwijl zij zochten te ontkomen naar Egypte, of daarheen gingen om hulp te zoeken, tastte de pestilentie hen onder weg aan en bracht hun reis aan een eind. Het oorlogszwaard is eveneens het zwaard des Heeren, dit werd onder hen uitgetrokken, met een last, het doodde hun jongelingen, de kracht van het tegenwoordig geslacht en het zaad van het volgende. God zegt: Ik heb ze gedood, Hij erkent de strafoefening. De verslagenen des Heeren zijn vermenigvuldigd. De vijand voerde hun paarden gevankelijk weg, en nam ze zelf in gebruik, en de dode lichamen van de verslagenen met het zwaard of door de pestilentie waren zo talrijk en bleven zo lang onbegraven bij gebrek aan vrienden die hen overleefden, dat de stank van hun heirlegers in hun neus opging, beide onaangenaam en gevaarlijk was, en hen kon herinneren aan de walgelijkheid van hun zonde voor God. En toch was dit niet voldoende om hen te vernederen en op het goede pad te brengen: Gij hebt u niet bekeerd tot Hem, die u slaat. Zulk een vreselijk gezicht was niet in staat hen godsdienstig te maken.

E. Bij deze en andere oordelen werden sommigen op wondervolle wijze afgesneden en tot gedenktekens van de gerechtigheid gemaakt, anderen werden op wondervolle wijze gespaard, en tot gedenktekens van genade gemaakt, welke tegenstelling de strekking moest hebben op hen te werken, maar dat resultaat werd niet bereikt, vers 11.
a. Sommigen werden geheel ten verderve gebracht, hun gezinnen vernietigd en zij zelf daarbij: Ik heb sommigen onder u omgekeerd, gelijk Sodom en Gomorra. Misschien werden zij door de bliksem getroffen, zoals Sodom, of werden de huizen, op de een of andere wijze, tot de grond toe verbrand, en de inwoners daarin. Er staat geschreven, dat Sodom en Gomorra met omkering veroordeeld zijn en tot een voorbeeld gezet, 2 Petrus 2: 6. God had gedreigd het hele land met een omkering als die van Sodom te verwoesten, Deuteronomium 29:23. Maar Hij begon eerst met enkele plaatsen, om te waarschuwen, of misschien met enkele bijzondere personen, wier zonden tevoren openbaar waren.
b. Anderen ontsnapten ternauwernood: "Velen van u werden als een vuurbrand uit de brand gered, als Lot uit Sodom, toen het vuur u reeds aangetast had, en toch laat gij de zonde niet meer om het gevaar, dat het u gebracht heeft, en ook hebt gij God niet meer lief om de verlossing, die Hij voor u gewrocht heeft. Gij, die zo klaarblijkelijk verlost zijt, en op een wijze, die u zover boven anderen onderscheidt, gij hebt u niet tot Mij bekeerd.

II. Tenslotte roept God Zijn volk, tot besluit, op, om in deze hun dag te verstaan de dingen die tot hun vrede dienen, voordat zij van voor hun ogen verborgen worden, vers 12, 13.
1. Hoe God hen met nog pijnlijker oordelen dreigt dan een van die over hen gekomen waren: "Daarom, omdat Ik zie, dat de kastijding tot nu toe niets goeds bij u bewerkt heeft, zal Ik u alzo doen, o Israël!" Hij zegt niet, hoe Hij doen zal, maar het zal iets ergers zijn dan wat er geweest was, Johannes 5:14. Of, "Alzo zal Ik voortgaan u te doen, het een oordeel na het andere zendende, als de plagen van Egypte, totdat Ik met u voleindigd heb." Niets dan verbetering zal de ondergang van een zondig volk afweren. Als zij zich niet tot Hem bekeren, is Zijn toorn niet afgekeerd, maar Zijn hand nog uitgestrekt. Ik zal u zevenvoudig over uw zonden slaan, als gij niet getuchtigd zult zijn, aldus stond in de wet geschreven, Leviticus 26:23, 24.

2. Hoe Hij hen daarom opwekt, vrede met God te maken: Als gij weet, dat Ik u dit doen zal, en dat er geen uitvlucht is, zo schik u, o Israël, om uw God te ontmoeten! dat wil zeggen,
a. Bedenk hoe weinig gij in staat zijt Hem in de strijd te ontmoeten. Sommigen vatten de bedoeling hiervan ironisch op, of als een uitdaging: Schik u om uw God te ontmoeten, die verschijnt om tegen u te strijden. Welke wapenrusting is deugdzaam genoeg om aan te trekken? Met welke moed kunt gij u zelf stalen? Helaas? het is niet dan het leggen van doornen en distelen voor een verterend vuur, Jesaja 27: 4, 5. Zijt gij in staat met minder dan tienduizend te ontmoeten, die tegen u optrekt met meer dan twintigduizend? Lukas 14:31.
b. Besluit daarom Hem te ontmoeten als een boetvaardig, nederig smekeling, Hem te ontmoeten als uw God, in verbond met u, u te onderwerpen, en Hem niet langer te trotseren. Wij moeten ons schikken om God in de weg van Zijn gerichten te verwachten, Jesaja 26: 8, om Zijn sterkte aan te grijpen, om vrede met Hem te maken. Sinds wij van God niet kunnen vluchten, is het van belang ons voor te bereiden om Hem te ontmoeten, en daarom waarschuwt Hij ons, om ons gelegenheid te geven ons voor te bereiden. Als wij weten, dat wij Hem in Zijn geboden tegen zullen komen, moeten wij ons voorbereiden Hem te ontmoeten, ons voorbereiden Hem te zoeken.

3. Hoe Hij de macht en grootheid van God als reden opgeeft, waarom wij ons moeten voorbereiden Hem te ontmoeten, vers 13. Als Hij zo'n God is, als hier beschreven wordt, dan is het dwaasheid met Hem te strijden, en is het onze plicht en ons belang vrede met Hem te maken, het is voordelig Hem tot vriend, en nadelig Hem tot vijand te hebben. Hij formeert de bergen, Hij heeft de aarde geschapen, ook de sterkste verheven delen ervan en door het woord van Zijn macht houdt Hij ze nog staande, hoeveel en hoe hoog bergen en heuvelen zijn, Hij heeft ze gegrond, Psalm 89:11, 12. Hij, die de grote bergen geformeerd heeft, kan ze ook vlak maken, als zij de zaligheid van Zijn volk in de weg staan.
a. Hij schept de wind. De macht van de lucht is aan Hem ontleend, en wordt door Hem bevolen, Hij brengt de wind uit Zijn schatkamers voort, en beveelt uit welke luchtstreek hij waaien zal, en Hij, die hem gemaakt heeft, beheerst hem, ook de wieden en de zee zijn Hem gehoorzaam.
b. Hij maakt de mens bekend, wat Zijn gedachte zijn. Door Zijn knechten de profeten maakt Hij Zijn raad bekend aan de kinderen van de mensen, de gedachte van Zijn rechtvaardigheid tegen onboetvaardige zondaars en de gedachte van het goede, dat Hij denkt voor hen, die berouw hebben. Ook kan Hij de gedachte, die in 's mensen hart is, bekend maken, want Hij kent ze volkomen, Hij kent ze van verre, en op de dag van de overtuiging zal Hij de boze gedachten onder de andere zonden van de zondaars ordelijk voor hen stellen.
c. Dikwijls maakt Hij de dageraad duisternis door de lucht met dikke wolken te bedekken, terstond nadat de zon schitterend en heerlijk is opgegaan, zo kan Hij ook, als wij voorspoed en vreugde verwachten, onze verwachtingen in duigen doen vallen door onverwachte ramp.
d. Hij treedt op de hoogten van de aarde, is niet alleen hoger dan de hoogste, maar heeft heerschappij over allen, vertreedt de trotsen en de afgoden, die op de hoogten gediend werden.
e. Heere, God der heirscharen is Zijn naam, want Hij heeft het bestaan in Zichzelf en is de bron van alle leven, en alle heerscharen des hemels en van de aarde staan Hem ter beschikking. Laten wij ons vernederen voor deze God, ons voorbereiden Hem te ontmoeten, en doen wat wij kunnen om Hem tot onze God te maken want gelukkig zijn zij wier God Hij is, voor wie al deze macht dienst doet.

HOOFDSTUK 5

1 Hoort dit woord, dat Ik over ulieden ophef, een klaaglied, o huis Israëls! 2 De jonkvrouw Israëls is gevallen, zij zal niet weder opstaan; zij is verlaten op haar land, er is niemand, die haar opricht. 3 Want zo zegt de Heere HEERE: De stad, die uitgaat met duizend, zal honderd overhouden, en die uitgaat met honderd, zal tien overhouden, in het huis Israëls. 4 Want zo zegt de HEERE tot het huis Israëls: Zoekt Mij, en leeft. 5 Maar zoekt Beth-el niet, en komt niet te Gilgal, en gaat niet over naar Ber-seba; want Gilgal zal voorzeker gevankelijk worden weggevoerd, en Beth-el zal worden tot niet. 6 Zoekt de HEERE, en leeft; opdat Hij niet doorbreke in het huis van Jozef als een vuur, dat vertere, zodat er niemand zij, die het blusse in Beth-el; 7 Die het recht in alsem verkeren, en de gerechtigheid ter aarde doen liggen. 8 Die het Zevengesternte en de Orion maakt, en de doodsschaduw in de morgenstond verandert, en de dag als de nacht verduistert; Die de wateren der zee roept, en giet ze uit op de aardbodem, HEERE is Zijn Naam. 9 Die Zich verkwikt door verwoesting over een sterke; zodat de verwoesting komt over een vesting. 10 Zij haten in de poort dengene, die bestraft, en hebben een gruwel van dien, die oprechtelijk spreekt. 11 Daarom, omdat gij de arme vertreedt en een last koren van hem neemt, zo hebt gij wel huizen gebouwd van gehouwen steen, maar gij zult daarin niet wonen; gij hebt gewenste wijngaarden geplant, maar gij zult derzelver wijn niet drinken. 12 Want Ik weet, dat uw overtredingen menigvuldig, en uw zonden machtig vele zijn; zij benauwen de rechtvaardige, nemen zoengeld, en verstoten de nooddruftigen in de poort. 13 Daarom zal de verstandige te dier tijd zwijgen, want het zal een boze tijd zijn. 14 Zoekt het goede, en niet het boze, opdat gij leeft; en alzo zal de HEERE, de God der heirscharen, met ulieden zijn, gelijk als gij zegt. 15 Haat het boze, en hebt lief het goede, en bestelt het recht in de poort, misschien zal de HEERE, de God der heirscharen, aan Jozefs overblijfsel genadig zijn. 16 Daarom, zo zegt de HEERE, de God der heirscharen, de Heere: Op alle straten zal rouwklage zijn, en in alle wijken zullen zij zeggen: Och! och! en zullen de akkerman roepen tot treuren, en rouwklage zal zijn bij degenen, die verstand van kermen hebben. 17 Ja, in alle wijngaarden zal rouwklage zijn; want Ik zal door het midden van u doorgaan; zegt de HEERE. 18 Wee dien, die des HEEREN dag begeren! Waartoe toch zal ulieden de dag des HEEREN zijn? Hij zal duisternis wezen en geen licht. 19 Als wanneer iemand vlood voor het aangezicht eens leeuws, en hem ontmoette een beer; of dat hij kwam in een huis, en leunde met zijn hand aan de wand, en hem beet een slang. 20 Zal dan niet des HEEREN dag duisternis zijn, en geen licht? En donkerheid, zodat er geen glans aan zij? 21 Ik haat, Ik versmaad uw feesten, en Ik mag uw verbods dagen niet rieken. 22 Want ofschoon gij Mij brandofferen offert, mitsgaders uw spijsofferen, Ik heb er toch geen welgevallen aan; en het dankoffer van uw vette beesten mag Ik niet aanzien. 23 Doe het getier uwer liederen van Mij weg; ook mag Ik uwer luiten spel niet horen. 24 Maar laat het oordeel zich daarheen wenden als de wateren, en de gerechtigheid als een sterke beek. 25 Hebt gij Mij veertig jaren in de woestijn slachtofferen en spijsoffer toegebracht, o huis Israëls? 26 Ja, gij droegt de tent van uw Melech, en de Kijun, uw beelden, de ster uws gods, dien gij uzelf hadt gemaakt. 27 Daarom zal Ik ulieden gevankelijk wegvoeren, ver boven Damaskus heen, zegt de HEERE, Wiens Naam is God der heirscharen.

De strekking van dit hoofdstuk is een vervolg van de vermaning, aan het slot van het vorig hoofdstuk aan Israël gegeven, om zich voor te bereiden zijn God te ontmoeten, de profeet zegt hun hier,

I. Welke voorbereiding ze moeten maken, zij moeten "de Heere zoeken", en niet langer de afgoden, vers 4-8 zij moeten het goede zoeken en liefhebben, vers 14-15.
II. Waarom zij deze voorbereiding moeten maken om hun God te ontmoeten.

1. Vanwege de tegenwoordige betreurenswaardiger toestand, waarin zij verkeerden, vers 1-3.
2. Omdat het door de zonde was dat zij in zo'n toestand gebracht waren, vers 7, 10-12.
3. Omdat het hun geluk zou zijn God te zoeken, en Hij gereed was door hen gevonden te worden, vers 8, 9, 14.
4. Omdat Hij in Zijn toorn zou volharden, tot hun volkomen verderf, als zij Hem niet zochten, vers 5, 6, 13, 16, 17.

5. Omdat al hun verwachtingen hen teleur zouden stellen, als zij God niet zochten en Hem tot hun vriend maakten.

a. Hun onheilige verachting van Gods oordelen en uittarting daarvan, zou hen niet beveiligen, vers 18-20.

b. Hun uiterlijke godsdienstige verrichtingen en hun vertoning van vroomheid zou niets baten om Gods toorn af te keren, vers 21-24.

c. Dat zij lang in ‘t bezit waren geweest van kerkelijke voorrechten, en een dienst van heilige plechtigheden hadden gehad, zou hun niet tot bescherming zijn, daar ze al die tijd hun afgodische gebruiken niet hadden laten varen, vers 25-27. Daarom blijft hun geen uitweg ter redding over dan berouw en verbetering.

Amos 5:1-27

Dit hoofdstuk begint, evenals de twee voorafgaande hoofdstukken met: Hoort dit woord. Waar God een mond heeft om te spreken, moeten wij een oor hebben om te horen, het is onze plicht, het is ons belang, toch zijn de meeste mensen zo stompzinnig, dat zij nogmaals en nogmaals opgeroepen moeten worden, om het woord des Heeren te horen, om gehoor te geven, om hun aandacht er aan te wijden. Hoort dit woord. Dit overtuigende, opwekkende woord moet gehoord en nagekomen worden, evengoed als woorden van troost en vrede, het woord, dat tegen ons gesproken wordt, even goed als dat voor ons bestemd is, want of wij horen of niet, het woord van God zal bewaarheid worden en geen tittel ervan zal ter aarde vallen. Het is het woord, dat Ik ophef, niet slechts de profeet, maar de God, die hem gezonden heeft. Het is het woord, dat de Heere spreekt, Hoofdstuk 3:1. Het woord, dat gehoord moet worden, is een klaaglied, een klagelijk verslag van de tegenwoordige rampspoedige toestand van het koninkrijk van Israël, en een treurige voorspelling van zijn volkomen ondergang. Hun toestand is droevig: De jonkvrouw Israëls is gevallen, vers 2, is afgedaald van haar hoge standpunt, hoewel haar staat niet zuiver en kuis als van een maagd was, toch was zij schoon en vrolijk, en had haar bekoorlijkheid, zij zag er voornaam uit, en velen maakten haar het hof als aan een maagd, maar zij is gevallen in verachting en armoede, en wordt door niemand meer aangezien. Ja, en hun toestand is hulpeloos. Zij zal niet weder opstaan zij zal nooit haar vroegere waardigheid herkrijgen. God was begonnen Israël in tekorten, 2 Koningen 10:32, en, omdat zij geen berouw hadden, kon het niet lang meer duren, voordat Hij Israël geheel verdeed.

1. Hun vorsten, die hen op de been hadden moeten helpen, waren machteloos: Zij is verlaten op haar land. Niet alleen degenen, met wie zij in overvloed was, lieten haar in de steek, maar ook haar vrienden binnenslands verlieten haar, zij zou niet als gevangene naar een vreemd land gevoerd zijn, als zij niet eerst op haar land verlaten was en daar ter neergeworpen, en al haar ware belangen verwaarloosd door degenen, die ze ter harte hadden moeten nemen. Daar is niemand, die haar opricht niemand, die het doen kan, niemand, die haar de hand reiken wil.

2. Haar volk, dat haar had moeten oprichten, was verzwakt, vers 3. "De stad, die duizend bewapenden leveren kon, en in het begin van de oorlog duizend strijders uitgezonden had, gezond en sterk, en welgewapend, zal er maar honderd overhouden, als zij na de slag haar troepen in ogenschouw neemt, en in die verhouding zal een stad, die honderd man uitzond, maar tien overhouden, zulk een grote slachting is er aangericht, en zo weinigen zijn aan het huis van Israël overgebleven voor de openbare dienst en de veiligheid van de staat. Nauwelijks één van de tien zal ontsnappen, die dit verzwakte, verworpen volk moesten steunen. De vermindering van het aantal van Gods geestelijk Israël, door de dood of afval, is een rechtmatige reden tot klachten, want wie zoude ervan Jakob blijven staan, wie zal in de

bressen van de vroomheid staan, als hij zo klein is? Dit is een boodschap van God aan het huis Israëls, waarin I. Hun hun zonden aangezegd worden, opdat zij zouden zien, hoeveel reden er voor hen was om berouw te hebben en zich te verbeteren en opdat, als zij vermaand werden tot bekering zij niet behoefden te vragen: Waarvan zullen wij ons bekeren? 1. God zegt hun in ‘t algemeen, vers 12: Ik weet, dat uw overtredingen menigvuldig en uw zonden machtig vele zijn, en gij zult ze zelf ook kennen.
Als wij onze zonden berouwvol overdenken, moeten wij in overweging nemen, zoals God bij Zijn oordeel als Rechter doet, en zal doen op de grote dag.
a. Dat zij zeer talrijk zijn, dat onze overtredingen menigvuldig zijn, zonden van verschillenden aard en vaak herhaald. O welk een menigte ijdele en lage gedachten wonen binnen in ons! In hoe talloos vele gevallen hebben wij onze bedorven smaak en onze hartstochten gevierd en voldaan! En hoe talrijk zijn onze verzuimen van onze plicht en in onze plicht! Wie kan deze dwalingen verstaan? Wie kan zeggen, hoe vaak hij overtreedt? God weet hoe vaak, Hij weet nauwkeurig hoe talrijk onze overtredingen zijn, geen enkele gaat Hem onopgemerkt voorbij, wij weten, dat zij voor ons ontelbaar zijn, meer dan de haar van ons hoofd, en wij hebben reden om toe te zien, in welk gevaar wij ons zelf gebracht hebben, en wat een overvloed van werk wij ons berouw gegeven hebben, door onze menigvuldige overtredingen, door het onnoemelijk getal van onze dagelijkse zonden en afwijkingen.
b. Dat sommige ervan zeer snood zijn, het zijn onze machtige zonden. zonden, die buitengewoon zwaar zijn door hun aard en doordat zij met aanmatiging en hovaardij bedreven worden, zonden tegen het licht van de natuur, schreiende zonden, machtig om uw overtuiging te overwinnen en een oordeel over u te brengen.

2. Hij noemt enige van deze machtige zonden.
a. Zij bedierven de dienst van God, en verleidden tot de afgoden, dit ligt er in opgesloten, vers 5. Zij hadden Beth-El gezocht, waar één van de gouden kalveren was, zij hadden Gilgal druk bezocht, een plaats, die zij uitgekozen hadden om afgoden te plaatsen, omdat het in de dagen van Jozua beroemd geworden was door Gods wonderbare verschijningen aan en voor Zijn volk. Ber-Seba, een plaats, die beroemd was ten tijde van de patriarchen, was nu eveneens een verzamelplaats van afgoden geworden, zoals wij ook vinden in Hoofdstuk 8:14. En daarheen gingen zij, hoewel het ver weg lag in het land van Juda. Nu zij zo schandelijk afgehoereerd hadden van God moesten zij zich ongetwijfeld verplicht gevoelen zich tot Hem te bekeren.

b. Zij verkeerden de gerechtigheid onder elkaar, vers 7: Die het recht in alsem verkeren, dat wil zeggen, gij maakt de rechtsbedeling bitter en walgelijk, en in de hoogste mate onbehagelijk beide voor God en mensen. Die vrucht is tot onkruid geworden, een onkruid in de tuin, evenals niets meer eerbiedwaardig en van meer belang is dan een rechtvaardige rechtspraak zo is niets schadelijker, niets gruwelijker dan opzettelijk onrecht te doen onder schijn en voorwendsel van recht te doen. "Corruptio optimi est pessima" -Door bederf wordt het beste het slechtste. Die de gerechtigheid ter aarde doen liggen, alsof zij, die onrecht doen alleen aan de God des hemels verantwoording schuldig waren, en niet ook aan de vorsten en rechters van de aarde. Zo was het dan als voor de vloed toen de aarde met wrevel vervuld was.

c. Zij verdrukten de armen zeer, en maakten hen nog armer, zij vertraden de armen, vers 11, behandelden hen uit de hoogte, maakten hen tot een voetbank voor hun voeten, en waren het meest heerszuchtig en ruw voor hen, die het gehoorzaamst en onderdanigst waren, zij gaven er niet om, of zij schande en slavernij brachten over hen die arm waren, en van wie niets meer te halen viel. De rechters hadden geen ander doel dan zichzelf te verrijken, en daarom namen zij van de arme een last koren, namen dat door afpersing, ‘t zij als koopsom van hun

uitspraak, ‘t zij als wreker. De armen hadden geen andere uitweg om niet vertreden te worden, dan de aanbieding van een vrucht van dat koren, waarvan zij en hun gezin moesten bestaan, en zij dwongen hen dat te doen. Zij namen van de arme schulden van koren, zoals sommigen lezen. Zij waren het volgens de wet verschuldigd, hetzij als rente of voor geleend koren, maar zij eisten het op met strengheid van degenen, die door Gods leiding buiten staat waren het te betalen, zoals in Nehemia 5:2, 5. Bij het opvragen en terugnemen ook van een rechtmatige schuld moeten wij ons in acht nemen, niet onrechtvaardig of liefdelooste handelen. Van deze zonde van onderdrukking worden zij opnieuw beschuldigd, vers 12: Zij benauwen de rechtvaardige, door de scherpe kant van de wet en van het zwaard van de gerechtigheid te keren tegen hen, die de onschuldigen en stillen in de lande waren, zij haatten anderen, die rechtvaardiger waren dan zij, en wie van het boze week, stelde zich daardoor tot een roof. Zij nemen geld aan van de rijken om hen te steunen en te beschermen bij het onderdrukken van de armen, zodat hij, die geld in de hand heeft, zeker is, dat de uitspraak in zijn voordeel zal zijn, hoe slecht zijn zaak ook is. Zo verstoten zij de nooddruftige in de poort, in de gerechtshoven. Als de armen recht vragen, dan kunnen zij niemand omkopen of zij zijn zo eerlijk, dat zij niet willen, en al is hun zaak dan ook nog zo klaar en nog zo rechtvaardig, toch worden zij verdreven door een onrechtvaardig vonnis en kunnen hun recht niet verkrijgen. En daarom zal de verstandige zwijgen, vers 13. Mensen, die verongelijkt en onrechtvaardig behandeld zijn, vinden het verstandig om te zwijgen en geen klacht in te dienen bij de overheid, want dat dient nergens toe, hun zal geen recht gedaan worden.

d. Zij waren boosaardige vervolgers van Gods getrouwe dienaren en volk, vers 10. Hun hart was er zozeer op gesteld om kwaad te doen dat zij niet konden verdragen berispt te worden.
(1). Door de bediening van het woord, door het lezen en verklaren van de wet, en de boodschappen, die de profeten aan hen overbrachten in de naam des Heeren. Zij haten in de poort degene, die bestraft, in de poort van het huis des Heeren, of in hun gerechtshoven, of op de plaatsen van de samenkomst, waar de Wijsheid haar stem verheft, Spreuk. 1:21. Bestraffers in de poort zijn bestraffers van beroep, deze haasten zij, en beschouwden hen als hun vijanden, omdat zij hun de waarheid zeiden, zoals Achab Micha haatte. Zij verachtten hen niet alleen, maar voedden ook vijandschap voor hen, en zochten hun kwaad te doen. Die de bestraffing haten, hebben het verderf lief.

(2). Door de gesprekken van hun eerlijke naburen. Hoewel de toestand over ‘t algemeen zeer slecht was, waren er toch sommigen onder hen, die billijkheden spreken, die gewetenszaak maakten van wat zij zeiden, en gelijk het hun lof was, zo was het de schande van degenen, die leugentaal spraken. zoals Noachs geloof het ongeloof van de oude wereld veroordeelde en om die reden hadden zij een gruwel van hen, zij waren zulke hartgrondige vijanden van datgene, wat men eerlijkheid noemt, dat zij het gezicht van een eerlijk man niet konden verdragen. Allen, die iets gevoelen voor het gemeenschappelijk belang van het menselijk geslacht, hebben lief, die oprecht spreken en waarderen ze, want waarheidsliefde is de band van de gemeenschap, welk een toppunt van dwaasheid en razernij hebben dan zij bereikt, die alle begrippen van rechtvaardigheid uit hun hart verbannen hebben, en die eveneens uit de wereld zouden willen verbannen, en aldus de mensen in een staat van oorlog brengen, want zij hebben een gruwel van dien, die oprecht spreekt! En om die reden zal de verstandige te dier tijd zwijgen, vers 13. Profeten kunnen niet, mogen niet zwijgen, de profetische drang laat hen niet toe te handelen uit overwegingen van voorzichtigheid, zij moeten uitroepen en niet inhouden.
Maar andere wijze en goede mensen zullen zwijgen en het wijs vinden te zwijgen, omdat het een boze tijd is.

Ten eerste, zij zullen het gevaarlijk vinden, te klagen, en daarom zullen zij zwijgen, dit was een manier, waarop zij de rechtvaardigen benadeelden, dat zij door valse veronderstellingen en gezochte spitsvondigheden iemand schuldig verklaarden om een woord Jesaja 29:21 en daarom waren de verstandigen, die voorzichtig waren als de slangen, omdat zij niet wisten, hoe het uitgelegd en voorgesteld zou worden, wat zij zeiden, zo behoedzaam om niets te zeggen, ten einde niet gestraft te worden wegens hoogverraad, omdat het een boze tijd was. Zoals goede mensen zich verbergen om de goddeloosheid van de lijden, zo zwijgen goede mensen, en het is wijs van hen dat te doen, wie weinig zegt, heeft weinig te verantwoorden. Maar het is hun troost, dat zij vrijelijk tot God mogen spreken, als zij niet meer weten, tot wie zij vrij kunnen spreken.
Ten tweede. Zij zullen menen, dat het vruchteloos is aanmerkingen te maken. Zij zien, hoeveel goddeloosheid er bedreven wordt, en hun geest is in hen ontstoken, zoals die van Paulus te Athene, maar zij zullen menen, dat het verstandig is er geen getuigenis tegen af te leggen in ‘t openbaar, omdat het nergens toe dient. Zij zijn vergezeld met de afgoden, laat ze varen. Niemand twiste noch bestraffe iemand, want het is paarlen voor de zwijnen werpen. De verstandige zal tot een stout vermaner zeggen, als Erasmus tot Luther: "Abi in cellam et die: Miserere mei, Domine". Ga naar uw cel en zeg: Wees mij genadig, o Heere! Ernstige lessen en ernstige raad mogen voor betere mensen en betere tijden bewaard blijven. En er is een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken, Prediker 3: 7. Boze tijden laten geen openhartigheid toe, dat wil zeggen, de boze mensen laten het niet toe, en de mensen, waarvan de profeet hier spreekt, hadden werkelijk reden om zichzelf voor boze mensen te houden, als wijze en goede mensen het ijdel vonden tot hen te spreken en bang waren om iets met hen te doen te hebben.

II. Hun wordt aangezegd aan welk gevaar en aan welke oordelen zij blootstaan om hun zonden.
1. De plaatsen van hun afgoderij lopen in de eerste plaats gevaar verwoest te worden, vers 5. Gilgal, de voornaamste plaats van de afgoderij, zal gevankelijk worden weggevoerd, niet alleen zijn inwoners, maar ook zijn beelden en Beth-El, met zijn gouden kalf zal worden tot niet. De overwinnende vijand zal er niets mee kunnen doen, zo gemakkelijk zal het vernietigd worden, en zal het teniet doen, zo volkomen zal het vernietigd worden. Afgoden waren altijd ijdelheid, en ijdele dingen, en dat zal blijken als God verschijnt om ze te vernietigen.

2. Het koninkrijk zelf loopt gevaar met hen onder te gaan, vers 6. Er is gevaar, dat, als gij Hem niet bijtijds zoekt Hij doorbreke in het huis Jozefs als een vuur, dat verleert, want onze God is een rechtvaardig Rechter, is een verterend vuur en de mannen van Israël zijn, als misdadigers, stoppelen voor Hem, wee dengenen die zichzelf tot brandstof maken van Gods toorn! Er volgt: Niemand is er, die het blust in Bethel. Daar wonen hun afgoden en hun afgodische priesters, daarheen brachten zij hun offers en daar offerden zij hun gebeden. Maar God zegt hun, dat als het vuur van Zijn oordelen hen aansteekt, al de goden die zij te Beth-El dienden, niet in staat zullen zijn, het te blussen, het oordeel niet zullen afwenden, en hun niet tot hulp zullen zijn. Zo zullen zij die van de wereld hun afgod maken, haar een onvoldoende bescherming vinden, als God hen komt straffen voor hun geestelijke afgoderij.

3. Wat zij verkregen hebben door onderdrukking en afpersing zal hun afgenomen worden, vers 11: Gij hebt huizen gebouwd van gehouwen steen, die gij dacht, dat duurzaam zouden zijn, maar gij zult daarin niet wonen, want uw vijanden zullen ze verbranden, of ze in bezit nemen voor zichzelf, of u in gevangenschap voeren. Gij hebt gewenste wijngaarden geplant, gij hebt getracht ze op alle mogelijke wijzen aangenaam te maken, en hebt u zelf vele aangename wandelingen daarin beloofd, maar gij zult gedwongen worden weg te gaan en zult nooit van de wijn drinken. De wet had liefderijk bepaald, dat, als iemand een huis bouwt of

een wijngaard geplant had, hij vrij zou zijn om uit de oorlog weer te keren, Deuteronomium 20: 5, 6. Maar nu zou de noodzakelijkheid zo dringend zijn, dat het niet toegestaan zou worden, allen moesten ten strijde gaan en velen, die pas gebouwd en geplant hadden, zouden vallen in de strijd, en nooit genieten van wat zij gearbeid hadden. Wat niet op eerlijke wijze verkregen is, zal niet lang genoten worden.

III. Hun wordt gezegd, wat hun plicht is, en zij worden grotelijks aangemoedigd om er zich met alle ernst op toe te leggen. De plichten hun hier opgelegd, zijn godzaligheid en eerlijkheid, ernst in hun smekingen tot God en rechtvaardigheid in hun handel met de mensen, en op elk afzonderlijk wordt bij hen aangedrongen met gepaste argumenten om de vermaning kracht bij te zetten.
1. Zij worden hier vermaand, oprecht en gelovig te zijn in hun smekingen tot God, vers 4. God zegt tot het huis Israëls: Zoekt Mij en om goede redenen, want zal niet een volk zijn God vragen? Jesaja 8:19. Waar zullen zij anders heengaan dan naar hun beschermer? Israël was een vorst bij God, laat zijn afstammelingen de Heere zoeken, zoals hij deed, en zij zullen het ook zijn. Om dit te doen, moeten zij de afgoderij laten varen. God wordt niet in waarheid gezocht, als Hij niet uitsluitend gezocht wordt want Hij duldt geen mededingers: "Zoekt de Heere en zoekt Beth-El niet, vers 5, raadpleegt uw afgodische orakels niet en vraagt niet naar de mond van de priesters te Beth-El, zoekt geen bescherming bij het gouden kalf daar, en brengt uw gebeden en offeranden niet langer daarheen of naar Gilgal, want gij verlaat uw eigen weldadigheid, indien gij die valse ijdelheden onderhoudt. Maar zoekt de Heere, vers 6, 8, vraagt naar Hem, vraagt van Hem, vraagt naar Zijn wil als uw leefregel, om u van Zijn gunst, tot uw geluk, te verzekeren."

Om deze vermaning aan te dringen, wordt ons gezegd te overwegen
A. Wat wij zullen verkrijgen door God te zoeken, het zal ons leven zijn, wij zullen Hem vinden en in Hem gelukkig zijn. Dat zegt Hij hun zelf, vers 4: Zoekt Mij en leeft. Dat zegt hun de profeet, vers 6: Zoekt de Heere en leeft. Die sterfelijke goden zoeken, zullen met hen omkomen, vers 5, maar die de levende God zoeken, zullen met Hem leven: "Gij zult verlost worden van de dodelijke oordelen waarmede gij bedreigd wordt, uw volk zei leven, zal herstellen van zijn tegenwoordige kwijning, uw ziel zal leven, gij zult geheiligd en getroost worden, en voor altijd gezegend zijn. Gij zult leven."

B. Welk een God Hij is, die wij zoeken moeten, vers 8, 9.
a. Hij is een almachtig God. De afgoden waren machteloos, konden geen goed en geen kwaad doen, en daarom was het dwaasheid hen te vrezen of te vertrouwen, maar de God van Israël doet alles, kan alles doen, en daarom behoren wij Hem te zoeken. Hij eist onze hulde, daar Hij alle macht in handen heeft, en het is ons belang Hem op onze zijde te hebben. Verschillende bewijzen en voorbeelden worden hier gegeven van Gods macht als Schepper, in het koninkrijk van de natuur, omdat Hij dat koninkrijk beide grondvest en regeert. Vergelijk Hoofdstuk 4:13.
Ten eerste. De sterren zijn het werk van Zijn handen, die sterren, die de heidenen dienden, vers 26, de sterren Gods, die sterren zijn Gods schepselen en Zijn knechten. Hij maakt het Zevengesternte en de Orion, twee zeer opmerkelijke sterrenbeelden, die Amos, een herder, in ‘t bijzonder had gadegeslagen terwijl hij het vee bij nacht bewaakte. Hij maakte ze in de beginne, Hij maakt nog steeds, dat zij zijn wat zij zijn voor de aarde en bindt de liefelijkheden van het Zevengesternte en de Orion of maakt ze los. Zie Job 38:31, 9: 9, op welke plaatsen Amos hier schijnt te zinspelen, waardoor hij hen herinnert aan die oude openbaringen van de heerlijkheid Gods, voordat Hij de God van Israël genoemd werd.

Ten tweede. De voortdurende afwisseling van dag en nacht staat onder Zijn bestuur en wordt door Zijn macht en leiding in stand gehouden. Hij is het, die de nacht, donker als de doodsschaduw, in de morgenstond verandert door het opgaan van de zon, en door het ondergaan van de zon, de dag als de nacht verduistert, en dezelfde macht kan voor nederige boetelingen, gemakkelijk beproeving en smart in voorspoed en vreugde veranderen, maar kan even gemakkelijk de voorspoed van hovaardige zondaars in duisternis, in volkomen duisternis veranderen.
Ten derde. De regen valt en houdt op naar Hij het beveelt. Hij roept de wateren der zee, daaruit worden dampen getrokken door de hitte van de zon, die zich tot wolken verzamelen, en op de aardbodem uitgegoten worden, om ze te bevochtigen en vruchtbaar te maken. Dat was de gunst, die pas van hen geweerd was, Hoofdstuk 4: 7, en tot wie zouden zij zich daarom wenden dan tot Hem, die macht had ze te geven? Want al de ijdelheden van de heidenen konden het niet doen regenen, en ook de hemel zelf kon geen druppelen geven, Jeremia 14:22. Het is God, die deze dingen doet, Heere is Zijn naam, de naam, waarmee de God van de geheele aarde zich bekend heeft gemaakt aan Zijn volk Israël en met hen een verbond heeft.

b. Daar Hij zelf een almachtig God is zal Hij Zijn volk sterkte geven, als het Hem zoekt en Hij vernieuwt de kracht dergenen, die ze verloren hadden, als zij op Hem wachten, want, vers 9, Hij sterkt de beroofde tegen de sterke in zulk een mate, dat de beroofde tegen de sterkte komt en stoute, dappere aanvallen doet op hen, die hem verwoest hadden. Dit is een bemoediging voor het volk, de Heere te zoeken, en, als zij dat doen, zullen zij Hem bekwaam vinden hun zaken te herstellen als die op z'n ergst zijn, hoewel zij beroofd zijn en hune vijanden sterk, toch zullen zij zich spoedig herstellen, zodat zij een volgend maal niet alleen de aanvallers, maar ook overwinnaars zijn, zij komen tegen de sterkte, om weerwraak te nemen en er zich meester van te maken.

2. Hier worden zij vermaand om eerlijk en rechtvaardig in hun handel met de mensen te zijn, vers 14, 15, waarin,
A. Hetgeen van hen geëist wordt: Zoekt het goede en niet het boze. Haat het boze en hebt het goede lief, en bestelt het recht in de poort, herstelt het daar, vanwaar het gebannen is, vers 7. De zaken staan er nog niet zo slecht bij, dat zij niet hersteld kunnen worden als de goede weg ingeslagen wordt, wij moeten er niet aan wanhopen, dat grieven hersteld en fouten verbeterd kunnen worden, de rechtvaardigheid kan nog zegevieren waar het onrecht overheerst. Hiertoe moet men het goede zoeken en liefhebben, het kwade moet gehaat en niet langer gezocht worden. Wij moeten goede beginselen liefhebben en er ons aan hechten wij moeten het goede van harte doen en er overvloedig in zijn, goede mensen, goeden omgang en goede plichten liefhebben, en het goede, dat wij doen, moeten wij uit een beginsel van liefde doen, uit vrije keus en met genoegen. Zij, die aldus het goede liefhebben, zullen het zoeken, zullen pogen al het goede te doen, dat zij kunnen, gelegenheden zoeken om het te doen, en het met alle macht pogen te doen. Zij zullen ook het boze haten, zullen de gedachte om een onrechtvaardige daad te doen verafschuwen en zich onthouden van allen schijn des kwaads. Tevergeefs is het, dat wij beweren God in onze godsdienstoefeningen te zoeken, als wij het goede niet zoeken in ons hele gedrag.

B. De redenen, die er aan toegevoegd worden.
a. Dit is de zekere weg om zelf gelukkig te zijn en de voortdurende tegenwoordigheid Gods bij ons te hebben: Zoekt het goede en niet het boze, opdat gij leeft, opdat gij ontkomt aan de straf voor het boze dat gij gezochten liefgehad hebt, want de gerechtigheid redt van de dood, opdat gij de gunst van God moogt hebben, die uw leven is, die beter is dan het leven zelf, opdat gij troost in u zelf moogt hebben en een goed doel moogt hebben om voor te leven.

"Leeft, want alzo zal de Heere de God van de heerscharen met u zijn en uw leven zijn." Die op de weg van de plicht blijven, hebben de tegenwoordigheid Gods bij zich, als de God van de heerscharen, een almachtig God. "Hij zal bij u zijn, gelijk als gij zegt, dat wil zeggen gelijk als gij roemt, gij zult inderdaad bij u hebben, wat gij alleen maar scheen te hebben en waarin gij roemde, alsof gij het had, terwijl gij in uw onrechtvaardige wegen wandelde." Die waarlijk berouw hebben en zich verbeteren, treden in het genot van die troost, met de voorstelling waarvan zij zich tevoren alleen gevleid hadden. Of, "Zoals gij gebeden hebt, toen gij de Heere zocht. Leef in overeenstemming met uw gebeden, en gij zult hebben hetgeen, waarom gij bidt."
b. Dat is de beste weg om het volk gelukkig te maken: "Als gij zoekt en liefhebt, wat goed is, draagt hij er misschien toe bij, dat het land van de ondergang gered wordt." Misschien zal de Heere, de God van de heerscharen, het overblijfsel van Jozef genadig zijn, hoewel er maar een overblijfsel meer is, toch zal het, als God dat overblijfsel genadig is, opnieuw een groot volk worden, en, als sommigen onder hen zich van de zonde bekeren, in ‘t bijzonder als het recht in de poort bedoeld wordt, al zijn wij er zeker van, toch is er grote waarschijnlijkheid, dat er een gelukkige omkeer zal plaats hebben in de zaken van het volk, en dat alles beter worden zal, als de mensen hun leven beteren. Tijdelijke beloften worden gedaan met een misschien, en daarmee moeten onze gebeden in overeenstemming zijn. Hier is,

I. Een verschrikkelijke bedreiging met naderend verderf, vers 16, 17. Sinds zij de rechte weg niet wilden om Gods gunst te verkrijgen, nam God krachtige maatregelen om hem het gewicht van Zijn misnoegen te doen voelen. De inleiding tot de bedreiging is van meer de gewone plechtigheid, om hun ontzag in te boezemen, het is niet naar het woord van de profeet. Als het dat was, kon men het licht opvatten, maar het is de Heere God die een oneindig eeuwig bestaan heeft, het is de God van de heerscharen, die grenzeloze onweerstaanbare macht heeft, en het is Adonai -de Heere, die absolute onbetwistbare soevereiniteit heeft, en heerschappij over alles, Hij is het, die het zegt, die Zijn woorden kan en zal gestand doen, en Hij heeft gezegd,
1. Dat het land van Israël in rouw gedompeld zal worden, werkelijke rouw, dat alle plaatsen vervuld zullen worden met weeklagen over de rampen, die hen treffen zullen. Zie de steden, op alle straten zal rouwklacht zijn, op de hoofdstraten en op de zijstraten. Zie het land, In alle wijken zullen zij zeggen: Ach, ach! Het is met ons allen gedaan! Het geklaag zal zo groot zijn, dat het niet tot binnenshuis beperkt blijft, en evenmin binnen de perken van de welvoeglijkheid, maar het zal luide weergalmen op straten en wegen, en men zal zich niet inhouden. De landlieden zullen van achter de ploeg opgeroepen worden door de rampen van hun land, om zich over te geven aan de natuurlijke uitingen van rouw, en, omdat zij tegen deze taak niet opgewassen zijn, zullen degenen die ervaren zijn in weeklagen gehuurd worden om op kunstmatige wijze rouw te bedrijven om aan de klachten van de werkelijk treurenden kracht bij te zetten met hun: Ach, ach. Zelfs in de wijngaarden, waar gewoonlijk niets dan vreugde en gejuich was, zal een algemeen geweeklaag zijn, als Een vreemde macht het land binnenvalt, alles verwoest, zonder dat er enige tegenstand mogelijk is, zonder andere wapens dan tranen en gebeden.

2. Dat het land van Israël ten verderve zal gebracht worden, en de voortgang van dit verderf is de oorzaak van al deze weeklachten: Ik zal door het midden van u doorgaan, zoals de engel des verderfs door het land van Egypte ging om de eerstgeborenen te doden, maar toen de huizen van de Israëlieten oversloeg. Gods oordelen hadden hen vaak overgeslagen, maar nu zullen zij door het midden van hen gaan, zij zullen hen doorsteken.

II. Een billijk en streng verwijt aan hen, die deze bedreigingen licht opnamen, en de rechtvaardigheid van God en Zijn oordelen onbeschaamd trotseerden, vers 18. Wee u, die des Heeren dag begeert, die inderdaad verlangt naar tijden van oorlog en beroering, zoals sommigen doen, die een rusteloze geest hebben en naar verandering hunkeren, of die in troebel water willen vissen, in de hoop, hun familie, op de puinhopen van hun land, voorspoediger te maken, zoals sommigen gedaan hadden, maar de profeet zegt hun, dat deze verwoesting zo groot zal zijn, dat niemand er bij winnen zal. Of het wordt gezegd tot hen, die in hun rouwklachten om de rampen, die hen getroffen hadden, wensten dat zij mochten sterven, en uit hun ellende verlost worden, zoals Job op hartstochtelijke wijze deed. De profeet toont hun de dwaasheid hiervan aan. Weten zij, wat de dood is voor degenen, die er niet op voorbereid zijn, en hoeveel vreselijker hij zal zijn dan iets anders dat hun in dit leven overkomen kan? Of liever, het wordt gezegd tot hen, die schertsenderwijs spreken van die dag des Heeren, waarvan de profeet met zoveel ernst gesproken had, zij verlangden er naar, dat wil zeggen, zij daagden die uit, zij zeiden: Hij moge zoveel kwaad doen, als hij kan: Dat hij zich hausse, dat hij zijn werk bespoedige, Jesaja 5:19. Waar is de belofte van Zijn toekomst? 2 Petrus 3: 4. Het betekent,

1. Dat zij het niet geloven. Zij zeggen, dat zij er verlangend naar uitzien, omdat zij niet geloven, dat hij ooit komen zal, en ook zullen zij het niet geloven, tenzij zij het zien.

2. Dat zij hem niet vrezen, al geloven zij er ook wel iets van, toch denken zij er zo weinig aan, en hun aandacht is zo geheel in beslag genomen door andere dingen, dat zij in het geheel niet vrezen voor het gevaar, dat hen dreigt, in plaats van hem uit nauwgezetheid te vrezen, verlangen zij er naar uit nieuwsgierigheid. Als een antwoord daarop,

a. Toont hij hun de dwaasheid van degenen, die onbeschaamd naar Gods oordelen verlangden en om de verschrikkingen des Heeren lachten. "Waartoe toch zal voor u de dag des Heeren zijn? Gij zult hem beide zeker en droevig vinden, niet iets om over te schertsen, want het is niet meer de vraag of hij komen zal of niet en ook is het niet iets om afgekeerd te worden door minachting, als hij komt". De dag des Heeren zal duisternis wezen en geen licht, vers 18. Zal hij dat niet zijn? vers 20. Zegt ook uw eigen geweten u niet, dat het zo zijn zal, dat hij duisternis zal zijn en geen licht? De dag des Heeren zal een duistere, sombere, benauwde dag zijn voor alle onboetvaardige zondaars, de oordeelsdag zal zodanig zijn, en soms de dag van hun tegenwoordige benauwdheid. En, als God een dag duister maakt, kan de hele wereld die niet licht maken.

b. Hij toont hun de dwaasheid van degenen, die ongeduldig verlangen naar een verandering in Gods oordelen, in de hoop, dat het volgend beter te verdragen zal zijn. Zij verlangen naar de dag des Heeren, in de hoop zichzelf te verbeteren, als hun hart en leven niet verbeterd, of, ten minste het ergste te weten. Maar de profeet zegt hun, dat zij niet weten, wat zij vragen, vers 19. Het is als wanneer iemand vlood voor het aangezicht van een leeuw en hem ontmoette een beer, een roofdier, wreder en verscheurender dan een leeuw, of alsof een man om aan alle gevaren buitenshuis te ontkomen, in huis kwam, daar met zijn hand aan de wand leunde en hem een slang beet. Die niet verbeterd zijn door Gods oordelen, zullen er door vervolgd worden, en, als zij aan het één ontkomen, dan is een ander gereed hen te treffen, de vreze en de kuil en de strik omringen hen, Jesaja 24:17, 18. Daarom is het krankzinnigheid, de dag des Heeren uit te dagen. De bedoeling van deze verzen is om te tonen, hoe weinig waarde God hecht aan hun vertoon van vroomheid, ja, hoezeer Hij ze verafschuwt, zolang zij in hun zonden blijven.

I. Hoe weinig behaaglijk, neen hoe hatelijk hun huichelachtige diensten bij God waren. Zij hadden hun feesten te Beth-El, in navolging van die te Jeruzalem, waarop zij de schijn aannamen, zich voor God te verblijden. Zij hadden hun verbodsdagen, waarop zij het ernstige

voorkomen aannamen van degenen, die tot God komen gelijk het volk pleegt te komen, en zitten voor Zijn aangezicht als Zin volk. Zij offerden God brandoffers, ter ere van God, met de spijsoffers, die er naar de wet mee samen moesten gaan, zij offerden God het dankoffer, om de gunst van God af te smeken, en zij offerden ze van de vette beesten, die zij hadden, vers 21, 22. Eveneens hadden zij, in navolging van de tempelmuziek, het getier van hun liederen en het spel van hun luiten, vers 23, vocale en instrumentale muziek, waarmee zij God loofden. Met deze dienst hoopten zij boete te doen bij God over de zonden, die zij bedreven hadden, en verlof te krijgen, om in de zonde te blijven, en daarom, wel verre van aannemelijk te zijn voor God, waren zij Hem een gruwel. Hij haatte, Hij versmaadde, hun feesten, niet alleen versmaadde Hij ze, omdat die dienst geen waarde voor Hem had, maar haatte ze ook als een krenking en een uitdaging, zoals wij het haten, dat de mensen tegen ons veinzen, de schijn van achting voor ons aannemen, terwijl zij die in werkelijkheid niet hebben. Niets is hatelijker, verachtelijker dan huichelarij. Die zijn vriend zegent met luide stem, het zal hem tot een vloek gerekend worden, als het blijkt, dat zijn hart niet met hem is. God wil hun verbodsdagen niet ruiken, want er is niets in, dat Hem aangenaam, maar heel veel dat krenkend voor Hem is. Hun offers hebben geen lieflijke reuk, zoals dat van Noach, Genesis 8:21. Hij wil ze niet aannemen, Hij wil er geen acht op slaan, Hij wil er geen aandacht aan schenken, Hij wil het spel van hun luiten niet horen, want als de zonde een wanklank in de harmonie veroorzaakt, kwetst zij het gehoor: Doe het weg, zegt God, Ik kan het niet verdragen.
Dit betekent,
1. Dat de offerande zelf van weinig waarde is bij God in vergelijking met zedelijke plichten, God en onze naaste lief te hebben is meer dan alle de brandofferen en de slachtofferen.
2. Dat de offerande van de goddeloze Hem werkelijk een gruwel is, Spreuk. 15: 8. Geveinsde vroomheid is dubbele ongerechtigheid en zo zal men bevinden, dat, als er een plaats in de hel heter dan alle andere is, die dan het deel van de huichelaar zal zijn.

II. Wat het was, dat een vereiste was voor de aannemelijkheid van hun offeranden en zonder hetwelk geen offerande aannemelijk zou zijn, vers 24: Laat het oordeel zich daarheen wentelen als de wateren, onder u, en de gerechtigheid als een sterke beek, dat is:
a. "Laat er een algemene verbetering van zeden onder u zijn: laat de godsdienst, Gods oordeel, en de gerechtigheid een behoorlijke invloed op u hebben, laat uw land er mee besproeid worden, en laat ze allen tegenstand van ondeugd en onheiligheid ter neerwerpen, laat ze ver vloeien als overstromende wateren, en toch krachtig stromen als een machtige stroom."
b. "In ‘t bijzonder, laat er behoorlijk recht gesproken worden door overheden en heersers, laat de stroom van het recht niet gestremd worden door partijdigheid en omkoperij, maar laat het zijn natuurlijke loop hebben, vrij als het water, laat het zuiver zijn als stromend water, niet vertroebeld door bederf, of wat het recht verkeert, laat het stromen als een sterke beek en zich niet laten tegenhouden of zijn loop laten stremmen door de vrees voor mensen, laat allen er vrije toegang toe hebben als tot een gemeenschappelijk water, en er profijt van hebben als een boom geplant aan waterbeken." De grote zaak, die Israël voor de voeten werd geworpen was het veranderen van het recht in alsem, daarin moeten zij zich derhalve verbeteren, Zacharia 7: 9. Dat was het, waar God lust toe had, meer dan tot offeranden, Hoséa 6: 6, 1 Samuel 15:22,

III. Hoe weinig nadruk God had gelegd op de wet van de offers, al was het dan ook Zijn eigen wet, in vergelijking met de zedelijke voorschriften, vers 25: "Hebt gij Mij veertig jaar in de woestijn offers toegebracht? Neen, dat hebt gij niet." Meestentijds werd het offeren zeer verwaarloosd, om de onzekerheid van hun toestand, na het tweede jaar werd het Paasfeest niet gehouden, voordat zij in Kanaän kwamen, en andere instellingen werden eveneens nagelaten, en toch, omdat God genade wil en geen offerande, maakte Hij hun van dat verzuim nimmer een verwijt, maar bleef voor hen zorgen en vriendelijk zijn, het was niet daarom, dat God

ontevreden over hen was, maar om hun murmureren en ongeloof. Hij, die Zijn volk erkende, al offerden zij Hem niet, zolang als zij in andere opzichten zich aan Hem hielden zal hen zeker niet meer erkennen, al offeren zij ook, als zij in andere opzichten van Hem afwijken. Maar hoewel de rituele offers dus gemist kunnen worden, kunnen geestelijke offers dat niet, zelfs rechtvaardigheid en eerlijkheid zijn geen verontschuldiging voor gebrek aan gebed en dankzegging, een gebroken hart en liefde tot God.
Stefanus haalt deze passage aan, Handelingen 7: 42, om de Joden te tonen, dat zij het niet vreemd moeten vinden, zo de wet van de ceremonieën ingetrokken werd, daar zij van de beginne, vergelijkenderwijs, niet hoog gesteld werd. Vergelijk Jeremia 7:22, 23.

IV. Hoe weinig reden zij hadden om te verwachten, dat hun offers aannemelijk zouden zijn voor God, terwijl zij en hun vaderen al die tijd overgegeven waren aan de dienst van andere goden. Op die wijze vatten sommigen vers 25 op: "Hebt gij Mij offer toegebracht? dat wil zeggen, Mij alleen? Neen, en daarom zijn zij Mij niet aangenaam", want de regel voor de dienst van de Heere onze God is: Hem alleen moeten wij dienen. "Ja, gij droeg de tent van uw Moloch, vers 26, kleine kastjes, die gij met u omdroeg, goden in zakformaat voor uw persoonlijk bijgeloof, als gij er niet in ‘t openbaar mee durfde gezien te worden. Gij hebt de beelden van uw Moloch gehad-uw koning", die waarschijnlijk de zon voorstelde, die koning is onder de hemellichamen, "en Kiun, of Remfan", zoals Stefanus die noemt in Handelingen 7: 43, volgens de Septuaginta, die, naar verondersteld wordt, Saturnus voorstelde, de hoogste van de zeven planeten. De dienst van zon, maan en sterren was de oudste, meest algemene, en meest verschoonbare afgoderij. Zij maakten zichzelf de ster huns gods, Een of andere ster, die zij voor hun god hielden, of welker naam zij aan hun god gaven. Tot deze afgoderij was Israël van de beginne geneigd, Deuteronomium 4:19, en die een neiging behouden voor andere goden, mogen niet rekenen op de gunst van de waren God.

V. Met welke straf God hen treffen zou om hun volharden in de afgoderij, vers 27: Ik zal ulieden gevankelijk wegvoeren ver boven Damaskus heen. Zij waren door Satan gevankelijk weggevoerd in afgoderij, en daarom deed God hen in gevangenschap gaan onder de afgodendienaars, en joeg hen naar een vreemd land, sinds zij zo verzot waren op vreemde goden. Zij werden gevoerd ver boven Damaskus heen. Hun gevangenschap bij de Assyriërs was veel verder dan die bij de Syriërs, want, als kleinere oordelen niet tot stand brengen, waarvoor zij gezonden worden, zendt God grotere. Of, de gevangenschap onder Salmaneser ging die van Damaskus onder Tiglath-Pileser ver te boven, en was veel pijnlijker en verwoestender, hetgeen voorspeld was, Hoofdstuk 1: 5.
Want, evenals de zonden van Gods gelovig volk groter zijn dan de zonden van anderen, zo mag ook verwacht worden, dat hun straffen naar verhouding zijn. Wij vinden, dat de roof van Samaria en Damaskus tezamen weggevoerd wordt door de koning van Assyrië, Jesaja 8: 4. Stefanus leest het: Ik zal u overvoeren op de andere kant van Babylonië, Handelingen 7: 43, verder dan Juda, zover, dat terugkeren onmogelijk is. En om hen te overtuigen, dat dit vonnis zeker en vreselijk is, noemt Hij, die het velt zichzelf de Heere, Wiens naam is God van de heerscharen, die dus in staat is het vonnis uit te voeren, daar Hij legerscharen onder Zijn bevel heeft.

HOOFDSTUK 6

1 Wee de gerusten te Sion, en de zekeren op de berg van Samaria! die de voornaamste zijn van de eerstelingen der volken, en tot dewelke die van het huis Israëls komen. 2 Gaat over naar Kalne, en ziet toe; en gaat van daar naar Hamath, de grote stad, en trekt af naar Gath der Filistijnen; of zij beter zijn dan deze koninkrijken, of hun landpaal groter dan uw landpale? 3 Gij, die de bozen dag verre stelt, en de stoel des gewelds nabij brengt. 4 Die daar liggen op elpenbenen bedsteden, en weelderig zijn op hun koetsen, en eten de lammeren van de kudde, en de kalveren uit het midden van de meststal. 5 Die op het geklank der luit kwinkeleren, en bedenken zichzelven instrumenten der muziek, gelijk David; 6 Die wijn uit schalen drinken, en zich zalven met de voortreffelijkste olie, maar bekommeren zich niet over de verbreking van Jozef. 7 Daarom zullen zij nu gevankelijk heengaan onder de voorsten, die in gevangenis gaan; en het banket dergenen, die weelderig zijn, zal wegwijken. 8 De Heere HEERE heeft gezworen bij Zichzelf (spreekt de HEERE, de God der heirscharen): Ik heb een gruwel van Jakobs hovaardij, en Ik haat zijn paleizen; daarom zal Ik de stad en haar volheid overleveren. 9 En het zal geschieden, zo er tien mannen in enig huis zullen overgelaten zijn, dat zij sterven zullen. 10 En de naaste vriend zal een iegelijk van die opnemen, of die hem verbrandt, om de beenderen uit het huis uit te brengen, en zal zeggen tot dien, die binnen de zijden van het huis is: Zijn er nog meer bij u? En hij zal zeggen: Niemand. Dan zal hij zeggen: Zwijg! want zij waren niet om des HEEREN Naam te vermelden. 11 Want ziet, de HEERE geeft bevel, en Hij zal het grote huis slaan met inwatering, en het kleine huis met spleten. 12 Zullen ook paarden rennen op een steenrots? Zal men ook daarop met runderen ploegen? Want gijlieden hebt het recht in gal verkeerd, en de vrucht der gerechtigheid in alsem. 13 Gij, die blijde zijt over een nietig ding; gij, die zegt: Hebben wij ons niet door onze sterkte hoornen verkregen? 14 Want ziet, Ik zal over ulieden, o huis Israëls! een volk verwekken, spreekt de HEERE, de God der heirscharen; die zullen ulieden drukken, van daar men komt te Hamath, tot aan de beek der wildernis.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Een zondig volk, dat er zich op toelegt, Gods bedreigingen te verkleinen en onbeduidend te doen schijnen, in vertrouwen op hun voorrechten en voortreffelijkheid boven andere volken, vers 2, 3, en op hun macht, vers 13 en volkomen overgegeven aan hun genoegens, vers 1-6.

II. Een ernstig profeet, die er zich op toelegt, Gods bedreigingen zwaarwichtig voor te stellen en ze een vreselijke indruk te doen maken, door de strengheid van die oordelen in ‘t licht te plaatsen, die over deze zinnelijke mensen komen zouden, vers 7, en Gods afschuw van hen, waarom Hij hen en al het hun aan de dood overgeeft, vers 8-11, en een volkomen verwoesting over hen brengt, wijl zij zich niet willen laten bewerken door de maatregelen, die Hij genomen had voor hun overtuiging, vers 12-14.

Amos 6:1-14

De eerste woorden van dit hoofdstuk geven de inhoud van deze verzen weer, maar zij klinken zeer vreemd, en strijdig met de gevoelens van een ijdele wereld: Wee de gerusten! Wij zijn geneigd om te zeggen: Gelukkig zijn de gerusten, die geen smart voelen en geen vrees, die zacht en warm liggen en zich niets aantrekken, en wij vinden hen wijs, die dat doen, die zich in zinnelijke genietingen baden, en er zich niet om bekommeren, hoe de wereld loopt. Zij worden als welvarend beschouwd, die lichamelijk welvarend zijn, en daarvan veel werk maken, maar tegen hen is het, dat dit wee uitgeroepen wordt, en hier wordt ons gezegd, wat hun rust, en wat hun wee is.

I. Hier is een beschrijving van hun trots, zekerheid en zinnelijkheid, waarom God hen kastijden zou.

1. Zij waren vol ijdele inbeelding van hun voortreffelijke eigenschappen, en dachten, dat die hen beveiligen zouden voor de oordelen, waarmee gedreigd werd, en hun verdediging zijn tegen de toorn, beide van God en mensen.

a. Die te Sion woonden, dachten, dat het eer en bescherming genoeg was voor hen, en dat zij daar gerust konden zijn, zonder vrees voor kwaad, omdat het een sterke stad was, welverdedigd, beide door natuur en kunst, wij lezen van Sions muren en torens, en omdat het een koninklijke stad was, waar de stoelen van het huis van David stonden, want het was de hoofdstad van Juda en daarom waarlijk groot: en vooral omdat het de heilige stad was, waar de tempel was en het getuigenis van Israël, die daar woonden twijfelden er niet aan, dat Gods heiligdom een heiligdom zou zijn voor hen en hen zou beschermen tegen Zijn oordelen. Des Heeren tempel zijn deze Jeremia 7: 4. Zij verheffen zich terwille van de heilige berg, Zefanja 3:11. Velen zijn opgeblazen van trots, en in slaap gewiegd door vleselijke zekerheid door de voorrechten van hun kerk en de plaats, die zij te Sion hebben.

b. Die op de berg van Samaria woonden, al was het geen heilige berg zoals die van Sion, vertrouwden er toch op omdat het de hoofdstad van een machtig koninkrijk en, misschien in navolging van Jeruzalem, de godsdienstige hoofdstad was: en na verloop van tijd kreeg de heuvel van Semer bij hen een even goeden naam als de heuvel van Sion ooit gehad had. Zij verwachtten de verlossing van deze heuvels en bergen.

c. Deze beide koninkrijken stelden prijs op hun betrekking tot Israël, die vorst bij God, waardoor zij, naar hun mening, de voornaamste van de volkeren werden, ouder en eerwaardiger dan één van hen, de eerstelingen van de volken, zo staat er, gewijd aan God, en die de gehele oogst heiligden. Het huis Israëls kwam tot hen, dat wil zeggen: werd verdeeld in die koninkrijken waarvan Sion en Samaria de hoofdsteden waren. Die gerust waren, waren de vorsten en heersers, de aanzienlijken, die de voornaamste van de volkeren waren, de voornaamste van die beide koninkrijken, en bij wie het hele huis van Israël recht vroeg, daar zij te Sion en te Samaria woonden. Het is moeilijk om groot en toch niet trots te zijn. Aanzienlijke volken en aanzienlijke mensen zijn geneigd zich te overschatten en hun buren over het hoofd te zien, omdat ze menen iets groter te zijn. Maar om een tegenwicht te geven tegen hun trots en zekerheid, nodigt de profeet hen uit om te denken aan die steden, waarvan zij wisten, dat die in hun tijd even roemrijk geweest waren als Sion of Samaria, en die toch verwoest waren vers 2. Gaat naar Kalne, een oude stad, gebouwd door Nimrod, Genesis 10:10, en ziet wet daarvan geworden is, het ligt nu in puinhopen, hetzelfde geldt van Hamath, de grote stad, een van de voornaamste steden van Syrië. Sanherib beroemt zich er op, dat hij de goden van Hamath verdorven heeft. Gath werd verwoest door Hazael niet heel lang voor die tijd 2 Koningen 12:17. Zijn zij beter dan deze koninkrijken van Juda en Israël? Ja, dat waren zij en hun landpalen groter dan uw landpalen, zodat zij meer reden hadden om te vertrouwen op hun veiligheid dan gij, en toch, gij ziet wat ervan geworden is en durft gij zeker te zijn? Zijt gij beter dan No, de volkrijke? Nahum 3: 8. De voorbeelden van ongeluk van een ander beletten ons, zeker te zijn.

2. Zij volhardden in hun boze weg, in de verbeelding, dat zij nimmer ter verantwoording geroepen zouden worden, vers 3: Gij stelt de boze dag verre, de dag van afrekening, als iets, dat niet komen zal, of gij beschouwt die als zo ver weg dat hij in ‘t geheel geen indruk op u maakt, gij! stelt hem verre, en meent, dat gij hem nog verder uitstellen kunt, en hem verschuiven de die in die-van de een dag tot de andere, en daarom brengt gij de stoel des gewelds nabij, gij bedrijft alle mogelijke daden van onrechtvaardigheid en onderdrukking en vergezelschapt u met de stoel van de schadelijkheden, die moeite verdicht bij-inzetting, Psalm 94:20. Gij brengt die nabij, alsof hij uw bescherming zou zijn tegen deze oordelen, die u er in werkelijkheid rijp voor maakt. Daarom brengen de mensen de zonde nabij, omdat zij het oordeel verre van zich stellen, maar die aldus God bespotten, bedriegen zichzelf.

3. Zij gaven zich over aan alle soorten van zinnelijke genoegens en genietingen, vers 4-6. Deze Israëlieten waren louter epicuristen en slaven van het zingenot. Hun voortreffelijkheid die hun aandacht had moeten vestigen op hun verplichting om voorbeelden van zelfverloochening en zelfkastijding te zijn, rechtvaardigde hen, in hun gedachte, in hun zinnelijkheid de winst van hun onderdrukking en geweld meenden zij, kon de kosten ervan dragen, en zij stelden de bozen dag verre, opdat die hen niet zou storen. Wat hun hier ten laste gelegd wordt, is op zichzelf niet zondig want een sober en matig gebruik van deze dingen is geoorloofd, maar zij zochten hun geluk in de voldoening aan vleselijke lusten, en hoewel zij een ambt bekleedden, dat hun werkkracht opeiste, gaven zij zich over aan hun genoegens, brachten hun tijd er mee door, en verkwistten er hun gedachten, hun zorg en hun vermogen aan. In deze genietingen waren zij in hun element. Zij hadden er hun liefde aan verpand, zij gingen daarin alle perken te buiten, en dat op een tijdstip, wanneer God hen door Zijn leiding opriep tot geween en tot rouwklaagt, Jesaja 22:12, 13. Terwijl zij in de schuld waren en onder de toorn lagen, en de oordelen Gods op ‘t punt stonden over hen te komen, riepen zij om wijn en sterke drank en verbeeldden zich, dat de dag van morgen als deze, ja veel treffelijker zou zijn, Jesaja 56:12, zodat Zij in tegenheid wandelden met God en Zijn rechtvaardigheid tartten.

a. Zij waren buitensporig in hun meubelen. Niets was goed genoeg om op te slapen dan elpenbenen bedsteden, of goed genoeg om op aan te liggen bij hun maaltijden, terwijl zak en as hun beter pasten.
b. Zij waren lui en gaven toe aan hun zucht tot gemak. Zij legden zich niet alleen neer maar lagen ook op hun koetsen, als zij zich hadden moeten aangorden voor hun werkzaamheden, zij waren vadsig van geest, en waren er trots op, dat zij niets deden, Zij zijn weelderig in overvloed, zo staat in de kanttekening, terwijl velen van hun arme broederen gebrek lijden.
c. Zij waren kieskeurig op eten en drinken, moesten van alles het beste en overvloed hebben: Zij aten de lammeren van de kudde, lammeren in hun geheel, en de kalveren uit het midden van de meststal, de vetste, die zij vinden konden, en misschien niet eens uit hun eigen kudde en uit hun eigen stal, maar door verdrukking de arme ontnomen.
d. Zij waren vrolijk en gastvrij, en vermaakten zich bij hun feesten met muziek en zang: Zij kwinkeleren op het geklank van de luit, zingen en spelen te samen en denken nieuwe muziekinstrumenten uit, gelijk David, en amuseren zich met hetgeen vroeger alleen tot vermaak van koningen diende. Of het betekent hun heiligschennis in hun vrolijkheid, zij bootsten de tempelmuziek na, en schertsten daarmee, omdat ze misschien ouderwets was, en zij waren er trots op, dat zij er om lachten, zoals de Babyloniërs deden, als zij de gevangenen dwongen om liederen van Sion voor hen te zingen, van die aard was ook Belsazars heiligschennis toen hij wijn dronk uit tempelvaten, en van die aard is ook die van hen, die ijdele en lichtzinnige liederen zingen op de wijs van psalmen, met het doel om een goddelijke instelling te bespotten.
e. Zij dronken onmatig en dachten, dat zij nooit genoeg naar binnen konden gieten. Zij drinken wijn uit schalen, niet uit glazen of bekers, als in Jeremia 35: 5, zij haten het om aan een bepaalde maat gebonden te zijn, zij moeten grote hoeveelheden hebben, en maken daarom gebruik van vaten, waaruit zij zonder ophouden drinken kunnen.
f. Zij hielden van de sterkste geuren: Zij zalven zich met de voortreffelijkste olie, om te genieten van de reuk, en meer verliefd te worden op hun eigen lichaam, en als voorbehoedmiddel tegen die voortekenen van bederf, die zij met zich omdragen, terwijl zij leven. Gewone zalf was hun niet voldoende, zij moesten de beste hebben, die ver weg kwamen en duur waren, terwijl goedkopere even goed was geweest.

4. Zij hadden in ‘t geheel geen belangstelling in de zaak van Gods kerk, en van het volk, dat achteruit ging en in verval raakte: Zij bekommeren zich niet over de verbreking Jozefs, de

kerk van God, die de beide koninkrijken Juda en Jeruzalem omvatte, die Jozef genoemd worden, Psalm 80:1, was in benauwdheid: men viel haar aan, hoonde haar, en maakte inbreuk op haar. Wat hun eigen koninkrijk betreft, welks regering hun was toevertrouwd, van welks zaken zij de bestuurders waren, van welks vrede zij de bewaarders waren, er werden grote bressen in gemaakt, in zijn vrede en welvaart, en zij waren zo verdwaasd, dat zij het niet bemerkten, zo overgegeven aan genietingen, dat zij het niet ter harte namen. Zij hadden zo'n afkeer van wat men zaken noemt, dat zij geen zorg en geen belangstelling hadden voor de herstelling daarvan. Het is hun alles hetzelfde, of het volk zinkt of drijft, als zij maar op hun gemak kunnen liggen en in genot leven. Enkele personen, die bij Jozef behoorden, waren in benauwdheid, en zij namen geen kennis van hun zaak, van het onrecht en de harde behandeling die zij ondergingen, ook droegen zij geen zorg die te verlichten, en hun rechtte doen, in tegenstelling met de geest van Job, die in zijn voorspoed weende met hem, die harde dagen had, en zijn ziel was beangst over de nooddruftige, Job 30:25. Sommigen menen, dat de beproefde kerk hier Jozef genoemd wordt als een toespeling op de geschiedenis van Farao's schenker, die toen hij opnieuw verhoogd werd om de beker op de hand zijns meesters te geven, niet aan Jozef gedacht, maar hem vergat, Genesis 40:21, 23. Aldus dronken zij wijn uit schalen, maar bekommerden zich niet over de verbreking van Jozef. Onverschillig omtrent de ellende van anderen zijn gewoonlijk zij, die hun hart gezet hebben op hun eigen genoegen, en het is een grote belediging voor God, als Zijn kerk in beproeving is, en het ons niet ter harte gaat en niet smart.

II. Hier is het vonnis, dat over hen geveld wordt, vers 7: Daarom zullen zij nu gevankelijk heengaan onder de voorsten, die in gevangenis gaan, en zullen in al de ellende vervallen, die het deel van gevangenen is, en het banket degenen, die daar lagen op hun koetsen, zal wegwijken. Hun overvloed zal van hen genomen worden, en zij van dien, omdat zij die tot voedsel en brandstof van hun lusten maakten.
1. Die in weelde leefden, zullen ook hun vrijheid verliezen, en doordat zij tot slavernij gebracht worden, zullen zij naar recht gestraft worden voor het misbruik van hun vaardigheid en heerschappij.

2. Die op de genietingen en genoegens van hun eigen land vertrouwden. zullen naar een vreemd land weggevoerd worden, en aldus beschaamd gemaakt over hun trots en vertrouwen, zij zullen gevankelijk heengaan.

3. Die hun geluk zochten in zinnelijke genietingen en er hun hart op zetten, zullen van deze genietingen beroofd worden, hun banket zal wegwijken, en zij zullen weten, wat het is een hard leven te lijden.

4. Die languit lagen zullen zich moeten bekrimpen en met wet minder plaats tevreden zijn.

5. Die de boze dag verre stelden zullen die dichter bij zich dan bij anderen vinden, onder de voorsten zullen in gevangenis gaan die zich vleiden met de hoop, dat, als de benauwdheid kwam, zij de laatsten zouden zijn die er door aangegeven werden. Met snelheid rijpen voor de ellende, die de ellende van anderen en van Gods kerk niet ter harte nemen. Die zich overgeven aan vrolijkheid, als God hen roept tot geween, zullen bevinden, dat het een zonde is, die niet ongestraft blijft. Jesaja 22:14. In het eerste deel van dit hoofdstuk zagen wij, hoe deze zekere Israëlieten zich baadden in genietingen, alsof zij nooit vrolijk genoeg konden zijn, hier zien wij hoe God hen overstelpt met straffen, alsof zij nooit ongelukkig genoeg konden zijn. Ziehier,

I. Hoe stevig deze last op hen vastgesnoerd is, niet af te schudden door hun verwatenheid en zekerheid, want hij is hun opgelegd door de Heere, de God van de heerscharen, door Zijn machtige, Zijn almachtige hand, die niemand weerstaan kan, Hij is gebonden met een eed, die het vonnis onherroepelijk maakt: De Heere heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen, en sinds Hij bij niemand groter zweren kon, heeft Hij gezworen bij Zichzelf. Hoe vreselijk, hoe ongelukkig is het lot van hen, wier verderf wier eeuwig verderf God zelf gezworen heeft Die Zijn plan kan uitvoeren, en niet van gedachte verandert!

II. Hoe zwaar deze last drukt! Laat ons dit in bijzonderheden zien.
1. God zal hen verafschuwen en verlaten, en dat is al ongeluk genoeg, dat is het ongeluk zelf: Ik heb een gruwel van Jakobs hovaardij, van al datgene, waarop zij trots zijn, en waar zij zich op laten voorstaan, en waarom zij zich als het voornaamste van de volkeren beschouwen en noemen. Hun zichtbaar kerklidmaatschap en de voorrechten daarvan, hun tempel, altaar en priesterschap, die waren meer dan iets anders de oorzaak van Jakobs hovaardij, maar, als deze ontheiligd en bevlekt waren door de zonde, werden zij door God verafschuwd, Hij haatte en verachtte ze, Hoofdstuk 5:21. God heeft een afschuw van die schijn van godzaligheid die de huichelaars bewaren, terwijl zij de kracht daarvan verafschuwen. En, als Hij hun tempel verafschuwt, om de ongerechtigheid daarvan dan is het geen wonder, dat hij hun paleizen haat, om de ongerechtigheid en onderdrukking die Hij daar vindt. Het schepsel, waarin wij zulk een welgevallen hebben en zo'n vertrouwen stellen, zodat wij het tot een mededinger van God maken, wordt daardoor een gruwel voor Hem. Hij haat de paleizen van de zondaars, om de goddeloosheid van hen, die er in wonen, Spreuk. 3:33, De vloek des Heeren. is in het huis van de goddeloze. En, als God hen verafschuwt, volgt er onmiddellijk op: Hij zal de stad en haar volheid overleveren, overleveren in de hand Van de vijand, die ze verwoesten zal, en al zijn rijkdom tot een prooi zal maken. Die door God verafschuwd en verlaten worden zijn ten enenmale verloren.

2. Er zal een grote en algemene sterfte onder hen zijn, vers 9: Zo daar tien mannen in enig huis zullen overgelaten worden, die een het zwaard van de vijand ontsnapt zijn, die zullen op een andere wijze getroffen worden, zij zullen allen sterven door hongersnood of pestilentie. In de ergste tijden mag men hopen, dat als er tien in een huis zijn, tenminste de helft ervan ontkomen zal, naar de verhouding van twee in een bed, de één aangenomen en de ander verlaten, maar hier zal van de tien niet een in leven blijven om de anderen te begraven. Een ander voorbeeld van de grote sterfte is, vers 10, dat de naaste verwanten van de doden gedwongen zullen zijn met eigen hand hun lichaam af te leggen en te begraven, bij gebrek aan handen om het voor hen te doen, dat is alles, wat de naaste vriend, die het recht van lossen heeft, voor hen doen kan en hij zal het doen met groten tegenzin. Het betekent, dat het jongere geslacht eerst sterven zal, want de oom, die blijft leven, is gewoonlijk ouder. Als de oom met de doodgraver, of die verbrandt, komt, om de beenderen uit het huis uit te brengen, . zat hij zeggen tot dien, die hij het eerst bij het huis ziet: Zijn er nog meer bij u? Zijn er nog in leven? En hij zal zeggen: Nee, dit is de laatste, nu is de hele familie door de dood afgesneden, en tak noch wortel is er meer over. Maar wat dit oordeel te pijnlijker maakt, is dat hun hart er door verhardt. Als hij, die aan de zijden van het huis gevonden is, in gesprek treedt met hen, die de doden wegdragen, zullen zij zeggen: Zwijg, sta daar niet om tegen ons te preken over de hand van de Voorzienigheid in deze ramp, want wij mogen geen melding maken van de naam des Heeren, God is zozeer tegen ons vertoornd, dat er niet tegen Hem te spreken is, Hij neemt zo scherp waar, wat wij verkeerd doen, dat wij zelfs geen melding curven maken van Zijn naam. Aldus zal de dwaasheid des mensen zijn weg verkeren, en hem in ellende brengen, en dan zal zijn hart zich tegen de Heere vergrammen. Ook dan nog wil hij Zijn hand niet opmerken, noch dulden, dat een ander het doet. Misschien was het door een van de afgodische koningen

verboden, melding te maken van de naam van de Heere, zoals het door de wet van Mozes verboden was melding te maken van de nemen van de heidense goden: Wij mogen het niet doen, anders vervallen wij in de straf, die er op gesteld is. Vreselijk verhard zijn inderdaad de harten die er zich niet toe willen laten brengen om melding te maken van Gods naam, en om Hem te dienen, als de hand van God tegen hen uitgestrekt is en als, zoals hier, ziekte en dood in hun familie heersen. Aldus leggen zij toorn op, die niet roepen als Hij ze gebonden heeft.

3. Hun huizen zullen verwoest worden, vers 11. God zal het grote huis slaan met inwateren en het kleine huis met spleten, zij zullen beide gescheurd worden, zodat zij schoonheid en kracht verliezen en met snelheid ten val komen. De paleizen van de vorsten zijn niet boven de kastijding van de goddelijke rechtvaardigheid verheven, en ook zijn de hutten van de armen er niet beneden, geen van beide zullen ontkomen. Als de zonde hen voor het verderf getekend heeft, zal God middelen vinden om het teweeg te brengen. Het is op bevel van Hem, dat bressen worden gemaakt.

III. Met hoeveel recht zij daartoe veroordeeld zijn. Als wij de zaak recht verstaan, zullen wij zeggen: De Heere is rechtvaardig.
1. De middelen tot hun verbetering aangewend waren alle vruchteloos en zonder resultaat gebleven, vers 12: Zullen ook paarden rennen op een steenrots, om daar de grond los te woelen en weg te slaan? Of zal men daarop met runderen ploegen? Neen, want het zal geen voordeel opleveren, om de moeite te belonen. God had hun Zijn profeten gezonden, om hun braakland te braken, maar zij vinden hen even hard en onbuigzaam als de rots, ruw en onbreekbaar, en zij konden er niets mee beginnen, noch hen bewerken, en daarom zal het niet meer beproefd worden. Zij zullen niet op de rechte weg teruggebracht worden en daarom zullen zij niet vermaand, maar geheel aan hun lot overgelaten worden. Die zich niet laten bebouwen als akkers en wijngaarden, zullen als naakte rotsen en als woestijnen verworpen worden, Hebreeën 7: 7, 8.

2. Zij hadden hun macht misbruikt tot verongelijking en onderdrukking van velen, wier zaak de soevereine Rechter niet alleen twisten maar ook wreken zou: Gij hebt het recht in gal veranderd, die walgelijk is, en de vrucht van de gerechtigheid in alsem, die schadelijk is, het is om er ziek van te worden, als men ziet, hoe zij, wie de rechtsbedeling is toevertrouwd het recht omkeren met de macht, waarmee zij dat hadden moeten verdedigen en staande houden, en aldus hun kracht tegen het recht zelf keren. Als onze dienst van God door de zonde verbitterd is, dan zullen Zijn leidingen met ons bitter zijn, en met recht.

3. Zij hadden Gods oordelen getart, en op hun kracht vertrouwende, meenden zij tegen de Almachtige opgewassen te zijn, vers 13. Zij waren blij over een nietig ding, vleiden zich met de gedachte, dat hun geen kwaad overkomen zou, hoewel zij in ‘t geheel geen grond hadden voor dat vertrouwen, en niets van betekenis om op te vertrouwen. Zij zeiden: "hebben wij geen hoornen verkregen, zijn wij niet tot grote waardigheid en heerschappij gekomen, hebben wij onze vijanden niet ter neergeworpen en de een overwinning na de andere behaald, en dat door onze sterkte, onze bekwaamheid en moed, onze rijkdom en militaire kracht? Voor wie zouden wij dan vrezen? Wien behoeven wij dan nog naar de ogen te zien? Niet eens God zelf!" Voorspoed en geluk maken de mensen gewoonlijk zeker en verwaten en die veel gedaan hebben, denken, dat zij alles kunnen, alles zonder God, ja alles tegen God. Maar die op hun eigen kracht vertrouwen zijn blij over een nietig ding, en dat zullen zij ondervinden. Waarschijnlijk zeiden zij dat niet met de lippen, "totidem verbis" -met zoveel woorden, maar het was de taal van hun hart en hun handelingen, die God beide verstaat.

IV. Hoe gemakkelijk en hoe krachtdadig deze last hun opgelegd zal worden, vers 14. Die hun die oplegt is de Heere, de God van de heerscharen die beide kan en mag doen, wat Hem behaagt die alle schepselen onder Zijn bevel heeft, en die, als Hij werk te doen heeft, niet verlegen is om instrumenten, om het mee te doen, hoewel zij het huis Israëls zijn, toch zal Hij over hen een volk verwekken, dat zij niet vreesden, maar waarop zij vaak gesteund hadden, namelijk de Assyriërs, en dit volk zal hen dekken, hen in 't nauw brengen, hen pijnigen, van waar men komt te Hamath, in het noorden, tot aan de beek van de wildernis, de rivier van Egypte, de beek Sihor of de Nijl in het zuiden, Het hele volk heeft deel gehad in de ongerechtigheid, en daarom moet het verwachten ook in de rampen te delen. Als op enige wijze mensen de werktuigen van onze beproeving zijn, dan moeten wij inzien, dat God hen tegen ons verwekt, want zij zijn Zijn hand, de roede, het zwaard in Zijn hand. De Heere heeft Simeï David laten vloeken.

HOOFDSTUK 7

1 De Heere HEERE deed mij aldus zien; en ziet, Hij formeerde sprinkhanen, in het begin des opkomens van het nagras; en ziet, het was het nagras, na des konings afmaaiingen. 2 En het geschiedde, als zij het kruid des lands geheel zouden hebben afgegeten, dat ik zeide: Heere HEERE! vergeef toch; wie zou ervan Jakob blijven staan; want hij is klein! 3 Toen berouwde zulks de HEERE; het zal niet geschieden, zeide de HEERE. 4 Wijders deed mij de Heere HEERE aldus zien; en ziet, de Heere HEERE riep uit, dat Hij wilde twisten met vuur; en het verteerde een groten afgrond, ook verteerde het een stuk lands. 5 Toen zeide ik: Heere HEERE! houd toch op; wie zou ervan Jakob blijven staan; want hij is klein! 6 Toen berouwde zulks de HEERE. Ook dit zal niet geschieden, zeide de Heere HEERE. 7 Nog deed Hij mij aldus zien; en ziet, de Heere stond op een muur, die naar het paslood gemaakt was, en een paslood was in Zijn hand. 8 En de HEERE zeide tot mij: Wat ziet gij, Amos? En ik zeide: Een paslood. Toen zeide de HEERE: Zie, Ik zal het paslood stellen in het midden van Mijn volk Israël; Ik zal het voortaan niet meer voorbijgaan. 9 Maar Izaks hoogten zullen verwoest, en Israëls eigendommen verstoord worden; en Ik zal tegen Jerobeams huis opstaan met het zwaard. 10 Toen zond Amazia, de priester te Beth-el, tot Jerobeam, de koning van Israël, zeggende: Amos heeft een verbintenis tegen u gemaakt, in het midden van het huis Israëls; het land zal al zijn woorden niet kunnen verdragen. 11 Want alzo zegt Amos: Jerobeam zal door het zwaard sterven, en Israël zal voorzeker uit zijn land gevankelijk worden weggevoerd. 12 Daarna zeide Amazia tot Amos: Gij ziener! ga weg, vlied in het land van Juda, en eet aldaar brood, en profeteer aldaar. 13 Maar te Beth-el zult gij voortaan niet meer profeteren; want dat is des konings heiligdom, en dat is het huis des koninkrijks. 14 Toen antwoordde Amos, en zeide tot Amazia: Ik was geen profeet, en ik was geen profetenzoon; maar ik was een ossenherder, en las wilde vijgen af. 15 Maar de HEERE nam mij van achter de kudde; en de HEERE zeide tot mij: Ga heen, profeteer tot Mijn volk Israël. 16 Nu dan, hoor des HEEREN woord: Gij zegt: Gij zult niet profeteren tegen Israël, noch druppen tegen het huis van Izak. 17 Daarom zegt de HEERE alzo: Uw vrouw zal in de stad hoereren, en uw zonen en uw dochteren zullen door het zwaard vallen, en uw land zal door het snoer uitgedeeld worden; en gij zult in een onrein land sterven, en Israël zal voorzeker uit zijn land gevankelijk worden weggevoerd.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Gods twist met Israël, en Zijn oordelen over hun land.

1. Zij worden bedreigd met kleinere oordelen, maar krijgen uitstel en op het gebed van Amos worden de oordelen afgewend, vers 1-6.
2. Gods geduld is tenslotte uitgeput door hun hardnekkigheid, en zij worden verworpen, en veroordeeld tot volkomen ondergang, vers 7-9.

II. Israëls twist met God en hun verzet tegen de profeet.

1. Amazia brengt een aanklacht in tegen Amos, vers 10, 11, en doet wat hij kan om het land van hem te bevrijden, als een schadelijk persoon, vers 12, 13.

2. Amos rechtvaardigt zich in wat hij als profeet gedaan heeft, vers 14, 15, en verkondigt Gods oordelen tegen zijn vervolger Amazia, vers 16, 17, want als de mens met God twist, is gemakkelijk te voorzien, is zeer gemakkelijk te voorspellen, wie aan het kortste eind zal trekken.

Amos 7:1-17

Wij zien hier, dat God lang verdraagt, maar, dat Hij niet altijd verdraagt, als een volk Hem blijft tergen, deze beide dingen toonde God de profeet hier: De Heere deed mij aldus zien vers 1, 4, 7. Hij liet hem het tegenwoordige zien, vertoonde hem de toekomst, leerde hem beide wat Hij deed en wat Hij van plan was, want de Heere openbaart Zijn verborgenheid aan Zijn knechten de profeten, Hoofdstuk 3: 7.

I. Wij hebben hier twee voorbeelden van Gods sparende genade, die Hij gedenkt midden onder het oordeel, waarvan het een zoveel op het andere gelijkt, dat men ze het best tezamen beschouwen kan, zij zijn van groot belang.

1. God verschijnt hier tegen dit zondige volk, eerst door het een oordeel en dan door het andere.

a. Hij begint met het oordeel van de hongersnood. De profeet zag dit in een visioen. Hij zag hoe God sprinkhanen formeerde, en over het land bracht, om de vrucht ervan op te eten, en het aldus van zijn schoonheid te beroven om zijn inwoners te doen verhongeren vers 1. God formeerde deze sprinkhanen, niet alleen als Zijn schepselen, en veel van Gods wijsheid en macht blijkt uit de schepping van kleine dieren, evenveel uit die van een mier als uit die van een olifant, maar ook als werktuigen van Zijn toorn. God formeert kwaad tegen een zondig volk, staat in Jeremia 18:11. Deze sprinkhanen werden geformeerd met de bedoeling, dat zij het kruid des lands zouden afeten: en daarom werden zij in groten getale geformeerd. Zij kwamen in het begin van het opkomen van het nagras, na het afmaaien door de koning.

Ziehier, hoe het oordeel gematigd werd door de genade, die voorafging. God kon deze insecten ook gezonden hebben, om het gras op te eten in het begin van het eerste gras, in de lente, als het gras het meest nodig was het meest overvloedig, en van de beste kwaliteit, maar God liet dit groeien, en liet het hen inzamelen, het gemaaide van de koning werd veilig onder dak gebracht, want de koning zelf wordt van het veld gediend, Prediker 5: 8, en kon evenmin buiten zijn maaiïngen als buiten enig ander deel van zijn inkomsten. Uzzia, die toen koning van Juda was, was een liefhebber van de landbouw, 2 Kronieken 26:10. Maar de sprinkhanen hadden in last alleen het nagras, het etgroen, zoals het op het land heet, op te eten, dat van weinig waarde is, in vergelijking met het eerste. De gunsten, die God ons schenkt, zijn talrijker en meer waard, dan die Hij van ons wegneemt, wat een goede reden is om dankbaar te zijn en niet te klagen. De herinnering aan die gunsten van de eerste maaiïngen behoort ons onderworpen te maken aan de wil van God, als wij bij het nagras tegenspoed ondervinden. De profeet zag in het visioen dit oordeel heinde en ver de overhand nemen. Deze sprinkhanen aten het kruid van het veld af, dat voor het vee bestemd was, waaronder de eigenaars natuurlijk moesten lijden. Sommigen verstaan dit figuurlijk, namelijk van de vernieling door een verwoestend leger over hen gebracht. In de dagen van Jerobeam begon het koninkrijk van Israël zich te herstellen van de verwoesting, waarvan het onder vorige regeringen geleden had, 2 Koningen 14:25, het nagras schoot op na de maaiïngen van de koningen van Syrië, waarvan wij lezen in 2 Koningen 13:3. En daarna liet God de koning van Assyrië met een leger rupsen over hen komen, en hen verwoesten, het volk, waarvan gesproken wordt in Hoofdstuk 6:14, dat hen drukte van waar men komt te Hamath tot aan de beek van de wildernis, wat schijnt te slaan op 2 Koningen 14:25, waargezegd wordt, dat Jerobeam hun de kust teruggaf van de

ingang Hamath tot aan de zee van het vlakke veld. God kan alles ten verderve voeren, als wij denken dat alles vrijwel hersteld is.

b. Hij gaat over tot het oordeel van het vuur, om te tonen, dat Hij vele pijlen in zijn koker heeft, vele wijzen om een zondig volk te vernederen, vers 4: De Heere riep uit, dat Hij wilde twisten met vuur. Hij twistte, want Gods oordelen over een volk zijn Zijn twisten met hen, daardoor twist Hij Zijn twistzaak met hen, en Zijn twisten zijn noch zonder oorzaak noch zonder grond. Hij riep uit, dat Hij wilde twisten, Hij maakte hun door Zijn profeten Zijn twist bekend, en gaf een verklaring, waarin Hij de bedoeling ervan uiteenzette. Of Hij riep Zijn engelen, of andere gerechtsdienaren, die dit werk voor Hem moesten doen. Een vuur werd onder hen aangestoken, waarmee misschien een grote droogte bedoeld wordt, de hitte van de zon, die de aarde had moeten verwarmen, deed ze verdorren en verschroeide de wortels van het gras, waarvan de sprinkhanen de sprieten hadden afgegeten, of een hete koorts, die als een vuur in hun gebeente was, die menigten verteerde en verslond, of de bliksem, het vuur van de hemel, dat hun huizen verteerde, zoals Sodom en Gomorra verteerd werden, Hoofdstuk 4:11, of het was de verwoesting van hun steden, ‘t zij bij toeval of door de hand des vijands, want vuur en zwaard gingen gewoonlijk samen, aldus werden de steden verwoest, zoals het land door de sprinkhanen. Dit vuur, dat God riep, was een vreselijk gezicht, het verteerde een grote afgrond, zoals het vuur, dat van de hemel op Elia’s altaar viel en het water oplikte uit de groeve. Hoewel het water, bestemd om dit vuur tegen te houden en te blussen, als het water van de grote afgrond was, toch werd het er door verteerd, want wie of wat is bestand tegen een vuur, door Gods toorn aangestoken? Het verteerde een stuk land, een groot stuk van de steden, waar het gezonden werd, of het was als het vuur te Tabeëra, dat in het uiterste des legers verleerde, Numeri 11:1, terwijl sommigen omkwamen, werden anderen als een brandhout uit het vuur gerekt. Allen verdienden verteerd te worden, maar het verteerde slechts een deel, want God wekt niet al Zijn gramschap op.

2. De profeet treedt op om Hem tegen te gaan op de weg van Zijn oordelen en zoekt door het gebed Zijn toorn af te wenden, vers 2. Toen hij in het gezicht zag hoe vreselijk die rupsen huishielden, dat zij om zo te zeggen al het kruid van het land hadden afgegeten, want hij voorzag, dat zij het doen zouden, als bun toegelaten werd voort te gaan, toen zei hij: Heere, Heere vergeef toch! vers 2, houd toch op, vers 5. Hij, die in zijn prediking tot het volk het oordeel voorspelde, bad het toch af als hun bemiddelaar. Hij is een profeet en zal voor u bidden. Het was de taak van de profeten om te bidden voor hen tot wie zij profeteerden, en aldus te laten zien, dat al kondigden zij de dodelijke dag aan, zij allen toch niet begeerden. God toonde hun de komende rampen daarom, opdat zij het volk hun diensten konden bewijzen, niet alleen door hen te waarschuwen, maar ook door voor hen te bidden, en in de bres te staan, om Gods toorn af te wenden, zoals Mozes, die grote profeet, dikwijls deed.
a. Het gebed van de profeet: Heere, Heere! a. Vergeef toch, en neem de zonde weg, vers 2. Hij ziet de zonde op de bodem van de ellende, en besluit daaruit, dat de vergiffenis van de zonde op de bodem van de verlossing moet zijn, en bidt daarom in de eerste plaats. Welke ramp ons ook getroffen heeft, ‘t zij ons persoonlijk of het hele volk, de vergeving van de zonde is datgene, waarin wij de meeste ernst moeten betonen bij God.
h. Houd toch op, en neem het oordeel weg, doe het vuur ophouden, doe de twist ophouden, doe te niet Uw toornigheid over ons. Dit volgt op de vergeving van de zonde. Neem de oorzaak weg en het gevolg zal ophouden. Zij, met wie God twist, zullen spoedig bevinden, hoezeer zij nodig hebben te roepen om een wapenstilstand, en er is hoop, dat, hoewel God reeds begonnen is twisten en al voortgegaan is op die weg, hij toch nog toegestaan zal worden.

b. Het pleidooi van de profeet om dit gebed kracht bij te zetten: Door wie zal Jakob opstaan, want hij is klein, vers 2. En het wordt herhaald, vers 5, en toch is het geen ijdele herhaling. Christus bad, zeer beangst met groten ernst, zeggende dezelfde woorden tot driemaal toe.
a. Jakob is het, wiens bemiddelaar Hij is, het gelovig volk van God dat naar Zijn naam genoemd is en Zijn naam aanroept, het zaad van Jakob, Zijn uitverkorene, en in verbond met Hem. Het is de zaak van Jakob, die in dit gebed tot de God van Jakob, wordt uitgebreid.
b. Jakob is klein, zeer klein, door vroegere oordelen verzwakt en achteruitgegaan, en daarom, als deze ook nog komen, dan zal hij geheel ten onder en te niet gaan. Het volk is weinig in getal, het stof Jakobs, dat eens ontelbaar was, is nu spoedig geteld. Die weinigen zijn zwak, zij zijn het wormpje Jakobs, Jesaja 41:14, zij zijn niet in staat zichzelf of elkander te helpen. De zonde maakt een groot volk spoedig klein, vermindert degenen, die talrijk zijn, verarmt de rijken en ontneemt de kracht aan de moedigen.
c. Door wie zal hij opstaan. Hij is gevallen en kan zichzelf niet helpen, en heeft geen vriend om hem te helpen, niemand om hem te doen opstaan, tenzij Gods hand het doet, wat zal dan van hem worden, als de hand, die hem moest ophelpen, tegen hem uitgestrekt is? Als de toestand van Gods kerk zeer min en zeer hulpeloos is, is het gepast om haar in onze gebeden aan Gods barmhartigheid op te dragen.

3. In antwoord op het gebed van de profeet, hield God genadiglijk op te twisten, vers 3: Zulks berouwde de Heere, dit wordt herhaald, vers 6. Hij veranderde niet van gedachte, want Hij is altijd dezelfde en wie kan Hem doen veranderen? Maar Hij veranderde Zijn weg nam een anderen koers, en besloot hen genadig en niet toornig te behandelen. Hij zei: Het zal niet geschieden. En wederom, vers 6: Dit zal niet geschieden. De rupsen ontvingen tegenbevel, zij werden teruggeroepen, de voortgang van het vuur werd gestuit en aldus werd een uitstel geschonken. Zie de macht van het gebed, van een krachtig gebed, en hoeveel het vermag, welke grote dingen het vermag. Menigmaal is een oordeel opgeschort, door de Rechter om genade te bidden. Het was niet voor het eerst, dat om Israëls leven gesmeekt werd, en dat het aldus werd gered. Zie welk een zegen bidders, biddende profeten voor een land zijn en hoezeer zij daarom gewaardeerd moeten worden. Menigmaal zou het verderf over hen gekomen zijn, als zij niet in de bres hadden gestaan en die verdedigd. Zie hoezeer God bereid en hoe vaardig Hij is om genade te lopen, en hoe Hij wacht, opdat Hij hun genadig zij. Amos vraagt om uitstel en verkrijgt het, omdat God lust heeft het te schenken en rondziet of niet iemand als bemiddelaar wil optreden, Jesaja 59, 16. Ook is een vroeger uitstel geen beletsel voor verdere genadebewijzen maar eer een bemoediging om erom te bidden en er op te hopen. Ook dit zal niet geschieden, zomin als dat. Het is Gods eer dat Hij menigvuldig vergeeft, dat Hij spaart en vergeeft, meer dan zeventig maal zevenmaal.

II. Wij hebben hier de eindelijke verwerping van degenen, die vaak uitstel hadden gehad en toch nooit op de rechten weg waren gebracht, benauwd waren en toch nooit tot hun God en hun plicht teruggekeerd. Dit wordt de profeet voorgesteld door een gezicht, vers 7, 8, en een uitdrukkelijke voorspelling van volkomen ondergang, vers 9.
1. Het gezicht is een paslood, een snoer met een gewicht, zoals metselaars en bouwlieden gebruiken om er een muur langs op te trekken, met de bedoeling om het werk recht en waar en naar de regel te maken.
a. Israël was een muur, een sterke muur, die God zelf had opgericht, als een bolwerk, of verdedigingsmuur voor Zijn heiligdom, dat Hij onder hen oprichtte. De Joodse kerk zegt van zichzelf, Hooglied 8:10, Ik ben een muur en mijn borsten zijn als torens. Deze muur was gemaakt met een paslood, zeer nauwkeurig sluitend. Zoo gelukkig was zijn bouw, zo wel samengevoegd, en alles zo juist naar het plan, lang had hij gestaan als een koperen muur. Maar, b. Nu stond de Heere op de muur, niet om die staande te houden, maar om hem te

vertreden, of liever om na te denken, wat Hij er mee doen zou. Hij staat en een paslood is in Zijn hand, om hem te meten, om te laten zien, dat hij gebogen is en uitpuilt. "Recti est index suf et oblique" - Als aanwijzer van wat recht en wat krom is. Aldus zou God het volk Israëls op de proef stellen, hun goddeloosheid ontdekken en tonen waarin zij afweken, en ook zou Hij Zijn oordelen over hen brengen naar recht, Hij zou het paslood stellen in het midden van hen, om aan te geven hoever hun muur moest neergeworpen, zoals David de Moabieten mat met een snoer om te doden, 2 Samuel 8:2. En als God komt om een volk te verderven, stelt Hij het gericht naar het richtsnoer en de gerechtigheid naar het paslood, want als Hij straft, doet Hij dat nauwgezet. Het besluit is nu genomen: Ik zal hen voortaan niet meer voorbijgaan, zij zullen niet meer gespaard worden en geen uitstel meer hebben, hun straf zal niet afgewend worden, Hoofdstuk 1:3. Gods geduld, waartegen lang gezondigd is, zal tenslotte door de zonde uitgeput worden, en de tijd zal komen, dat zij, die dikwijls gespaard zijn, niet langer gespaard zullen worden. Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten. Na veelvuldig uitstel zal de dag van strafoefening komen.

2. De voorspelling is er een van volkomen verderf, vers 9.
a. Het volk in zijn geheel zal vernietigd worden met al wat hun sieraad en verdediging was. Zij worden hier zowel Izaäk als Israël genoemd, hei huis Israëls, vers 16, naar sommigen menen, als een zinspeling op de betekenis van Israëls naam, dat wil zeggen gelach, zij zullen tot een belaching worden onder al hun naburen, hun naburen zullen over hen lachen. De verwoesting zal heersen over hun hoogten en hun heiligdommen, ‘t zij hun kastelen of hun tempels, beide op hoogten gebouwd. Hun kastelen achtten zij veilig en hun tempels gewijd als heiligdommen. Deze zullen verstoord worden, om hen te straffen, om hen te straffen voor hun afgoderij en om hen beschaamd te maken over hun vleselijk vertrouwen, wat de beide redenen waren, waarom God een twist met hen had. Als deze verwoest waren, konden zij hun zonde en dwaasheid uit hun straf lezen.
b. De koninklijke familie zal het eerst vallen, als de eerstelingen van de ondergang van het hele koninkrijk: Ik zal tegen Jerobeams huis opstaan, namelijk Jerobeam de Tweede, die nu koning was over de tien stammen, zijn familie werd uitgeroeid met zijn zoon Zacharia, die voor het volk gedood werd door Sallum, die een verbintenis tegen hem maakte, 2 Koningen 15:10. Hoe onrechtvaardig de werktuigen waren, God was rechtvaardig, en in hen stond God op tegen die afgodische familie. Zelfs de huizen van de koningen bieden geen bescherming tegen het zwaard van Gods toorn. Men zou verwachten 1. Dat, wat wij in het eerste deel van dit hoofdstuk vinden, het volk zou opwekken tot berouw, als zij zagen hoe hun uitstel gegeven was, om tijd te hebben, opdat zij zich zouden bekeren en, dat zij geen vergeving konden krijgen, als zij zich niet bekeerden.

2. Dat daardoor de profeet Amos bij hen bemind zou worden, daar hij niet alleen zijn goeden wil jegens hen getoond had door de oordelen, die over hen kwamen, af te bidden, hetgeen hem een plaats in hun genegenheid verschaft zou hebben, als zij enig besef van dankbaarheid hadden gehad. Maar het tegendeel was waar, zij bleven onboetvaardig, en het eerste, dat wij van Amos horen, is, dat hij vervolgd wordt. Evenals het tot lof van grote heiligen strekt, dat zij bidden voor degenen, die hun vijanden zijn, zo strekt het tot schande van vele grote zondaars, dat zij de vijanden zijn van degenen, die voor hen bidden, Psalm 35:13, 15, 109: 4. Wij hebben hier,

I. De boosaardige aanklacht, bij de koning ingebracht tegen Amos, vers 10, 11. De aanbrenger was Amazia, de priester te Beth-El, het hoofd van de priesters, die het gouden kalf daar dienden, het hoofd van Beth-El, zoals sommigen lezen, die aan het hoofd stond van het burgerlijk bestuur aldaar. Hij klaagde Amos aan, niet alleen, omdat hij zonder verlof tegen

hem profeteerde, maar omdat hij profeteerde tegen zijn altaren, die spoedig verlaten zouden worden en vervallen zouden, als Amos' prediking geloof vond. Zoo haatten de tempelmakers te Eféze Paulus, omdat zijn prediking de strekking had hun handwerk te bederven. Zij, die grote aanspraak maken op heiligheid, zijn gewoonlijk de ergste vijanden van hen, die inderdaad geheiligd zijn. Priesters zijn de bitterste vervolgers geweest. Amazia dient een aanklacht in bij Jerobeam tegen Amos.

1. De misdaad, waarvan hij beschuldigd wordt, is geen mindere dan die van verraad: Amos heeft een verbintenis tegen u gemaakt, om u af te zetten en te vermoorden, zijn bedoeling is u op te volgen, en hij volgt daarom de meest krachtdadiger weg om u te verzwakken. Hij zaait het zaad des oproers in de harten van 's konings goede onderdanen, en ruit ze op tegen hem en zijn regering, om ze trapsgewijze van hun plicht als onderdanen af te trekken, in dit opzicht zal het land alle zijn woorden niet kunnen verdragen." Op sluwe wijze werd de koning wijs gemaakt, dat het land tegen hem verbitterd was, en als hun mening werd te kennen gegeven, dat zijn prediking onverdragelijk was, en zodanig, dat niemand er vrede mee hebben kon, zodanig, dat de tijd die volstrekt niet dragen kon, dat wil zeggen de mensen van die tijd. Beide, de onbeschaamdheid van het veronderstelde verraad en de slechte invloed, die het op het land zou hebben, worden te kennen gegeven in dat deel van de aanklacht, dat hem van samenzwering tegen de koning te midden van het huls Israëls beschuldigde. Het is niets nieuws, dat de aanklagers van de broederen hen als vijanden van koning en koninkrijk voorstellen, als verraders van hun vorst en onruststokers in het land, terwijl zij in werkelijkheid er de beste vrienden van zijn. En het is zeer gewoon, dat sluwe mensen dat als de mening van het land weergeven, ofschoon het dat volstrekt niet is. En toch, vrees ik, was het hier waar, dat het volk de waarheid evenmin verdragen kon als de priesters.

2. De woorden, in de aanklacht gebruik" om haar kracht bij te zetten, vers 11: Amos zegt, en zij hebben getuigen bij de hand om het te bewijzen, Jerobeam zal door het zwaard sterven, en Israël zal gevankelijk worden weggevoerd, en daaruit besluiten zij, dat hij een vijand is van zijn koning en land, en niet geduld mag worden. Zie de boosheid van Amazia, hij zegt de koning niet, hoe Amos voor Israël tussenbeide gekomen was, en door zijn tussenkomst eerst een oordeel en daarna een ander had afgewend en zijn bemiddeling niet staakte, voordat hij zag, dat het besluit uitgevaardigd was, hij zegt hem niet, dat deze bedreigingen voorwaardelijk waren, en dat hij hun dikwijls verzekerd had, dat, als zij berouw hadden en zich verbeterden hun ondergang voorkomen zou worden. Het was ook niet waar, dat hij gezegd had: Jerobeam zal door het zwaard sterven, en hij stierf ook niet op die wijze, 2 Koningen 14:28, maar dat God met het zwaard tegen het huis van Jerobeam zou opstaan, vers 9. Gods profeten en dienaren zijn dikwijls in de gelegenheid geweest om Davids klacht tot de hun te maken, Psalm 56: 6, De ganse dag verdraaien zij mijne woorden. Maar zal men er de wachter een verwijt van maken, als hij het zwaard ziet komen, dat hij het volk waarschuwt, opdat zij maatregelen voor hun veiligheid nemen? of de geneesheer, dat hij zijn patiënt op zijn gevaarlijke toestand wijst, opdat hij de middelen ter genezing aanwendt? Welke grote vijanden zijn dwaze mensen van zichzelf, van hun vrede, van hun beste vrienden? Het blijkt niet dat Jerobeam enig belang stelde in deze mededelingen, misschien had hij ontzag voor een profeet en meer vrees voor het goddelijk gezag dan Amazia, zijn priester.

II. De wijze, waarop hij Amos trachtte over te halen zich terug te trekken en het land te verlaten, vers 12, 13. Toen hij er bij de koning niet in slaagde, Amos te laten gevangenzetten, verbannen of doden, of tenminste door hem bevreesd te maken, hem tot zwijgen of tot de vlucht te nopen, beproefde hij of hij hem niet op een eerlijke manier kwijt kon raken, hij nam de schijn aan, alsof hij hem genegen was, en poogde met alle middelen van verlokking en

vleierij hem over te halen te gaan profeteren in het land Juda, en niet te Bethel. Hij erkent, dat Amos een ziener is, en onthoudt zich ervan hem het zwijgen op te leggen, maar hij beduidt hem,

1. Dat Beth-El geen geschikte plaats was om zijn bediening uit te oefenen, want het was het heiligdom van de koning waar hij zijn afgoden en hun altaren en priesters had, en het was het huis van het koninkrijk, of het hof, waar de koninklijke familie woonde en waar de stoelen van het gericht stonden: daarom zult gij voortaan niet meer profeteren te Beth-El. En waarom niet? a. Omdat Amos een te eenvoudig, te gewoon prediker is voor ‘s konings kapel. Voor de paleizen van de koningen zijn geschikt, die zachte klederen dragen en zachte woorden spreken.

b. Omdat de dienst in van de koning kapel een voortdurende bron van ontstemming en ergernis voor Amos zal zijn daarom moet hij maar liever ver weg gaan want wat het oog niet zien daar heeft het hart geen verdriet van.

c. Omdat het niet paste dat de koning en zijn huis aan hun eigen hof en in hun eigen kapel beledigd werden door de vermaningen en bedreigingen, waarmee Amos hen voortdurend in de naam des Heeren lastig viel, alsof het een koninklijk voorrecht van de vorst en een voorrecht van zijn groten was, om niet gewaarschuwd te worden, als zij recht op de afgrond aansnellen.

d. Omdat hij daar geen steun of bemoediging kon verwachten, maar wel, dat men zich vrolijk over hem maken zou en hem bespotten, terwijl anderen hem zouden beledigen en bedreigen, in elk geval kon hij niet verwachten daar bekeerlingen te zullen maken, of iemand af te zullen trekken van de afgoderij, die door het gezag en het voorbeeld van de koning gesteund werd. Daar zijn leer te prediken was niets anders dan met zijn hoofd tegen een muur lopen, en daarom zult gij hier niet meer profeteren.

2. Maar hij beduidt hem, dat het land Juda de meest geschikte plaats was om zijn prediking te beginnen. Vlied daarheen met de grootsten spoed, en eet aldaar brood en profeteer aldaar. Daar zult gij veilig zijn, daar zult ge welkom zijn, daar zijn van de koning hof en kapel op uw zijde, de profeten daar zullen u bijstaan, de priesters en vorsten daar zullen u erkennen en u een eervol bestaan verschaffen.

Ziehier

a. Hoe gaarne goddeloze lieden hun getrouwe vermaners kwijt zijn, en hoe vaardig zij zijn om tegen de zieners te zeggen: Ziet niet, of: Ziet niet voor ons, de twee getuigen waren een kwelling voor degenen, die op de aarde woonden, Openbaring 11:10, en het zou inderdaad jammer zijn, dat de mensen voor hun tijd gepijnigd worden, als het niet was om hun eeuwige pijniging te voorkomen.

b. Hoe geneigd wereldse mensen zijn om anderen naar zichzelf af te meten. Amazia, als priester dacht alleen aan de inkomsten van zijn ambt en hij dacht, dat Amos, als profeet, hetzelfde op het oog had, en gaf hem daarom de raad te profeteren, waar hij kon brood eten, waar hij zeker kon zijn zoveel te krijgen als hij wenste, terwijl Amos profeteren moest waar God hem zond en waar hij het meest nodig was, niet waar het meeste geld te krijgen was. Die van winst hun god maken, en beheerst worden door de hoop op rijkdom en bevordering, zijn geneigd te denker, dat dat voor anderen eveneens de machtigste drijfveren zijn.

III. Het antwoord, dat Amos op deze raad van Amazia gaf. Hij ging niet te rade met vlees en bloed, ook dacht hij er niet aan zich te verrijken, maar te maken, dat men van zijn dienst ten volle verzekerd was, en getrouw te worden bevonden in de vervuiling daarvan, niet zijn eigen huid te sparen, maar zijn geweten rein te houden, en daarom besloot hij op zijn post te blijven, en ten antwoord aan Amazia,

1. Rechtvaardigde hij zich daarin, dat hij in zijn werk en op zijn plaats bleef, vers 14, 15, en waarvan hij ten volle verzekerd was wat hem steunen zou niet alleen, maar ook bond was, dat hij voor zijn werk goddelijke last en volmacht had: Ik was geen profeet en niet eens profeten zoon, niet voor het ambt geboren en er niet voor opgeleid, oorspronkelijk niet voor profeet bestemd, zoals Samuel en Jeremia, niet opgevoed in de scholen van de profeten, zoals vele anderen, maar Ik was een ossenherder een veehoeder, en ik las wilde vijgen af. Onze wilde vijgenboom levert geen vrucht, maar de hun, naar 't schijnt, wel, en Amos verzamelde die voor zijn vee, of voor zichzelf en zijn gezin, of om ze te verkopen. Hij was een eenvoudig landman, grootgebracht en werkzaam op het land en gewoon aan landelijke kost. Hij ging achter de kudde en van daar nam God hem, en beval hem heen te gaan en tot zijn volk Israël te profeteren, en hun de boodschappen over te brengen, die hij van tijd tot tijd van de Heere ontvangen zou. God maakte hem tot profeet, en wel een profeet voor hen, wees hem zijn werk en zijn plaats aan. Daarom mocht hij niet zwijgen, want,

A. Hij kon aantonen, dat wat hij deed, op goddelijke last geschiedde. Hij liep niet, voordat hij gezonden was, maar als Paulus, beriep hij er zich op, dat hij een geroepen apostel was, en men zal bevinden, dat men niemand ongestraft tegenspreken en tegenstaan kali, die in Gods naam komt, of tot Zijn zieners zeggen: Ziet niet, of tot zwijgen brengen, die hij bevolen heeft te spreken, dezulken strijden tegen God. De belediging van een gezant is een belediging van de vorst, die hem gezonden heeft. Die volmacht van God hebben behoren niet te vrezen voor iemands aangezicht b. Zijn lage staat, voordat hij die last ontving, was een bekrachtiging van zijn volmacht, in plaats van die te verzwakken.
a. Hij had niet gedacht ooit profeet te zullen zijn, en daarom kon zijn profeteren niet toegeschreven worden aan opgewekte verwachtingen of een verhitte verbeelding, maar alleen aan goddelijke aandrang.
b. Hij was niet opgeleid noch onderwezen in de kunst of het geheim van de profetie, en daarom moet hij de bekwaamheid ervan onmiddellijk van God hebben, wat een onloochenbaar bewijs is, dat hij zijn zending van God ontvangen had. De apostelen, die oorspronkelijk ongeleerde en onwetende mensen waren, erkenden, dat zij hun kennis daaraan ontleenden dat zij met Jezus geweest waren, Handelingen 4:13. Als de schat in zulke aarden vaten gedaan wordt, wordt daarmede duidelijk gemaakt, dat de uitnemendheid van de kracht Godes is en niet van de mensen, 2 Korinthe 4: 7.
c. Hij had een eerlijk beroep, waardoor hij zich en zijn gezin gemakkelijk onderhield, en had dus de profetie niet nodig om van te leven, zoals Amazia veronderstelde, vers 12, hij nam ze ook niet op als een beroep om van te leven, maar als een hem toevertrouwd goed, waarmede hij God eren en weldoen moest.
d. Hij was zijn hele leven gewoon geweest aan een eenvoudige sobere levenswijze onder arme landlieden, en haakte nooit naar vermaak of lekkernijen en zou daarom van de koning hof en kapel niet zo dicht genaderd zijn, als het werk, waartoe God hem geroepen had, hem niet daarheen gevoerd had.
e. Daar hij in zo'n lagen stand groot geworden was, zou hij de moed niet gehad hebben tot leuningen en machtigen te spreken, vooral niet om zulke stoute, tartende woorden tot hen te spreken, als hij niet bezield was door een groter geest dan zijn eigen. Als God, die hem zond, hem niet gesterkt had, dan kon hij zijn aangezicht niet gesteld hebben als een keisteen, Jesaja 50: 7. God kiest vaak het zwakke en dwaze van de wereld om het sterke en wijze te beschamen, en een herder van Thekoa maakt een priester van Beth El beschaamd? als hij van God gezag en bekwaamheid ontvangt om tegen hem op te treden.

2. Hij vonnist Amazia, om de tegenstand, hem geboden, en verkondigt Gods oordelen over hem, niet uit persoonlijker wrok of haat, maar in de naam des Heeren en op gezag van Hem?

vers 16, 17. Amazia wilde Amos in ‘t geheel niet laten preken, en daarom wordt hem bevolen in ‘t bijzonder tegen hem te preken: Nu dun, hoor des Heeren woord, hoor het en beef. Die geen algemene rampen kunnen verdragen, moeten persoonlijke rampen verwachten. De zonde, waarvan hij beschuldigd wordt, is dat hij Amos het profeteren verbiedt, Wit vinden niet, dat hij hem sloeg of in de stok zette? maar hij legde hem het zwijgen op: Gij zult niet profeteren tegen Israël, noch druppen tegen het huis Izaks, hij mag niet alleen niet tegen hen donderen, maar hij mag zelfs geen woord laten vallen? hij kan zelfs de meest zachten regen niet verdragen, geen droppel daarvan. Daarom moet hij zijn vonnis horen.

1. Wegens de tegenstand, aan Amos geboden, zal God het verderf over hem en zijn gezin brengen. Dit was de zonde, die de maat van zijn ongerechtigheid volmaakte.
a. Hij zal geen vreugde beleven aan een van zijn verwanten, maar getroffen worden in hen, die hem het naaste zijn: Zijn vrouw zat hoereren, of zij zal met geweld verkracht worden door de soldaten, zoals het bijwijf van de Leviet door de mannen van Gibea, Zij hebben de vrouwen in Sion verkracht, Klaagliederen 5:11, of zij zal zelf goddeloos voor hoer gaan zitten, hetgeen, hoewel haar zonde, haar grote zonde, zijn beroering, zijn grote beroering en smaad zal zijn, en een rechtvaardige straf voor hem wegens het bevorderen van geestelijke hoererij. Soms moeten de zonden van onze verwanten beschouwd worden als Gods oordelen over ons. Zijn kinderen, al bewaren zij ook hun eer, zullen toch niet blijven leven: Zijn zonen en dochteren zullen door het zwaard vallen en hij zelf zal het nog beleven. Hij had hen in ongerechtigheid groot gebracht, en daarom zal God hen daarin afsnijden.
b. Hij zal van al zijn goed beroofd worden, het zal in ‘s vijands hand vallen, en door het snoer verdeeld worden, onder de soldaten. Wat op slechte wijze verkregen is, duurt niet lang.
c. Hij zelf zal sterven in een vreemd land, niet in het land van Israël dat de Heere heilig was geweest? maar in een onrein land, in een heidens land, de meest gepaste plaats voor zo’n heiden om zijn dagen te eindigen, die Gods profeten haatte en hun het zwijgen oplegde en zoveel bijdroeg tot de verontreiniging van zijn eigen land door afgoderij.

2. Ondanks de tegenstand, die hij Amos bood, zal God het oordeel over land en volk brengen. Hij werd aangeklaagd, omdat hij gezegd had: Israël zal gevankelijk weggevoerd worden, vers 11, maar hij blijft er bij en herhaalt het, want het ongeloof van de mensen zal het woord van God niet krachteloos maken. De last van het woord des Heeren kon niet afgeschud worden, al mocht men die ook niet willen dragen. Amazia moge razen en tieren en zoveel tegenspreken als hij wil, Israël zal voorzeker gevankelijk uit zijn land worden weggevoerd. Het is nutteloos, met de oordelen Gods te twisten, want als God oordeelt, zal Hij overwinnen. Door Gods dienaren de mond te stoppen, kan men de voortgang van Gods woord niet stuiten want het zal niet ledig wederkeren.

HOOFDSTUK 8

1 De Heere HEERE deed mij aldus zien; en ziet, een korf met zomervruchten. 2 En Hij zeide: Wat ziet gij, Amos? En ik zeide: Een korf met zomervruchten. Toen zeide de HEERE tot mij: Het einde is gekomen over Mijn volk Israël; Ik zal het voortaan niet meer voorbijgaan. 3 Maar de gezangen des tempels zullen te dien dage huilen, spreekt de Heere HEERE; vele dode lichamen zullen er zijn, in alle plaatsen zal men ze stilzwijgend wegwerpen. 4 Hoort dit, gij, die de nooddruftige opslokt! en dat om te vernielen de ellendigen des lands; 5 Zeggende: Wanneer zal de nieuwe maan overgaan, dat wij leeftocht mogen verkopen? en de sabbat, dat wij koren mogen openen? verkleinende de efa, en de sikkel vergrotende, en verkeerdelijk handelende met bedrieglijke weegschalen; 6 Dat wij de armen voor geld mogen kopen, en de nooddruftige om een paar schoenen; dan zullen wij het kaf van het koren verkopen. 7 De HEERE heeft gezworen bij Jakobs heerlijkheid: Zo Ik al hun werken in eeuwigheid zal vergeten! 8 Zou het land hierover niet beroerd worden, en al wie daarin woont treuren? Ja, het zal geheel oprijzen als een rivier, en het zal heen en weder gedreven en verdronken worden, als door de rivier van Egypte. 9 En het zal te dien dage geschieden, spreekt de Heere HEERE, dat Ik de zon op de middag zal doen ondergaan, en het land bij lichten dage verduisteren. 10 En Ik zal uw feesten in rouw, en al uw liederen in weeklage veranderen, en op alle lenden een zak, en op alle hoofd kaalheid brengen; en Ik zal het land stellen in rouw, als er is over een enigen zoon, en deszelfs einde als een bitteren dag. 11 Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere HEERE, dat Ik een honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen de woorden des HEEREN. 12 En zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden tot het oosten; zij zullen omlopen om het woord des HEEREN te zoeken, maar zullen het niet vinden. 13 Te dien dage zullen de schone jonkvrouwen en de jongelingen van dorst versmachten; 14 Die daar zweren bij de schuld van Samaria, en zeggen: Zo waarachtig als uw God van Dan leeft, en de weg van Ber-seba leeft! en zij zullen vallen, en niet weder opstaan.

Tijden van zonde gaan hier gepaard met tijden ven smart, zo noodzakelijk is het verband tussen beide, herhaaldelijk wordt hier gedreigd, dat het lachen zal worden veranderd in wenen.

I. Door het visioen van "een hof met zomervruchten" wordt betekend, dat het dreigend verderf haastig nadert, vers 1-3, en dat zal hen een anderen toon doen aanslaan.

II. De onderdrukkers worden hier ter verantwoording geroepen wegens mishandeling van de armen, en hun vernietiging wordt voorspeld, die hun reden zal geven om te wenen, vers 4-10.

III. Een hongeren naar het woord van God wordt hier tot straf gemaakt van een volk, dat andere goden nahoereert, vers 11-14, toch is het niet daarom, hoewel het het meest droeve oordeel is, dat zij hier wenende worden ingevoerd. Amos 8:1-14 De grote reden, waarom zondaars hun bekering uitstellen de die in diem -van dag tot dag - is, dat zij denken, dat God dan eveneens Zijn oordelen uitstelt, en er is geen lied, waarmee zij zich zo gemakkelijk in slaap zingen, als: Mijn Heere vertoeft te komen, en daarom verkondigt God door Zijn profeten dikwijls aan Israël, dat de dag van Zijn toorn niet alleen rechtvaardig en nabij is, maar ook met snelheid nadert, dat doet Hij ook in deze verzen.

I. De nadering van het dreigende verderf wordt voorgesteld door een korf met zomervruchten, die Amos in een gezicht zag, want de Heere deed hem aldus zien, vers 1, en vestigde zijn aandacht er op, vers 2: Wat ziet gij Amos? Het is in ons belang ons af te vragen of wij inderdaad zien, wat het God behaagd heeft ons te tonen, en of wij horen wat het Hem behaagd heeft ons te zeggen, want veel spreekt God, Hij spreekt eens of tweemaal, doch men let niet daarop. Zijn wij te midden van de gerichten van de Almachtige? Laat ons dan waarnemen wat wij zien! Hij zag een korf met zomervruchten, geplant en rijp om te eten, wat betekende,

1. Dat zij rijp waren voor het verderf, en dat het tijd was, dat God de sikkel van Zijn oordelen zond om ze af te snijden, ja, het was alreeds gebeurd, zij lagen gereed om gegeten te worden.

2. Dat het jaar van Gods geduld ten einde liep, het was herfst voor hen, en hun jaar zou spoedig de somberen winter ingaan.

3. Wij noemen zomervruchten, die, welke niet goed blijven tot de winter, maar terstond gebruikt moeten worden, een zinnebeeld van dit volk, dat niets degelijks of blijvende in zich had.

II. De bedoeling en de inhoud van dit visioen is niet anders dan dit: Het betekent, dat het einde over Mijn volk Israël is gekomen. Het woord dat einde betekent is ketz, dat na verwant is aan kitz, het woord voor zomervruchten. God heeft hen lang gespaard en verdragen, maar nu is Zijn geduld uitgeput, zij zijn inderdaad Zijn volk Israël, maar hun einde, dat einde waaraan zij zo vaak herinnerd zijn, maar dat zij steeds weer vergeten hebben, is nu gekomen. Als de zondaars geen einde aan de zonde maken zal God een einde aan hen maken, ja, al zijn zij Zijn volk Israël. Wat gezegd werd in Hoofdstuk 8: 8, wordt hier herhaald als Gods vaste besluit, Ik zal hen voortaan niet meer voorbijgaan, wat zij doen zal niet meer door de vingers worden gezien, zoals tot nu toe, en ook zal het komende oordeel niet meer afgewend worden.

III. Het gevolg van dit alles zal een algehele verwoesting zijn, vers 3: Als het einde komt, zullen smart en dood hun triomftocht houden, zij zijn gewoon samen te gaan, en zullen ten laatste tezamen vergaan, als er in de hemel geen dood meer zijn zal, noch rouw, Openbaring 21: 4. Maar hier in een zondige wereld, onder een zondig volk,
1. Heerst de smart, en heerst in zulk een mate, dat de gezangen des Tempels zullen huilen-de gezangen van Gods tempel te Jeruzalem, of liever van hun afgodstempels, waar zij gewoon waren, als zij ter eer van de gouden kalveren gegeten en gedronken hadden, op te staan om te spelen. Het waren misschien wulpse, onheilige gezangen, en het is zeker, dat die vroeger of later in huilen zullen veranderd worden. Geween zal volgen op zondige vreugde, en op godsdienstige vreugde eveneens, als zij niet oprecht is. En als Gods oordelen komen, zullen die spoedig in grootste vreugde in de grootste bedruktheid veranderen, en de tempelzangen, die altijd zo liefelijk klinken, niet alleen in zuchten en kermen, maar in schreeuwen en huilen, hetgeen akelig klinken zal. Zij zullen tot de tempel komen, en als zij die in puin vinden, zullen zij bitter huilen en schreeuwen.

2. Heerst de dood, en heerst in zulk een mate, dat het land vol van dode lichamen zal zijn, Psalm 110: 6, gevallen door het zwaard of door de pestilentie, in zo groten getale dat de overlevenden hen begraven zullen zonder de gewone praal en begrafenisplechtigheden, geen klok zal over hen geluid worden, maar men zal ze stilzwijgend wegwerpen, zal ze begraven te middernacht, en ieder gelasten erover te zwijgen en er niet op te letten, ‘t zij omdat zij niets hebben om de kosten te bestrijden van de begrafenis of, omdat niemand er dichtbij wil komen, daar de ziekte, die oorzaak is van de sterfte, besmettelijk is, of uit vrees, dat de vijand er door getergd zal worden, als het bekend wordt, dat zij hun doden bewenen. Of, zij zullen zichzelf en elkander vermanen tot zwijgende onderwerping aan de hand van God onder deze verwoestende oordelen, om niet te wrokken of met Hem te twisten. Of, het kan opgevat worden, als geen geduldig, maar wrevelig stilzwijgen, hun hart zal verhard worden en al deze oordelen zullen hun niet een woord van erkenning uitlokken of van Gods rechtvaardigheid of van hun eigen onrechtvaardigheid. God is hier twistende met trotse onderdrukkers, en toont hun

I. De snoodheid van de zonde, waaraan zij schuldig waren, in het kort zij geleken op de onrechtvaardiger rechter, Lukas 18:2, die God niet vreesde en geen mens ontzag.
1. Let op hen bij de godsdienstoefening, en gij zult moeten zeggen: "Zij hebben geen ontzag voor God." Slecht als zij waren, bewaarden zij weliswaar een schijn en vorm van godzaligheid, zij hielden de sabbat en de nieuwe maan, zij maakten enig verschil tussen die dagen en andere dagen, maar zij hadden er spoedig genoeg van, en gevoelden er niets voor, want zij hadden hun hart gesteld op de dingen van deze wereld. Het geeft een treurig beeld van hen, dat zij zeiden: Wanneer zal de sabbat overgaan dat wij koren mogen openen? Toch is dat nog steeds het beeld van velen, die christenen genaamd worden.
a. Zij waren de sabbat moede. "Wanneer zal hij overgaan"? Zij waren de beperking van de sabbat en de nieuwe maan moede, en verlangden er naar, dat zij voorbij waren, omdat zij dan geen dienstwerk mochten doen. Zij waren het werk van de sabbat moede, zij blazen het weg, Maleáchi 1:13, en waren als Doeg, opgehouden voor het aangezicht des Heeren, 1 Samuel 21: 7; zij wilden liever overal elders zijn dan bij Gods altaren. De sabbat en het werk van de sabbat zijn een last voor vleselijke harten, die altijd bevreesd zijn te veel te doen voor God en de eeuwigheid. Kunnen wij onze tijd beter besteden dan in gemeenschap met God? En hoeveel tijd besteden wij genoeglijk aan de wereld?. Zal de sabbat niet voorbij zijn, voordat wij het werk ervan gedaan hebben, en de vruchten ervan geplukt? Waarom zouden wij ons dan haasten om ervan te scheiden?
b. Zij waren verzot op marktdagen, zij verlangden er naar leeftocht te verkopen en koren te openen. Terwijl zij bezig waren met godsdienstige verrichtingen, dachten zij aan de markt. Hun hart wandelt hun gierigheid na, Ezechiël 33:31, en aldus maakten zij het huis huns Vaders tot een huis van koophandel ja, tot een hol van dieren. Zij waren hun heilige plichten moede, omdat hun wereldse zaken terwijl stilstonden, daar waren zij in hun element, maar in Gods heiligdom als een vis op het droge. Het zijn vreemdelingen bij God en vijanden van zichzelf, die meer van marktdagen houden dan van sabbatten, die liever koren kopen dan God dienen.

2. Let op hen in hun omgang, en gij zult zien, dit zij geen mens ontzien, en dit volgt gewoonlijk op het voorgaande, die de reuk van de vroomheid verloren hebben, behouden gemeenlijk niet lang het gevoel van de gewone eerlijkheid. Zij doen geen recht en hebben de weldadigheid niet lief.
A. Zij bedriegen met wie zij handelen. Als zij koren verkopen, bedriegen zij de koper, beide, in het meten of wegen van de koopwaar en in het ontvangen van geld er voor. Zij meten hun het koren toe met hun eigen maat, en beweren, dat zij geven wat afgesproken is, maar zij verkleinen de efa. De maat is te klein en geen geijkte maat, en zo verongelijken zij hem op die manier. Als zij zijn geld ontvangen, wegen zij het in hun eigen schaal met hun eigen gewichten, en de sikkel, waarmee zij wegen, is boven het gewicht, zodat het geld te licht bevonden wordt en er bij moet, en zo bedriegen zij ook op die manier, en dat onder de schijn en het voorwendsel van nauwgezetheid en eerlijkheid. Door goddeloze praktijken als deze tonen zij zulk een wereldse hebzucht, zulk een zelfzucht, zulk een verachting van de mens in ‘t algemeen, en van de mensen met wie zij handelen in ‘t bijzonder, van de heilige wetten van de rechtvaardigheid, als duidelijk bewijst, dat zij in hun hert geen vrees noch liefde Gods hebben, die zo duidelijk gezegd heeft, dat tweeërlei weegsteen en een bedrieglijke weegschaal de Heere een gruwel is. Een ander voorbeeld van hun bedrieglijker handel is dat zij het kaf van het koren verkopen en gebruik maken van de onwetendheid van hun naaste of van zijn nood om er hem dezelfde prijs voor te laten betalen als voor het vette van de tarwe.

B. Zij zijn wreed en onbarmhartig voor de armen. Zij slokken de nooddruftige op en vernielen de ellendigen des lands.

a. Zij waren zo trots op hun rijkdom, dat zij op allen, die arm waren, met de grootst denkbare verachting neerzagen, zij haatten hen, konden hen niet verdragen, maar lieten hen in de steek en deden zodoende wat zij konden om hen te doen ophouden, niet door hen te helpen op te houden met arm te zijn, maar door hen te verbannen of te vernielen, en hen aldus te doen ophouden te zijn. Maar wie de arme bespot smaadt deszelfs Maker, in Wiens handen rijken en armen elkander ontmoeten.
b. Zij waren zo begerig hun rijkdom te vermeerderen, dat zij de arme beroofden om zichzelf te verrijken, en zij hechten zich aan de arme, om hem tot hun prooi te maken, omdat die niet in staat waren vergoeding te krijgen, noch om weerstand te bieden en het geweld van hun onderdrukkers te wreken. De rijkdommen, die verkregen zijn door het verderf van de arme, zal het verderf brengen over hen, die ze verkrijgen. Zij slokten de arme op door een hoger prijs van hem te eisen en hem dan bovendien te bedriegen bij iedere koop, want daarom gebruiken zij bedrieglijke weegschalen, niet alleen om zichzelf te verrijken, en geld tot hun beschikking te hebben, en zo alle andere dingen ook tot hun beschikking te krijgen, zoals zij denken, maar ook om alle anderen te verarmen, en hen zozeer omlaag te brengen, dat zij hen kunnen dwingen hun slaven te worden, en, nadat zij hun alle andere dingen afgenomen hebben hun arbeid voor niets kunnen hebben, of voor zo goed als niets. Zo kopen zij de armen voor geld, zij onderwerpen hen en hun zonen tot dienstknechten, omdat zij niet hebben om hun koren mee te betalen, dat zij gekocht hebben, zie Nehemia 5:2-5.
En er waren er zovelen, die tot dit uiterste gebracht waren, dat de marktprijs zeer laag was, en de verdrukkers hadden die zozeer gedrukt, dat men een arm man als slaaf kon kopen voor een paar schoenen. Eerst werd de eigendom aangetast en dan de vrijheid, het is de gewone manier van doen van onderdrukkers om de mensen eerst tot bedelaars, en dan afhankelijk te maken. Aldus gaat de waardigheid van de menselijke natuur verloren in de ellende van hen, die vertreden worden en de tederheid ervan in de zonde van hen die ze vertreden.

II. De smartelijkheid van de straf, die hen om deze zonde treffen zal. Als de armen verongelijkt worden, roepen zij tot God, en Hij zal hun geroep horen, en straffen, die hen verongelijken, want daar zij door Hem aangenomen zijn, beschouwt Hij het onrecht, hun aangedaan als Hem zelf aangedaan, Exodus 22:23, 24.
1. God zal hun zonde tegen hen gedenken. Hij heeft gezworen bij Jakobs heerlijkheid, vers 7, bij Zichzelf, want Hij kan bij geen grotere zweren, en wie anders dan Hij is de heerlijkheid Jakobs? Hij heeft gezworen bij die tekenen van Zijn tegenwoordigheid onder hen, en Zijn gunst jegens hen, die zij hadden ontheiligd en misbruikt, en die zij zo verfoeilijk mogelijk voor Hem hadden gemaakt, want er staat: Ik heb een gruwel van Jakobs hovaardij. Hij zweert het in Zijn toorn, zweert bij Zijn eigen naam, die naam, die zo welbekend en zo groot was in Israël. Hij zweert: Zo Ik al hun werken in eeuwigheid zal vergeten, bij elke gelegenheid zal Ik ze tegen hen gedenken, want er ligt meer in opgesloten dan uitgedrukt wordt. Nooit vergeten betekent zoveel als nooit vergeven, en daarmee wordt verklaard dat het lot van deze onrechtvaardige onbarmhartige mensen werkelijk treurig is, ellendig en dat voor eeuwig, wee, duizendmaal wee de man, die door een eed van God van de weldaad van de vergevende genade is afgesneden, en die geen genade bewezen hebben, hebben reden een oordeel zonder genade te vrezen.

2. Hij zal een volkomen verwoesting en verderf over hen brengen. Het wordt hier breedvoerig beschreven, en met groten nadruk en rijkdom van woorden, om hen, indien het mogelijk ware, door vrees tot oprecht berouw en verbetering te brengen.
a. Er zal algemene schrik en ontsteltenis zijn: Zoude het land hierover niet beroerd worden? vers 8, dit land, waar gij de arme dacht uit te drijven? Zoude niet al wie daarin woont, treuren? Gewis zal hij dat. Die niet om nationale zonden beroerd worden en treuren, zoals hun

plicht is, zullen beroerd worden en treuren over nationale oordelen, en die ongeschokt de zonde van de onderdrukking aanzien, die hen beroeren moest, en de ellende van de verdrukten, waarover zij moesten treuren, God zal middelen weten te vinden om hen te beroeren door de woede van hun verdrukkers en hen te doen treuren om hun eigen verliezen en wat zij daardoor te lijden hebben.
b. Er zal een algehele overstroming en verwoesting zijn. Als God tegen hen verschijnt zullen de wateren van rampspoed en ellende geheel oprijzen als een rivier, die afgedamd is en stijgt, en weldra de oevers overstromen zal. Alles zal tegen hen zijn. En datgene waardoor zij de storm van Gods oordelen dachten te stuiten, zal ze slechtste hoger doen stijgen. Die oordelen zullen zich een weg banen als een scheur van de wateren. Het gehele land zal heen en weer gedreven en verdronken worden, en onder water gezet, zoals het land van Egypte ieder jaar door de overstroming van de rivier de Nijl. Of: deze uitdrukkingen zinspelen op vroegere oordelen van God. Hun verderf zal geheel oprijzen als een rivier, als de vloed van Noach, die de hele wereld overstroomde, zo zal dit het hele land overstromen, en het land zal heen en weer gedreven en verdronken worden, als door de rivier van Egypte, zoals Farao en zijn Egyptenaren in de Rode Zee begraven werden, die voor hen de rivier van Egypte was, welke beide oordelen evenals dat waar hier mee gedreigd wordt, de straf waren voor geweld en verdrukking, waarvan de Heere een Wreker is.

3. Het zal hen verrassen, en over hen komen als zij er weinig aan denken, vers 9: Ik zal de zon op de middag doen ondergaan, als zij in haar volle kracht en luister is, op de middag, terwijl zij zichzelf nog een langen dag beloven en menen, dat zij tenminste nog een halve voor zich hebben. Het land zal bij lichten dag verduisteren, als alles er aangenaam en hoopvol uitziet. Zoo onzeker zijn al onze tijdelijke bezittingen en genietingen, ook het leven zelf, de hoogste graad van gezondheid en voorspoed blijkt dikwijls het naast bij ziekte en tegenspoed, Jobs zon ging op de middag onder, velen worden weggenomen in het midden van hun dagen, en hun zon gaat op de middag onder Midden in het leven zijn wij in de dood. Zoo vreselijk zijn de oordelen van God voor hen die in zekerheid slapen, zij zijn voor hen als het ondergaan van de zon op de middag, hoe minder zij verwacht worden, zoveel overstelpender zijn zij. Als zij zeggen: Vrede, vrede en geen gevaar, dan komt een haastig verderf het komt gelijk een strik, Lukas 21:35.

4. Het zal hun een anderen toon doen aanslaan, en al hun vreugde bederven, vers 10: Ik zal uw feesten in rouw veranderen zoals vers 3, de gezangen des tempels n huilen. Het einde van de vreugde en vrolijkheid van de zondaars is bedruktheid. Evenals de oprechten het licht opgaat in de duisternis, dat hun vreugdeolie voor treurigheid geeft, zo valt op de goddeloze duisternis te midden van het licht die zijn lachen in treuren verandert, zijn blijdschap in droefheid. Zo groot, zo algemeen zal de verwoesting zijn, dat op alle lendenen een zak en op alle hoofden kaalheid gebracht zal worden, in plaats van haarvlechten en de rijke kleding, die zij gewoon waren te dragen. De rouw op die dag zal zijn als de rouw over een enigen zoon, wat de bitterste en langdurigste rouw betekent. Maar is er geen hoop dat als de ellende zijn toppunt heeft bereikt alles weer beter worden zal, en dat het tegen de avond nog weer licht zal worden? Nee, ook dit einde zal als een bittere dag zijn de toestand van onboetvaardige zondaars wordt erger en erger en het einde ervan zal het ergste van alles zijn. Dal geschiedt u van Mijne hand, in smart zult gijlieden liggen. In deze verzen wordt gedreigd,

I. Met een algemeen oordeel van geestelijke honger, die over het hele land komen zal, een honger om te horen de woorden van de Heere een gemis aan orakels en goede prediking. Hiervan wordt gesproken als iets, dat nog ver weg is: De dagen komen, zij zullen later komen, dat een ander soort van duisternis zal komen over dat land van licht. Toen Amos profeteerde

en nog lang daarna, hadden zij overvloed van profeten, overvloedige gelegenheid om de woorden des Heeren te horen, bij tijd en ontij zij hadden gebod op gebod en regel op regel de profetie was hun dagelijks brood, en het is waarschijnlijk, dat zij er te veel van kregen zoals Israël van het manna, en daarom dreigt God, dat Hij hen hierna van dat voorrecht beroven zal. Waarschijnlijk waren erin het land van Israël niet zoveel profeten in de tijd, dat de verwoesting over hen kwam, als in het land van Juda, en, toen de tien stammen in gevangenschap gingen, zagen zij hun tekenen niet, daar was geen profeet meer, niemand, die wist hoe lang, Psalm 74: 9. Na Maleáchi had de Joodse kerk vele eeuwen lang geen profeten meer, en sommigen zijn van mening, dat deze bedreiging nog verder reikt, tot de verblinding, die Israël ten dele getroffen heeft in de dagen van de Messias, en het deksel, dat op het aangezicht van de ongelovige Joden is. Zij verwerpen het Evangelie en de bedienaren ervan, die God hun zendt, en begeren eigen profeten te hebben, zoals hun vaderen, maar zij zullen er geen hebben, daar het koninkrijk Gods van hen weggenomen en aan een ander volk gegeven is. Zie

1. Wat het oordeel is, waarmee gedreigd wordt. Het is honger, schaarste, niet van brood en water, die noodzakelijk zijn om het lichaam in stand te houden, en wier gemis zeer pijnlijk is, maar een nog veel smartelijker oordeel dan dat, namelijk een honger om te hoven de woorden des Heeren. Er zal geen vergadering zijn om voor te preken, en geen dienaar om te preken, en geen gaven en opleiding voor hen, die het ambt willen waarnemen, om hen voor het werk te bekwamen. Het Woord des Heeren zal duur en schaars zijn, er zal geen openbaar gezicht zijn, 1 Samuel 3:1. Zij zullen het geschreven woord hebben, bijbels om te lezen, maar geen dienaren om het voor hen uit te leggen en toe te passen, het water in de bron, maar niets om mee te putten. Het is een genadige belofte, Jesaja 30:20, dat, al is er schaarste van brood, zij toch overvloed van de middelen van de genade zullen hebben. God zal hun brood van de benauwdheid en wateren van de verdrukking geven, maar hun ogen zullen hun leraars zien, en het was een gewoon zeggen onder de Puriteinen, dat bruin brood en het Evangelie goede kost zijn. Maar hier daarentegen wordt gedreigd, dat zij water en brood zullen hebben in overvloed, maar hun leeraars van hen weggenomen zullen worden.
a. Dit was het verlies van een groot deel van de heerlijkheid van hun land. Dat was het wat hun volk groot en edel maakte, dat hun de woorden Gods waren toevertrouwd, maar, als deze van hen weggenomen waren, was hun schoonheid bevlekt en hun eer in het stof gevallen.
b. Het was een teken van Gods hoogste ongenoegen tegen hen. Zeker was Hij inderdaad op hen vertoornd, als Hij niet meer tot hen wilde spreken, zoals Hij gedaan had, en hen aan het verderf overgaf, wanneer Hij hun niet meer de middelen wilde schenken om hen tot berouw te brengen.
c. Het maakte alle andere rampen, die over hen kwamen, werkelijk droevig, dat zij geen profeten hadden om hen uit het woord van God te onderwijzen en te troosten, of hun enig hoopvol vooruitzicht te geven. Ten allen tijde, maar vooral in een tijd van benauwdheid, zouden wij zeggen, dat een honger naar het woord van God de pijnlijkste honger, het smartelijkste oordeel is.

2. Wat hiervan het gevolg zal zijn, vers 12: Zij zullen zwerven van zee tot zee, van de Zee van Tiberias tot aan de Grote Zee, van de een hoek van het land tot de andere, om te zien of God hun ook profeten zendt, ter zee of te land, uit andere streken, sinds zij zelf er geen hebben, zullen zij van het Noorden tot het Oosten gaan, als zij in de een plaats teleurgesteld zijn, zullen zij het in een andere beproeven, en zij zullen omlopen, als mensen die geen raad weten, en met koortsige drift zullen zij het woord des Heeren zoeken, en vragen of er geen profeten zijn, geen profetie of boodschap van God is, maar zullen het niet vinden.

a. Hoewel dit voor velen in het geheel geen beproeving is, toch zullen sommigen het als een groot verdriet voelen, en zullen met blijdschap een verre reis doen om een goede preek te horen, maar diep zullen zij het verlies van die gunsten, die anderen door hun zonde verbeurd hebben, gevoelen.
b. Ook zij, die geen acht sloegen op de profeten, toen zij die hadden, zullen er naar verlangen, als zij ervan beroofd zijn, zoals Saul naar Samuël. Velen kennen de waarde van die gunsten niet voordat zij het gemis ervan bemerken. Of, het kan zo bedoeld zijn: Hoewel zij aldus zullen zwerven van zee tot zee, zoekende naar Gods woord, zullen zij het toch niet vinden. De genademiddelen zijn niet aan een bepaalde plaats gebonden, en, als wij menen, dat zij volmaakt stevig staat, kan de kandelaar van zijn plaats worden genomen, Openbaring 2: 5, en die nu de dagen van de Zoon des mensen veronachtzamen zullen misschien tevergeefs verlangen die te zien. En te die dage zullen de schone jonkvrouwen en de jongelingen van dorst versmachten, vers 13, diegenen, die de moeite wel verdragen konden, zoals men menen zou, zullen er onder bezwijken. Sommigen verstaan onder de jonkvrouwen en jongelingen de Joodse kerken en de oversten van de synagogen, deze zullen het woord des Heeren verliezen, en de weldaad van de goddelijke openbaring, en zullen versmachten bij gebrek daaraan, zullen al hun kracht en schoonheid verliezen. Anderen menen, dat onder de schone jonkvrouwen en de jongelingen verstaan moeten worden, die vertrouwen op hun eigen verdienste en gerechtigheid, en denken dat zij Christus niet nodig hebben, zij zullen versmachten van dorst, terwijl degenen, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van Christus, overvloedig verzadigd en vervuld zullen worden.

II. Met de bijzondere verwoesting van degenen, die voorgingen in de afgoderij, vers 14.
1. De zonde, waarvan zij beschuldigd worden: Zij zweren bij de schuld van Samaria, dat is bij de god van Samaria, het afgodsbeeld, dat vereerd werd te Beth-El, niet ver van Samaria. Aldus roemden zij in hun schande en zwoeren bij hetgeen hun ongerechtigheid was als bij hun god, menende dat datgene hen helpen kon, wat hen zeker ten verderve moest brengen, en de hoogste eer gevende aan hetgeen zij met de uitersten afschuw en verfoeiïng moesten beschouwen. Zij zeggen: Zo waarachtig als uw god van Dan leeft, het was het andere gouden kalf, een doof, dood afgodsbeeld, en toch hadden zij het lief en vereerden het, alsof het de levende en ware God was. Zij zeggen: Zo waarachtig als de wijze of de weg van Ber-Seba leeft, zij zwoeren bij de godsdienst van Ber-Seba, de weg en wijze van eredienst aldaar, die zij als heilig beschouwden, en daarom zwoeren zij er bij en beriepen er zich op als op een scheidsrechter. Zo zweren de Roomsen bij de Mis, als de weg van Ber-Seba.

2. De verwoesting, waarmee zij bedreigd worden. Die aldus aan afgoden de eer geven, die God alleen toekomt, zullen bevinden, dat de God, die zij beledigen, daardoor hun vijand wordt, zodat zij zullen vallen, en de goden, die zij dienen, kunnen hun niet ter zijde staan als vrienden, zodat zij niet weer zullen opstaan. Zij zullen bevinden, dat God ijverig is en gekrenkt door de onwaardige behandeling, Hem aangedaan, en dat Hij overwinnen zal en dat het nutteloos is met Hem te twisten.

HOOFDSTUK 9

1 Ik zag de Heere staan op het altaar, en Hij zeide: Sla dien knoop, dat de posten beven, en doorkloof ze allen in het hoofd; en Ik zal hun achterste met het zwaard doden; en vliedende zal onder hen niet ontvlieden, noch de ontkomende onder hen behouden worden. 2 Al groeven zij tot in de hel, zo zal Mijn hand ze van daar halen, en al klommen zij in de hemel, zo zal Ik ze van daar doen nederdalen. 3 En al verstaken zij zich op de hoogte van Karmel, zo zal Ik ze naspeuren en van daar halen; en al verborgen zij zich van voor Mijn ogen in de grond van de zee, zo zal Ik van daar een slang gebieden, die zal ze bijten. 4 En al gingen zij in gevangenis voor het aangezicht hunner vijanden, zo zal Ik van daar het zwaard gebieden, dat het hen dode; en Ik zal Mijn oog tegen hen zetten ten kwade, en niet ten goede. 5 Want de Heere HEERE der heirscharen is het, Die het land aanroert, dat het versmelte, en allen, die daarin wonen, treuren; en dat het geheel oprijze als een rivier, en verdronken worde als door de rivier van Egypte. 6 Die Zijn opperzalen in de hemel bouwt, en Zijn benden heeft Hij op aarde gefondeerd; Die de wateren der zee roept, en giet ze uit op de aardbodem; HEERE is Zijn Naam. 7 Zijt gijlieden Mij niet als de kinderen der Moren, o kinderen Israëls? spreekt de HEERE. Heb Ik Israël niet opgevoerd uit Egypteland, en de Filistijnen uit Kafthor, en de Syriers uit Kir? 8 Ziet, de ogen des Heeren HEEREN zijn tegen dit zondig koninkrijk, dat Ik het van de aardbodem verdelge; behalve dat Ik het huis Jakobs niet ganselijk zal verdelgen, spreekt de HEERE. 9 Want ziet, Ik geef bevel, en Ik zal het huis Israëls onder al de heidenen schudden, gelijk als zaad geschud wordt in een zeef; en niet een steentje zal er ter aarde vallen. 10 Alle zondaars Mijns volks zullen door het zwaard sterven; die daar zeggen: Het kwaad zal tot ons niet genaken, noch ons voorkomen. 11 Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, en Ik zal haar reten vertuinen, en wat aan haar is afgebroken, weder oprichten, en zal ze bouwen, als in de dagen vanouds; 12 Opdat zij erfelijk bezitten het overblijfsel van Edom, en al de heidenen, die naar Mijn Naam genoemd worden, spreekt de HEERE, Die dit doet.
13 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat de ploeger de maaier, en de druiventreder de zaadzaaier genaken zal; en de bergen zullen van zoeten wijn druipen, en al de heuvelen zullen smelten.
14 En Ik zal de gevangenis van Mijn volk Israël wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen, en wijngaarden planten, en derzelver wijn drinken; en zij zullen hoven maken, en derzelver vrucht eten. 15 En Ik zal ze in hun land planten; en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit hun land, dat Ik hunlieden gegeven heb, zegt de HEERE, uw God.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Het oordeel, waarmee gedreigd wordt, en waaraan de zondaars niet zullen ontkomen, vers 1-5, waarmee de Almachtige hen treffen zal, vers 5, 6, dat het volk Israël verdiend heeft als een zondig volk, vers 7, 8, en toch zal het niet de volkomen ondergang van hun volk zijn, vers 8, want een overblijfsel van goede mensen zal ontkomen vers 9, maar de goddelozen zullen omkomen, vers 10.
II. De belofte van genade, die in het laatste van de dagen geschonken zal worden, vers 11-15, zoals blijkt uit de toepassing ervan op de dagen van de Messias, Handelingen 15:16. En met die troostrijke beloften, na al de voorafgaande vermaningen en bedreigingen, besluit het boek.

Amos 9:1-15

Wij zien hier, hoe de rechtvaardigheid Gods het vonnis velt over een godtergend volk.
1. Met hoeveel plechtigheid het vonnis geveld wordt. De profeet zag in een gezicht de Heere op het altaar staan, vers 1, het brandofferaltaar, want de Heere heeft een slachtoffer en zeer velen moeten vallen als het slachtoffer van Zijn rechtvaardigheid. Hij is niet meer tussen de cherubim en het verzoendeksel, maar staat op het altaar, de rechterstoel, waarop het vuur van God placht neer te delen, om de offers te verteren. Hij staat op het altaar, om te laten zien, dat de reden van Zijn twist met dit volk hun ontheiliging van Zijn heilige dingen was, hier staat Hij om de smaad van Zijn altaar te wreken, en eveneens om te betekenen, dat de zonde van het huis Israëls, als die van het huis van Eli, in van de eeuwigheid niet verzoend zal worden door slachtoffer of door spijsoffer, I Samuel 3:14. Hij staat op het altaar om het offeren te beletten. Het bevel, dat nu gegeven wordt, is: Sla die knoop, sla hem met een slag, dat de

posten beven, doorkloof ze in het hoofd, allen, niet een uitgezonderd, werp de poort van Gods huis neer, of van de voorhoven van Zijn huis, ten teken hiervan, dat Hij het verlaat, en het in de steek laat, en dan zal het oordeel van alle kanten over het huis komen. Of het betekent de verwoesting, in de eerste plaats van hen, die voor het volk de deurposten van de verdediging moeten zijn, zodat het na hen verbreking als een stad zonder poorten en grendels is. Sla de koning, die als de knoop is dat vorsten, die als de posten zijn, beven, doorkloof ze in het hoofd, houw ze neer, allen zonder uitzondering als hout voor het vuur, Ik zal hun achterste met het zwaard doden hun nakomelingschap, hen en hun familie, of hun minste, hen en allen, die onder hen staan, of: Ik zal ze allen slaan, hen en allen, die van hen over zijn, tot de laatste man toe, de slachting zal algemeen zijn. Er is geen kans om te blijven leven voor degenen, van wie God gezegd heeft: Ik zal ze doden, en wie zal bestaan voor zijn zwaard?

2. De doeltreffende maatregelen, die genomen worden, opdat niemand aan de uitvoering van dit vonnis ontkomt. Daarover wordt hier uitgeweid, tot waarschuwing voor allen, die de Heere tot ijver verwekken. Zondaars moeten het weten en beven, er valt evenmin te vlieden voor God, als met Hem te twisten. Als Zijn oordelen met een last komen, zullen zij evenzeer de snelle inhalen, die er aan denkt te ontkomen, als de sterke overweldigen, die er tegen bestand denkt te zijn, vers 3. Die van hen vlieden en het op een lopen zetten, zullen spoedig buiten adem zijn, en zullen niet buiten bereik van het gevaar komen, want de goddelozen vlieden waar geen vervolger is, maar zij kunnen niet ontvlieden, als God hen vervolgt als vlieden zij ook snel van Zijn hand. Ja de ontkomende onder hen, die denkt dat hij ontkomen is, zal niet behouden worden. Het kwaad zal de zondaars vervolgen en hen inhalen. Daarover wordt hier uitgeweid, dat, waar de zondaars ook een schuilplaats zoeken tegen Gods rechtvaardigheid, zij hen achterhalen zal, en dat hun toevlucht een toevlucht van de leugen zal blijken. Wat David zegt van Godsalomtegenwoordigheid, Psalm 139: 7-10, wordt hier gezegd van de uitgebreidheid van Gods macht en rechtvaardigheid.

a. De hel zelf zal hen niet kunnen verbergen, vers 2: "Al groeven zij tot in de hel, tot in het middelpunt van de aarde, of de duisterste schuilhoeken daarvan, toch zal Mijn hand ze van daar halen, en ze te voorschijn brengen om ze tot openbare gedenktekens van de Goddelijke rechtvaardigheid te maken." Voor de rechtvaardige is het graf een schuilplaats tegen de boosheid van de wereld, Job 3:17, maar voor de goddeloze zal het geen schuilplaats zijn tegen de rechtvaardigheid van God, van daar zal Gods hand ze halen, als zij op de grote dag zullen opstaan tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing.
b. De hemel zal hen niet buiten het bereik van Gods oordelen plaatsen, evenmin als de hel hen verbergen kan evenmin zal de hemel het doen. Al klommen zij in de hemel in hun trots en zelfbedrog toch zal Ik ze van daar doen neerdalen. Die God door Zijn genade in de hemel brengt, zullen nimmermeer neerdalen, maar die zelf daarin opklimmen in hun verwatenheid en zelfvertrouwen, zullen nederdalen en van schaamte vervuld worden.
c. De hoogte van Karmel, één van de hoogste delen van het stof van de aarde in dat land, zal hen niet beschermen: al verstopten zij zich daar, waar zij zich verbeelden, dat niemand hen zoeken zal, toch zal Ik ze naspeuren en van daar halen, noch de dichtste bossen, noch de donkerste holen op de hoogte van Karmel, zal hen kunnen verbergen.
d. De grond van de zee zal hen niet kunnen verbergen, al denken zij zich daar te verstoppen, zelfs daar zullen Gods oordelen hen vinden, en hen treffen: Van daar zal Ik een slang gebieden, die zal ze bijten, de kronkelende slang, de draak, die in zee is, Jesaja 27:1. Oordeel en dood zullen zij vinden, waar zij een schuilplaats en bescherming hoopten te vinden, duiken zal hen even weinig baten als klimmen.
e. Ver verwijderde landen zullen hen niet als vrienden behandelen, en kleine oordelen zullen hen niet vrijstellen van grotere, vers 4: Al gingen zij in gevangenis voor het aangezicht van

hun vijanden, die hen naar verafgelegen plaatsen voeren, en hen onder hun eigen volk verstrooien waaronder zij verloren schijnen te gaan, toch zal het hun niet baten: Ik zal van daar het zwaard gebieden, dat het hen dode, het zwaard van de vijand, of elkaars zwaarden. Als God oordeelt, zal Hij overwinnen. Wat dit alles veroorzaakt, hun ontkoming onmogelijk en hun ondergang onvermijdelijk maakt, is, dat God Zijn oog tegen hen zetten zal ten kwade en niet ten goede. Zijn ogen zijn in alle plaatsen, op alle mensen en op alle wegen van mensen, op sommigen ten goede, om zich sterk te houden voor hen, maar op anderen ten kwade om acht te geven op hun zonden, Job 13:27, en iedere gelegenheid waar te nemen hen voor hun zonden te straffen. Ongelukkig inderdaad is het lot van degenen, tegen wie Gods leiding en al haar beschikkingen, tot hun nadeel werken.

3. Welk een groot en machtig God het is, die dit vonnis over hen velt, en de uitvoering ervan in Zijn eigen hand neemt. Bedreigingen zijn min of meer geducht naar gelang van de macht van hem, die dreigt. Wij lachen in machteloze toorn, maar dat is Gods toorn niet, Zijn toorn is almachtig. Wie kent Zijn kracht? Wat Hij tevoren gezegd had, dat Hij zou doen, wordt hier herhaald, Hoofdstuk 8: 8 dat Hij het land aanroeren zou, dat het versmolt, en, dat allen, die er in wonen, treuren zouden, dat het oordeel geheel oprijzen zou als een rivier, en, dat het land verdrinken en onder water lopen zou, als door de rivier van Egypte, vers 5. Maar is Hij in staat Zijn woord gestand te doen? Ja zeker is Hij dat, Hij roert het land aan en het smelt, Hij roert de bergen aan en zij roken, Hij kan het met het grootste gemak doen, want,
a. Hij is de Heere van de heerscharen, die op zich neemt het te doen, de God, die alle macht in handen heeft, en alle schepsel tot Zijn dienst en bevel, die ze alle gemaakt heeft, en hun verschillende eigenschappen gegeven, en van hen en hun kracht gebruik maakt naar believen. Zeer ongelukkig is het lot van hen, die de Heere van de heerscharen tot tegenstander hebben, want zij hebben heerscharen tegen zich, de hele schepping is met hen in oorlog.

b. Hij is de Schepper en Bestuurder van de hogere wereld: Hij is het, die Zijn opperzalen in de hemel bouwt de hemelsferen boven elkander, als zovele verdiepingen van een hoog en statig paleis. Zij zijn Zijne, want Hij heeft ze gebouwd in de beginne, toen Hij zeide: Daar zij een uitspansel, en hij maakte dat uitspansel, en Hij bouwt ze nog steeds, bij voortduring, niet, dat zij herstel nodig hebben, maar door Zijn bestuur houdt Hij ze nog steeds in stand, Zijn macht vormt de zeilen des hemels, waardoor hij gedragen wordt. Hij, die over die opperzalen gebiedt, moet zeker gevreesd worden, want van daar, als uit een kasteel, kan Hij bliksemen op Zijn vijanden, of grote hagelstenen op hen werpen, als op de Kanaänieten, of de sterren, het meubilair van die opperzalen, uit haar loopplaatsen doen strijden tegen hen, als tegen Sisera.

c. Hij heeft eveneens het bestuur en gebieden over de lagere wereld, waarin wij wonen, de aardbol, beide zee en aarde, zodat Hij hen tegenkomen zal op iedere weg, waarop Zijn vijanden denken te ontsnappen, en hen overwinnen, als zij tegenstand bieden. Menen zij Hem te land te kunnen bevechten? Hij heeft Zijn bende op de aarde geplunderd, Zijn keurbende, die tot Zijn beschikking staat en waarvan Hij gebruik maakt tot bescherming van Zijn onderdanen en tot kastijding van Zijn vijanden. Alle schepselen op aarde vormen een bundel, zoals in de kanttekening staat, een pijlenbundel, waaruit Hij neemt wat Hem behaagt om de vervolgers te treffen, Psalm 7:14. Zij zijn allen één leger, één lichaam, zo nauw zien zij verbonden en met zoveel eenheid en eenstemmigheid handelen zij tot bereiking van het doel van hun Schepper. Menen zij Hem ter zee te kunnen bevechten? Hij zal hem daar te sterk zijn, want Hij heeft de wateren van de zee tot Zijn beschikking, zelfs de golven, de meest onstuimige, oproerige wateren, gehoorzamen Hem. Hij roept de wateren van de zee in de loop van Zijn gewone leiding, Hij doet de dampen opklimmen uit de zee, giet ze uit op de aardbodem, als regen, de kleine regen en de grote regen van Zijn kracht, dit werd tevoren

vermeld als een reden om de Heere te zoeken, Hoofdstuk 5: 8, en Hem tot onze Vriend te maken, zoals het hier wordt genoemd als een reden om Hem te vrezen en om Hem niet tot onze vijand te begeren.

4. Hoe rechtvaardig het is, dat God dit vonnis over het volk van Israël velt. Hij vernietigt ze niet door een daad van soevereiniteit, maar door een daad van rechtvaardigheid, want, vers 8, het is een zondig koninkrijk, en de ogen des Heeren zijn er op en zien, dat het zo is, Hij ziet hoe zondig het is, en daarom zal Hij het van de aardbodem verdelgen. Als die koninkrijken, die in naam en belijdenis heilige koninkrijken waren en koninkrijken van priesters, zoals Israël, zondige koninkrijken worden, dan kan men niet anders verwachten dan dat ze afgesneden en aan hun lot overgelaten worden. Zondige koninkrijken, zondige geslachten en zondige personen moeten weten, dat de ogen des Heeren op hen zijn en al hun goddeloosheid zien en er aantekening van houden voor de dag van afrekening en vergelding. En zie nu, hoe weinig dit koninkrijk bij God in tel is, daar het een zondig koninkrijk is, vers 7.

A. Van de betrekking, waarin Hij tot hen stond: Zijt gij Mij niet als de kinderen van de Moren, gij kinderen Israëls? Een droeve verandering! De kinderen Israëls worden als de kinderen van de Moren.
a. Dat waren zij zelf reeds, dat was hun zonde. Het is iets, dat grotelijks betreurd moet worden, dat de kinderen Israëls dikwijls als de kinderen van de Moren worden, de kinderen van godzalige ouders ontaarden en worden het omgekeerde van degenen, die voor hen geweest zijn. Die welopgevoed, en onderwezen waren in de kennis en vreze des Heeren, en een goed begin maakten en veel beloofden, werpen hun belijdenis overboord en worden zo slecht als de ergsten. Hoe is het goud verdonkerd!
b. Zij waren het in Gods oog, en dat was hun straf. Hij telde ze niet meer, al waren zij kinderen Israëls, dan of zij kinderen van de Moren waren. Wij lezen in de aanhef van Psalm 7 van een Cusch, wat door sommigen als Moor verstaan wordt, en toch was hij een Benjaminiet.
Die door geboorte en belijdenis kinderen Israëls zijn, worden, als zij ontaarden, goddeloos en verachtelijk, en zijn voor God niets meer dan de kinderen van de Moren. Dit betekent de verwerping van de ongelovige Joden in de dagen van de Messias omdat zij de leer van Christus niet omhelsden werd het koninkrijk Gods van hen genomen, zij werden beroofd van hun kerk en uit het verbond geworpen, zij werden ais kinderen van de Moren, Hij verwerpt hen, en hun diensten.

B. Zie hoe licht Hij de gunsten telt, die Hij hun geschonken had, zij dachten, dat Hij hen niet kon en niet zou verwerpen, en hen op een lijn stellen met andere volken, omdat Hij voor hen gedaan had, hetgeen Hij voor andere vorken niet gedaan had, waardoor Hij naar hun mening aan hen gebonden was, zodat Hij hen nimmer verlaten kon. "Neen", zegt Hij, "de aan u bewezen gunsten onderscheiden u niet zozeer als gij wel denkt: Heb Ik Israël niet opgevoerd uit Egypteland? Dat heb Ik gedaan, het is zooi maar Ik heb eveneens de Filistijnen uit Kafthor, of Cappadocië gebracht, waar zij inboorlingen, of gevangenen, of beide waren, zij werden genoemd het overblijfsel van het eiland, of land Kaftor, Jeremia 47: 4, en de Filistijnen en de Kaftorieten worden tezamen genoemd, Genesis 10:14. Op gelijke wijze werden de Syriërs opgevoerd van Kir, toen zij daarheen weggevoerd waren, 2 Koningen 16: 9. Als Gods Israël de bijzonderheid van Zijn heiligheid verliest, verliest het de bijzonderheid van Zijn voorrechten, en wat bedoeld was als een gunst van bijzondere genade zal in een ander licht komen te staan, zal van karakter veranderen, en zal een daad van algemene genade worden, als de gelovigen zich gelijk maken aan de wereld, zal God hen met de wereld op een

lijn stellen. En, als wij niet leven in overeenstemming met de verplichting, die wij aan Gods gunsten hebben, verbeuren wij de eer en de troost er van.

5. Hoe goedgunstig God scheiding zal maken tussen het kostelijke en het snode ten dage van de vergelding. Hoewel de goddeloze Israëlieten zullen zijn als de goddeloze Moren, en hun naam van Israëlieten hun niet baten zal, toch zullen de vrome Israëlieten niet als de goddeloze zijn, neen, de Rechter van de ganse aarde zal recht doen, verre van te doden de rechtvaardige met de goddeloze, Genesis 18:25. Zijn ogen zijn tegen dit zondig koninkrijk, om er diegenen uit te zoeken, die zich rein gehouden hebben en tegen de storm oproeien, die zuchten en kermen om de gruwelen van hun land, zij zullen een teken ontvangen ter behoudenis, zodat de verwoesting niet volkomen zal zijn: Ik zal het huis Jakobs niet ganselijk verdelgen, niet allen tegelijk, goeden en bozen tezamen, maar Ik zal onderscheid maken, zoals een rechtvaardig rechter betaamt. Het huis van Israël zal geschud worden gelijk als zaad in een zeef, zij zullen met snelheid heen en weer gedreven, gestoten en geschud worden, maar steeds in Gods handen, in Zijn beide handen, zoals de zeef in de handen van de zifter vers 9: Ik zal het huis Israëls onder alle de heidenen schudden. En overal waar zij geschud en verstrooid zijn, zal God het oog op hen hebben, en zorgen, scheiding te maken tussen het koren en het kaf, wat zijn bedoeling was met het ziften.

a. Van de rechtvaardigen onder hen, die als deugdelijk koren zijn, zal geen een omkomen, zij zullen verlost worden van of door de gemeenschappelijke rampen van het koninkrijk, niet een steentje zal er ter aarde vallen, zodat het vergeten en zoek raakt, want het goede koren is zwaar in vergelijking met het kaf. Welke schuddingen er ook in de wereld mogen zijn, God zorgt en zal op doeltreffende wijze zorgen, dat niemand, die in waarheid de Zijne is, waarlijk ongelukkig is.
b. De goddelozen onder hen, die verhard zijn in hun zonden, zullen allen omkomen, vers 10. Zie welk een toppunt van goddeloosheid zij hebben bereikt. Zij zeggen: Het kwaad zal ons niet genaken, noch ons voorkomen. Zij denken, dat zij onschuldig zijn, en geen straf verdienen, of dat de belijdenis, die zij doen van hun verhouding tot God hen van straf ontheffen en er tegen beveiligen zal, of dat zij in staat zullen zijn de oordelen van God het hoofd te bieden, dat zij zo snel er aan zullen ontvlieden, dat zij hen niet zullen genaken, of dat zij zo waakzaam er tegen op hun hoede zullen zijn, dat zij hen niet zullen voorkomen of verrassen. Hoop op straffeloosheid is de bedrieglijke toevlucht van de onboetvaardige. Maar zie waartoe het tenslotte komen zal: Alle zondaars, die zichzelf aldus vleien en God honen, zullen door het zwaard sterven, het oorlogszwaard, dat voor hen het zwaard van de goddelijke wraak zal zijn, ja, al zijn het ook de zondaars van Mijn volk, want hun belijdenis zal hen niet beschermen. Het kwaad is dikwijls het dichtst bij hen, die het het verst van zich afschuiven. Van Hem, van Wie alle profeten getuigenis geven, geeft ook deze profeet, hier aan het slot getuigenis, en spreekt van die dag, die dagen, die zullen komen, waarin God grote dingen zal doen voor Zijn kerk, door de oprichting van het koninkrijk van de Messias, welks verwerping door de Joden in de voorgaande verzen voorspeld werd, en tevens om die reden de verwerping van de Joden zelf.
De belofte hier wordt toegepast op de planting van de christelijke kerk, waarin zij vervuld is, Handelingen 15:15-17.

Beloofd wordt,
I. Dat door de Messias het koninkrijk van David zal hersteld worden, vers 11, de tabernakel van David wordt het genoemd, dat is Zijn huis en geslacht, dat, hoewel groot en stevig, toch, in vergelijking met het koninkrijk van de hemelen, gering en onvast was als een tent. De strijdende kerk, in haar tegenwoordige staat, wonende als in herderstenten om te weiden, als

in soldatententen om te strijden, is de tabernakel van David. Gods tabernakel wordt die van David genoemd, omdat David verlangde in eeuwigheden in Gods tabernakel te verkeren, Psalm 61: 5.
1. Deze tenten waren vervallen en omgevallen, het koninklijke geslacht was zo verarmd zijn macht verkort, zijn eer bevlekt en in ‘t stof geworpen, want velen van dat geslacht waren ontaard, en verloren in de gevangenschap hun koninklijke vaardigheid. Grote bressen werden er in gemaakt en ten slotte werd het in puin gelegd. Zo was het met de kerk van de Joden, in haar laatste tijd verloor zij haar heerlijkheid, zij was als een vernielde en verscheurde tent, ten opzichte, beide van zuiverheid en voorspoed.

2. Door Jezus Christus werden deze tabernakels opgericht en herbouwd. In Hem had Davids verbond met God zijn vervulling, en de heerlijkheid van dat huis, die niet alleen bezwalkt, maar geheel gezonken was, herleefde, de scheuren werden gedicht en wat aan haar afgebroken was, weer opgericht als in de dagen vanouds, ja, de geestelijke heerlijkheid van het geslacht van Christus overtrof ver de tijdelijke heerlijkheid van het geslacht van David, toen dat het toppunt van zijn bloei had bereikt. In Hem had Gods verbond met Israël eveneens zijn vervulling, en in de kerk van het Evangelie werd Gods tabernakel onder de mensen wederom opgericht, en uit de puinhopen van de Joodse staat opgebouwd. Dat wordt aangehaald op de eerste kerkvergadering te Jeruzalem ten opzichte van de roeping van de heidenen, om uit hen een volk aan te nemen voor Zijn naam. Zo lang de wereld bestaat, zal God er een kerk hebben, en als zij op de een plaats en onder het een volk instort, zal zij elders weer opgericht worden.

II. Dat dat koninkrijk uitgebreid zal worden en zijn gebied zich ver zal uitstrekken door de toetreding van vele landen, vers 12, dat het huis van David het overblijfsel van Edom, en alle de heidenen bezitten zal, dat wil zeggen, dat Christus ze hem geven zal tot zijn erfdeel, en de einden van de aarde tot zijn bezitting, Psalm 2: 8. Die vreemdelingen en vijanden geweest waren zullen gewillige getrouwe onderdanen worden van de Zone Davids, zullen tot de kerk worden toegedaan, of dezulken van hen die naar Mijn naam genoemd worden, spreekt de Heere, dat is, die tot de uitverkiezing van de genade behoren en verordend zijn tot het eeuwige leven, Handelingen 13: 48, want het geldt zowel van de heidenen als van de Joden, dat de uitverkorenen het verkregen hebben, en de anderen verhard zijn geworden, Romeinen 11: 7. Christus is gestorven, opdat Hij de kinderen Gods die verstrooid waren, bijeen zou vergaderen, die naar Mijn naam genoemd worden, zoals hier staat. De belofte is voor allen die daar verre zijn, namelijk zovelen als er de Heere onze God toe roepen zal, Handelingen 2:39 Jacobus verklaart dit als een belofte, dat de overblijvende mensen de Heere zoeken zullen, en alle de heidenen, over welke Mijn naam aangeroepen is. Maar kan op deze belofte staat gemaakt worden? Ja, de Heere zegt het, de Heere doet het, die het doen kan, die besloten heeft het te doen, Wiens machtige genade gebezigd wordt om het te doen, en bij Wie zeggen en doen niet twee zijn, zoals bij ons.

III. Dat in het koninkrijk van de Messias rijkdom en overvloed zal zijn van alle goede dingen, die het land voortbrengt, vers 13: De ploeger zal de maaier genaken, dat wil zeggen: er zal ieder jaar zo’n overvloedige oogst zijn, en zoveel koren binnen te halen, dat hij de hele zomer duren zal, tot aan de herfst toe, als wanneer het tijd is om opnieuw te beginnen te ploegen, en op dezelfde wijze zal de druivenoogst duren tot de zaaitijd, en er zal zo’n overvloed van druiven zijn, dat ook de bergen van zoete wijn zullen druipen in de vaten van de plukkers, en de heuvels, die naakt en kaal waren, zullen vochtig worden en smelten van de vetheid en vruchtbaarheid van de grond. Vergelijk dit met Joël 2:24 en 3:18. Dit moet zeker verstaan worden van de overvloed van geestelijke zegeningen in hemelse dingen, waarmee allen

gezegend zijn en zullen worden, die in oprechtheid tot Christus en de kerk zijn toegedaan, zij zullen overvloedig vervuld worden van de goedheid van Gods huls van de genade en vertroostingen van Zijn Geest zij zullen brood hebben, het brood des levens om hun hart te sterken, en de wijn van de goddelijke vertroostingen om hen vrolijk te maken-inderdaad spijs en drank-, kortom alle weldaden die tot de zielen van de mensen komen van het Woord en de Geest van God. Deze waren lang beperkt geweest tot de wijngaard van de Joodse kerk, goddelijke openbaring en de kracht, die er mee gepaard gaat, werden alleen binnen die kring gevonden, maar in de tijden van het Evangelie zullen de bergen en heuvels van de heidenwereld met deze voorrechten verrijkt worden, door de prediking van het Evangelie van Christus en de belijdenis er van, in welks kracht zij die zullen ontvangen. Toen zeer velen tot het geloof in Christus bekeerd werden, en volken ineens geboren, toen Hij de verkondigers van het Evangelie ten allen tijde deed triomferen in de voorspoed van hun prediking, toen genaakte de ploeger de maaier, en toen de kerken van de heidenen rijk werden in alle rede en in alle kennis, en in alle soorten van geestelijke gaven, 1 Korinthe 1: 5, toen dropen de bergen van zoeten wijn.

IV. Dat het koninkrijk van de Messias dichtbevolkt zal zijn, het land zal vervuld zijn, en de steden eveneens, er zullen monden zijn voor deze spijs, vers 14.
Die gevankelijk weggevoerd waren zullen uit hun gevangenschap teruggebracht worden, hun vijanden zullen niet in staat zijn hen vast te houden in het land van hun gevangenschap, ook zullen zij niet geneigd zijn zich daar te vestigen, maar het overblijfsel zal terugkeren, en zal de verwoeste steden herbouwen en bewonen. Zij zullen zich tot christelijke kerken vormen en de zuivere leer, eredienst en tucht onder hen instellen, naar de keur van het Evangelie, waarbij de steden van Christus zelfbestuur hebben ontvangen, en zij zullen de weldaad en de troost durven genieten, zij zullen wijngaarden planten en hoven maken. Al druipen de bergen en heuvels van wijn, en zijn de voorrechten van de kerk van het Evangelie gemeengoed geworden, toch zullen zij omheinen voor zichzelf, niet om deze voorrechten tot een monopolie te maken, maar om zich deze voorrechten toe te eigenen en te gebruiken, in gemeenschap met anderen, en zij zullen derzelver wijn drinken en derzelver vrucht eten, namelijk van hun eigen wijngaarden en hoven, want die in godsdienstzaken zich inspannen zoals men besloot te doen inzake wijngaarden en hoven, zullen er beide, het voordeel en het genoegen van hebben. Het wenden van de gevangenis van Gods Israël, dat hier beloofd wordt, kan slaan op de vernietiging van de ceremoniële wet, die voor Gods volk lang een juk van de dienstbaarheid was geweest, en hun brengen in de vrijheid, waarmede Christus Zijn kerk heeft vrijgemaakt, Galaten 5:1.

V. Dat het koninkrijk van de Messias zo diep wortel zal schieten in de wereld, dat het nimmer ontworteld worden kan, vers 15: Ik zal ze in hun land planten. Gods geestelijk Israël zal door de rechterhand van God zelf geplant worden, in het land, voor hen bestemd en zij zullen niet meer worden uitgerukt, zoals de vroegere Joodse kerk. God zal er hen voor bewaren, dat zij zichzelf er uitwerpen door een volkomen afval en zal beletten, dat zij er uitgeworpen worden door de boosheid van hun vijanden, de kerk moge onteerd zijn zij zal God niet geheel verlaten, zij moge vervolgd worden, maar zij zal niet geheel door God verlaten worden, zodat de poorten de hel door verleiding noch door verschrikking haar overweldigen zullen.
Twee dingen verzekeren de voortduring van de kerk:
1. Gods schenking aan haar: Het is het land, dat Ik hun gegeven heb, en God handhaaft en bevestigt Zijn schenkingen. Het deel, dat Hij Zijn volk gegeven heeft, is het goede deel, dat nimmer van hen genomen zal worden, Hij herroept Zijn schenking niet en alle machten van de wereld en van de hel zullen die niet krachteloos maken.

2. Haar invloed bij Hem: Hij is de Heere uw God, die het gezegd heeft, en Zijn woord gestand zal doen, de Uwe, o Israël! die in eeuwigheid regeren zal als de Uwe van geslacht tot geslacht. En omdat Hij leeft, zal de kerk eveneens leven.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN VAN

OBADJA

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK VAN DE PROFEET OBADJA

Dit is het kortste van alle boeken van het Oude Testament, het kleinste, en toch mag het niet voorbijgezien worden noch mag men er gering over denken, want deze penning draagt des keizers beeld en opschrift; het draagt het goddelijke stempel. In een korte preek, in een klein boekje, kan veel over God voorkomen, en zij kunnen veel goeds uitwerken, multum in parvo, veel in weinig woorden. ***Norris*** zegt: "Als de engelen boeken moesten schrijven, dan zouden we weinig folianten hebben." Wat kort is, kan zeer krachtig zijn.

Dit boek is getiteld: Het gezicht van Obadja. Wie deze Obadja was, blijkt uit geen enkel Schriftwoord. Sommigen der ouden meenden, dat hij dezelfde was, die hofmeester in Achabs huis was, 1 Koningen 18:3; en indien zij gelijk hebben, dan heeft hij inderdaad eens profeten loon gekregen voor het voeden en verbergen der profeten, waar hij zelf tot profeet geroepen werd. Doch dit is een mening, waarvoor geen grond bestaat. Deze Obadja is waarschijnlijk uit later tijd; sommigen denken, dat hij een tijdgenoot is van Hoséa, Joël en Amos; weer anderen houden het voor zeker, dat hij leefde omstreeks de tijd van de verwoesting van Jeruzalem, toen de kinderen Edoms zich zo onmenselijk verheugden over dien ondergang. Toch was, wat hij schreef, hetgeen hij zag: het is zijn gezicht. Waarschijnlijk was er veel meer, dat hij gesproken heeft, door goddelijke inspiratie daartoe gedreven, maar dit is alles wat God hem deed schrijven, en al hetgeen hij schrijft heeft betrekking op Edom. Het is dwaas van sommigen der Joden te menen, dat, omdat hij slechts profeteert ten aanzien van Edom, hij zelf een Edomiet van geboorte was, doch een proseliet van de Joodsen godsdienst.
Andere profeten profeteerden tegen Edom, en sommigen onder hen schijnen in hun voorzeggingen tegen Edom wat aan zijne profetieën te hebben ontleend, zoals blijkt uit Jeremia 49: 7 enz.; Ezechiël 25:12 enz. In de mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan.

1 Het gezicht van Obadja.

Alzo zegt de Heere HEERE van Edom: Wij hebben een gerucht gehoord van de HEERE, en er is een gezant geschikt onder de heidenen: Staat op, en laat ons opstaan tegen hen ten strijde. 2 Ziet, Ik heb u klein gemaakt onder de heidenen, gij zijt zeer veracht. 3 De trotsheid uws harten heeft u bedrogen; hij, die daar woont in de kloven der steenrotsen, in zijn hoge woning; die in zijn hart zegt: Wie zou mij ter aarde nederstoten? 4 Al verhieft gij u gelijk de arend, en al steldet gij uw nest tussen de sterren, zo zal Ik u van daar nederstoten, spreekt de HEERE. 5 Zo er dieven, zo er nachtrovers tot u gekomen waren (hoe zijt gij uitgeroeid!), zouden zij niet gestolen hebben zoveel hun genoeg ware? Zo er wijnlezers tot u gekomen waren, zouden zij niet een nalezing hebben overgelaten? 6 Hoe zijn Ezau's goederen nagespeurd, zijn verborgen schatten opgezocht! 7 Al uw bondgenoten hebben u tot aan de landpaal uitgeleid; uw vredegenoten hebben u bedrogen, zij hebben u overmocht; die uw brood eten, zullen een gezwel onder u zetten, er is geen verstand in hem. 8 Zal het niet te dien dage zijn, spreekt de HEERE, dat Ik de wijzen uit Edom, en het verstand uit Ezau's gebergte zal doen vergaan? 9 Ook zullen uw helden, o Theman! versaagd zijn; opdat een ieder uit Ezau's gebergte door de moord worde uitgeroeid. 10 Om het geweld, begaan aan uw broeder Jakob, zal schaamte u bedekken; en gij zult uitgeroeid worden in eeuwigheid.
11 Ten dage als gij tegenover stondt, ten dage als de uitlanders zijn heir gevangen voerden, en de vreemden tot zijn poorten introkken, en over Jeruzalem het lot wierpen, waart gij ook als een van hen. 12 Toen zoudt gij niet gezien hebben op de dag uws broeders, de dag zijner vervreemding; noch u verblijd hebben over de kinderen van Juda, ten dage huns ondergangs; noch uw mond groot gemaakt hebben, ten dage der benauwdheid; 13 Noch ter poort Mijns volks ingegaan zijn, ten dage huns verderfs; noch gezien hebben, ook gij, op zijn kwaad, ten dage zijns verderfs; noch uw handen uitgestrekt hebben aan zijn heir, ten dage zijns verderfs; 14 Noch gestaan hebben op de wegscheiding,

om zijn ontkomenen uit te roeien; noch zijn overgeblevenen overgeleverd hebben, ten dage der benauwdheid.
15 Want de dag des HEEREN is nabij, over al de heidenen; gelijk als gij gedaan hebt, zal u gedaan worden; uw vergelding zal op uw hoofd wederkeren. 16 Want gelijk gijlieden gedronken hebt op de berg Mijner heiligheid, zo zullen al de heidenen geduriglijk drinken; ja, zij zullen drinken en inzwelgen, en zullen zijn als of zij er niet geweest waren. 17 Maar op de berg Sions zal ontkoming zijn, en hij zal een heiligheid zijn; en die van het huis Jakobs zullen hun erfgoederen erfelijk bezitten. 18 En Jakobs huis zal een vuur zijn, en Jozefs huis een vlam, en Ezau's huis tot een stoppel; en zij zullen tegen hen ontbranden, en zullen ze verteren, zodat Ezau's huis geen overgeblevene zal hebben; want de HEERE heeft het gesproken.
19 En die van het zuiden zullen Ezau's gebergte, en die van de laagte zullen de Filistijnen erfelijk bezitten; ja, zij zullen het veld van Efraïm en het veld van Samaria erfelijk bezitten; en Benjamin Gilead. 20 En de gevankelijk weggevoerden van dit heir der kinderen Israëls hetgeen der Kanaanieten was, tot Zarfath toe; en de gevankelijk weggevoerden van Jeruzalem, hetgeen in Sefarad is, zij zullen de steden van het zuiden erfelijk bezitten. 21 En er zullen heilanden op de berg Sions opkomen, om Ezau's gebergte te richten; en het koninkrijk zal des HEEREN zijn.

Dit boek handelt geheel en al over Edom, een volk nauw verbonden en dicht grenzend aan Israël en toch een vijand van Jacobs zaad, een volk, dat de vijandschap van hun vader Ezau voor Jacob had overgeërfd. Na de inleiding, vers 1, treffen we hier aan,

I. Bedreigingen tegen Edom en wel.
1. Dat hun trotsheid zou worden vernederd, vers 2-4.
2. Dat hun schatten zouden worden geroofd, vers 5-7.
3. Dat hun wijsheid tot dwaasheid zoude worden, vers 8-9.
4. Dat hun slecht gedrag jegens Israëls God zou gewroken worden, vers l0-15.

II. Beloften vol genade en gunst aan Israël. Israël zal weer worden hersteld en in ere komen en over de Edomieten zegevieren, zijn land en dat van andere naburen erfelijk bezittend, vers 17-20, en het koninkrijk van de Messias zal opkomen door het grote heil, dat aangebracht zal worden. Vers 21.

Obadja 1:1-21

Edom is het volk, tegen hetwelk deze profetie gericht wordt en waaronder sommigen verstaan al de vijanden van Israël, die vroeg of laat ten onder gebracht zullen worden. De rabbijnen denken bij Edom aan Rome. Zij zien er het christelijke Rome in en koesteren er als zodanig een onverzoenlijke vijandschap tegen. Doch, indien wij onder die naam het antichristelijk Rome verstaan, zullen we gedeelten genoeg vinden, die daarop toegepast kunnen worden. En hoewel Edom werd getuchtigd ten tijde van de Maccabeën, zoals het voordien werd vernederd door Josafat, schijnt zijn verwoesting toch evenals van Ezau's verwerping, type te moeten zijn van, en te zien op de vernietiging van de vijanden van de kerk, die het Evangelie belijdt, want alzo zullen al Gods vijanden omkomen. We vinden in Jesaja 34: 5 het zwaard des Heeren, neerdalende op Edom, om aan te duiden de algemene dag van Gods vergelding voor Sions twistzaak, vers 8.
Sommigen hebben terecht opgemerkt, dat het voor het Israëlietische volk een grote bezoeking moest zijn geweest, als zij zichzelf, de kinderen van de beminde Jacob, in moeite zagen, en de Edomieten, het zaad van de gehate Ezau, niet slechts toenemend in welvaart, maar ook nog zich verblijdend over hun verdriet, en daarom maakt God hun de verwoesting van Edom bekend, die totaal en volkomen zou zijn, en die tot hun bekering leiden zou. Nu mogen we hier opmerken,

I. Een oorlogsverklaring aan Edom, vers 1: Wij hebben een gerucht gehoord, of liever een bevel, van de Heere, de God van de legerscharen, Hij heeft het bevelwoord gegeven, het is

Zijn raad en besluit, waaraan men niets veranderen kan en waartegen verzetten niet baat, dat allen, die Zijn volk kwaad doen, zeer zeker kwaad over zichzelf brengen. We hebben een gerucht gehoord, dat God is opgestaan uit Zijn heilige woning en Zijn troon gereed maakt om te richten, en er is een gezant gezonden onder de heidenen, een heraut liever, de een of andere dienaar of boodschapper van de Voorzienigheid, om de volken te ontstellen, of de profeten des Heeren op te wekken die elk volk Zijn last gaven. Degenen, die God gebruikt, roepen elkaar toe: Staat op, schudt uzelf en elkaar wakker, en laat ons opstaan tegen Edom ten strijde. De verbonden strijdkrachten onder Nebukadnezar vuurden zichzelf elkaar aldus aan om samen af te dalen naar dit land: Vergadert u en komt aan tegen haar, zo luidt het in de gelijke profetie over Edom in Jeremia 49:14. Merk op: Als God bloedig werk te doen heeft onder de vijanden van Zijn kerk, zal hij vinden en geschikt maken beide, handen en harten, om dit te doen.

II. Een voorzegging over de goede afloop van die oorlog. Edom zal zeker onderworpen, geplunderd en neergestoten worden, want alles, waarop het vertrouwde, zal het ontvallen en van geen nut zijn en evenzo zullen alle vijanden van Gods kerk in die dingen teleurgesteld worden, waarin zij hun steun zochten.
1. Vertrouwen ze op de plaats, die zij innemen in de rij van volken op hun invloed over hen en de belangstelling in hen? Dat zal alles minder worden, vers 2: Zie, Ik heb u klein gemaakt onder de heidenen, zodat geen enkele van uw naburen naar uw vriendschap zal streven of een verbond met u zal wensen aan te gaan, gij zijt zeer veracht onder hen en men ziet op u neer met minachting, als op een dwaas en ontrouw volk. En aldus heeft de trotsheid uws harten u bedrogen, vers 3. Let er op:
a. Zulken, die goed van zichzelf denken, zijn geneigd te menen dat anderen ook zo over hen denken, doch als dit op de proef wordt gesteld, dan bemerken ze, dat ze zich vergist hebben, en aldus bedriegt hun trotsheid hen en richt hen ten gronde.
b. God kan gemakkelijk diegenen neerwerpen, die zichzelf hebben verheven, en Hij zal een middel vinden om dit te doen, want Hij weerstaat de hovaardige, wij zien dan ook menigmaal zulken, die eens zeer groot scheen en erg gevierd en bewonderd worden, vernederd en veracht.

2. Stellen zij hun vertrouwen op de natuurlijke zowel als op de kunstmatige verdedigingsmiddelen van hun land en verblijden ze zich over de voordelen, die ze daardoor bezitten? Deze zullen hen ook bedriegen. Zij woonden in de kloven van de steenrotsen als een adelaar in zijn nest en hun woning was hoog, niet slechts boven hun naburen verheven, waarop zij trots waren, maar ook versterkt tegen hun vijanden waardoor zij zich veilig voelden, zo hoog was hun woning, dat zij buiten bereik van enig gevaar lag. Merk nu eens op:
a. Wat Edom zegt in de trotsheid zijns harten: Wie zou mij ter aarde neerstorten? Edom spreekt hier een vertrouwen op eigen kracht uit, en tevens een verwachting van Gods oordelen, alsof de Almachtige Edom niet zou kunnen overwinnen. Wat betreft alle zijn tegenpartijders zelfs God zelf, blaast die aan, Psalm 10: 5 doet hen allen op Edom aankomen. Hun vader Ezau had zijn eerstgeboorterecht verkocht, en toch verhieven zij zichzelf alsof aan hen nog steeds had behoord de uitnemendheid van de waardigheid en macht. Velen verbeuren hun voorrechten en beroemen zich er toch nog op. Omdat Edom hoog is en verheven, verbeeldt het zich, dat niemand het neer kan storten. Let er op, dat vleselijke gerustheid een zonde is, die de mensen het allergemakkelijkst begaan in de dagen van overdaad, macht en voorspoed, en die hen, evengoed als andere zonden, rijp maakt voor hun val en deze nog vergroot, als hij komt.
b. Wat God hierop antwoordt, vers 4. Als de mensen de Almachtige durven uitdagen, neemt Hij die uitdaging aan: Wie zou mij ter aarde neerstorten? vraagt Edom. "Ik zal het doen",

antwoordt God. "Al verhief gij u gelijk de arend, die zich hoog verheft en zijn nest in hoge plaatsen bouwt, ja zelfs, al stelde gij uw nest tussen de sterren, dat is hoger dan ooit een arend vloog, dit bestaat slechts in uw eigen verbeelding, en van daar zal Ik u neerstoten. Dit troffen we ook aan in Jeremia 49:15, 16. Merk op: Zondaren zullen zeker beschaamd gemaakt worden over hun trotsheid, als hun vernedering daar is, en over hun gerustheid, wanneer hun valse steunsels hun ontvallen.

3. Vertrouwen ze op hun weelde en schatten, overvloed van geld en goed wordt immers als de zenuw van de oorlog beschouwd? Is hun geld het, waarop ze hun hoop gesteld hebben? Is het hun sterke stad? Naar hun eigen mening is dit zo, maar het geld zal hen eerder blootstellen dan beschermen. Het zal de vijand aanlokken, en hij zal het tot zijn prooi maken en de mensen daarbij om hun rijkdom, verzen 5, 6. Veel, wat hiermee overeenstemt, troffen we aan Jeremia 49: 9, 10. Maar in onze tekstwoorden vinden we tussen haakjes: hoe zijt gij uitgeroeid! gij en al uw bezittingen. De profeet voorzegt, maar betreurt, dat de draad van hun welvaart wordt afgesneden. Hoe zijt gij gevallen en hoe groot is uw val! Wat zijt gij gevoelloos geworden! aldus brengt het Chaldeeuwsch het onder woorden. Hoe dwaas zijt gij onder deze verwoesting aanrichtende oordelen, alsof zij niet meer waren dan gewone slagen! Doch hij toont aan, dat het een volkomen ondergang zal wezen en geen gewone ramp, want:
a. Het is niets buitengewoons voor hen, die rijk zijn, dat hun wat ontstolen wordt en ze een weinig uit het vele moeten verliezen. Dieven komen op rijken af (want waar het lichaam is, aldaar zullen de arenden vergaderd worden), rovers komen bij nacht en stelen, wat zij nodig hebben, datgene waarop zij het gemunt hebben, zij stelen niet meer dan ze mee kunnen nemen en uit een grote voorraad wordt dit nauwelijks gemist. Zij, die boomgaarden of wijngaarden beroven, voeren slechts mee wat zij geschikt achten, maar zij laten wat druiven, wat fruit voor de eigenaar achter, die misschien gemakkelijk dit verlies draagt en het weer spoedig te boven is. Doch,
b. het zal aldus niet met Edom zijn, zijn welvaart zal geheel weggenomen worden, en niets zal de handen van het verwoestende leger ontsnappen, zelfs het kostbaarste en dat, wat het meeste waarde heeft, niet, vers 6. Hoe zijn Ezau's goederen, de goederen, waarop hij zijn hart stelt en waarin hij zijn geluk vindt, zijn goede, zijn beste goederen, hoe zijn deze goederen, die met zoveel zorg verkregen waren en verborgen gehouden werden, hoe zijn ze nu door de vijand nagespeurd en genomen! Hoe zijn zijn verborgene goederen, zijn verborgen schatten geroofd, weggevoerd en opgezocht! Zijn geheime voorraden, die vele jaren verborgen waren geweest, vallen nu de vijand ten buit. Let er op, aardse schatten, hoe goed weggesloten en kunstig verborgen, kunnen niet zo veilig opgeborgen worden, of dieven kunnen doorbreken en ze stelen, het is daarom wijs zichzelf schatten te vergaderen in de hemel.

4. Vertrouwen ze op aangegane verbonden met naburige staten en heersers? Ook dit zal hen bedriegen, vers 7. Al uw bondgenoten alle zonder onderscheid, de Ammonieten en de Moabieten en andere voorname bondgenoten, die in vrede met u leefden, die een aanvallend en verdedigend verbond met u sloten, die plechtig verklaarden u niet alleen geen kwaad te zullen doen, maar ook, zoveel in hun vermogen was, u bij te staan, die uw brood aten die door u goed behandeld en onderhouden werden, die leefden van uw goederen, hebben u bedrogen. Hun soldaten hadden vrije toegang in uw land en werden zelfs als hulptroepen in dienst genomen, zij hebben u zelfs tot aan de landpalen uitgeleid, zij bewezen uw gezanten grote eer en brachten hen op hun terugreis zelfs tot de uiterste grenzen van hun land, zij scheen verlangend u te dienen met hun strijdkrachten, als gij er behoefte aan mocht hebben en togen met u af tot aan de grenzen, totdat gij juist slaags zou raken met de invallenden vijand, maar dan:

a. Hebben zij u bedrogen, zij vluchtten weg en trokken terug, toen gij in grote nood waart, en bleken te zijn als een gebroken rietstaf in de hand van de vermoeide reiziger en als uitgedroogde beken, die de dorstige reiziger geen lafenis bieden. Zij boden dus geen steun, noch gaven verademing. Ja zelfs,
b. hebben ze u overwonnen, zij waren te hard voor u in het u opgelegde verdragen door hun bedrieglijken raad hebben ze u ten val gebracht. Ze voerden u het gevaar tegemoet om u daar als een prooi de vijand in handen te doen vallen. Let er op: Zulken, die vlees tot hun arm stellen, zullen zien, dat de mensen zich tegen hen keren. Toch was dit nog niet het ergst.
c. "Zullen zij een gezwel onder u zetten, dat wil zeggen: zij hebben dat onder u gezet tot steun en hulp, tot een fundament om op te bebouwen, tot een kussen om op te rusten, wat niet anders zal blijken te zijn dan een gezwel, een wond, niet door doornen veroorzaakt, maar door zwaarden." Als God onder ons de armen van Zijn macht en liefde uitstrekt, dan zullen die ons steunen en tot kracht zijn, onze Verbondsgod zal ons nooit beschamen. Doch als wij ons betrouwen stellen. op onze bondgenoten en op dat, wat zij onder ons zetten, zullen we dit tot een gezwel en oneer voor ons kunnen zien worden. En let nu op het rechtvaardige vonnis over Edom, hier uitgesproken, omdat hij vertrouwde op hen die hem aldus bedrogen: "Er is geen verstand in hem", immers ware dit niet zo geweest, dan zou hij zich niet, door ‘t stellen van te veel vertrouwen, in hun macht hebben gegeven. Merk op: Zij tonen geen verstand te hebben die, wanneer zij aangezet worden op de Schepper te vertrouwen, zichzelf bedriegen door hun oog van de Schepper af, slechts op het schepsel te richten.

5. Vertrouwen ze op het staatsmansbeleid van hun raadslieden? Vers 8 leert, dat ook dit vergeefs is. Edom was beroemd geweest om zijn grote staatslieden, mannen van wetenschap en ondervinding, die aan ‘t roer van ‘t bestuur stonden en meesters in staatsmanskunst waren, die in al hun verdragen toonden, dat de scherpte van hun blik die van hun naburen overtrof. Doch nu zijn de raadslieden dwazen geworden, en dit is ‘t werk van de wijzen God: Zal het te die dage zijn, dat Ik de wijzen uit Edom zal doen vergaan? Als mensen zullen zij vallen door het zwaard, tezamen met de anderen, Psalm 49:11, en hun wijsheid zal hen niet behouden, als wijze mensen zullen ze verdwaasd worden in al hun raadslagen, hun wel overdachte plannen zullen verijdeld worden, de genomen maatregelen niet doeltreffend blijken en juist die plannen, waarbij zij en zichzelf en de algemene belangen meenden te dienen, zullen beider verderf zijn. Aldus vergaat de wijsheid van Theman, zie Jeremia 49: 7.
Dit was
a. De gerechte straf over hun dwaasheid om op menselijke hulp hun betrouwen te stellen: Er is geen verstand in hen, vers 7. Zij hebben er geen begrip van, op een levende God, een God van waarheid te vertrouwen, maar stellen hun vertrouwen in mensen, die zwak, wispelturig en vals zijn, en daarom zal God hun verstand doen vergaan. Merk op, dat God zulke mensen verstand ontzegt, die het slechts gebruiken om buiten gevaar en niet om buiten de zonde te blijven. Hij, die dwaas wil zijn, laat hem dwaas blijven.
b. De voorloper van hun ondergang. Een volk is stellig ten ondergang aangewezen, als God voor de ogen van hen, die als raadslieden van de kroon zijn aangewezen, dat verbergt, wat aan de vrede van ‘t land dienstig is. "Quos Deus vult perdere, eos dementat" -God maakt uitzinnig zulke, die Hij van plan is te verdelgen, Job 12:17.

6. Vertrouwen zij op de sterkte en de moed van hun soldaten? Deze zijn immers niet slechts krachtig gebouwd, maar ze zijn ook mannen van geest en moed, die een vijand het hoofd durven bieden en van geen wijken weten? Maar zie nu vers 9: Uw helden, o Theman! zullen versaagd zijn, de moed zal hun ontbreken opdat een ieder uit Ezau’s gebergte door de moord worde uitgeroeid, en niemand ontkome. De zwakke en krachteloze en de ongewapende moet natuurlijk wel vallen in de hand van de verwoester, als de helden versaagd zijn en niet slechts

de dag verliezen, maar ook hun leven, omdat zij hun geestkracht verloren hebben. Huilt, gij dennen, dewijl de cederen gevallen zijn, Zacharia 11:2.

Merk op: De machtige dood of ontbinding blijkt dikwijls de dood en ondergang van velen te zijn. Het is vergeefs op machtigen om bescherming zich te verlaten, als wij geen almachtig God hebben, die voor ons is, veel minder nog zal ‘t ons baten, als wij een almachtig God tegen ons hebben. Wanneer we nu Edoms oordeel gelezen hebben, hetwelk niets minder inhoudt dan zijn algehele verwoesting, rijst van zelf de vraag: Wel, wat kwaad heeft hij bedreven? Wat is de reden van Gods twistzaak met hem? Vele dingen waren ongetwijfeld niet recht in Edom. De Edomieten waren een zondig volk en een volk vol van ongerechtigheid. Maar die een zonde, die hun ten laste wordt gelegd, die als het ware de maat vol maakt en al dit kwaad over hen brengt, die zonde, waarvan ze hier worden beschuldigd, waarvan ze overtuigd zijn en waarom zij veroordeeld zijn, is het geweld, dat zij hadden gepleegd aan ‘t volk Gods, vers 10: Het is om het geweld aan uw broeder Jakob, om die oude en overgeërfde wrok, die gij het volk Israëls toedraagt, dat al deze schaamte u zal bedekken en gij zult uitgeroeid worden in eeuwigheid.
Let er op, dat onrecht, de mensen aangedaan hoon is voor God de rechtvaardige God, die gerechtigheid liefheeft en het kwade haat. Als de Rechter van de gehele aarde, zal Hij recht doen aan hen, die onrechtvaardig lijden, en wraak doen over dezulken die onrecht doen. Alle geweld, alle ongerechtigheid is zonde, maar dit kwaad wordt nog erger als het zich richt,
1. Tegen iemand van ons eigen volk. Het is geweld, aan uw broeder begaan, uw naaste bloedverwant, voor wie gij behoorde te wezen een goël -een verlosser-, die gij volgens plicht moest helpen, als anderen hem onrecht deden.
Gij geeft lastering uit en handelt verkeerdelijk tegen de zoon uwer moeder, dit maakt de zonde ontzaglijk groter, Psalm 50:20. Of
2. Nog te meer, als dit kwaad wordt bedreven tegen iemand van ‘t volk Gods. Uw broeder Jacob is in ‘t verbond met God en Hem welgevallig. Gij haat hem, die God heeft liefgehad, en omdat God hem heeft liefgehad, hem, wiens zaak God ter harte neemt en met zorgvuldige waakzaamheid zal bepleiten, en in wiens welzijn God zoveel genoegen schept, dat Hij het hem aangedane geweld beschouwt als Hemzelf aangedaan. Wie Jacob aanraakt, raakt de oogappel van Jakobs God aan. Zodat het "crimen laesae majestatis" –hoogverraad- is, waarom Edom een onterende straf moet verwachten: Schaamte zal u bedekken, en een straf, die u ten onder brengt, gij zult in eeuwigheid uitgeroeid worden.

In de volgende verzen worden we meer in ‘t bijzonder bepaald bij:
I. Welk het geweld was, dat Edom beging tegen zijn broeder Jakob, en wat de gronden voor deze beschuldiging zijn. Het blijkt niet, dat de Edomieten zelf een inval in Israël deden doch dit was meer onmacht dan welgezindheid zij waren boos genoeg om dit te doen, maar niet van gelijke kracht. Doch dat, waarvan zij beschuldigd worden, is hun barbaars gedrag jegens Juda en Jeruzalem, toen deze in grote nood waren en verwoest zouden worden, waarschijnlijk door de Chaldeeën of bij gelegenheid van de een of andere ramp, die over de doden kwam. Zij schijnen de Joden altijd een kwaad hart te hebben toegedragen. Zie Psalm 137: 7 waar de Edomieten dit ook ten laste gelegd wordt, immers daar staat: Heere, gedenk aan de kinderen Edoms, aan de dag van Jeruzalem, die daar zeiden: Ontbloot het, ontbloot het, en zie verder Exodus 25:12.
In de verzen 12-14 wordt hun duidelijk voorgehouden wat zij gedaan hebben, waar hun gezegd wordt wat ze niet hadden moeten doen: Gij zou niet gezien hebben, noch had gij door de poort van mijn volks moeten ingegaan zijn. Merk op: Als we acht slaan op onszelf is het nuttig, dat we onze handelingen toetsen aan ‘t geen we behoorden gedaan te hebben, ons gedrag plaatsen tegenover het gebod, opdat wij mogen ontdekken, waarin wij gefaald hebben,

wat wij hebben gedaan, wat niet behoorde gedaan te worden. Wij behoorden niet te zijn geweest, waar we waren op die tijd, we moesten niet in dit of dat gezelschap hebben vertoefd, hadden niet moeten zeggen, wat we zeiden noch zouden ons die vrijheid veroorloofd mogen hebben, die wij genomen hadden. Als aldus de zonde beschouwd wordt in de spiegel van de wet, zal ze zeer zwart blijken te zijn.

Laten we er nu eens op letten:
1. In welke toestand was Juda en Jeruzalem, toen de Edomieten zich zo laaghartig jegens hen gedroegen en hen hoonden?
a. Het was een dag van benauwdheid voor hen, vers 12. Een dag van hun verderf, zo luidt het driemaal in vers 13. Voor de Edomieten was het een dag van voorspoed en vrede, voor de Israëlieten een dag van benauwdheid en verderf, want gewoonlijk begint het oordeel van het huis Gods. Kinderen worden getuchtigd, doch vreemden laat men met rust.
b. Het was ten dage van hun ondergang, vers 12, toen beide, stad en land, verwoest werden, ten ondergang gebracht werden.
c. Het was ten dage, dat de vreemden Jeruzalems poorten introkken, toen de stad, na een lang beleg, ontbloot werd en de voorname hoofdlieden van het leger van Babels koning kwamen en zaten in de poorten als rechters van het land, toen zij het lot wierpen over de roof uit Jeruzalem, zoals de soldaten dit deden over de klederen van Christus, om elk van de overwinnaars hun deel toe te wijzen, zowel van de goederen als van het land of wel, zij wierpen ‘t lot om te beslissen, waar zij hun aanval zouden doen.
d. Het was een dag, dat de uitlanders zijn leger gevangen wegvoerden, vers 11, de soldaten krijgsgevangen maakten en ze wegvoerden in armoede en schande naar hun eigen land en wel in zulk een menigte, dat ze waren als een leger.
e. Het was ten dage, dat uw broeder, die lang en rustig in zijn eigen land had gewoond, een vreemdeling werd, een banneling in een vreemd land. Nu de Joden zich in zo’n beklagenswaardige toestand bevonden, was het de plicht van de Edomieten geweest-zij waren toch naburen en broeders-medelijden met hen te hebben en hen te helpen. Zij hadden hen moeten troosten en hen hun sympathie moeten bewijzen. Zij hadden moeten beven bij de gedachte, dat hun beurt nu te komen stond, want als dit aan het groene hout geschiedt, wat zal dan aan het dorre gebeuren?

Maar, 2. Zie hoe de Edomieten zich gedroegen jegens hun broeders, die in grote nood waren waarom zij ook hier veroordeeld worden.
a. Zij zagen met welgevallen de smart van ‘t volk Gods, zij stonden er tegenover, vers 11, veraf, toen ze hun buren, die in grote ellende waren hadden ter hulp moeten snellen, en zij moesten niet gezien hebben op de dag van hun broeders, op hun smart, vers 12, 13, met een onverschillig oog, zoals de priester en de Leviet deden, die de gewonde man wel zagen, maar tegenover hem voorbijgingen, zonder dat hun medelijden opgewekt werd. Zij, die gewoon toeschouwer blijven bij het leed en de smart, die hun buren treft, terwijl ze als helper hadden kunnen optreden, zullen veel te verantwoorden hebben Doch dit was niet alles, daar was spot in hun oog, ook voldoening en vermaak. Zij zagen toe en lachten, daar zij Israël in groten nood zagen, zeggend: Aha! zo willen wij het hebben. Het smartelijk schouwspel, dat Jeruzalems ondergang bood, was voedsel voor hun oog, dat zo lang had verlangd dit te aanschouwen. Merk op: We hebben wel degelijk erop te letten hoe we neerzien op de smarten van onze broeders, kunnen we niet met tederheid en medelijden er op neerzien, dan is ‘t beter onze blik af te wenden: Gij zou niet gezien hebben, zoals gij deed, op de dag van uw broeder.

b. Zij zegevierden over hen en hoonden hen, zij gaven hun verwijten en verheugden zich met hun metgezellen over de smarten van hun broeders. Zij verblijdden zich over de kinderen van

Juda ten dage van hun ondergang. Zij waren niet zo wel gemanierd om het vermaak, dat zij in Juda's verwoesting schepten, te verbergen, ook huichelden ze niet, maar kwamen hier openlijk, ruw en brutaalweg voor uit. Zij verblijdden zich over hen, behandelden hen verachtelijk en onbeschaamd. Zulke, die zich kunnen verheugen over anderen, voornamelijk over Israëlieten, ten dage van hun benauwdheid, bezitten de geest van de Edomieten.

c. Zij maakten hun mond groot (dit is de letterlijke betekenis van het woord) tegen Israël, spraken met verachting over 't lijden van de Israëlieten en met een gevoel van trots over de veiligheid en welvaart van Edom, alsof uit de verschillende toestanden, waarin zij nu verkeerden, mocht worden afgeleid, dat Ezau nu de beminde en de gunsteling des hemels was en Jakob werd gehaat en verworpen.
Let er op, dat zij, die zich verheffen en trots worden, wanneer zij de vernederingen en verdrietelijkheden zien, die anderen treffen, moeten verwachten, dat op de een of andere manier voor hen ook een tijd zal komen van bittere nederwerping.

d. Zij gingen zelfs nog verder, want zij gingen door de poort van Gods volk binnen, ten dage van hun verderf en strekten hun handen uit aan Zijn leger. Hoewel ze niet aan de verovering hadden deelgenomen, hielpen ze toch aan 't plunderen en hadden hun deel aan de buit, vers 13. Jeruzalem leg ommanteld, en toen gingen zij binnen, haar rijkdom lag verspreid en zij grepen er naar om die voor zichzelf te houden, zich verontschuldigend door te zeggen, dat indien zij niet hun handen er naar uitstrekten, alles toch verloren zou gaan, alsof dit niet was het nemen van wat eens anderen was. Babylon verwoest Jeruzalem, maar doordat Edom aan de buit deel heeft, wordt hij "particeps criminis", deelnemer aan de misdaad en met hem zal afrekening gehouden worden als met een medeplichtige "ex post facto, " na het feit.
Merk op: Zij, die zichzelf menen te verrijken met de verliezen van het volk Gods zullen zich slechts armer zien worden, en zij die menen, dat zij alles hun eigendom mogen noemen, wat ten dage van grote benauwdheid onder hun bereik valt, bedriegen zich.

e. Toch deden zij nog erger dingen: niet alleen beroofden zij hun broeders, maar zij vermoordden hen ten dage van hun verderf en strekten hun taanden niet slechts uit aan hun goederen, maar ook aan hun personen, vers 14. Toen het zegevierend zwaard van de Chaldeeën zijn bloedig werk deed te midden van de Joden, ontvluchtten er velen en waren ver op weg zich door de vlucht te redden, toen de Edomieten verscheen die hen laaghartig tegenhielden, op de wegscheiding stonden, waar verscheiden wegen samenkwamen, om daar de van alle zijden toestromende, bevende Israëlieten, die hun best deden aan de woede van hun vervolgers te ontkomen, op te wachten.
Sommigen van hun doodden zij wreed of vermoordden zij laaghartig, anderen namen ze gevangen om ze aan de vervolgers uit te leveren, en dit alles alleen om zich bij deze in de gunst te dringen, omdat die nu de overwinnaars waren. Zij moesten niet zo wreed geweest zijn jegens hen, die aan hun barmhartigheid waren overgegeven en hun nooit enig kwaad hadden gedaan noch waarschijnlijk ooit zouden doen. Zij moesten hen niet hebben verraden, die ze zo schoon in de gelegenheid waren te beschermen, maar zodanig zijn de barmhartigheden des goddelozen. Men kan dit niet lezen of men voelt een sterk gevoel van medelijden in zich opkomen jegens hen, die zo laaghartig behandeld werden, die, toen ze het zwaard van een open vijand ontvluchtten en meenden, buiten zijn bereik te zijn gekomen, in en door het zwaard van een verraderlijker buurman vielen van wie ze geen kwaad duchtten. Ook kan men dit niet lezen zonder in hoge mate verontwaardigd te worden jegens hen, die zo onmenselijk wreed konden zijn tegen degenen, die zozeer 't voorwerp van medelijden hadden moeten vormen.

f. In dit alles voegden ze zich bij de openlijke vijanden en vervolgers van Israël: Gij waart zelfs als een van hun, een medeplichtige even schuldig als de hoofdaanlegers. Hij, die zich bij kwaaddoeners aansluit en hen helpt en aanhitst bij hun boze daden, zal met hen op een lijn worden gesteld, en hij zal zijn loon ontvangen als elk van hun.

II. Wat de schaamte is, die hen voor deze hun geweldenarij bedekken zal.
1. Spoedig zal het hun duidelijk worden, dat de beker rondgaat, de beker van de toorn, en eenmaal zelf in dezelfde ellendige toestand zijnde als waarin het Israël Gods nu is, zullen ze beschaamd zijn, wanneer ze er aan denken, hoe zij in Israëls val behagen schepten vers 15. De dag des Heeren is nabij, over alle de heidenen, waarop God met zware beproeving tegemoet zal treden, allen, die Zijn kerk in beroering brachten. Hoewel Gods oordelen een aanvang nemen bij het huis Gods, zo zullen ze daar toch niet eindigen. Niet te weten hoe spoedig ons zelf alles kan overkomen, moest ons volkomen weerhouden, over anderen leed ons te verheugen.

2. Hun vijandschap jegens het volk Gods en het kwaad, dat zij het deden, zal aan hen zelf bezocht worden: Gelijk als gij gedaan hebt, zal u gedaan worden. De rechtvaardige God vergeldt volken, zowel als personen naar hun werken, en de straf is dikwijls precies in overeenstemming met de zonde: zij, die anderen bedrieglijk behandeld hebben, ondergaan eenzelfde lot. De rechtvaardige en ijverige God zal tijd en wijze vinden om het kwaad, Zijn volk aangedaan, op hen, die dit deden, te wreken. Want gelijk gijlieden gedronken hebt op de berg Mijner heiligheid, vers 16, dat wil zeggen, want als ‘t volk, dat God belijdt, dat de berg van Zijn heiligheid bewoont, diep gedronken heeft uit de beker van de smart (en zijn vertoeven op de berg van de heiligheid, zijn behoren tot Sion kon het niet redden) zo zullen alle de heidenen drinken, op hun beurt, uit dezelfde bittere beker. Want, als God kwaad brengt over de stad, die naar Zijn naam wordt genoemd, zullen zij dan ongestraft blijven, die nooit Zijn naam kenden? Zie Jeremia 25: 9 En het is een deel van Edoms last, Jeremia 49:12, degenen, welker oordeel het niet is de beker te drinken (die reden hadden te menen er vrij te zijn) hebben ganselijk gedronken, en zou Edom, het volk van Gods toorn onschuldig gehouden worden? Neen, maar gij zult ganselijk drinken, de beker van de zwijmeling zal v m de hand van Gods volk genomen en gezet worden in de hand van dien, die u bedroefd heeft, Jesaja 51:22, 23. Ja, zij kunnen zelfs verwachten, dat ten dage van hun benauwdheid hun toestand erger zal zijn dan die van Israël was, te zijn dage, want,

a. De smarten van Gods volk waren steeds voor een ogenblik en spoedig ten einde, maar Zijn vijanden zullen voortdurend drinken uit de wijn de toorn van Gods, Openbaring 14:10.
b. De droesem wordt bewaard voor de goddelozen van de aarde Psalm 75: 9, Zij zullen die uitzuigende (volgens de Engelse kanttekening: uitdrukkende) drinken en wel tot de bodem toe.
c. Het volk Gods, hoewel het voor een tijdje zwijmelwijn mocht drinken, Psalm 60: 5, zal herstellen en weer tot zichzelf komen, maar de heidenen zullen drinken en zijn alsof zij niet geweest waren, daar zal geen overblijfsel noch herinnering van hen zijn, maar zij zullen geheel verdelgd en uitgeroeid worden. Laat aldus al uw vijanden vergaan, o Heer! Aldus zullen zij omkomen, als zij zich niet bekeren. Nadat met de verdelging van de vijanden van de kerk gedreigd is, welke haar voltooiing in de grote dag van de vergelding zal zien, en dat oordeel, waarvoor Christus eens in de wereld kwam en weder zal komen, aan de vijanden van de kerk voltrokken zal worden, -volgen hier heerlijke beloften aangaande de redding van de kerk, waarmede deze profetie, evenals die van Joël en Amos, besluit. Deze profetie moge gedeeltelijk haar vervulling zien in de terugkeer van de Joden uit Babel, die plaats vond, ondanks de blijdschap, die Edom over hun gevangenschap aan de dag legde, alsof deze

eeuwig zou duren, toch vinden deze beloften eerst haar volle vervulling in ‘t grote heil, door Jezus Christus aangebracht, waarvan alle profeten getuigen. Hier wordt beloofd:

I. Dat er redding zal zijn op de berg Sion die heilige berg, waar God Zijn gezalfde Koning zet, Psalm 2: 6: Op de berg Sions zal ontkoming zijn, vers 17. De verstoring zal niet algemeen zijn, zie de Engelse kanttekening. Een overblijfsel uit Israël zal behouden worden op de berg van Mij heiligheid, vers 16. God stelde voor de Joden wegen open tot ontkoming, als afschaduwing van onze verlossing door Christus. Maar de berg Sion is de leer van het Heilig Evangelie, waarvan de Nieuwtestamentische wet zal uitgaan, Jesaja 2:3. Daar zal redding aangeboden worden en daar zal er om gebeden worden, aan de kerk des Evangelies zullen allen toegevoegd worden, die zalig zullen worden, en voor dezulken, die in geloof en hoop tot deze berg Sion komen, zal er ontkoming zijn van de toorn, ontheffing van de vloek, verlossing van zonde, dood en hel, terwijl zij, die verre blijven, aan ‘t verderf prijs gegeven zullen worden.

II. Dat, waar redding bestaat, heiligmaking volgen zal: En hij zal een heiligheid zijn om de kinderen Sions voor te bereiden en geschikt te maken voor deze ontkoming, want waar God glorie wil, daar geeft hij genade. Tijdelijke ontkomingen zijn inderdaad voor ons in genade gewrocht, als zij gepaard gaan met heiligheid, als er in ons een ontvankelijkheid is gewerkt, waardoor wij ze met liefde en dank aan God ontvangen, als wij geheiligd worden, dan zijn zij aan ons geheiligd. Heiligheid zelf is een grote ontkoming en een onderpand van die eeuwige redding, waarnaar wij uitzien. Daar op de berg Sion, in de kerk des Evangelies, zal heiligheid zijn, want dat is het, wat Gods huis in eeuwigheid zal sieren, en het grote plan, in ‘t Evangelie en deszelfs genade neergelegd, is: heiligheid te planten en te bevorderen. Daar zal zijn de Heilige Geest, daar zullen de heilige ordinantiën zijn, de heilige Jezus zal er wezen en een uitverkoren overblijfsel van geheiligden, in welke en onder welke de heilige God met vreugde wonen wil. Merk op: Waar heiligheid is daar zal ook ontkoming zijn.

III. Dat deze uitredding en heiliging zich zal verspreiden, meer de overhand zal krijgen en veld winnen in de wereld: Die van de huize Jakobs, zelfs die van deze berg Sion, waar ontkoming is en heiligheid verkregen wordt, zullen hun erfgoederen erfelijk bezitten, dat wil zeggen: de kerk van het Evangelie zal onder de heidenen geplant worden en de aarde vervullen. De apostelen van Christus zullen door hun prediking beslag leggen op de harten van de mensen voor Hem, wiens boodschappers en dienstknechten zij zijn. En als zij de harten bezitten, zullen zij hun erfgoederen erfelijk bezitten, want zij, die zich aan de Heere hebben overgegeven, geven alles wat zij hebben aan Hem. Toen Lydia’s hart Christus aannam, stond haar huis voor Zijn dienstknechten open. Toen de heidense volken toegedaan werden tot de volkeren, die zalig werden. bekeerd werden, wandelden in het licht des Heeren, en hun heel rijkheid en eer in het nieuwe Jeruzalem brachten, Openbaring 21:24, toen bezaten die van de huize Jakobs hun erfgoederen erfelijk.
Dit is gedeeltelijk vervuld door het planten van de Christelijke godsdienst in de wereld en zal meer en meer zijn vervulling zien, waar de troon van Christus Satans zetel verdrijft, en de zegetekenen van Zijn overwinning verrijzen op de puinhopen van het koninkrijk van de boze.

Hier nu wordt voorzegd,
1. Hoe deze erfgoederen zullen worden verkregen en hoe alles wat aan de verkrijging ervan in de weg mocht staan, vernield zal worden vers 18. Jacobs huis zal een vuur zijn, en Jozefs huis een vlam, want hun God is, en zal zijn, een verterend vuur, en Ezau’s huls zal tot een stoppel zijn, gemakkelijk verslonden en verteerd door dit vuur. Dit heeft haar vervulling gezien,

a. In de bekering van velen door de genade van Christus. Het Evangelie in de huize Jacobs en Ezau's verkondigd en daar aangenomen en beleden, zal als een vuur en vlam zich om harde harten te doen smelten en zacht te maken en het vuil en 't bederf van de zonde weg te nemen, opdat zij gereinigd en gelouterd mogen worden met de geest des oordeels, en door de Geest van de uitbranding. Als Christus komt, zal Hij zijn als het vuur eens goudsmids Maleáchi 3:1, 2.
b. In de ontsteltenis van al de onboetvaardige, onverzoenlijke vijanden van het Evangelie van Christus, die het tegenstaan en alles wat zij kunnen aanwenden, om de bloei van het koninkrijk van Christus te verhinderen. De dag des Evangelies is een dag, die brandt als een oven, waarop alle hoogmoedigen en al wie goddeloosheid doet een stoppel zalen zijn Maleáchi 4:1. Jacob en Jozef zullen als een vuur en een vlam zijn, want zij die zich met hen bemoeien om hun schade toe te brengen, zullen ondervinden, dat zij dit tot hun eigen grote schade doen, zij zullen namelijk voor hen zijn als een vurige fakkel onder de schoven, Zacharia 12: 6. Het woord Gods in de mond van Zijn dienaren wordt gezegd te zijn als vuur, en het volk als hout om er door verteerd te worden Jeremia 5:14. En de ongerechtige zal verdaan worden door de Geest van Christus' mond 2 Thessalonicenzen 2: 8.
Zij, die niet als goud gelouterd worden door het vuur des Evangelies zullen als schuim er door verteerd worden, want het zal zijn of een reuke des doods ten dode of een reuke des levens ten leven. Toen men de afgoden de rug toekeerde en de afgodendienst vaarwel zei, en de weelde en macht van de volkeren in de dienst van Christus en Zijn Evangelie werden gesteld en de buit van de sterken gewapende werd verdeeld door hem die sterker was dan hij, toen verteerde het huis Jacobs en Jozefs het huis Ezau's, zodat er niemand uit overbleef. Dit heeft de Heere gesproken door Zijn profeten en dit deed hij door Zijn apostelen.

2. Hoe ver deze erfgoederen zich zullen uitstrekken, vers 19, 20.Dit wordt in Joodse taal beschreven. Na de terugkeer uit de Babylonische ballingschap zal aan het land van de Israëlieten nog worden toegevoegd. De gevankelijk weggevoerden van dit leger van de kinderen Israëls, dat wil zeggen: deze Israëlieten, die zo lang in ballingschap hebben doorgebracht, dat ze na hun terugkeer nog steeds kinderen van de ballingschap worden genoemd, deze zullen niet slechts hun eigen land terug verlangen, maar zullen grond winnen op hun naburen, waarvan sommigen proselieten en bij de Joden ingelijfd zullen worden, die door geloofsgenoten te worden ook hun land in bezit krijgen. Wij moeten ons zelf grotelijks verrijkt achten door de bekering van onze naburen tot de vreze Gods en 't geloof in Christus en in hun komen tot ons om samen God te aanbidden. Zulk een toetreding tot onze Christelijke gemeenschap moeten wij van meerder waarde tellen dan een vergroting van ons grondgebied.
Of ook, de vroegere bewoners van deze landen, in ballingschap meegevoerd, keerden in 't geheel niet terug naar hun eigendommen en zoodoende konden de kinderen Israëls bezit nemen van wat aan hun grondbezit grensde. Hun aantal zal zo toenemen, dat hun eigen land te eng voor hen worden zal, en nu vervallen de goederen hun naburen aan hen "ob defectum sanguinis" -bij gebrek aan erfgenamen.
Zij zullen deelachtig worden wat aan het hun grenst. Die van het zeiden van Kanaän zullen het land van Ezau in bezit krijgen, want dit grenst aan 't hunne. Die van de laagte, in 't westen van Kanaän, hetwelk een open, vlak land is, zullen het land van hun naburen, van de Filistijnen, ontvangen. Die van Juda, de voornaamste van de twee terugkerende stammen, zullen de velden van Efraïm en Samaria erfelijk bezitten, die vroeger aan de tien stammen behoorden, en Benjamin, de andere stam, zal Gilead in bezit ontvangen, aan de overzijde van de Jordaan gelegen, hetwelk tot de twee en halve stam had behoord.
Het koninkrijk van Israël zal zich met dat van Juda verenigen, beide, wat burgerlijke zaken zowel als heilige belangen betreft, en als vrienden en broeders zullen zij elkaar wederkerig

bezitten en van elkaar genieten, en beide tezamen zullen ze bezitten de Kanaänieten tot Zarfath toe, dat aan Sidon behoort, en Jeruzalem zal de steden van het zeiden, zelfs tot Sefarad erfelijk bezitten. Zo breidden de Joden naar alle kanten hun grenzen uit.
De rabbijnen van de tegenwoordige tijd vertellen hun leerlingen dat zij onder Zarfath en Sefarad Frankrijk en Spanje moeten verstaan, en hierop gronden ze een dwaze ongegronde verwachting, namelijk dat te eniger tijd de Joden over deze landen zullen regeren en zij zien in de Christenen Edomieten, waarover zij eenmaal heerschappij zullen krijgen.
Maar de hier gegeven belofte heeft ongetwijfeld een geestelijke betekenis en vond zijn vervulling in de stichting van de Christelijke kerk, het geestelijk Israël, in de wereld en zal meer en meer haar volle vervulling zien in de uitbreiding van en de toebrenging tot deze gemeenschap, totdat het mystieke lichaam volmaakt is. Als predikanten en Christenen hun naburen overhalen tot Christus te komen en zich aan de Heere over te geven dan bezitten zij ze. De bekeerlingen, die Abraham gemaakt heeft, worden genoemd de zielen, die hij verkregen had, Genesis 12: 5. De erfelijke bezitting wordt verworven, niet "vi et armis-" door kracht en wapenen, want de wapenen van onze strijd zin niet materieël, maar geestelijk. Door de prediking des Evangelies, gepaard gaande met de macht van de goddelijke genade wordt dit bezit verkregen en bewaard.

IV. Dat het koninkrijk van de Verlosser zal worden gegrondvest en blijven beslaan tot troost van Zijn wettige onderdanen en tot schrik en schande van Zijn vijanden, vers 21: .Het koninkrijk zal des Heeren zijn, des Heeren Christus. God zal het Hem geven, door Hem alle dingen in Zijn handen te geven, alle macht in hemel en op aarde. De mensen zullen het Hem geven door zich als een gewillig volk aan Hem te onderwerpen en Hem tot hun hoofd te kiezen. Nu bestaat de taak van de koningen daarin, dat ze hun onderdanen beschermen en de vijanden verdrijven. Christus zal dit doen, Hij zal beide doen: belonen en straffen.
1. De berg Sion zal gered worden, er zullen heilanden op hem komen, de verkondigers van het Evangelie, die heilanden genoemd worden, omdat hun arbeid bestaat in het redden van zich zelf en van hen, die naar hen luisteren, en zo zijn zij mededienstknechten van Christus, maar hun werk zou ijdel zijn, indien Hij door Zijn genade niet medewrocht.

2. Ezau's gebergte zal gericht worden en dezelfde, die als heilanden op de berg Sion opkomen, zullen Ezau's gebergte richten, want het Evangeliewoord in hun mond, dat gelovigen redt, veroordeelt ongelovigen, overtuigt en veroordeelt hen. De dienaren van Christus zijn heitanden op de berg Sions, als zij verkondigen dat hij, die gelooft, zalig zal worden, maar zij richten Ezau's gebergte als zij verkondigen, dat hij, die niet gelooft, verdoemd zal worden. Hiertoe worden zij niet slechts gemachtigd maar hun wordt bevolen dit te prediken, Markus 16-16.
En in de loop van Gods voorzienigheid wordt Zijn Schrift vervuld. Als God vrienden voor de kerk verwekt, als zij in nood is (zoals Hij richteren verwekte om Israël te bevrijden in de dagen vanouds), dan komen er heilanden op de berg Sions op om hem van ondergang en inzinking te redden. En als de vijanden van de kerk ten onder gebracht zijn en hun macht gebroken is, dan is Ezau's gebergte gericht. En dit zal in elke eeuw plaats grijpen en wel op die manier, die God de geschiktste acht. Wij kunnen er staat op maken, dat de poorten van de hel de kerk niet zullen overweldigen, maar de kerk zal over haar heersen, want het koninkrijk zal des Heeren zijn. De koninkrijken van de aarde zullen Zijns zijn en Hij heeft aangenomen en zal aannemen Zijn grote macht en heerschappij.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN

VAN

JONA

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK VAN DE PROFEET JONA

Dit boek van Jona, midden tussen de profetische boeken der Schrift geplaatst, is toch meer een geschiedenis dan een profetie. Nog veertig dagen, dan zal Ninevé worden omgekeerd. Slechts deze een regel bevat een voorzegging, de rest van het boek geeft aan wat deze voorzegging voorafging en wat de gevolgen ervan waren.
Voor en achter dit boekdeel staan duistere profetieën; vele dingen zijn er donker in en moeilijk te verstaan, zelfs de geleerden hebben er moeite mee, ze zijn vaste spijs voor volwassenen. Hier nu tussen in vinden we dit eenvoudig, aangenaam verhaal, onderhoudend voor de zwakste en melk voor de kinderen. Waarschijnlijk is Jona zelf de schrijver van dit boek en ook hij verhaalt, evenals Mozes en andere door de Geest gedreven schrijvers, zijn eigen gebreken. Dit is een bewijs, dat zij in deze geschriften niet hun eigen roem zoeken, maar Gods glorie bedoelen.
Van dezen zelfde Jona lazen we in 2 Koningen 14:25, waar we vinden, dat hij van Gath-Hefer was, een stad, die aan de stam van Zebulon behoorde, in een afgelegen hoek van het land Israël's. De Geest, die evenals de wind blaast waarheen Hij wil, ontdekt een Jona even gemakkelijk in Galilea als een Jesaja te Jeruzalem.
Wij lezen ook, dat hij genade boodschapte aan Israël ten tijde van Jerobeam de Tweeden; want het succes der wapenen bestaande in het terugbrengen der landpaal van de ingang Hamaths tot aan de zee des vlakken velds wordt gezegd te zijn naar het woord des Heeren, dat Hij gesproken had door de dienst van Zijnen knecht Jona, de profeet. Die profetieën staan ons niet vermeld, maar deze tegen Ninevé wel, voornamelijk ter wille van het verhaal, dat er mee samenhangt en dat hoofdzakelijk wordt meegedeeld om Christus' wille, van Wie Jona type was. Zeer opmerkenswaardige voorbeelden van menselijke zwakheid in Jona staan hier ook in vermeld, en tevens zien we hier Gods genade heerlijk uitkomen, waar Hij berouwvolle zondaars vergeeft, waarvan Ninevé getuigen kan, en morrende heiligen verdraagt, wat Jona te zien geeft.

HOOFDSTUK 1

1 En het woord des HEEREN geschiedde tot Jona, de zoon van Amitthai, zeggende:2 Maak u op, ga naar de grote stad Nineve, en predik tegen haar; want hunlieder boosheid is opgeklommen voor Mijn aangezicht. 3 Maar Jona maakte zich op om te vluchten naar Tarsis, van het aangezicht des HEEREN; en hij kwam af te Jafo, en vond een schip, gaande naar Tarsis, en hij gaf de vracht daarvan, en ging neder in hetzelve, om met henlieden te gaan naar Tarsis, van het aangezicht des HEEREN. 4 Maar de HEERE wierp een groten wind op de zee; en er werd een grote storm in de zee, zodat het schip dacht te breken. 5 Toen vreesden de zeelieden, en riepen een iegelijk tot zijn god, en wierpen de vaten, die in het schip waren, in de zee, om het van dezelve te verlichten; maar Jona was nedergegaan aan de zijden van het schip, en lag neder, en was met een diepen slaap bevangen. 6 En de opperschipper naderde tot hem, en zeide tot hem: Wat is u, gij hardslapende? Sta op, roep tot uw God, misschien zal die God aan ons gedenken, dat wij niet vergaan. 7 Voorts zeiden zij, een ieder tot zijn metgezel: Komt, en laat ons loten werpen, opdat wij mogen weten, om wiens wil ons dit kwaad overkomt. Alzo wierpen zij loten, en het lot viel op Jona. 8 Toen zeiden zij tot hem: Verklaar ons nu, om wiens wil ons dit kwaad overkomt. Wat is uw werk en van waar komt gij? Welk is uw land en van welk volk zijt gij? 9 En hij zeide tot hen: Ik ben een Hebreer; en ik vreze de HEERE, de God des hemels, Die de zee en het droge gemaakt heeft. 10 Toen vreesden die mannen met grote vreze, en zeiden tot hem: Wat hebt gij dit gedaan? Want de mannen wisten, dat hij van des HEEREN aangezicht vlood; want hij had het hun te kennen gegeven. 11 Voorts zeiden zij tot hem: Wat zullen wij u doen, opdat de zee stil worde van ons? Want de zee werd hoe langer hoe onstuimiger. 12 En hij zeide tot hen: Neemt mij op, en werpt mij in

de zee, zo zal de zee stil worden van ulieden; want ik weet, dat deze grote storm ulieden om mijnentwil over komt. 13 Maar de mannen roeiden, om het schip weder te brengen aan het droge, doch zij konden niet; want de zee werd hoe langer hoe onstuimiger tegen hen. 14 Toen riepen zij tot de HEERE, en zeiden: Och HEERE! laat ons toch niet vergaan om dezes mans ziel, en leg geen onschuldig bloed op ons; want Gij, HEERE! hebt gedaan, gelijk als het U heeft behaagd. 15 En zij namen Jona op, en wierpen hem in de zee. Toen stond de zee stil van haar verbolgenheid. 16 Dies vreesden de mannen de HEERE met grote vreze; en zij slachtten de HEERE slachtoffer, en beloofden geloften. 17 De HEERE nu beschikte een groten vis, om Jona in te slokken; en Jona was in het ingewand van de vis, drie dagen en drie nachten.

In dit hoofdstuk treffen we aan
I. Een bevel aan Jona, tegen Nineve te prediken, vers 1, 2.
II. Jona's ongehoorzaamheid aan dat gebod, vers 3.
III. Dat een storm, die hem slapende vindt, hem achterhaalt en belet verder te gaan, daar hij ongehoorzaam is, vers 4 -6.
IV. Dat men hem ontdekte en dat zijn ongehoorzaamheid de oorzaak van de storm bleek te zijn, vers 7-10.
V. Dat men hem in zee wierp om de storm te doen bedaren, vers 11 -16.
VI. Dat hij wonderlijk in het leven werd behouden in het ingewand van een vis, vers 17, waardoor hij voor de dienst, die hij later volbrengen moest, werd gespaard.

Jona 1:1-17
Let 1. Op de eer, die God Jona bewijst, door hem de opdracht te geven tegen Nineve te gaan prediken. Jona betekent duif, een geschikte naam voor alle profeten Gods, voor al Zijn volk, dat oprecht gelijk de duif behoorde te wezen en dat moest kirren gelijk de duiven om de zonden en de rampen van het volk. Zijns vadersnaam was Amittai- Mijn waarheid, want Gods profeten moesten zijn zonen van de waarheid.
Tot hem geschiedde het woord des Heeren, tot hem was het (dit betekent het woord), want Gods woord is iets reëels, iets werkelijks. De woorden van de mensen zijn slechts wind, maar Gods woorden zijn vast, hebben een wezenlijke inhoud. Hij had vroeger al al kennis gemaakt met het woord des Heeren en kon Zijn stem van die van een vreemde onderscheiden. Nu werd hem gelast: Maak u op, ga naar de grote stad Nineve, vers 2. Nineve was toen ten tijde de hoofdstad van het Assyrische rijk, een voortreffelijke stad, Genesis 10:11, een grote stad, die grote stad, acht en veertig mijlen, sommigen menen zelfs van nog meer, was zij in omtrek. Groot was ook het aantal van de inwoners, wat blijkt uit de menigte van de onvolwassenen, Jona 4:11. Groot was ook de weelde, daar was geen einde aan de voorraad, Nahum 2: 9. Groot was ook haar macht en heerschappij, het was de stad, die gedurende enige tijd heerste over de koningen van de garde. Doch grote steden staan evengoed als grote mannen onder Gods heerschappij en vallen onder Zijn oordeel.
Nineve was een grote stad, en toch een heidense stad zonder kennis aan de waarachtige God en Zijn dienst. Hoevele grote steden en natiën zijn er niet, die zitten in duisternis en in het dal van de schaduw des doods! Deze grote stad was een zondige stad: Hun boosheid is opgeklommen voor Mijn aangezicht, (volgens sommigen, hun goddeloosheid), hun boosheid was trots en zij zondigden met een hoge hand. Het stemt zo droevig als men bedenkt, dat in grote steden zo erg veel zonde wordt gedaan, daar bevinden zich zo vele zondaren, die niet slechts voor zichzelf zondigen, maar nog vele anderen meeslepen en zo elkaar doen zondigen. Hun boosheid is opgeklommen, dat wil zeggen, heeft de hoogste graad van overtreding bereikt, de maat ervan is tot de rand gevuld, hun boosheid is opgeklommen, en dan is de tijd daar, dat de wrake neerkomt. Of wel: Het geroep van hun boosheid is opgeklommen, zoals dat van Sodom, Genesis 18:20, 21. Het is tot Mij gekomen-voor Mijn aangezicht wil dit zeggen. God wordt door die boosheid openlijk en brutaal gehoond, het is zondigen tegen Hem, voor

Zijn ogen, daarom meest Jona tegen haar prediken, hij moest getuigen tegen haar grote boosheid en moest ze waarschuwen voor de grote verwoesting, die daardoor over hen komen zou. God trekt tegen Nineve op en nu zendt Hij Jona vooruit om de oorlog te verklaren en alarm te blazen. Roep uit de keel, "houd niet op". Hij moet zijn boodschap niet in een hoek fluisteren, maar haar in Nineve's straten uitroepen, wie oren heeft om te horen, die hore wat God door Zijn profeet van deze zondige stad te zeggen heeft.
Als het geroep van de zonde tot God opklimt, bereikt het geroep van wraak van het oor van de zondaar. Hij moest naar Nineve gaan, daar op de plaats zelf tegen haar boosheid prediken. Andere profeten werd bevolen, naar de naburige volkeren boodschappen te zenden, en de profetie van Nahum is bijzonderlijk de last van Nineve. Doch Jona moest zelf de boodschap gaan brengen: Maak u snel op doe dit werk met moed en voer uw opdracht vlug uit, met een vastbeslotenheid, die een profeet moet bezitten, maak u op en ga naar Nineve. Degenen, die Gods boodschappen hebben over te brengen, moeten zich opmaken en gaan, moeten zichzelf wakker schudden voor het werk, dat voor hen uitgestippeld is. De profeten werden eerst gezonden naar de verloren schapen van het huis van Israël maar toch niet uitsluitend naar hen, hoewel zij het brood van de kinderen kregen, at Nineve van de kruimels.

2. De oneer, die Jona God aandeed door te weigeren, Zijn bevelen te gehoorzamen en niet de boodschap te brengen, die hij te brengen had, vers 3. Maar Jona, in plaats van zich op te maken en naar Nineve te gaan, maakte zich op om te vluchten naar Tarsis, naar de zee, niet gaande naar de één of andere zeehaven, maar verlangend weg te komen van het aangezicht des Heeren. Als hij dit doel maar mocht bereiken, dan kon het hem niet schelen, waarheen hij ging. Hij had niet die gedachte, dat hij Gods alziend oog ontvlieden kon, maar hij wilde deze bijzondere tegenwoordigheid Gods ontvlieden, hij wilde weg van de geest van de profetie, die hem vervulde en hem dreef tot zijn werk, de woorden, die deze geest hem ingaf, wenste hij niet te horen. Sommigen menen, dat Jona de mening van enkele doden deelde, namelijk dat de geest van de profetie tot het land van Israël was beperkt (dit wordt volkomen bewezen een fout te zijn Ezechiël en Daniël logenstraffen deze veronderstelling), en dat hij daarom hoopte van die geest verlost te zijn, zodra hij over de grenzen van het land was.
a. Jona wilde niet naar Nineve gaan om tegen haar te prediken, of omdat het een lange en gevaarlijke reis er heen en de weg hem onbekend wat, 6f omdat hij bang was, dat het zijn leven zou kosten, als hij zulk een ondankbare boodschap aan deze grote en machtige stad bracht. Hij ging met vlees en bloed te rade, en volbracht de zending niet, omdat hij niet met veiligheid gaan kon, of omdat hij naijverig was op de voorrechten van zijn vaderland en hij ongaarne zag, dat enig ander volk in de eer van de goddelijke openbaring zou delen. Hij vreesde, dat het 't begin zou worden van de overbrenging van het koninkrijk Gods van de Joden naar een ander volk, dat meer vruchten voort zou brengen. Hij erkent zelf in Jona 4:2, dat de reden van zijn afkeer van deze reis hierin lag, dat hij voorzag, dat de inwoners van Nineve zich zouden bekeren en God hun zou vergeven en ze in gunst zou aannemen. Dit nu zou een smet zijn op het volk van Israël, dat zo lang een bij zonder volk van God was geweest.
b. Daarom ging hij naar Tarsis, naar Tarsis in Cilicië volgens sommigen, waarschijnlijk omdat hij daar vrienden en verwanten had, bij wie hij hoopte enige tijd te verblijven. Hij ging naar Joppe, een beroemde zeehaven in 't land Israëls, deed onderzoek naar een schip, dat naar Tarsis af zou varen, en hij trof er één aan. De Voorzienigheid scheen zijn plan te begunstigen en gaf hem gelegenheid te ontsnappen. 't Kan zijn, dat we niet naar onze plicht handelen en dat we toch voor de wind zeilen. De weg die zich voor ons opent, is niet altijd de juiste weg. Misschien vond hij het schip wel juist gereed om het anker te lichten en uit te zeilen naar Tarsis en dus verloor hij geen tijd. Of misschien ook ging hij naar Tarsis, omdat het schip daarheen voer, alle plaatsen waren in dit geval voor hem hetzelfde. Hij dacht nu niet dat hij

verre was van de weg, die hij gaan wilde en juist die weg ging, die hij gaan moest. Dus betaalde hij de vracht daarvan, want de prijs was hem onverschillig, als hij slechts zijn doel kon bereiken en wegkomen voor het aangezicht van de Heer. Hij ging met hen, met de zeelieden, de reizigers, de kooplieden, met allen, die naar Tarsis gingen. Jona, zijn waardigheid evenals zijn plicht vergetend verenigde zich met hen en ging neer in het schip om met hen naar Tarsis te gaan. Zie nu eens wat de beste van de mensenkinderen zijn, als God ze aan zichzelf overlaat, en hoe nodig wij 't hebben, als 't woord van de Heere tot ons komt, dat de Geest van de Heere zich aan dat woord paart om iedere gedachte binnen in ons tot gehoorzaamheid ervan te brengen. De profeet Jesaja erkent dat hij daarom niet weerspannig was noch achterwaarts week, omdat God niet slechts tot hem sprak maar zijn oor opende, Jesaja 50: 5. Laat ons hieruit leren af te laten van de mens, Jesaja 2:22, en niet te zeer op ons zelf of op anderen te vertrouwen ten tijde van de beproeving, maar laat hij, die meent te staan, toezien, dat hij niet valt. Toen Jona eenmaal aan boord was en naar Tarsis afvoer, meende hij veilig te zijn. Maar, integendeel, hij wordt achtervolgd en ingehaald, het wordt ontdekt, dat 0, een deserteur uit Gods leger is en zijn vaandel heeft verlaten.

I. God zendt hem een vervolger na, een grote storm in de zee, vers 4. God heeft de wind in Zijn schatkameren, Psalm 135: 7, en uit die schatkameren bracht God voort, wierp Hij (zo luidt het woord) een grote wind op de zee, met kracht en met geweld. De stormwind zelf, doet Zijn woord en is dikwijls de boodschapper van Zijn wraak. Hij verzamelt de wind in Zijn vuisten, Spreuk. 30: 4, waarin Hij hem vasthoudt of vanwaar Hij hem heenzendt, zoals het Hem behaagt. Ons schijnt het toe, dat de wind blaast waarheen hij wil, maar toch zendt God hem waar Hij hem hebben wil. De wind was oorzaak van een grote storm, want als de wind zich verheft, dan worden de golven opgezweept.
Merk op: De zonde doet stormen en orkanen woeden in de ziel, in gezinnen, in kerken en onder de volkeren. Zij brengt verstoring en onrust De storm nam zo onrustbarend toe, dat het schip dacht te breken, de zeelieden verwachtten niets anders. Sommigen lezen dat schip in onderscheiding van andere schepen. Op dezelfde zee waren tegelijkertijd ook andere schepen, maar toch, zo zou het blijken, dat het schip, waarop Jona zich bevond, meer door de storm bewogen werd dan enig ander en in groter gevaar was. Deze wind werd Jona nagezonden om hem terug te brengen tot God en tot zijn werk. Het is grote genade opgeëist en naar huis teruggeroepen te worden, als wij de verkeerde weg opgaan, al geschiedt het dan ook door een grote storm.

II. De bemanning van het schip was door deze grote storm verontrust, doch Jona alleen, de persoon waarom het ging, was onbekommerd, vers 5. De zeelieden waren diep onder de indruk van 't gevaar, waarin ze waren, hoewel God deze twistzaak niet met hen had.
1. Zij vreesden, hoewel hun beroep hen met dit soort gevaren eigen had gemaakt, zij plachten er niet bijzonder bang voor te wezen, maar nu begonnen zelfs de oudste en moedigste van hun te beven. Daar scheen iets in deze storm te zijn, dat anders was dan gewoonlijk. Zo plotseling was hij opgekomen en zo sterk woedde hij. Let er op, dat God zelfs de stoutmoedigste wankelmoedig kan maken, groten en oversten over duizend, Psalm 6:10, kan Hij zelfs tot de bergen en rotsen doen roepen om schuilplaats.

2. Zij riepen een ieder tot zijn god, dit was 't gevolg van hun vrees. Menigeen kan dan slechts bidden, als de vrees hem er toe drijft, laat hij, die bidden wenst te leren, naar zee gaan. Heer! in benauwdheid hebben zij U bezocht, Jeremia 26:16. Een ieder van hun bad. Niet sommigen van hun waren biddende, terwijl anderen schimpten, neen, zo was het niet, elk was bezig. Het gevaar was algemeen en zo was ook het geroep, dat ten hemel rees, daar was niemand, die een gemeenschappelijk gebed opzond, maar een ieder bad voor zichzelf. Zij riepen een ieder tot

zijn god, de god van zijn land of stad of tot zijn eigen beschermgod. Tegen het atheïsme getuigt het, dat een ieder een god had en daarin geloofde, doch het is tevens een voorbeeld van de dwaasheid van het paganisme, dat zij goden in menigte hadden, een ieder die god, die hem behaagde. Waar er maar een God kan wezen, daar hebben we geen behoefte aan meerdere. Hoewel ze de kennis hadden verloren, dat er slechts een God is, werden zij door de natuurlijke wet, die in hun leden was, gedreven om tot God te roepen. Zal niet een volk zijn God vragen? Jesaja 8:19. Zo veel te meer wordt Hij aangeroepen, als wij in groten nood of in gevaar zijn. Roep Mij aan in de dag van de benauwdheid. Is iemand onder u in lijden? Is daar iemand, die verschrikt is? Dat hij bidde, Jakobus 5:12.

3. Hun gebeden om uitredding gingen gepaard met een flink aanpakken. Nadat ze tot hun goden om bijstand geroepen hadden, deden zij alles wat in hun macht was om zich zelf te helpen, want dit is de regel: Help uzelf en God zal u helpen. Zij wierpen de vaten, die in het schip waren, in de zee om het daardoor te verlichten, zoals bij Paulus' zeelieden ineen dergelijk geval zelfs het scheepsgereedschap en nel koren, Handelingen 27:18, 19, 38, in zee wierpen. Zij waren op een handelsreis, naar het schijnt, het schip had veel goederen en koopwaren aan boord. Zij waren op winst bedacht, doch om hun leven te redden, achten zij nu het verlies, dat zij lijden zullen door hun koopwaar overboord te werpen, licht. Zie hoe sterk de mens van nature aan zijn leven gehecht is. Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven, Job 2: 4. En zullen we nu niet gelijke waarde hechten aan het geestelijk leven, het leven van de ziel, bedenkend dat het gewinnen van de gehele wereld niet tegen het verlies van de ziel opweegt? Let op de ijdelheid van de wereldse goederen en op de onzekerheid van hun bezit. De rijkdom maakt zichzelf vleugelen en vliegt heen, ja, we kunnen zelfs in de noodzakelijkheid komen hem zelf de vleugelen aan te doen en hem heen te zenden, zoals hier 't geval was, toen hij niet van zijn bezitters bewaard kon worden dan tot hun schade, zodat zij zelf blij zijn ervan af te komen. Datgene laten ze wegzinken wat hen anders zou doen zinken, hoewel er in 't geheel geen uitzicht is, die schatten weer te krijgen. Ach, dat de mensen toch even wijs handelden met betrekking tot hun ziel en gewillig bevonden mochten worden om die weelde, dat genot en die eer vaarwel te zeggen, welke hen schipbreuk doen lijden van het geloof en een goed geweten, I Timotheüs 1:19, en het eeuwig verderf van hun ziel ten gevolge hebben! Zij, die aldus hun tijdelijke belangen opgeven voor hun geestelijk welzijn, zullen tenslotte blijken zeer veel gewonnen te hebben, want wat zij op die wijze verliezen, zullen ze weervinden in het eeuwige leven. Maar waar is Jona al die tijd geweest? Men zou hebben verwacht, dat hij meer dan enig ander daar bezig was geweest, maar wij treffen hem beneden in zijn hut aan ja zelfs, in het ruim, aan de zijden van het schip, en daar ligt hij en is met een diepen slaap bevangen. Noch het rumoer buiten, noch het gevoel van zijn schuld binnen in hem, wekten hem. Misschien had hij gedurende enige tijd de slaap vermeden, uit vrees, dat God nogmaals tot hem zou spreken in een droom, en nu sliep hij misschien zoveel vaster, nu hij zichzelf buiten 't bereik van dat gevaar waande.
Merk op: De zonde voert altijd tot domme dingen en ons geldt de vermaning, toe te zien, dat niet te eniger tijd ons hart verhard worde door de verleiding van de zoele, Hebreeën 3:12, 13. Als Satan door zijn verzoekingen de mens van God en van zijn plicht heeft afgetrokken dan zoekt hij altijd hem in vleselijke gerustheid in slaap te wiegen, opdat hij zich zijn gevaar niet bewast worde. Wij allen moeten daartegen waken.

III. De opperschipper riep Jona op tot gebed, vers 6. De opperschipper naderde tot hem en verzocht hem-welk een schande! -op te staan om te bidden voor 't behoud van zijn leven of zich op de dood voor te bereiden. Hij gaf hem
1. Een rechtvaardige en nodige berisping: Wat is u, gij hardslapende? Hier prijzen we de opperschipper, die hem dit verwijt deed want hoewel Jona een vreemdeling voor hem was,

was hij voor ‘t ogenblik toch als iemand van zijn gezin, en ieder, die een kostbare ziel bezit, moeten we, als wij kunnen, herpen om haar van de dood te redden. Wij hebben met Jona, die dit verwijt nodig had, medelijden. Als profeet des Heeren kon hij, als hij op zijn plaats had geweest, de koning van Nineve berispt hebben, maar, daar hij de weg van zijn plicht verlaten had, heeft hij zelf gemaakt, dat een armzalige opperschipper hem de les leest. Zie nu, hoe de mensen door hun zonde en dwaasheid zichzelf verlagen en onteren. Toch moeten we Gods goedheid bewonderen, waar Hij hem dit gepast verwijt zendt, want het was de eerste stap tot inkeer, zoals het kraaien van de haan dit voor Petrus was. Let er op: Aan hen, die tijdens een storm slapen, mag wel gevraagd worden, wat hun is.

2. Een zeer geschikte raadgeving: "Sta op, roep tot uw God." Hier is niemand of hij roept zijn god aan, waarom staat gij niet op en roept tot de uwen? Zijt gij niet in gelijke mate als de rest betrokken, zowel in het gevaar, dat wij vrezen, als in de uitredding, die wij wensen? Let hier op: De godsvrucht van anderen moest ook ons er toe opwekken, en zij die hopen in een algemeen gunstbetoon te delen, behoren ook de gebeden en smekingen ter verkrijging ervan te steunen door hun getrouw deelnemen eraan. In tijden, dat de nood algemeen is, moeten we voor het algemeen belang tot de troon van de genade gaan, als wij daar iets vermogen. Zelfs Gods dienaren moeten soms tot dit gedeelte van hun arbeid opgewekt worden.

3. Een gegronde reden voor die raad: Misschien zal die God aan ons gedenken, dat wij niet vergaan. Het schijnt alsof ze de vele goden, die ze aanriepen, beschouwden als middelaars tussen hen en de verheven God en als hun voorspraak bij Hem, want de opperschipper spreekt steeds slechts van één God, van Wie hij uitkomst verwacht. Door ook Jona tot bidden aan te sporen, spreekt hij niet, dat ‘t gevaar groot en dreigend is: "Wij zullen allen waarschijnlijk vergaan, er is slechts een schrede tussen ons en de dood, en die schrede moeten we wellicht zo dadelijk al doen. Toch geeft hij blijk nog enige hoop te bezitten, dat hun ondergang nog voorkomen kan worden en ‘t mogelijk is dat zij niet vergaan zullen. Zolang er leven is, is er hoop, en zolang er hoop is, kan er gebeden worden. Hij spreekt ook uit, dat het God alleen is, die hen verlossen kan door Zijn macht en dit wil, uit genade. "Als Hij aan ons gedenkt en voor ons handelt, dan is ‘t mogelijk, dat wij nog gered worden." En daarom moeten wij op Hem zien en op Hem ons vertrouwen stellen, al is het gevaar ook nog zo dreigend.

IV. Het blijkt, dat Jona de oorzaak van de storm is.
1. De zeelieden merkten zoveel eigenaardige en ongewoons in de storm zelf of in hun eigen benauwdheid op, dat zij er uit afleidden, dat deze storm een boodschapper van de goddelijke gerechtigheid was om de hand te leggen op een van allen, die op ‘t schip waren, daar deze persoon aan de een of andere vreselijke misdaad schuldig was, zo dachten deze heidense mensen er over. "Gewis een van ons is een moordenaar, of is schuldig aan heiligschennis of aan meineed of iets dergelijks, welke de wraak van de zee aldus vervolgt en om zijnentwille lijden wij allen", Handelingen 28: 4. Zelfs het licht van de natuur leert, dat in buitengewone oordelen de wraak Gods uit de hemel wordt geopenbaard tegen enkele buitengewone zonden en zondaars. Voor elk kwaad dat ons te eniger tijd overkomt, is een reden, tot die erkenning moeten we komen. Er is dan kwaad door ons bedreven, want anders zou het kwade niet over ons komen, daar is grond voor Gods twistzaak.

2. Zij besloten het lot te laten beslissen, wie de misdadiger was, die deze storm had doen opkomen. Laat ons loten werpen, opdat wij mogen weten om wiens wil ons dit kwaad overkomt. Geen van hun verdacht zich zelf of zei: Ben ik het, Heere, ben ik het? Maar zij verdachten elkaar en wilden de schuldige uitvinden. Let er op: Het is wenselijk te weten, wanneer ons enig kwaad overkomt, om welke oorzaak het ons overkomt, wat verkeerd is, kan

misschien hersteld worden en de droefheid wordt mogelijk weggenomen, als de grieven opgeheven zijn. Daarom moeten we onze ogen opheffen ten hemel en bidden: Heere, doe mij weten, waarover Gij met mij twist, behalve wat ik zie, leer Gij mij. Deze zeelieden wensten de persoon te kennen, die de dode last in hun schip uitmaakte, op wie de vloek rustte, opdat die een man mocht sterven voor het volk en het gehele schip niet verloren zou gaan. Dit was niet alleen dienstbaar aan hun behoud, maar ook strikt rechtvaardig. Om hier nu toe over te gaan, wierpen zij het lot, waardoor zij zich op Gods oordeel beriepen, voor Wien aller hart geopend is, en voor Wie niets toegeslotens verborgen, Ezechiël 28:3. Ook spreekt hier een onderwerping aan Zijn beslissing uit en een voor waar aannemen van wat het lot zou spreken. Door het licht van de natuur wisten zij, wat de Schrift ons vertelt, dat het lot wordt in de schoot geworpen maar het gehele beleid daarvan is van de Heer. Zelfs de heidenen beschouwden het werpen van ‘t lot als iets heiligs als iets, dat ernstig en plechtig gedaan moest worden en waar men dus geen pretje van maken mocht. Een schande is het voor Christenen, als zij niet een gelijke eerbied aan de dag leggen voor een beroep op de Voorzienigheid.

3. Het lot viel op Jona, die hun deze moeite kon bespaard hebben, als hij hun slechts verteld had wat zijn eigen geweten hem zei: Gij zijt die man. Het gaat gewoonlijk zo met de misdadiger: hij bekent nooit, voordat hij ziet, dat hij niet anders kan, totdat het lot op hem valt. Wij kunnen wel aannemen, dat er op het schip waren, die andere en in hun soort grotere zonden hadden bedreven dan die, waarin Jona gevallen was, en toch is hij de man, die door de storm achtervolgd wordt en op wie het lot valt. De vader of de meester bestraft slechts zijn eigen kind of dienstknecht indien deze kwaad doen, doch anderen, die overtreden, geeft hij over aan de wet. De storm wordt Jona nagezonden, omdat God werk voor hem te doen heeft, en hij wordt gestuurd om hem voor dit werk te gaan halen.
Merk op, dat God vele wegen heeft om verborgen zonden openbaar te maken en geheime zondaars aan te wijzen. Hij kan dat kwaad, dat wij menen, voor aller oog verborgen te zijn, in ‘t licht stellen. Gods rechterhand zal al Zijn dienaren die Hem verlaten, uitvinden, evengoed als Zijn vijanden, die plannen tegen Hem beramen, ja, zelfs als zouden zij vluchten naar de uiterste delen van de zee of naar beneden gaan aan de zijden van het schip.

4. Jona wordt hierop ondervraagd door de opperschipper en de zeelieden. Hij was een vreemdeling, niemand van hun kon zeggen de gevangene te kennen of hem iets ten laste leggen, en daarom moeten zij hem een bekentenis afpersen en hem oordelen uit zijn eigen mond. Hiervoor was geen pijnbank nodig, het gevaar van schipbreuk te lijden was voldoende om hem schrik aan te jagen en hem dc waarheid te doen vertellen. Hoewel hij door ‘t lot was aangewezen als de man, om wiens wil hun zoveel schade was aangebracht en waardoor zij aan zulk groot gevaar waren blootgesteld, vielen zij toch niet woedend op hem aan, als men kon vrezen, dat zij zouden hebben gedaan, maar zij ondervroegen hem in dit geval kalm en vriendelijk. Medelijden met overtreders wordt er opgewekt, als deze ontmaskerd en schuldbewust voor ons staan. Zij verwijten hem niets, maar zij zeggen: "Verklaar ons nu, wat er is!" Twee dingen willen ze van hem weten:
A. Of hij zelf wilde erkennen, dat hij de man was, om wiens wille de storm gezonden was, zoals het lot had uitgewezen: "Verklaar ons, om wiens wil ons dit kwaad overkomt, is het inderdaad om uwentwil en indien zo, om welke oorzaak? Voor welke overtreding wordt gij aldus vervolgd?" Misschien deden de ernst van Jona’s uiterlijk en de welvoeglijkheid van zijn gedrag hen vermoeden, dat het lot niet de juiste persoon had getroffen, en daarom wilden zij er niet op vertrouwen, tenzij hij zelf zijn schuld mocht erkennen. Daarom nu vroegen ze hem, dat hij hun in deze zaak zou tegemoet komen. Merk op: Zij, die de oorzaak van hun moeiten uit zouden willen vinden, moeten niet slechts beginnen met een onderzoek in te stellen, maar

dit voortzetten moeten in bijzonderheden afdalen en ten uiterste doorzoeken zij wat te doorzoeken is, Psalm 64: 7.

B. Wat hij hun zeggen kan van zijn persoon, zowel wat zijn werkkring betreft, als wat het land van zijn herkomst aangaat.
a. Zij doen onderzoek naar zijn beroep: Wat is uw werk? Dit was een geschikte vraag om aan een zwerver te stellen. Misschien dachten zij, dat zijn beroep een zodanig was, dat het deze moeite over hen bracht: "Zijt gij een tovenaar, een waarzegger, beoefent gij de zwarte kunst? Hebt gij door toverij deze wind doen opkomen? Of wat jaagt gij nu na? Is het zo iets als met Bileam ‘t geval was, moet gij de één of ander uit Gods volk vloeken, en wordt nu deze wind gezonden om u tegen te houden?" b. Zij informeren naar zijn vaderland. De één vraagt: Van waar komt gij? Een ander, die geen geduld had om op een antwoord te wachten, vroeg: Welk is uw land? Een derde vroeg met hetzelfde doel: Van welk volk zijt gij? Behoort gij tot de Chaldeeën, die om hun toverijen bekend stonden, of tot de Arabieren, om hun roofzucht berucht. Zij wensten te weten van welk land hij afkomstig was, opdat, wanneer zij de god van zijn land kenden, zij konden raden of hij iemand was, die hun enige vriendschap in deze storm zou kunnen bewijzen.

5. Als antwoord op deze ondervragingen geeft Jona een volledige bekentenis.
a. Waar zij hem naar zijn land vroegen, daar zegt hij hun, dat hij een Hebreeër is, vers 9. Niet alleen geeft hij hun te kennen, dat hij een Israëliet is, maar hij zegt ook, dat hij de Israëlietische godsdienst belijdt, die zijn volk van hun vaderen ontvangen heeft. Hij is een Hebreër, en daarom te meer is hij beschaamd te moeten erkennen, dat hij overtreden heeft, want de zonden van de Hebreers, die zoveel werk van hun godsdienst maken en zoveel voorrechten genieten, zijn groter dan de zonden van andere, en ook zeer veel zondiger.
b. Waar naar zijn beroep gevraagd wordt. Wat is uw werk? -daar geeft hij tot antwoord een verslag van zijn godsdienst, want die maakte zijn beroep uit die was zijn bezigheid, daarvan maakte hij zijn werkkring: Ik vrees de Heere, de God des Hemels. Hij is de God, die ik vereer de God, die ik aanbid, de God des Hemels aller schepselen Opperheer, die de zee en het droge gemaakt heeft en over beide heerschappij heeft. Hij was dus niet de bijzondere God van ‘t een of andere land, waarnaar zij informeerden, en ook niet als de goden, die zij, elk voor zich hadden aangeroepen, maar de God van de gehele aarde, die, daar hij beide, het droge land en de zee gemaakt heeft, daar doet wat Hem behaagt en beide gebruikt naar Zijn welgevallen. Hiervan nu gewaagt hij, niet slechts om zichzelf te veroordelen ter oorzake van zijn dwaasheid om uit de tegenwoordigheid van deze God te vluchten, maar ook met ‘t doel om deze zeelieden van hun veelgoden dienst af te brengen en ze te leiden tot de kennis van en de gehoorzaamheid aan de enigen levenden en waarachtige God. Als wij ons onder vreemden bevinden, behoren wij te doen wat wij kunnen om ze met God bekend te maken, door altijd, bij elke gelegenheid, bereid te zijn, onze betrekking tot Hem te erkennen en van onze verering voor Hem te getuigen.
c. Waar zij hem naar zijn misdaad vroegen, waarvoor hij vervolgd werd, daar bekent hij dat hij vlucht van des Heeren aangezicht, dat hij nu hier was en trachtte aan het doen van zijn plicht te ontkomen en dat de storm was gezonden om hem terug te halen. Wij hebben reden te denken, dat hij hun dit met smart en schaamte vertelde God rechtvaardigend en zichzelf veroordelend, terwijl hij tevens de zeelieden meedeelde welk een groot God JHWH is, die zo’n boodschapper als deze storm was, een vluchtende dienstknecht kon nazenden.

6. Ons wordt gezegd welk een indruk dit op de zeelieden maakte: Die mannen vreesden met grote vreze, en terecht, want zij bemerkten

a. Dat God toornig was, die God, die de zee en het droge land gemaakt heeft. Deze storm komt uit de hand van een beledigd Rechter, en daarom moeten zij wel vrezen, dat het slecht met hen vergaan zal. Oordelen, die om een bepaalde zonde over iemand komen, hebben iets in zich, dat drukt en angstig maakt.
b. Dat God toornig was op iemand, die Hem vreesde en aanbad, omdat deze slechts eenmaal van zijn werk in een bijzonder geval wegliep, maakte dat hun de vrees voor zichzelf om 't hart sloeg. Als een profeet des Heeren voor een overtreding zo streng gestraft wordt, wat zal er dan van ons worden, die schuldig staan aan zovele, zulke grote en zware overtredingen? Indien de rechtvaardige dus nauwelijks zalig wordt, en voor een enkele ongehoorzaamheid zo hevig wordt achtervolgd, waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen, 1 Petrus 4:17, 18. Zij zeiden tot hem: Wat hebt gij dit gedaan! Als gij de God vreest, die de zee en het droge land gemaakt heeft waarom weert gij dan zo'n dwaas om te denken, dat gij van des Heeren aangezicht kond wegvluchten? Welk een ongerijmd, onverklaarbaar handelen is dat nu geweest! Aldus werd hij berispt, het ging hem als Abraham, wiens gedrag door Abimelech werd gelaakt, Genesis 20:10. Als belijdende mensen verkeerd doen, moeten zij verwachten dat niet-belijders er hen attent op zullen maken. Wat hebt gij ons dit gedaan? (zo kan 't ook gelezen worden). Waarom hebt gij er ons in betrokken?
Let er op: Zij, die opzettelijk een zonde begaan, weten niet hoe ver de kwade gevolgen ervan wel kunnen reiken, noch welk kwaad er door gedaan kan worden. Het is duidelijk, dat Jona de man is, om wiens wille dit kwaad hen treft maar deze ontdekking was niet voldoende, om deze storm tot zwijgen te brengen. Zij hadden de schuldige ontdekt, maar iets anders moest nog gedaan worden, want de zee werd hoe langer hoe onstuimiger, vers 11, en in vers 13 lezen we: de zee werd hoe langer hoe onstuimiger tegen hen. Als we ontdekken, dat de zonde de oorzaak van onze moeite is en haar niet verzaken, maken we het kwade nog erger. Daarom zetten ze hun verhoor voort.

1. Zij stelden Jona zelf voor de vraag, wat zij met hem moeten doen, vers 11: Wat zullen wij u doen, opdat de zee stil worde van ons? Zij merken op, dat Jona een profeet des Heeren is en willen daarom niets doen, zelfs niet als het hem zelf betreft, zonder hem te raadplegen. Hij schijnt een schuldige te zijn, maar hij schijnt ook boetvaardig te zijn en daarom willen ze hem niet beledigen of hem ruw behandelen.
Merk op: Wij behoren met grote tederheid jegens zulken te handelen, die, aan hun schuld ontdekt, daarover zeer bekommerd zijn. Zij wilden hem niet in de zee werpen, als hij enig ander middel bedenken kan om het schip te redden. Of, misschien wilden ze aldus aantonen, hoe eenvoudig het geval was, dat er niets aan te doen was, dat hij overboord moest geworpen worden. Laat hij zijn eigen rechter zijn, zoals hij ook zijn eigen beschuldiger geweest was, en hij zelf zal erkennen, dat er niets anders voor hem opzit. Merk op: Als de zonde een storm verwekt en over ons de tekenen van Gods ongenoegen gehaald heeft, dan hebben we toe te zien wat wij zouden kunnen doen, opdat de zee stil worde. Wat zouden we dan kunnen doen? We moeten bidden en geloven als we in een storm zijn, en we moeten onderzoeken met welk doel hij gezonden werd, en dan zal hij bedaren. Maar wij moeten vooral overdenken wat met de zonde, die de storm verwekte, geschieden moet, die zonde moet ontdekt en berouwvol beleden worden, die moet verafschuwd, op zij gezet en verlaten worden. Wat heb ik er nog langer mee te doen? Kruisig haar, kruisig haar, want zij heeft dit kwaad voortgebracht.

II. Het vonnis, dat Jona zelf velt, luidt: Neemt mij op en werpt mij in de zee, vers 12. Hij wilde zelf niet in zee springen, maar hij stelde zich in hun handen om hem in zee te werpen en verzekerde hun, dat dan de zee stil zou worden. Hij stelde dit voor uit bezorgdheid voor de zeelieden, opdat deze niet om zijnentwil zouden lijden. Dat toch Uw hand tegen mij zij (zegt David, 1 Kronieken 21:17), die gezondigd heb, laat mij sterven voor mijn eigen zonde, maar

laat de onschuldige daarvoor niet lijden. Dit is de taal van hen, die waarlijk berouw hebben en die ernstig begeren, dat niemand dan zij zelf voor hun zonden en dwaasheden ooit zullen boeten en die niet willen dat ‘t anderen om hunnentwil slecht zou gaan. Hij stelde het ook voor, omdat hij zich aan de wil van God wilde onderwerpen, die deze storm hem achterna zond, en daarom veroordeelde hij zichzelf om in zee geworpen te worden, omdat hij duidelijk zag, dat Gods vonnis ook zo luidde, opdat hij niet door de Heere tot eeuwige ellende mocht veroordeeld worden. Let op: Zij, die waarlijk klein gemaakt zijn bij ‘t zien van hun zonde, zullen zich blijmoedig aan Gods wil onderwerpen zelfs al moeten zij sterven. Als Jona ziet, dat dit de straf voor zijn overtreding is, neemt hij die straf aan, onderwerpt er zich aan en rechtvaardigt alzo God. Het hindert niet of het vlees tot verderf wordt, het doet er niet toe hoe het gedood wordt, als slechts de geest maar behouden mag worden in de dag des Heeren Jezus, 1 Korinthe 5: 5. De reden, die hij geeft, is: want ik weet, dat deze grote storm u om mijnentwil overkomt.
Let er maar eens op, hoe bereid Jona is, de schuld geheel op zich te nemen, en al het verdriet, als gevolg van zijn zonde, ziet hij slechts op hen neerkomen, hij spreekt niet van zijn eigen smart. Het is alleenlijk om mij, die gezondigd heb, dat u deze storm overkomt, werpt mij daarom in de zee, want:
1. Ik verdien het. Ik heb gezondigd door van het aangezicht des Heeren weg te vluchten, en om mijnentwil is Hij toornig op u. Ik ben gewis onwaardig in die lucht te ademen, die om mijnentwil tot krachtige winden is geworden, en in dat schip te leven, dat om mijnentwil zo geslingerd geworden is. Werpt mij in de zee, de goederen achterna, die gijlieden om mijnentwil er in geworpen hebt. Verdrinken is nog te goed voor mij, deze eenvoudige dood is een nog te kleine straf voor zulk een veelvoudige overtreding.

2. Er is geen andere weg om de zee tot bedaren te brengen. Als ik het ben, die deze storm heb verwekt, dan zal ‘t niet helpen of ge de goederen al in zee werpt om haar stil te doen worden, neen, dan moet ge mij er in werpen. Als ‘t geweten ontwaakt en een storm zich verheft, dan zal niets het tot zwijgen kunnen brengen, dan het aflaten van de zonde, die de verstoring veroorzaakte. Niet een wegdoen van ons geld zal ‘t geweten bevredigen, neen, de Jona is het, die over boord moet worden geworpen. Jona is hierin een type van Christus, dat hij Zijn leven geeft tot een rantsoen voor velen, doch met dit belangrijk verschil, dat Jona de storm zelf verwekte, waarvoor hij zich zelf gaf om hem te doen bedaren, maar dat de storm, waarvoor Christus Zich gaf om die te stillen, door ons werd verwekt. Toch, evenals Jona zich overgaf om in een woedende zee geworpen te worden, opdat deze stil mocht worden, zo gaf onze Heere Jezus Zich, toen Hij stierf, opdat wij zouden leven.

III. De arme zeelieden deden wat zij konden om zich van de noodzakelijkheid, Jona in de zee te werpen, te ontheffen, maar alles tevergeefs, vers 13: Zij roeiden om het schip weer te brengen aan het droge, opdat, als zij van Jona scheiden moesten, zij hem veilig aan land mochten brengen, doch zij konden niet. Al hun moeiten baatten niet, want de zee werd hoe langer hoe onstuimiger tegen hen, zodat zij in ‘t geheel het land niet konden genaken. Als zij soms meenden, dat zij hun doel hadden bereikt, werden zij weer snel zeewaarts gedreven. Hun schip bleef te zwaar belast, het uitwerpen van de goederen maakte het niet lichter, zolang als Jona er op bleef. Bovendien nog roeiden ze tegen de wind en het getij in, tegen de wind van Gods wraak en tegen het getij van Zijn raadsbesluiten. Het is vergeefs met God te twisten, vergeefs te denken ons zelf te kunnen redden op een andere manier de door onze zonden weg te werpen. ‘t Blijkt, dat deze zeelieden zeer afkerig waren, Jona’s vonnis, dat hij zelf geveld had, te voltrekken, hoewel zij toch wisten, dat deze storm hun om zijnentwil overkwam. Ze waren zo erg onwillig, gedeeltelijk uit vrees, bloedschuld op zich te laden, en gedeeltelijk ook uit een soort van medelijden, dat zij wel met de arme Jona moesten hebben, die goede man,

die man, die in zo'n grote nood was, en die toch een ernstig man was. Let er op: Hoe nederiger en kleiner zondaars in hun eigen ogen zijn, en hoe meer ze zichzelf beoordelen en veroordelen, des te meer zullen ze medelijden, zowel bij God als bij de mensen vinden. Hoe meer Jona aandrong en zeide: Werp mij in de zee, zoveel onwilliger werden zij om het te doen.

IV. Toen zij het noodzakelijk achtten Jona in de zee te werpen, baden zij eerst tot God of de bloedschuld niet op hen mocht gelegd worden en zij niet aansprakelijk voor deze daad mochten gesteld worden, vers 14.Toen zij zagen, dat hun roeien vergeefs was, verlieten zij de riemen en begonnen te bidden: Toen riepen zij tot de Heere, tot JHWH, de levende en waarachtige God en niet meer tot de vele goden en Heeren, tot wie zij tevoren hadden geroepen, vers 5. Zij baden tot Israëls God, daar zij nu overtuigd waren door alles wat God met Jona deed en door al wat deze hun verteld had, dat Hij een enig God is. Nadat zij besloten waren, Jona in de zee te werpen, tekenden zij eerst protest aan bij het hof in de hemel, dat zij deze handelwijze niet van harte volbrachten, dat het ook niet uit kwaadaardigheid geschiedde, en dat er ook geen sprake was van een zich wreken op hem, omdat die storm hun om zijnentwil overkwam. Neen, zijn God vergeve hem, zoals zij het hem deden. Doch zij werden gedwongen het te doen uit "se defendendo" -zelfverdediging, daar er geen ander middel was om hun leven te redden, en zij doen het als dienaren van de gerechtigheid, beide God en hijzelf hebben hem tot zo'n vreselijke dood veroordeeld. Daarom bieden zij de God, die Jona vreesde, een nederig verzoekschrift aan, opdat zij niet zouden vergaan om dezes mans ziel.

Let op:
1. Welk een vrees zij hadden, zich de bloedschuld op de hals te halen van iemand, die God vreesde, Hem aanbad, met Hem verkeerde, zoals zij begrepen hadden, dat Jona deed, hoewel hij in een enkel geval gedwaald had. Het natuurlijk geweten moet wel een zeer groten schrik voor bloedschuld hebben en de mens tot ernstig gebed drijven, zoals David er toe werd gedreven om te smeken ervan verlost te worden, Psalm 51:16. Hoor deze lieden hier: Och Heere, zo smeken zij, leg geen onschuldig bloed op ons Zij bidden nu even ernstig, om van het gevaar, zich te bezondigen, verlost te worden, als zij tevoren baden om bewaard te blijven voor het gevaar van om te komen. Voornamelijk geschiedde dit, omdat Jona hun geen gewoon persoon toescheen, hij scheen een goed man te zijn, een man Gods, een dienaar van de grote Schepper van hemel en aarde, en daarom vatten zelfs deze ruwe zeelieden een eerbied voor hem op, die hen deed beven bij de gedachte hem te moeten doden. Onschuldig bloed is kostbaar, maar 't bloed van heiligen van profeten is veel kostbaarder, en dat zaken zij tot hun schade ondervinden, die op de een of andere wijze zich deze bloedschuld op de hals halen. De zeelieden zagen, dat Jona door de goddelijke wrake werd achtervolgd, en toch konden zij niet zonder afschrik er aan denken, de uitvoerders van zijn vonnis te zijn. Hoewel zijn God een twistzaak met hem heeft toch, zo denken zij: Onze hand zij niet aan hen, Genesis 37:27. De Israëlieten doodden in die tijd de profeten, omdat deze hun plicht deden, (Izebels vervolging, enige tijd tevoren, getuigt hiervan) en stelden hun leven niet op hoge prijs, deze zonde wordt verzwaard door de tederheid van consciëntie, die deze heidenen aan de dag legden voor iemand, waarvan zij meenden, dat hij een profeet was, hoewel hij nu zijn plicht had trachten te ontvluchten.

2. Welk een vrees zij koesterden, Gods wrake op zich te halen, zij waren uitermate bezorgd Hem te vertoornen door Jona te doden, want Hij had gezegd: Raak Mijn gezalfde niet aan, en doe Mijn profeten geen kwaad, ge brengt uzelf in gevaar door dit te doen. "Heer", zeggen zij, "laat ons toch niet vergaan om dezes mans ziel. Geef ons toch moed om te handelen. Wij zien, dat we om moeten komen, als wij zijn leven sparen, och, laat ons niet omkomen, als wij hem

zijn leven ontnemen." En hun pleidooi is goed: " Want Gij, Heere, hebt gedaan gelijk als het U heeft behaagd, Gij hebt ons verplicht het te doen. De wind, die hem vervolgde, het lot, dat hem aanwees, zij beide waren onder Uw leiding, die ook ons doen bestuurde, wij zijn slechts de instrumenten van de Voorzienigheid en het is zeer tegen onze wil, dat wij het moeten doen, maar wij hebben te zeggen: De wil des Heeren geschiede." Merk op: Als we door de Voorzienigheid duidelijk geleid worden, dingen, tegen onze eigen neigingen in, te doen, die helemaal strijden met onze eigen plannen, zal het ons een voldoening zijn te kunnen zeggen: Gij, Heere, hebt gedaan, gelijk als het U heeft behaagd. En, als God doet wet Hem behaagt, behoren wij tevreden te zijn, al doet Hij niet wat ons behaagt.

V. Nadat zij door smeken de gevreesde bloedschuld hadden afgewend, gingen zij over tot de voltrekking van het vonnis, vers 15. Zij namen Jona op en wierpen hem in de zee. Zij wierpen hem uit hun schip, uit hun gezelschap, in de zee, een woedende zee, die riep: "Geef, geef, lever de verrader uit of verwacht geen vrede." We mogen nu wel denken aan de ontsteltenis en verbijstering, waarin Jona zich bevond, toen hij zag, dat alles gereed was om hem in de tegenwoordigheid van die God te brengen, die nu zijn Rechter zou zijn, voor Wiens aangezicht als zijn Heere en Meester hij vluchtende was. Let er op: Zij, die van God afwijken, weten niet welk een verderf zij tegemoet lopen. Wee hen, want zij zijn van Mij afgezworven. Als zonde de Jona is, die de storm verwekt, dan moet deze in de zee geworpen worden, wij moeten haar verlaten en haar doden, datgene verdrinken wat anders ons zal verdrinken in verwoesting en verderf. En als wij aldus door een ernstig berouw en bekering onze zonden in de zee werpen, om ze nooit weer terug te roepen of tot hen weder te keren dan zal God onze ongerechtigheden niet meer gedenken in Zijn genade en ze in de diepten van de zee werpen, Micha 7:19.

VI. Het in zee werpen van Jona maakte onmiddellijk een einde aan de storm. De zee heeft wat zij hebben wilde en is nu tevreden, zij staat stil van haar verbolgenheid. Dit is een voorbeeld van Gods almacht, Hij kan de storm plotseling in kalmte doen vergaan. En tevens van Zijn rechtvaardig bestuur, de smart duurt geen ogenblik langer dan nodig is om het doel te bereiken, is dit bereikt, dan wordt zij onmiddellijk weggenomen. Hij zal niet altijd twisten, niet langer dan tot wij ons onderwerpen en onze zaak opgeven. Als wij ons van onze zonden afwenden, zal Hij spoedig Zijn toorn inhouden.

VII. De zeelieden werden hierdoor nog meer in hun geloof gesterkt, dat Jona's God de enig ware God was, vers 16: Dus vreesden de mannen de Heere met grote vreze, kregen een diepe eerbied voor Israëls God en besloten Hem alleen in 't vervolg aan te bidden, want daar is geen ander God, die alzo verderve en alzo verlossen kan. Toen zij Gods macht zagen in het opwekken en stillen van de storm, toen zij Zijn rechtvaardigheid opmerkten met betrekking tot Jona Zijn eigen dienstknecht, en zij Zijn goedheid jegens hen ondervonden als Hij hen van de rand des ondergangs redde, toen vreesden zij de Heere, Jeremia 5:22. Als een bewijs van hun vreze, slachtten zij Hem slachtoffer, toen zij weer voet aan land zetten in Israël, en voor het tegenwoordige beloofden zij al vast geloften, dat zij dit doen wilden uit dankbaarheid voor hun bevrijding en om verzoening te verkrijgen voor hun zonden. Of misschien ook hadden zij wat aan boord, waardoor zij God dadelijk al slachtoffer konden slachten. Of hier kan ook bedoeld worden dat zij geestelijke offeranden offerden, namelijk die van gebed en lof, waarin God meer behagen schept dan in de offeranden van os of stier, die hoornen en hoeven hebben. Zie Psalm 107:22 enz. Wij moeten geloften doen, niet slechts als wij om genade roepen, maar wat edeler is, als we genade ontvangen hebben, als mensen, die aan 't overdenken zijn wat zij zouden kunnen doen ter vergelding.

VIII. Het leven van Jona wordt tenslotte nog door een wonder gered en wij zullen weer van hem horen. In ‘t midden van Zijn oordeel gedenkt God Zijn genade. Jona zal meer verschrikt dan gekwetst worden, niet zo zeer voor zijn zonde gestraft, als wel tot zijn werk teruggevoerd worden. Hoewel hij vlucht van de tegenwoordigheid des Heeren en in Zijn wrekende handen schijnt te vallen, heeft God toch nog meer werk voor hem te doen en heeft daarom een grote vis beschikt om Jona in te slokken, vers 17.
Onze Heiland noemt hem een walvis, Mattheüs 12: 40, een uit de grotere soorten van de walvissen met wijder keelgat de de andere, in welks buik soms het dode lichaam van een man in wapenrusting is gevonden. Vooral dient gelet op de geschiedenis van de schepping, Genesis 1:21, God schiep de grote walvissen en de leviathan in de wateren om daarin te spelen, Psalm 104:26. Maar God vindt werk voor deze leviathan, heeft hem beschikt, heeft hem geteld (dit is de betekenis van ‘t woord) heeft hem aangewezen, Jona op te vangen en hem te bevrijden. Merk op: God heeft heerschappij over alle schepselen en kan elk dienstbaar maken aan de plannen tot genade voor Zijn volk, zelfs de vissen van de zee, die de mens voor ‘t grootste gedeelte niet kent zelfs de walvissen, waarover de mens in ‘t geheel geen zeggenschap heeft. Deze vis werd beschikt, lag onder water dicht bij ‘t schip reeds klaar, opdat hij Jona mocht bewaren voor ‘t zinken tot de bodem en hem ‘t leven redden hoewel deze verdiende te sterven. Laat ons vast staan en zien het heil des Heeren, en Zijn macht bewonderen, dat Hij aldus een drenkeling kon redden, ook Zijn mededogen, waar Hij iemand aldus wilde redden, die van Hem weg vluchtte en die tegen Hem gezondigd had. De genade des Heeren bewaarde Jona voor ondergang. De vis slokte Jona in, niet om hem te verslinden, maar om hem te beschermen. Spijze gaat uit van de eter, want Jona was gezond en wel in het ingewand van de vis drie dagen en drie nachten, door de hitte van het dier werd hij niet verteerd, noch stikte hij uit gebrek aan lucht. Toegegeven moet worden, dat zo iets in de natuur niet plaats kon vinden, maar bij God, die ook heerschappij over de natuur heeft, is geen ding onmogelijk.

Door deze wondervolle bewaring is Jona de aangewezen man om te zijn:
1. Een toonbeeld van goddelijke genade, ter aanmoediging derzulken, die gezondigd hebben en van God afgeweken zijn, om berouwvol terug te keren.

2 Een prediker, waarnaar geluisterd wordt in Nineve. Als het gerucht van dit wonder van zijn bevrijding Nineve bereikte zou het aan ‘t slagen van zijn zending bevorderlijk zijn.

3. Een schitterend type van Christus, die begraven werd en opstond naar de Schriften, 1 Korinthe 15: 4. Naar de Schriften, want gelijk Jona drie dagen en drie nachten was in de buik van de walvis, alzo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart van de aarde, Mattheüs 12: 40. Jona’s begrafenis was een beeld van de begrafenis van Christus. God beschikte Jona’s graf en ook dat van Christus, lang tevoren was het immers voorzegd, dat Hij bij de rijke in Zijn dood zou zijn, Jesaja 53: 9. Jona’s graf was een vreemd, een nieuw graf. Ook dat van Christus was nieuw, niemand was er ooit tevoren ingelegd. Jona was ‘t grootste gedeelte van drie dagen en drie nachten in het graf. Christus ook, doch beide met het doel om er weer uit te verrijzen, ten einde de leer van berouw en bekering aan de heidenwereld te brengen. Kom, zie de plaats waar de Heere gelegen heeft.

HOOFDSTUK 2

1 En Jona bad tot de HEERE, zijn God, uit het ingewand van de vis. 2 En hij zeide: Ik riep uit mijn benauwdheid tot de HEERE, en Hij antwoordde mij; uit de buik des grafs schreide ik, en Gij hoordet mijn stem. 3 Want Gij hadt mij geworpen in de diepte, in het hart der zeeen, en de stroom omving mij; al Uw baren en Uw golven gingen over mij heen. 4 En ik zeide: Ik ben uitgestoten van voor Uw ogen; nochtans zal ik de tempel Uwer heiligheid weder aanschouwen. 5 De wateren hadden mij omgeven tot de ziel toe, de afgrond omving mij; het wier was aan mijn hoofd gebonden. 6 Ik was nedergedaald tot de gronden der bergen; de grendelen der aarde waren om mij heen in eeuwigheid; maar Gij hebt mijn leven uit het verderf opgevoerd, o HEERE, mijn God! 7 Als mijn ziel in mij overstelpt was, dacht ik aan de HEERE, en mijn gebed kwam tot U, in de tempel Uwer heiligheid. 8 Die de valse ijdelheden onderhouden, verlaten hunlieder weldadigheid. 9 Maar ik zal U offeren met de stem der dankzegging; wat ik beloofd heb, zal ik betalen. Het heil is des HEEREN. 10 De HEERE nu sprak tot de vis; en hij spuwde Jona uit op het droge.

Wij zijn zover gekomen, dat Jona in het ingewand van de vis was. Terecht zouden we nu kunnen aannemen, dat wij niets meer omtrent hem vernemen zullen. Al vond hij de dood niet in de golven van de zee, dan moest hij toch sterven in de buik van allen walvis, "uit zijn mond gaan fakkelen, vurige vonken spatten er uit en zijn adem zoude kolen doen vlammen", Job 41:10, 12. Maar God voert Zijn volk uit het vuur en ook uit het water uit, Psalm 66:12 en zie, door Zijn macht, is Jona, de profeet, nog levend en horen wij weer van hem. In dit hoofdstuk zien we, dat hij tot God nadert, want wij treffen hem biddende aan, en in het volgende hoofdstuk horen de Ninevieten van hem, want hij predikt tegen hen. In zijn gebed beluisteren we

I. De grote benauwdheid en ook ‘t gevaar, waarin hij verkeerde, verzen 2, 3, 5-6.
II. De wanhoop, waaraan hij bijna ten prooi was vers 4.
III. De moed, die hij zichzelf in deze beklagenswaardige toestand, toesprak, vers 4, 7
IV. De verzekering van Gods gunst jegens hem, vers 6, 7.
V. De waarschuwing en de lering, die hij aan anderen geeft, vers 8.
VI. De lof en de roem, welke hij God van alles geeft, vers 9. In het laatste vers staat ons Jona’s bevrijding uit de buik van de vis vermeld en tevens zijn behouden aankomst op het droge.

Jona 2:1-10

God en Zijn knecht Jona waren in toorn gescheiden, en die twist had Jona verwekt. Hij vluchtte uit zijn land, opdat hij zijn werk mocht ontlopen, maar wij hopen ze weder bij elkaar te zien en nu is het God, die de verzoening voorbereidt. Aan het einde van het vorige hoofdstuk zagen we, dat God in een weg van genade tot Jona wederkeerde, hem verlossende, dat hij in het verderf niet nederdaalde, verzoening gevonden hebbende, Job 33:24, in dit hoofdstuk zien we Jona lot God wederkeren langs de weg van zijn plicht. In het vorige kapittel werd hem verzocht, zijn God aan te roepen, maar daar staat niet vermeld of hij het wel deed, nu wordt hij er eindelijk toe gebracht.
Merk nu hier op,

I. Wanneer hij bad, vers 1: En Jona bad toen hij in verlegenheid zat, in het bewustzijn van schuld en onder de tekenen van Gods ongenoegen ter oorzake van zijn zonde, toen bad hij. Let er op: Als wij in grote smart zijn, moeten wij bidden, dan hebben we reden om te bidden, dan hebben we iets om ermede tot de troon van de genade te gaan, dan is daar onze plaats, dan zullen we, indien ooit, geneigd zijn tot ‘t gebed, als ‘t hart vernederd, vertederd en ernstig gestemd is, dan verwacht God het ook: Als hun bange zal zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken, Hoséa 5:15, en Mij ernstig zoeken. En hoewel we nu door onze zonden die smarten over ons

brengen, zullen we toch evenals Jona aan de troon van de genade gehoor vinden en niet afgewezen worden, als wij nederig en berouwvol ons daartoe wenden. Toen bad hij toen hij zichzelf door een wonder behouden zag, toen de hoop op volkomen bevrijding zijn hart vervulde, daar hij in deze wonderbare uitredding een duidelijke aanwijzing zag, dat meerdere genade hem bewezen zou worden. Een geloof aan Gods welbehagen in ons, ondanks onze ongerechtigheden, geeft ons vrijmoedigheid tot Hem te gaan en opent tot gebed de lippen die door ‘t bewustzijn van schuld en de vreze voor straf gesloten waren.

II. Waar hij bad-in het ingewand van de vis. Daar is geen plaats zo vreemd of men kan er bidden. Ik wil dan, dat de mannen bidden in alle plaatsen, 1 Timotheüs 2: 8. Waar God ons ook brengt, daar is altijd een weg open hemelwaarts, tenzij wij die zelf afsluiten. "Undique ad coelos tantundem est viae" -Van alle zijden is een even toegankelijke weg naar de hemel. Hij, die door ‘t geloof zijn hart Christus ter woning gegeven heeft, draagt overal zijn altaar, dat de gave heiligt, met zich mee en is zelf een levende tempel. Jona was hier in gevangenschap, de buik van de vis was zijn gevangenis. Een benauwde en donkere kerker was ‘t, toch had hij daar vrijheid om tot God te naderen en wandelde vrijelijk in gemeenschap met Hem. De mensen kunnen ons uit hun gemeenschap storten, maar ons van Gods nabijheid te beroven vermogen zij niet. Jona was nu op de bodem van de zee, toch roept hij uit de diepten tot God, zoals Paulus en Silas in de gevangenis baden, toen zij in de stok zaten.

III. Tot wie hij bad-tot de Heere zijn God Hij was weggevlucht van God, maar nu ziet hij de dwaasheid ervan in en keert tot Hem weder. Door het gebed nadert hij dicht tot die God, van Wie hij afgeweken was, en wordt met zijn hart borg, om tot Hem te genaken. In ‘t gebed slaat hij zijn oog tot Hem op, niet slechts als de Heere, maar als zijn God, een God, die een verbond met hem gemaakt heeft, want, dank zij God verbreekt elke overtreding het verbond nog met. Dit geeft zelfs aan ontrouw geworden kinderen moed om terug te keren, Jeremia 3:22. Keert weder, gij afkerige kinderen, Ik zal uw afkeringen genezen. Zie, hier zijn wij, wij komen tot U, want Gij zijt de Heere onze God.

IV. Wat zijn gebed was. Hij herinnerde zich later de inhoud en vermeldde die. Hij overpeinst de werkingen van zijn hart jegens God, toen hij in die grote nood en dat gevaar was, en ook vermeldt hij de strijd tussen geloof en verstand, tussen hoop en vrees, die in zijn binnenste gestreden werd.
1. Hij overdenkt de ernst van zijn gebed en Gods bereidwilligheid tot horen en verhoren, vers 2: Hij zei, Ik riep uit mijn benauwdheid tot de Heere.
Let er op: Menigeen, die nooit bad en nooit zelfs een gebed lispelde, zolang hij in voorspoed was, is door zijn benauwdheid tot ‘t gebed gedreven, ja zelfs gebracht tot een roepen, en voor dit doel worden dan ook benauwdheden gezonden, en als dit doel niet bereikt wordt, zo zijn ze er tevergeefs geweest. Zij leggen toorn op. die niet roepen als God ze gebonden heeft, Job 36:13. Uit de buik van het graf schreide ik. De vis mocht wel een graf genoemd worden, en daar hij voor Jona een gevangenis was, waarin deze door zijn ongehoorzaamheid gekomen was en waarin hij onder de wrake Gods lag, kan deze plaats wel genoemd worden de buik van de hel. Hierin werd deze man geworpen, en toch riep hij hieruit tot God en niet tevergeefs. God hoorde hem, hoorde zijn stem, de stem van zijn benauwdheid, de stem van zijn smeking. Daar is een hel, doch niet in deze wereld, waar alle hoop, dat God naar ‘t roepen luisteren zal, totaal opgegeven moet worden, maar uit de buik, van welke hel ook in deze wereld, kunnen wij tot God roepen. Toen Christus evenals Jona drie dagen en drie nachten in het graf lag, hoewel Hij niet bad, wat Jona wel deed, riep zelfs Zijn liggen daar tot God voor arme zondaren, en dat geroep werd gehoord.

2. Hij overdenkt de zeer beklagenswaardige toestand, waarin hij verkeerde, toen hij in de buik van het graf was. Hij was bij volle kennis toen hij daar neerleg en maakte ook bijzondere opmerkingen daarover. Merk op: Als wij van onze verdrietelijkheden profijt zullen trekken, dan moeten we er ook terdege acht op slaan en de hand Gods daarin opmerken. Jona merkt hier op:
a. Hoe diep hij geworpen werd, vers 3. Gij had mij in de diepte geworpen. De zeelieden wierpen hem daarin. maar hij ziet hen voorbij en merkt slechts Gods hand op, die hem neerwierp. In welke diepten we ook geworpen worden, het is God, die ons er in stort, en Hij is het, die nadat hij ons gedood heeft, macht heeft ons in de hel te werpen. Hij werd in het hart van de zeeën geworpen, en hieraan ontleent Christus die Hebreeuwse zin, die Hij toepast op Zijn eigen liggen in het hart van de aarde gedurende dezelfde tijd. Want hij, die dood in het graf is gelegd, hoe ondiep dit ook wezen mag, is even ver van het land van de levenden verwijderd als wanneer men zijn graf in 't hart van de aarde had gesteld.

b. Hoe vreselijk hij ingesloten zat. De stroom omving mij. De wateren van de zee omringden hem aan alle zijden, overal vloed. Gods geliefden en dienaars worden dikwijls omgeven door stromen van verdriet, door moeiten, die zo overstelpend en hevig zijn, dat ze alles voor zich neerwerpen en die voortdurend op hen aanlopen, zoals de wateren van een rivier in gestadige opvolging, de een moeite het andere verdriet reeds meeslepend, zoals de boodschappers, die Job die vreselijke tijdingen brachten. Zij worden er aan alle zijden door omgeven, zoals de kerk klaagt, Klaagliederen 3: 7: Hij heeft mij ommuurd, dat ik er niet kan uitgaan, en ook geen weg zie, waarlangs ik zou kunnen ontvlieden. Al uw baren en uw golven gingen over mij heen, Merk op: Hij noemt ze Gods baren en Zijn golven, niet slechts, omdat Hij ze maakte (de zee is van Hem, want Hij heeft ze gemaakt) en omdat Hij ze bestuurd (want zelfs de wind en de zee zijn Hem gehoorzaam), maar omdat Hij ze nu tegen Jona opzet, hun macht beperkt en haar beveelt Jona te bedroeven en te verschrikken, doch haar niet toelaat hem 't leven te benemen. Deze woorden zijn woordelijk door Jona aangehaald uit Psalm 42: 8, hoewel de vertaling een weinig verschilt, waar Davids klacht in 't oorspronkelijke precies verbatum, woord voor woord, eender luidt als die van Jona: Al uw baren en uw golven gingen over mij heen. Wat David figuurlijk, overdrachtelijk sprak, past Jona op zichzelf toe als letterlijk vervuld. Voor het verzoenen van onszelf met onze bezoekingen is het goed, voorafgaande gevallen na te gaan, opdat we tot de erkentenis komen, dat ons geen verzoeking heeft bevangen dan menselijke, 1 Korinthe 10:13.
Als er ooit van een op zichzelf staand geval sprake is, dan is het wel dat van Jona, en toch ontdekt hij, dat zelfs de man naar Gods hart dezelfde klacht, dat Gods baren en golven over hem gingen, geuit heeft. Als God volbrengt wat over ons bescheiden is, zullen we bevinden, dat er diergelijke dingen vele bij Hem zijn, Job 23:14, dat zelfs onze lijdensweg geen onbetreden baan is en dat God met ons niet anders handelt dan naar het recht degenen, die Zijn naam beminnen, Psalm 119:132. En daarom is het goed gebruik te maken van de klachten en gebeden, waarvan de heiligen, die voor ons geweest zijn zich in gelijke gevallen bediend hebben. Zo kunnen deze ons leren, hoe we ons tot God moeten richten, als we in moeiten zijn. Hoe goed is het in de Schrift thuis te zijn!
Toen Jona geen gebruik van zijn Bijbel kon maken, hielp zijn geheugen hem uit de Schrift een zeer geschikt voorbeeld van zijn geval te vinden: Al uw baren en uw golven gingen over mij heen. Vers 5 heeft dezelfde betekenis: De wateren hadden mij omgeven tot de ziel toe, zij bedreigden zijn leven, dat hierdoor in onmiddellijk gevaar gebracht werd, of zij maakten een indruk op zijn ziel, hij beschouwde ze als de tekenen van Gods ongenoegen en merkte die op, want de verschrikkingen Gods rustten zich tegen hem, Job 6: 4. Dit raakte zijn ziel en bracht die in verwarring. En dit is ook weer aan Davids klacht ontleend, Psalm 69:2. De wateren zijn gekomen tot aan de ziel. Als ervan buiten strijd is, is het geen wonder, dat ervan binnen vreze

is. Toen Jona in de buik van de vis zat, omvingen hem de afgronden, zodat, al zou hij uit zijn gevangenis ontkomen, hij toch onvermijdelijk zijn graf in de golven moest vinden. Hij voelt het wier (dat de vis met het water naar binnen gezogen had) aan zijn hoofd gebonden, zodat hem geen weg meer openblijft zichzelf te helpen, en hij ook geen hoop voeden kan, dat iemand anders tot zijn hulp komen zal. Aldus wordt Gods volk soms in verwarring en verlegenheid gebracht, opdat het zou leren niet op zichzelf te vertrouwen, maar op God die de doden opwekt, 2 Korinthe 1: 8, 9.

c. Hoe goed verzekerd hij zat: Hij was nedergedaald tot de gronden van de bergen, tot de rotsen in de zee, waarop de heuvels en voorgebergten aan de zeekant gegrondvest schijnen te zijn. Hij lag tussen deze in, neen, hij lag er zelfs onder, de grendelen van de aarde waren om hem heen, zo dicht om hem, dat zij waarschijnlijk in eeuwigheid om hem zouden blijven. De aarde was zo toegesloten, zo gegrendeld voor hem, dat hij alle hoop van er ooit weer binnen te komen moest laten varen. Zo hulpeloos, zo hopeloos zat Jona nu daar. De hele schepping voert strijd tegen zulken, met wie God een twistzaak heeft.

3. Hij overdenkt, tot welke sombere en zwartgallige conclusie hij kwam, maar ook hoe ‘t licht weer doorbrak, vers 4 en 7.
a. Hij begon tot wanhoop te vervallen, zichzelf verloren te noemen en tot niets meer in staat te achten. Als de wateren hem omgaven tot de ziel toe, is het geen wonder, dat zijn ziel in hem overstelpt was, dat hij zeer ter neergeslagen was, zodat er geen vreugde of verwachting in hem overbleef. Zijn moed ontzonk hem, en hij beschouwde zichzelf een verloren man. Toen zei ik: Ik ben uitgestoten van voor Uw ogen, en de vrees hierover was ‘t juist, die zijn ziel in hem overstelpte. Hij meende, dat God hem geheel verlaten had nooit meer in genade tot hem zou wederkeren of hem ook maar enig teken van gunst zoude betonen. Hij kende geen voorbeeld, waarin ooit iemand uit de buik van een vis was gered. Al had hij aan Job op de mestvaalt aan Jozef in de put of aan David in de spelonk gedacht, dan stonden de gevallen toch nog niet gelijk. Anders dan door een wonder kon er geen redding komen. En wat reden had hij te verwachten, dat hem uit genade een wonder zou geschieden, hem, die nu tot een voorbeeld van rechtvaardigheid werd gesteld? Zijn eigen geweten zei hem dat hij gezondigd had door van het aangezicht des Heeren te vluchten, en dat Hij hem daarom met recht van Zijn aangezicht kon wegdoen, en als teken hiervan Zijn Heilige Geest van hem nemen om nooit meer bij hem te wonen. Welke hoop op bevrijding uit een moeilijkheid kon hij koesteren, als hij zich die door zijn eigen weg en handelingen op de hals gehaald had, Jeremia 4:18.
Merk op: Jona kan ‘t vreselijke van zijn toestand niet beter uitdrukken dan door te zeggen: Ik ben uitgestoten van voor uw ogen. Zij en zij alleen, zijn ellendig, die God van voor Zijn ogen heeft uitgestoten, die Hij niet langer wil kennen en aan wie Hij geen gunst meer wil bewijzen. Wat anders is de ellende van de verdoemden in de hel, dan dat zij van voor Gods ogen zijn uitgestoten? Want wat anders is de hemelse zaligheid dan God te zien en het daaruit voortvloeiend genot te smaken? Soms kan de toestand van Gods volk hier op aarde zodanig zijn, dat zij denken, dat zij van Gods tegenwoordigheid geheel verstoten zijn, zodat zij Hem niet meer zien en Hij ook op hen geen acht slaat. Jacob en Israël zeiden: Mijn weg is voor de Heere verborgen, en mijn recht gaat van mijn God voorbij, Jesaja 40:27. Sion zeide: De Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten, Jesaja 40:14. Doch dit is slechts een onderstelling van het ongeloof, want God heeft Zijn volk, dat Hij tevoren gekend heeft, niet verstoten, Romeinen 11:2.

b. Toch herstelt hij zich van zijn wanhoop met enige troostgevende uitzichten op bevrijding. ‘t Geloof weerlegt en weerspreekt de vermoedens, uit vrees en ongeloof geboren. Hier werd een

hevige strijd gestreden tussen verstand en geloof, doch ‘t geloof sprak ‘t laatste woord en triomfeerde. In tijden van beproeving zal de uitkomst tenslotte goed zijn, mits ons geloof niet bezwijkt, daarom ook bad Christus voor Petrus, dat zijn geloof standvastig mocht blijven, Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophouden, Lukas 22:32. David zou vergaan zijn, als hij niet geloofd had, Psalm 27:13. ‘t Geloof in Jona zeide: Nochtans zal ik de Tempel van Uw heiligheid weer aanschouwen. Hoewel hij dus in verwarring was, zo was hij toch niet in wanhoop, in de diepte van de zee bezat hij deze hoop als een anker van de ziel, hetwelk zeker en vast is, Hebreeën 6:19.

Dat hij nochtans de tempel van Gods heiligheid weer aanschouwen zal, is de hoop, waarmee hij zichzelf troost.
a. Hij zal leven, zal weer opzien naar de hemel, het licht van de zon aanschouwen, hoewel hij nu in volkomen duisternis geworpen schijnt te zijn. Dus heeft hij tegen hoop op hoop geloofd, Romeinen 4:18.
b. Hij zal leven en God loven. Een rechtvaardige verlangt voor geen ander doel te leven, Psalm 1-19:175. Hij zal met God weder gemeenschap hebben in heilige verrichtingen. Hij zal de heiligen tempel aanschouwen, er naar opgaan, om daar te onderzoeken en om daar de liefelijkheid des Heeren te aanschouwen. Toen Hiskia vroeg om van de zekerheid van zijn beterschap overtuigd te mogen worden, vroeg hij: Welk zal het teken zijn, dat ik naar het huis des Heeren zal opgaan, Jesaja 38:22 alsof dit het enige was, waarom hij genezen wenste te worden. Jona hoopt hier ook, de tempel van de heiligheid weer te aanschouwen. Met genoegen had hij die reeds menigmaal aanschouwd, hij was verblijd geweest, als hij opgeroepen werd op te gaan naar het huis des Heeren. De herinnering hieraan was zijn troost, als hij gelegenheid gehad had, was hij in de tempel van de heiligheid te vinden geweest. Doch nu kon hij er niet eens naar opzien. In de buik van de vis kon hij niet eens de richting van zijn ligging bepalen, maar hij hoopt spoedig hem weer te kunnen aanschouwen en ook er weer binnen te kunnen gaan.
Let er op, hoe bescheiden Jona zich uitdrukt. Als iemand, die schuldbewust is en zich onwaardig voelt, durft hij niet zoals een David spreken van een wonen in Gods huis. Hij weet, dat hij niet meer waardig is, een zoon genaamd te worden, doch hij hoopt dat het hem moge veroorloofd worden, het te aanschouwen. Hij noemt het de tempel van de heiligheid, want in zijn oog was heiligheid de schoonheid ervan en daarom beminde hij het en verlangde er naar. De tempel was een type van de hemel, en hij belooft zichzelf, daar hij nu een omzwevende gevangene is, dat hij nooit zou losgelaten worden, maar in de kuil sterven, Jesaja 51:14, dat hij evenwel de hemelse tempel zal aanschouwen en er veilig heen gebracht zal worden. Al zou hij in de buik van de vis sterven op de bodem van de zee, toch hoopt hij, zal vandaar uit zijn ziel door engelen in Abrahams schoot gedragen worden. Nu kunnen deze woorden ook opgevat worden in de zin van de gelofte, die Jona aflegde toen hij in benauwdheid was, en in vers 9 spreekt hij van het betalen van wat hij beloofd heeft. Zijn gelofte is, dat, indien God hem bevrijdt, hij Hem zal loven in de poorten van de dochter van Sion, Psalm 9:15. De zonde, waarvoor God hem achterhaalde, was dat hij vluchtende was van het aangezicht des Heeren. Nu is hij overtuigd van de dwaasheid van zijn zonde en belooft niet slechts, dat hij nooit weer op Tarsis zijn blik zal slaan, maar dat hij weer naar de tempel heen zien zal en van kracht tot kracht wenst voort te gaan, tot hij voor God daar verschijnen zal. En zo zien we, dat geloof en hoop zijn troost waren in zijn wanhopiger hopelozen toestand.

c. Hierbij voegt hij een gebed tot God, vers 7. Als mijn ziel in mij overstelpt was, toen dacht ik aan de Heere, nam ik mijn toevlucht tot Hem, die sterkte geeft. Hij bedacht hoedanig God is, hoe na Hij is bij dezulken, die door moeite of verdriet zeer ver weggeworpen schijnen te zijn, hoe genadig Hij is voor hen, die door zonde zichzelf van Hem zeer ver verwijderd

schijnen te hebben. Hij gedacht wat Hij voor hem gedaan had, en ook voor anderen, wat Hij kon doen, wat Hij beloofd had te doen, en dit alles nu bewaarde hem voor wanhoop Hij herinnerde God, dat hij Hem aangeroepen had: Mijn gebed kwam tot U, ik zond het tot U op en verwachtte verhoring ervan. Merk op: Onze smarten moeten ons bewegen aan God te gedenken en ons tot gebed drijven. Als onze zielen overstelpt zijn, zo zullen wij aan God denken en ons gebed tot Hem opzenden, al is dit dan ook slechts een vrome verzuchting. Als wij Zijn naam gedenken, moeten we ook Zijn naam aanroepen.

4. Hij overdacht de gunste Gods jegens hem als hij aldus in zijn grote nood God zocht en op Hem vertrouwde.
a. Hij nam zijn gebed genadig aan en verleende hem toegang en gehoor, vers 7. Mijn gebed, dat tot Hem opgezonden werd, kwam tot Hem, zelfs tot de tempel van Zijn heiligheid. Het werd in de hoogste hemelen gehoord, hoewel het in de diepste diepten werd gebeden.
b. Hij wrocht op een wondervolle wijze bevrijding, en toen Jona in ‘t diepst van zijn ellende zat, gaf Hij hem er de volle verzekerdheid van, vers 6. Maar Gij hebt mijn leven uit het verderf opgevoerd, o Heere, mijn God! Sommigen menen, dat hij deze woorden sprak, nadat hij op het droge uitgespuwd was, en dan is het de taal van de dankbaarheid en stelt hij het tegenover de grote moeilijkheid van zijn geval, opdat Gods macht in zijn bevrijding zoveel schoner mocht uitkomen. De grendels van de aarde waren om mij heen, en toch hebt Gij mijn leven uit het verderf opgevoerd, uit de handbomen van het graf. Nu kunnen we ook veronderstellen en dit doen we gereder, dat hij nog in de buik van de vis was, en dan is het de taal van zijn geloof. "Gij hebt mij hier in ‘t leven behouden, hier in de kuil, en daarom kunt Gij en wilt Gij mijn leven uit de kuil oproeren", en hij spreekt ervan met een verzekerdheid, alsof het reeds gebeurd was: Gij hebt mijn leven opgevoerd. Hoewel hij geen directe belofte heeft van zijn bevrijding, heeft hij een onderpand er van, en hierop vertrouwt hij. Hij heeft zijn leven niet verloren, en daarom gelooft hij, dat zijn leven uit het verderf opgevoerd zal worden, en in deze verzekering richt hij zich tot God: Gij hebt het gedaan, o Heere, mijn God! Gij zijt de Heere, en daarom kunt Gij het voor mij doen, Gij zijt Mijn God en daarom wilt Gij het doen. Merk op: Als de Heere onze God is, zal Hij voor ons zijn de Opstanding en het Leven, zal Hij ons leven van het verderf, van de macht van het graf verlossen.

5. Hij waarschuwt anderen en onderricht ze door hen te vermanen, dicht bij God te blijven, vers 8. Die de valse ijdelheden onderhouden verlaten hun weldadigheid, dat wil zeggen:
a. Zij, die andere goden aanbidden, zoals de heidense zeelieden deden, en die aanroepen en troost en uitkomst ervan verwachten, verlaten hun weldadigheid. Zij staan zichzelf in ‘t licht, zij keren hun geluk de rug toe en verlaten geheel en al de weg, waarop zij het goede zouden zien. Let er op, dat afgoden valse ijdelheden zijn, en zij, die hun de eer bewijzen, welke God alleen toekomt, handelen even goed in strijd met hun belangen als tegenstrijdig met hun plicht.
b. Zij, die hun eigen ingevingen volgen, zoals Jona zelf ook gedaan had, toen hij van des Heeren aangezicht vluchtte om naar Tarsis te gaan, verlaten hun weldadigheid, die weldadigheid, die zij in God konden vinden en die ze zich konden toeëigenen, daar ze door het verbond er recht op hadden en hun aanspraak er op konden doen gelden, als zij slechts bij God wilden blijven en hun taak volbrengen. Zij, die naar elders gaan om God te ontvluchten, evenals Jona deed- die menen het voor zichzelf beter te maken, als zij Zijn dienst vaarwel zeggen, evenals Jona deed-en die arme zondaars Zijn weldadigheid benijden en wijzer menen te zijn dan Hij door te beoordelen aan wie profeten moeten worden gezonden en aan welke volken niet, zoals Jona deed-die onderhouden valse ijdelheden, worden meegesleept door dwaze inbeeldingen zonder grond, zij verlaten, evenals hij, hun weldadigheid en geen goed kan daaruit voortspruiten.

Let er op: Wie zijn plicht verlaat, verlaat zijn weldadigheid, wie van zijn werk wegloopt, zijn standplaats verlaat, ontgaat ook de zegen er van.

6. Hij doet plechtig de gelofte, dat, als God hem bevrijden zal, hij die God, die hem uitredde, prijzen zal, vers 9. Hijsluit een verbond met God, hetwelk inhield
a. Dat hij Hem zal eren met het offer van de dankzegging, en God heeft gezegd, ter aanmoediging van hen, die alzo doen, dat zij Hem verheerlijken doordank te offeren. Wie dankoffert, die zal Hem eren, Psalm 25:23. In overeenstemming met de wet van Mozes wil hij een lofoffer, Psalm 107:22, brengen, en in overeenstemming met de wet van de natuur wil hij dat aanbieden met de stem van de dankzegging. Liefde tot God en een hart vol dankbaarheid aan de Heere zijn het leven en de ziel van deze handeling. Zonder liefde en dankbaarheid zal noch de offerande noch de stem van de dankzegging iets baten. Toentertijd moest op goddelijk bestel iemands erkentelijkheid door een offerande worden uitgedrukt waarbij de offeraar het geslachte dier niet God aanbood in plaats van zichzelf, maar als teken van dankbaarheid. Nu moet zij uitgedrukt worden door de stem van de dankzegging. (De mensen die offeren, zullen de kalveren kussen, Hoséa 13: door de vrucht van de lippen, Hebreeën 13:15, die zullen de liefelijkheden Gods verkondigen en bezingen. Dit nu belooft Jona hier, opdat hij met het offer van de dankzegging de goedertierenheden des Heeren vermelde, Jesaja 63: 7, Zijn Naam ter ere en tot aanmoediging van anderen.

b. Dat hij Hem eren zal door zijn geloften, die hij in de buik van de vis heeft afgelegd, volkomen te betalen. Sommigen menen, dat hij beloofde een of ander liefdadig werk te zullen volbrengen, of dat hij een soortgelijke belofte aflegde als Jakob had gedaan: Van alles, wat Gij mij geven zalf, zal ik U voorzeker de tienden geven, Genesis 28:22. ‘t Ligt meer voor de hand, dat hij beloofde, dat als God hem wilde uitredden, hij bereid zou zijn te gaan waar het Gode zou behagen hem heen te zenden, al ware het ook naar Nineve. Als wij in grote smart zijn, omdat wij onze plicht verlaten hebben, is de tijd voor de belofte daar, dat wij niet meer van die afwijken, maar hem ijverig vervullen zullen.
Of, misschien ook is de offerande van de dankzegging de zaak, die hij beloofde en die wil hij betalen, zoals David Psalm 116:17-19.

7. Hij besluit met een erkenning van God als de Heiland Zijns volks: Het heil is des Heten, Uw zegen is over Uw volk Psalm 3: 9. Die God is onze zaligheid, Psalm 68:20. Hij alleen kan uitredding geven, en Hij kan dit doen al is het gevaar en de nood ook nog zo groot Hij heeft redding beloofd aan Zijn volk, dat op Hem betrouwt. Alle uitreddingen van Zijn kerk in ‘t algemeen en van de geheiligden in ‘t bijzonder zijn ‘t werk van Zijn handen. Hij is de behouder van de gelovigen, 1 Timotheüs 4:10. Het heil is nog steeds en is altijd des Heeren geweest. Van Hem alleen kan het verwacht worden, en op Hem moeten we daarvoor vertrouwen. Jona’s ondervinding zal anderen aanmoedigen alle eeuwen door, om op God te bebouwen als de God van het HeII. Allen die dit verhaal lezen, zullen met verzekerdheid en met bewondering zeggen, dat het heil des Heeren is, en dat allen die Hem toebehoren, dat zeker verkrijgen zullen.

HOOFDSTUK 3

1 En het woord des HEEREN geschiedde ten anderen male tot Jona, zeggende:2 Maak u op, ga naar de grote stad Nineve; en predik tegen haar de prediking, die Ik tot u spreek. 3 Toen maakte zich Jona op, en ging naar Nineve, naar het woord des HEEREN. Nineve nu was een grote stad Gods, van drie dagreizen. 4 En Jona begon in de stad te gaan, een dagreis; en hij predikte, en zeide: Nog veertig dagen, dan zal Nineve worden omgekeerd. 5 En de lieden van Nineve geloofden aan God; en zij riepen een vasten uit, en bekleedden zich met zakken, van hun grootste af tot hun kleinste toe. 6 Want dit woord geraakte tot de koning van Nineve, en hij stond op van zijn troon, en deed zijn heerlijk overkleed van zich; en hij bedekte zich met een zak, en zat neder in de as. 7 En hij liet uitroepen, en men sprak te Nineve, uit bevel des konings en zijner groten, zeggende: Laat mens noch beest, rund noch schaap, iets smaken, laat ze niet weiden, noch water drinken. 8 Maar mens en beest zullen met zakken bedekt zijn, en zullen sterk tot God roepen; en zij zullen zich bekeren, een iegelijk van zijn bozen weg, en van het geweld, dat in hun handen is. 9 Wie weet, God mocht Zich wenden, en berouw hebben; en Hij mocht Zich wenden van de hittigheid Zijns toorns, dat wij niet vergingen! 10 En God zag hun werken, dat zij zich bekeerden van hun bozen weg; en het berouwde God over het kwaad, dat Hij gesproken had hun te zullen doen, en Hij deed het niet.

Hierin lezen we Jona's bevrijding uit zijn gevangenschap en uit de klauwen van de dood-zijn terugkeer, hoewel niet tot het leven, want hij was niet dood in de buik van de vis maar toch tot het land van de levenden, want hij scheen er niet meer in te zijn-zijn opstanding, hoewel niet uit de doden, maar toch uit het graf, want zekerlijk, nooit is iemand levend begraven geweest, zoals Jona het was in de buik van de vis. Zijn invrijheidstelling kan worden beschouwd,

1. Als een voorbeeld van Gods macht over alle schepselen. God sprak tot de vis, gelastte hem Jona weer te geven, zoals Hij hem tevoren gelast had hem op te nemen. God spreekt tot andere schepselen en het geschiedt, zij allen zijn Zijn gedienstige knechten. Maar tot de mens spreekt Hij eens, ja zelfs tweemaal en hij merkt het niet op, slaat er geen acht op, is doof voor wat Hij zegt. Merk op: God heeft alle schepselen onder Zijn heerschappij, gebruikt ze waarvoor het Hem behaagt en dient met hen Zijn eigen oogmerken.

2. Als een voorbeeld van Gods genade aan een arme boeteling, die in zijn grote nood zich tot Hem in gebed begeeft. Jona had gezondigd, had dwaas gehandeld, zijn afdwalingen leidden hem niet tot verbetering, en uit zijn later gedrag blijkt, dat zijn dwaasheid nog niet geheel in hem was uitgeroeid, ook nog niet door de roede van deze kastijding. En toch, op zijn gebed en op zijn vernedering voor God, wordt hier een wonder in de natuur gewrocht voor zijn bevrijding, om te kennen te geven, wat een wonder van genade, van vrije genade God openbaart in het weer aannemen en in het behoeden van zondaren, die zich weder tot Hem wenden. Toen hij tot God kwam om genade, bewees God hem die en twistte niet eeuwig met hem.

3. Als type en afbeelding van Christus' opstanding. Hij stierf en werd begraven om de storm te doen bedaren, door onze zonden verwekt. Hij lag in het graf, evenals Jona, drie dagen en drie nachten, om onze schuld was Hij een gevangene, maar op de derde dag kwam Hij uit het graf, evenals Jona, om door Zijn dienaren bekering en vergeving van zonden te laten prediken, een boodschap, die zij zelfs aan de Heidenen hadden te brengen. En aldus werd een ander Schriftwoord vervuld: Hij zal ons na twee dagen levend maken, op de derde dag zal Hij ons doen verrijzen, Hoséa 6:2. De aarde beefde, alsof zij vol was van haar last zoals 't de vis ging met Jona. In dit hoofdstuk staat:

I. Dat Jona opnieuw wordt uitgezonden en dat hem ten tweeden male gelast wordt, naar Ninevé te gaan en daar te prediken, vers 1, 2.

II. Dat Jona zijn boodschap getrouw overbrengt aan Ninevé, waarbij het bedreigd werd met een spoedig te verwachten verwoesting, vers 3, 4.
III. Dat de Ninevieten berouw hadden, zich vernederden en zich bekeerden, vers 5-9.
IV. Dat God genadiglijk het over hen gevelde vonnis herriep en de bedreigden ondergang niet bracht, vers 10. Jona 3:1-10 Hier treffen we een nog sprekender bewijs van de verzoening tussen God en Jona aan en zien, dat het een volkomen verzoening betekende, hoewel de twistzaak ernstig geweest was.

I. Jona wordt opnieuw uitgezonden, en hij gehoorzaamt dadelijk.
1. Hieruit blijkt, dat God met Jona geheel verzoend was, daar Hij hem weer in Zijn dienst gebruikt. De boodschap, hem opnieuw opgedragen, was een bewijs van vergeving voor zijn vroegere ongehoorzaamheid. Onder de mensen geldt het, dat het geven van een opdracht aan een schuldig bevonden misdadiger gelijk staat met een vrijspraak, en dit terecht, zo nu was het ook met Jona. Het woord des Heeren geschiedde ten anderen maal tot Jona, vers 1, want,
a. Jona moest beproefd worden, of hij inderdaad over zijn vorige ongehoorzaamheid berouw had of niet, en of hij profijt getrokken had, beide uit zijn vreemde straf en uit zijn ongewone bevrijding. Hij had zijn werken zijn plicht verlaten en was daarvoor in gevangenschap geweest, had het oordeel des doods in zichzelf, maar op zijn schulderkentenis had God hem bevrijd, had hem niet doen sterven, maar hem zijn vrijheid hergeven. Hij is bevrijd om zijn goed gedrag, en hij moet weer op de proef gesteld worden, of hij Godswil opvolgen wil of zijn eigen. Nadat hij in de zee was geworpen en er weer uit bevrijd, komt God en vraagt hem: "Wilt gij nu naar Ninevé gaan Jona? Want wanneer God oordeelt, dan overwint Hij, Hij zal Zijn doel bereiken, Hij zal het ongehoorzame, weerspannige kind tenslotte aan Zijn voeten brengen.
Merk op: Als God ons bedroefd heeft, en ons uit onze droefenis weer bevrijdt, moeten wij naar Zijn stem horen, die tot ons zegt: Keert weer tot de arbeid, die gij tevoren verwaarloosde en waartoe gij door deze maatregelen weder geroepen wordt. God zeide nu inderdaad tot Jona, wat Christus tot de geraakte, die Hij genezen had, zei: "Ga nu heen, en zondig niet meer, opdat u niet wat ergers geschiede", Johannes 5:14 iets ergers nog dan de drie dagen en drie nachten in de buik van de walvis te wezen. God slaat acht op de mensen, om te zien of zij, na hun nood en de uitredding, van hun afdwaling genezen zijn, in ‘t bijzonder van die zonde, waarvoor zij gekastijd werden. En daarom moeten we toezien, dat wij de genade Gods niet tevergeefs ontvangen. De kastijding zowel als de uitredding zijn beide genademiddelen.

b. Jona ontvangt weer een opdracht, als teken van de gunst van God jegens hem. God kon terecht met Jona handelen, zoals wij zouden doen tegenover iemand, die ons bedrogen en verraderlijk jegens ons gehandeld had, dat, hoewel we hem niet bij de rechtbank aanklagen, noch hem schade toebrengen, wij toch nooit weer vertrouwen in hem zullen stellen. De Geest van de profetie, die Jona had weerstaan en waartegen hij in opstand was gekomen, zou hem met alle recht mogen verlaten met het besluit nooit weer tot hem in te keren. Men zou hebben verwacht, dat, hoewel zijn leven gespaard werd, hij toch onbekwaam en ongeschikt zou worden geacht om nog verdere diensten als profeet te bewijzen.
Maar, zie! Het woord des Heeren komt weer tot hem, om aan te tonen dat, wanneer God vergeeft, Hij ook vergeet, en wie Hij vergeeft, die schenkt Hij ook nog een nieuw hart en een nieuwe geest. Hij neemt ze weer in Zijn kudde op en brengt ze weer tot hun vorige staat terug, namelijk hen, die verloren zonen en ongehoorzame dienaren geweest zijn. Merk op: Als God zich van ons bedient, is dit het beste bewijs, dat er vrede is tussen Hem en ons.
Hieruit zal het blijken, dat onze zonden vergeven zijn, en dat God een welbehagen in ons heeft. Volbrenge Hij Zijn werk in ons en merken wij Zijn daden op! Indien dat zo is, dan hebben wij reden de rijkdom van de vrije genade te bewonderen en onze verplichtingen aan

de Heere Jezus te erkennen, die gaven genomen heeft om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorigen om bij U te wonen, o Heere God en gebruikt te worden in Zijn werk, Psalm 68:19.

2. Hieruit blijkt, dat Jona met God geheel verzoend was, dat hij nu niet zoals tevoren, ongehoorzaam was aan dat hemels gezicht, niet vluchtte van het aangezicht des Heeren, zoals hij eens deed. Hij trachtte noch het aanhoren van 't bevel te vermijden, noch het gehoorzamen er aan te weigeren. Hij maakte geen tegenwerpingen als tevoren, dat de reis lang was, de boodschap hatelijk het overbrengen ervan gevaarlijk, en dat, als het bedreigde vonnis niet voltrokken werd, hem zou verweten worden, dat hij een valse profeet was, en dat de verhardheid van zijn eigen volk aan de dag zou komen, waartegen hij bezwaar maakte, Jona 4:2. Doch nu: Jona maakte zich op, zonder murmurering en tegenspraak, en ging naar Ninevé, naar het woord des Heeren, vers 3. Zie hier
a. De aard van 't berouw, het is de verandering van ons gemoed en van onze weg en een terugkeer tot ons werk en onze plicht, waarvan wij waren afgeweken, het is dat goede te doen, hetwelk wij ongedaan hadden gelaten.
b. De vrucht, die de droefenis voortbrengt. Zij voert hen tot hun plaats terug, die zij verlaten hadden. Jona kon met David zeggen: Voor ik verdekt werd, dwaalde ik, maar nu onderhoud ik Uw geboden, en daarom, hoewel het onplezierig en pijnlijk voor me was en voor 't ogenblik geen zaak van vreugde maar van droefheid, toch is het mij goed zeer goed, verdekt te zijn geweest.
c. Merk de macht van Zijn genade op, als God de mens met droefenis tegenkomt. De droefheid zelf zou de mens eerder van God aftrekken dan hem tot God brengen. Doch God kan door Zijn genade de ongehoorzamen bekeren tot de voorzichtigheid van de rechtvaardigen, Lukas 1:17 en deze gewillig op de dag van Zijn heerkracht maken, Psalm 110:3, volkomen gewillig Zijn juk op zich te nemen, hen, wier nek een ijzeren zenuw was geweest.
d. Let op de plicht van al degenen, tot wie het woord des Heeren komt. Zij moeten zich in alle opzichten er naar schikken en gehoorzaam zijn aan de bevelen, die God hun geeft, met blijmoedigheid en getrouwheid. Jona maakte zich op, zat niet in onverschilligheid of gemelijkheid ter neer, maar ging terstond naar Ninevé. Het was, weliswaar, een zeer lange weg er heen en een plaats, waar hij waarschijnlijk nimmer tevoren was geweest, toch wendde hij daarheen zijn schreden, naar het woord des Heeren. Gods dienaren hebben te gaan, waar Hij ze heen zendt, te komen als Hij ze roept, en te doen wat Hij beveelt. Wat ook het woord des Heeren blijkt te zijn wij moeten er nauwgezet naar handelen.

II. Laten we nu onze aandacht schenken aan het hem gegeven bevel, of de hem opgedragen boodschap, en aan hetgeen hij deed om die taak te volbrengen. Hij werd als een wapenheraut in de naam van de God des hemels gezonden om Ninevé de oorlog te verklaren, vers 2. Maak u op, ga naar de grote stad Ninevé, die wereldstad, en predik tegen haar. Wat tegen ons is wordt tot ons gepredikt, opdat wij het zouden horen en er door gewaarschuwd worden. En indien wij geen acht slaan op, en geen geloof hechten aan hetgeen ons gepredikt wordt, zal dit tegen ons getuigen. Jona wordt naar Ninevé gezonden dat toentertijd de voornaamste stad van de heidenwereld was. Dit geschiedt als een aanwijzing dat God na verloop van tijd genadig het licht van de goddelijke openbaring in deze donkere streken zal laten schijnen. God wist dat, als Sodom en Gomorra, Tyrus en Sidon de genademiddelen gehad hadden, zij berouw zouden hebben, en toch onthield Hij hun die middelen, Mattheüs 11:21, 23. Hij wist, dat als Ninevé nu de genademiddelen had, zij zich zouden bekeren, en Hij gaf hun die middelen, zond Jona, niet om uitsluitend tot hen van bekering te spreken (want dit staat niet vermeld in de boodschap, die hij ontving), maar toch om hen door de prediking tot berouw te brengen,

want dat was het heerlijk doel van wat hem werd bevolen. Als God, door het uitdelen van Zijn gunstbewijzen, door het geven van de genademiddelen aan sommige plaatsen en niet aan andere, door sommigen de geest van de genade te schenken en die aan anderen te onthouden, als God aldus bij privilege en in een weg van soevereiniteit handelt, wie mag dan tot Hem zeggen: "Wat doet Gij?" Mag Hij niet doen met het Zijne wat Hij wil? Hij is niemands schuldenaar. Ga, en predik (zegt God) de prediking, die Ik tot u spreek, dat wil zeggen:

a. De prediking die Ik tot u sprak, toen Ik u de eerste keer beval te gaan, Jona 1:2. Ga, en predik tegen haar, bedreig haar met goddelijke oordelen. Zeg de mensen van Ninevé, dat hun boosheid voor Gods aangezicht is opgeklommen en dat Gods wrake op hen neer zal dalen. Dit was de boodschap, die Jona zo afkerig was over te brengen, en waarom hij wegvluchtte en zich naar Tarsis spoedde. Doch nu hij voor de tweede maal er voor staat, verandert God niets aan de boodschap, om hem aangenaam te zijn of om ze wat gemakkelijker voor hem te maken, neen, hij moet nu hetzelfde preken wat hem eerst bevolen was, hetwelk hij niet wilde doen. Merk op: Het woord van God is onveranderlijk en zal niet gebogen worden, hetzij om predikers of om hoorders meer te te behagen, het zal zich nooit schikken naar hun grillen en kuren, maar zij moeten zich voegen naar Zijn waarheden en wetten. Zie Jeremia 15:19. Laat hen tot u weerkeren, maar gij zult tot hen niet weerkeren. Of,

b. De prediking, die Ik tot u spreek, als gij daar komt. Dit was een aanmoediging voor hem in zijn onderneming, dat God met hem wilde gaan dat de Geest van de profetie op hem zou blijven en voor hem gereed zou staan, als hij te Ninevé was, om hem verdere aanwijzingen, die nuttig voor hem waren, te doen. Dit gaf te kennen, dat hij weer van Hem zou horen, hetwelk een grote steun voor hem zou wezen op deze gevaarvolle tocht. God gaf Abraham een zelfde aanwijzing, toen hij Izaäk offeren zou. namelijk door hem te zeggen, dat hij dit doen moest op één van de bergen, die Hij hem later wijzen zou. De gangen van die man (namelijk van de rechtvaardige, vers 2 worden van de Heere bevestigd, Psalm 37:23. Hij leidt Zijn volk stap voor stap en zo verwacht Hij ook, dat zij Hem volgen zullen. Jona moest gaan met een onvoorwaardelijk geloof. Hoewel hij weet waarheen hij gaat, zal hij niet weten voor hij daar komt, welke boodschap hij over moet brengen, maar, welke deze ook zijn mag, hij moet haar brengen, zij het een aangename of een onaangename. Zo wil God ons in voortdurende afhankelijkheid van Hem houden en ons doen zien op de aanwijzingen van Zijn woord en voorzienigheid. Wat Hij doet, en wat Hij wil, dat wij doen zullen, weten wij nu niet, maar wij zullen het na deze verstaan. Soms mogen uitvarende admiraals hun zending niet openen, voor zij mijlen ver in zee zijn, alzo moet Jona naar Ninevé gaan, en eenmaal daar, zal hem gezegd worden wat hij te spreken heeft.

III. Hij kwijt zich van zijn opdracht met getrouwheid en stoutmoedigheid. Toen hij te Ninevé kwam, vond hij een groot arbeidsveld. Het was een grote stad, van drie dagreizen, vers 3, een grote stad Gods, zoals zij in ‘t Hebreeuws heet, wat niets andere betekent dan dat zij een zeer grote stad was. Die taal doet de grote God deze eer, dat grote dingen aan Hem hun naam ontlenen. De grootheid van Ninevé bestond hoofdzakelijk in haar uitgestrektheid, zij was groter dan Babylon, zulk een stad, zegt Diodorus Siculus, als na die nooit meer gebouwd is. Zij was honderdvijftig furlongs (een furlong is een achtste van een Engelse mijl of plm. tweehonderd en één meter lang), negentig breed en vierhonderdtachtig in omtrek. De muren waren honderd voet hoog en zo dik, dat drie wagens naast elkaar er over konden rijden. Op die muren stonden vijftienhonderd torens, elk tweehonderd voet hoog. Hier wordt vermeld, dat de stad drie dagreizen groot was want de omtrek was vierhonderdtachtig furlongs, volgens sommigen. Daar nu acht furlongs een Engelse mijl vormen, was de omtrek zestig Engelse mijlen, die door een voetganger in 3 dagen kunnen afgelegd worden, daar de gemiddelde

snelheid van een voetganger op twintig Engelse mijlen per dag, wordt gesteld. Of wel, Jona had, daar hij slechts langzaam voort kon gaan, omdat hij met ernst te prediken had, drie dagen minstens nodig om door al de voornaamste straten en stegen van de stad te gaan, om zijn boodschap te brengen, opdat allen haar zouden vernemen. Toen hij haar bereikt had, verloor hij geen tijd, hij was niet gekomen om alles rondom zich op te nemen, maar hij wijdde zich geheel aan zijn werk. Eenmaal in de stad, trad hij niet eerst een herberg binnen om zich na zijn reis te verfrissen, maar begon onmiddellijk met zijn boodschap, naardat hem bevolen was en hij predikte en zei: Nog veertig dagen, dan zal Ninevé worden omgekeerd. Hiervoor had hij ongetwijfeld een aanwijzing ontvangen en hiertoe was hij zekerlijk gemachtigd. Of hij uitweidde over dit onderwerp, wat zeer waarschijnlijk is, en toonde, dat God een twistzaak met hen had, en hoe tergend hun boosheid was en om wat reden zij hun ondergang hadden te verwachten, hen tevens aansporend deze waarschuwing niet in de wind te slaan, of dat hij slechts deze woorden telkens weer herhaalde, is niet zeker, maar dit was de inhoud van zijn boodschap.

1. Hij moest hun aanzeggen, dat deze grote stad zou verwoest worden, hij meende en zij begrepen van hem, dat zij zou omgekeerd worden, niet door oorlog, doch door de een of andere onmiddellijke slag van boven, hetzij door een aardbeving of door vuur en zwavel zoals Sodom eens omgekeerd was. De boosheid van de steden maakt ze voor verwoesting rijp en haar weelde en grootheid kunnen haar niet tegen omkering beschermen, als de maat van haar ongerechtigheid vol, en de maat van haar wraak gekomen is. Grote steden worden gemakkelijk omgekeerd, als de grote God komt om met haar af te rekenen.

2. Hij moest hun aanzeggen, dat de omkering spoedig plaats zou vinden, aan het einde van veertig dagen. Een uitstel werd hun gegeven. God wil al die tijd wachten om te zien, of zij na deze aankondiging zich zullen vernederen en zich beter gedragen, en aldus de bedreigden ondergang voorkomen. Merk op, hoe traag God is tot toorn: hoewel de boosheid van Ninevé om wraak riep, toch zal zij nog veertig dagen gespaard worden, opdat zij tijd moge hebben om zich te bekeren en God moge tegenkomen in de weg van Zijn oordelen. Doch langer zal Hij niet wachten, indien zij zich in die tijd niet tot Hem wenden, zullen zij weten, dat Hij Zijn zwaard gewet en bereid heeft. Veertig dagen is een lange tijd voor een rechtvaardig God om Zijn oordelen in te houden, toch is het voor een ongerechtig volk slechts een korte spanne om zich te bekeren en berouw te hebben, en alzo de komende oordelen af te wenden. Het aldus vaststellen van de dag met alle mogelijke zekerheid zou medewerken om hen te overtuigen, dat het een boodschap van God was, want welk mens zou zo beslist de tijd durven vaststellen, hoe zeker hij ook kon zijn in het voorspellen van de zaak zelf?

Die tijdaanwijzing zou hun ook schrik aanjagen en hen doen zoeken naar middelen om zich voor te bereiden op wat stond te komen. En zou dit ook ons niet wakker maken, om ons op de dood voor te bereiden, moet het ons niet leren te bedenken, dat de dood zelf zeker komen zal, en dat de tijd in Gods raad bepaald is, doch dat wij in duisternis hieromtrent gehouden worden, opdat wij ten allen tijde gereed zouden zijn? Wij kunnen er niet zo zeker van zijn, dat wij nog veertig dagen leven zullen, als Ninevé nu zeker kon zijn, dat zij nog veertig dagen bestaan zou, ja, ik geloof zelfs, dat het waarschijnlijker is, dat wij binnen dertig of veertig dagen sterven zullen, dan dertig of veertig jaar nog te leven. In de dag van onze gerustheid zijn we geneigd, ons zelf nog vele jaren te beloven. "Fleres, si scires unum tua tempora mensem, Rides, cum non sit forsitan una dies." Wij zouden verontrust worden als wij er zeker van waren, dat wij geen maand meer te leven hadden, en toch zijn we zorgeloos, hoewel we niet zeker zijn, dat wij nog een dag leven zullen. Hierin vinden we:

I. Een wonder van goddelijke genade in het berouw en de bekering van Ninevé, op de waarschuwing, hun gegeven van hun naderende ondergang. Voorwaar Ik zeg u, wij hebben zo

groot een voorbeeld niet gevonden, zelfs in Israël niet, en de mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht, en zullen het veroordelen, want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona, en zie, meer dan Jona is hier, Mattheüs 12: 41. Ja, Ninevé veroordeelde zelfs de onbekeerlijkheid en hardnekkigheid van Israël in die tijd. God zond vele profeten naar Israël onder hen bekend als zijnde machtig in woorden en werken. Doch naar Ninevé zond Hij er slechts één, een vreemdeling voor hen, en zonder gedaante noch heerlijkheid, naar wij mogen veronderstellen. Zijn tegenwoordigheid des lichaams was zwak, vooral na de vermoeienis van zulk een lange reis. En toch toonden zij berouw, maar Israël deed dit niet. Jona predikte slechts een preek en wij lezen niet, dat hij enig wonder of teken deed om zijn woord te bevestigen. En toch had het invloed op hen, terwijl Israël hardnekkig bleef welks profeten woorden kozen om met hen te redeneren en ze tot overtuiging te brengen door tekenen, die zij daarna deden. Jona bedreigde slechts met wraak en ondergang. We lezen niet dat hij ze ook maar enigermate opriep tot berouw of aanwijzingen gaf, hoe ze berouw moesten tonen, en toch kregen ze berouw, doch Israël volhardde in onbekeerlijkheid hoewel de tot hen gezonden profeten ze trokken met mensenzelen, met touwen van de liefde en hun de verzekering gaven, dat God grote dingen aan hen wilde doen, indien zij berouw toonden en zich bekeerden.

Laat ons nu zien, hoe Ninevé berouw toonde, wat de bewijzen ervan waren.
1. Zij geloofden God, zij sloegen geloof aan ‘t woord, dat Jona in de naam van God tot hen sprak. Zij geloofden, hoewel zij vele goden hadden, dat er toch slechts één levende en ware God was, de soevereine Heere van allen, dat zij aan Hem rekenschap schuldig waren, tegen Hem gezondigd en aan Zijn gerechtigheid niet voldaan hadden. Ze geloofden dat deze aankondiging van naderende ondergang hun door Hem was toegezonden, en dat bijgevolg de ondergang zelf op de vastgestelde tijd van Hem zou komen, indien dit niet door een tijdig berouw hunnerzijds werd verhoed. Ze geloofden, dat Hij een barmhartig God is, en dat er daarom grond bestond om te hopen, dat de gedreigde grote toorn nog afgewend zou kunnen worden, als zij zich van die zonden afkeerden, waardoor Gods toorn was opgewekt. Merk op: Zij, die tot God komen, tot Hem terugkeren na tegen Hem in opstand geweest te zijn, moeten geloven, dat Hij gaarne verzoent, dat Hij hun God zijn wil, als zij in oprechtheid tot Hem komen. En let er nu eens op, welk een groot geloof God kan bewerken door zeer nietige, zwakke en onaanzienlijke middelen. Hij kan de Ninevieten zelfs door een paar dreigwoorden ertoe brengen, de gelove gehoorzaam te zijn, Handelingen 6: 7.
Sommigen menen, dat de Ninevieten van de zeelieden of van anderen of wel van Jona zelf hadden vernomen, dat hij in de zee geworpen geweest, en er door een wonder weer uitgekomen was, en dat dit nu diende tot een bevestiging van zijn zending en er hen toe bracht, gereder te geloven, dat God door hem sprak. Maar hiervan hebben we geen zekerheid. Toch diende Christus’ opstanding (en Jona’s opstanding is hier een type van) tot bevestiging van zijn Evangelie, en zij heeft overvloedig bijgedragen tot groot succes van hen, die in Zijn naam predikten bekering en vergeving van de zonden onder alle volken, beginnende van Jeruzalem. Lukas 24: 47.

2. Zij boodschapten het de koning van Ninevé, die volgens sommigen toen Sardanapalus moet zijn geweest, en volgens anderen Pul, koning van Assyrië. Aan Jona was niet opgedragen, eerst tot hem te gaan uit eerbied voor zijn koninklijke waardigheid. Gekroonde hoofden zijn, als zij schuldige hoofden zijn, voor God gelijk aan gewone mensen en daarom wordt Jona niet naar het hof gezonden om zijn proclamatie te brengen, maar naar de straten van Ninevé. Toch bereikt een verslag van zijn boodschap de koning van Ninevé, niet bij wijze van aanklacht tegen Jona, als verstoorder van de publieke rust, opdat hij tot zwijgen gebracht en gestraft mocht worden, wat hem misschien zou wedervaren zijn, had hij aldus geroepen in de straten

van Jeruzalem, dat Gods profeten doodde en stenigde, die tot haar gezonden werden. Neen, niet als een misdaad vatte men Jona's spreken op, en aldus werd het de koning ook niet voorgesteld, maar als een boodschap uit de hemel. Mensen, wier harten gloeiden voor 't algemeen welzijn en die bezorgd voor het volk waren, deelden de koning het dan ook aldus mee. Merk op: Die koningen zijn gelukkig, die lieden om zich heen hebben, welke aandacht schenken aan alles wat aan de vrede van het koninkrijk bevorderlijk is, letten op het woord en de voorzienigheid Gods en op de tekenen van Gods mishagen, waaronder zij verkeren. En die volken mag men gelukkig prijzen, die zulke koningen boven zich hebben, die op dergelijke dingen hun oog richten.

3. De koning geeft hun een goed voorbeeld in nederigheid, vers 6. Toen hij hoorde van het woord Gods, tot hem gezonden, stond hij op van zijn troon, evenals Eglon, de koning van Moab, opstond van zijn stoel, toen Ehud hem zei, dat hij een boodschap Gods voor hem had. De koning van Ninevé stond op van zijn troon, niet slechts uit eerbied voor een woord Gods in 't algemeen, maar ook uit vrees voor een woord van grote toorn in 't bijzonder en ook uit smart en schaamte over de zonde, waardoor hij en zijn volk zich die grote toorn op de hals gehaald hadden: hij stond op van zijn koninklijke troon en deed zijn heerlijk overkleed, het kenteken van zijn waardigheid, van zich, als een erkentenis, dat, daar hij zijn macht niet gebruikt, zoals hij dat had behoren te doen, om geweld en onrecht te bedwingen en het recht te handhaven, hij nu ook zijn troon verbeurd en zijn kleed naar 't recht Gods, zichzelf de eer en 't vertrouwen, in hem als koning geplaatst, onwaardig gemaakt had, en dat 't van Gods zijde recht was, het koninkrijk van hem te nemen. Zelfs de koning versmaadde het boetekleed niet, want hij bedekte zich met een zak en zat neer in de as, als teken van zijn vernedering wegens de zonde en zijn vrees voor de goddelijke wraak. Het is de grootste van de mensen tot eer, zich te vernederen voor de grote God.

4. Het volk volgde des konings voorbeeld, ja 't blijkt zelfs, dat 't volk de toon aangaf want zij begonnen 't eerst zich te bekleden met zakken, van hun grootste af tot hun kleinste toe, vers 5. De kleinsten onder hen die 't minst te verliezen hadden bij de verwoesting van de stad, bleven niet achterwege, en de grootsten onder hen, die gewend waren aan een gemakkelijk en weelderig leven, achtten het niet beneden zich, de kentekenen van de vernedering te dragen. Het dragen van zakken was iets zeer onaangenaams vooral voor hen, die aan fijn linnen gewoon waren, en zij zouden er niet toe overgegaan zijn, als de zonde niet zeer diep gevoeld, en zij zich niet levendig gevaar, door die zonde verwekt, voor ogen hadden gesteld.
Let er op: Zij, die niet om wensen te komen, moeten zich vernederen, zij, die hun zielen niet om willen doen komen, moeten zielsbedroefd worden. Als Gods oordelen ons bedreigen, moeten we ons vernederen onder Zijn machtige hand. En hoewel lichamelijke oefening alleen geen profijt brengt en het spotternij is, als iemand het slechts laat bij het onder zich spreiden van een zak en as (het is het hart, waarop God let, Jesaja 58: 5) dan moeten we toch op dagen van diepe ootmoed, als God in Zijn voorzienigheid ons roept tot rouwklacht en tot omgorden met de zak, Jesaja 22, 12, door uitwendige tekenen van de inwendige smart God verheerlijken met onze lichamen, door tenminste onze sieraden terzijde te leggen.

5. Een algemeen vasten werd uitgeroepen en in acht genomen door allen in die grote stad, vers 7-9. Het werd bevolen door de Koning en zijn groten, de gehele wetgevende macht was eenstemmig in het opleggen ervan, en al het volk besloot eendrachtig naar het bevel te handelen, en zo vormden deze beide, het bevel en de gehoorzaamheid er aan, een nationale actie. Het was noodzakelijk, dat men aldus deed, om een nationale ondergang te voorkomen. De inhoud van deze afkondiging of proclamatie vinden we in deze verzen vermeld, en hij is zeer waard er onze opmerkzaamheid aan te geven.

A. Wat er geëist wordt.
a. Dat het vasten, vers 5, zeer streng werd in acht genomen op de dag voor deze plechtigheid bepaald: laat mens noch beest iets smaken, Iaat ze niet de minste verfrissing nemen, neen, zelfs geen water drinken. Last hen niet aanvoeren, dat zij zonder gevaar voor hun gezondheid niet zo lang vasten kunnen, of dat zij het niet verdragen kunnen laat zij het voor deze keer maar beproeven. Wat kwaad kon het, al voelden zij het werkelijk als iets zeer onaangenaams en al zouden zij het nog geruime tijd daarna voelen? Het is beter zich er aan te onderwerpen, dan in enig opzicht iets te verwaarlozen ten opzichte van het berouw, dat getoond moet worden om een stad van het verderf te redden. Laten zij door het bedekken met een zak en door te vasten hun lichaam geweld aandoen om daarmee aan te tonen, hoe hun zielentoestand geschokt is door smart over de zonde en vreze voor de gramschap Gods. Zelfs de beesten moesten evengoed als de mensen boete doen, omdat zij aan de ijdelheid onderworpen waren, als instrumenten van de zonde des mensen, en ook opdat zij hun eigenaars en degenen, die hen bewaken moesten, door hun klagelijk geroep of door hun stomme smart uit gebrek aan voedsel zouden bewegen tot een daadwerkelijk tonen van spijt en vernedering. Het vee binnenshuis mocht niet, zoals gewoonlijk, te eten en drinken gegeven worden, omdat geen voedsel die dag mocht aangeroerd worden. Dat soort dingen moest vergeten en niet in de gedachten gebracht worden. Evenals de psalmist de dieren opriep, toen hij zeer begerig was Gods lof te zingen om met hem in te stemmen, zo wilden de Ninevieten, dat de dieren met hen zouden samengaan om boete te doen, toen zij vol smart over de zonde waren en de oordelen Gods vreesden. De dieren, gewoonlijk rijk en prachtig opgetuigd, waarop hun meesters ook daarom trots waren, moesten nu met zakken bedekt worden, want de groten van het volk zullen (en dit past hun) de uitrusting van hun dieren ter zijde leggen.

b. Aan het vasten en rouwbedrijven moeten zij gebed en smeking tot God paren, want het vasten dient om het lichaam voor de dienst van de ziel in ‘t werk des gebeds, wat de hoofdzaak is, geschikt te maken en waartoe het andere slechts voorbereiding is. Laat ze sterk tot God roepen, laat zelfs de beesten dat doen naar hun aard, Iaat hun schreeuwen en klagen uit gebrek aan voedsel genadiglijk aangemerkt worden als een roepen tot God, zoals het geroep van de jonge raven, Job 39:3, en dat van de jonge leeuwen, Psalm 104:21, als zodanig aangemerkt wordt. Maar voornamelijk moeten de mannen, vrouwen en kinderen roepen tot God, laat hen sterk roepen om de vergeving van de zonden, die tegen hen getuigen, en om de oordelen te voorkomen, die door Jona hun werden bekend gemaakt. Het was tijd tot God te roepen, toen daar nog slechts één schrede tussen hen en hun ondergang was-ja, toen was het hoog tijd de Heere te zoeken. In ‘t gebed moeten we sterk roepen, met onze gedachte op ‘t juiste doel gericht, met onwankelbaar geloof, en met de gloed van vrome en godvruchtige liefde. Door sterk te roepen worstelen wij met God, grijpen wij Hem aan, en het is in ons belang dit te doen, niet slechts als Hij van ons heengaat als een vriend, maar ook als Hij ons als vijand tegenkomt. Daarom is het voor ons van gewicht, als wij bidden, alles in ons in beroering te brengen. Toch is dit niet alles.

c. Met hun vasten en bidden moeten zij bekering en vernieuwing des levens paren: Zij zullen zich bekeren een ieder van zijn boze weg, die hij gekozen heeft, waarop hij wandelt, de boze weg van zijn hart en de boze weg in zijn doen en laten, vooral van het geweld, dat in hun handen is. Een ieder zal teruggeven wat hij onrechtvaardig heeft genomen en vergoeding doen voor het begane onrecht, laat niemand meer onrecht doen, al heeft hij daartoe de macht, noch bedriegen in zijn handeling. Laat degenen, die in hoogheid zijn gezeten, in regering of rechtbank, zich bekeren van het geweld, dat in hun handen is en geen vals gewicht of onzuivere maat meer gebruiken, noch misbruik maken van de onwetendheid of van de nood dergenen, met wie ze handelen. Zie, het is niet genoeg, zijn zonde te betreuren, men moet ze

ook laten, en om verhoring van onze gebeden te verkrijgen, moet men naar geen ongerechtigheid meer in zijn hart zien, Psalm 66:18. Dit is het enige vasten, dat God verkiest en aanneemt, Jesaja 58: 6, Zacharia 7: 5, 9. Het werk van een vastendag is met die dag niet afgelopen, neen, dan begint juist het moeilijkste en nodigste deel van het werk, het losmaken van de knopen van de ongerechtigheid, het leiden van een nieuw leven, en niet gelijk de hond tot zijn eigen uitbraaksel terug te keren.

B. Wat voor aandrang gebezigd wordt als middel om tot dit vasten uit te drijven, vers 9. Wie weet, God mocht zich wenden, en berouw hebben. Merk op:
a. Wat het is, waarop zij hopen: dat God, op hun berouw en terugkeer, Zijn woord zal terugnemen, Zijn vonnis herroepen, dat Hij Zich wenden zal van de hitte van Zijn toorn, die zij erkennen te verdienen, maar ootmoedig en ernstig afbidden, opdat hun ondergang voorkomen worde en zij niet vergaan. Zij kunnen niets inbrengen tegen de rechtmatigheid van het oordeel, zij trachten niet herziening van het vonnis te verkrijgen, maar hopen o, God zelf, dat Hij Zich wenden zal, en dat Zijn barmhartigheid (waarop zij zich beroepen) getuigen zal tegen het oordeel. Zij geloven, dat God terecht toornig op hen is, dat hun zonde zeer groot is, Zijn toorn hevig, en dat, zo Hij naar recht met hen handelt, er geen raad voor is, dan moeten zij vergaan, dan is het met hen gedaan, want wie kent de sterkte van Zijn toorn? Het is dus niet de bedreigde verwoesting van Ninevé, die zij trachten af te wenden, maar zij bidden, dat Gods toorn moge afgewend. Zo ook, wanneer wij om Gods gunst bidden, dan bidden wij om al wat goed is, en wanneer wij bidden van Gods toorn bevrijd te worden, dan bidden wij tegen alle kwaad.

b. In welke mate zij hopen mochten: Wie weet, God mocht Zich wenden. Jona had hun daarvan niets gezegd, zij hadden ook geen profeten om het hun te verkondigen, zodat zij niet, gelijk wij, uit hun berouw moed konden scheppen om barmhartigheid te verwachten. Wij hebben de belofte en de eed Gods om daarop te vertrouwen, vooral de verdienste en ‘t middelaarschap van Jezus Christus, om op vergiffenis na schuldbelijdenis te rekenen. Toch hadden zij een algemeen denkbeeld van Gods goedheid. Zijn mededogen jegens mensen en Zijn welbehagen in het berouw en de bekering van zondaren, daaruit rees hun hoop, dat Hij hen wellicht zou sparen, zij durfden er geen staat op maken, maar wanhoopten toch ook niet. Zie, hoop op genade is de machtige spoorslag tot berouw en bekering, en al zijn er flauwe spranken van hoop met de vrees gemengd, die een besef van onze eigene zonden en onwaardigheid en lang verzuim van goddelijk geduld verwekt, toch kunnen die dienen om een ernstig berouw en waarachtige bekering te bevorderen. Laat ons met blijmoedigheid ons neerwerpen aan de voetbank van de vrije genade, besluitende, dat, als wij moeten vergaan, wij daar wensen om te komen, tegelijk zeggende: Wie weet, God mocht zich wenden, en ons met mededogen aanzien.

II. Hier is een wonder van goddelijke genade, als Hij deze Ninevieten op hun berouw spaart, vers 10. God zag hun werken, Hij hoorde niet alleen hun goede woorden, waarmede zij hun berouw uitspraken, maar zeg ook hun goede werken, als vruchten van hun bekering waardig. Hij zag, dat zij zich van hun boze weg bekeerden, en dat was het, waarnaar Hij verlangend uitzag. Indien Hij dat niet had gezien, zou hun vasten en bidden voor Hem niets betekend hebben. Hij zag, dat zich onder hen een algemene overtuiging van zonde openbaarde, gepaard met een algemeen besluit om tot Hem terug te keren. De reformatie was begonnen, alles kreeg een nieuw aanzien, en daarom nam God een welgevallen. Zie, God geeft acht op ieder teken van beterschap in zondaars, zelfs op zulke tekenen, die niet onder de aandacht van de wereld vallen. Hij ziet, wie van hun boze weg afdwalen en wie niet, Hij komt hun met gunst tegemoet, die zich oprecht tot Hem bekeren. Wanneer zij zich van het kwaad van de zonde,

door hen begaan, bekeren, berouwt Hem het kwaad des oordeels over hem uitgesproken. Daarom spaarde Hij Ninevé en deed het kwaad niet, dat Hij gesproken had, hun te zullen doen. Hier werden God geen offeranden gebracht, voorzover wij lezen om voor de zonde verzoening te doen, want de offeranden Gods zijn een gebroken geest, een gebroken en verslagen hart, zoals de Ninevieten hadden. Dat veracht Hij niet, daarnaar ziet Hij en dat eert Hij.

HOOFDSTUK 4

1 Dit verdroot, Jona met groot verdriet, en zijn toorn ontstak. 2 En hij bad tot de HEERE, en zeide: Och HEERE! was dit mijn woord niet, als ik nog in mijn land was? Daarom kwam ik het voor, vluchtende naar Tarsis; want ik wist, dat Gij een genadig en barmhartig God zijt, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwaad. 3 Nu dan, HEERE! neem toch mijn ziel van mij; want het is mij beter te sterven dan te leven. 4 En de HEERE zeide: Is uw toorn billijk ontstoken? 5 Jona nu ging ter stad uit, en zette zich tegen het oosten der stad; en hij maakte zich aldaar een verdek, en zat daaronder in de schaduw, totdat hij zag, wat van de stad zou worden. 6 En God, de HEERE, beschikte een wonderboom, en deed hem opschieten boven Jona, opdat er schaduw mocht zijn over zijn hoofd, om hem te redden van zijn verdriet. En Jona verblijdde zich over de wonderboom met grote blijdschap. 7 Maar God beschikte een worm des anderen daags in het opgaan van de dageraad; die stak de wonderboom, dat hij verdorde. 8 En het geschiedde, als de zon oprees, dat God een stillen oostenwind beschikte; en de zon stak op het hoofd van Jona, dat hij amechtig werd; en hij wenste zijner ziel te mogen sterven, en zeide: Het is mij beter te sterven dan te leven. 9 Toen zeide God tot Jona: Is uw toorn billijk ontstoken over de wonderboom? En hij zeide: Billijk is mijn toorn ontstoken ter dood toe. 10 En de HEERE zeide: Gij verschoont de wonderboom, aan welken gij niet hebt gearbeid, noch dien groot gemaakt; die in een nacht werd, en in een nacht verging; 11 En Ik zou die grote stad Nineve niet verschonen? waarin veel meer dan honderd en twintig duizend mensen zijn, die geen onderscheid weten tussen hun rechterhand, en hun linkerhand; daartoe veel vee?

Wij lezen met groot genoegen, aan ‘t eind van het vorige hoofdstuk, van ‘t berouw en de bekering van Ninevé, maar in dit hoofdstuk vinden wij, tot onze spijt, de zonde van Jona. Gelijk er vreugde is in de hemel over de bekering van zondaars, zo is er ook smart over de dwaasheden en gebreken van de heiligen. In de ganse Schriftuur vinden wij nauwelijks een "knecht des Heeren", want zo noemt ze Jona, zo uit zijn humeur zo gemelijk en zo ontevreden over wat God deed. In het eerste hoofdstuk zagen wij hem vluchten voor Gods aangezicht. maar hier zien wij hem, om zo te spreken, God in ‘t aangezicht vliegen. En, wat smartelijker is, daar vonden wij hem berouwvol tot God terugkeren, maar hier vinden wij, als eenmaal van Salomo, van Jona geen bericht aangaande zijn terugkeer, al mogen wij die bekering onderstellen, En, lezen wij met verbazing van Jona’s ontevredenheid, wij lezen met gelijke verbazing van Gods tederheid jegens Jona, waaruit blijkt, dat God hem niet had verworpen. Hier is,

I. Jona’s verdriet over Gods barmhartigheid jegens Ninevé, en zijn ontevreden taal, vers 1-3.
II. De zachte berisping, die God hem daarover geeft, vers 4.
III. Jona’s ontevredenheid over het verdorren van de wonderboom en Zijn poging om die te rechtvaardigen, vers 5-9.
IV. Gods pleidooi daartegenover, dat hij niet ontevreden moest zijn met Ninevé’s bevrijding, vers 10-11.
‘s Mensen verdorvenheid en Gods goedheid komen hier scherp tegenover elkander te staan, opdat de eerste blijke, zeer zondig, en de laatste, een zeer uitnemende genade te zijn.

Jona 4:1-11

Zie hier,

I. Hoe Jona ten onrechte met God twist over Zijn barmhartigheid jegens Ninevé, nadat de stad zich bekeerd had. Dit geeft aanleiding om te vermoeden, dat Jona zijn boodschap van Gods toorn aan de Ninevieten alleen overgebracht had, zonder enige aandrang of aanmoediging om zich daardoor tot berouw en bekering te laten bewegen, zoals men mocht veronderstellen. Want toen Ninevé berouw had en barmhartigheid ontving,
1. Benijdde Jona haar de verkregen genade, vers 1: Dit verdroot Jona met groot verdriet en (wie zou zulks verwachten) zijn toorn ontstak, hij was er zeer boos om. Het was uiterst verkeerd,
a. Dat hij zo weinig zelfbedwang kende om ontevreden en zelfs toornig zich te tonen, hij heerste niet over zijn geest en stond daardoor, als een open stad, aan strikken en verleidingen bloot.
b. Dat hij zo weinig eerbied voor God had om zijn ontevredenheid en toorn de vrije loop te laten, zoals David eens, toen de Heere een scheur gescheurd had aan Uza. Wat God behaagt, moet ook ons welgevallig zijn, al verstaan wij het niet, toch moeten wij het goed vinden.
c. Dat hij zo weinig genegenheid voor zijn medemensen koesterde, als blijkt uit zijn ontevredenheid en toorn, toen de Ninevieten zich bekeerden en God ze in gunst aannam. Dit was de zonde van de Farizeeërs en Schriftgeleerden, die tegen onze Zaligmaker murmureerden, omdat Hij met tollenaars en zondaars omging, zijn oog was boos, omdat God goed was. Maar waarom was Jona zo gemelijk, toen de Ninevieten zich bekeerden en gespaard werden? Een gegronde reden voor iets zo ongerijmds en onredelijks kan niet verwacht worden, maar vermoeden kunnen wij wel iets. Heetgebakerde lieden zijn vaak hooggestemd. Door hovaardigheid maakt men niets dan gekijf, beide met God en mensen. Het was Jona een erezaak, en dat maakte Jona boos.

(1). Hij was naijverig op de eer van zijn vaderland, het berouw en de bekering van Ninevé beschaamde de hardnekkigheid van Israël, dat zich niet bekeerde, maar weigerde te horen, en de gunst, die God deze heidenen op hun bekering had bewezen, was een slecht voorteken voor de Joodse natie, dat ze ten laatste (zoals later geschied is) zou verworpen worden en haar deelgenootschap aan Gods barmhartigheid verliezen, terwijl de heidenen in haar plaats ingeënt werden. Toen Petrus werd aangewezen, dat hij geen verschil mocht maken tussen Joden en heidenen, ontstelde hij eerst en hij zeide: Geenszins, Heer! Geen wonder dus, dat ook Jona met zekere spijt aanzag, hoe Ninevé bij God gunst genoot. Jona toonde hierin een ijver voor God als de God van Israël, maar niet met verstand. Zie, velen zijn ontevreden met Gods handelwijze ondervoorwendsel, dat zij ijveren voor Zijn eer.
(2). Hij was naijverig op zijn eigen eer: hij meende, dat, nu Ninevé niet verging binnen veertig dagen, hij voor een valse profeet mocht gehouden worden en als zodanig behandeld. Die vrees was ten enenmale ongegrond want de bedreigde ondergang sloot in, dat in geval van berouw en bekering, de stad zou gespaard worden. Niemand zal zich er over beklagen, dat hij bedrogen is door iemand, die beter is dan zijn woord. Jona zou eer op dank kunnen rekenen, dat hij het middel was geweest om hen van gewisse ondergang te redden, dan dat men hem zulks verwijten zou. Maar zwaarmoedige mensen (zoals Jona schijnt geweest te zijn) maken zich licht ongerust over dingen, die niet bestaan en zelfs zeer onwaarschijnlijk zijn. De meeste van onze bange vrees en verschrikking zijn aan de macht van de verbeelding te wijten, en zij zijn te beklagen, die voortdurend als slaven van die tiran in boeien leven.

2. Hij twistte erover met God. Toen zijn hart in zijn binnenste heet was, sprak hij onbedacht met zijn lippen, en hij zegt ons hier wat hij sprak, vers 2, 3. Hij bad tot de Heere maar het was een zeer verkeerd gebed, zeer verschillend van dat, wat hij bad in het ingewand van de vis. Beproeving leert ons nederig bidden, wat Jona nu gans vergat. Ontevreden zijnde, nam hij wel zijn toevlucht tot het gebed, gelijk hij in zijn tegenspoed gewoon was, maar zijn boos humeur

had de overhand boven zijn beter gevoel, en terwijl hij voor zichzelf om de zegen van Gods genade moest bidden, beklaagde hij zich om de zegen van Gods genade, aan anderen geschonken. Niets was meer ongepast.

A. Hij begint zijn vlucht voor des Heeren aangezicht te rechtvaardigen, toen hij de eerste maal naar Ninevé werd gezonden, waarover hij zich tevoren, en zulk terecht, had verootmoedigd: "Och Heer", zegt hij "was dit mijn woord niet, als ik nog in mijn land was? Heb ik niet voorzien, dat de mannen van Ninevé zich op mijn woord zouden bekeren en Gij hun vergeven, en Uw woord zou blijken te zijn ja en neen." Wat voor vreemde man was toch Jona, de goede uitslag van zijn bediening te vrezen. Menigeen is in verzoeking geweest, zijn arbeid op te geven, omdat hij geen vrucht op zijn werk zag, en aan de uitslag wanhoopte, maar Jona wilde liever niet prediken, omdat hij vreesde, dat men naar hem luisteren en naar zijn woord handelen zou. En hij blijft bij dat dwaze gevoelen, waarvan het ingewand van de vis hem, naar het schijnt, niet genezen had. Zo sprak hij, toen hij nog in zijn land was, maar ten onrechte, en hier herhaalt hij het, en, ongelijk de andere profeten, verlangt hij naar de dag vol wee, die hij had voorspeld, en het smart hem dat die niet aanbreekt.
Zelfs Christus' discipelen weten niet van hoedanige geest zij zijn, als zij vuur van de hemel begeren om de onherbergzame Samaritanen om te brengen evenmin wist Jona het, nu hij Gods oordeel over de stad wil zien voltrekken, Lukas 9: 55. Jona meent reden te hebben tot klagen, zo moeilijk is het, de wortel van bitterheid uit te roeien, die eens in het hart post heeft gevat. En waarom had Jona verwacht, dat God Ninevé zou sparen? Omdat hij wist dat God een genadig en barmhartig God is, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwaad. Dit alles is zeer waar, en Jona kon dat alleen weten door Gods eigen openbaring en de ervaring van vroegere eeuwen, maar het is vreemd, dat wat een oorzaak van vreugde en lof voor alle heiligen was geweest, voor Jona aanleiding zou geven om met God te twisten, als ware dat iets van de Goddelijke natuur onwaardig, hoezeer het er juist de grootste heerlijkheid van uitmaakt. God is genadig en barmhartig De dienstknecht zei: "Ik wist, dat gij een hard mens zijt" hetgeen niet waar was. Maar al ware dit waar geweest, dat kon geen oorzaak van klacht uitmaken. Doch Jona, terwijl hij zei wat waar was, vond daarin reden tot verwijt en sprak dus als een dwaas. Inderdaad tonen degenen een geest van tegenspraak en twist, die God kwalijk nemen, dat Hij goed is en in Zijn barmhartigheid spaart, hoewel wij het alleen daaraan te danken hebben, zo wij de helse verdoemenis ontvlieden. Dat is iets tot een reuk des doods ten dode maken, wat een reuk des levens ten leven moest zijn.

B. In zijn toorn begeert hij de dood, vers 3: "Nu dan Heere, neem toch mijn ziel van mij, een wonderlijke begeerte gevolg van zijn onredelijke toorn! Als Ninevé leven zal, laat mij dan sterven, liever dan dat Uw woord en het mijne gelogenstraft wordt liever dan de eer van Israël aan de heidenen geschonken", alsof zijn landgenoten verder van de barmhartigheid Gods verwijderd werden door de aanneming van de Ninevieten. Toen de profeet Elia meende, dat hij tevergeefs had gearbeid wenste hij insgelijks te sterven, doch alleen uit zwakheid, 1 Koningen 19: 4.
Maar Jona ziet vrucht op zijn werk, redt een grote stad van het verderf, en begeert toch te sterven, alsof hij, na zoveel goeds gewrocht te hebben, bevreesd ware, langer te leven. Hij ziet de arbeid van zijn ziel en is niet bevredigd. Wat een gemelijkheid is gemengd met elk woord, dat hij spreekt! Toen Jona uit de buik van de vis gered werd, achtte hij het leven een waardevolle gift, en dankte hij God, dat Hij zijn leven uit het verderf had opgevoerd, Hoofdstuk 2: 6, zijn leven was voor Ninevé een grote zegen geweest. En nu schijnt het om dezelfde reden slechts een last te zijn, waarvan hij begeert verlost te worden, zeggende, dat het hem beter is te sterven dan te leven. Zulk een woord kan uit een godzalig hart

voortvloeien, zoals bij Paulus, die begeerde ontbonden te worden en met Christus te zijn, want dat was zeer ver het beste.
Maar hier is het de taal van de dwaasheid, van hartstocht en diepe verdorvenheid, zoveel te erger,
a. Omdat Jona nu te midden van hoogst nuttige arbeid zich bevond en daarom zijn leven juist uitnemend kon gebruiken. Hij was iemand wiens bediening door God wondervol was gezegend en uiterst voorspoedig gemaakt. De bekering van Ninevé kon hem hoop geven, dat hij nog het middel mocht worden om geheel Assyrië te bekeren, het was dus hoogst ongerijmd te wensen, dat hij mocht sterven, nu hij nog zoveel goeds verrichten en niet gemist worden kon.
b. Omdat Jona nu geheel uit zijn humeur en dus gans ongeschikt was om te sterven. Hoe dorst hij aan sterven denken en aan een daarna verschijnen voor Gods rechterstoel, terwijl hij bezig is, met God te twisten? Was dat een gemoedstoestand, geschikt om de wereld te verlaten? Zij, die het hartstochtelijkst begeren te sterven, hebben daartoe gewoonlijk de minste reden, omdat zij het er het ongeschiktst voor zijn. Onze zaak is het, te zorgen dat wij ons op de dood voorbereiden door het werk des levens te verrichten en ons dan aan God over te geven, dat Hij ons wegneme wanneer en zo als het Hem behaagt.

II. Zie, hoe rechtvaardig God Jona bestraft voor zijn boos humeur, vers 4: En de Heere zei: Is uw toorn billijk ontstoken? Is wel te doen u niet aangenaam, zoals sommigen lezen. Wat! hebt gij berouw over iets goeds? God kon hem met recht in deze zondige toorn verworpen hebben, kon hem naar Zijn woord hebben gedaan en doen sterven, gelijk hij begeerde. Maar Hij verwaardigde zich met hem te spreken, om hem van de waarheid te overtuigen en hem tot tevredenheid te brengen, gelijk de vader van de verloren zoon met de oudste redeneerde, toen hij, zoals Jona hier, ontevreden was over de vergiffenis en wederopneming van zijn broeder. Is uw toorn billijk ontstoken? Zie, hoe zacht God tot deze zondaar spreekt, om ons te leren, degenen, die gevallen zijn, in een geest van zachtmoedigheid te behandelen, aangezien een zacht antwoord de grimmigheid afkeert. God beroept zich op Jona en op zijn consciëntie. Is het billijk? Gij weet beter. Wij moeten ons zelf dikwijls deze vraag stellen. Is het billijk, dit te zeggen, of dat te doen? Kan ik dat verantwoorden? Moet ik het niet ongedaan maken, door berouw en herstel? Vraag,
1. "Is het billijk, toornig te zijn? Zo dikwijls toornig, zo lang toornig, mij zo op te winden en anderen in mijn boosheid met zulke onheuse woorden toe te spreken? Is het billijk, zulke brandende hartstochten Heere over mij te laten?"

2. "Is het billijk toornig te zijn als God berouwhebbende zondaars barmhartigheid bewijst?" Dat was Jona's misdaad. Is het billijk, zo wij toornig zijn over iets wat Gods verheerlijking en de komst van Zijn koninkrijk onder de mensen bevordert, toornig te zijn over wat de engelen in de hemel vreugde bereidt en hun oorzaak geeft, God overvloedig te prijzen? Wij zijn onbillijk, toornig te worden over de genade, die wij zelf zo nodig hebben en zonder welke wij niet kunnen bestaan, wanneer er geen gelegenheid gelaten was tot berouw en hoop gegeven op vergiffenis bij bekering, wat zou ervan ons worden? Laat de bekering van zondaars, waarover vreugde is in de hemel, ook onze vreugde en nimmer onze smart zijn. Jona volhardt in zijn ontevredenheid, want het begin van het krakeel, met God of mensen, is gelijk een, die het water opening geeft, Spreuken 17:14, de breuk wordt hoe langer hoe groter en wijder, en wanneer de hartstocht voet krijgt, gaat het van kwaad tot erger, die moet dus tot zwijgen gebracht en onderdrukt worden.

Wij hebben hier,

I. Jona's sombere verwachting aangaande het lot van Ninevé. Wij mogen verwachten, dat de Ninevieten, gehoor gevende aan de hun gebrachte boodschap, bereid waren de boodschapper gastvrijheid te bewijzen en hun eerbied te betonen, zodat hij in het beste van hun huizen welkom was. Maar Jona was uit zijn humeur, wilde hun hulpvaardigheid niet aannemen noch hen met de gewone beleefdheid bejegenen, wat wel eens kwaad kon gedaan hebben aan zijn woorden. Hij had een schat in aarden vaten, maar wanneer die schat toevertrouwd wordt aan mensen van gelijke bewegingen als wij, en het doel toch wordt bereikt, dan blijkt daaruit te duidelijker, dat de uitnemendheid van de kracht van God en niet van mensen is. Jona trekt zich terug, gaat de stad uit, zit alleen en zwijgt, omdat hij ziet, dat de Ninevieten berouw hebben en zich bekeren, vers 5.
Misschien had hij degenen, die bij hem waren, verteld, dat hij de stad uitging uit vreze, in haar verderf mee om te komen, maar in werkelijkheid verliet hij ze om te zien wat van de stad worden zou, gelijk Abraham naar buiten liep om te zien wat ervan Sodom geworden was, Genesis 19:27. De veertig dagen liepen nu op een eind of waren al om, en Jona hoopte, dat, als de stad al niet omgekeerd werd, toch een of ander oordeel ze zou treffen, voldoende om zijn woord te staven, in ieder geval wachtte hij met onrust de afloop. Hij wilde in geen huis blijven, opdat hij niet zou verpletterd worden, maar maakte zich buiten de stad een verdek van boomtakken, en zat daaronder in de schaduw, toch nog blootgesteld aan wind en weer. Zie, menigmaal bereiden zulke ontevreden, gemelijke lieden zichzelf vol ijver allerlei ongemak, opdat zij nog wat meer te klagen hebben.

II. Gods genaderijke voorziening in zijn behoefte aan beschutting en verfrissing, toen hij zo dwaas was, ontevreden te zijn en zijn eigen verdriet nog vermeerderde. vers 6. Jona zat onder zijn verdek, en morde over de hitte des daags en de koude des nachts, die hen beide hinderden. God kon gezegd hebben: Dat is uw eigen keuze, uw eigen schuld, een huis van uw eigen maaksel, welnu, wees er dan ook mee tevreden. Maar Hij had medelijden met Zijn dienaar, als een tere moeder met een onwillig kind, en schonk hem bescherming tegen zijn zelfgekozen tegenheden. Hij beschikte een wonderboom, een plant met dichte, brede bladeren, die ineens opschoot en hem als een priëel diende om hem tegen hitte en koude te beschermen. Het was een schaduw over zijn hoofd, om hem te redden van zijn verdriet, opdat hij, naar het lichaam gesterkt, te beter het verdriet in zijn gemoed het hoofd mocht bieden, tussen welke inderdaad een nauw verband bestaat. Zie, hoe teder God voor Zijn volk zorgt in hun verdrukking, ja, al zijn zij onwijs en eigenzinnig, Hij vergeldt hun niet naar hun ongerechtigheden. God had te voren een vis beschiet om Jona in de zee te bewaren, en hier beschikt Hij hem een wonderboom om hem voor hitte en koude te beschutten, want Hij is de Beschermer van Zijn volk tegen alle kwaad en heeft zowel planten als dieren tot Zijn dienst. Hij heeft ze dadelijk bij de hand om Zijn raad te dienen en doet ze als in een ogenblik oprijzen, al is ook hun natuurlijke groei langzaam en trapsgewijze. Een wonderboom, kan iemand menen, is slechts een zwakke bescherming, maar Jona verblijdde zich over de wonderboom met grote blijdschap.
Want,
1. Die was hem op dat ogenblik inderdaad een vervulling. Wat in zichzelf onbeduidend en klein is, kan, als het te rechter tijd komt, een onschatbare zegen zijn. Een wonderboom kan op zijn tijd nuttiger zijn dan een ceder. De geringste schepselen kunnen een grote plaag wezen, als de luizen en het ongedierte voor Farao, of een groot gemak, als de wonderboom voor Jona, al naar het Gode behaagt, er Zich van te bedienen.

2. Met zijn sterke verbeelding achtte hij de wonderboom weer hoger dan die inderdaad verdiende. Hij verblijdde zich met grote blijdschap, was er trots op, genoot ervan als van een victorie. Zie, mensen met hevige hartstochten kunnen door een kleinigheid, die hen hindert, in

de put gebracht worden, maar ook door een kleinigheid, die hun goed doet, tot grote vrolijkheid opgevoerd. Een gering speelgoed maakt een kind blij, als de wonderboom Jona. Maar wijsheid en genade leren ons te schreien over ons verdriet als schreiden wij niet, en ons te verblijden over onze voorspoed als verblijdden wij ons niet. Aardse zegeningen mogen ons vrolijk stemmen en dankbaar maken, maar Wij moeten er ons hart niet aan geven, alleen God moet de blijdschap van onze verheuging zijn, Psalm 43: 4.

III. Het plotselinge verlies van die voorziening, welke God hem had beschikt, en de terugkeer van zijn verdriet, vers 7, 8. God, die hem troost had bereid, zond hem nu weder droefenis, juist door hetgeen hem tot troost was geweest, die droefenis kwam niet toevallig, maar door goddelijke beschikking en naar goddelijk bestel.
1. God beschikte een worm om de wonderboom te doen verdorren. Hij, die gaf, nam weer, en Jona moest de naam des Heeren in beide hebben geloofd, maar omdat hij voor de wonderboom God niet had geprezen, ontnam Hij hem de gave weer, en dat terecht. Zie, wat al onze aardse zegeningen zijn, en welke waarde wij er aan toekennen, het zijn wonderbomen. Ze hebben hun wortel in de aarde en zijn slechts een onbeduidende steun, vergeleken bij de Rots van de eeuwen, zij verdorren, zij vergaan in het gebruik, spoedig zijn zij geen genot meer voor ons. De wonderboom verdorde de dag, nadat hij was opgeschoten, onze aardse zegeningen ontluiken als de bloem en worden spoedig afgesneden. Wanneer wij ons er het meest mee vermaken en er ons het meest van beloven, worden wij teleurgesteld. Een kleinigheid doet ze verdorren, een kleine worm aan zijn voet doodt een grote wonderboom. Iets doet het, dat tevoren niet gezien of niet geteld werd, onze wonderbomen verdorren, en wij weten niet hoe het komt. En wellicht verdorren die het eerst, van welke wij de grootste verwachting hadden, wat het dierbaarst was blijkt het onzekerst te zijn. God zond geen engel om de wonderboom uit te roeien, maar een worm om hem te doen verdorren, hij stond er nog, maar dood. Misschien worden onze aardse zegeningen ons gelaten, maar ze geven ons geen genot meer, de zaak blijft, maar de zegen is weg, en wet overschiet doet niets dan ons verwijten, dat wij zo dwaas waren er op te vertrouwen.

2. God beschikte een stille oostenwind om Jona het gemis van de wonderboom te doen gevoelen, vers 8. Het was een stille oostenwind, die geen verademing bood, zodat de zon met al haar hitte op het hoofd van Jona scheen. Het was geen wind, die de hitte verdreef en verkoeling aanbracht, maar ze zo mogelijk nog brandender maakte. Zo was Jona zonder enige beschutting aan de zon blootgesteld.

IV. De verdere ontevredenheid, die dit bij Jona wekte, vers 8. Hij werd amechtig en wenste van zijn ziel te mogen sterven. "Als de wonderboom dood is, dan wens ook ik te sterven, dood mij maar, laat mij sterven met de wonderboom." Dwaas, die meent, dat uw leven van een boom afhangt! Zie, het is billijk dat degenen, die zo gaarne klagen, altijd iets hebben om over te klagen, opdat hun dwaasheid voor de dag kome en genezen worde. En zie hier, hoe de hartstocht, die het een ogenblik in dit uiterste vervalt, het volgende ogenblik in een ander uiterste terechtkomt. Jona, die bovenmate blij was geweest met zijn wonderboom, was diep, zeer diep ter neergeslagen, nu zijn boom verdord was. Overmatige genegenheid legt de grondslag voor overmatige droefheid, waar wij als verzot op zijn, wanneer wij het hebben, daarover bedroeven wij ons ten zeerste, als wij dat verliezen, en beide is even dwaas.

V. De berisping, die God hen daarom geeft opnieuw redeneert Hij met hem: Is uw toorn billijk ontstoken over de wonderboom? vers 9. Zie, het verdorren van de wonderboom is iets, waarover wij niet toornig mogen zijn. Wanneer Gods beschikking ons van betrekkingen, bezittingen en genot berooft, moeten wij niet toornig worden tegen God, niet toornig om de

wonderboom. Het is betrekkelijk een klein verlies, het verlies van de schaduw, verder gaat het niet. Het was een wonderboom, een verdorrende plant, wij kunnen niet anders verwachten dan dat hij zal verdorren. Onze toorn om zijn verdorren kan hem niet in het leven terugroepen wij zelf zullen spoedig eveneens verdorren. En als de een wonderboom verdort, verrijst wellicht een andere, wat vooral onze ontevredenheid behoort te stillen, is de gedachte, dat, al is onze wonderboom verdord, onze God niet verdord is, en Hij is rijk en machtig genoeg om ieder verlies te vergoeden. Laat ons dus erkennen, dat wij verkeerd, zeer verkeerd doen in toorn te ontsteken over een wonderboom, laat ons in zulke omstandigheden ons gerust stellen, als een gespeend kind.

VI. Zijn verdediging van zijn toorn en ontevredenheid haast onbegrijpelijk, vers 9. Hij zeide: Billijk is mijn toorn ontstoken ter dood toe. Het is verkeerd, ontevreden te zijn, al is het ook in haast, als dat spoedig wordt ingezien en het onbedachte woord herroepen, dan kan verontschuldiging verwacht worden, maar die ontevredenheid bovendien te willen goedpraten, is inderdaad slecht. Dat deed Jona hier, ofschoon God zelf hem berispt had, en door zich op zijn consciëntie te beroepen, schuldbelijdenis mocht verwachten. Zie, hoe bandeloos onbeteugelde hartstochten zijn, en hoezeer het ons belang medebrengt, en het dus onze dure plicht is, die brullende leeuwen en brommende beren aan banden te leggen. Zonde en dood zijn twee geduchte dingen, toch telt Jona ze, in zijn toorn, licht.
1. Hij heeft zo weinig eerbied voor God dat hij zich tegen Zijn gezag verzet en Zijn doen afkeurt, zeggende dat hij gelijk had, terwijl God zijn doen bestrafte. De hartstocht overheerst de consciëntie en dwingt ze, als een beroep erop gedaan wordt, tot een vals getuigenis, zoals bij Jona het geval is.

2. Hij geeft zo weinig acht op zichzelf, dat hij zijn eigen leven waagt, en er geen kwaad in ziet, zich zozeer aan Zijn toorn over te geven, dat hij wenst te sterven en zich als het ware dood ergert. Wij lezen van toornigheid, die de dwaze ombrengt, en een ijver, die de slechte doodt, Job 5:2. Zij zijn inderdaad dwaze onnozele zielen, die zich met hun eigen hartstochten de hals afsnijden, die zich door hun ontevredenheid ziekte of andere ellende op de hals halen, en de koorts krijgen door de opwinding van hun toorn.

VII. Het weer aandringen van deze berisping door hem voor te houden hoe verkeerd hij deed, over de redding van Ninevé spijt te voelen. Uit zijn eigen mond zal God hem oordelen, en wij hebben reden te denken, dat het hem eindelijk overtuigd heeft, want hij geeft geen antwoord. Wij hopen, dat hij weer op zijn plaats en in zijn humeur is gebracht. Laat ons nu,
1. Zien, hoe God verder met hem spreekt, vers 10, 11. Gij verschoont de wonderboom, gij spaart hem (gelijk het letterlijk luidt), gij zou gedaan hebben al wat gij kon om de boom in het leven te houden en zei: "Hoe jammer, dat die wonderboom verdord is", en zou Ik dan Ninevé niet gespaard hebben? Zou Ik niet evenveel medelijden met de staaf hebben als gij met uw wonderboom, en de aardbeving verboden, de stad om te keren, zoals gij de worm had willen verbieden, de boom te doen verdorren?
Bedenk.
a. De wonderboom, die gij wilde behouden, was maar een plant, maar de inwoners van Ninevé, dat Ik wilde behouden waren velen. Het was een grote, zeer volkrijke stad, zoals blijkt uit het aantal kinderen, naar verondersteld wordt, van twee jaar en daaronder. Jona 4:11 noemt hun getal, honderd en twintig duizend, die nog niet zo oud waren, dat zij onderscheid wisten tussen hun rechterhand en hun linkerhand. Die kinderen worden genoemd, omdat hun leeftijd gewoonlijk als de leeftijd van de onschuld wordt beschouwd. Zoo dan waren er in Ninevé, die nog geen dadelijke zonde konden gedaan hebben en dus niet tot de gemeenschappelijke schuld bijgedragen. En toch, als Ninevé omgekeerd was, zouden die

kinderen in de algemene ondergang gedeeld hebben. Zou Ik die grote stad Ninevé niet verschonen, reeds om hunnentwil? God ziet kleine kinderen met bijzondere tederheid aan en is gereed ze te helpen en te ondersteunen ja, hier wordt een gehele stad om hunnentwil gespaard. Ouders kunnen hieruit aanleiding nemen hun kinderen in geloof en gebed aan God op te dragen, omdat zij, al kunnen zij nog geen dienst bewijzen (want zij weten geen onderscheid tussen hun rechterhand en hun linkerhand tussen goed en kwaad, zonde en gerechtigheid), toch delen kunnen in de gunsten Gods en Zijn zaligheid deelachtig zijn. Onze Heiland toonde een bijzondere genegenheid voor de kinderen, die tot Hem gebracht werden: Hij nam ze in Zijn armen, legde hun de handen op en zegende ze. Ja, zelfs gaf God acht op de overvloed van vee binnen Ninevé's muren, die Hij met meer recht spaarde dan Jona de wonderboom kon begeren te sparen, aangezien dierlijk leven hoger staat dan plantenleven.

b. De wonderboom waarom Jona in toorn ontstoken was, behoorde hem niet toe, hij had er niet voor gearbeid en hem niet doen groeien, maar volwassenen en kinderen en vee in Ninevé waren alle het werk van Gods handen. Hij had ze geschapen en onderhield ze nog, en had daarom veel meer reden, er medelijden mee te hebben, dan Jona met de wonderboom. Hij kon de arbeid van Zijn handen niet verwerpen, Job 10:3, en daarom pleit Job aldus met God vers 8, 9. Uw handen hebben mij gemaakt, mij als leem bereid, en Gij verslindt mij en doet mij tot stof wederkeren.

c. De wonderboom die Jona betreurde, had een plotselinge groei en daarom geringe waarde gehad, hij werd in één nacht, en verging in één nacht, hij was de zoon van één nacht (letterlijk vertaald). Maar Ninevé was een oude stad, die vele eeuwen verduurd had, en daarom zo maar niet kon vernietigd worden. "De mensen, die Ik gespaard heb, hebben al vele jaren geleefd en niet zo kort als de wonderboom. Zou Ik ze dan niet verschonen, die zovele jaren het voorwerp van Mijn zorg zijn geweest en uit Mijn hand geleefd hebben?"

d. De wonderboom van Jona was in één nacht vergaan, en dat was het einde van zijn bestaan. Maar de kostbare zielen in Ninevé, die God verschoonde, hadden zo'n kort leven niet, zij waren onsterfelijk, en daarom mocht over hun bestaan niet zo zorgeloos en snel beschikt worden. Een ziel is meer waard dan de gehele wereld, en het winnen van de wereld weegt niet op tegen het verlies van een ziel. En zekerlijk is dus een ziel meer waard dan vele wonderbomen, en dan vele musjes. Zo rekent God, en zo moeten ook wij rekenen, en daarom groter zorg hebben over de kinderen van de mensen dan over lagere schepselen, meer zorg voor onze en andere kostelijke zielen dan over rijkdom en vreugde van deze wereld.

2. Uit dit alles kunnen wij leren,
a. Dat, al laat God toe, dat Zijn volk in zonde valt, Hij niet wil, dat het in de zonde blijft liggen, maar hun hun dwaling leert inzien en ze tot nadenken brengt, opdat zij het rechte pad terugvinden. Wij hebben reden te hopen, dat Jona na deze terechtwijzing had geleerd, de bevrijding van Ninevé te billijken en er even blijde mee te zijn als hij er zich eerst aan had geërgerd.
b. Dat God Zich rechtvaardigt in de wijze, waarop Hij berouwvolle, terugkerende zondaren Zijn genade schenkt, evenzeer als in de wijze, waarop Hij zondaren straft, die in hun opstand volharden. Al zijn er, die tegen Gods barmhartigheid murmureren, omdat zij ze niet verstaan (want ook daarin zijn Zijn wegen en gedachten hoger dan onze wegen en gedachten), toch zal het blijken, dat Hij ook dan Zichzelf gelijk blijft en gerechtvaardigd wordt wanneer Hij spreekt. Zie, welke moeite Hij Zich geeft om Jona te overtuigen van de billijkheid Gods, toen Hij Ninevé spaarde. Jona had gezegd: Mijn toorn is billijk ontstoken, maar dat kon hij niet bewijzen. God zegt en bewijst: *Mijn barmhartigheid is billijk geschonken.*

Het is een grote bemoediging voor arme zondaars om te hopen, dat zij genade bij God zullen vinden wanneer zij zien, dat Hij zo bereid is Zichzelf te rechtvaardigen door barmhartigheid te betonen en verheerlijkt te worden in degenen, die Hij gedenktekenen van Zijn genade maakt tegen wie sommiger oog boos is, omdat Hij goed is. Zulke pruttelaars moeten leren verstaan, dat zij zelf enghartige zielen zijn met kleingeestige ideeën, die alleen voor zichzelf groot van Gods genade denken, maar dat er is een Heere over allen, rijk over degenen, die Hem aanroepen, en dat, zowel te Ninevé als in Israël, wie Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam is, namelijk wie zich bekeert en zich van zijn boze weg afwendt, die zal barmhartigheid van Hem verkrijgen.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN

VAN

MICHA

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK VAN DE PROFEET MICHA

Wij zullen een en ander over de profeet zelf in het midden brengen bij het eerste vers van het boek zijner profetie; en zullen daarom hier alleen opmerken, dat er, wijl hij de tijdgenoot van de profeet Jesaja (hij begon echter zijn profetisch werk iets later dan deze) was, tussen beider profetieën een grote overeenkomst bestaat.
Beiden geven een voorspelling van de vestiging en het toenemen der nieuwtestamentische kerk, bijna met dezelfde woorden, zodat zo belangrijk een zaak door de mond van twee getuigen bevestigd wordt. Vergelijk Jesaja 2:2, 3 met Micha 4:1, 2. Jesaja's profetie gaat Juda en Jeruzalem, die van Micha Samaria en Jeruzalem aan, want, al wordt de tijd der profetie van Micha met de regeringen van koningen van Juda aangegeven, ze betreft toch het koninkrijk der tien stammen, welks naderende ondergang en ballingschap duidelijk voorzegd en droevig betreurd worden. Wat wij hier geschreven vinden, is slechts een uittreksel uit de toespraken, die hij gedurende de regering van drie koningen gehouden heeft.

De strekking van het geheel is,

I. Zondaars van hun zonden te overtuigen, door hun die ordentelijk voor ogen te stellen, beschuldigende beide Israël en Juda van afgoderij, begerigheid, verdrukking, verachting van Gods woord en hun overheid in het bijzonder, in kerk en staat beide, van misbruik hunner macht. Ook toont hij hun de oordelen Gods, die spoedig om hun zonden over hen komen zullen.

II. Gods volk te troosten met beloften van genade en verlossing, vooral met de verzekering van de komst van de Messias en van de genade door Zijn Evangelie. Aangaande deze profetie is opmerkelijk, en dit bevestigt derzelver gezag, dat wij ze tweemaal in het openbaar aangehaald vinden en wel bij plechtige gelegenheden, beide keren met betrekking tot zeer grote gebeurtenissen.
1. De een is de voorspelling van de verwoesting van Jeruzalem, Hoofdstuk 3:12, die wij in het Oude Testament vinden aangehaald, door de oudsten des lands, Jeremia 26:17, 18, om Jeremia te rechtvaardigen, toen hij de oordelen Gods, die over Jeruzalem komen zouden, profeteerde, en om zijne mishandeling door het hof te stuiten. "Micha", zeggen ze, heeft voorspeld, dat Sion als een akker zou geploegd worden, en Hiskia heeft hem daarom niet gedood; waarom zouden wij dan Jeremia voor dezelfde zaak straffen?

2. De tweede is de voorspelling van de geboorte van Christus, Hoofdstuk 5:2, die wij in het Nieuwe Testament vinden aangehaald, door de overpriesters en Schriftgeleerden des volks, in antwoord op Herodes' onderzoek, waar de Christus zou geboren worden, Mattheüs 2: 5, 6. Want van Hem geven al de profeten getuigenis.

HOOFDSTUK 1

1 Het woord des HEEREN, dat geschied is tot Micha, de Morastiet, in de dagen van Jotham, Achaz en Jehizkia, koningen van Juda; dat hij gezien heeft over Samaria en Jeruzalem. 2 Hoort, gij volken altemaal! merk op, gij aarde, mitsgaders derzelver volheid! de Heere HEERE nu zal tot een getuige zijn tegen ulieden, de Heere uit de tempel Zijner heiligheid. 3 Want ziet, de HEERE gaat uit van Zijn plaats, en Hij zal nederdalen en treden op de hoogten der aarde. 4 En de bergen zullen onder Hem versmelten, en de dalen gekloofd worden, gelijk was voor het vuur, gelijk wateren, die uitgestort worden in de laagte. 5 Dit alles, om de overtreding van Jakob, en om de zonden van het huis Israëls; wie is het begin van de overtreding van Jakob? Is het niet Samaria? En wie van de hoogten van Juda? Is het niet Jeruzalem? 6 Daarom zal Ik Samaria stellen tot een steenhoop des velds, tot plantingen eens wijngaards; en Ik zal haar stenen in de vallei storten, en haar fondamenten ontdekken. 7 En al haar gesneden beelden zullen vermorzeld worden, en al haar hoerenbeloningen zullen met vuur verbrand worden, en al haar afgoden zal Ik stellen tot een woestheid; want zij heeft ze van hoerenloon vergaderd, en zij zullen tot hoerenloon wederkeren. 8 Hierom zal ik misbaar bedrijven en huilen; ik zal beroofd en naakt gaan; ik zal misbaar maken als de draken, en treuren als de jonge struisen. 9 Want haar plagen zijn dodelijk; want zij zijn gekomen tot aan Juda; hij is geraakt tot aan de poort mijns volks, tot aan Jeruzalem. 10 Verkondigt het niet te Gath, weent zo jammerlijk niet; wentelt u in het stof in het huis van Afra. 11 Ga door, gij inwoneres van Safir! met blote schaamte; de inwoneres van Zaanan gaat niet uit; rouwklage is te Beth-haezel; hij zal zijn stand van ulieden nemen. 12 Want de inwoneres van Maroth is krank om des goeds wil; want een kwaad is van de HEERE afgedaald, tot aan de poort van Jeruzalem. 13 Span de snelle dieren aan de wagen, gij inwoners van Lachis! (deze is der dochter Sions het beginsel der zonde) want in u zijn Israëls overtredingen gevonden. 14 Daarom geef geschenken aan Morescheth-gaths; de huizen van Achzib zullen de koningen van Israël tot een leugen zijn. 15 Ik zal u nog een erfgenaam toebrengen, gij inwoneres van Maresa! Hij zal komen tot aan Adullam, tot aan de heerlijkheid Israëls. 16 Maak u kaal en scheer u, om uw troetelkinderen; verwijd uw kaalheid, als de arend, omdat zij gevankelijk van u zijn weggevoerd.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. De titel van het boek, vers 1, en een inleiding, die de aandacht vraagt vers 2.

II. Een waarschuwing met het oog op verwoestende oordelen over de koninkrijken van Israël en Juda, vers 3, 4, alles om hun zonde, vers 5.

III. De bijzonderheden van deze verwoesting uiteengezet, vers 6, 7.

IV. De omvang van deze verwoesting veraanschouwelijkt,

1. Door des profeten smart daarover vers 8, 9.
2. Door de algemene droefheid in de verschillende plaatsen, die verwachten moesten, in die ellende te zullen delen, vers 10-16. Deze profetieën van Micha kunnen wel klaagliederen genoemd worden.

Micha 1:1-16

Hier is,

I. Een algemeen bericht omtrent deze profeet en zijn profetie, vers 1. Dit gaat vooraf tot voldoening van allen, die de profetie van dit boek lezen en horen, en er te meer geloof aan hechten zullen, als zij de schrijver en zijn gezag kennen.

1. De profetie is het woord des Heeren, het is goddelijke openbaring. Zie, wat in de Bijbel is geschreven en wat door Christus' dienaren gepredikt wordt volgens dat geschreven Woord, moet worden gehoord en ontvangen, niet als het woord van een sterfelijk mens, waarover wij kunnen oordelen, maar als het woord van de levende God, waardoor wij geoordeeld worden, want dat is de waarheid. Dit woord des Heeren kwam tot de profeet, kwam duidelijk, kwam met macht, kwam als voorspelling. En hij zag het, zag het visioen, waardoor het tot hem gebracht werd, zag de dingen zelf, die hij moest voorzeggen, met evenveel klaarheid en zekerheid als waren ze al geschied.

2. De profeet is Micha de Morastiet, zijn naam Micha is een samentrekking van Michajah, de naam van de profeet, die enkele eeuwen tevoren, ten tijde van Achab, 1 Koningen 22: 8, leefde (in onze vertaling wordt die naam evenwel Micha gespeld). Zijn toenaam "de Morastiet" betekent, dat hij geboren was of woonde te Morescheth, in vers 14 vermeld, ook Jozua 15: 44 (Mareza). Zijn woonplaats is aangegeven, opdat men op die plaats naar hem zou kunnen onderzoeken, of daar iemand bekend was, die algemeen als profeet geëerd werd.

3. De tijd van zijn profetie valt in de tijd van de drie koningen van Juda: Jotham, Achaz en Hizkia. Achaz was één van de slechtste koningen van Juda, en Hizkia één van de beste. In zulk een verscheidenheid van tijden worden Gods dienaren geplaatst, tijden, die glimlachen, en tijden, die ‘t voorhoofd fronsen, aan alle moeten zij zich aanpassen en tegen de verleidingen van alle zich wapenen. Beloften en bedreigingen zijn in dit boek dooreengemengd, waaruit blijkt, dat hij zelf onder de regering van goddeloze vorsten troost heeft gepredikt, en de rechtvaardigen van die periode moest aanzeggen, dat het hun wel zou gaan. En in de tijd van de vrome vorsten moest hij als boetprediker optreden en de goddelozen aanzeggen, dat het hun kwalijk gaan zou. Want, al veranderen de tijden, het woord des Heeren blijft hetzelfde.

4. Tot wie deze profetieën gericht werden: zij golden Samaria en Jeruzalem, de hoofdsteden van de twee koninkrijken Israël en Juda, onder welker invloed de koninkrijken zelve stonden. Al hadden de tien stammen het huis van David en dat van Aäron verlaten, toch behaagde het God, nog profeten onder hen te zenden.

II. Een zeer plechtige inleiding tot de volgende profetie, vers 2, waarin
1. Het volk wordt opgeroepen, te naderen en acht te geven als bij een rechtsgeding: Hoort gij volken allemaal! Zie, waar God een mond heeft om te spreken, moeten wij oren hebben om te horen, omdat het ons allen aangaat wat gezegd wordt. Hoort, gij volken altemaal! gij allen die binnen het bereik mijner stem zijt, en gij allen, die het van deze hoort. Het zijn ongewone woorden, maar het zijn de woorden, waarmede deze Micha zijn profetie inleidt, en met dezelfde woorden lezen wij, dat de vroegere Micha zijn profetie besloot, 1 Koningen 22:28.

2. De aarde met al haar volheid wordt opgeroepen om te horen wat de profeet te zeggen heeft. Merk op, gij aarde! De aarde zal sidderen onder de slag en het gewicht van de komende oordelen, de aarde zal nog eerder horen dan dit dwaze, ongelovige volk, maar God zal gehoord worden wanneer Hij spreekt. Zo de kerk en wie daarin zijn niet horen, dan zal de aarde en wie daarop wonen het oor lenen.

3. God zelf wordt opgeroepen, Zijn alwetendheid, macht en gerechtigheid worden als getuigen genomen tegen dit volk. De Heere der Heeren nu zal het een getuige zin tegen ulieden, een getuige, die u duidelijk heeft gewaarschuwd, dat nu profeten als wachters getrouwelijk hun plicht hebben vervuld, maar gij hun waarschuwing in de wind hebt geslagen. Laat de vervulling van de profetie een getuigenis zijn tegen uw minachting en ongeloof, en u bewijzen, tot een overtuiging en beschaming, dat hun woord Gods woord was, en dat van zijn woorden niet een ter aarde valt. Zie, God zelf zal hun een getuige zijn, door de oordelen van Zijn hand, tegen degenen, die Zijn getuigenis in de oordelen van Zijn mond niet wilden aannemen. Hij zal een getuigenis zijn uit de tempel van Zijn heiligheid.

III. Een vreselijke voorspelling van verwoestende oordelen, die over Juda en Israël zouden komen, gelijk spoedig daarna in Israël en eerst later in Juda gezien werd. Hier wordt voorzegd,

1. Dat God zelf tegen hen zal verschijnen, vers 3. Zij verhieven zich op hun betrekking tot God, als zou die hen beveiligen, maar, hoewel God nimmer het geloof van de oprechten teleurstelt, zal Hij toch de aanmatiging van de huichelaars te niet doen. Want, ziet, de Heere gaat uit van Zijn plaats, verlaat het verzoendeksel, waar zij meenden dat Hij niet vandaan kon komen, en bereidt Zijn troon ten oordeel voor Zijn heerlijkheid vertrekt, want zij drijven ze uit. Gods weg met dit volk was lang een weg van barmhartigheid geweest, maar nu verandert Hij die, Hij gaat uit van zijn plaats en zal neerdalen. Hij scheen Zich terug te trekken als iemand, die onverschillig is omtrent hetgeen gedaan wordt, maar nu zal Hij Zich vertonen, Hij zal de hemelen scheuren en nederdalen, niet gelijk soms, met verrassende zegeningen, maar met verrassende oordelen, om dingen te doen niet voor hen, maar tegen hen, waarop zij niet gerekend hadden, Jesaja 65:1, 26:21.

2. Dat het, wanneer de Schepper tegen hen verschijnt, tevergeefs zal zijn, op enig schepsel te bouwen, dat voor hen verschijnen zal. Hij zal met verachting en toorn treden op de hoogten van de aarde, op alle macht, die zich tegen Hem verzet of Hem tegenstand geboden heeft, Hij zal zo op hen treden, dat zij vertreden worden en niet weer opstaan. Hoogten, gebruikt voor afgoderij of voor militaire versterkingen, zullen alle vertreden worden en in het stof vernederd. Vertrouwen de mensen op de hoogte en sterkte van de bergen en rotsen, als waren die voldoende om er hun hoop op te bouwen en alle vrees te verbannen? Ze zullen onder Hem versmelten, als was voor het vuur smelt, Psalm 68:3. Vertrouwen ze op de vruchtbaarheid van de dalen en hun voortbrengselen? Ze zullen gekloofd worden of gespleten, met die trotse stromen, die van de bergen afvloeien, wanneer deze versmelten. Zij zullen geploegd en weggespoeld worden als de grond door water, dat uitgestort wordt in de laagte. Van God wordt gezegd, dat Hij de rivieren van de aarde klooft, Habakuk 3: 9. Noch mensen van hoge rang, als de bergen, noch mensen van lage rang, als de valleien, zullen in staat zijn, zich zelf of hun land te beveiligen tegen de oordelen Gods, wanneer zij komen met de zending, alles te verwoesten, als een wegvagende regen, zodat er geen brood zij Spreuk. 28:3. Dit wordt hoofdzakelijk toegepast op de hoofdstad van Israël, vanwaar bescherming voor het ganse koninkrijk verwacht werd, vers 6. Daarom zal Ik Samaria, dat nu een rijke en bevolkte stad is, stellen tot een steenhoop in het veld, als een mesthoop die uitgespreid moet worden, als een steenhoop, die samengebracht is om weggebracht te worden, en tot plantingen van een wijngaard, als aardhoogten, opgeworpen om er wijnstokken te planten. God zal die stad tot een hoop stellen en de vaste stad tot een vervallen hoop, Jesaja 25:2. Hun altaren zijn als steenhopen op de voren van de velden, Hoséa 12:12, en zo zal het ook met hun huizen gaan, zij zullen puinhopen worden. Ik zal haar stenen in de vallei storten door de woede van de overwinnaar, die zich op die wijze zal wreken over het langdurige verzet tegen zijn legerscharen. Zij zullen geheel neergeworpen worden, zodat de fundamenten zullen ontbloot worden, die door de bovenbouw bedekt waren, en geen steen zal op de anderen gelaten worden.

IV. Een beschuldiging van zonde tegen hen, als de aanleidende oorzaak van deze verwoestende oordelen, vers 5. Voor de overtreding van Jacob is dat alles. Als gevraagd wordt: Waarom is God zo vertoornd, en waarom worden Jacob en Israël door Zijn verbolgenheid ten ondergang gebracht? dan is het antwoord gereed: De zonde heeft al dit kwaad gewrocht, de zonde heeft alles verwoest, alle ellende van Jacob en Israël is te wijten aan hun overtredingen. Als zij niet van God waren afgeweken zou Hij dus nimmer tegen hen verscheen zijn. Zie, uitwendige voorrechten en belijdenis kunnen een zondig volk niet voor Gods oordelen vrijwaren. Als er zonde gevonden wordt in het huis Israëls, als Jacob schuldig staat aan overtreding en opstand, zal God ze niet sparen. Neen, Hij zal hen het eerst straffen, want hun zonden vertoornen Hem meer dan die van anderen, omdat zij Gods volk zijn. Maar

er wordt gevraagd: Wie is het begin van de overtreding van Jacob? Zie, wanneer wij de ellende van de zonde gevoelen, dan is er reden om te onderzoeken, om welke zonde wij geplaagd worden, want wij hebben een bijzondere strijd tegen hetgeen ons bestrijdt. En wat is dat begin?
1. Het is afgoderij, het zijn de hoogten daar ligt de overtreding, de grote overtreding, die onder Israël heerst, dat is de geestelijke hoererij, de schending van het huwelijksverbond, die verdient in scheiding te eindigen. Zelfs de hoogten van Juda, ofschoon niet zo era als de overtreding van Jacob, waren Gode niet welbehaaglijk en een blijvende smet op overigens goede vorsten. Evenwel werden de hoogten niet weggenomen.

2. Het is de afgoderij van Samaria en Jeruzalem, de koninklijke steden van deze twee koninkrijken. Het zijn de meest bevolkte steden, en waar de meeste mensen samenwonen, daar heerst ook de meeste goddeloosheid, daar maakt de een de ander slechter. Het waren de weelderigste plaatsen, waar men in weelde en genot leeft, vergeet men God. Het waren de plaatsen, die de meeste invloed over het land uitoefenden, door haar voorbeeld en door haar gezag, zodat afgoderij en huichelarij van daar uitgingen in het ganse tand, Jeremia 23:15. Zie, geestelijke afdwaling is het besmettelijks in personen en plaatsen, die het meest in het oog vallen. Als de hoofdstad van een koninkrijk, of de voornaamste familie in een plaats, goddeloos en slecht is, dan volgen velen hun verderfenissen na, en schrijven een slecht voorbeeld na, dat de groten voorgeschreven hebben. De zonden van voorgangers en leidslieden zijn heersende zonden en zullen daarom zeker en streng gestraft worden. Zij hebben inderdaad heel wat te verantwoorden, die niet alleen zelf zondigen, maar ook Israël doen zondigen. Zij moeten verwachten, dat zij ook tot toonbeelden van goddelijke vergelding gesteld worden. Als het begin van de overtreding van Jacob Samaria is, dan zal die stad tot een steenhoop gesteld worden. Laat voorgangers in zonde dit ter harte nemen en vrezen.

V. De straf, die aan die zonde beantwoordt, is de bijzondere vernieling van de afgoden, vers 7.
1. De goden, die zij vereerden, zullen verwoest worden: En al haar gesnedene beelden zullen vermorzeld worden door het leger van de Assyriërs, en al haar afgoden zal Ik stellen tot een woestheid. Samaria en haar afgoden werden tezamen door Sanherib vernield, Jesaja 10:11, en haar goden in het vuur geworpen, want het waren geen goden, Jesaja 37:19 en dit was Gods werk: Ik zal haar afgoden stellen tot een woestheid Zie, zo Gods wet ongenoegzaam is om de overheid te leren, de afgoden te vernielen, dan neemt God dat werk in Zijn eigen handen en doet het zelf.

2. De giften, die tussen hen en hun afgoden gewisseld waren, zullen vernield worden. Al haar hoerenbeloningen zullen met vuur verbrand worden, dat kan slaan op de geschenken, die zij hun afgoden gebracht hadden om hun altaren te verfraaien en hun standbeelden en tempels te versieren (deze zullen het overwinnend leger ten buit vallen, als het niet slechts de particuliere woningen, maar ook de huizen van de afgoden zal plunderen en verwoesten), of op koren, wijn en olie, die zij de beloningen, de hoeren noemden, die hun afgoden, hun boelen, hun gaven, Hoz. 2:12. Dat alles zal hun afgenomen worden door degene, wie (door het hun dierbare afgoden te geven) zij de Hem toekomende eer en hulde hadden onthouden. Zie, welvaren kunnen zij niet, die door andere gehuurd worden om te zondigen of die anderen huren om te zondigen, want de bezoldiging van de zonde is de dood. Zij heeft ze van hoerenloon vergaderd, en zij zullen tot hoerenloon weerkeren. Zij verrijkten zich door hun verbonden met afgodische volken, die hun voordelen verzekerden om hen tot de dienst hunner afgoden over te halen, en de tempels van hun afgoden werden verrijkt met giften door degenen, die de afgoden nahoereerden. En al die rijkdom zal een buit van de afgodische volken, en zo weer hoerenloon worden, loon voor een leger van afgodendienaars, die die

zullen nemen als een beloning, door hun goden hun geschonken. Het zal zijn een geschenk van de koning Jareb, Hoséa 10: 6. Wat zij hun afgoden gaven en wat zij meenden, door die te verkrijgen, zal zijn als hoerenloon, de vloek van God zal erop rusten, het zal niet gedijen noch tot iets nut zijn. Het is het gewone verloop, dat wat door de een lust wordt afgeperst, door de andere wordt verkwist. Wij ontmoeten een lange reeks rouwdragenden bij de begrafenis van het verwoeste koninkrijk.

I. De profeet zelf gaat vooraan in de rij, vers 8, 9. Hierom zal ik misbaar bedrijven en huilen, ik zal beroofd en naakt gaan, een man, neergebogen onder het leed. De profeten spraken gewoonlijk hun eigen leed uit om de algemene ellende, ten dele om hun voorspellingen dienaangaande meer ingang te doen vinden en om duidelijk te doen uitkomen, dat geen kwaadwilligheid in het spel was, als zij de oordelen Gods aankondigden (zo verre waren zij van die dag van weedom te begeren, dat zij die meer dan enig ding vreesden), ten dele om te tonen, hoe vreselijk en droevig de ellende zou zijn, en het volk te bewegen tot een heilige vrees, opdat zij met berouw en bekering mochten zoeken, de toorn Gods af te wenden. Zie, wij moeten de straf van zondaars betreuren evenzeer als het lijden van de heiligen in deze wereld. Dat deed de wenende profeet, Jeremia 9:1, en Micha deed het eveneens. Hij maakt misbaar gelijk de draken, of juister: gelijk de jakhalzen, roofzuchtige dieren, die in die streken de gewoonte hadden ‘s nachts samen te komen, te huilen en akelige geluiden te maken, hij klaagt als de uilen of de jonge struisvogels (gelijk onze vertaling luidt).

Twee dingen betreurt de profeet hier dus, misbaar makende:
1. Dat Israëls toestand ongeneeslijk is, haar plagen zijn dodelijk, het is een verwoesting zonder hoop, God zegt geen redding toe, omdat zij niet, door berouw en reformatie zichzelf wil helpen. Er is inderdaad balsem in Gilead en een heelmeester aldaar, maar zij wil van die heelmeester niets weten en de balsem niet gebruiken, en daarom zijn haar plagen dodelijk.

2. Dat Juda eveneens in gevaar verkeert. De beker gaat rond en wordt nu Juda op de hand gezet. De vijand is gekomen tot aan Juda, hij is geraakt tot aan de poort van mijn volk, tot aan Jeruzalem. Spoedig na de verwoesting van Samaria en de ondergang van het rijk van de tien stammen, sloeg het Assyrische leger, onder Sanherib, het beleg om Jeruzalem, naderde de poort, maar kon verder niet doordringen. Toch voorzag de profeet met grote onrust en smart de schrik van die belegering, zo zeer had hij de heilige stad, de vrede van Jeruzalem, lief.

II. Verschillende plaatsen treuren of worden opgewekt om te treuren, maar met deze beperking, dat zij zorgen zouden, dat de Filistijnen het niet hoorden, vers 10. Verkondigt het niet te Gath, deze woorden zijn ontleend aan Davids klaaglied op Saul en Jonathan, 2 Samuel 1:20. Verkondigt het niet te Gath, opdat de dochters van de onbesnedenen niet opspringen van vreugde. Zie, men wil, als het kan voorkomen worden, niet, dat de vijanden zich vrolijk maken zullen over de zonden en kastijding van Gods Israël. David zweeg stil en verkropte zijn verdriet, terwijl de goddeloze nog tegenover hem was Psalm 39:1. Maar al is het voorzichtig om geen luidruchtig misbaar te maken, toch mag er wel een stil treuren zijn, wanneer Gods kerk in tegenspoed verkeert. Wentelt u in het stof, gelijk diepbedroefden plachten te doen, en laat zo het huis van Juda en ieder huis in Jeruzalem een huis van Afra, een huis des stofs worden bedekt met stof, in het stof begraven. Wanneer God een huis tot stof maakt, dan betaamt het ons, ons te verootmoedigen onder Zijn machtige hand, en onze tong in het stof te steken, ons zo aanpassende aan de omstandigheden, die Hij over ons brengt. Stof zijn wij, God maakt ons tot stof, opdat wij het weten en erkennen. Verschillende andere plaatsen worden hier genoemd, die in deze algemene rouw moeten delen, sommige namen vinden wij nergens elders, waaruit afgeleid kan worden, dat de profeet hier namen geeft met

een bijzondere betekenis ten aanzien van de naderende rampen, om daardoor het zekere en domme volk wakker te schudden en tot een heilige vrees voor Gods wrake op te wekken. Wij vinden Sanheribs inval in de voorzegging dus beschreven, opdat die een indruk van schrik in de verschillende steden die op zijn weg lagen, zou teweegbrengen, Jesaja 10:28 enz. Laat ons de bijzonderheden nagaan.
1. De inwoners van Safir, hetgeen betekent: keurig en mooi (gij, die mooi woont, zo zegt de Engelse kanttekening) zal doorgaan in ballingschap of genoodzaakt worden te vluchten, beroofd van al het sieraad, met blote schaamte. Zie, zij, die o zo schoon en sierlijk voor de dag komen, weten niet aan welke smaad zij kunnen blootgesteld worden, en die smaad zal te grievender zijn, als zij inwoneres van Safir geweest is.

2. De inwoneres van Zaänan, wat beduidt: land van de kudden, een dichtbevolkt land, waar de inwoners even talrijk zijn als kudden schapen zal evenwel zo geweldig door uw eigen rampen getroffen worden, dat gij niet uitgaat. Rouwklacht is te Beth-haëzel, wat zeggen wil: een nabijzijnde plaats, zij zal niet meetreuren met noch enige troost vinden bij haar naaste buren, want hij zal zijn stand van u nemen. De vijand zal bij u, o inwoneres van Zaänan, zijn kamp opslaan, zal u tot steunpunt maken en van u uit zijn tochten ondernemen. Zij, die genoeg met zichzelf te doen hebben, vinden daarin een verontschuldiging om anderen aan hun lot over te laten.

3. Wat de inwoners van Maroth aangaat (wat volgens sommigen Ramoth betekent, volgens anderen de ruwe plaatsen wil zeggen), zij zijn ziek terwille van het goede, treuren om het gemis ervan, zijn diep teleurgesteld, want een kwaad is van de Heere afgedaald, tot aan de poort van Jeruzalem, toen het Assyrische leger het insloot, vers 12. De inwoners van Maroth mochten hun persoonlijk leed wel over het hoofd zien, toen zij de heilige stad in gevaar zagen, en hadden meer te letten op de Heere, van Wie het kwaad kwam, dan op de Assyriër, die slechts instrument in ‘s Heeren hand was.

4. Lachis was een stad van Juda, die Sanherib belegerde, Jesaja 36:1, 2. De inwoonster van deze stad wordt gezegd, dat ze de snelle dieren aan de wagen moet spannen, om zich op gezwinde vlucht voor te bereiden, als de enige uitweg voor haar en haar geslacht. Of het wordt ironisch bedoeld: Gij hebt wagens en snelle dieren gehad, maar waar zijn ze nu? God’s twist met Lachis is deze, dat zij van de dochters Sions het beginsel van de zonde is, vers 13, waarschijnlijk van de zonde van de afgoderij, zij had ze geleerd van de tien stammen, haar naaste buren, en er toen de twee stammen mee aangestoken. Zie, degenen, die helpen, de zonde in enig land te brengen, bereiden de inwoners van dat land er op voor, dat ze uit dat land uitgeworpen worden. En zij, die de belhamels van de zonde geweest zijn, moeten verwachten, dat ze ook de zwaarste straf zullen ontvangen. Israëls overtredingen zijn in u gevonden, toen men naar de eerste oorzaak ging onderzoeken, speurde men na en vond, dat ze in Lachis een aanvang hadden genomen. God weet, wie de schuld is van Israëls overtredingen, wie dus de eerste straf verdient. Met Lachis, dat zoveel tot de zonde van Israël heeft bijgedragen, zal afgerekend worden: Daarom geef geschenken aan Morescheth-Gaths, een stad van de Filistijnen, die misschien afhankelijk was van de beroemde Filistijnsche stad Gath. De huizen van Achzib zullen de koningen van Israël tot een leugen zijn. Achzib was een stad, die bij Marasa of Morescheth behoorde, en tegelijk met haar vermeld wordt, Jozua 15: 44. Ofschoon die koningen op haar sterkte vertrouwen, ze zullen met haar bedrogen uitkomen. Hier is een zinspeling op haar naam. Achzib betekent een leugen, en dat zal ze zijn voor allen, die op haar vertrouwen.

5. Marescha, dat Israël niet kan of niet wilde helpen, zal zelf een prooi worden, vers 15: ik zal u nog een erfgenaam toebrengen, dat is een vijand, die uw land even gerust inpalmen zal als ware hij uw erfgenaam. Hij zal komen tot aan Adullam, tot aan de heerlijkheid Israëls, dat is, naar Jeruzalem, de hoofdstad. Of: de heerlijkheid Israëls zal komen naar Adullam, een armoedig veracht plaatsje. Of: de koning van Assyrië, op wie Israël zich heeft beroemd, zal komen naar Adullam om het land te verwoesten.

6. Het ganse land van Juda schijnt hier genoemd te worden, vers 16, en opgeroepen om te treuren en te jammeren. Maak u kaal en schaam u, over uw troetelkinderen, die zo teder en zo verwend zijn opgevoed, verwijd uw kaalheid als de arend, wanneer zij ruit en geheel kaal wordt, omdat zij gevankelijk van u zijn weggevoerd en waarschijnlijk niet zullen terugkeren. Hun gevangenschap zal te pijnlijker zijn, omdat ze zo weelderig zijn opgebracht en aan alle ontbering gespeend.
Mogelijk ook wordt dit bijzonderlijk tot de inwoners van Marescha gezegd, als in vers 15. Dat was de eigen stad van de profeten, en toch profeteert hij Gods oordelen tegen haar, want het zou haar zonde verergeren, dat ze zo'n profeet in haar midden gehad en desondanks de dag van haar bezoeking niet bekend had. Dit grote voorrecht, juist omdat het niet gewaardeerd werd, zou haar noch bij de profeet noch bij God gunst geven.

HOOFDSTUK 2

1 Wee dien, die ongerechtigheid bedenken, en kwaad werken op hun legers; in het licht van de morgenstond doen zij het, dewijl het in de macht van hunlieder hand is. 2 En zij begeren akkers, en roven ze, en huizen, en nemen ze weg; alzo doen zij geweld aan de man en zijn huis, ja, aan een iegelijk en zijn erfenis. 3 Daarom, alzo zegt de HEERE: Ziet, Ik denk een kwaad over dit geslacht, waaruit gijlieden uw halzen niet zult uittrekken, en zo rechtop niet gaan; want het zal een boze tijd zijn. 4 Te dien dage zal men een spreekwoord over ulieden opnemen; en men zal een klagelijke klacht klagen, en zeggen: Wij zijn ten enenmale verwoest; Hij verwisselt mijns volks deel; hoe ontwendt Hij mij; Hij deelt uit, afwendende onze akkers. 5 Daarom zult gij niemand hebben, die het snoer werpe in het lot, in de gemeente des HEEREN. 6 Profeteert gijlieden niet, zeggen zij, laat die profeteren; zij profeteren niet als die; men wijkt niet af van smaadheden. 7 O gij, die Jakobs huis geheten zijt! Is dan de Geest des HEEREN verkort? Zijn dat Zijn werken? Doen Mijn woorden geen goed bij dien, die recht wandelt? 8 Maar gisteren stelde zich Mijn volk op, tot vijand, tegenover een kleed; gij stroopt een mantel van degenen, die zeker voorbijgaan, wederkomende van de strijd. 9 De vrouwen Mijns volks verdrijft gij, elk een uit het huis van haar vermakingen; van haar kinderkens neemt gij Mijn sieraad in eeuwigheid. 10 Maakt u dan op, en gaat heen; want dit land zal de rust niet zijn; omdat het verontreinigd is, zal het u verderven, en dat met een geweldige verderving. 11 Zo er iemand is, die met wind omgaat, en valselijk liegt, zeggende: Ik zal u profeteren voor wijn en voor sterken drank! dat is een profeet dezes volks. 12 Voorzeker zal Ik u, o Jakob! gans verzamelen; voorzeker zal Ik Israëls overblijfsel vergaderen; Ik zal het tezamen zetten als schapen van Bozra; als een kudde in het midden van haar kooi zullen zij van mensen deunen. 13 De doorbreker zal voor hun aangezicht optrekken; zij zullen doorbreken, en door de poort gaan, en door dezelve uittrekken; en hun koning zal voor hun aangezicht heengaan; en de HEERE in hun spits.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. De zonde, waarvan Israël wordt beschuldigd: begerigheid en verdrukking, oneerlijke en onwettige praktijken, vers 1, 2, daar zelfs met vrouwen, kinderen en andere weerlozen, wreed en barbaars gehandeld werd, vers 8, 9. Verzet tegen Gods profeten en pogingen om hen het zwijgen op te leggen, vers 6, 7. En vermaak in hun valse profeten, vers 11.
II. De oordelen, waarmede ze om deze zonden bedreigd worden, opdat ze vernederd, verarmd, vers 3-5, en verbannen werden, vers 10.
III. Genadevolle beloften van troost voor de goeden onder hen, in de Messias, vers 12, 13. Deze inhoud is die van de meeste hoofdstukken van deze en van andere profetieën.

Micha 2:1-13

Hier is,

I. Het onrecht van de mensen, als hij het kwaad van de zonde bedrijft, vers 1, 2. God verschijnt aan dit volk om het te verderven, en laat hen weten waarom Hij met hen twist. Het is de zonde, die al zo vaak vermeld is als een zonde, die gelijk vele andere het verderf van geslachten en volken ten gevolge heeft, de zonde van de verdrukking. Laat ons die nagaan.
1. Zij begeren vurig datgene wat niet van hun is, dat is de wortel van de bitterheid, de wortel van alle kwaad, vers 2. Zij begeren akkers en huizen, gelijk Achab Naboths wijngaard. "0, dat het huis of de akker van die of die het mijne was. Het ligt zo gunstig voor mijn bezit, en ik zou er beter voor zorgen dan de tegenwoordige eigenaar, het komt mij meer toe dan hem."

2. Zij denken en denken na, op welke wijze ze hun begeerte kunnen verkrijgen, vers 4. Zij bedenken ongerechtigheid met een grote mate dier gevloekte listigheid, zij spannen een net om hun doel te bereiken en zich toch niet bloot te stellen of in gevaar te komen of hun goede naam te verliezen. Zij werken kwaad, zij werken het uit in hun hoofd, in hun gezinnen, zij geven er al hun aandacht aan en vinden er al hun vermaak in, als ware het iets kostelijks. Zij

zijn even zeker van welslagen (zo wijs achten zij hun eigen plannen en maatregelen) als ware het reeds volbracht. Zie, het is kwaad onheil te veroorzaken door overijling, maar veel erger het met voorbedachte rade uit te voeren, na plannen gemaakt en die overwogen te hebben. En wanneer de list en veinzing van de oude slang met haar gif verschijnt, dan is de goddeloosheid wel volkomen. Zij bedenken het op hun bed, wanneer zij moeten slapen, de zorg om een boos plan houdt hun ogen wakker. Op hun bed, wanneer zij Gods weldaden moesten gedenken, en in hun hart op hun leger moesten spreken, dan overdenken zij ongerechtigheid. Het is van groot belang, de ure van afzondering en stilte goed te gebruiken.

3. Zij misbruiken hun macht om uit te voeren wat ze bedacht en besloten hebben, omdat het in de macht van hun hand staat, zij vinden, dat ze het met behulp van hun rijkdom, het gezag en de invloed, die ze bezitten, kunnen ten uitvoer brengen, dat niemand het wagen zal hen tegen te staan of ter verantwoording te roepen. Dit, menen zij, zal hen rechtvaardigen en alles goed doen aflopen. Zie, het is de fout van velen, dat zij geloven te mogen doen wat zij kunnen doen, terwijl toch geen macht gegeven is om te verderven maar alleen om op te bouwen en te stichten.

4. Zij zijn volijverig en waakzaam bij de uitvoering van de ongerechtigheid, die ze beraamd hebben, wanneer de zaak in hun gedachten tot rijpheid is gekomen, op hun leger of bij de dag, dan verliezen zij geen tijd, maar zodra de morgen aanbreekt, voeren zij het uit. Zij staan vroeg op om hun doel te vervolgen, en wat kwaad hun hand vindt om te doen, dat doen zij met al hun macht. Dat maakt menigeen beschaamd, die het goede traag en zonder energie doet. Laat het nooit gezegd kunnen worden dat wij in de dienst van God en de naaste tot morgen uitstellen wat heden gedaan kan worden.

5. Zij staan nergens voor, als zij hun doel willen bereiken, wat zij begeren, nemen zij ook weg, als zij kunnen, en,
a. Zij zorgen, wanneer zij onrecht doen, dat het nooit te erg of te publiek wordt, zij nemen andermans land met geweld, niet alleen door bedrog of onderhandse praktijken of onder een schone schijn, maar ook gewelddadig en met een hoge hand.
b. Zij geven er niet om, wie zij verongelijken of hoever de ongerechtigheid zich uitstrekt, die zij bedrijven willen, zij doen geweld aan de man en zijn huis, zij beroven en ruïneren degenen, die een talrijk gezin hebben te onderhouden, en het deert hen niet, zo zij die met vrouw en kinderen tot de bedelstaf brengen. Zij doen geweld aan een ieder en zijn erfenis, zij nemen van iemand weg datgene, waarop hij een onbetwistbaar recht heeft, daar het de erfenis van zijn vaderen is, dat ze slechts in leen hebben om het hun kinderen na te laten. Die verdrukkers bekommeren er zich niet over, hoevelen verarmen, mits zij zichzelf verrijken kunnen. Zie, als de begerigheid in het hart heerst, dan wordt gewoonlijk alle mededogen gebannen, als iemand de wereld liefheeft, dan is de liefde des Vaders niet in hem, en evenmin de liefde tot de naaste.

II. De rechtvaardigheid Gods moet deze zonde met straf vergelden, vers 3. Daarom, alzo zegt de Heere, de rechtvaardige God, die tussen mens en mens richt en een wreker is van degenen, die onrecht doen. Ziet, Ik denk een kwaad over dit geslacht, dat is: tegen het ganse koninkrijk, het huis Israëls en vooral tegen diegenen, die zich aan wreedheid en verdrukking hebben schuldig gemaakt. Zij hebben in ongerechtigheid kwaad tegen hun broeders bedacht en God zal in gerechtigheid kwaad tegen hen bedenken. De oneindige Wijsheid zal de straf van hun zonde zo bestellen, dat ze zeker en onvermijdelijk zal komen, zeer streng, ja ondragelijk, zeer opmerkelijk en kenmerkend, zodat ieder moet opmerken, dat de straf op de zonde past. Hoe meer goddeloze list in de zonde tot uiting komt, zoveel groter heilige wijsheid en gepastheid

zal de straf kenmerken, want de Heere zal bekend worden door de oordelen, die Hij uitricht, Hij zal erin erkend worden.
1. Hij vindt ze zeer zeker en vol vertrouwen, dat ze op de één of andere wijze het oordeel zullen ontkomen, of, indien ze er al onder vallen het zullen afschudden en weer vrij worden, en daarom zegt hij hun: Een kwaad, waaruit gij uw halzen niet zult uittrekken. Het waren kinderen Belials, die het gemakkelijke juk van Gods geboden niet konden dragen, maar deze banden verscheurden en deze touwen van zich wierpen. Daarom zal God hun het zware juk van Zijn oordelen opleggen, en zij zullen niet instaat zijn, hun hals daaraan te onttrekken, wie niet geregeerd wil wezen, zal overwonnen worden.

2. Hij vindt ze zeer trots en fier, en daarom zegt hij hun aan, dat zij niet met stijve nek, niet zo rechtop zullen gaan, met uitgestrekte hals, lonkende met de ogen, al gaande en trippelende daarheen treden, Jesaja 3:16. Want het zal een boze tijd zijn, alle gebeurtenissen vernederend en smaad brengend, zoals de stoutste geest niet zou hebben durven uitdenken.

3. Hij vindt ze heel vrolijk en opgeruimd, en zegt hun derhalve, dat zij enige tonen lager zullen zingen, dat hun lachen in rouw en hun vreugde in droefheid zal verkeerd worden, vers 4. Te die dage, als God komt om u voor uw verdrukking te tuchtigen, zal men een spreekwoord over u opnemen, en men zal met een klagelijke klacht klagen, met een klaaglied van de klaagliederen (gelijk er letterlijk staat), een allerdroefste klaagzang, gelijk het Hooglied, of Lied van de liederen een hooggestemde zang is. Hun vijanden zullen hen honen en met hun smart spotten, zij zullen een spreekwoord over henlieden opnemen. Hun vrienden zullen over hen treuren en hun klaagzang ter harte nemen, en dit zal het algemene geroep zijn: "Wij zijn totaal verwoest, het is met ons gedaan", Zie, degenen, die in hun voorspoed het hooghartigst en zekerst waren, zijn gewoonlijk in hun tegenspoed het meest neergeslagen en het eerst geneigd tot wanhoop.

4. Hij vindt ze zeer rijk in huizen en land, die ze door onderdrukking verkregen hebben en daarom zegt hij hun, dat die alle hun zullen ontnomen worden.
a. Zij zullen in hun wanhoop alles opgeven, zij zullen zeggen: Wij zijn nu eenmaal verwoest, Hij verwisselt het deel van Mijn volk, zodat het niet meer het hunne is, maar door hun vijanden genomen en bezeten. Hoe ontwendt Hij mij! Hoe plotseling! Met welk een macht! Wat onrechtvaardig door ons verkregen wordt, zal niet lang het onze blijven, de rechtvaardige God zal het wegnemen. Hij deelt uit in Zijn toorn, afwendende onze akkers en ze gevende in de hand van vreemdelingen. Wee dengenen, van wie God zich afwendt! De (Engelse) kantt. leest: In plaats van ze terug te geven, heeft Hij onze akkers verdeeld. In plaats van ons weer in het bezit van onze landgoederen te stellen, heeft Hij ze bevestigd in het bezit van degenen die ze van ons hebben genomen Zie het is billijk van God, dat degenen, die valselijk en met geweld tegenover anderen gehandeld hebben, zelf ook valselijk en met geweld behandeld worden.

b. God zal bevestigen wat zij in wanhoop zeggen, vers 5. Zo zal het zijn: Daarom zult gij niemand hebben die het snoer werpe in het lot in de gemeente des Heeren, niemand om erfenissen te delen, omdat er geen erfenissen te delen zijn, geen gerechtshoven om aanspraken op landerijen te beoordelen, of twisten tussen eigenaars te beslechten, of daarover het lot te werpen, als in Jozua's tijd, want het zal alles in des vijands hand zijn. Dit land, dat hun meest ontnomen zijn, waarop zij een onvervreemdbaar recht hadden, en waarvan zij het gebruik genoten, was het land van de gemeente van de Heere, of liever: de gemeente van de Heere had het ten erfenis ontvangen en woonde erin. Het was het Heilige Land, en zoveel grievender viel het, eruit geworpen te worden. Zie, dat moeten als de grootste rampen beschouwd worden, die

ons van de gemeente van de Heere afsnijden, en ons de zegeningen van Zijn dienst ontroven. Hier wordt het volk Israëls van twee zonden beschuldigd, en voor ieder derzelve met oordelen bedreigd, elk juist passende bij die zonde-de vervolging van Gods profeten en de verdrukking van Gods armen.

I. De profeten des Heeren worden vervolgd, hun getuigenis verboden en tot zwijgen gebracht, een zonde, die God uitermate tot toorn verwekt, want het is niet alleen een hoon in het aangezicht van Zijn gezag over ons, maar tevens in de ingewanden van Zijn barmhartigheid, want het zenden van Zijn profeten is een zeker en kostelijk teken van Zijn goedertierenheid. Merk hier nu op:
1. Welke moeilijkheden en tegenstand het volk Gods profeten in de weg legde: Profeteert gijlieden niet, zeggen zij, als in Jesaja 30:10. Zij zeiden tot de zieners: "Ziet niet, vermoeit ons niet met het verhaal van wat gij gezien hebt, en brengt ons zulke vreselijke tijdingen niet". Zij moesten dus of niet profeteren of alleen aangename tijdingen. Het woord, hier door profeteren vertaald, betekent hier druipen, want de woorden van de profeten dropen van de hemel gelijk dauw. Zie, degenen, die van geen bekering willen weten, willen ook van geen bestraffing weten, en doen alles wat zij kunnen om trouwe dienaren tot zwijgen te brengen. Amos werd verboden te profeteren Amos 7:10 enz. Daarom nemen zij hun adem weg, omdat zij geen ander middel kennen om hun mond te stoppen, want zolang zij leven, zullen zij prediken en degenen pijnigen, die op de aarde wonen, gelijk de twee getuigen deden, Openbaring 11:10.
Sommigen lezen: Profeteert niet, laat die profeteren (zo luidt ook onze vertaling). Laat niet degenen profeteren, die ons op onze fouten wijzen en ons bedreigen, maar laat die profeteren, die ons vleien en ons van vrede spreken. Zij zeggen niet, dat ze heel geen predikers begeren, maar zij willen zulke, die naar hun hart spreken en hun zonde niet bestraffen. Hiervan worden zij beschuldigd vers 11, dat ze, terwijl ze de ware profeten tot ergernis waren en het stilzwijgen opleiden, voorgewende profeten steunden en bemoedigden, en tegen Gods getrouwe profeten ophitsten. Zo er iemand is, die met wind omgaat en valselijk liegt, bewerende de Geest Gods te hebben, terwijl hij werkelijk door een geest van de dwaling, een geest van de misleiding, wordt gedreven, zelf wetende, dat God hem niet onderricht noch gezonden heeft, en toch zegt: Ik zal u profeteren voor wijn en voor sterken drank, - dat is een profeet van dit volk, - dat is iemand naar hun hart, die hun zeggen en verzekeren zal, dat er geen zonde of gevaar aanwezig is in de goddeloze weg, die zij bewandelen. Zulk een man begeren zij tot profeet, die niet alleen met hen meegaat in hun uitspattingen en drinkgelagen, maar ook nog beweert, dat hij die zinnelijkheid door zijn profetie heiligt en ze zo in zekerheid en zondigen lust verhardt. Zie, het is niet vreemd, dat mensen, die zelf goddeloos zijn en in overdaad leven, naar predikers uitzien, die zijn gelijk zij zelf, want dat doet hen tenslotte menen, dat God ten enenmale is gelijk zij, Psalm 50:21. Maar hoe worden heilige dingen ontheiligd, wanneer ze voor zulke lage doeleinden worden misbruikt, wanneer zelfs de profetie in dienst wordt gesteld van zulk een wulpse en onreine menigte! Zo was de dienstknecht, die, toen zijn Heere vertoefde te komen, Zijn mededienstknechten begon te slaan en te eten en te drinker met de dronkaards.

2. Hoe hun daaromtrent de les gelezen wordt, vers 7. O gij, die Jacobs huis geheten zijt! Is dan de Geest des Heeren verkort Past het u, zo te spreken en zo te doen? Wilt gij die profetie doen verstommen, en verbieden, in Gods naam te spreken? Zie, het is een eren een voorrecht, het huis Jacobs te heten. Gij wordt een Jood genoemd, Romeinen 2:17. Maar als zij, die met die naam genoemd worden, ontaarden, blijken zij gewoonlijk de slechtste mensen te zijn en de grootste vijanden van Gods profeten. De Joden, die het huis Jacobs geheten waren, toonden zich de heetste vervolgers van de eerste Evangeliepredikers. Hierover redeneert de profeet met deze vijanden van Gods Woord en toont hun,

a. Hoe ze daardoor God, de God van de heilige profeten honen. Is dan de Geest des Heeren verkort? Wanneer gij de profeten des Heeren tot zwijgen brengt, zo doet ge wat ge kunt om ook de Geest des Heeren het zwijgen op te leggen. Kunt gij de Geest des Heeren uw gevangene en uw dienaar maken? Wilt gij Hem voorschrijven wat Hij tot u spreken zal, en Hem verbieden, te spreken wat u mishaagt? Indien gij de profeten al verhindert te spreken, de Geest des Heeren vindt andere middelen en wegen om uw consciëntie te treffen. Kan uw ongeloof de goddelijke raadslagen vernietigen?

b. Welk een smaad dat was voor hun belijdenis als Joden. Gij zijt Jakobs huis geheten en dat is u een eer, maar is dit zijn doen? Zijn dit handelingen, uw vader Jacob waardig? Treedt gij zo in zijn voetstappen? Neen, indien gij waarlijk zijn kinderen waart, zo zou gij zijn werken doen, maar nu zoekt gij tot zwijgen te brengen en te doden iemand, die u de waarheid zegt, in Gods naam, dat deed Abraham dat deed Jacob niet, Johannes 8:39, 40.
Of: zijn dit Gods werken? Zijn dit daden, die Hem welgevallig kunnen zijn? Zijn dit handelingen van Zijn volk? Nee, gij weet, dat het niet zo is, al zijn sommigen zo wonderblind en verdwaasd, dat zij menen, wanneer zij Gods dienaren ombrengen, Hem daarmede een dienst te doen, Johannes 16:2.

c. Laat hen bedenken, hoe onredelijk en ongerijmd hun doen reeds op zich zelf is: Doen Mijn woorden geen goed bij allen die recht wandelt? Ja, zeker doen zij, het is een beroep op het geslacht van de oprechten. Roep nu, zal er iemand zijn, die u antwoordde? en tot wie van de heilige zult gij u keren? Job 5:1. Keer u tot wie gij wilt, en gij zult vinden, dat zij allen hierin overeenstemmen, dat de woorden Gods goed doen bij die, welke recht wandelen. En gij verzet u tegen hetgeen goed doet, zoals een goede prediking? Daarin verongelijkt gij God, die de woorden van de profeten de Zijne noemt (zij zijn Mijn woorden), en die daardoor voor Zijn mensenkinderen alleen het goede bedoelt en zoekt? Psalm 119: 68. Gij wilt de grote Weldoener verhinderen goed te doen? Gij wilt het licht van de wereld onder een korenmaat verbergen? Gij kunt evengoed tot de zon zeggen: Schijn niet, als tot de zieners: Ziet niet. Hierin verongelijkt gij de zielen van de mensen en berooft hen van de zegen, die de woorden Gods voor hen brengen. Zie, zij zijn niet alleen vijanden Gods, maar ook van de mensen, zij zijn vijanden van hun land, die goede predikers de mond snoeren en de kennis van de genademiddelen verhinderen. Want het is gewis tot algemeen voordeel van staten en volken, zo de godsdienst wordt bevorderd. Gods woorden doen goed bij degenen, die recht wandelen. Het is de eigenschap van de rechtvaardigen, dat zij in oprechtheid wandelen, Psalm 15:2. Het is hun troost, dat de woorden Gods goed zijn en hun goed doen, dat sterkt en verkwikt hen. Gods woorden zijn goede woorden voor goede mensen en spreken hun van aangename dingen. Maar degenen, die zich tegen de woorden Gods verzetten en de profeten het zwijgen opleggen, en, om zichzelf te rechtvaardigen, beweren, dat Gods woorden onvruchtbaar en onaangenaam voor hen zijn en hun geen goed doen, noch iets goeds profeteren maar kwaad, gelijk Achab zich ten aanzien van Micha beklaagde, - hun antwoordt de profeet, - dat zulks hun eigen schuld is, zij zijn er zelf de oorzaak van. Zij zouden ze zeer goed vinden, als ze maar bereid waren er een goed gebruik van te maken. Als zij maar echt wilden wandelen, gelijk behoort, en zich zo ontvankelijk maken voor troost, dan zou ook hun het woord Gods goed doen. Doe het goede, en gij zult lof hebben.

3. Waarmede zij om die zonde bedreigd worden. God zal ook hun zelfbedrog wegnemen en,
a. Zij zullen beroofd worden van de zegen van een getrouwe prediking. Terwijl zij zeggen: Profeteert niet, zal God hen bij hun woord houden, en zij zullen hun niet profeteren, hun zonde zal hun straf zijn. Indien de mens Gods dienaren tot zwijgen wil brengen, dan is het billijk, dat God hen niet meer laat spreken gelijk met Ezechiël geschied is, en te zeggen zij

zullen u geen vermaners en leidslieden meer zijn. Laat de geneesheer de patiënt niet langer behandelen, die toch niet genezen wil worden en niet doet wat voorgeschreven wordt Zij zullen hun niet meer profeteren, en dan zullen zij zich schamen. Gelijk het de taak van de overheid is, zo is het ook die van de predikers, de mensen die verkeerd handelen, te beschamen, Richteren 18: 7, opdat zij, over hun dwaasheid beschaamd, ervan terugkeren. Maar wanneer God ze overgeeft aan onbeschaamdheid en schaamteloosheid in de zonde, dan zegt Hij tot de profeten: Zij zijn vergezeld met de afgoden: laat hem varen, Hoséa 4:17.

b. Zij zullen overgeleverd worden aan de blinde leiding van ontrouwe predikers. Wij kunnen vers 11 als een bedreiging opvatten. Zo daar iemand is die vals liegt, een leugengeest in de mond hebbende gelijk eenmaal Achabs profeten, die zijn hand in zijn goddeloze wegen sterkt, die is een profeet des volks, dat is: God laat dit volk aan zulke profeten over om naar hen te luisteren. Als zij bedrogen willen zijn, laat ze bedrogen worden omdat zij de waarheid Gods in de liefde niet willen betrachten, zal God hun zenden een kracht van de dwaling, dat zij de leugen zouden geloven, 2 Thessalonicenzen 2:10, 11. Zij zullen zulke profeten hebben als die profeteren voor wijn en sterken drank, die hun profetisch ambt misbruiken en veil hebben voor een fles wijn of bier, die de zondaars in hun zonde doen indommelen, en hun lusten alle vrijheid laten. Door dezulken geleid te worden is een zo droevig oordeel als maar mogelijk is en een even treurig voorteken van de naderende ondergang, als het voor een bijzonder persoon is, onder de invloed van een schuldig geweten te staan.

II. Gods armen verdrukken is de tweede zonde, die hun ten laste wordt gelegd, gelijk tevoren, vers 1, 2 want het is een dubbel hatelijke en honende zonde tegen God. Merk op,
1. Hoe die zonde beschreven wordt, vers 8, 9. Toen zij Gods profeten deden zwijgen, braken ze uit in allerlei goddeloosheid, want welke banden zullen hen bedwingen, die voor Gods woord geen eerbied hebben? Zij, die tevoren tegen de vijanden des volks opstonden om hun vaderland te verdedigen en zich daarin dapper onderscheidden, staan nu op als vijanden des volks, en, in plaats van het te verdedigen, verderven ze het en doen meer kwaad (gelijk gewoonlijk zulke adders in de ingewanden van een staat doen) dan een vijand zou vermogen. Zij maakten van mannen, vrouwen en kinderen hun buit.
a. Van mannen, die langs de weg reisden, die gerust voorbijgingen, terug komende van de strijd, die heel geen boze bedoelingen hadden, maar vreedzaam hun zaken nagingen, dezulken vervolgden zij, als waren die een boosaardig, lastig volk en hun stroopten zij een mantel af, dat is zij ontnamen hun onder- en opperkleed, namen weg hun kleed, en wilden ook de rok nemen. Zo barbaars gingen ze nu met de stillen in de lande om, die, omdat zij niemand leed deden, onbevreesd en een gemakkelijke prooi waren.
b. Van vrouwen, wier geslacht haar op bescherming had doen hopen, vers 9. De vrouwen Mijns volks verdrijft gij, elk een uit het huis van haar vermakingen. Zij eten de huizen van de weduwen op, Mattheüs 23: 4, en ontnamen haar zo het bezit ervan, het waren aangename huizen, waarop zij bijzonder gesteld waren. Het was onmenselijk, op die wijze met vrouwen te handelen, maar wat hun zonde vooral verzwaarde, was dat het vrouwen waren van Gods volk, van wie zij wisten, dat ze onder Gods bescherming stonden.
c. Van kinderen, wier leeftijd op tere behandeling aanspraak geeft. Van haar kinderen neemt gij Mijn sieraad in eeuwigheid. Het was de heerlijkheid van de kinderen onder Israël, dat zij vrij waren, maar zij maakten er slaven van, dat zij in Gods huis geboren waren en dus een recht op deszelfs voorrechten hadden, maar zij verkochten ze aan vreemdelingen, zonden ze naar afgodische landen, waar zij voor altijd die heerlijkheid kwijt waren. Hun verdrukkers bedoelden ten minste hun gevangenschap eeuwig te maken. Zie, de rechtvaardige God zal zeker alle onrecht aan weduwen en vaderlozen wreken, die juist om hun hulpeloosheid en verlatenheid, niet anders dan een rechtvaardige behandeling kunnen verwachten.

2. Welk vonnis over hen uitgesproken wordt, vers 10. Maakt u dan op en gaat heen, bereidt u, dit land te verlaten, want gij zult er met geweld uit verdreven worden, gelijk gij de vrouwen en kinderen van Mijn volk uit hun bezittingen verdreven hebt, het kan en zal de rust niet zijn, gelijk het Mijn voornemen was, dat land te maken, Psalm 95:11. Gij zult er noch geluk smaken noch duurzaam wonen, omdat het verontreinigd is door uw goddeloosheid. De zonde verontreinigt een land, en de zondaars moeten geen rust verwachten in een land, dat zij verontreinigd hebben, het zal ze uitspuwen, gelijk het vanouds de Kanaänieten heeft uitgespuwd, toen zij het met hun gruwelen verontreinigd hadden, Leviticus 18:27-28. Ja, gij zult niet alleen gedwongen worden dit land te verlaten, maar het zal u verderven, en dat met een geweldige verderving. Gij zult of er uitgeworpen worden of er in verdorven worden. Wij kunnen dit op onze tegenwoordige toestand in deze wereld toepassen, ze is verdorven, er is door zondige lusten heel wat bederf in de wereld, en daarom moesten wij opstaan en er uit gaan, ons op een afstand van dat bederf houden en ons zelf onbevlekt van de wereld bewaren. Het is niet het land van onze rust, daarvoor was het nooit bestemd. Alleen als een doorgang, niet als ons deel, een herberg en niet ons tehuis. Hier hebben wij geen blijvende stad, Laat ons derhalve opstaan en van hier gaan. Laat ons er los van en er boven verheven zijn, en bedenken, dat wij de blijvende stad boven zoeken.

HOOFDSTUK 3

1 Voorts zeide ik: Hoort nu, gij hoofden Jakobs, en gij oversten van het huis Israëls! Betaamt het ulieden niet het recht te weten? 2 Zij haten het goede, en hebben het kwade lief; zij roven hun huid van hen af, en hun vlees van hun beenderen. 3 Ja, zij zijn het, die het vlees mijns volks eten, en hun huid afstropen, en hun beenderen verbreken; en vaneen leggen, gelijk als in een pot, en als vlees in het midden eens ketels. 4 Alsdan zullen zij roepen tot de HEERE, doch Hij zal hen niet verhoren; maar zal Zijn aangezicht te dier tijd voor hen verbergen, gelijk als zij hun handelingen kwaad gemaakt hebben. 5 Alzo zegt de HEERE, tegen de profeten, die Mijn volk verleiden; die met hun tanden bijten, en roepen vrede uit; maar die niet geeft in hun mond, tegen dien zo heiligen zij een krijg. 6 Daarom zal het nacht voor ulieden worden vanwege het gezicht, en ulieden zal duisternis zijn vanwege de waarzegging; en de zon zal over deze profeten ondergaan; en de dag zal over hen zwart worden. 7 En de zieners zullen beschaamd, en de waarzeggers schaamrood worden; en zij zullen al tezamen de bovenste lip bewimpelen; want er zal geen antwoord Gods zijn. 8 Maar waarlijk, ik ben vol krachts van de Geest des HEEREN; en vol van gericht en dapperheid, om Jakob te verkondigen zijn overtreding, en Israël zijn zonde.

9 Hoort nu dit, gij hoofden van het huis Jakobs, en gij oversten van het huis Israëls! die van het gericht een gruwel hebt, en al wat recht is verkeert; 10 Bouwende Sion met bloed, en Jeruzalem met onrecht. 11 Haar hoofden rechten om geschenken, en haar priesters leren om loon, en haar profeten waarzeggen om geld; nog steunen zij op de HEERE, zeggende: Is de HEERE niet in het midden van ons? Ons zal geen kwaad overkomen. 12 Daarom, om uwentwil, zal Sion als een akker geploegd worden, en Jeruzalem zal tot steenhopen worden, en de berg dezes huizes tot hoogten eens wouds.

Na bedreigingen met wraak besluit ons hoofdstuk, gelijk gewoonlijk bij de profeten, met beloften van barmhartigheid, die ten dele vervuld werden, toen Israël uit Babel terugkeerde en haar volle vervulling hadden in het koninkrijk van de Messias. Hun smarten zullen alle weggenomen worden.

1. Zij waren toen verstrooid, zij zouden weer samengebracht worden en met elkaar van de tekenen van Gods gunst voor hun genieten, zij zouden met elkaar gemeenschap hebben en elkaar troosten, vers 12. Voorzeker zal Ik u, o Jacob, helemaal verzamelen, allen, die u toebehoren, allen, die Jacobs huis geheten zijn vers 7, die nu uit hun land verbannen zijn vers 10. Ik zal u weer samenbrengen, en niemand van u zal verloren gaan, niemand zal ontbreken. Ik zal voorzeker Israëls overblijfsel vergaderen, dat overblijfsel, dat bestemd is en bewaard wordt voor de zaligheid, zij zullen allen een lichaam worden. Ik zal het tesamen zetten als schapen van Bozra. Schapen zijn argeloze en gezellige dieren. Zij zullen zijn als een kudde in het midden van haar kooi, hun eigen kooi, waar zij veilig zijn onder het oog en de zorg van de Herder. En zij zullen van mensen deunen (gelijk het geblaat en geloei van talrijke kudden). Schapen zijn hier mensen, gelijk de profeet deze vergelijking verklaart, Ezechiël 34:31, niet om hun twisten en onenigheden, maar om hun groot getal. Dit werd vervuld, toen Christus door Zijn Evangelie alle kinderen Gods samenbracht, die verstrooid waren, en beide Joden en heidenen in een kudde verenigde, onder één Herder. De enige klacht was, dat de plaats hun te eng werd, vandaar dat gedeun, vanwege de grote menigte, Jeremia 49:19, 20, toen velen tot de gemeente werden toegedaan uit alle delen van de wereld, en allen tot Christus werden getrokken door de kracht van Zijn kruis. Dat zal doorgaan en toenemen, totdat de samenbrenging volledig zij en de engelen uitgezonden werden om Zijn uitverkorenen bijeen te vergaderen van de vier winden van de aarde.

2. Nadat God Zijn volk scheen verlaten en verworpen te hebben, zal Hij het weer erkennen en regeren en door alle moeilijkheden heen helpen, die hun terugkeer en verlossing in de weg mochten staan, vers 13. De doorbreker zal voor hun aangezicht optrekken, om alle tegenstand neder te werpen, de baan effen te maken, onder zijn leiding zullen ze doorbreken en door de poort gaan, door de gevangenpoort om uit hun gevangenschap bevrijd te worden. Uitgegaan zijnde, met moed en vastberadenheid, hebben ze de Almacht tot hun voorhoede. Hun koning

zal voor hun aangezicht heengaan, om hun de weg te wijzen, JHWH, hun koning, gaat aan de spits, gelijk Hij aan de spits was van Israëls legerscharen, toen zij de vuur- en wolkkolom in de woestijn volgden. Toen verscheen Hij aan Jozua als de Vorst van het leger des Heeren, Jozua 5:15. Christus is de Koning van de kerk, hij is haar Heere, Hij leidt ze, gaat voor haar heen, brengt haar uit het land van haar slavernij, naar het land van haar rust. Hij is de doorbreker, hij brak door de macht van de duisternis, scheurde het voorhangsel en opende het koninkrijk van de hemelen voor alle gelovigen.
De geleerde bisschop ***Pearson*** past dit toe op de opstanding van Christus, waardoor Hij de macht verkreeg en het voorbeeld werd van onze zalige opstanding. De doorbreker is voor ons aangezicht opgetrokken uit het graf en heeft zijn poorten weggedragen, gelijk Simson de poorten van Gaza, met deurposten en al, en door die opening gaan wij uit.
De geleerde Dr. Pocock meent, gelijk ook de gedachte is van sommigen van de oude Joden, dat de doorbreker Elia is, en hun koning de Messias, de Zoon van David, en dat wij dan in Johannes de Doper, Jezus' voorloper, Elia moeten zien. Johannes was een doorbreker, hij brak het ijs, bereidde de baan voor de Heere door zijn doop van de bekering. Met hem deed het Evangelie zijn intrede, van zijn tijd af hebben de geweldigen het koninkrijk van de hemelen met geweld genomen.
Zo is de Christelijke kerk ingeleid, met Messias haar Vorst voorop, aan haar hoofd, voortgaande, overwinnende en opdat Hij overwonne. Wat de apostel van een andere profeet zegt, namelijk Jesaja, een tijdgenoot van Micha is van deze even waar: Jesaja verstout zich, Romeinen 10:20. in dit hoofdstuk heeft Micha de moed, als hij de grote mannen, de belhamels van de zonde, bestraft en bedreigt hij geeft de reden van zijn moed aan, namelijk dat hij daartoe de opdracht en het onderricht van God had, hij zei wat hij zeggen moest en werd geleid door een hogere geest en macht dan zijn eigen. Overheidspersonen en predikers zijn beide van God verordend, voor het welzijn van de kerk, maar ten tijde van Micha waren beide verdorven en beider doel verkeerd. De profeet is terecht zeer streng jegens degenen, die van de hun verleende macht misbruik maakten en zo de kerk in 't slechte spoor leidden.

I. Hij leest hun zeer streng de les, ieder afzonderlijk, bestraffende en bedreigende vorsten, vers 1-4, valse, vleiende profeten, vers 5- 7. Hij leest hun gezamenlijk de les, ze samenvoegende als samenspannende om het koninkrijk ten val te brengen welke val zij zelf zouden aanschouwen, vers 9-12.
Micha 3:1-12 Vorsten en profeten behoren, als zij getrouw de plichten van hun ambt waarnemen hogelijk boven andere mensen geëerd te worden. Maar als zij de hun toevertrouwde plaats misbruiken en daarmede in strijd handelen, moeten zij zo goed als anderen op hun fouten gewezen, en hun aangezegd worden, dat daar een God boven hen staat, aan Wie zij verantwoording schuldig zijn. Voor deze rechtbank daagt de profeet ze, in de naam des Heeren.

I. Laat de vorsten hun misdaad en hun vonnis vernemen. De hoofden Jacobs en de oversten van het huis Israëls worden gesommeerd om te horen wat de profeet hun heeft te zeggen, vers 1. Het Woord Gods heeft bestraffingen voor de grootste van de mensen, die de bedienaren van dat Woord ter gelegener tijd moeten laten horen. De profeet vindt troost in de overdenking, dat, wat ook de uitwerking ervan zal zijn, hij getrouw zijn plicht vervult: Voorts zei ik: Hoort nu, gij oversten. Hij had het getuigenis van zijn consciëntie op zijn zijde, dat hij voor zijn plicht in het aangezicht van de mensen niet was teruggedeinsd. Hij deelt hun mede,

1. Wat van hen verwacht werd: Betaamt het u niet, het recht te weten? Hij bedoelt het recht te doen, want anders baat de kennis ervan niets. Is het niet u zaak, onpartijdig recht te spreken, en het aangezicht niet te kennen (zoals de Hebreeuwse uitdrukking voor de persoon aan te

nemen luidt), maar het recht te weten en iedere zaak rechtvaardig te beoordelen? Of: het kan ondersteld worden, dat de oversten en hoofden de regelen van het recht wel kenden, in onderscheiding van anderen, want zij hebben de middelen om er mee bekend te worden, en geen verontschuldiging (gelijk oningewijden armen en dwazen), Jeremia 5:4, voor onwetendheid. En met die kennis waren hun overtredingen van de wetten van de rechtvaardigheid des te meer een hoon jegens God, want dan zondigden ze tegen beter weten. Betaamt het ulieden niet, het recht te weten? Gewisselijk, daarom staat stil en hoort uw eigen oordeel, en oordeelt of dat billijk, of er iets tegen in te brengen is.

2. Hoe ellendig zij de regels van het recht hadden overtreden, ofschoon ze die zeer wel kenden. Hun beginsel en hun neiging zijn slecht. Zij haten het goede en hebben het kwade lief. Zij haten het goede in anderen, en vrezen, dat het enige invloed op hen zelf zal hebben, zij haten goed te doen. haten enig goed gedaan te hebben, haten degenen, die goed zijn en goed doen. Zij hebben het kwade lief, scheppen vermaak in het kwade en in degenen, die kwaad doen. Omdat dit hun beginsel is, stemt daarmede hun praktijk overeen: Zij zijn zeer wreed en streng voor degenen, over wie ze macht hebben, en wie van hun genade afhangt zal ervaren dat zij geen genade kennen. Met barbaarsheid verslinden zij degenen, die zij beschermen moesten, en, als trouweloze herders, scheren zij de kudde in plaats van ze te voeden, en mesten zich zelf ervan, Ezechiël 34:2. Het is inderdaad billijk, dat zij, die een kudde hebben, de melk van de kudde eten, 1 Korinthe 9: 7, maar dat bevredigt hen niet: zij roven hun vlees van hun beenderen. Het is billijk, dat ze zich met de wol van de kudde kleden, maar dat is hun niet genoeg: Zij roven hun huid van hen af, vers 3. Door zwaarder belastingen te eisen dan het volk dragen kon, en die met alle strengheid in te vorderen, in muilezels, boete, lichamelijke straffen voor ingebeelde overtredingen, verarmen zij de huisgezinnen, nemen van sommigen leven weg, anderen het levensonderhoud. Zij zijn voor hun onderdanen eer roofdieren dan herders. Zij verbreken hun beenderen om bij het merg te komen, en leggen het vlees vaneen in het midden eens ketels. Dit geeft te kennen, dat zij waren,
a. Zeer begerig en roofzuchtig voor zich zelf, zich aan weelde en zinnelijkheid overgevende.
b. Zeer barbaars en wreed jegens degenen, die onder hen waren, zich er niet om bekommerende wie ze tot de bedelstaf brachten, als zij zich zelf maar verrijken konden, van al zulk kwaad is de geldgierigheid de wortel.

3. Hoe zij konden verwachten, dat God met hen zou handelen, nu zij zo wreed voor hun onderdanen waren geweest? De regel wordt vastgesteld: Zij, die geen barmhartigheid hebben getoond, zullen geen barmhartigheid ervaren, vers 4. Zij zullen roepen tot de Heere, doch Hij zal hen niet verhoren ten dage van hun ellende, gelijk de armen tot hen riepen, toen die in ellende verkeerden, en ook niet verhoord werden. Er zal een tijd komen, dat de hoogmoedigste en verwaandste zondaars tot de Heere zullen roepen en om genade smeken, die zij zelf nooit op prijs hebben gesteld, noch anderen betoond. Maar het zal vergeefs zijn, God zal alsdan Zijn aangezicht voor hen verbergen, juist ten tijde, als zij Zijn hulp nodig hebben, en hen aan hun lot overlaten. Op een andere tijd hebben zij Hem de rug toegekeerd, maar dan keert Hij hun de rug toe, gelijk als zij hun handelingen kwaad gemaakt hebben. Zie, de mens kan niet verwachten, kwaad te doen en wel te varen, maar zal gelijke ondervinding opdoen als Adoni-Bezek, wie gedaan werd wat hij zelf gedaan had, want God is rechtvaardig als Hij toorn over ons brengt, Romeinen 3: 5. Bij de verkeerde bewijst God Zich een Worstelaar, Psalm 18:27. Menigmaal geeft Hij wrede, onmeedogenloze lieden over in de hand van even wrede, onmeedogenloze vijanden. Dit stemt overeen met Spreuk. 31:13: Die zin oor stopt voor het geschrei van de armen, die zal ook roepen en niet verhoord worden. Maar de barmhartigen mogen hopen, dat hun barmhartigheid zal geschieden, Mattheüs 5: 7.

II. Ook de profeten zullen hun beschuldiging en hun vonnis vernemen, namelijk degenen, die vals profeteerden, en daardoor de vorsten in hun kwaad steunden.
Merk op
1. Wat hun zonde was
a. Zij stelden het zich tot taak, het volk te vleien en zo te misleiden. Zij verleiden Mijn volk, doen het dwalen, leiden het in het kwade, zowel aangaande hetgeen het moest doen als aangaande wat God met hen deed. Het staat slecht met een volk als zijn leidslieden verleiders zijn, en diegenen het van de rechten weg afbrengen, die het moesten voorgaan en terechtwijzen. Zij verleiden het volk, door vrede uit te roepen, door het te verkondigen, dat het goed handelt, en dat alles goed zal gaan, terwijl zij de paden van de zonde bewandelen en de ondergang tegemoet snellen. Zij roepen vrede uit, maar bijten met hun tanden, hetgeen wellicht zeggen wil, dat zij op hun lippen bijten, gelijk wij wel doen, wanneer wij iets verzwijgen dat wij op de lippen hebben. Wanneer zij vrede uitriepen logenstrafte hen hun hart, en zij waren op het punt hun eigen woorden op te eten en zich zelf tegen te spreken, maar zij beten op hun lip en hielden het woord achter de tanden. Zij waren geen blinde leidslieden van de blinden, want zij zagen de gracht voor zich en leidden hun volgelingen er toch in.
b. Zij stelden zich ten doel, zich te verrijken en hun eigen buik te dienen, gelijk de verleiders in Paulus' tijd, Romeinen 16:18 want hun buik is hun god, Filippenzen 3:19. Zij bijten met hun tanden en roepen vrede uit, dat is: zij vleien en bedanken degenen, die hen met goede beten voeden en bieden hun ook iets aan. Maar die niet geeft in hun mond, die hen niet gedurig met wat goeds voorzien, die houden zij voor hun vijanden, voor die roepen zij geen vrede uit, gelijk voor de eersten, tegen die niet geeft in hun mond, tegen die zo heiligen zij een oorlog, tegen die kondigen zij de oordelen Gods aan. Zij prediken geen troost of schrik naar hun verhouding jegens God, maar naar ze voor hen zijn, gelijk listige priesters in Rome's kerk op sommige plaatsen glimlachen of de wenkbrauwen fronsen al naarmate de offeraar een hun wel- of ongevallig offer brengt. Terecht wordt voor de Bedienaar des Woords, 1 Timotheüs 3:3, en Titus 1: 7, als eis gesteld, dat hij geen vuil gewin zoeker mag zijn.

2. Welk vonnis om deze zonde gestreken wordt, vers 6, 7. Er wordt gedreigd,
a. Zij zullen met degenen, tot wie ze van vrede hadden gesproken, ingewikkeld worden in ellende en jammer: Daarom zal het nacht voor u worden, een donkere, koude nacht van rampspoed, zoals ze met hun vleierij het volk hadden wijsgemaakt, dat nimmer komen zou. U zal duisternis zijn, meer dan anderen, de zon zal over deze profeten ondergaan, zal op de middag verdwijnen, alle troost zal van hen wijken en alle hoop uitgeblust worden. De dag zal over hen zwart worden, waarin zij zich licht beloofden. Niet alleen zullen zij met uiterlijke tegenspoed omringd worden maar hun gemoed zal vol onrust zijn, zij zullen ten einde raad zijn, wolken zullen hun verstand benevelen, en hun eigen gedachten zullen hen beroeren. Zij hielden anderen in de duisternis, en nu zal God hen in de duisternis voeren.
b. Dat hun de mond gestopt zal worden en al hun beweerde profetieën beschaamd. Zij hadden nooit een wezenlijk gezicht gehad, en nu de gebeurtenissen hun voorspellingen van vrede logenstraffen, zal het duidelijk aan het licht komen, dat ze er nooit één gehad hebben, dat er nooit één woord door God tot hen gesproken is, dat alles bedrog was, en dat zij zelf leugenaars en misleiders waren. Als dat vertrouwen in hen verdwijnt, vergaat natuurlijk ook alle zelfvertrouwen. Als dan hun geest verward en neergeslagen is, ontbreekt hun ook verstandig overleg, en in de daaruit ontstane duisternis, in- en uitwendig zal er duisternis zijn vanwege de waarzegging, zij zullen niets meer weten voor te wenden, zij zullen beschaamd en schaamrood worden en al tezamen de bovenste lip bewimpelen, als mensen, die, in een

hoek gepraat, niets meer voor zich zelf te zeggen hebben. Zie, degenen, die anderen bedriegen, bereiden ook zich zelf niets dan bedrog.

Hier,
1. Ervaart de profeet goddelijke macht, die met hem medewerkt, en dat spreekt hij klaar en plechtig uit om zich te rechtvaardigen, opdat men hem late uitspreken, als hij vorsten en oversten profeteert. Hij zou de groten niet zo stoutmoedig durven of willen toespreken, wanneer niet profetische drang en leiding hem daartoe drongen. Hij was het niet, die sprak, maar God door hem, en hij kon niets zeggen dan het woord, dat God in zijn mond legde. Tevens ligt daarin de bestraffing van de valse profeten, die diep beschaamd waren, toen zij leugenaars bleken te zijn, en nooit de moed hebben gehad, het volk getrouwelijk te vermanen, maar het in zijn zonden hadden gestijfd. Zij waren zinnelijk, de Geest niet hebbende, maar waarlijk zegt Micha, ik ben vol kracht van de Geest des Heeren, vers 8. Daar hij in zichzelf de volle overtuiging had, dat hij de waarheid verkondigde sprak hij ook met volle verzekerdheid. Vergelijk hem bij die valse profeten en gij zult zeggen: Daar is geen vergelijking mogelijk. Wat heeft het stro met het koren te doen? Jeremia 23:28. Wat betekent geschilderd vuur, vergeleken bij werkelijk vuur?

Merk hier op,
1. Met welke bekwaamheden de profeet aangegord was. Hij was vol kracht en vol van gericht en van dapperheid, hij had God vurig lief en de zielen van de mensen evenzo, grote zorg voor Zijn verheerlijking en hun zaligheid en een vlammende ijver tegen de zonde. Hij had evenzeer moed om de zonde te bestraffen en er tegen te getuigen, onbevreesd voor de wraak van de groten of van de massa, welke moeilijkheden en ontmoedigingen hem ook troffen, hij liet er zich niet door neerslaan of zijn werk afhouden, geen van deze dingen bewogen hem. En dit alles werd geleid door oordeel en bescheidenheid, hij was evenzeer een man van wijsheid als van moed, in al zijn prediking toonde hij zowel licht als warmte, en een geest var. verstand even goed als van ijver. Zo was deze man geheel bekwaam gemaakt voor ieder goed woord, dat hij had te zeggen, en voor ieder goed werk, dat hij had te doen. Zij, tot wie hij predikte, moesten wel opmerken, dat hij vol kracht en vol gericht was, want zij vonden beide hun verstand geopend en hun hart brandende in zich, met zoveel duidelijkheid en onweersprekelijkheid en kracht kwam zijn woord tot hen.

2. Vanwaar hij deze bekwaamheden had. Niet van zichzelf, maar hij was vol kracht van de Geest des Heeren. Wetende, dat het inderdaad de Geest des Heeren was, die in hem werkte en door welke hij sprak, dat het Goddelijke openbaring was, die hij verkondigde, zo sprak hij moedig, en met gezag, hij stelde zijn aangezicht als een keisteen, Jeremia 50: 7, 8. Zie, degenen, die eerlijk handelen, kunnen onverschrokken handelen, en zij, die zeker zijn, dat ze van God hun opdracht ontvangen, behoeven geen tegenstand van mensen te vrezen. Ja, hij had niet slechts een Geest van de profetie, die hem zo moedig maakte, maar ook de Geest van de heiligmaking, die hem wijsheid gaf voor zijn zware taak. Er was geen wijsheid van hem zelf, waardoor hij sterk was, want wie is tot deze dingen bekwaam? Maar de wijsheid des Heeren, en de sterkte van Zijn macht want uit Hem is al onze bekwaamheid. Zijn wij te eniger tijd vol kracht voor wat goed is? Dat is slechts alleen door de Geest des Heeren, want in ons zelf zijn wij even zwak als water, het is de God van Israël, die beide Zijn volk en Zijn dienaren sterkte en kracht geeft.

3. Welk gebruik hij van deze bekwaamheden kracht en gericht, maakte. Hij verkondigde Jacob zijn overtreding en Israël zijn zonde. Indien in Jacob en Israël overtreding wordt gevonden, dan moet hun dit bekend worden gemaakt, en het is de taak van Gods profeten, uit

de keel te roepen en niet te sparen. Zij, die komen om Gods Woord te horen, moeten gewillig zijn om hun gebreken te vernemen, moeten het niet alleen in hun predikanten dragen, dat zij hen duidelijk en getrouwelijk vermanen, maar dat vriendelijk aanvaarden en er hun dankbaar voor zijn. Maar aangezien weinigen ootmoedig genoeg zijn, om een bestraffing aan te nemen, hebben de bestraffers heel wat stoutmoedigheid nodig en moeten ze bidden beide om wijsheid en kracht.

II. De profeet toont zijn kracht, als hij handelt met de hoofden van het huis Jacobs, beide de vorsten en de profeten, tegen wie hij in de vroegere verzen van dit hoofdstuk een zware beschuldiging had uitgesproken. Hij herhaalt, vers 9, de oproeping om te horen en acht te geven, dezelfde als in vers 1, zich wendende tot de hoofden van Jacob en de oversten van het huis Israël. Hij bedoelt klaarblijkelijk Juda, want het is duidelijk uit Jeremia 26:18, 19, waar, vers 12, is aangehaald, dat deze woorden in Hizkia's koninkrijk gesproken zijn. Toen waren de tien stammen in ballingschap verdreven en alleen Juda van het ganse Israël overgebleven. De profeet spreekt ze eerbiedig aan: Hoort nu dit (in de Engelse vertaling staat: Hoort dit, ik bid u), en geeft hun de titel van hoofden en oversten. Predikanten moeten getrouw zijn tegenover de groten van de aarde, wanneer zij ze om hun zonden bestraffen, maar zij moeten daarbij de eerbied, de bescheidenheid en wellevendheid niet uit het oog verliezen.

Merk hier nu op:
1. De grote goddeloosheid, waaraan deze hoofden van het huis Jacobs schuldig stonden, vorsten, priesters en profeten, zij waren begerig en misbruikten hun ambt om hun geldgierigheid te bevredigen.
a. De vorsten hebben van het gericht een gruwel, zij wilden zich aan geen van de rechtswetten onderwerpen, noch in hun eigen gedrag noch in de beoordeling van dat van anderen, die bij hen aangeklaagd waren, zij verkeren al wat recht is en versmaadden het, onder de heerschappij en de tucht van het recht te staan, wanneer hun bijzondere belangen daarmede niet strookten. Wanneer zij, onder de schijn van recht te doen, het tastbaarste onrecht begingen, de verkeerden zij wat recht was en maakten het dienstbaar aan doeleinden, geheel tegengesteld aan de bedoelingen van Hem, die overheid en macht ingesteld heeft. Hun wordt ten laste gelegd, vers 10, dat zij Sion met bloed bouwen. Zij beweren, om hun afpersingen en verdrukking goed te praten, dat zij Sion en Jeruzalem bouwen, zij voegen nieuwe straten en pleinen aan de heilige stad toe en versieren die, zij bevestigen en bevorderen het algemeen belang van kerk en staat en menen, dat zij daarin God en Israël een goede dienst bewijzen. Maar het is met bloed en met ongerechtigheid, en daarom kunnen ze geen voorspoed hebben, noch met hun goede bedoelingen jegens de stad Gods hun overtreden van de wet Gods rechtvaardigen. Zij vergissen zich, die geloven, dat een brandende ijver voor de heilige kerk en de verspreiding van het geloof dienen zal om roverij en moord te heiligen, neen, Sions muren zijn hun geen dank verschuldigd, die ze met bloed en met ongerechtigheid bouwen. De zonde van de mens werkt Gods gerechtigheid niet. Het ambt van de overheid is te oordelen, wanneer er een aanklacht bij haar inkomt, maar zij rechten om geschenken, vers 11. Zij spreken het onschuldig uit over de partij, die hen omkoopt, de rechtvaardigste zaak wordt niet berecht zonder een geschenk, en om een geschenk gaat de onrechtvaardigste zaak vrij uit. Ellendig is de toestand van het volk, wanneer des rechters oordeel niet vraagt naar wat gedaan moet, maar wat verdiend kan worden.

b. Het werk van de priesters was, het volk te onderwijzen, en daartoe had de wet op eervolle, ruime schaal in hun onderhoud voorzien, maar dat bevredigt hen niet: zij leren om loon boven

hetgeen hun toekomt en willen gehuurd worden, om onderricht te geven, als een godsspraak, die zij weten, dat welgevallig en aangenaam zal zijn en belangstelling wekken.

c. De profeten hadden, naar het schijnt, een behoorlijk inkomen van de gaven, die hun vrijwillig gebracht werden, 1 Samuel 9: 7, 8. Maar deze profeten bedongen geld voor hun profetie en lieten zich leiden door het vooruitzicht van tijdelijk voordeel, en dat hadden zij voornamelijk op het oog: zij waarzeggen om geld. Hun tong was te huur, zij zouden profeteren of niet, al naarmate zij er hun voordeel in zagen, en men kon een godsspraak hebben naar zijn zin, als men er maar voor betalen wilde. Zo waren zij waardige opvolgers van Bileam, die het loon van de ongerechtigheid had liefgehad. Zie, of schoon wat goddeloos is, door geen ijver voor de kerk kan geheiligd worden, toch kan wat heilig is door de liefde van de wereld ontheiligd worden. Wanneer mensen doen wat in zichzelf goed is, maar dat doen om vuil gewin, dan verliest het zijne waarde en wordt een gruwel voor God en mensen.

2. Hun ijdele inbeelding en vleselijk vertrouwen, ondanks zonde en oordeelt Zij steunen op de Heere, en omdat zij belijden, Zijn volk te zijn, denken zij, dat er in hun goddeloze praktijken noch kwaad noch gevaar ligt. Het geloof bouwt op de Heere, is in Hem gerust, rekent op Hem als de rotsgrond van de ziel, inbeelding leunt alleen op de Heere als op een stut, maakt alleen gebruik van Hem voor een bepaald doel, terwijl haar eigenlijke grond van vertrouwen de wereld is. Zij spreken met groot zelfvertrouwen,
a. Van hun eer: "Is niet de Heere is het midden van ons? Hebben wij niet de tekenen van Zijn tegenwoordigheid bij ons, Zijn tempel, Zijn ark, Zijn levende orakels?" Zij verheffen zich ter wille van Mijn heilige berg wil, Zefanja 3:11, alsof die kerkelijke voorrechten de ergste praktijken kunnen goedmaken, alsof Gods tegenwoordigheid bij hen bedoelde, de priesters en profeten rijk te maken met de heilige plechtigheden. Het was waar, dat de Heere bij hen was met Zijn heilige inzettingen, en dit deed hen van trots zwellen. Maar als zij meenden, dat Hij bij hen was met Zijn gunst en liefde, dan dwaalden zij, het is een misleiding, waarin de kinderen van de mensen dikwijls vervallen, te menen, dat God in hun midden is, wanneer zij Hem door hun zonden genoopt hebben, hen te verlaten.

b. Zij vertrouwen op hun eigen veiligheid. Ons zal geen kwaad overkomen. Menigeen wordt in slaap gewiegd en geeft zich over aan een noodlottige gerustheid op zijn kerkelijke voorrechten, alsof deze hem in de zonde beschermen en tegen straf vrijwaren, terwijl ze inderdaad juist om die voorrechten te grote zonde bedrijven en te zwaarder straf zullen ontvangen. Als het de mensen niet van de zonde kan terughouden, dat de Heere in hun midden is, dan kan het hen nog minder beschutten tegen de straf dier zonde, en het is ongerijmd, als zondaars geloven, dat onbeschaamdheid straffeloosheid waarborgt.

3. Het oordeel, over hen uitgesproken om hun werkelijke ongerechtigheid, in weerwil van hun ingebeelde bescherming, vers 12. Daarom om uwentwil, zal Sion als een akker geploegd worden. Dit is de passage, die door Jeremia als een moedig woord van Micha aangehaald wordt, Jeremia 26:18, en dat door Hizkia en diens vorsten niet euvel was opgenomen, of schoon het onder andere koningen en vorsten zijn hoofd kon gekost hebben. Ja, zij hadden schuld beleden en zich bekeerd op dat woord, en daarom was de uitvoering toen uitgesteld tot latere dagen.
a. Hier wordt de verwoesting van de heilige plaatsen voorspeld, plaatsen, die door de tekenen van Gods tegenwoordigheid en de openbare Godsverering hogelijk begunstigd waren, en toch zal Sion als een akker geploegd, en haar gebouwen verbrand en met de grond gelijk gemaakt worden. Sommigen merken op dat dit letterlijk vervuld is in de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, toen de grond, waarop Jeruzalem gestaan had, als een teken van de

uiterste vernieling, inderdaad geploegd is, en geen stad meer op die grond mocht gebouwd worden zonder keizers vergunning. Zelfs Jeruzalem, de heilige stad, zal tot steenhopen worden, en de berg van dit huis tot hoogten van een woud, de plaats, waar de tempel gestaan had, met doornen en distels overgroeid als de hoogten van eens woud. In dier heilige plaatsen door de zonde verontreinigd zijn, moeten zij erop rekenen, dat zij door de oordelen Gods verwoest en verdorven zullen worden.

b. Het is de goddeloosheid van degenen, die het bewind voerden waardoor deze verwoesting komt: "Om uwentwil zal Sion geploegd worden als een akker. Gij beweerde, dat gij Sion bouwde, maar gij hebt het neergeworpen." Zie, de zonde van priesters en vorsten is vaak de ondergang van kerken en staten. "Delirant reges, plectuntur Achivi", de koningen handelen dwaselijk, en de volken lijden erom.

HOOFDSTUK 4

1 Maar in het laatste der dagen zal het geschieden, dat de berg van het huis des HEEREN zal vastgesteld zijn op de top der bergen; en hij zal verheven zijn boven de heuvelen, en de volken zullen tot hem toevloeien. 2 En vele heidenen zullen heengaan, en zeggen: Komt en laat ons opgaan tot de berg des HEEREN, en ten huize van de God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en wij in Zijn paden wandelen; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem. 3 En Hij zal onder grote volken richten, en machtige heidenen straffen, tot verre toe; en zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden, en hun spiesen tot sikkelen; het een volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen de krijg niet meer leren. 4 Maar zij zullen zitten, een ieder onder zijn wijnstok, en onder zijn vijgenboom, en er zal niemand zijn, die ze verschrikke; want de mond des HEEREN der heirscharen heeft het gesproken. 5 Want alle volken zullen wandelen, elk in de naam zijns gods; maar wij zullen wandelen in de Naam des HEEREN, onzes Gods, eeuwiglijk en altoos.
6 Te dien dage, spreekt de HEERE, zal Ik haar, die hinkende was, verzamelen, en haar, die verdreven was, vergaderen, en die Ik geplaagd had. 7 En Ik zal haar, die hinkende was, maken tot een overblijfsel, en haar die verre heen verstoten was, tot een machtig volk; en de HEERE zal Koning over hen zijn op de berg Sions, van nu aan tot in eeuwigheid. 8 En gij Schaapstoren, gij Ofel der dochter Sions! tot u zal komen, ja, daar zal komen de vorige heerschappij, het koninkrijk der dochteren van Jeruzalem. 9 Nu, waarom zoudt gij zo groot geschrei maken? Is er geen koning onder u? Is uw Raadgever vergaan, dat u smart, als van een barende vrouw, heeft aangegrepen? 10 Lijd smart en arbeid om voort te brengen, o dochter Sions! als een barende vrouw; want nu zult gij wel uit de stad heen uitgaan, en op het veld wonen, en tot in Babel komen, maar aldaar zult gij gered worden; aldaar zal u de HEERE verlossen uit de hand uwer vijanden. 11 Nu zijn wel vele heidenen tegen u verzameld, die daar zeggen: Laat ze ontheiligd worden, en laat ons oog schouwen aan Sion. 12 Maar zij weten de gedachten des HEEREN niet, en verstaan Zijn raadslag niet; dat Hij hen vergaderd heeft als garven tot de dorsvloer. 13 Maak u op en dors, o dochter Sions! Want Ik zal uw hoorn ijzer maken, en uw klauwen koper maken, en gij zult vele volken verpletteren; en Ik zal hunlieder gewin de HEERE verbannen, en hun vermogen de Heere der ganse aarde. 1 (4:14) Nu, rot u met benden, gij dochter der bende, hij zal een belegering tegen ons stellen; zij zullen de rechter Israëls met de roede op het kinnebakken slaan.

Als we dit hoofdstuk met het slot van het vorige vergelijken, de troostvolle beloften hier met de vreselijke bedreigingen daar, dan kunnen wij met de Apostel zeggen: "Aanschouwt de goedertierenheid en de strengheid Gods", Romeinen 11:22. Gestrengheid jegens de Joodse kerk, die viel, Sion geploegd als een akker, maar goedertierenheid jegens de Christelijke kerk, die op haar puinhopen gebouwd is. Want hier wordt beloofd,

I. Dat ze bloeien zal en uitgebreid worden door de toevloeiing van de volken, vers 1, 2.
II. Dat ze in rust en vrede zal beschermd worden, vers 3, 4.
III. Dat ze bestendig dicht bij en getrouw aan God zal gehouden worden, vers 5.
IV. Dat onder Christus' heerschappij, al haar ellende zal weggenomen worden, vers 6, 7.
V. Dat ze een ruime er, bloeiende regering zal hebben vers 8.
VI. Dat haar tegenspoed ten laatste tot een gelukkig einde zal gebracht worden, vers 9, 10.
VII. Dat haar vijanden zullen vernederd worden ja, ondergaan in hun aanvallen tegen haar. vers 11-13.

Micha 4:14

Het is een troostvol maar, waarmede dit hoofdstuk aanvangt, en vol opwekking voor degenen, wie het heil van Gods kerk na aan het hart ligt en derzelver welvaren liefhebben. Wanneer wij het bederf in de kerk zien, vooral onder degenen, die haar besturen: vorsten priesters en profeten, die het hunne zoeken en niet de dingen Gods, en spoedig daarna de verwoesting in de kerk, Sion geploegd als een akker, dan kunnen wij soms door vreze bevangen worden, dat ze te enigertijd tussen die twee kwaden zal doodgedrukt worden, dat de naam Israël zal vergaan zonder gedachtenis na te laten. Wij kunnen dan wel eens op het punt staan, alles

verloren te achten en te besluiten, dat van de kerk noch wortel noch tak op aarde gelaten wordt. Maar laat ons geloof ons dan begeven, uit de as van de kerk zal haar phoenix herrijzen. In de laatste woorden van het voorgaande hoofdstuk lieten wij de berg van dit huis even woest als de hoogten van een woud, is het dan mogelijk dat zulk een woestijn ooit weer een vruchtbaar veld zal worden? Ja, de eerste woorden van dit hoofdstuk vermelden van de berg van het huis des Heeren, even vereerd door veelvuldig bezoek als tevoren berucht vanwege zijn verlatenheid. Ofschoon Sion als een akker geploegd wordt, heeft God Zijn volk niet verstoten, maar door de val van de Joden is de zaligheid de heidenen geworden, zodat hun val de rijkdom van de wereld is, Romeinen 11:11, 12. Dit is de verborgenheid, die God ons reeds hier door de profeet toont, in deze eerste drie verzen zegt de profeet hetzelfde als een andere profeet ter zelfder tijd door het woord des Heeren, Jesaja 2:2-4, opdat in de mond van deze twee getuigen deze profetie besta. Zeer kostelijke beloften zijn het, betrekking hebbende op de Evangelische kerk, die al ten dele vervuld zijn en nog verder vervuld zullen worden, want die het beloofd heeft, is getrouw.

I. Dat God een kerk in de wereld zal stichter, na het bederf en de verwoesting van de Joodse kerk, en wel in het laatste van de dagen, dat is: gelijk sommige rabbijnen zelf erkennen, in de dagen van de Messias. Het volk van God zal een nieuwe grondwet ontvangen, een nieuwe, geestelijke wijze van eredienst zal ingesteld worden, en nieuwe ambten geschapen. Betere voorrechten zal deze nieuwe grondwet bevatten, en betere voorzorgen genomen om het koninkrijk Gods onder de mensen te bevestigen en uit te breiden, dan onder de Oudtestamentische bedeling: de berg van het huis des Heeren zal wederom vastgesteld worden voor Gods getrouwe aanbidders, om er te wonen en te wandelen en Hem te dienen, vers 1. het zal het middelpunt van haar eenheid zijn, een kerk zal gevestigd worden in de wereld, waartoe de Heere dagelijks zal toedoen die zalig worden.

II. Dat deze kerk stevig gegrondvest en welgebouwd zal worden, namelijk op de top van de bergen. Christus zelf zal ze op die rots bouwen, ze zal een onneembare sterkte zijn op onwrikbare fundamenten, zodat de poorten van de hel ze nimmer zullen overweldigen, Mattheüs 16:18. Haar fundamenten zijn nog de bergen van de heiligheid, Psalm 87:1, die niet kunnen en dus ook niet zullen bewogen worden. Ze zal gevestigd worden, niet gelijk de tempel, op een berg, maar op vele bergen, want de grondslagen van de kerk zijn hecht en breed.

III. Dat ze hogelijk bevorderd, en verheven en geëerd zal worden: Hij zal verheven worden boven de heuvelen, met bewondering aanschouwd worden vanwege haar toenemende grootheid uit een klein begin. Het koninkrijk van Christus zal met groter luister schijnen dan ooit enig van de aardse koninkrijken. Het zal zijn een stad op een berg, die niet kan verborgen zijn, Mattheüs 5:14. De heerlijkheid van dit laatste huis zal groter zijn dan die van het eerste, Hagg. 2: 9. Zie 2 Korinthe 3: 7, 8 enz.

IV. Dat er zal zijn een grote toevloed en opeenvolging van bekeerden. De volken zullen tot hem toevloeien, gelijk de wateren naar een rivier, er zal een aanhoudende stroom van gelovigen van alle kanten de kerk binnenvallen, gelijk de Joden de tempel binnenstroomden, toen die stond, om daar te aanbidden. Toen kwamen vele stammen naar de berg van het huis, om God te verheerlijken. Maar onder de nieuwe bedeling zullen volken toevloeien, de kerk binnen, zij zullen gevlogen komen als een wolk, en als duiven tot haar vensters, Jesaja 60: 8. Predikers zullen worden uitgezonden om alle volken te onderwijzen, en zij zullen niet tevergeefs arbeiden, want menigten zullen worden gewonnen om het Evangelie te geloven en het Christendom te omhelzen, en elkander opwekken en aanmoedigen, zeggende: komt, en

laat ons opgaan tot de berg des Heeren, die nu vastgesteld is op de top van de bergen, en ten huize van de God Jacobs. Dat is de geestelijke tempel, die geen verre reis vordert, want die is voor onze deur gebracht en staat in ons midden. Zo zal het volk gewillig gemaakt worden op de dag van Zijn heerkracht, Psalm 110:3, en zal doen wat het kan om ook anderen over te halen, gelijk Andreas Petrus, en Filippus Nathanaël uitnodigden om Christus te leren kennen. Zij zullen de volken tot de berg roepen, Deuteronomium 33:19, want in Christus is genoeg, genoeg voor allen en iedereen.

Merk nu op wat het is,
1. Dat deze bekeerden in het huis van de God Jacobs verwachten te vinden. Zij komen er om onderricht, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, dit is van de weg, waarin wij aan Zijn hand moeten wandelen, en waar wij Hem en Zijn genade zullen ontmoeten. Zie, waar wij komen om God te aanbidden, daar komen wij, opdat Hij ons lere.

2. Dat zij op zich nemen te doen, wanneer Hij ze geleerd heeft: en wij in Zijn paden wandelen. Zie, zij mogen vertrouwend verwachten, dat God hen, die vast besloten zijn door Zijn genade te doen wat hun geleerd is, hen daartoe ook bekwamen zal.

V. Dat daartoe van de wereld een nieuwe openbaring zal geschonken worden, om daarop de kerk te bouwen, en waardoor duizenden zullen binnengeleid worden. Want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem. Het Evangelie heet hier het woord des Heeren, want de Heere heeft het woord gegeven, de Heere gaf te spreken, van de boodschappers van goede tijdingen was een grote heerschaar, Psalm 68:12. Het had een goddelijke oorsprong, een goddelijk gezag, het werd eerst door Christus zelf gesproken, Hebreeën 2:3. En het is een wet, een wet van het geloof, wij staan onder de wet van Christus. Die zou uitgaan van Jeruzalem, van Sion, de hoofdstad van de oudtestamentische bedeling, waar de tempel, de altaren en de godsspraken waren, en waarheen de Joden van alle plaatsen samenkwamen om te aanbidden.
Daar moest het Evangelie zijn aanvang nemen om het innige verbond tussen oude en nieuwe bedeling aan te tonen, niet tegenover de wet, maar een uitlegging en bevestiging van de wet en een scheut, oprijzende uit haar wortelen. In Jeruzalem was het, dat Jezus predikte en Zijn wonderen verrichtte, daar leed en stierf Hij, stond Hij op en vandaar voer Hij ten hemel, daar werd de Heilige Geest uitgestort, en zij, die bekering en vergeving van de zonden aan alle vorken zouden prediken, moesten beginnen van Jeruzalem, zo dat vandaar de heilstroom naar de woestijn van de wereld uitvloeide.

VI. Dat een overtuigende macht het Evangelie van Christus zou vergezellen, overal waar het gepredikt zou worden, vers 3. Hij zal onder grote volken richten. Messias, de Wetgever vers 2, is hier de Rechter, want Hem heeft de Vader al het oordeel overgegeven, en Hij is in de wereld gekomen om te oordelen. Zijn woord, het woord van Zijn Evangelie, dat uit Jeruzalem zou uitgaan, was de gouden scepter, waarmede Hij zou regeren en oordelen, wanneer Hij zit als koning op Sion, de berg van Zijn heiligheid, Psalm 2: 6. Daarmede zou Hij machtige heidenen straffen, want de Geest, die met het Woord medewerkt, zou de wereld overtuigen Johannes 16: 8. Het is de Zone Davids toegezegd dat Hij recht zal doen onder de heidenen, Psalm 110: 6. En dat doet Hij, wanneer Hij op de wagen van Zijn eeuwig Evangelie voortgaat en voortgaat, overwinnende en opdat Hij overwint.

VII. Dat een gezindheid tot wederkerige vrede en liefde het gelukkig gevolg zal zijn van het koninkrijk van de Messias: Zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden, en hun spiesen tot sikkelen. Dit is: driftige, opvliegende mensen, die woest en ruw geweest zijn, zullen wonder

zacht en ootmoedig worden Titus 3:2, 3. Zij, die voor hun bekering iedereen beledigden en niemand konden verdragen, kunnen na hun bekering iedere belediging verdragen en doen niemand leed. Zoover het Evangelie heerst, worden de mensen vreedzaam, want zo is de wijsheid, die van boven is, bescheiden en gezeglijk, Jakobus 3:17. Wanneer de volken daarvan maar doordrongen waren, dan heerste er algemene vrede. Toen Christus geboren werd, heerste er in het Romeinse keizerrijk vrede, zij, die het eerst tot de Evangeliekerk waren toegebracht, waren allen een hart en een ziel, Handelingen 4:32, en men merkte bij de eerste Christenen op hoe lief zij elkaar hadden. In de hemel zal dit zijn volkomen vervulling erlangen.
Er is beloofd,
1. Dat niemand twistziek zal zijn. De krijgskunst, die sommigen de eer van een rijk achten, zal, inplaats van beoefend, vergeten en als nutteloos ter zijde gelegd worden. Zij zullen de strijd niet meer leren, gelijk vroeger, want zij zullen zich niet meer behoeven te verdedigen en geen lust meer hebben om hun buren te beledigen. Het een volk zal tegen het andere volk geen zwaard meer opheffen. Het Evangelie zal geen lafaards kweken, maar vreedzame mensen.

2. Allen zullen rust genieten, zowel van het kwade als van de vrees voor het kwade vers 4. Zij zullen veilig zitten, en niemand zal hen verstoren, zij zullen zeker zitten en zich zelfs geen angst laten aanjagen, een ieder onder zijn wijnstok en onder zijn vijgenboom, van haar vrucht genietende en beschut door haar schaduw. Er zal niemand zijn, die ze verschrikke, niet alleen zal er niets zijn, dat hen bang maken kan, maar ze zullen ook niet vreesachtig zijn. Onder de heerschappij van Christus, als onder die van Salomo, zal er grote vrede zijn, Psalm 37:11. Ofschoon die rechtvaardig willen leven, in deze wereld verdrukking hebben, in Hem genieten ze grote rust. Al schijnt dit onwaarschijnlijk, toch mogen wij er op vertrouwen want de mond des Heeren der heerscharen heeft het gesproken, en geen van Zijn woorden zal op de aarde vallen, wat Hij met Zijn woord heeft gesproken, zal Hij door Zijn genade en heerschappij ten uitvoer brengen. Hij, de God van de legerscharen, wil de God des vredes zijn, en zij kunnen gerust zijn die de Heere van de legerscharen, aller legerscharen, beschermt.

VIII. Dat de kerken volharden zullen in haar plicht, van haar rust een goed gebruik maken en de Heere niet vertoornen om ze haar te ontnemen, vers 5. Wanneer de kerken rust hebben, worden zij gebouwd en bevestigd en getroost, en nemen zich voor, even trouw bij hun Heere te blijven, als de volken bij hun goden, al zijn die geen goden. Waar wij de voorafgaande beloften vinden, Jesaja 2:2. enz. daar volgt, vers 5: komt, gij huis van Jacob en laat ons wandelen in het licht des Heeren en hier: Maar wij zullen wandelen in de Naam van de Heere, onze God. Zie, vrede is inderdaad een zegen, wanneer hij ons besluit om de Heere aan te kleven versterkt.
Merk op,
1. Hoe standvastig andere volken bij hun goden bleven: alle volken zullen wandelen, elk in de naam van zijn god, zij zullen hun god aanhangen en erkennen, hem eren en dienen, op hem vertrouwen en steunen. Waarvan de mens ook zijn god maakt, daarop vertrouwt hij en stelt hij zijn hoop, daarmede rekent hij in al zijn doen en laten. De zeelieden riepen in de storm een ieder tot zijn god, Jona 1: 5. En er was geen voorbeeld, dat een volk de goden veranderd had, Jeremia 2:11. Indien het Heere des hemels hun goden waren, hadden zij die lief en dienden hen en wandelden hen na, Jeremia 8:2.

2. Hoe vast Gods volk besloten is Hem toe te behoren: Wij zullen wandelen in de Naam des Heeren. Dat is billijk en rechtvaardig, want Hij is onze God. En het is een besluit voor altoos en immer: wij zullen dat doen eeuwig en altoos en Hem nimmer verlaten. Hij zal voor eeuwig

de Onze zijn, daarom zullen wij eeuwig de Zijnen zijn, en die keuze zal ons nimmer berouwen.

IX. Dat de kerk, ondanks de verstrooiing, ellende en gebreken, gebouwd en bevestigd zal worden, en tot aanzien komen, vers 6-7.
1. De positie van de kerk is zeer laag zwak en hulpeloos geweest, in de laatste dagen van de oude bedeling, ten dele door de verbastering van het Jodendom en ten dele door de verdrukking, waardoor Israël gebukt gegaan heeft. Zij waren gelijk een kudde schapen, die verminkt, verbijsterd en verjaagd waren, Ezechiël 34:16, Jeremia 50: 6, 17. De goeden onder hen, In Kanaän en andere landen, waren verstrooid krachteloos en in zekere zin verloren en afgesneden.

2. Er is beloofd, dat al deze rampen zullen weggenomen, en alle ziekte genezen worden. Christus zelf zal komen, Mattheüs 15:24 en Zijn discipelen zenden tot de verloren schapen van het huis Israëls, Mattheüs 10: 6. Van de Joden, die kreupel gingen of, door zwakte, niet recht konden wandelen, had God Zich een overblijfsel behouden, vers 7, een overblijfsel naar de verkiezing van de genade, waarvan gesproken wordt m Romeinen 11: 7, en dat het Evangelie van Christus aanneemt. En van de heidenen, die verre weggeworpen waren, gelijk ze in Eféze 2:13, Handelingen 2:39 beschreven worden, zou Hij een sterk volk vergaderen, van hen zou een groter getal dan van het volk Israëls tot de kerk verzameld worden, Galaten 4:27, Openbaring 7:3-9. En zo sterk zal die nieuwtestamentische kerk zijn, dat de poorten van de hel ze nimmer zullen overweldigen. De kerk van Christus is talrijker dan enige natie en sterk in de Heere en in de sterkte van Zijn macht.

X. Dat de Messias de Koning van dit koninkrijk zal zijn, het zal beschermen en regeren en al zijn zaken op het best schikken, tot aan het einde van de eeuwen. De Heere Jezus zal over hen regeren op de berg Sion, door Zijn Woord, Zijn Geest en Zijn inzettingen, en dit voortaan en tot in eeuwigheid, want van de grootheid van deze heerschappij en des vredes zal geen einde zijn, Jesaja 9: 6. Deze verzen hebben betrekking op Sion en Jeruzalem, hier Schaapstoren genoemd, vers 8, of toren van Edor. Wij lezen van zulk een plaats in Genesis 35:21, nabij Bethlehem, en sommigen veronderstellen, dat dit dezelfde plaats is, waar de herders de wacht hielden over hun kudden, toen de engelen hun de boodschap van de geboorte van Christus brachten, anderen menen, dat Bethlehem zelf hier bedoeld is, gelijk in Hoofdstuk 5:2. Sommigen menen dat het de toren aan die poort van Jeruzalem is, die in Nehemia 3:32 Schaapspoort heet, en beweren, dat Christus door deze poort Zijn koninklijke intocht in Jeruzalem gehouden heeft.
Toch schijnt het eer op Jeruzalem zelf te slaan of op Sion, de toren van David Alle schapen Israëls stroomden daar drie maal ‘s jaars samen, het was de sterkte (Ofel, dat ook de naam van een plaats in Jeruzalem was, Nehemia 3:27) of het kasteel van de dochter Sions. Hier nu

I. Hebben wij een belofte van de heerlijkheid van het geestelijk Jeruzalem, van de Evangeliekerk, die de toren van de kudde is, die een schaapskooi, waarin alle schapen van Christus onder enen Herder gehoed worden. "Tot u zal komen, wat gij lang begeerd en gewenst hebt, de vorige heerschappij, een waardigheid en macht gelijk die van David en Salomo, door wie Jeruzalem eerst verheven is. Dat koninkrijk zal wederkomen tot de dochters van Jeruzalem, die er tijdens de ballingschap van verstoken waren. Het zal even groot optreden en met gelijke luister te midden van de volkeren pralen en evenveel invloed uitoefenen als ooit, dat is, als de vorige heerschappij." Deze belofte heeft ten tijde van Zerubbabel geenszins haar volle vervulling gehad, de zijne was niets, vergeleken bij de vorige heerschappij, noch wat betreft de glans en de grootheid inwendig, noch wat aangaat de

uitgebreidheid van haar macht naar buiten. Daarom moest ze doelen op het koninkrijk van de Messias, (en zo luidt ook de Chaldeeuwse parafrase) en haar vervulling vinden, toen God onze Heere Jezus de troon van Zijn vader David gaf, Lukas 1:32, Hem tot Koning zette over Sion, de berg van de heiligheid, en Hem de heidenen gaf tot Zijn erfenis, Hem, de Eerstgeborene aller creaturen, hoger maakte dan de koningen van de aarde, Psalm 89:28, Daniel 7:14. David noemde Hem, in de Geest, zijn Heere, en (gelijk Dr. Pocock opmerkt), Hij getuigde van Zichzelf en nochtans was Zijn getuigenis waar, dat Hij meerder was dan Salomo, daar geen van de vroegere regeringen bij de Zijne te vergelijken was, wat omvang en duur betreft. Het volk verwelkomde Christus bij Zijn intocht in Jeruzalem met zijn Hozanna's de Zone Davids, om aan te tonen, dat Hij de vorige heerschappij herstelde, die kwam tot de dochter van Jeruzalem. De Evangelist past dit toe op de belofte van Sions koning, die tot haar komen zou, Mattheüs 21: 5, Zacharia 9: 9. Sommigen geven deze zin aan de woorden: Naar Sion en Jeruzalem, die Schaapstoren, tot het volk van de Joden, kwam de vorige heerschappij, dat is, daar werd het eerste koninkrijk gevestigd, het werd daar het eerst gepredikt, Lukas 24: 47- daar werd Christus het eerst Koning van de Joden genoemd.

II. Dit wordt geïllustreerd door een profetie van de rampen van het aards Jeruzalem, waaraan enige gunst en verrichting zou geschonken worden, als een type en voorbeeld van wat God voor Zijn hemels Jeruzalem zou doen in de laatste dagen, trots al haar ellenden. Wij hebben hier 1. Jeruzalem smart aangedaan door Gods leiding. Zij maakt groot geschrei, vers 9, opdat al haar naburen er acht op zouden slaan, omdat er geen koning onder haar is, niemand. die haar vroegere eer en macht kan ophouden. In plaats van de koninkrijken te regeren, zoals ze deed toen ze als koningin zat, wordt ze door hen geregeerd en is hun slavin. Haar raadgevers zijn vergaan, zij beschikt niet meer over zichzelf, maar is overgegeven aan de wil van haar vijanden en wordt door die raadgevers bestuurd. Smart heeft haar aangegrepen.
a. Zij is gevankelijk naar Babel weggevoerd, en lijdt daar smarten. Ze is uit de stad heen uitgegaan en gedwongen op het veld te wonen, aan allerlei ontbering prijsgegeven, ze gaat zelfs uit naar Babel en verduurt daar zeventig lange jaren van ellendige slavernij. Al die tijd is ze als een vrouw in barensnood, wachtende op haar verlossing en de tijd ontzettend lang vindende.
b. Wanneer ze uit Babel bevrijd is en uit de hand van haar vijanden verlost, dan nog verkeert ze in vreze, het eind van de een smart is slechts het begin van een andere. Want ook nu Jeruzalem herbouwd wordt, zijn vele heidenen tegen haar verzameld om de bouw van de tempels en van de stad te verhinderen. Zo was het ook in de tijd van de Makkabeen, zij zeiden: Laat ze ontheiligd worden, vers 11, laat ze beschouwd worden als een plaats, door zonde verontreinigd en door God en mensen beide verlaten. Laat haar heilige plaatsen ontheiligd worden en al haar eer in het stof gelegd. Laat onze ogen Sion aanschouwen en zich vermaken met het gezicht van haar puinhopen, gelijk het van Edom gezegd was, Obadja 1:12. Toen zou gij niet gezien hebben op de dag van uw broeders. Laat ons oog onze lust aan Sion zien, de dag, die wij zo lang gewenst hebben. Wanneer zij hoort, dat haar vijanden zo tegen haar samenspannen en haar beledigen, geen wonder dat ze als in smart is en luide weent. Van buiten strijd, van binnen vrees.

2. Jeruzalem wordt gerust gesteld door Gods beloften: Waarom zoudt gij zo groot geschrei maken? Laat uw smart en pijn gestild worden geef er niet aan toe, want, al gaat het u slecht alles zal terecht komen. Uw smarten zijn groot, maar zij zijn als die van een barende vrouw, vers 9, die in arbeid is om voort te brengen, vers 10, het einde zal goed 2zijn. Laat het aards Jeruzalem zich hiermede troosten, dat, tot welke diepte van ellende ze ook verzonken zijn, ze blijven zal tot de komst van de Messias, want in haar midden zal Zijn koninkrijk gesticht worden, en ze zal niet verwoest worden, totdat dat koninkrijk bestaat en haar zijn zegen

brengt. Wanneer dan ten laatste haar bodem als een akker geploegd wordt en in steenhopen verkeert (gelijk Hoofdstuk 3:12 gedreigd werd), dan gaan haar voorrechten over op het geestelijk Jeruzalem, daaraan zullen alle beloften volkomen vervuld worden. Laat Jeruzalem dus gerust zijn, want,
A. Haar ballingschap in Babel zal een gelukkig einde nemen, vers 10, Aldaar zult gij gered worden, aldaar zal u de hand des Heeren verlossen uit de hand uwer vijanden. Dit werd gewrocht door Cyrus, die daarin als Gods knecht handelde, en die verlossing was een type van onze verlossing door Jezus Christus, en van onze uitvoering uit de geestelijke slavernij, die welke in het eeuwig Evangelie wordt uitgeroepen, het aangename jaar des Heeren, waarin Christus prediken zou vrijheid van de gevangenen en opening van de gevangenis aan de gebondenen, Lukas 4:18, 19.

B. De plannen van haar vijanden tegen haar zullen daarna verijdeld worden, ja, tegen hen zelf gekeerd, vers 12, 13. Zij beloven zich zelf een dag, maar het zal blijken, Gods dag te zijn. Zij zijn vergaderd tegen Sion om te verwoesten, maar het zal op hun eigen verwoesting uitlopen, waarvan Israël en Israëls God de eer zal toekennen.
a. Hun saamvergaderen tegen Sion zal de aanleiding zijn van hun eigen ondergang. Zij vergezellen zich te zemen en omgorden zich, Jesaja 8: 9, opdat ze Jeruzalem mogen verbreken, maar zij zullen zelf verbroken worden, Jesaja 8: 9. Zij weten de gedachten des Heeren niet. Wanneer zij zich vergaderen en de Voorzienigheid begunstigt dat opzet, dan bedenken zij weinig, wat God daarmede voorheeft, en evenmin verstaan zij Zijn raadslag. Zij weten wat zij zelf met hun samenkomen bedoelen, maar zij weten niet wat God daarmede bedoelt, zij zinnen op Sions ondergang, maar God heeft de hun besloten. Zie, wanneer de Voorzienigheid van mensen gebruik maakt als werktuigen om Zijn plannen te volvoeren, dan gebeurt het menigmaal, dat zij heel wat anders voorhebben dan God bedoelt. De koning van Assyrië was een roede in Gods hand om Zijn volk te kastijden, om het tot bekering te brengen, hoewel hij het niet zo meende en zijn hart niet alzo dacht, Jesaja 10: 7. En zo is het ook hier, de volken zijn vergaderd tegen Sion als krijgslieden in het veld, maar God verzamelt ze als garven tot de dorsvloer, om stukgeslagen te worden, zij konden niet zo gemakkelijk en zo volledig vernietigd zijn als ze niet tegen Sion vergaderd waren. Zie, de plannen van de vijanden tegen de kerk blijken gewoonlijk het middel te zijn tot eigen verderf, daardoor bereiden zij hun eigen ondergang voor en hun voet is gevangen in het net, dat zij verborgen hadden.

b. Sion zal de eer hebben, over hen te triomferen, vers 13. Wanneer zij als garven tot de dorsvloer vergaderd zijn, om vertreden te worden, gelijk het koren door de dorsende ossen maak u dan op en dors, o dochter Sions! in plaats van voor hen te vrezen of voor hen te vlieden. Stel u moedig tegen hen en maak gebruik van de gelegenheid, die de Voorzienigheid u biedt om ze te verbrijzelen. Spreek niet van het zwakke, en dat gij geen partij zijt voorzoveel vergaderde vijanden. God zal uw hoorn ijzer maken, om ze te verstoten, en uw klauwen koper om ze te vertrappen, en zo zult gij vele volken verpletteren, die u zolang vertreden hebben. Wanneer het dus Gode belieft, zal de dochter van Babel als een dorsvloer gemaakt worden, het is tijd dat men ze trede, Jeremia 51:33, en het wormpje Jakobs zal de dorsslede zijn waarmede God de bergen dorst en vermaalt, en de heuvelen stelt gelijk kaf, Jesaja 41:14, 15. Hoe wondervol, hoe gelukkig, als de kansen keren, nadat Jacob de dorsvloer en Babel de dorsslede geweest is, Jesaja 21:10. Zie, wanneer God een zegepraal voor Zijn volk bereidt, dan wapent Hij het ook met kracht en bekwaamheid, maakt Zijn hoorn ijzer en zijn klauwen koper, en als Hij dat doet, moet dat volk zijn uiterste hem van God gegeven kracht inspannen en de opdracht uitvoeren, zelfs de dochter Sions moet opstaan en dorsen.

c. De eer van de overwinning komt op God, Sion zal deze garven tot de dorsvloer dorsen, maar het uitgedorste koren zal een spijsoffer zijn op Gods altaar: Ik zal hun gewin de Heere verbannen en hun vermogen de Heere van de ganse aarde. De buit, door Sions overwinning behaald, zal in het heiligdom gebracht worden en Gode gewijd, hetzij ten dele als in het geval van Midian, Numeri 31:28, of geheel als te Jericho, Jozua 6:17. God is Jehova de fontein des levens, Hij is de Heere van de ganse aarde, de bron van kracht. Daarom heeft Hij geen winst of onderhoud nodig, maar Hij heeft recht op alles en kan vragen wat Hem welbehaaglijk is. En wij moeten, met onszelf Hem alles brengen wat Hij eist tot Zijn eer, en gebruiken gelijk Hij wil. Op alles wat wij hebben moet geschreven staan: heiligheid des Heeren, al ons hebben en verkrijgen moet de Heere van de ganse aarde geheiligd worden, Jesaja 23: 8. Buitengewone zegeningen roepen om buitengewone dank erkentenis, hetzij in de oorlog buitgemaakt of door de handel of op andere wijze verdiend. God is het, die ons kracht geeft om vermogen te verkrijgen, op welke wijze het ook, mits eerlijk, verkregen is, en daarom moet Hij met al wat wij verkrijgen, verheerlijkt worden. Sommigen zien in al deze woorden niets dan een profetie aangaande Sanherib, toen hij Jeruzalem belegerde, anderen menen, dat ze doelen op Babel, weer anderen op de voorspoed van de Makkabeen. Maar de geleerde Dr. Pocock en anderen houden het er voor, dat de algehele vervulling plaats zal vinden in de geestelijke overwinningen van het Evangelie van Christus over de machten van de duisternis, die ze bestrijden. De volken dachten het Christendom in zijn geboorte te verstikken, maar het overwon hen, zij, die desondanks volhielden, werden verbroken, Mattheüs 21: 44, vooral de Joodse natie. Maar door goddelijke genade werden menigten tot de kerk toegebracht, en zij en wet zij hadden werden de Heere Jezus, de Heere van de ganse aarde, toegewijd.

HOOFDSTUK 5

1 (4:14) Nu, rot u met benden, gij dochter der bende, hij zal een belegering tegen ons stellen; zij zullen de rechter Israëls met de roede op het kinnebakken slaan. 2 (5:1) En gij, Bethlehem Efratha! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn vanouds, van de dagen der eeuwigheid. 3 (5:2) Daarom zal Hij henlieden overgeven, tot de tijd toe, dat zij, die baren zal, gebaard hebbe; dan zullen de overigen Zijner broederen zich bekeren met de kinderen Israëls. 4 (5:3) En Hij zal staan, en zal weiden in de kracht des HEEREN, in de hoogheid van de Naam des HEEREN, Zijns Gods, en zij zullen wonen, want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde. 5 (5: 4) En Deze zal Vrede zijn; wanneer Assur in ons land zal komen, en wanneer hij in onze paleizen zal treden, zo zullen wij tegen hem stellen zeven herders, en acht vorsten uit de mensen. 6 (5: 5) Die zullen het land van Assur afweiden met het zwaard, en het land van Nimrod in deszelfs ingangen. Alzo zal Hij ons redden van Assur, wanneer dezelve in ons land zal komen, en wanneer hij in onze landpaal zal treden. 7 (5: 6) En Jakobs overblijfsel zal zijn in het midden van vele volken, als een dauw van de HEERE, als droppelen op het kruid, dat naar geen man wacht, noch mensenkinderen verbeidt. 8 (5: 7) Ja, het overblijfsel van Jakob zal zijn onder de heidenen, in het midden van vele volken, als een leeuw onder de beesten des wouds, als een jonge leeuw onder de schaapskudden; dewelke, wanneer hij doorgaat, zo vertreedt en verscheurt hij, dat niemand redde. 9 (5: 8) Uw hand zal verhoogd zijn boven uw wederpartijders, en al uw vijanden zullen uitgeroeid worden. 10 (5: 9) En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat Ik uw paarden uit het midden van u zal uitroeien, en Ik zal uw wagenen verdoen. 11 (5:10) En Ik zal de steden uws lands uitroeien, en Ik zal al uw vestingen afbreken. 12 (5:11) En Ik zal de toverijen uit uw hand uitroeien, en gij zult geen guichelaars hebben. 13 (5:12) En Ik zal uw gesneden beelden en uw opgerichte beelden uit het midden van u uitroeien, dat gij u niet meer zult nederbuigen voor het werk uwer handen. 14 (5:13) Voorts zal Ik uw bossen uit het midden van u uitroeien, en Ik zal uw steden verdelgen. 15 (5:14) En Ik zal in toorn en in grimmigheid wrake doen aan de heidenen, die niet horen.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Een voorspelling van de rampen en ellende van de Joodse natie, vers 14.
II. Een belofte van de Messias en van Zijn koninkrijk, om Gods volk in de dag van deze rampen te ondersteunen.

1. Van de geboorte van de Messias, vers 1, 2.
2. Van Zijn voorspoed, vers 3 3. Van Zijn bescherming over Zijn volk en Zijn zegepraal over hen en Zijn vijanden, vers 4, 5.
4. Van de grote wasdom van de kerk en de zegeningen, die van de wereld door haar te beurt zullen vallen. vers 6.
5. Van de verwoesting van de vijanden van Zijn kerk, zowel van die buiten zijn en haar aantasten, als van die binnen zijn en haar inwendig verderven. vers 7-14. Micha 5:1-15 Hier hebben wij, als tevoren,

I. De vernedering en ellende van Sion, vers 14. Reeds vele dagen voor de ballingschap begon de Joodse natie te verminderen en in ongenade te vallen: Nu, vormt u samen tot benden, gij dochter van de bende! Dat is of een oproeping aan Sions vijanden, die troepen tot beschikking hadden om te komen en Sion zoveel kwaad te doen als zij maar konden (voorzover God dit toeliet), of een sommatie aan Sions vrienden, die in gelijk geval verkeerden, om hun best voor haar te doen. Laat ze tot benden vormen, het zal niet baten, want, zegt de profeet in de naam van Jeruzalems bewoners, hij zal een belegering tegen ons stellen. Dat heeft de koning van Assyrië, dat heeft de koning van Babel gedaan, en wij wisten niet hoe wij ons tegen hen verdedigen zouden, zodat de vijanden het wonnen en het zover brachten, dat zij de Rechter Israëls met de roede op het kinnebakken sloegen, de koning, de opperste machthebber en alle lagere rechters, met een roede als een smaad voor hen en hun waardigheid. Hen gevangen

genomen hebbende, zullen ze hen even schandelijk behandelen als gewone gevangenen. Over de rechters van Israël is geklaagd, Hoofdstuk 3:11, dat zij bedorven waren en zich lieten omkopen, deze smaad kwam dan rechtvaardig over hen om het misbruik hunner macht, toch was het ook voor Israël een grote ergernis, dat hun rechters zo diep vernederd werden. Sommigen zien hierin de reden, waarom de legerscharen, de benden (dat is: de Romeinse legermacht), het beleg om Jeruzalem zullen slaan, omdat de Joden de Rechter Israëls met de roede op het kinnebakken zouden slaan, dat is: om de mishandeling, die ze de Messias, de Rechter Israëls, zouden aandoen, toen zij Hem kinnebakslagen graven en zeiden: "Profeteer ons Christus! wie is het, die U geslagen heeft?" Maar de voorafgaande verklaring is aannemelijker, namelijk dat er sprake is van de belegering van Jeruzalem, niet door de Romeinen, maar door de Chaldeeën, en de vervulling ligt in de vernedering, koning Zedekia en de vorsten uit het huis van David aangedaan.

II. De voorspoed van Sions koning. Na aangetoond te hebben, hoe laag het huis van David gezonken was en hoe smadelijk het schild van die machtige koningsfamilie was weggeworpen als ware zij niet met olie gezalfd, voegt de profeet, om het geloof van Gods volk aan te moedigen, dat nu wel kon denken, dat het verbond met Huis van David nu vervallen was (naar de klacht van de psalmist, Psalm 89:39, 40) er een beeldrijke profetie aangaande de Messias aan toe, in Wie dat verbond zou bevestigd worden, de eer van dat huis zou herleven, en het huis zelf groot gemaakt tot in eeuwigheid.

Laat ons nu zien,
1. Hoe de Messias hier beschreven wordt. Hij zal de Heerser zijn, Wiens uitgangen zijn vanouds, van de dagen van de eeuwigheid. Hier hebben wij,
a. Zijn eeuwig bestaan, als God. Zijn uitgangen of afkomst, gelijk de uitgang van de zonnestralen van de zon, zijn of waren vanouds, van de dagen van de eeuwigheid, hetgeen, naar Dr. Pocock zegt, zo karakteristiek Christus' eeuwige generatie, Zijn uitgang als de Zone Gods, door de Vader van eeuwigheid gegenereerd, uitspreekt, dat deze profetie niemand kan bedoelen dan Hem, en op niemand anders toepasselijk is. Ze spreekt van een uitgang, die reeds tot het verleden behoorde, toen de profeet sprak, ze kon alleen gelezen worden zijn, niet zullen zijn, waaruit blijkt, dat ze in striktste zin moeten verstaan worden, gelijk deze woorden van Psalm 90:2, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God Dit kan van niemand gezegd worden dan van Hem, die betuigen kon: Eer Abraham was, ben Ik, Johannes 8: 58. Dr. Pocock merkt op, dat uitgangen in Deuteronomium 8:3 gebruikt is, daar vertaald door uit de mond uitgaat, en dus zeer juist op Hem wordt toegepast, die nu Woord van God genoemd wordt, Johannes 1:1, 2.

b. Zijn ambt als Middelaar, Hij zou Heerser zijn in Israël, koning van Zijn kerk, Hij zou regeren over het huis Jakobs in eeuwigheid, Lukas 1:32, 33. De Joden maken de tegenwerping, dat de Heere Jezus de Messias niet kon zijn, omdat Hij wel verre van Heerser te zijn in Israël, door Israël beheerst en aan het kruis genageld werd, toen zij verklaard hadden, dat zij Hem niet als koning begeerden. Maar Hij heeft die tegenwerping zelf beantwoord, toen Hij zei: Mijn koninkrijk is niet van deze wereld, Johannes 18:31. Hij regeert over een geestelijk Israël, over de kinderen van de belofte, de volgers van de gelovigen Abraham en de biddende Jacob. In van deze harten heerst Hij door Zijn Geest en genade, en in hun gemeenschap door Zijn woord en verordeningen. En was Hij geen Heerser in Israël, Wie winden en golven gehoorzaamden, aan Wie legioenen duivelen zich moesten onderwerpen. Die ziekten en kwalen genas en de doden uit hun graven tot het leven terugriep? Niemand dan Hij, Wiens uitgangen waren vanouds, van de dagen van de eeuwigheid, was waardig, Heerser in Israël te zijn, het Hoofd over Zijn kerk en het Hoofd over alle dingen.

2. Wat hier aangaande Hem voorzegd wordt.
a. Dat Bethlehem Zijn geboorteplaats zou zijn, vers 1. Dit was de schriftuurplaats, waarop de schriftgeleerden zich beriepen, toen zij Herodes met grote gewisheid mededeelden, waar de koning van de Joden moest geboren worden, Mattheüs 2: 6, en waardoor het onder de Joden algemeen bekend was, dat Christus komen zou uit het vlek Bethlehem, waar David was, Johannes 7: 42. Bethlehem betekent: Broodhuis, de geschiktste plaats, waar Hij geboren kon worden, Die het Brood des levens is. En, omdat het de stad Davids was, was het ook door bijzonder bestel van de Voorzienigheid, dat Hij daar zou geboren worden als de Zoon van David, Zijn erfgenaam en Zijn opvolger voor eeuwig. Het heet Bethlehem-Efrata, beide namen voor dezelfde plaats, naar uit Genesis 35:19 blijkt. Het was klein onder de vele duizenden van Juda, onbetekenend zowel om het geringe aantal van zijn bewoners als om zijn onbeduidend aanzien naar buiten, het had niets, waarom het geëerd zou worden. Maar God koos ook nu, gelijk in zo menig ander geval, het nederige om het te verhogen, Lukas 1: 52. Christus zou deze plaats door Zijn geboorte verheerlijken en er Zelf geen eer aan ontlenen. Zijt gij klein, dat is alhoewel gij klein zijt, toch zal Ik u groot maken. Of gelijk Mattheüs in zijn Evangelie schrijft: Gij zijt geenszins de minste onder de vorsten van Juda, maar zult nu ver boven hen uitsteken. Betrekking tot Christus maakt groot wat in deze wereld klein is.

b. Dat hij in de volheid des tijds zou geboren worden uit een vrouw, vers 2. Daarom zal Hij henlieden overgeven. Hij zal Zijn volk overgeven aan ellende en moeite en hun verlossing uitstellen, die zo lang beloofd en verwacht was, tot de tijd toe, de gezetter tijd, dat Zij, die baren zal, gebaard heeft, of zoals sommigen lezen, dat zij, die voortbrengen zal, voortgebracht heeft, dat de gezegende maagd, die de moeder van de Messias zijn zal, Hem te Bethlehem op de bepaalde tijd gebaard heeft. Die acht Dr. Pocock de meest juiste zin van de woorden. Ofschoon de uitgangen van de Messias van de dagen van de eeuwigheid waren, toch moest op de verlossing in Jeruzalem, de vertroosting Israëls gewacht worden, Lukas 2:25-38, tot de tijd, dat zij, die baren zoude (zo wordt Maria aangeduid, gelijk Christus Zelf genoemd wordt Hij, die komen zou, gebaard heeft, en intussen zal Hij henlieden overgeven. Goddelijke verlossingen moeten verwacht worden, tot de tijd, die ervoor bestemd is.

c. Dan zullen de overige van Zijn broederen zich bekeren met de kinderen Israëls. Het overblijfsel van de Joden zal terugkeren tot de geest van de echte kinderen Israëls, en het volk in verbond met God, de harten van de kinderen zullen wedergebracht worden tot hunne vaderen, Maleáchi 4: 6. Sommigen verstaan dit van alle gelovigen, heidenen zowel als Joden, zij zullen allen ingelijfd worden in het geestelijk Israël, en gelijk ze allen elkanders broederen zijn, zo schaamt Hij Zich niet, hen broeders te noemen, Hebreeën 2:11.

d. Dat Hij een roemrijk Vorst zal zijn, en Zijn onderdanen gelukkig onder Zijn bestuur, vers 3. En Hij zal staan en zal weiden, dat is Hij zal beide onderrichten en regeren, en dat voortdurend als een goede Herder, met wijsheid en zorg en liefde. Zo was het voorspeld. Hij zal zijn kudde weiden als een Herder, zal groene weiden voor ze zoeken en onderherders om ze in die groene weiden te leiden. Hij is de goede Herder, die voor Zijn schapen heengaat en onder hen regeert. Hij zal dit doen, niet als een gewoon mens, maar in de kracht des Heeren, als Eén, met Goddelijke macht bekleed om Zijn werk te doen en alle bezwaren te overwinnen, zodat Hij niet zal falen noch ontmoedigd worden. Hij zal handelen in de hoogheid van de Naam des Heeren Zijns Gods, zodat duidelijk blijkt, dat Gods Naam in het binnenste van Hem is, Exodus 23:21, de hoogheid van Zijn Naam, want Hij zal leren als macht hebbende, en niet als de Schriftgeleerden. De profeten leidden hun profetie in met de woorden: "Aldus zegt de Heere", maar Christus spreekt, niet als dienaar, maar als de Zoon: "Voorwaar, voorwaar zeg

Ik u!" Dat was weiden in de kracht des Heeren en in de hoogheid van de Naam des Heeren Zijns Gods. Alle macht was Hem gegeven in hemel en op aarde, een macht over alle vlees, krachtens welke Hij nog regeert in de hoogheid van de Naam des Heeren Zijns Gods, een naam boven allen naam. Christus' regering zal zijn,
(1). Zeer gelukkig voor Zijn onderdanen, want zij zullen wonen, zij zullen veilig en op hun gemak zijn en dat immer blijven. Omdat Hij leeft, zullen zij leven. Zij zullen neerliggen in de grazige weiden, waarheen Hij ze leiden zal, en in Zijn lust verkeren in eeuwigheden, Psalm 61: 5. Zijn kerk zal wonen en Hij in haar en met haar, altijd tot aan het einde van de wereld.

(2). Roemvol voor Hemzelf. Nu zal Hij groot zijn tot aan de einden van de aarde. Nu Hij staat en Zijn kudde weidt, zal Hij groot zijn. Want Christus acht het grootheid, goed te doen. Nu zal Hij groot zijn tot aan de einden van de aarde, want de einden van de aarde zullen Hem gegeven worden tot Zijn bezitting, en de einden van de wereld zullen Zijn heil zien.

(3). Dat Hij de vrede en de welvaart van Zijn kerk en volk tegen alle aanslagen van Zijn en haar vijanden zal beschutten. vers 4, 5. En deze, als koning en Heerser, zal vrede zijn, wanneer Assur in ons land zal komen. Dit zinspeelt op de verlossing van Hizkia en zijn koninkrijk uit de macht van Sanherib, die in zijn land was gevallen, als type, maar tegelijk is het een belofte voor de Nieuwtestamentische kerk en voor alle gelovigen tegen de sluwheid en de listige aanslagen van de machten van de duisternis. Satan en zijn werktuigen, de draak en zijn engelen, die de gemeente van de eerstgeborenen met allen, die daartoe behoren, zoeken te verslinden.

Merk op:
A. Het gevaar, waarin Christus' onderdanen verondersteld worden te verkeren. De Assyriër, een machtige vijand, zal in hun land komen vers 4, 5, zal in hun landpalen treden, ja, zal in hun paleizen treden, het zal een dal van beroering en van vertreding zijn, wanneer Sanherib over Juda komt, alle vaste steden neemt en het beleg om Jeruzalem slaat Jesaja 36:1, 37:3. Dit stelt de poorten van de hel voor, strijdende tegen het koninkrijk van Christus, de legerplaats van de heiligen en de geliefde stad omringende en dreigende, alles voor zich neer te werpen. Wanneer de verschrikkingen van de wet zich tegen een overtuigde ziel richten, wanneer de verzoekingen van Satan het volk van God aanstellen, en de bekommernissen van deze wereld het van alle troost dreigen te beroven, dan komen de Assyriërs in hun land en treden in hun paleizen. Van buiten strijd, van binnen vrees.

B. De bescherming en verdediging, die Zijn onderdanen dan zeker bewaren.

Ten eerste zal Christus zelf hun vrede zijn. Wanneer de Assyriër met zulk een macht in het land komt kan dan op andere wijze vrede verwacht worden dan in makke onderwerping en weerloze verwoesting? Ja, want de Koning van de kerk is de Bewaarder van de vrede van de kerk en zal haar schuilplaats wezen, Jesaja 32:1, 2. Christus is onze vrede als Hogepriester, die onze zonden draagt en ons met God verzoent, Hij is onze vrede als Koning, die onze vijanden overwint en verontrustende vrees en hartstocht neerwerpt, Hij schept de vrucht van de lippen, vrede, Jesaja 57:19. Zelfs als de Assyriër in het land komt, wanneer wij in de grootste ellende en het nijpendst gevaar verkeren, en in ons zelf reeds het vonnis des doods vernomen hebben, dan zal Deze vrede zijn. In Mij, zegt Christus, zult gij vrede hebben, als gij in de wereld verdrukking hebt, dan zullen onze zielen in Hem zeker wonen.

Ten tweede zal Hij de geschikte werktuigen vinden om voor hun bescherming en bevrijding gebruikt te worden, opdat de vijand verslagen worde: zo zullen wij tegen hen stellen zeven herders en acht vorsten uit de mensen, dit is een voldoend aantal personen, bekwaam om de vijand te weerstaan, hem het hoofd te bieden en de kerk van God in vrede te

beschermen, personen, die de tere zorg van een herder met de moed en het gezag van oversten en vorsten onder de mensen zullen verenigen. Zeven en acht zijn bepaalde getallen, om onbepaalde uit te drukken. Zie, als God wat te doen heeft, zullen Hem de geschikte instrumenten niet ontbreken. Wanneer het Hem behaagt, volbrengt Hij Zijn werk met weinige, Hij behoeft er geen duizenden, zeven of acht dienen Hem even goed, als Hij met hen is. Overheidspersonen en predikanten zijn herders en voorgangers, verwekt tot verdediging van de rechtvaardige zaak van de kerk tegen de macht van zonde en Satan in deze wereld.

Ten derde zal het verzet tegen de kerk overwonnen, en de vijand te niet gedaan worden. Dit wordt voorgesteld door de verwoesting van Assyrië en Chaldea, welke twee volken de geduchtste vijanden van het Israël Gods waren, en hun verwoesting betekent, dat Christus' vijanden tot een voetbank van Zijn voeten gemaakt worden; die zullen het land van Assur afweiden met het zwaard en het land van Nimrod in hun ingangen, zij zullen invallen doen in die landen en met het zwaard doden allen, die zich tegen hen stellen. Zie, zij, die de kerk van God met verstoring bedreigen, zullen zelf verstoord worden, en hun verstoring is de verlossing van de kerk, alzo zal Hij ons redden van Assur. Wanneer Satan als een bliksem uit de hemel valt voor de prediking des Evangelies, en Christus' vijanden, die niet willen dat Hij Koning over hen zijn zal, voor Hem doodgeslagen worden, dan wordt deze profetie vervuld. Heerlijke dingen worden hier aangaande het overblijfsel van Jacob besproken, dat overblijfsel, hetwelk zij, die hinkende was, voortbracht, Hoofdstuk 4: 7, en het schijnt dat overblijfsel te zijn, dat de Heere zal roepen, Joël 2:32, waarop de Geest zal uitgestort worden, dat overblijfsel, dat behouden zal worden, Romeinen 9:27. Zie, Gods volk is slechts een overblijfsel, een klein getal in vergelijking tot de velen, die verloren gaan, een kuddeke, maar zij zijn het overblijfsel van Jacob, een volk in verbond met God, en in Zijn gunst staande.

Aangaande dat overblijfsel dan wordt hier beloofd,
I. Dat het zal zijn als een dauw van de Heere, vers 6. Gods kerk is verspreid over de ganse wereld, in het midden van vele volken, als goud in het erts, tarwe in de hoop. Israël naar het vlees heeft alleen gewoond en was niet geteld onder de naties, maar het geestelijk Israël is verspreid in het midden van vele volken, als het zout van de aarde, of als zaad, in de akker gezaaid, hier een korrel en daar een korrel, Hoz. 2:23. Dit overblijfsel nu zal zijn als een dauw van de Heer.
1. Zij zullen zijn als iets uit de hemel, als dauw van de Heere die de Vader van de regen is en Die de druppelen van de dauw baart, Job 38:28. Zij zijn van Boven geboren, en niet uit de aarde, zij hebben geen smaak in de dingen van de aarde.

2. Zij zullen even talrijk zijn als de druppels dauw op een zomermorgen, Psalm 110:3: uit de baarmoeder van de dageraad zal de dauw van uw jeugd zijn.

3. Zij zullen zuiver en helder zijn, niet modderig en bedorven, maar kristaldruppels van het water des levens.

4. Zij zullen in stilte en zonder geraas voortgebracht worden, gelijk de dauw in stilte ontstaat, wij weten niet hoe, zo is de weg des Geestes.

5. Zij zullen in bestendige afhankelijkheid van God leven en voortdurend alles van Hem verwachten, gelijk de dauw, die op geen man wacht noch mensenkinderen verbeidt. Zij zullen niet steunen op menselijke hulp en krachten, maar op goddelijke genade en erkennen dat zij niet meer zijn dan de vrije genade Gods dagelijks van hen maakt. 6. Zij zullen een grote zegen zijn voor degenen, in wier midden zij leven, als de dauw en de regenbuien voor het gras om het te doen groeien zonder mensenhulp of mensenzorg. Hun leer, voorbeeld en gebeden zullen

hen als dauw maken, om anderen te verzachten en te verkwikken en vruchtbaar te maken. Hun rede zal vloeien als een dauw, Deuteronomium 32:2, en alles rondom hen zal op hen wachten gelijk naar de regen, Job 29:23. Het volk, in welks midden ze zullen verkeren, zal zijn als het gras, dat alleen groeit door de zegen Gods en niet door kunst of zorg van mensen. Zij zullen een weldaad zijn voor degenen, die rondom hen zijn, door Gods zegen over hen te brengen, gelijk Jacob over Labans huis, en door Gods toorn te verzachten en af te keren, die anders over de goddelozen zou ontbranden, gelijk de dauw het gras bewaart van door de zon verschroeid te worden (naar Dr. Pocock schrijft). Zij zullen zacht en vriendelijk zijn in hun gedrag, als hun Meester, die nederdaalt als een regen op het nagras, Psalm 72: 6.

II. Dat zij zullen zijn als een leeuw onder de beesten des wouds, die vertreedt en verscheurt, vers 7. Naar zij stil en zachtmoedig en mededeelzaam zijn jegens degenen, die de waarheid beminnen en dus aannemen, zijn zij stoutmoedig als een leeuw in hun getuigen tegen de verdorvenheid des tijds en van de plaatsen, waarin zij leven, en sterk als een leeuw, door de kracht Gods, om hun geestelijke vijanden te weerstaan en te overwinnen. De wapens van hun strijd zijn krachtig door God tot neerwerping van de sterkten, 2 Korinthe 10: i. Zij zullen een moed hebben, die niet zullen kunnen tegenspreken noch weerstaan allen, die zich tegen hen zetten, Lukas 21:15, gelijk de leeuw verscheurt, en daar is niemand, die uit zijn hand redt. Wanneer het ongeloof zwijgt, en alle ongerechtigheid de mond gestopt wordt, wanneer zondaars overtuigd en bekeerd worden door de kracht van het Evangelie, door de leer van de predikers en de godzalige wandel van de belijders, dan is het overblijfsel van Jacob gelijk een leeuw. Dit wordt in vers 8 verklaard: Uw hand zal verhoogd zijn boven uw wederpartijders, de kerk zal tenslotte de bovenhand houden over allen, die zich tegen haar verzetten. Haar vijanden zullen uitgeroeid worden, zij zullen ophouden, vijanden te zijn, hun vijandschap zal afgesneden worden. Christus' pijlen ter overtuiging zullen in hun hart dringen, zodat zij dodelijk getroffen worden, zij zullen zich aan Hem onderwerpen, Psalm 45: 5, en gelukkig overwonnen en tot onderdanen gemaakt worden, Psalm 110:2.

III. Dat zij afgebracht zullen worden van hun vleselijk vertrouwen, dat hen misleid heeft, door Gods voorzienigheid zullen zij zulk een veiligheid genieten, dat zij geen vleselijke hulp meer behoeven, en door de genade Gods zullen zij de dwaasheid ervan leren inzien. Het was zonde in Israël, dat zij zich ruimschoots van paarden en wagens voorzagen, en waarzeggers en afgodendienaars waren, Jesaja 2: 6-8. Maar hier wordt beloofd, dat zij ze niet meer zullen aanzien. De rust van Christus' koninkrijk is met die belofte bedoeld, die dit woord verklaart, Zacharia 9:10. En Ik zal de wagens uit Efraïm uitroeien, en de paarden uit Jeruzalem. Zie, het is grote genade verlost te worden van die dingen, waarop wij ons vertrouwen stelden in plaats van op God, die wij tot onze arm gesteld, en achter welke wij afgehoereerd hebben. Laat ons de bijzonderheden nagaan:
1. Zij hadden op paarden en wagens vertrouwd en ze vermenigvuldigd, Psalm 20: 8 maar nu zal God hun paarden uit het midden van hen uitroeien, en hun wapens verdoen, gelijk David, 2 Samuel 8:10, de wagenpaarden ontzenuwde. Zij zullen ze niet langer bezitten, om niet verzocht te worden, er weer op te vertrouwen.

2. Zij hadden op hun sterkten en ommuurde steden vertrouwd en gemeend, daarbinnen veilig te zijn, maar God zal zorgen, dat ze afgebroken zullen worden, vers 10. Ik zal de steden van uw land uitroeien, en Ik zal uw vestingen afbreken. Zij zullen ze tot woonsteden en niet tot garnizoen- of wapenplaatsen gebruiken, maar God wil alleen hun Toevlucht, hun hoog Vertrek, hun Verlosser zijn.

3. Velen van hen hadden hun vertrouwen gesteld op het woord en de raad van bezweerders, tovenaars en goochelaars, maar God zal die afsnijden, niet alleen als zwakke stutten, die niet sleuren konden, maar tevens als goddeloosheden, die hen ten val konden brengen, vers 11. En Ik zal de toverijen uit uw hand uitroeien, zodat gij er niet langer gebruik van kunt maken, en gij zult geen goochelaars hebben, want gij zult gewaar worden, dat al hun beweringen bedrog zijn. Het recht van het land zal ze, overeenkomstig de wet, afsnijden, Leviticus 20:27. De prediking des Evangelies bracht de mensen terug van ijdele kunsten, Handelingen 19:19.

4. Velen onder hen hadden tot het werk van hun handen gezegd: "gij zijt onze goden": maar nu zal de afgoderij afgeschaft en verlaten worden, vers 12. Ik zal uw gesneden beelden en uw opgerichte beelden uit het midden van u uitroeien, zowel de verplaatsbare als de vaste, zij zullen verdaan worden door de macht van Mozes' wet en verlaten door de macht van Christus' Evangelie, zodat gij u niet meer zult neerbuigen voor het werk van uw handen, maar beschaamd zult staan, dat ge u ooit zo hebt laten bedriegen. Onder andere monumenten van afgoderij zal Ik voorts uw bossen uit het midden van u uitroeien, vers 13. Die zijn geplant en onderhouden ter ere uwer afgoden en in hun dienst misbruikt, er was bevolen ze te verbranden, Deuteronomium 12:2, 3, en zo niet, dan zal God ze uitroeien, zodat ze er niet meer op konden vertrouwen. En Ik zal uw steden verdelgen, de steden namelijk, die de afgoden gewijd waren, tot mesthopen of iets dergelijks maken, omdat ze daarvan bescherming verwacht hadden.

IV. Dat zij, die zich tegen het Evangelie van Christus zouden blijven verzetten en het verbond met hun afgoderijen en toverijen bestendigen, onder Gods toorn zouden vallen en erdoor verteerd worden, vers 14. En Ik zal in toorn en grimmigheid wrake doen aan de heidenen, dat is, aan het heidendom, die niet hoven, de afgoderij zal teniet, en de afgodendienaars beschaamd worden. Ik zal wraak doen over de heidenen, die niet gehoord hebben (gelijk sommigen vertalen), of niet wilden horen en de leer van Christus aannemen. God zal Zijn Zoon of de nek of het hart van Zijn vijanden geven, om ze of de voetbank van Zijn voeten of Zijn vrienden te maken.

HOOFDSTUK 6

1 Hoort nu, wat de HEERE zegt: Maak u op, twist met de bergen, en laat de heuvelen uw stem horen. 2 Hoort, gij bergen! de twist des HEEREN, mitsgaders gij sterke fondamenten der aarde! want de HEERE heeft een twist met Zijn volk, en Hij zal Zich met Israël in recht begeven. 3 O Mijn volk! wat heb Ik u gedaan, en waarmede heb Ik u vermoeid? Betuig tegen Mij. 4 Immers heb Ik u uit Egypteland opgevoerd, en u uit het diensthuis verlost; en Ik heb voor uw aangezicht heen gezonden Mozes, Aaron en Mirjam. 5 Mijn volk! gedenk toch wat Balak, de koning van Moab, beraadslaagde, en wat hem Bileam, de zoon van Beor, antwoordde; en wat geschied is van Sittim af tot Gilgal toe, opdat gij de gerechtigheden des HEEREN kent. 6 Waarmede zal ik de HEERE tegenkomen, en mij bukken voor de hogen God? Zal ik Hem tegenkomen met brandofferen, met eenjarige kalveren? 7 Zou de HEERE een welgevallen hebben aan duizenden van rammen, aan tien duizenden van oliebeken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht mijns buiks voor de zonde mijner ziel? 8 Hij heeft u bekend gemaakt, o mens! wat goed is; en wat eist de HEERE van u, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoediglijk te wandelen met uw God? 9 De stem des HEEREN roept tot de stad (want Uw Naam ziet het wezen): Hoort de roede, en wie ze besteld heeft! 10 Zijn er niet nog, in eens ieders goddelozen huis, schatten der goddeloosheid en een schaarse efa, dat te verfoeien is? 11 Zou ik rein zijn, met een goddeloze weegschaal en met een zak van bedriegelijke weegstenen? 12 Dewijl haar rijke lieden vol zijn van geweld, en haar inwoners leugen spreken, en haar tong bedriegelijk is in haar mond; 13 Zo zal Ik u ook krenken, u slaande, en verwoestende om uw zonden. 14 Gij zult eten, maar niet verzadigd worden, en uw nederdrukking zal in het midden van u zijn; en gij zult aangrijpen, maar niet wegbrengen, en wat gij zult wegbrengen, zal Ik aan het zwaard overgeven. 15 Gij zult zaaien, maar niet maaien; gij zult olijven treden, maar u met olie niet zalven, en most, maar geen wijn drinken. 16 Want de inzettingen van Omri worden onderhouden, en het ganse werk van het huis van Achab; en gij wandelt in derzelver raadslagen; opdat Ik u stelle tot verwoesting, en haar inwoners tot aanfluiting; alzo zult gij de smaadheid Mijns volks dragen.

Na de kostelijke beloften van de twee voorgaande hoofdstukken, in betrekking tot het koninkrijk van de Messias, wordt de profeet nu weer bevolen, Israël zijn zonden voor ogen te stellen, om het te overtuigen en te verootmoedigen, als de noodzakelijke voorwaarde om de weg te banen voor de troost van het Evangelie van de genade. Christus' voorloper was een boetprofeet, hij predikte geloof en bekering en bereidde Hem zo de weg. Hier,

I. Brengt God een aanklacht tegen Zijn volk voor om hun zwarte ondankbaarheid en de slechte vergelding, die het Hem voor Zijn gunsten had gegeven, vers 1-5.
II. Hij toonde hun de verkeerde weg, die zij insloegen als zij van zonde overtuigd werden, en de dwaze voorstellen, die zij deden als antwoord op Zijn beschuldiging, en welke weg zij hadden behoren te bewandelen, vers 6-8.
III. Hij wekt ze op, de stem van Zijn oordelen te beluisteren en stelt hun hun zonden ordentelijk voor ogen, waarvan Hij voortgaat hen aan te klagen, vers 9, hun ongerechtigheid, vers 10-15, en hun afgoderij, vers 16 voor welke zonden zij ten ondergang gedoemd waren.

Micha 6:1-16

Hier,
I. Vinden wij de inleiding tot de boodschap, hoogst ernstig, om hun grootste oplettendheid op te wekken.
1. Het volk wordt bevolen, te horen: Hoort nu, wat de Heere zegt. Wat de profeet zegt, zegt hij in Gods naam, zij zijn derhalve verplicht te luisteren, niet naar het woord van een sterfelijk, zondig mens, maar naar het woord van de heilige, levende God. Hoort nu wat Hij zegt, want Hij wil gehoord worden.

2. De profeet wordt bevolen, met volle ernst te spreken en nadruk op zijn woorden te leggen. Maak u op, twist met de bergen, en laat de heuvelen uw stem horen, indien dat mogelijk ware,

twist met de bergen en heuvelen van Juda, dat is, met de bewoners van die bergen en heuvelen. Sommigen menen, dat vooral bedoeld worden de bergen en heuvelen, waarop zij de afgoden hadden gediend, en die dus verontreinigd waren. Maar liever moet de betekenis heel algemeen genomen worden, gelijk blijkt uit zijn oproep, niet alleen tot de bergen, maar ook tot de sterke fundamenten van de aarde, gelijk het vervolg van Zijn last aanwijst. Zo wordt bedoeld,
a. De ernst van de profeet op te wekken, hij moet met zoveel kracht spreken, alsof ook de bergen en heuvelen het moeten horen, hij moet luid spreken en niet sparen. Wat hij te zeggen had, moet hij, in Gods naam, voor de bergen, in het openbaar uitroepen, als een, die niet beschaamd of bevreesd is, zijn boodschap over te brengen, hij moet spreken als iemand, wiens eigen belang ermede gemoeid is, als iemand, die uit zijn hart tot het hart van zijn hoorders wenst te spreken.
b. De dwaasheid van het volk bloot te leggen, laat de heuvelen uw stem horen, want dit onverstandig volk wil niet horen, wil geen acht geven. Laat de rotsen, de fundamenten van de aarde, die geen oren hebben, horen, nu Israël, dat wel oren heeft, niet horen wil. Het is een oproep aan de bergen en heuvelen, Iaat die getuigen dat Israël gewaarschuwd is en goede raad heeft ontvangen, maar niet heeft willen luisteren. Zo begint Jesaja: " Hoort, gij hemelen! en neem ter ore, gij aarde! oordeelt toch tussen Mij en Mijn wijngaard, Jesaja 1:2, 5:3.

II. De boodschap zelf is aangrijpend. Hij moet de gehele wereld doen weten, dat God met Zijn volk een twist heeft, en alle reden om het te dagvaarden. Hun overtredingen zijn openbaar, en daarom worden ook de punten van de aanklacht openbaar gemaakt. Let er op dat de Heere een twist heeft met Zijn volk en Zich met Israël in het recht zal begeven, door Zijn profeten en Zijn handelingen met hen pleiten zal en Zijn goed recht bewijzen. Zie,
1. De zonde verwekt een twist tussen God en de mens. De rechtvaardige God heeft een aanklacht tegen iedere zondaar, een schuldvordering, een twist, een aanklacht van overtreding, een aanklacht van lastering.

2. Als Israël, Gods eigen, uitverkoren volk Hem door zonde tot toorn verwekt, dan zal Hij het laten weten, dat Hij een twist met hen heeft, Hij ziet de zonde in hen, en dit wekt Zijn heilig ongenoegen, ja, hun zonde is Hem groter gruwel dan de zonde van andere volken, daar ze groter belediging van Zijn Geest en groter oneer voor Zijn naam is.

3. God zal pleiten met degenen, tegen wie Hij een aanklacht heeft, pleiten met Zijn volk Israël, opdat het overtuigd en Hij gerechtvaardigd wordt. Aan het einde van het vorige hoofdstuk twistte Hij met de heidenen in toorn en grimmigheid, dat Hij ze zou verdoen, hier twist Hij met Israël in medelijden en barmhartigheid om het tot bekering te brengen: Komt nu en laat ons samen rechten. God redeneert met ons, om ons te leren, met ons zelf te redeneren. Zie de rechtvaardigheid van Gods zaak, ze mag nagegaan worden, de zondaren zullen zelf genoopt worden, hun eigen vonnis uit te spreken en te erkennen dat hun wegen onrecht, maar des Heeren wegen recht zijn, Ezechiël 18:25.

Nu,
a. Daagt God hen uit, aan te tonen wat Hij gedaan heeft om hun aanleiding te geven, Hem te verlaten. Zij waren tegen God opgestaan en hadden Hem verlaten, maar hadden zij reden gehad, zo te doen? vers 3: "O Mijn volk! wat heb Ik u gedaan? en waarmede heb Ik u vermoeid? Als onderdanen hun vorst trouw bewijzen, dan zullen zij beweren, gelijk de tien stammen, die tegen Rehabeam opstonden, dat hun juk te zwaar is, maar kunt gij zo iets voorwenden? Wat heb Ik u gedaan, dat onrechtvaardig of liefdeloos was? Waarmede heb Ik u vermoeid? Met dienstverrichting of afpersing van cijns? "Heb Ik u Mij doen dienen met

spijsoffer?" Jesaja 43:23. " Wat voor onrecht hebben uw vaders aan Mij gevonden?"" Jesaja 2: 5. Hij heeft ons nooit bedrogen, noch onze verwachting van Hem teleurgesteld, ons nimmer onrecht gedaan of oneer over ons gebracht. Waarom dan doen wij Hem onrecht en brengen oneer over Hem en maken Zijn verwachtingen van ons te schande? Hier is een uitdaging aan allen, die ooit in Gods dienst gestaan hebben, om te getuigen tegen Hem, indien zij iets hebben gevonden of Hem een harde Meester, die iets onredelijks vraagt.

b. Wijl zij niets konden aanwijzen, dat Hij tegen hen zou gedaan hebben, zal Hij hun tonen hoeveel zij tegen Hem gedaan hebben, wie zij steeds verplicht waren geweest, te dienen, vers 4, 5. Hun wordt hier geboden, en ons met hen, een eind weegs terug te zien en Gods gunst op te merken, ze moeten zich de vorige dagen herinneren, de eerste dagen toen zij tot een volk werden, en de grote dingen, die God toen voor hen verricht had.

(1). Toen Hij hen uit Egypte, uit de diensthuize, opvoerde, vers 4. Zij waren tevreden met hun slavernij en bijna verzot op hun ketenen, om wille van knoflook en ajuinen en pompoenen waarvan zij overvloed genoten. Maar God had ze opgevoerd, had hun begeerte naar vrijheid ingeboezemd en ze met een vast voornemen gewapend om met vastberadenheid hun ketenen af te schudden. De Egyptenaren hadden hen vastgehouden en niet willen laten gaan, maar God had hen verlost, niet tegen een losprijs, maar met een sterke arm, uit het diensthuis het huis van de dienstbaarheid of slavernij. Hetzelfde woord wordt hier gebruikt, dat ook in de aanhef van de Tien Geboden gevonden wordt, hetwelk te kennen geeft, dat dezelfde overweging, die ons tot vervulling van onze plicht roept, ook gelden zal, als wij die verzaken, om onze zonde te verzwaren. Toen Hij ze uit Egypte opvoerde naar een woeste huilende wildernis, liet Hij ze niet zonder getuigen en niet zonder leiding maar zond voor hun aangezicht Mozes, Aäron en Mirjam, de grote profetes (naar de Chaldeeuwse parafrase luidt), Mozes, de grote profeet van het Oude Testament Aaron, zijn profeet, Exodus 7:1, en Mirjam, de profetes, Exodus 15:20. Zie, wanneer wij Gods vroegere barmhartigheid gedenken, moeten wij de liefde en zorg van goede onderwijzers en leidslieden van onze Jeugd niet vergeten. Laat ook die vermeld worden, tot Gods eer, die voor ons heengingen en zeiden: "Dit is de weg, wandelt in dezelve!" God was het, die ze zond om de weg des Heeren en Hem een volk te bereiden.

(2). Toen Hij ze binnen Kanaän bracht. God heeft Zichzelf niet minder verheerlijkt en geëerd in hetgeen Hij gedaan heeft, toen Hij ze in het land hunner rust gebracht had, dan toen Hij ze uit het land van de slavernij had opgevoerd. Toen Mozes, Aaron en Mirjam gestorven waren, bleef Hij dezelfde. Laat hen bedenken wat God toen voor hen heeft gedaan.

Eerst heeft Hij de boze plannen van Balak en Bileam tegen hen verijdeld door Zijn heerschappij over hart en tong van de mensen, vers 5. Laat hen bedenken, wat Balak, de koning van Moab, tegen hen beraadslaagde, welk kwaad hij tegen Israël smeedde en dacht uit te voeren, toen het in de velden Moabs gelegerd was, Balak wilde het volk doen vloeken om het van zijn God te scheiden en aan Zijn bescherming te onttrekken. Te midden van de heidenen, toen zij de volken Kanaän beoorloogden. en deze trachtten, hen door toverij en op andere manier van Gods hulp te vervreemden, gelijk men eens Troje van zijn Palladium wilde beroven. Macrobius heeft een hoofdstuk geschreven "de ritu evocandi Deos, over de plechtigheid, waarmede de goden moeten uitgeroepen worden." Balak wilde dat tegen Israël beproeven, maar bedenkt wat Bileam, de zoon van Beor, hem antwoordde, hoe lijnrecht in strijd met zijn eigen bedoeling en wens. In plaats van Israël te vloeken, zegende hij het, tot grote ergernis en toorn van Balak. Laat hen de boosaardigheid van de heidenen tegen hen gedenken en daarom nimmer de weg van de heidenen leren noch zich met hen verbinden. Laat hen Gods vriendelijkheid voor hen gedenken, hoe Hij de vloek in een zegen verkeerde,

omdat de Heere uw God u liefhad, Deuteronomium 23: 5, en verlaat Hem daarom nimmer. Zie, de plannen tegen Gods kerk, door haar vijanden beraamd, moeten nooit uit haar geheugen gaan, tot eer van de Beschermheer van de kerk, die het antwoord van de tong met de schikkingen des harten in tegenspraak kon brengen, Spreuk. 16:1.

Ten tweede door ze van Sittim, hun laatste legerplaats buiten Kanaän, naar Gilgal, hun eerste verblijfplaats binnen Kanaän, te brengen. Daar was het, tussen Sittim en Gilgal, dat, na Mozes' dood, Jozua een type van Christus, verwekt werd om Israël in het bezit van het beloofde land te stellen en hun oorlogen te voeren. Daar gingen zij door de Jordaan op het droge en vernieuwden het verbond van de besnijdenis. Deze barmhartigheden Gods mochten zij herdenken, opdat zij de gerechtigheden des Heeren kenden, die Hij betoond had in de verdelging van de Kanaänieten, en Zijn goedertierenheid, als Hij Zijn volk Israël rust gaf, en Zijn trouw aan de belofte, die Hij hun vaderen gegeven had. De herinnering aan alles wat God gedaan had, kon hen van al die deugden Gods overtuigen en hen opwekken om Hem te dienen. Ook kunnen zij betrekking hebben op de twist tussen God en Israël, Iaat Israël de vele gunsten Gods, aan zijn vaderen bewezen gedenken en die vergelijken met zijn eigen ondankbaar gedrag jegens Hem, opdat het de gerechtigheden des Heeren kenne in Zijn twist met hen, en het blijke, dat het recht op Zijn zijde is. Zijn wegen zijn recht, want "Hij zal rechtvaardig zijn als Hij spreekt en rein, wanneer Hij richt, " Psalm 51: 6. Hier is een voorstel tot bevrediging tussen God en Israël, de partijen, die in het begin van dit hoofdstuk met elkaar een geding hadden. Na het verhoor is vonnis gewezen, Israël is overtuigd van onrecht en ondankbaarheid jegens God, de misdaden, waarvan het beschuldigd was. Zijn schuld is te openbaar om ontkend te groot om verontschuldigd te worden, en daarom,

I. Zij drukken hun beroep uit, om, hoe dan ook, met God vrede te verlangen, vers 6, 7. Waarmede zal ik de Heere tegenkomen? Bewust van Gods recht in Zijn twist met hen en vrezende voor de gevolgen, begeerden zij te weten wat zij doen konden om met God verzoend te worden en Hem hun Vriend te maken. Zij wenden zich daartoe tot iemand, die hen goed kan inlichten, de profeet, des Heeren gezant door wiens dienst hun hun zonde duidelijk was geworden. Wie was zo geschikt als hij, die hun aangetoond had dat ze de rechte weg verlaten hadden, om hen daarop terug te brengen? Opmerkelijk is het, dat ieder voor zichzelf spreekt: "Waarmede zal ik de Heere tegenkomen?" Ieder de verdorvenheid van zijn eigen hart kennende, vragen zij niet: Wat zal hij of zij doen? Maar: wat zal ik doen? Zie, diepe overtuiging van schuld en strafwaardigheid doet de mens zorgvuldig vragen naar vrede en vergiffenis, en dan en niet eer, begint er enige hoop te komen. Zij vragen, waarmede zij de Heere zullen tegenkomen, en zich bukken voor de hoge God. Zij geloven, dat er één God is, dat Hij JHWH is dat Hij is "de hoge God de Allerhoogste". Zij wier geweten overtuigd is, leren, van God met diep ontzeg te spreken terwijl zij daar vroeger minder op letten.

Nu 1. Moeten wij komen voor God, Hij is de God, met Wien wij te doen hebben, wij moeten komen als onderdanen, Hem eer brengen, als bedelaars, die een aalmoes van Hem vragen, ja, Hem tegenkomen, als misdadigers, en om ons vonnis van Hem te ontvangen, Hem tegenkomen als onze Rechter.

2. Wanneer wij Hem tegenkomen, moeten wij ons voor Hem bukken, het is onze plicht, dat wij zeer nederig en eerbiedig zijn, als wij tot Hem naderen, er is geen kans, als wij ons niet aan Hem onderwerpen, met Hem twisten helpt ons niet.

3. Wanneer wij Hem tegenkomen, is het van het grootste belang, dat wij genade bij Hem vinden en door Hem aangenomen worden, de vraag is dus nu: "Waarmee kunnen wij Hem behagen?" Zie, al degenen, die hun eigen belang wel verstaan, kunnen niet anders dan

begeren te weten, wat zij moeten doen om Gode te behagen, Zijn misnoegen te ontgaan en Zijn welwillendheid te verwerven.

4. Opdat God behagen in ons heeft, moet het onze zorg zijn, te wensen, dat de zonden waardoor wij Hem vertoornd hebben, weggenomen en verzoend worden. De vraag is hier: "Wat zal ik geven voor mijn overtreding, voor de zonde van mij ziel?" Zie, de overtreding, waaraan wij schuldig staan, is de zonde van onze ziel, want de ziel zondigt (zonder handeling van de ziel is er geen zonde), en de ziel lijdt eronder, het is de ziekte, de onreinheid, de krankheid van de ziel, waarin ze met de dood bedreigd wordt. "Wat zal ik geven voor mijn overtreding?" Wat zal worden aangenomen als voldoening van Zijn gerechtigheid, als herstel van Zijn eer? Wat zal mij tegen Zijn wraak beschutten?

5. Waarmede zal ik Hem tegenkomen? moet dus onze vraag zijn. Wij moeten niet ledig voor Hem verschijnen. Wat zullen wij meebrengen? Hoedanig moeten wij komen? In wiens naam mogen wij komen? Wij hebben in ons zelf niets, dat ons Hem aangenaam maakt, en moeten dus iets van een ander hebben. Met welke gerechtigheid zullen wij Hem dan tegenkomen? II. Zij maken voorstellen om te kunnen komen. Hun vraag was zeer goed en recht, zoals wij allen moeten doen, maar hun voorstellen verraden hun onwetendheid, ofschoon ze hun ijver bewijzen. Laat ons ze nagaan:
1. Zij doen een hoog bod. Zij bieden aan.
a. Wat zeer rijk en kostbaar is: "duizenden rammen". God vorderde een ram ten zondoffer, zij bieden gehele kudden aan, hun gehele veestapel, zijn bereid zelf bedelaars te worden als ze maar met God vrede mogen hebben. Zij willen het beste brengen, dat ze hebben, rammen, de meeste van hun rammen, totdat het in de duizenden gaat lopen.
b. Wat hun zeer dierbaar is, en wat zij het minst gemakkelijk kunnen missen. Zij wilden tevreden zijn, zo ze "om hun overtreding hun eerstgeborene geven, indien die tot verzoening werd aangenomen, en de vrucht van hun lijf voor de zonde van hun ziel." Voor degenen, die in hun overleggingen verijdeld waren geworden, scheen dit een geschikt offer ter verzoening van hun zonden, omdat hun kinderen een deel van hun zelf waren, daarom offerden de heidenen hun kinderen op, om hun vertoornde goden te bevredigen. Zie zij, die diep doordrongen zijn van hun zonde, en de boosheid van hun zonde van hun ellende en jammerlijke toestand zouden de gehele wereld willen geven, als ze er over konden beschikken, om vrede en vergeving te verwerven.

2. Toch is hun aanbod niet het rechte. Wel is waar, sommige van deze dingen waren door de ceremoniële wet voorgeschreven, bij voorbeeld de brandoffers op Gods altaar, éénjarige varren, rammen als zondoffer, olie voor het spijsoffer, maar deze alleen konden Gods misnoegen niet wegnemen. God had menigmaal verklaard, dat "gehoorzaamheid beter is dan offerande, opmerken dan het vette van de rammen dat Hij geen slachtoffer en offerande en brandoffers en zondoffers gewild had, " Hebreeën 10: 8. De wettelijke offeranden hadden hun betekenis naar de wet, om hun afbeelding van Christus' grote offer, maar overigens, het was onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonde kon wegnemen. En wat de andere, hier genoemde, dingen aangaat.
a. Enkele zijn onuitvoerbare dingen, zoals tienduizenden van oliebeken, die de natuur in zo'n overvloed niet voortbrengt, wel water, omdat de mens dat allermeest nodig heeft, alle vredesvoorstellen, behalve die van het Evangelie zijn ongerijmd Een stroom van Jezus' bloed is meer dan tienduizenden van oliebeken.
b. Andere zijn goddeloze dingen, zoals de eerstgeborene en de vrucht van het lichaam, welke offers de schuld slechts zouden vermeerderen en de zonde van de ziel erger maken. Hij, die diefstal haat in het offer, haat nog meer de moord en dan zo'n moord. Welk recht hebben wij

op onze eerstgeborene en op de vrucht van ons lichaam? Behoren zij Gode niet toe? Zijn ze niet reeds de zijnen en voor Hem geboren? Zijn zij niet reeds van nature zondaars, en hun leven dus reeds verbeurd? Hoe kunnen zij dan een rantsoen voor ons wezen?
c. Zij zijn alle uitwendige dingen, deel van het lichamelijk bestaan, dat weinig nut doet en dat degenen, die er mee komen, niet volmaken kan.
d. Ze zijn alle onvoldoende, te gering om de schuld te dekken, zij kunnen aan de eis van de goddelijke gerechtigheid niet voldoen, noch het onrecht goedmaken, dat de zonde jegens Gods eer heeft begaan, noch dienen als vergoeding voor de heiliging des harten en hervorming des levens. De mens wil liever van alles afstand doen dan van zijn zonde, maar God neemt niets van hem aan dan juist de scheiding van de zonde.

III. God zegt hun duidelijk wat Hij begeert en dringt daarop aan bij degenen, die door Hem zullen aangenomen worden, vers 8. Hun geld zij met hen ten verderve, die menen, dat de vergiffenis van de zonde of Gods gunst daardoor gekocht wordt. Neen, "God heeft u bekend gemaakt, o mens! wat goed is." Ons wordt hier medegedeeld,
1. Dat God ons Zijn wil en Zijn mening bekend maakt, om ons kwaad te herstellen en ons doen te richten.
a. God zelf toont ons wat wij te doen hebben. Wij behoeven geen moeite te doen om voorstellen te verzinnen, de voorwaarden zijn reeds vastgesteld en bepaald. Hij, die wij hebben beledigd, en Wien wij verantwoordelijk zijn, heeft ons getoond, op welke voorwaarden Hij Zich met ons verzoenen wil.
b. De mens is het, wie Hij dat heeft getoond, niet alleen aan u, o Israël, maar aan u, O mens. Aan heidenen zowel als aan Joden, aan mensen, redelijke schepselen en in staat Gods openbaring te verstaan, niet aan de dieren, aan mensen, voor wie een geneesmiddel is bereid, niet aan duivelen, wier geval hopeloos is. Wat tot de mens in het algemeen, tot alle mensen overal gesproken is, moet door het geloof door ieder op zichzelf toegepast worden, alsof het tot iederen mens in het bijzonder gezegd ware. U, o mens! bij uw naam genoemd.
c. Het is de ontdekking van wat goed is en wat de Heere van ons eist. Hij heeft ons het doelwit aangewezen, waarnaar wij streven moeten, door ons te tonen wat goed is, waarin ons ware geluk bestaat. Hij heeft ons de weg gewezen, waarin wij moeten wandelen om dat doel te bereiken, door te tonen wat wij te doen hebben. Er is iets, dat God van ons vraagt te doen en Hem te wijden, en dat is het goede. Dat is goed in zich, er is een inwonende goedheid in zedelijke plichten, ook afgezien van het gebod. Zij zijn niet, gelijk de ceremoniële voorschriften, alleen goed omdat zij geboden zijn, maar geboden omdat zij goed zijn, overeenkomstig de eeuwige regel van goed en kwaad, die onveranderlijk is. Ze hebben ook onmiddellijk ons goed ten doel, onze gehoorzaamheid aan die geboden is niet slechts voorwaarde voor ons toekomstig geluk, maar evenzeer de bron van ons tegenwoordig geluk, "in het houden van die is grote loon, " welk loon evenzeer komt na het houden ervan.
d. God heeft ons dat getoond, niet alleen bekend, maar ook duidelijk gemaakt. Hij heeft het ons ontdekt met zulk een overtuigende klaarblijkelijkheid, dat er niets duisters meer in is.

2. Wat die ontdekking is. Het goede, dat God van ons eist, is niet een prijs, die wij voor onze zonde en onze aanneming bij God betalen moeten, maar de plicht te vervullen, die ons belang is nadat de vergeving is gekocht.
a. Wij moeten rechtvaardig zijn, ieder het zijne geven en laten, al naar onze verplichting jegens hem. Wij mogen niemand onrecht doen, maar allen recht, in betrekking tot hun goed, hun lichaam, hun ziel, hun goede naam.
b. Wij moeten weldadigheid liefhebben, niet alleen recht doen, maar ook vriendelijkheid bewijzen aan allen, die ze nodig hebben, en voor zover wij daarin in staat zijn. Niet alleen moeten wij weldadigheid bewijzen, maar ze bovendien liefhebben, het moet ons vermaak zijn,

gelijk het Gods vermaak is, moeten blijde zijn, als wij daartoe gelegenheid hebben en het blijmoedig doen. Rechtvaardigheid gaat voor weldadigheid, want wij moeten niet weldadig zijn met hetgene wij door onrecht verkregen hebben, of waarmede wij onze schuld hebben te betalen. God haat de roof in het brandoffer.
c. Wij moeten ootmoedig wandelen met onze God Dit omvat al de geboden van de eerste tafel, gelijk de twee voorgaande artikelen alle geboden van de tweede tafel bevatten. Wij moeten de Heere onze God in verbond nemen, Hem verheerlijken en Hem als onze God aankleven, het onze aanhoudende zorg en taak maken, Hem welgevallig te zijn. Van Henochs wandelen met God wordt in Hebreeën 11: 5 gezegd, dat het God behaagde. Wij moeten, in al onze handel en wandel, ons richten naar de wil van God, met Hem gemeenschap oefenen, en ons oefenen in godzaligheid. Dit moet in alle nederigheid geschieden, ons verstand gevangen gevende onder de waarheid Gods en onze wil onder Zijn geboden, wij moeten ons verootmoedigen om met God te wandelen (zo luidt de Engelse kanttekening). Iedere gedachte moet ondergeschikt worden aan de gehoorzaamheid jegens God, indien wij in vrede en rust met Hem willen verkeren. Dat is het, wat God van ons vraagt, zonder dat is de kostelijkste dienst vergeefs offer, dit is meer dan alle brandofferen en slachtofferen. Nadat God hun heeft aangetoond, hoe noodzakelijk het is, recht te doen, wijst Hij er hen nu op, dat zij onrecht gedaan hadden, en daar zij die aanklacht niet willen horen noch op de rechte weg terugkeren, gaat Hij nu voort.

Merk op,
I. Hoe de aanklacht wordt ingeleid, vers 9. God spreekt tot de stad, tot Jeruzalem, tot Samaria. Zijn stem roept tot de stad door Zijn knechten, de profeten, die luide moesten roepen en niet sparen. Zie, de stem des profeten is des Heeren stem, en die roept tot de stad en roept tot het land. Roept de wijsheid niet? Spreuken 8:1. Wanneer de zonde van een stad tot God roept, roept zij tegen de stad, en wanneer de oordelen Gods over een stad komen, roept Zijn stem eerst tot haar. Hij waarschuwt voordat Hij wondt, omdat Hij niet wil dat enigen verloren gaan.
Merk nu op,
1. Hoe Gods stem door sommigen onderscheiden wordt. "De wijze zal Uw Naam zien" (Engelsche vertaling). Wanneer de stem Gods tot ons roept, kunnen wij daardoor Zijn Naam zien, kunnen onderscheiden waardoor Hij zich bekend maakt. Toch zien velen die niet, worden die niet gewaar, omdat zij er geen acht op slaan. "God spreekt eens of tweemaal, doch men let niet daarop, Job 33:14. Zij evenwel, die mannen van de wijsheid zijn, zien Zijn Naam en letten er op en maken er een goed gebruik van." Zie, het is een blijk van ware wijsheid, de Naam Gods in Zijn stem te onderkennen, en te verstaan wat het is, dat Hij ons zegt. "Wijsheid zal Uw Naam zien, en de wetenschap van de heiligen is verstand, " Spreuken 9:10.

2. Wat deze stem van God tot allen zegt: "Hoort de roede, en wie ze besteld heeft. Hoort de roede, wanneer ze komt, hoort ze reeds op een afstand, voordat gij ze ziet en gevoelt, en ontwaakt om de Heere tegemoet te gaan in de weg van Zijn oordelen. Hoort de roede, wanneer ze gekomen is, wanneer ze u inderdaad getroffen heeft, wanneer gij de pijn gevoelt, hoort wat ze u te zeggen heeft, wat overtuiging, wat raad, wat waarschuwing ze u toespreekt. Zie, elke roede is besteld, en het is de stem van God, die gij in de roede horen moet, dat is goed voor degenen, die de taal van de roede verstaan, en een oog hebben voor Hem, die de roede besteld heeft." Zie, elke roede is besteld, van welke aard die zal zijn, waar ze zal neerkomen, en hoe lang ze drukken zal. "In elke beproeving volbrengt God, dat over ons bescheiden is, " Job 23:14, en daarom moeten wij het oog op Hem slaan, en het oor Hem toewenden, wij moeten horen wat Hij door de beproeving ons te zeggen heeft. "Hoor het, en bemerk gij het voor u, " Job 5:27. Het werk van de predikanten is de wegen Gods te verklaren en de mensen op te wekken en aan te moedigen, de lessen te leren, welke die wegen brengen.

II. Wat de oorzaak is van het geding, en welke dingen hun ten laste gelegd worden.
1. Zij werden van onrecht beschuldigd, een zonde tegen de tweede tafel van de wet. Zijn onder hen de kentekenen en middelen gevonden van bedriegelijke handelingen? Wat? na al die middelen, die God heeft aangewend om hun te leren recht te doen, handelen zij nu nog onrechtvaardiger? Het schijnt toch zo te zijn vers 10. Zal Ik ze rein houden? vers 11 (Engelse vertaling). Neen, dit is geen zonde, die zich met de belijdenis van reinheid verdraagt. Zij, die in hun handeling oneerlijk zijn, missen het zegel van Gods kinderen en zullen nimmer rein gerekend worden, wat voor schijn van vroomheid zij ook aannemen. "Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten." Wanneer iemand verdacht wordt van diefstal of bedrog, zendt de vrederechter iemand om zijn huis te doorzoeken. God doet dat als het ware hier Hij doorzoekt de huizen van deze burgers en vindt,
a. "Schatten van de goddeloosheid, overvloed van rijkdom, maar kwalijk verkregen, zonder kans op voorspoed, want schatten van de goddeloosheid doen geen nut, " Spreuken 10:2.
b. Een schaarse efa, waarmede zij de armen verkochten en ze zo bedrogen.
c. Een goddeloze weegschaal en bedriegelijke weegstenen, waarmede hij, onder de schijn van te wegen wat zij verkochten, en de koper zijn gewicht te geven, hem het grootste oprecht aandeden, vers 11.
d. Degenen, die macht en rijkdom in hun hand hadden, misbruikten die tot verdrukking en afpersing: "De rijke lieden zijn vol van geweld, zij, die veel bezitten, wilden nog meer hebben en zijn in de gelegenheid dat doel te bereiken door de overvloed van hun rijkdom". Zij zijn vol van geweld, dat is: hebben hun huizen vol van door geweld verkregen goed.
e. Zij, die het voordeel niet bezaten, door hun rijkdom onrecht te doen, vonden toch middelen om degenen, met wie zij handelden, te bedriegen. Haar inwoners spreken leugen, als zij niet in staat zijn, kracht en geweld aan te wenden, dan gebruiken zij bedrog en leugen, haar inwoners spreken leugen, en haar tong is bedriegelijk in haar mond, zij deinzen voor geen opzettelijke leugen terug, als zij goede zaken kunnen doen. Sommigen vatten dit op als doelende op bedriegelijk spreken aangaande God, zeggende: "De Heere ziet ons niet, de Heere heeft het land verlaten."

2. Zij worden beschuldigd van afgoderij vers 16. De inzettingen van Omri werden onderhouden, en het ganse werk van het huis van Achab. Beide deze koningen waren goddeloos en deden wat kwaad was in de ogen des Heeren, maar de goddeloosheid, die zij wettelijk invoerden, waaromtrent zij voorschriften gaven, het bijzondere werk van dat huis, was afgoderij. Omri wandelde in de weg van Jerobeam en in de zonden, waarmede deze Israël had doen zondigen, verwekkende de Heere, de God Israëls tot toorn, door hun ijdelheden, I Koningen 16:26, 31. Achab voerde de Baälsdienst in. Deze regeringen vielen enkele eeuwen voor de tijd, waarin Micha leefde, en toch was de goddeloosheid, die zij door wetten en voorschriften hadden bevestigd, tot op die dag gebleven, die wetten werden nog onderhouden en die voorschriften nog opgevolgd, en vorst en volk wandelden nog in hun raad, namen dezelfde maatregelen en volgden dezelfde politiek.
Merk op,
a. Dezelfde goddeloosheid woekerde voort van het een tot het andere geslacht. Zonde is een wortel van bitterheid, spoedig geplant, maar minder gemakkelijk uitgeroeid. De ongerechtigheid van vroeger eeuwen wordt menigmaal overgeplant op en gewroken aan volgende geslachten. Zij, die slechte wetten maken en slechte gebruiken invoeren, doordingen, die het nog niet geboren kind ten verderve kunnen slepen.
b. Het was er niet minder kwaad om in zichzelf, niet minder beledigend voor God en niet minder gevaarlijk, dat vorsten dat kwaad hadden ingevoerd en bestendigd, en oversten erin waren voorgegaan. Al is de afgoderij door Omri wettelijk geregeld, door Achabs voorbeeld

bestendigd en door de navolging van vele geslachten tot vaste regel geworden, ze is de Heere daarom niet minder een gruwel en de ondergang voor Israël, want wetten noch gebruiken hebben gezag tegenover Gods Wet.

III. Welk oordeel daarover uitgesproken wordt. Schuldig bevonden aan deze misdaden, wordt nu over Israël dit vonnis geveld, dat de straf, waarvoor God het had gewaarschuwd, vers 9, nu wordt ten uitvoer gebracht, vers 13. Zoo zal Ik u ook krenken, u slaande en verwoestende om uw zonden. Gelijk zij de armen met de roede hunner verdrukking hadden geslagen, zo zou God hen slaan, dat zij ziek werden, ziek van hun onrechtvaardig verkregen goed, zodat zij de rijkdommen, die ze ingeslokt hadden, weder zouden uitspuwen, Job 20:15.
Hun vonnis is,
1. Dat ze van wat zij bezitten heel geen genoegen of genot zullen hebben, het zal hun geen goed doen. Zij grepen naar meer dan genoeg, maar nu zij het hebben, zal het hun niet genoeg zijn om hen blijde en gelukkig te maken. Wat door bedrog en verdrukking verkregen is, kan niet met voldoening behouden of genoten worden.

a. Hun voedsel zal hen niet voeden: "Gij zult eten, maar niet verzadigd worden, of het voedsel zal niet verteren, omdat Gods zegen er aan ontbreekt, of omdat ziekte de eetlust rooft, of de eetlust er is, maar door de een of andere oorzaak niet kan genuttigd worden, de gerechte straf voor degenen, die naar winst snakken en zo de weg naar de hel betreden". De mens kan overvoerd worden met de goede dingen van deze wereld en toch niet verzadigd worden Prediker 5:10, Jesaja 55:2.
b. Hun land zal hen niet beschermen noch herbergen: "Uw nederdrukking zal in het midden van u zijn, dat is, gij zult door inwendige troebelen en rampen gebroken en ten ondergang gevoerd worden, al komt geen buitenlandse macht u overvallen". God kan een volk onderdrukken door hetgeen in eigen boezem woelt en het verteren dooreen vuur in eigen boezem.
c. Zij zullen niet in staat zijn, wat zij hebben tegen een vreemde macht te beschermen, noch te herwinnen wat zij verloren hebben. Gij zult aangrijpen wat op het punt staat u afgenomen te worden, maar gij zult het niet kunnen vasthouden, zult de hand er naar uitsteken, maar het niet wegbrengen, niet terugkrijgen. Dat ziet op hun vrouwen en kinderen, die hun zeer dierbaar waren, van wie ze besloten waren nimmer te scheiden, maar er is geen helpen aan, ze gaan in ballingschap. Zie, wat wij het stevigst vasthouden, verliezen wij vaak het eerst, en het minst veilig is menigmaal wat wij het liefste hebben.
d. Wat zij tijdelijk nog behouden, wordt voor een toekomstigen slag bewaard: "Wat gij zult wegbrengen uit de hand des vijands, zal God aan het zwaard van een andere vijand overgeven, want God heeft meer dan één pijl op Zijn boog, als de een zou missen, dan treft een andere."
e. Waarvoor zij gearbeid hebben, daarvan zullen zij genieten, vers 15. Gij zult zaaien, maar niet maaien, het zal verdorren of verbranden, en er zal niets te maaien zijn, een vijand zal komen en het voor zichzelf oogsten, of gij zult in gevangenschap geraken en het moeten overlaten aan gij weet niet wie. "Gij zult olijven treden maar u met olie niet zalven, omdat gij geen moed of lust zult hebben om aan sieraad of weelde te denken, wanneer alles in puin verandert". Gij zult most treden, maar geen wijn drinken, want er is nog plaats voor een ongeluk tussen beker en lip. Zie, het is zeer grievend, wanneer onze verwachting teleurgesteld wordt, en geen genot te smaken van hetgeen, waarvoor wij ons moeite hebben gegeven. En dit zal de rechtvaardige straf zijn dergenen, die Gods verwachting aangaande hen hebben verijdeld en niet beantwoord aan de moeite, die God te hun behoeve genomen had. Zie dit is in de Wet bedreigd, Leviticus 26:16, Deuteronomium 28:30, 38 enz., vergelijk Jesaja 62: 8, 9.

2. Dat alles wat zij hebben, eindelijk van hen zal genomen worden, vers 13. U slaande en verwoestende om uw zonden, en vers 16, een verwoesting en aanfluiting. De zonde brengt een natie tot verwoesting, en wanneer een volk, dat beroemd is en bloeit, verwoest wordt, dan is het voor de een eene verbazing en voorden ander een triomf, sommigen betreuren het, anderen lachen erom. "Alzoo zult gij de smaadheid van Mijn volk dragen." Dat zij het volk Gods waren, in naam en belijdenis, was hun een eer zolang zij zich hun plicht getrouw waarnamen en in Zijn liefde bleven, en al hun buren beschouwden hen als zodanig. Maar nu zij zich verdorven en verwoest, om hun zonden en Gods oordelen hun land ten verderve gebracht hadden, maakte de omstandigheid, dat ze eens Gods volk waren geweest, hun smaad zoveel groter. Hun vijanden zullen zeggen: "Deze zijn het volk des Heeren", Ezechiël 36:20. Zie, als belijders van de godsdienst zich ten val brengen, zal die veel erger zijn dan van anderen, zij vooral zullen ten jongsten dage ontwaken tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing, Daniël 12:2.

HOOFDSTUK 7

1 Ai mij! want ik ben, als wanneer de zomervruchten zijn ingezameld; als wanneer de nalezingen in de wijnoogst geschied zijn; er is geen druif om te eten; mijn ziel begeert vroegrijpe vrucht. 2 De goedertierene is vergaan uit het land, en er is niemand oprecht onder de mensen; zij loeren altemaal op bloed, zij jagen, een iegelijk zijn broeder, met een jachtgaren. 3 Om met beide handen wel dapper kwaad te doen, zo eist de vorst, en de rechter oordeelt om vergelding; en de grote spreekt de verderving zijner ziel, en zij draaien ze dicht ineen. 4 De beste van hen is als een doorn; de oprechtste is scherper dan een doornheg; de dag uwer wachters, uw bezoeking, is gekomen; nu zal hunlieder verwarring wezen. 5 Gelooft een vriend niet, vertrouwt niet op een voornaamsten vriend; bewaar de deuren uws monds voor haar, die in uw schoot ligt. 6 Want de zoon veracht de vader, de dochter staat op tegen haar moeder, de schoondochter tegen haar schoonmoeder; eens mans vijanden zijn zijn huisgenoten.

7 Maar ik zal uitzien naar de HEERE, ik zal wachten op de God mijns heils; mijn God zal mij horen. 8 Verblijd u niet over mij, o mijn vijandin! wanneer ik gevallen ben, zal ik weder opstaan; wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, zal de HEERE mij een licht zijn. 9 Ik zal des HEEREN gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd; totdat Hij mijn twist twiste, en mijn recht uitvoere; Hij zal mij uitbrengen aan het licht; ik zal mijn lust zien aan Zijn gerechtigheid. 10 En mijn vijandin zal het zien, en schaamte zal haar bedekken; die tot mij zegt: Waar is de HEERE, uw God? Mijn ogen zullen aan haar zien; nu zal zij worden tot vertreding, als slijk der straten. 11 Ten dage als Hij uw muren zal herbouwen, te dien dage zal het besluit verre heengaan. 12 Te dien dage zal het ook komen tot u toe, van Assur af, zelfs tot de vaste steden toe; en van de vestingen tot aan de rivier, en van zee tot zee, en van gebergte tot gebergte. 13 Maar dit land zal worden tot een verwoesting, zijner inwoners halve, vanwege de vrucht hunner handelingen.

14 Gij dan, weid Uw volk met Uw staf, de kudde Uwer erfenis, die alleen woont, in het woud, in het midden van een vruchtbaar land; laat ze weiden in Basan en Gilead, als in de dagen vanouds. 15 Ik zal haar wonderen doen zien, als in de dagen, toen gij uit Egypteland uittoogt. 16 De heidenen zullen het zien, en beschaamd zijn, vanwege al hun macht; zij zullen de hand op de mond leggen; hun oren zullen doof worden. 17 Zij zullen het stof lekken, als de slang; als kruipende dieren der aarde, zullen zij zich beroeren uit hun sloten; zij zullen met vervaardheid komen tot de HEERE, onzen God, en zullen voor U vrezen.

18 Wie is een God gelijk Gij, Die de ongerechtigheid vergeeft, en de overtreding van het overblijfsel Zijner erfenis voorbij gaat? Hij houdt Zijn toorn niet in eeuwigheid; want Hij heeft lust aan goedertierenheid. 19 Hij zal Zich onzer weder ontfermen; Hij zal onze ongerechtigheden dempen; ja, Gij zult al hun zonden in de diepten der zee werpen. 20 Gij zult Jakob de trouw, Abraham de goedertierenheid geven, die Gij onzen vaderen van oude dagen af gezworen hebt.

In dit hoofdstuk

I. Betreurt de profeet, in naam van de kerk, op droevige wijze het vreselijk verval van de godsdienst in de tijd, waarin hij leeft, en de zondvloed van goddeloosheid en zedeloosheid, die het volk overstelpt, alle verschil uitwischt en alle staketsels neerwerpt, die wat recht en heilig is, nog beschermden, vers 1-6.

II. Om wille van de kerk beschrijft de profeet de troost, die haar in zo'n tijd verkwikt, en geeft raad wat te doen.

1. Zij moet het oog op God gevestigd houden, vers 7.
2. Zij moet moedig stand houden tegenover de onbeschaamdheid des vijands, vers 8-10.
3. Zij moet geduldig de verwijten van haar God dragen, vers 9.
4. Zij moet niet anders verwachten, dan dat de moeilijkheden lang zullen duren en trachten, er zich zo goed mogelijk in te schikken, vers 11-13.
5. Zij moet uit Gods beloften moed scheppen, in antwoord op de gebeden van de profeet, vers 14, 15. 6. Zij moet de val van haar vijanden tegemoet zien, die nu over haar triomferen vers 16, 17. 7. Zij moet zelf zegevieren in de genade en

barmhartigheid des Heeren, en in Zijn verbond vers 18-20, met dit troostvolle woord besluit de profeet.

Micha 7:1-20

Dit is zulk een beschrijving van de slechte tijden als, naar sommigen menen, kwalijk voegen bij de tijd van Hizkia, toen deze profeet profeteerde, en daarom is ze eer een voorspelling van wat onder de regering van Manasse zou volgen. Maar waarschijnlijker geldt ze de dagen van Achab (want onder diens regering begon hij te profeteren, Hoofdstuk 1:1 of de beginjaren van Hizkia, voordat deze zijn reformatie aanving, ja, in zijn beste dagen, toen hij zoveel had gedaan om de verdorvenheid te doen ophouden, was er nog heel wat ongerechtigheid overgebleven. De profeet roept uit: Ai mij! Hij weeklaagt, dat hij in zo'n ontaarde tijd leeft, en acht het eene grote ramp, te midden van een volk te wonen, dat snel zijn ondergang tegemoet ging, waarin menig godvrezende inbegrepen zou worden. Daarom roept ook David uit: "O wee mij, dat ik een vreemdeling ben in Mesech!" Psalm 120: 5.

Hij klaagt,

1. Dat er zo weinig godzalige mensen gevonden werden, zelfs onder die Gods volk waren, en dit was zijn kracht: "De goedertierene is vergaan uit het land, het land Kanaän het was een goed land, een gans richtig land, " Jesaja 26:10, maar er waren weinig goede mensen in en geen enkele oprechte, er is niemand oprecht onder de mensen, vers 2. De goedertierene, de godzalige, de barmhartige, het woord bevat dat alles. Zij zijn ten volle goedertieren mensen, die God vrezen en barmhartig en welwillend jegens mensen zich gedragen, die weldadigheid liefhebben en met God wandelen. Die goedertierenen zijn vergaan, die weinige oprechten, die enige tijd tevoren een sieraad van hun land waren, zijn gestorven en heengegaan, en niemand heeft hun ledige plaatsen ingenomen, niemand is in hun plaats opgestaan, de eerlijkheid is verjaagd, en een goedertierene ontmoet men niet meer. Degenen, die een godsdienstige opvoeding hadden genoten, zijn ontaard en even slecht geworden als de ergsten, "de goedertierene ontbreekt, " Psalm 12:2. Dit wordt opgehelderd door een gelijkenis, vers 1: Ik ben als wanneer de zomervruchten zijn ingezameld, het was even moeilijk een goedertierene te vinden als een zomervrucht te ontdekken (die de beste en edelste waren en daarom zorgvuldig ingezameld werden), wanneer de oogst voorbij is. De profeet zegt bijna, gelijk Elia eenmaal aan de Horeb, 1 Koningen 19:10: "Ik alleen ben overgebleven. Goedertierenen, die in menigte moeten gevonden worden, zijn nu "gelijk een nalezing van de wijnoogst", Jesaja 17: 6, hier en daar een druif. Gij kunt er nooit een aantal bijeen vinden, maar ontmoet hier en daar een enkelen. Er is geen druif om te eten, terwijl de beste en volste trossen juist die zijn, welke in groten getale bij elkander groeien. Sommigen denken, dat dit niet alleen op het kleine getal van de goedertierenen ziet, maar dat de weinigen, die overgebleven waren en voor goedertierenen gehouden werden, weinig betekenden, als kleine verdroogde druiven, een overschot door de plukker niet alleen, maar ook door de nalezer de moeite van te plukken niet waardig gekeurd. Wanneer de profeet die algemene ontaarding beschouwt, dan begeert zijn ziel vroegrijpe vrucht, hij begeert zulke waardige goedertierenen te zien als in vroeger jaren, die toen het sieraad van hun tijd waren en de uitnemendste van zijn tijd zo ver overtroffen als de vroegrijpe en zomervruchten de latere, die nooit tot volle wasdom komen. Wanneer wij horen en lezen van de wijsheid en de ijver, de nauwgezetheid en de teergevoeligheid, de vroomheid en liefde van de belijders in vroeger eeuwen, en het omgekeerde opmerken in onze eigen tijd, dan moeten wij wel neerzitten en zuchtend uitroepen: "O, dat dat eerste Christendom weer herleefde!" Waar zijn de eenvoud en degelijkheid dergenen, die ons zijn voorgegaan? Waar zijn de Israëlieten, waarlijk zonder bedrog? Onze ziel verlangt er naar, maar vergeefs. De gouden eeuw is voorbij, onherroepelijk, wij moeten ons zo goed mogelijk in de onze schikken, want wij zullen zulke tijden waarschijnlijk niet beleven.

2. Dat er zoveel goddeloos, boos volk onder hen was, niet alleen die geen goed deden, maar menigten dergenen, die zoveel zij konden kwaad uitvoerden. "Zij loeren altemaal op bloed, zij jagen, een ieder zijn broeder, om zelf voordeel te behalen, storen zij zich aan geen onrecht, zelfs niet als het hun buren en naaste betrekkingen geldt". Zij handelen als waren zij in staat van oorlog, en macht het enige recht. Zij zijn voor hun buren als roofdieren, want zij loeren altemaal op bloed als leeuwen en tijgers. Zij dorsten ernaar, en het is hun onverschillig, of zij iemands bestaan of leven aantasten, als zij zelf maar winst kunnen behalen, zij loeren op iedere gelegenheid om dat te doen. Hun buren zijn hun als roofdieren, want zij jagen, een ieder zijn broeder, met een jachtgaren, zij vervolgen ze als schadelijke schepselen, geboren om gevangen en gedood te worden, al zijn ze ook onschuldig, en zelfs uitnemende mensen. Wij zeggen van iemand, die buiten bescherming van de wet is gesteld: "Caput gerit lupinum", hij moet gejaagd worden als een wolf, of zij jagen hen na als wild om zich een goed maal te bereiden, zij hebben duizend vervloekte kunsten om een ander te verstrikken en ten val te brengen, ten einde zelf voordeel te bejagen. Zo doen zij met beide handen wel dapper kwaad, hun hart begeert het, hun hoofd overlegt het en beide handen voeren het uit. Zie, hoe naarstiger iemand een zondig voornemen volbrengt, hoe meer moeite het hem kost, hoe grievender het is.

3. Dat de overheid, die krachtens hun ambt de beschutters en beschermers van het recht hadden moeten zijn, de bedenkers en bevorderaars van onrecht waren: Om met beide handen wel dapper kwaad te doen, om het aan te moedigen en te steunen, zo eist de vorst, en de rechter oordeelt om vergelding, voor omkoperij, waarmede zij gehuurd willen worden om al hun macht aan te wenden tot ondersteuning en uitvoering van allerlei kwaad met beide handen. Zij doen kwaad met beide handen, zo lezen sommigen, zij doen kwaad met veel sluwheid en handigheid, en prijzen zichzelf daarom.
Anderen lezen: Om kwaad te doen hebben zij beide handen (zij grijpen elke gelegenheid aan om kwaad te doen), maar om goed te doen vragen vorst en rechter eene vergelding, want zij doen geen goed, tenzij ze er voor betaald worden. De grote man, die rijkdom en macht heeft om goed te doen, schaamt zich niet, zijn goddeloos opzet in vereniging met de vorst en de rechter, die hem gaarne steunen en bijstaan, uit te voeren. Zij draaien ze dicht ineen, zij maken de zaak ingewikkeld, of vol mazen (gelijk enkelen het verstaan), zij verbergen het recht in een mist, zodat zij de zaak kunnen draaien gelijk zij willen. Het staat slecht met een volk, wanneer zijn vorsten, rechters en grote mannen samenspannen om het recht te verkeren. En de beschrijving, van hen gegeven, is somber vers 4: De beste van hen is als een doorn, de oprechtste is scherper dan een doornheg, het is gevaarlijk, met hen van doen te hebben, "zij worden weggeworpen, omdat men ze met de hand niet kan vatten, " 2 Samuel 23: 6, 7, hij zal zijn hand zeker schrammen en zijn klederen ophalen, en zijn ogen lopen groot gevaar. En wanneer dat van de besten en oprechtsten gezegd wordt, wat zullen dan de ergsten zijn? Wanneer het zover gekomen is, dan is de dag van uw wachter, dat is: gelijk volgt, uw bezoeking gekomen, omdat hun profeten, die God als wachters over hen had gesteld, hen dikwijls voor die dag hadden gewaarschuwd. Wanneer alle vlees zijn weg verdorven heeft, zelfs de vroomste, wat kan dan anders verwacht worden dan de dag van de bezoeking, een zondvloed van oordelen, als die, welke de oude wereld toen de aarde met wrevel vervuld was, heeft verdronken?

4. Dat er in de mens geen trouw meer was, de lieden waren zo algemeen aan verraad gewend, dat niemand te vertrouwen was vers 5. Degenen, die nog eene sprank eergevoel, of deugd bezitten, nemen de wetten van de vriendschap nauwgezet in acht, zij openbaren niet wat hun onder vier ogen medegedeeld wordt en bewaren stipt de hun toevertrouwde geheimen, zij

spreken geen woord of doen iets ten nadeele van hun vriend. Maar die trouw werd nu bespot, gij ontmoet geen vriend, die gij kunt vertrouwen, op wiens woord gij u verlaat of die uw belangen zal behartigen, zodat wijzen deze regel toepassen en aanraden: "gelooft een vriend niet, want gij zoudt hem vals bevinden-gij kunt hem niet langer vertrouwen dan zolang gij hem ziet, en zelfs hij, die gij voor een eerlijk man houdt, blijkt uw vertrouwen onwaardig te zijn". Ja zelfs degene, die op zich neemt, uw gids (onze vertaling heeft: uw voornaamste vriend) te wezen, om u in een zaak van dienst te wezen, die hij beter dan gij verstaat, kunt gij niet geloven, hij zal u zeker bedriegen, als hij er voor zich zelf voordeel in ziet. Sommigen zien in uw voornaamste vriend een echtgenoot, de leidsman van uw jeugd, en dat stemt vrijwel overeen met wat volgt: "bewaar de deuren van uw mond voor haar, die in uw schoot ligt, dat is: voor uw eigen vrouw, neem u in acht wat gij haar vertelt, opdat zij u niet verrade, als Delila Simson, opdat zij niet zij als de vogel des hemels die de stem wegvoert uit het binnenste van uw slaapkamer, " Prediker 10:20. Het is inderdaad een bange tijd, wanneer de voorzichtigheid zo ver moet uitgestrekt worden.

5. Dat de kinderen hun eigen ouders niet eerden, en deze van hun eigen gezin geen blijdschap ondervonden, vers 6. De tijden zijn wezenlijk slecht, wanneer de zoon de vader veracht, hem honend toespreekt, hem ten toon stelt, bedreigt of tracht hem kwaad te doen, wanneer de dochter opstaat tegen haar moeder zonder besef van plicht of natuurlijke genegenheid. En geen wonder, dat dan ook de schoondochter tegen haar schoonmoeder in verzet komt en met haar twist. Of zij kunnen het niet eens worden omtrent eigendom en belang, of hun karakters botsen. Uit een geest van bijgeloof of vervolging "zal de een broeder de andere overleveren tot de dood, en de vader het kind" Mattheüs 10:19, Lukas 21-16. Het is intreurig wanneer iemands verraders en ergste vijanden zijn eigen huisgenoten zijn, zijn eigen kinderen en dienaren, die zijn beste vrienden en beschermers moesten wezen. Zie, verachting en verkrachting van huiselijke plichten zijn een droevig teken van algeheel verderf onder de mensenkinderen. Zij zullen waarschijnlijk nimmer tot enig goed komen, die hun ouders niet eren en er op uit zijn, ze te kwellen en te ergeren. Nadat de profeet zijn droeve klacht heeft geuit over de verdorvenheid van zijn tijd, brengt hij hier enige overwegingen te berde, die hem zelf en zijn vrienden kunnen troosten. De toestand is slecht, maar niet ten enenmale wanhopig. "Maar nu, is er hope voor Israël, die aangaande, " Ezra 10:2.

I. Al heeft God thans een mishagen aan ons, Hij zal met ons verzoend worden, en dan zal alles wel zijn, vers 7, 9. Wij verkeren nu onder des Heeren gramschap, God is toornig op ons, en terecht, omdat wij tegen Hem gezondigd hebben. Zie, het is onze zonde tegen Hem, die Zijn gramschap tegen ons gaande maakt, wij moeten dat opmerken en erkennen en God rechtvaardigen, wanneer wij onder Zijn goddelijke bestraffing zijn en aan het doel beantwoorden waartoe Hij ons die smarten zendt, door berouw te hebben over onze zonde en er mee te breken. Nu, op zo'n tijd,
1. Moeten wij tot God ons keren onder Zijn roede, vers 7: Maar ik zal uitzien naar de Heer. Wanneer een kind van God ooit reden heeft om te roepen: Ai mij! (gelijk de profeet hier, vers 1, dan mag het hem tot troost strekken, dat hij een God heeft om naar uit te zien, in Wien hij zich mag verblijden, en op Wie hij mag hopen. Alles boven hem kan helder zijn, wanneer beneden alles zwart en duister is. De profeet had geklaagd, dat er geen troost te vinden was, bij vrienden noch bij betrekkingen op aarde, maar dit drijft hem uit tot God: ik zal uitzien naar de Heer. Hoe minder reden wij hebben, op enig schepsel te steunen, des te meer reden om ons op God te verlaten. Indien vorsten niet te vertrouwen zijn, dan mogen we zeggen: "Welgelukzalig is hij, die de God Jacobs tot zijn hulp heeft, en gelukkig ben ik, zelfs te midden van de tegenwoordige ellende, als Hij mij kan helpen". Als mensen trouweloos zijn, God is getrouw, als bloedverwanten zelfs onwelwillend zijn, Hij is en blijft genadig. Laat ons

derhalve daar boven uit en omhoog zien, en onze teleurstelling van de zijde van de mensen niet achten, maar op de Heere wachten.

2. Wij moeten in alle smart ons aan de wil Gods onderwerpen. "Ik zal des Heeren gramschap dragen, met geduld, zonder murmureren en tegenspreken, want ik heb tegen Hem gezondigd." Zie, degenen, die waarlijk berouw hebben over hun zonde, zullen alle reden zien voor een geduldig verdragen van de verdrukking Wat klaagt dan een levend mens? Een ieder klage vanwege zijn zonden. Wanneer wij ons bij God beklagen over de slechte tijden, die we beleven, moeten wij ons eerst beklagen over de slechtheid van ons eigen hart.

2. Wij moeten op God vertrouwen, die er ons van verlossen zal en onze ellende op Zijn tijd tot een goed einde brengen, wij moeten niet alleen op Hem zien, maar ook op Hem wachten: "Ik zal wachten op de God der legerscharen, dat Hij in Zijn genade tot mij terugkeert". In onze grootste smarten hebben wij nog geen reden om aan God te vertwijfelen, als wij maar met het oog des geloofs op de God van onze legermacht zien, die in staat is de zwakste op zijn nederig gebod te redden en de ergste zondaar, die met waar berouw komt, te verlossen. En, als wij op God als de God van onze legers vertrouwen moeten wij op Hem wachten en naar Zijn heil uitzien, dat Hij op Zijn tijd en op Zijn wijze zenden zal. Laat ons nu zien, wat van de kerk hier wordt geleerd te verwachten en zichzelf te beloven, zelfs wanneer het water tot aan de lippen is gekomen.
a. Mijn God zal mij horen, als de Heere onze God is, zal Hij onze gebeden verhoren en ons een antwoord des vredes geven.
b. Wanneer ik gevallen ben, en in gevaar verkeer, verbrijzeld te worden, dan zal ik weder opstaan en mij herstellen. "Als ik val, zo word ik niet weggeworpen, " Psalm 37:24.
c. Wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, verlaten en zonder hoop, neergeslagen en zwaarmoedig, niet wetende wat te doen, noch waarheen mij te wenden om verlichting, de zal mij de Heere een licht zijn, om mij te troosten en te verlevendigen, mij te onderrichten, voor mijn ogen een licht te zijn, een licht in eene duistere plaats.
d. Totdat Hij mijn twist twiste en mijn recht uitvoere, vers 9. Als wij van harte Gods zaak omhelzen, de rechtvaardige, maar bestreden zaak van deugd en gerechtigheid, en die onze eigen maken, dan zal Hij onze zaak ter hand nemen en handhaven. De zaak van de kerk, hoewel voor een tijd alles tegen haar is zal ten laatste met kracht bepleit, en haar vijanden zullen veroordeeld worden.
e. Hij zal mij uitbrengen aan het licht, uit de duisternis overvoeren in een heerlijk licht en mijne gerechtigheid voortbrengen uit een wolk van laster, Psalm 37: 6, Jesaja 58:10. De morgen van de bevrijding zal schijnen na een lange en duistere nacht van smart.
f. Ik zal mijn lust zien aan Zijn gerechtigheid. Ik zal de rechtmatigheid van Zijn handelingen met mij en de volvoering van Zijn beloften jegens mij genieten.

II. Al triomferen en spotten de vijanden, hun mond zal gestopt en zij beschaamd worden, vers 8, 10. Merk hierop,
1. Hoe trots de vijanden van Gods kerk haar in ellende onder de voet treden. Zij zeggen: Waar is de Heere haar God? Alsof God, nu ze bedroefd is, haar verlaten had, en zij niet meer wist waar Hem in haar gebeden te zoeken, en Hij niet meer verstond, haar met Zijn gunsten te helpen. "Zo spotten Davids vijanden met hem, en het was als een doodsteek in zijn beenderen", Psalm 42:11, Psalm 115:2. Wanneer zij dus van Israël als van een verlaten volk spraken, dan verweten zij eigenlijk God, als zou Hij niet trouw zijn.

2. Hoe troostvol Gods volk onder deze beledigingen het hoofd mag oprichten, vers 8: Verblijd u niet over mij, o mijn vijanden! Ik lig nu neer, maar het zal zo niet blijven wanneer God voor

mij verschijnt, dan zal mijn vijandin het zien en beschaamd worden (niet maar teleurgesteld in zijn plannen, de kerk geheel te verwoesten, maar nu met dezelfde beker van de ellende in zijn eigen hand). "Dan zullen mijn ogen op haar zien, in dezelfde treurige toestand als waarin ik nu verkeer, dan zal zij worden tot vertreding". Zie, de verlossing van de kerk zal de beschaming van haar vijandin zijn, en haar schaamte zal een dubbele wezen, gelijk zij Gods wet heeft vertreden, zo zal zij nu zelf, en dat zonder genade, vertreden worden.

III. Al blijft het land een lange tijd woest, toch zal het ten laatste weer vervuld worden, wanneer de tijd, de gezette tijd van zijn bevrijding komt.
1. Zijn bevrijding zal niet komen dan nadat het woest heeft gelegen, zo leest de Engelse kanttekening, vers 13. God heeft een twist met het land, en het moet lang onder Zijn toorn liggen, van zijn inwoners halve, hun ongerechtigheid maakt het land woest, Psalm 107:34 het is vanwege de vrucht van hun handelingen hun boze daden, waaraan zij zich hebben schuldig gemaakt, en de vrucht van die daden, de zonden van anderen, waaraan zij door hun voorbeeld en invloed deel hebben. Daarvoor moeten zij verwachten, een tijd lang te lijden want de wereld moet weten, dat God de zonde haat, juist te meer in Zijn eigen volk.

2. Wanneer ze komt, zal het een volkomen bevrijding zijn, dat schijnt te zien op de verlossing uit Babel door Cyrus, waarvan Jesaja omtrent deze tijd profeteerde, als een type van onze verlossing door Christus.
a. Te die dage zal het besluit ver heengaan. Gods besluit omtrent hun gevangenschap, en Nebukadnezars besluit omtrent de duur daarvan, zijn besluit hen nimmer weer vrij te laten, al deze besluiten zullen ter zijde gesteld en opgeheven worden, zodat men er niet meer van zal horen en ze niet langer als een juk op hun nek liggen.
b. Jeruzalem en de steden van Juda zullen opnieuw verrijzen: "Te dien dage zal Hij uw muren herbouwen, muren met woningen, muren ter verdediging, huismuren, stadsmuren, tempelmuren, met het oog daarop is het besluit herroepen, " Jesaja 44:28. Hoewel Sions muren lang in puin liggen, er komt een dag, dat ze herbouwd zullen worden.
c. Alles wat tot het land Israël behoort, waarheen ook en hoe ook verstrooid, heinde en ver over de oppervlakte van de aarde, het zal alles tot u komen, vers 13. Met volle vrijheid en een hart om terug te keren, uit Assyrië, waarheen de tien stammen waren weggevoerd, al lag het ook ver verwijderd, tot de vaste steden toe en van de vestingen, die sterkten, waarin de vijand hen zeker bewaard achtte. Want wanneer Gods tijd komt al laat Farao het volk niet gaan, toch zal God ze met een hoge hand uitleiden. Zij zullen komen uit alle vergelegen streken, van zee tot zee, en van gebergte tot gebergte, niet terugkerende uit vrees voor ontmoediging, gaan ze van kracht tot kracht, totdat zij komen te Sion. Zo zal God in de grote dag van de verlossing Zijn uitverkorenen van de vier winden vergaderen. Hier is,

I. Het gebed van de profeet tot God om voor Zijn eigen volk zorg te dragen, en hun zaak en belang ter harte te nemen, vers 14. Wanneer God gereed staat, Zijn volk te verlossen, dan wekt Hij deszelfs vrienden op, om voor hen te bidden en "giet een Geest van de genade en van de gebeden uit," Zacharia 12:10. En als wij God tot ons zien komen in wegen van barmhartigheid, moeten wij voortgaan, Hem in onze gebeden tegen te komen. Het is een profetisch gebed, dat opklimt tot een belofte omtrent het afgebeden goed, wat God Zijn profeet leerde bidden, dat was Hij ongetwijfeld ook gezind te geven. Nu,
1. Wordt Gods volk hier genoemd de kudde van zijn erfenis, want zij zijn de schapen van Zijn hand, de schapen van Zijn weide, Zijn kleine kudde in de wereld, zij zijn Zijn erfenis, Zijn deel in de wereld. Jakob is het deel van Zijn erfenis.

2. Deze kudde woont alleen in het woud in het midden van een vruchtbaar land, te midden van Karmel (wat de Engelse vertaling heeft voor ons: vruchtbaar land), een hooggebergte. Israël was een bijzonder volk dat alleen woonde en onder de natiën niet getekend werd, als een kudde schapen in het woud. Zij waren nu een verwoest volk, vers 13, in het land van hun ballingschap als schapen in een woud, in gevaar van verloren te gaan of de dieren des wouds ten prooi te worden. "Zij zijn verstrooid op de bergen als schapen, die geen herder hebben."

3. Hij bidt, dat God ze daar met Zijn staf wil weiden, dit is in hun ballingschap zorg voor hen dragen, ze beschermen, in hun behoeften voorzien en voor hen de goede Herder zijn. "Laat Uw stok en Uw staf hen vertroosten, zelfs in die donkere vallei, en doe het hun daar zelfs aan niets goeds ontbreken. Laat Uw staf ze besturen en niet de roede van hun vijanden, want zij zijn Uw volk".

4. Hij bidt, dat God ze op de gezetter tijd terug zal brengen om ze te weiden in Basan en Gilead en niet langer in de wouden en bergen. Laat ze weer weiden in hun eigen land, als in de dagen vanouds. Sommigen verstaan dit geestelijk en zien er of een gebed van de profeten tot Christus of Zijns Vaders last aan Hem in, om Zijn kerk te weiden, als de grote Herder van de schapen, die ingaat en uitgaat terwijl ze hier in deze wereld als in een woud zijn, opdat zij weide mogen vinden als in Basan, in Karmel en in Gilead.

II. Gods belofte, in antwoord op dit gebed. Wel mogen wij Gods beloften aannemen als wezenlijke antwoorden op onze gelovige gebeden en ze ook verwachten want bij Hem zijn zeggen en doen niet twee dingen. De profeet bad, dat God hen wilde weiden en hun vriendelijk zijn, maar God antwoordt, dat Hij Zijn Israël wonderen zal doen zien, vers 15, voor hen zal doen boven bidden en denken boven hoop en verwachting, "Hij zal Zijn weldadigheden wonderbaar maken, " Psalm 17: 7.
1. Hij zal voor hen doen wat een herhaling zal wezen van de wonderen en tekenen uit vroeger tijd, uit de dagen, toen zij uit Egypteland togen. Hun verlossing uit Babel zal een werk van wonder en genade zijn, niet minder dan hun uitleiding uit Egypte, ja, het zal die luister overtreffen, Jeremia 16:14, 15, en nog veel hoger zal het werk van de verlossing door Christus staan. Zie, Gods vroegere gunsten aan Zijn kerk bewezen, zijn voorbeelden voor latere gunsten en zullen bij iedere aanleiding hernieuwd worden.

2. Hij zal voor hen doen wat de tegenwoordige tijd zal verwonderen en verbazen, vers 16, 17. De heidenen zullen het zien en beschaamd zijn, zij zullen er nota van nemen, en men zal onder hen zeggen: De Heere heeft grote dingen aan deze gedaan, Psalm 126:2. De indruk, die de verlossing van de Joden uit Babel op de omringende volken zal maken, zal beide Gods eer en die Zijns volks grotelijks verheffen.
a. Degenen, die zich vrolijk hadden gemaakt over Gods volk in Zijn ellende en zich beroemd, dat zij het, eens overwonnen, wel onder bedwang zouden houden, zullen beschaamd zijn, wanneer zij dat volk plotseling weer zullen zien oprijzen, zij zullen beschaamd zijn vanwege al hun macht, die de ballingen nu zullen ten toon spreiden, waartoe zij ze nooit bekwaam hadden geacht. Zij zullen thans de hand op de mond leggen, beschaamd over wat zij hadden gezegd en buiten staat nog iets te zeggen. Ja, hun oren zullen doof worden, zo diep beschaamd zullen zij zijn over Israëls wondervolle uitredding. Zij zullen hun oren dichtstoppen, als onwillig of bang, nog iets meer van Gods wonderen te vernemen, die Hij aan het volk bewijst, dat zij zo veracht en mishandeld hadden.

b. Zij, die onbeschaamd God zelf hadden durven tegenstaan, zullen nu met vrees voor Hem worden geslagen en daardoor er toe gebracht, met vervaardheid tot de Heere onze God te

komen en voor Hem te vrezen. Zij zullen het stof likken als de slang, zij zullen zo verslagen zijn als rustte op hen dezelfde vloek als op de slang, Genesis 3:14. "Op uw buik zult gij kruipen en stof zult gij eten". Zij zullen zo diep mogelijk vernederd worden en zo totaal ontmoedigd dat ze zich geredelijk onderwerpen. Zijn vijanden zullen het stof likken, Psalm 72: 9. "Ja, zij zullen het stof likken van de voeten van de kerk", Jesaja 49:23.
Trotse onderdrukkers zullen nu inzien, hoe laag, hoe min, hoe klein zij zijn voor de grote God, en zij zullen met beven en sidderen uit de kloven van de steenrotsen, waarin zij zich verborgen hadden, als wormen uit de aarde te voorschijn te komen, beschaamd en bevreesd zich te vertonen. Zo diep zullen zij vernederd worden en zo gering en laag zullen zij zich gevoelen. "Toen God voor Zijn kerk wonderen deed, werden velen uit de volkeren des lands Joden, want de vreze van de Joden was op hen gevallen, " Esther 8:17. Zo wordt hier beloofd: zij zullen met vervaardheid komen tot de Heere onze God, en zullen voor U vrezen vers. 17. Gedwongen onderwerping is menigmaal slechts geveinsde onderwerping, toch duchten de vijanden de roem van God en van de kerk, of schoon niet ten voordele van die huichelarij.

III. De dankbare erkenning van Gods barmhartigheid door de profeet, in naam van de kerk, met een gelovige afhankelijkheid van Zijn belofte, vers 18-20.Hier wordt ons geleerd,
1. Gods heerlijkheid te brengen voor Zijn vergevende genade, vers 10. Nu God belooft, Zijn volk uit de ballingschap terug te brengen, bewondert de profeet bij deze gelegenheid Zijn vergevende genade als de grond van Zijn belofte. Gelijk het hun zonde was, die hen in gevangenschap had gebracht, zo is het Gods vergiffenis over hun zonde, die ze er weer uitroeit. Psalm 85:2, 3, Jesaja 33:24, 38:17, 40:1, 2. De vergeving van de zonde is de grondslag van alle weldaden van het verbond, Hebreeën 8:12. Hierover staat de profeet verbaasd, terwijl de omwonende volken alleen verwonderd zijn over de macht daarvan, namelijk de uitwendige bevrijding. Zie,
a. Gods volk, het overblijfsel van Zijn erfdeel, staat daar, schuldig aan tal van misdaden, iemand zou menen, dat ze allen godvrezende lieden zijn, maar het is slechts een overblijfsel, enige weinige, Gods kinderen hebben hun gebreken, dikwijls doen zij hun Vader smart aan.
b. De genaderijke God is gereed, de overtreding en de ongerechtigheid te vergeven en te vergeten, wanneer Zijn volk boete doet en tot Hem terugkeert. Gods volk is een vergeven volk, en daaraan hebben zij alles te danken. Wanneer God de zonde vergeeft, werpt Hij ze achter Zijn rug, straft ze niet zoals Hij billijk doen kon, en handelt met de zondaar niet naar zijn zonden.
c. Al brengt God voor een tijd de tekenen van Zijn mishagen over Zijn eigen volk, "toch behoudt Hij de toorn niet voor eeuwig, maar als Hij bedroefd heeft, zo zal Hij Zich weer ontfermen, " Klaagliederen 3:32. Hij is niet onverzoenlijk. Toch zal Hij tegen degenen, die niet het overblijfsel van Zijn erfdeel zijn, die niet bij Hem vergeving zoeken, Zijn toorn wel behouden.
d. De reden, waarom God de zonde vergeeft en de toorn niet eeuwig behoudt, ligt alleen in Hem zelf het is omdat Hij lust heeft aan goedertierenheid en behagen schept in de zaligheid van zondaars, en geen lust heeft in hun dood en verderf.
e. De heerlijkheid Gods in Zijn zonde vergevende genade, evenals in andere opzichten, is alles- te-bovengaand, weergaloos. "Er is geen God gelijk Hij ook hierom, geen overheid, geen bijzonder persoon vergeeft gelijk God vergeeft". In deze Zijn gedachten en wegen staat Hij oneindig ver boven ons: daarin wederom toont Hij God te zijn en geen mens.
f. Al degenen, die Zijn vergevende genade hebben geproefd, kunnen niet anders dan die bewonderen, wij moeten er verbaasd over staan, als wij weten wat ze is. Heeft God onze overtredingen vergeven? Wel mogen wij zeggen: "Wie is een God gelijk Gij?" Onze heilige verwondering over Zijn vergevende genade zal een duidelijk bewijs zijn van het belang dat wij er bij hebben.

2. Al de troost van die genade en al de genade en waarheid, die ermede gepaard gaan, gelovig aan te nemen. Gelijk Gods volk met dankbaarheid terugziet op de vergiffenis van zijn zonden, zo ziet het ook met verzekerdheid vooruit naar wat verder volgen zal. Zijn goedertierenheid duurt in van de eeuwigheid, en daarom gelijk Hij zich heeft ontfermd, zo zal Hij zich van onze weder ontfermen, vers 19, 20.

a. Hij zal Zijn gunstbewijzen jegens ons vernieuwen, "Hij zal Zich weer ontfermen, Hij zal onze ongerechtigheden dempen, dit is: Hij zal ons weer barmhartig zijn, gelijk Hij barmhartig geweest is: Zijn goedertierenheden zijn elke morgen nieuw." Hij scheen ons in toorn te verlaten, maar Hij keert weer en heeft medelijden met ons. Hij zal ons tot Hem keren, en keert Zich vervolgens tot ons en ontfermt Zich over ons.

b. Hij zal ons vernieuwen, ons voor Zijn gunstbewijzen bereiden en bekwamen, Hij zal onze ongerechtigheden dempen. Wanneer Hij de schuld van de zonde wegneemt, opdat er voor ons geen verdoemenis meer zij, dan breekt Hij ook de macht van de zonde, dat ze geen heerschappij meer over ons voeren, dat wij ze niet meer vrezen, noch door haar gevangen gehouden worden. De zonde is de vijandin, die ons bestrijdt, de tiran, die ons verdrukt, niets minder dan almachtige genade kan ze overwinnen, zo groot is haar macht over de gevallen mens en zo zeer is hij aan haar onderworpen. Maar zo God de zonde vergeeft, die wij begaan hebben, dan overwint Hij ook de zonde, die in ons woont, en ook daarin toont Hij zich mild in ‘t schuld vergeven. Allen, wier zonden vergeven zijn begeren ernstig en hopen ook, dat hun zonde in hen gedood en zij van alle ongerechtigheid verlost worden. Die hoop verkwikt en bemoedigt hen. Waren wij aan ons zelf overgelaten dan bleef de zonde. meester in ons, maar wij vertrouwen, dat Gods genade genoeg zal zijn om ze ten onder te brengen, zodat ze over ons niet heerse, en dan zal ze ons ook niet ten verderve voeren.

c. Hij zal het goede werk volbrengen en zorgen, dat deze genade nimmer weggenomen worde, gij zult al hun zonden in de diepte van de zee werpen, gelijk Hij, toen Hij Zijn volk uit Egypte voerde (waarop deze beloften, vers 15, heenwijzen), Farao en de Egyptenaren vernederde en in de diepte van de zee geworpen heeft. Het geeft te kennen, dat wanneer God de zonde vergeeft, Hij ze niet meer gedenkt, en zorg draagt, dat zij nimmer weer de zondaars verweten wordt, Ezechiël 18:22. Al zijn overtredingen zullen hem niet meer gedacht worden, zij zijn uitgedelgd als een wolk, die nimmermeer terugkomt. Hij werpt ze in de zee, niet aan de kust, waar ze bij laag water weer zichtbaar kunnen worden, maar in de diepte van de zee, om nimmer weer boven te komen. Al hun zonden, zonder uitzondering, worden daarin geworpen, want wanneer God de zonde vergeeft, vergeeft Hij ze alle.

d. Hij zal het goede werk, in ons begonnen, volmaken en alles doen wat ieder van onze behoeft, naar Hij beloofd heeft, vers 20: Gij zult Jacob de trouw, Abraham de goedertierenheid geven. Het is de consequentie van Zijn verbond, dat onze zonden vergeven en onze zondige lasten gedood worden, uit deze bron ontspringen alle heilswateren, en Hij zal ons alle dingen om niet schenken. Deze belofte heet de goedertierenheid aan Abraham, omdat die, toen God ze Abraham gaf, loutere goedheid behoedende genade was, met het oog op de staat, waarin Hij Abraham vond. Maar het was trouw aan Jacob, omdat God Zijn woord had verpand om hen en zijn zaad te zegenen, als erfgenamen van Abraham en van al de aan Abraham gegeven beloften.

Zier hier,

(1) Met welke plechtigheid het genadeverbond aan ons bevestigd is, niet alleen gesproken, geschreven, verzegeld, maar, als hoogste bevestiging, bezworen, de Vaderen gezworen. Het was ook geen nieuw verbond, maar reeds vanouds gesloten, bezworen van oude dagen af, een oud verbond.
(2) Met welke voldoening wij het mogen aannemen en er ons op verlaten, wij mogen met de grootst mogelijke verzekerdheid betuigen: "Gij zult de trouw en de goedertierenheid geven, geen tittel noch jota zal op de aarde vallen. Hij is getrouw, die het ook doen zal.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN

VAN

NAHUM

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK VAN DE PROFEET NAHUM

De naam van deze profeet betekent Trooster; want het was een last, aan alle profetie gegeven: Troost, troost Mijn volk; en ook deze profeet, hoewel hij geheel opgaat in de voorspelling van de verwoesting van Ninevé, die vol verschrikking is voor de Assyriërs, is zelfs daarin een trooster voor de tien stammen van Israël's, die nu waarschijnlijk kort geleden gevankelijk naar Assyrië waren gevoerd.

Het is zeer onzeker in welken tijd hij leefde en profeteerde, maar het is hoogst waarschijnlijk, dat hij in de tijd van Hizkia leefde, en tegen Ninevé profeteerde, na de gevankelijke wegvoering van Israël door de koning van Assyrië, die plaats had in het negende jaar van Hizkia, en voor Sanheribs inval in Juda in het veertiende jaar van Hizkia, want op dien aanval en zijne mislukking heeft het eerste hoofdstuk, naar men onderstelt, betrekking; en het is waarschijnlijk, dat zij kort daarvoor uitgesproken werd tot bemoediging van Gods volk in dien tijd van vertreding en benauwdheid.

Het is een gissing van de geleerden Huetius, dat de twee andere hoofdstukken van dit boek enige jaren later door Nahum geschreven zijn, misschien onder de regering van Manasse, en in dien tijd plaatsen de Joodse tijdtafels hem, iets dichter bij de tijd, dat Ninevé veroverd werd, en het Assyrische rijk door Cyaxares en Nebukadnezar vernietigd, enigen tijd voor de eerste gevankelijke wegvoering van Juda. Het is waarschijnlijk, dat Nahum mondeling vele dingen betreffende Israël en Juda profeteerde, zoals zeker is, dat Jona deed, 2 Koningen 14:25, hoewel wij van geen van beiden enig geschrift hebben behalve wat op Ninevé betrekking heeft, waarvan wij, hoewel het een grote en oude stad was, toch waarschijnlijk nimmer iets in de Heilige Schrift gelezen zouden hebben, als het Israël Gods er geen belang bij had gehad.

HOOFDSTUK 1

1 De last van Nineve. Het boek des gezichts van Nahum, de Elkosiet. 2 Een ijverig God en een wreker is de HEERE, een wreker is de HEERE, en zeer grimmig; een wreker is de HEERE aan Zijn wederpartijders, en Hij behoudt de toorn Zijn vijanden. 3 De HEERE is lankmoedig, doch van grote kracht, en Hij houdt de schuldige geenszins onschuldig. Des HEEREN weg is in wervelwind, en in storm, en de wolken zijn het stof Zijner voeten. 4 Hij scheldt de zee, en maakt ze droog, en Hij verdroogt alle rivieren; Basan en Karmel kwelen, ook kweelt de bloem van Libanon. 5 De bergen beven voor Hem, en de heuvelen versmelten; en de aarde licht zich op voor Zijn aangezicht, en de wereld, en allen, die daarin wonen. 6 Wie zal voor Zijn gramschap staan, en wie zal voor de hittigheid Zijns toorns bestaan? Zijn grimmigheid is uitgestort als vuur, en de rotsstenen worden van Hem vermorzeld. 7 De HEERE is goed, Hij is ter sterkte in de dag der benauwdheid, en Hij kent hen, die op Hem betrouwen. 8 En met een doorgaanden vloed zal Hij haar plaats te niet maken; en duisternis zal Zijn vijanden vervolgen. 9 Wat denkt gijlieden tegen de HEERE? Hij zal zelf een voleinding maken; de benauwdheid zal niet tweemaal op rijzen. 10 Dewijl zij in elkander gevlochten zijn als doornen, en dronken zijn, gelijk zij plegen dronken te zijn, zo worden zij volkomen verteerd, als een dorre stoppel. 11 Van u is een uitgegaan, die kwaad denkt tegen de HEERE, een Belialsraadsman. 12 Alzo zegt de HEERE: Zijn zij voorspoedig, en alzo velen, alzo zullen zij ook geschoren worden, en hij zal doorgaan; Ik heb u wel gedrukt, maar Ik zal u niet meer drukken. 13 Maar nu zal Ik zijn juk van u breken, en zal uw banden verscheuren. 14 Doch tegen u heeft de HEERE bevolen, dat ervan uw naam niemand meer gezaaid zal worden; uit het huis uws gods zal Ik uitroeien de gesneden en gegoten beelden; Ik zal u daar een graf maken, als gij zult veracht zijn geworden. 15 Ziet op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschapt, die vrede doet horen; vier uw vierdagen, o Juda! betaal uw geloften; want de Belials-man zal voortaan niet meer door u doorgaan, hij is gans uitgeroeid.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. De titel van het boek vers 1.
II. Een grootse openbaring van de heerlijkheid Gods in een vermenging van toorn en rechtvaardigheid tegen de goddelozen, en van barmhartigheid en genade jegens Zijn volk en een ten toon spreiden van Zijn majesteit en macht in beide, vers 2-8.
III. Een bijzondere toepassing hiervan, naar de mening van de meeste uitleggers, op de vernietiging van Sanherib en het Assyrische leger, toen zij Jeruzalem belegerden, wat een zeer merkwaardig en luisterrijk voorbeeld was van de macht van beide, Gods rechtvaardigheid en Zijn barmhartigheid en groten schrik gaf aan Zijn vijanden en bemoediging aan Zijn getrouwe knechten, vers 9-16.

Nahum 1:15
Deze titel richt onze aandacht,
1. Op de grote stad, tegen welke het woord des Heeren hier uitgaat, het is de last van Ninevé, niet alleen een profetie en een gewichtige profetie, maar een, die een last is voor Ninevé, een molensteen aan zijn hals. Ninevé was de plaats, waar het om ging en het Assyrische rijk, waarvan het de koninklijke zetel was. Ongeveer honderd jaar hiervoor had Jona in Gods naam de spoedige verwoesting van deze grote stad voorspeld, maar toen hadden de Ninevieten berouw en bleven gespaard, en dat besluit werd niet uitgevoerd. De Ninevieten zagen toen duidelijk hoezeer het in hun voordeel was zich te bekeren van hun boze weg, het was de redding van hun stad, en toch keerden zij spoedig daarna daartoe terug, het werd er goddelozer dan ooit, het werd een bloedige stad, vol leugen en verscheuring. Zij hadden berouw van hun berouw, keerden als de hond tot zijn uitbraaksel terug, en werden tenslotte erger dan zij ooit geweest waren. Toen zond God hun niet deze profeet, zoals Jona, maar deze profetie, om hun hun vonnis voor te lezen, dat nu onherroepelijk was. Het uitstel wordt geen afstel, als men niet volhardt in zijn berouw. Als men zich afkeert van het goede dat men begonnen is te doen, heeft men niets anders te verwachten dan dat God zich afkeert van de gunst, die Hij begonnen is te bewijzen, Jeremia 18:10.

2. Op de arme profeet, door wie het woord des Heeren hier overgebracht wordt: Het is het boek van het gezicht van Nahum, de Elkosiet. De last van Ninevé was wat de profeet klaarlijk voorzag, want het was zijn gezicht en wat hij op schrift stelde, want het is het boek des gezichts, opdat, als hij heengegaan was, de gebeurtenissen vergeleken konden worden met de voorspelling en die bevestigen. Al wat wij van de profeet zelf vernemen is, dat hij een Elkosiet was, van de stad Elkes, of Elcos, die, zoals Jerome zegt, in Galilea lag. Sommigen merken op, dat de Schrift gewoonlijk weinig zegt van de profeten zelf, opdat ons geloof niet zal steunen op hun gezag, maar op dat van de gezegende Geest, door wie hun profetieën ingegeven worden. Ninevé kent God niet, weet niet, dat God met haar twist, en daarom wordt haar hier gezegd welk een God Hij is, en het is goed voor ons allen om in ‘t geloof te letten op wat hier van Hem gezegd wordt, hetgeen vol is van verschrikking voor de goddeloze en van troost voor goede mensen, want deze heerlijke beschrijving van de ouverein van de wereld heeft evenals de kolom van duisternis en licht, een lichte zijde aan de kant van Israël en een duistere zijde aan de kant van de Egyptenaars. Een ieder neme zijn deel er van, zondaars mogen het lezen, heiligen mogen het lezen en triomferen. De toorn van God wordt hier van de hemel geopenbaard tegen Zijn vijanden, Zijn gunst en genade worden hier verzekerd aan Zijn getrouwe, gehoorzame onderdanen, en Zijn almacht in beide, die Zijn toorn zeer verschrikkelijk en Zijn gunst begeerlijk maakt.

I. Hij is een God van onbuigzame rechtvaardigheid, een ijverig God, die wraak wil nemen op Zijn vijanden, Ninevé moet dat weten en voor Hem beven. Hun afgoden zijn dingen van geen betekenis, er is niets geduchts in hen. Maar de God van Israël moet grotelijks gevreesd worden, want
1. Hij gevoelt wraakzucht over de beledigingen en onwaardige behandeling, Hem aangedaan door degenen, die Zijn bestaan ontkennen en al Zijn volmaaktheden die andere goden als Zijn mededingers eren, Zijn wetten vernietigen, Zijn handelingen aan kritiek onderwerpen, Zijn woord bespotten, of Zijn volk mishandelden. De zodanigen moeten weten, dat JHWH, de enig levende en ware God, een naijverig God is, en een Wreker, Hij ijvert voor Zijn eigen eer in zake van Zijn eredienst, en wil geen mededinger dulden, Hij ijvert voor de troost van Zijn vereerders, Hij ijvert over Zijn land, Joël 2:18, en wil niet, dat dat onrecht aangedaan wordt. Hij is een Wreker en Hij is zeer grimmig, Hij heeft grimmigheid, zo staat er, niet, zoals een mens ze heeft, in wie het een redeloze hartstocht is, zo zegt Hij: "Grimmigheid is bij Mij niet." Jesaja 27: 4, maar hij heeft ze op zo'n wijze als de rechtvaardige God toekomt, om aan Zijn rechtvaardigheid een scherpe kant te geven en om haar schrikwekkender te maken voor hen, die ze anders niet zouden ontzien. Hij is Heere des toorns dat is de Hebreeuwse uitdrukking voor het Hollandse woord: Hij is zeer grimmig, Hij heeft toorn, maar Hij heeft die onder Zijn beheer en ter beschikking van Zijn wil. Onze toorn is vaak Heere over ons, als degene, die zijn geest niet weerhouden kan, maar God is altijd Heere van Zijn toorn en weegt er een pad voor Psalm 78: 50.

2. Hij besluit, af te rekenen met degenen, die Hem die hoon aandoen. "Ons wordt hier gezegd, niet alleen, dat Hij een Wreker is, maar dat Hij een Wreker is van Zijn wederpartijders, Hij heeft gezegd, dat Hij zich op hen wreken zal, Hij heeft het gezworen, " Deuteronomium 22: 40, 41. Wie ook Zijn tegenstanders en vijanden onder de mensen zijn, Hij zal hun Zijn wraak doen gevoelen, en hoewel het vonnis tegen Zijn vijanden niet spoedig wordt uitgevoerd, toch bewaart Hij Zijn toorn voor hen en bewaart hen voor de dag van Zijn toorn. Tegen Zijn eigen volk, dat berouw heeft en zich voor Hem vernedert, zal Hij niet eeuwig toornen, maar aan Zijn vijanden zal Hij Zijn toorn altijd koelen. Hij houdt de schuldige geenszins onschuldig, die zondigt en er bij blijft en geen berouw heeft, vers 3. Zij gaan hun God goddeloselijk af, die weggaan en niet terugkeren, Psalm 18:21, en deze zal Hij niet onschuldig houden. Nederige smekelingen zullen bevinden, dat Hij genadig is, maar onbeschaamde bedelaars zullen bevinden, dat Hij niet gemakkelijk is, of dat de deur van de genade voor een luid, maar laat: Heere, Heer! geopend zal worden. Deze openbaring van de toorn Gods tegen Zijn vijanden wordt toegepast op Ninevé, vers 8, en moet door allen, die in hun overtredingen blijven, op hen zelf toegepast worden: Met een doorgaande vloed zal Hij haar plaats te niet maken. Het leger van de Chaldeeën zal het land van de Assyriërs overstromen en geheel verwoesten. Als Gods oordelen met een opdracht komen, zijn zij als een zondvloed voor welk volk ook, die zij niet kunnen keren en wie zij geen tegenstand kunnen bieden. "Duisternis zal Zijn vijanden vervolgen, schrik en benauwdheid zal hen volgen, waarheen zij ook gaan zal hen vervolgen in de buitenste duisternis, indien zij de hen vervolgende duisternis menen te ontvlieden, zullen zij vallen in die, welke voor hen is."

II. Hij is een God van onweerstaanbare macht en in staat met Zijn vijanden af te rekenen, hoevelen, hoe machtig, hoe stout zij ook zijn. Hij is van grote kracht, vers 3, en daarom is het goed voor ons Hem tot vriend, en ongelukkig Hem tot vijand te hebben.
1. Hier wordt de macht van God bevestigd en bewezen door verschillende voorbeelden ervan in het rijk van de natuur, waar zij altijd haar zichtbare werkingen vinden in de gewone loop van de natuur, en soms in de verrassende veranderingen in die loop.

a. Als wij naar boven zien, zullen wij daar de bewijzen van Zijn macht vinden, want Zijn weg is in wervelwind en storm. Waarheen God gaat, voert Hij de wervelwind en storm met zich, tot schrik van Zijn vijanden, Psalm 18: 9, enz. En waar een wervelwind en storm is, heeft God macht er over, Hij gebiedt er over en vindt Zijn weg daardoor, waarmee Hij Zijn doel bereikt. Hij sprak tot Job uit de wervelwind, en ook de stormwind doet Zijn woord. Zijn weg is in de wervelwind, dat wil zeggen: niemand bemerkt Hem, en de weg van Zijn leidingen is voor ons ondoorgrondelijk, zoals geschreven is: "Zijn weg is in de zee. De wolken zijn het stof van Zijn voeten, Hij betreedt ze, wandelt er op, doet ze stijgen, als het Hem behaagt, zoals iemand met zijn voeten een stofwolk opwerpt". Het is alleen door toelating, of liever door overweldiging dat de duivel de vorst van de macht van de lucht is, want die macht is in Gods hand.
b. Als Wij het oog slaan op de grote afgrond, bevinden wij, dat de zee van Hem is, want Hij heeft ze gemaakt, want, als het Hem behaagt, scheldt Hij de zee en maakt ze droog, door alle rivieren te verdrogen, waardoor zij onophoudelijk gevoed wordt. Hij gaf die bewijzen van Zijn macht, toen Hij de Rode Zee en de Jordaan vaneen scheidde en Hij kan datzelfde weer doen, als het Hem behaagt.
c. Als wij om ons heen zien op deze aarde, vinden wij bewijzen van Zijn macht, als, door overmatige zomerhitte en droogte of door de koude en vorst van de winter, Basan en Karmel kwijnen en de bloem van Libanon kwijnt, als de schoonste en de sterkste bloem verdort. Zijn macht wordt dikwijls gezien in aardbevingen, die de bergen doen schudden, vers 5, de heuvels smelten en vlak worden. Als het Hem behaagt, wordt de aarde voor Zijn aangezicht verbrand door de schroeiende hitte van de zon en Hij kan ze verbranden met vuur van de hemel, zoals Sodom, en in het laatste van de dagen zal Hij de wereld verbranden en allen, die daarin wonen. De aarde en alle werken, die daarin zijn, zullen verbranden. Zo groot is de Heere en van grote kracht.

2. Dit is in ‘t bijzonder toepasselijk op Zijn toorn. Als God een almachtig God is, mogen wij daaruit afleiden, vers 6: Wie zal voor zijn gramschap staan? De Ninevieten hadden eens bevonden, dat God lankmoedig is, zoals hij zegt in vers 3, en waren misschien hoogmoedig geworden op de genade, die zij toen ondervonden hadden, en meenden, dat zij stout mochten zijn tegenover Hem, maar zij zullen bevinden, dat Hij zowel rechtvaardig en ijverig als barmhartig en genadig is, en dat, als Hij de rechtvaardigheid van Zijn toorn bewezen heeft, Hij vervolgens de kracht ervan doet ondervinden, en, dat Zijn vijanden volstrekt onbekwaam zijn met Hem te twisten. Tevergeefs is het, als de sterkste en stoutmoedigste van de zondaars zich staande denken te kunnen houden tegen de kracht van Gods toorn.

A. Ziehier, hoe God een verterend vuur, verschrikkelijk en machtig is. Hier is Zijn verontwaardiging tegen de zonde, en Zijn grimmige toorn, "Zijn grimmigheid is uitgestort, niet als water, maar als vuur, als het vuur en de zwavel, die op Sodom regenden", Psalm 11: 6. De hel is de grimmigheid van Gods toorn, Openbaring 16:19. Gods toorn is zo grimmig, dat hij alles voor zich verwerpt: "De rotsstenen worden van Hem vermorzeld, hoewel zij onbreekbaar schijnen. Rotsen zijn soms gescheurd door het uitbreken van onderaards vuur, hetwelk een flauwe overeenkomst heeft met Gods toorn tegen de zondaars, wier hart van steen is, want niemand heeft ooit zijn hart tegen Hem verhard en is voorspoedig geweest."

B. Ziehier, hoe de zondaars als stoppels voor het vuur zijn, zwak en machteloos, en volstrekt niet bestand tegen de toorn van God.
a. Zij zijn in de verste verte niet in staat die te verdragen, te weerstaan en de slagen ervan af te weren: "Wie zal voor Zijn gramschap bestaan?" De hoogmoedigste en vermetelste zondaar niet, de wereld van de goddelozen niet, neen zelfs de engelen, die zondigden niet.

b. Zij zijn volkomen onbekwaam om die te verdragen, om de moed niet te verliezen, en hun tevredenheid te behouden: "Wie zal voor de hittigheid van Zijn toorn bestaan? Hij is onweerstaanbaar en onverdraaglijk". Sommige gevolgen van Gods misnoegen in deze wereld kan men verdragen maar wie kan de hittigheid van Zijn toorn verdragen, als hij de ziel rechtstreeks aangrijpt? Laat ons daarom voor de Heere vrezen, beroerd zijn en niet zondigen.

III. Hij is een God van oneindige barmhartigheid en te midden van Zijn toorn gedenkt Hij Zijn genade. De zondaren te Sion moeten verschrikt zijn, die steeds in hun overtredingen blijven, maar die op God betrouwen moeten niet voor Hem beven, Want
1. Hij is lankmoedig, vers 3, niet licht tot toorn verwekt, maar altijd bereid om genade te bewijzen hun, die Hem gehoond hebben, en, op hun berouw hen in genade aan te nemen.

2. Als Zijn gramschap tegen de goddeloze losgebarsten is, draagt Hij zorg voor de veiligheid en vertroosting van Zijn eigen volk, vers 7: De Heere is goed voor degenen, die zelf goed zijn, en voor hen is Hij een sterkte ten dage van de benauwdheid. Dezelfde almacht, die de schrik en de vernietiging van de goddeloze is, is de bescherming en vervulling van Zijn eigen volk, Hij is in staat beide te redden en te vernietigen. In dagen van algemene benauwdheid, als Gods oordelen op de aarde zijn, alles verwoestende, is Hij een sterke plaats voor degenen, die zich door het geloof onder Zijn bescherming stellen, voor degenen, die op hem betrouwen, op de weg van hun plicht, die een leven leiden van afhankelijkheid van en aanhankelijkheid aan Hem, Hij kent hen, Hij erkent hen als de Zijnen, Hij neemt kennis van hun lot, weet, wat het beste voor hen is, en wat het meest krachtdadige middel is om hen te helpen. Zij zijn misschien onbekend en onbemerkt op de wereld, maar de Heere kent hen, Psalm 1: 6. Deze verzen schijnen te wijzen op de vernietiging van het leger van de Assyriërs onder Sanherib, wat men gerust als een deel van de last van Ninevé kan beschouwen, de hoofdstad van het Assyrische rijk, en als een onderpand van de verwoesting van Ninevé zelf, ongeveer honderd jaar later, het was een gebeurtenis, waarvan Jesaja veel sprak, van wie deze profeet waarschijnlijk een tijdgenoot was. Ziehier,

I. De grote ergernis, die de Assyriërs God gaven, de rechtvaardige en ijverige God, waarom Hij, hoewel lankmoedig, wraak zou nemen, vers 11: Van u is een uitgegaan, die kwaad denkt tegen de Heere -Sanherib en zijn woordvoerder Rabsake. Zij stelden een boze brief op, en een boze rede, niet alleen tegen Hizkia en zijn volk, maar tegen God zelf daar zij Hem op een lijn stelden met de goden van de heidenen, en Hem niet in staat rekenden Zijn aanbidders te beschermen, Zijn volk de raad gaven geen vertrouwen in Hem te stellen, en hen aanspoorden zich liever onder bescherming te stellen van de grote koning, de koning van Assyrië. Zij stelden het voor, alsof Jeruzalem niet meer de stad des Heeren, de heilige stad was. Deze, machtige, daar houdt hij zich ten minste voor, die van Ninevé is uitgegaan, die kwaad dacht tegen de Heere brengt deze last op Ninevé. Nimmer werd de heerlijke Majesteit des hemels en van de aarde, meer vermetel meer godslasterlijk gehoond dan te die tijde door Sanherib. "Hij was een Belialsraadsman, die hen ried te wanhopen aan Gods bescherming, en zich over te geven aan de koning van Assyrië, en hun wantrouwen trachtte in te boezemen in Hizkia's bescherming, " Jesaja 36: 7, deze Belialsraadsman doet hij hier verwijten, vers 9: "Wat denkt gij tegen de Heer? Wat is het toch dwaas en goddeloos van u tegen de Heere samen te spannen, alsof gij wijzer zijt dan de goddelijke wijsheid en machtiger dan de Almacht zelf!" Er wordt heel wat gedacht door de poorten van de hel tegen de Heere en tegen de belangen van Zijn koninkrijk in deze wereld maar het zal ijdel blijken, Psalm 2:1, 2. "Die in de hemel zit, zal lachen om de gedachten van de wijzen in hun eigen ogen tegen Hem en zal hun raad teniet doen."

II. De grote verwoesting, die God daarom over hen brengen zou, niet terstond over het hele rijk, zijn ondergang werd uitgesteld totdat de maat van zijn ongerechtigheid vol was, maar 1. Voor het leger, God zal daarmee een voleinding maken, het zal volkomen afgesneden en vernietigd worden met één slag, een noodlottige slag van de engel des verderfs zal hen dood ter aarde doen vellen op de plaats zelf, de benauwdheid zal niet tweemaal oprijzen, want het zal niet nodig zijn. Over sommige zondaars brengt God een haastig verderf, het is ineens met hen afgelopen. Wij hebben reden om te denken, dat het Assyrische leger grotendeels met dezelfde geest bezield. was, en dezelfde taal sprak als hun aanvoerder en nu zou God ze straffen, al spraken zij dan ook, naar dat zij geleerd hadden, en het zal blijken, dat zij zich strafbaar hebben gemaakt voor de goddelijke toorn door hun eigen daden en handelingen vers 10.

a. Zij zijn als doornen, die elkander verwarren, en in elkander gevlochten zijn. Zij maken elkaar slechter en stoken elkander op tegen God en Zijn Israël, zij verharden elkanders harten, en sterken elkanders handen, in hun goddeloosheid, en daarom zal God met hen doen, zoals de landman met de doornen doet, die hij niet ontwarren kan, hij doet ze tezamen in het vuur.

b. Zij zijn dronken, dronken van toorn en woede, en zodanige als zij zullen onherroepelijk ter neergeworpen en vernietigd worden. Zij zullen zijn als dronkaards, verdwaasd tot hun verderf, zij zullen struikelen en vallen, en zichzelf tot een zwaard zijn, en te recht bespot worden.

c. Zij zullen verteerd worden als een dorre stoppel, die onweerstaanbaar en onherstelbaar door de vlammen verteerd wordt. De oordelen Gods zijn als een verterend vuur voor degenen, die zich als stoppelen daarvoor maken. Wederom wordt ten aanzien van dit grote leger gedreigd, vers 12, dat, al zijn zij voorspoedig en alzo velen, zeer voorspoedig en niet bevreesd voor uitvallen van de belegerden, omdat zij velen zijn, zij toch alzo ook zullen geschoten worden, of zeker afgesneden als gras en koren afgesneden worden, met een weinig moeite, als Hij door zal gaan, namelijk de engel van het verderf, die in last heeft hen af te snijden. De voorspoed van zondaars en hun vertrouwen op eigen kracht, zijn dikwijls de voortekenen van naderend verderf.

2. Op de koning. Hij dacht kwaad tegen de Heere, en zou hij ontsnappen? Neen, vers 14 Tegen u heeft de Heere bevolen, het besluit is afgekondigd, dat ervan uw naam niemand meer zal gezaaid worden, dat uw gedachtenis vergaan zal, dat ervan u niet meer zal gesproken worden, als vroeger, en dat het gerucht van uw grote daden op de vleugelen van de faam niet meer verbreid en met haar trompet niet meer uitgebazuind zal worden. Omdat Sanheribs zoon koning werd in zijn plaats, menen sommigen, dat dit wijst op de vernietiging van het Assyrische rijk niet lang daarna. Die kwaad denken tegen de Heere brengen haastig kwaad over zichzelf, hun geslacht en hun belangen, en maken hun eigen naam te schande door Zijn naam niet te eren.

Verder wordt gedreigd,

a. Dat de beelden, die hij diende, uit hun tempel afgesneden zouden worden, "de gesnedene en gegoten beelden uit het huis van zijn god, wat, zoals sommigen menen, vervuld werd, toen Sanherib gedood werd door twee van zijn zonen, als hij in het huis van Nisroch, zijn god, zich neerboog door welke wrede vadermoord de tempel verontreinigd was". Daarom mogen wij veronderstellen, dat hij buiten gebruik werd gesteld, en de beelden er uit weggenomen werden, daar hun aanbidders zich daar niet meer vertoonden. Of, het kan ook meer algemeen opgevat worden als de volkomen verwoesting van Assyrië, het leger van de vijand zal alles verwoesten, en zelfs de beelden van hun goden niet sparen, waardoor God hun wilde beduiden, dat hun afgoderij een van de redenen was, waarom Hij een twist met hen had.

b. Dat Sanheribs graf daar zal zijn, sommigen denken in het huis van zijn god, daar is hij gedood en daar zal hij begraven worden, want hij is veracht, dit is zijn eeuwig brandmerk, dat hij zijn deel aan de natuurlijke liefde van zijn eigen kinderen zover verloren had, dat twee

ervan hem vermoordden. Of, er kan mee bedoeld zijn de schandelijke val van het Assyrische rijk zelf, op welks puinhopen dat van Babel opgericht werd. Welk een tumult er ontstond bij de val van die eens zo geduchte staat, die nu zo veracht was, is uitvoerig beschreven, Ezechiël 31:3, 11, 15, 16. Die zichzelf verachtelijk maken door schandelijke zonden, zal God verachtelijk maken door smadelijke straffen.

III. De grote verlossing, die God hierdoor werken zou voor Zijn eigen volk en de stad, die naar Zijn naam genoemd was. Het verderf van de vijanden van de kerk is de verlossing van de kerk, en een zeer grote verlossing was het, die voor Jeruzalem gewrocht werd door de vernietiging van Sanheribs leger.
1. Het beleg zal hierdoor opgeheven worden: "Nu zal Ik zijn juk van u breken, waardoor gij in slavernij gehouden wordt, en zal uw banden verscheuren, waardoor gij gebonden schijnt te zijn aan de toorn van de Assyriërs." Toen dat grote, overwinnende leger door het hele land van Juda zich met geweld vrij kwartier verschafte, en daar naar welgevallen leefde, was het op hen als een juk en als banden. Toen Jeruzalem belegerd werd, was het er als ‘t ware door gebonden en geboeid, maar, toen de engel des verderfs zijn werk gedaan had, waren Jeruzalems banden verscheurd, en het was opnieuw vrijgemaakt. Dit was een beeld van de grote verlossing, waardoor het Jeruzalem, dat boven is, vrijgemaakt is, in waarheid vrijgemaakt is.

2. De vijand zal zo verzwakt en ontmoedigd zijn, dat hij een dergelijke poging niet herhalen zal en het doel van deze benauwing zal door Gods genade zo volkomen bereikt zijn, dat er geen reden meer zal zijn voor zulk een strenge kastijding.
a. God zal Jeruzalem niet opnieuw beproeven, "Zijn toorn is afgewend en Hij zegt: Het is genoeg, want door deze schrik heeft Hij een einde gemaakt van al Zijn werk op de berg Sion" Jesaja 10:12, en daarom, "Al heb Ik u wel gedrukt, zal Ik u niet meer dekken, het bittere geneesmiddel zal niet meer voorgeschreven worden, tenzij het nodig is en de toestand van de patiënt het eist, want God plaagt niet van harte."
b. De vijand zal Jeruzalem niet meer durven aanvallen, vers 15: De Belialsman zal voortaan niet meer door u doorgaan, zoals hij gedaan heeft, om alles te verwoesten, want hij is gans uitgeroeid en machteloos. Zijn leger is afgesneden, zijn moed is afgesneden, en tenslotte is hij zelf afgesneden.

3. Het bericht van deze grote verlossing zal bekend gemaakt en met overvloedige vreugde door het hele koninkrijk worden bekend gemaakt, vers 15. Zolang Sanherib de overhand had en alles veroverde, bracht iedere dag slecht nieuws, maar nu, zie op de bergen de voeten van degene, die het goede boodschap", de voeten van de Evangelist, van verre wordt hij reeds gezien op de bergen, terwijl hij zich haast, zo snel als zijn voeten hem dragen kunnen, en nog eens, welk een liefelijk gezicht is het, een bode des vredes te zien, nadat wij zoveel Jobsboden gezien hebben! Wij vinden, dat deze woorden door een ander profeet gebruikt worden om de genade van de verlossing van het volk van God uit Babel, Jesaja 52: 7, toe te lichten. Niet, dat de een profeet dat woord van de ander gestolen heeft, zoals die profeten deden, Jeremia 23:30, maar, sprekende door dezelfde Geest, maakten zij dikwijls gebruik van dezelfde uitdrukkingen, en dat gebruik is nuttig voor dominees om hun instemming te betuigen met gezonde waarheden, 1 Timotheüs 6:3, door dezelfde gezonde woorden te gebruiken, 2 Timotheüs 1:13. Deze woorden worden ook aangehaald door de apostel, beide uit Jesaja en Nahum, en toegepast op de grote verlossing, voor ons gewrocht door onze Heere Jezus, en de verkondiging daarvan aan de wereld door het eeuwig Evangelie, Romeinen 10:15. "De dienaren van Christus zijn die boodschappers van goede tijding, die vrede door Jezus Christus prediken". Hoe lieflijk zijn de voeten van die boodschappers! Hoe welkom is hun boodschap

aan hen, die hun ellende en gevaar vanwege de zonde zien! En hij, die deze goede tijding brengt, brengt tevens een oproeping aan Juda, om zijn vierdagen te vieren en zijn geloften te betalen.Gedurende de tijd van benauwdheid,

a. Waren de gewone feesten verzuimd. "Inter arma silent leges" -De stem van de wet is onhoorbaar onder het wapengekletter. Zolang Jeruzalem door legers omsingeld was, kon men niet daarheen opgaan om te aanbidden, maar nu het beleg is opgeheven, moeten zij terugkeren tot de viering van hun feesten, en de feesten des Heeren zullen dubbel aangenaam zijn voor het volk van God, nu zij enige tijd verstoken zijn geweest van dat voorrecht en God hun genadiglijk de gelegenheid teruggeeft, want zij hebben de waarde van zulke gunsten geleerd door het gemis er van.

b. Zij hadden geloften gedaan aan God, dat, als Hij hen uit deze benauwdheid verloste, zij iets buitengewoons in Zijn dienst zonden doen, tot Zijn eer, en nu die verlossing gewrocht is, worden zij opgeroepen om hun geloften te betalen, de belofte, die zij toen gedaan hadden, moet nu nagekomen worden, " want het is beter, dat gij niet belooft, dan dat gij belooft en niet betaalt." En die woorden: De Belialsman zal door u niet meer doorgaan, kunnen beschouwd worden als een belofte van de voltooiing van het goede werk van de hervorming, dat Hizkia begonnen was, de goddelozen zullen niet meer, als weleer, overal wandelen, maar zij zullen afgesneden worden, en de verijdeling van de aanslagen van de goddeloze vijanden buiten, is inderdaad een gunst voor een volk, als zij gepaard gaat met het bedwang en de verbetering van de goddelozen binnen, die zijn gevaarlijkste vijanden zijn.

HOOFDSTUK 2

1 De verstrooier trekt tegen uw aangezicht op, bewaar de vesting; bezichtig de weg; sterk de lenden, versterk de kracht zeer. 2 Want de HEERE heeft de hovaardij Jakobs afgewend, gelijk de hovaardij Israëls; want de ledigmakers hebben ze ledig gemaakt, en zij hebben hun wijnranken verdorven. 3 De schilden zijner helden zijn rood gemaakt, de kloeke mannen zijn scharlakenvervig; de wagens zijn in het vuur der fakkelen, ten dage als hij zich bereidt; en de spiesen worden geschud. 4 De wagens razen door de wijken, zij lopen ginds en weder op de straten; hun gedaanten zijn als der fakkelen, zij lopen door elkander heen als de bliksemen. 5 Hij zal aan zijn voortreffelijken gedenken, doch zij zullen struikelen in hun tochten; zij zullen haasten naar hun muur, als het beschutsel vaardig zal wezen. 6 De poorten der rivieren zullen geopend worden, en het paleis zal versmelten. 7 En Huzab zal gevankelijk weggevoerd worden, men zal haar heten voortgaan; en haar maagden zullen haar geleiden, als met een stem der duiven, trommelende op haar harten. 8 Nineve is wel als een watervijver, van de dagen af dat zij geweest is, doch zij zullen vluchten. Staat, staat! zal men roepen, maar niemand zal omzien. 9 Rooft zilver, rooft goud, want er is geen einde des voorraads, der heerlijkheid van allerlei gewenste vaten. 10 Zij is geledigd, ja, uitgeledigd, uitgeput, en haar hart versmelt, en de knieen schudden, en in al de lenden is smart, en hun aller aangezichten betrekken, als een pot. 11 Waar is nu de woning der leeuwen, en die weide der jonge leeuwen? Alwaar de leeuw, de oude leeuw, en het leeuwenwelp wandelde, en er was niemand, die hen verschrikte. 12 De leeuw, die genoeg roofde voor zijn welpen, en worgde voor zijn oude leeuwinnen, die zijn holen vervulde met roof, en zijn woningen met het geroofde. 13 Ziet, Ik wil aan u, spreekt de HEERE der heirscharen, en Ik zal haar wagenen in rook verbranden, en het zwaard zal uw jonge leeuwen verteren, en Ik zal uw roof uitroeien van de aarde, en de stem uwer gezanten zal niet meer gehoord worden.

Wij naderen nu tot Ninevé, die grote stad, zij liet zich niet waarschuwen door de vernietiging van haar legers en de val van haar koning, en daarom sinds zij volhardt in haar vijandschap tegen God moet zij verwachten, dat Hij zal voortgaan met haar te twisten. Hier wordt voorspeld,

I. De nadering van de vijand. die Ninevé zou verwoesten. en de schrik van zijn militaire voorbereidselen vers 1-5.
II. De inneming van de stad, vers 6.
III. De gevangenneming van de koningin de vlucht van de inwoners, de overmeestering van al haar rijkdom en de grote ontsteltenis, waarin zij zijn zou, vers 7-10.
IV. Dit alles wordt nagespeurd tot in de bronnen-hun zonde tegen God, en Gods optreden tegen hen, vers 11-13. Dit alles werd vervuld, toen Nebukadnezar, in het eerste jaar van zijn regering, in vereniging met Cyaxares, of Ahasveros, koning van de Meden, Ninevé veroverde, en zich meester maakte van het Assyrische rijk.

Nahum 2:1-13

Hier is,
1. Een bericht van oorlog, naar Ninevé gezonden, vers 1. De profeet spreekt ervan als op handen, want hij is niet twijfelachtig noch veraf: "Zie om u heen, en zie, De verstrooier trekt tegen uw aangezicht op. Nebukadnezar, die bekend staat als verstrooier, en als zodanig nog meer bekend worden zal, begint met u en zal u verspreiden en verstrooien." Babel wordt "de kamer van de ganse aarde genoemd", Jeremia 50:23. De aanval van Nebukadnezar op Ninevé is openlijk, stout en vermetel: "Hij trekt tegen uw aangezicht op, en spreekt zijn bedoeling uit om u te verderven, en daarom te wapen, o Ninevé, bewaar de vesting, verdedig uw torens en magazijnen, bezichtig de weg, zet wachten uit op alle toegangswegen tot de stad, strek de lendenen, spreek uw soldaten moed in, beziel u zelf en hen, versterk de kracht zeer, zoals steden doen, wanneer een vijand tegen hen oprukt", dit is ironisch bedoeld: "doe uw uiterste best, toch zult gij niet in staat zijn de slag van dit oordeel te ontwijken, want er is geen raad of sterkte tegen de Heer."

II. De uitvaardiging van een manifest, dat de redenen voor de oorlog behelst, vers 2: De Heere heeft de hovaardij Jakobs afgewend gelijk de hovaardij Israëls, dit wil zeggen:
1. De Assyriërs hebben Jakob mishandeld hebben hen vernederd en gekweld, de twee stammen, zowel als Israël, de tien stammen hebben ze ledig gemaakt en hun wijnranken verdorven. Hierover zal God met hen afrekenen, hoewel dat lang geleden gebeurd is, zal nu met dat koninkrijk, en met Ninevé, de hoofdstad, afgerekend worden. Gods twist met hen is om het geweld begaan, aan Jakob. Of,
2. God staat op ‘t punt om, door middel van Nebukadnezar, de hovaardij van Jakob af te wenden door de gevangenschap van de twee stammen, zoals Hij de hovaardij van Israël afwendde door hun gevangenschap, Hij heeft het gedaan, Hij heeft besloten het te doen, om plunderaars over hen te brengen, en de vijand, die het doen zal, moet met Ninevé beginnen, en dat eerst ten onder brengen, en zijn trots vernederen. God heeft het oog op trotse steden en vernedert ze, ook die Hem het naast zijn. Samaria is vernederd, en Jeruzalem zal vernederd worden, en hun trots verbroken, en zal Ninevé, die trotse stad, niet ook vernederd worden? Plunderaars hebben de steden leeg gemaakt, en de wijnranken verdorven in het land van Jakob en Israël, en zal dan niet de hovaardij van Ninevé evenzeer afgewend worden?

III. Een bijzonder verhaal van de schrik, die het invallende leger tegen Ninevé mee zal brengen, alles zal er toe bijdragen om het geducht te maken.
1. De schilden van zijn helden zijn rood gemaakt, en hun andere wapens en uitrusting waarschijnlijk ook, alsof zij reeds gekleurd waren door het bloed, dat zij vergoten hadden of daarmee te kennen te geven, dat zij alles over de kling zouden jagen, zij hingen de rode vlag uit, ten teken, dat zij geen kwartier gaven.

2. De kloeke mannen zijn scharlakenvervig, zij hebben niet alleen rode klederen, om het bloedige werk te betekenen, dat zij van plan waren te doen, maar ook een rijke kleding, om de rijkdom van het leger te betekenen, en die is de zenuw van de oorlog.

3. De wagens zijn in het vuur van de fakkelen ten dage als hij zich bereidt als zij naderen zullen zij zich bewegen met de snelheid van de bliksem, de wielen zullen vonken uit de stenen slaan, en de wagenmenners zullen rijden met vlammende drift, zoals Jehu deed. Of zij hadden brandende fakkels bij zich, als zij des nachts naderden, zoals Gideons soldaten fakkels in hun kruiken hadden, beide, om hun eigen weg te verlichten en de vijanden te verschrikken, en onderweg alles in brand te steken.

4. "De pijnbomen worden verschrikkelijk geschud, " dit wil zeggen: de aanzienlijken van Ninevé, die boven de anderen uitsteken, zoals de statige dennen boven het struikgewas, of de zware bomen zullen geschud worden door het geweldige dreunen van de bodem, die dat grote leger zal veroorzaken.

5. De wagens zullen zeer verschrikkelijk zijn, vers 4. Zij razen door de wijken, dat wil zeggen dat de menners driftig zullen rijden, men zou denken, dat de wagens zelf razend waren, zij zullen zo talrijk zijn en met zoveel woede rieden, dat zij zelfs op brede wegen, waar toch ruimte genoeg is, zullen botsen, en deze ijzeren wagens zullen zo blinken, dat zij in de stralen van de zon als fakkelen zullen zijn in de nacht, zij zullen rennen als de bliksemen, zo snel en met zoveel woede. De bevelhebbers van Nebukadnezar worden hier zijn voortreffelijken genoemd, zijn dapperen, in de kanttekening, zijn helden, aan hen zal hij gedenken, hun zal hij opdracht geven zich terstond naar hun post te begeven, want hij is op ‘t punt de strijd te beginnen, hij is besloten terstond te velde te trekken, en de veldtocht te openen met het beleg

van Ninevé. Zijn voortreffelijken zullen gedenken, lezen sommigen, zij zullen denken aan de plichten van hun rang, en de opdracht, die zij ontvangen hebben, en zullen daardoor al hun aandacht op hun werk richten, in die mate, dat zij zullen struikelen in hun tochten, dat zij meer haast zullen maken dan spoed zij struikelen, maar zullen niet vallen, want zij zullen zich haasten naar hun muur, die zij tegen de stad zullen opwerpen, als het beschutsel vaardig zal wezen, dat hen in staat stelt de muur te naderen, en zij zullen het beleg met zoveel kracht en nadruk voortzetten, dat tenslotte de poorten van de rivier zullen geopend worden, vers 6, de poorten van Ninevé, die uitzien op de rivier de Tigris, waaraan Ninevé gebouwd is, zullen het eerst door de vijand doorgebroken, of aan de vijand verraden worden, en door die poorten zullen zij binnenkomen. En dan zal het paleis versmelten, het huis van de koning of het huis van Nisroch, zijn god hetzelfde woord betekent palus en tempel. Als de God des hemels voortgaat met een volk te twisten, dan kunnen noch de paleizen, noch de koningen, noch tempels noch goden hen beschermen of hun schuilplaats verlenen, maar ze moeten allen vallen, onvermijdelijk.

IV. Een voorspelling van de gevolgen hiervan, en het is gemakkelijk te begrijpen hoe treurig die zullen zijn.
1. De koningin zal in handen van de vijand vallen, vers 7: Huzzab zal gevankelijk weggevoerd worden, zij, die gevestigd was, lezen sommigen, die dacht dat zij veilig was, omdat zij verborgen en wel opgesloten was, zal ontdekt worden, zoals in de kanttekening staat, en zal gevankelijk weggevoerd worden, in groter schande dan die van de gewone gevangenen, zij zal met spottende plechtigheid weggevoerd worden. Haar maagden zullen haar geleiden, omdat zij zwak en krachteloos is, niet in staat zulke verschrikkelijke tonelen en zulk een harde behandeling te verdragen, die dubbel hard en verschrikkelijk zijn voor hen, die er niet aan gewend zijn, zij zullen haar gezelschap houden, niet om opgewekt tot haar te spreken en haar te bemoedigen, want zij zullen zelf zuchten en klagen, "als met een stem van de duiven, duiven van de dalen, " Ezechiël 7:16, bekend om haar kirren, Jesaja 38:14, 59, 11. Zij zullen trommelen op haar harten, op haar borst slaan van smart en ergernis, alsof zij op een trom sloegen.

2. De inwoners, hoe talrijk ook, zullen niet in staat zijn de invallers het hoofd te bieden of pal te staan, vers 8: Ninevé is als een watervijver vanouds, vol volks als een vijver vol van water, en water betekent zeer velen, Openbaring 17:15, of als die wateren vol van vis, het was reeds lang daarvoor een volkrijke stad, in Jona's tijd waren er honderd twintig duizend kleine kinderen in, Jona 4:11, en gewoonlijk nemen steden en landen ieder jaar in bevolking toe, maar, hoewel hun zoveel handen voor de dienst des lands ter beschikking staan, toch zullen zij niet in staat zijn elkander moed in te boezemen, maar zij zullen vluchten als lafaards. Hun aanvoerders zullen doen wat zij kunnen om hen te bezielen, zij zullen roepen: "Staat, staat, hebt moed, en wij zullen staande blijven" maar "niemand zal ook maar omzien, zij zullen geen vonkje moed overhouden, maar iedereen zal het voor het wijste houden een gelegenheid te zoeken om te ontkomen, zij zullen niet omzien wie er roept". God kan de sterksten en stoutsten ontmoedigen, in de dag van de benauwdheid, zodat zij niet beantwoorden aan de verwachtingen, maar als een watervijver zijn, waarvan het water opgedroogd en ingedroogd is.

3. De rijkdom van de stad zal een prooi worden, en al haar goederen zullen in handen van de overwinnende vijand vallen, vers 9, zij zullen elkaar aanmoedigen en aansporen om te plunderen op deze wijze: Rooft zilver, rooft goud, zo zullen de officieren de soldaten aansporen van de gelegenheid gebruik te maken, hier is genoeg zilver en goud voor hen, want er is geen einde aan de voorraad van de heerlijkheid van allerlei gewenste vaten. Ninevé, dat

vanouds als een watervijver is geweest, heeft heel wat slijk opgedaan, en overvloedige heerlijkheid heeft het in al zijn gewenste vaten, waarop zij zich beroemd hebben, en die een prooi en de trots van de veroveraar zullen zijn. Die kleding bereiden als leem en zilver ophopen als stof, weten niet wie de kleding aandoen en het zilver verdelen zal, Job 27:16, 17. Aldus is deze rijke stad leeg, uitgeplunderd verwoest, vers 10. Zie de ijdelheid van wereldse schatten, in plaats van hun eigenaar te verdedigen geven zij die bloot, en stellen zijn vijanden in staat hem zoveel te meer kwaad te doen.

4. De soldaten en het volk zullen geen moed hebben op te treden tot verdediging van de stad. Hun moed zal versmelten als was voor het vuur hun knieën zullen tegen elkaar stoten, zoals die voor Belsazar, toen hij verschrikte, Daniel 5: 6, zodat zij niet in staat zullen zijn stand te houden, noch om te ontsnappen, smart zal in alle lendenen zijn, zoals het geval is bij buitengewone schrik, zodat zij niet bij machte zullen wezen hun ruggen recht te houden. En hun aangezichten zullen betrekken als een pot, als een pot, die dagelijks boven het vuur hangt. Schuld vervult het geweten van de mensen met schrik in de dag des kwaads, en die hun geluk zoeken in de rijkdom van deze wereld en hun hart er op zetten, denken, dat alles afgelopen is, als hun zilver, hun goud en hun kostelijke goederen van hen afgenomen zijn.

Hier hebben wij Ninevé's ondergang.
1. Haar naburen juichen over haar, daar zij zich al haar verdrukking en misbruik van macht herinneren, waaraan zij zich heeft schuldig gemaakt ten tijde van haar macht en voorspoed, vers 11, 12. Waar is de woning van de leeuwen? Weg is ze, er zijn geen overblijfselen, geen sporen van. Waar is de weide van de jonge leeuwen, waar zij hun prooi verscheurden? De vorsten van Ninevé waren als leeuwen geweest als roofdieren, wrede tyrannen zijn niet beter ja in dit opzicht veel erger-omdat van hen als mensen menselijkheid verwacht wordt ja, waren zij werkelijk leeuwen geweest, dan zouden zij niet op hun eigen soort aangevallen zijn. "Saevis inter se convenit ursis-wilde dieren verscheuren elkaar niet." Maar met de gedaante van mensen hadden zij de wreedheid van leeuwen. Zij liepen in Ninevé rond als een leeuw in de bossen, en er was niemand, die hen verschrikte, iedereen had ontzag voor hen, en zij zelf koesterden voor niemand vrees, hoewel niemand hen liefhad, werden zij door ieder gevreesd, en dat was al wat zij verlangden. "Oderint, dum metuant -Laat hen haten, als zij maar bevreesd zijn." De koning zelf zowel als al de vorsten, deden hun best om zich door alle kunsten van geweld en afpersing te verrijken en het aanzien van hun familie te vergroten, hij roofde genoeg voor zijn welpen, en daar was niet weinig voor nodig, en hij zorgde voor zijn leeuwinnen, doodde al wat in zijn nabijheid kwam, en nam al wat zij hadden voor zijn kinderen, voor zijn vrouwen en bijwijven, en vervulde zijn holen met roof en zijn woningen met het geroofde, zoals leeuwen gewoon zijn. Velen verontschuldigen hun roof en onrechtvaardigheid daarmee, dat zij vrouwen en kinderen te verzorgen hebben, hoewel hetgeen zo verkregen is, hun niet nuttig kan zijn, die de Heere vrezen, en wat zij hebben, op eerlijke wijze hebben verkregen, zullen geen gebrek hebben voor zich zelf of de hunnen. Zij zullen geen gebrek hebben, terwijl de jonge leeuwen armoede lijden en hongeren, al zijn hun holen vervuld met roof en het geroofde, Psalm 34:10.

2. De rechtvaardige Rechter van hemel en aarde verklaart, dat het Zijn werk is, en de hele wereld moet er kennis van nemen, vers 13 Zie, Ik wil aan u, spreekt de Heere van de heerscharen. En wat kunnen heerscharen ter verdediging van haar doen, als de Heere van de heerscharen haar verderf wil? De verdrukkers in Ninevé dachten, dat zij alleen hun naburen tot vijand maakten, die niet tegen hen opgewassen waren, en die zij gemakkelijk konden overweldigen, maar het bleek, dat zij zich God tot vijand maakten, die is en zal zijn de

Handhaver van het recht en de Wreker van het onrecht. God is de vijand van de vorsten van Ninevé, en daarom,
a. Zullen hun voorbereidselen voor de oorlog hen niet helpen: "Ik zal haar wagens in rook verbranden. Hij zegt niet met vuur, maar de rook van Gods toorn zal voldoende zijn om hun wagens te verbranden, zij zullen verteerd worden, zodra het vuur van Zijn gramschap ontstoken is, terwijl het tot nu toe slechts rookt, zonder dat de vlam uitslaat. Of, de wagenmenners zullen bedwelmd en verstikt worden door de rook, dan zullen hun heerlijke wagenen de schandvlek van hun geslacht zijn", Jesaja 22:18.
b. Hoe kinderen, de hoop van hun geslacht, zullen afgesneden worden: "Het zwaard zal de jonge leeuwen verteren, die zij zo ijverig verzorgden met onderdrukking en afpersing". Het is rechtvaardig van God, hen van hun kinderen te beroven, of van de vreugde aan hen, want het is hetzelfde, zondige middelen te gebruiken om zich te verrijken, of, zoals van sommigen gezegd wordt, hun zielen verloren te laten gaan om hun zonen groot te maken.
c. De rijkdom, die zij door bedrog en geweld opgehoopt hebben, zal door hen niet genoten noch voor hen gebruikt worden: "Ik zal uw roof van de aarde uitroeien, gij zult er zelf niet van profiteren, noch iemand anders". Sommigen menen, dat zij buiten staat gesteld worden, in het vervolg hun naburen tot hun prooi te maken.
d. Hun buitenlandse vertegenwoordigers zullen niet langer het ontzag bij hun naburen hebben, en die invloed op hen, die zij soms gehad hadden: De stem van uw gezanten zal niet meer gehoord worden, er zal niet meer op gelet worden, wat, naar de mening van sommigen, betrekking heeft op Rabsake, een van de Ninevietische gezanten, die de levende God gelasterd had, een zondige daad, waaraan nog lang daarna tegen Ninevé gedacht. Die eenmaal honend over God gesproken hebben, zijn niet waard nogmaals gehoord te worden.

HOOFDSTUK 3

1 Wee der bloedstad, die gans vol leugen, en verscheuring is! de roof houdt niet op. 2 Er is het geklap der zweep, en het geluid van het bulderen der raderen; en de paarden stampen, en de wagens springen op. 3 De ruiter steekt omhoog, zo het vlammende zwaard, als de bliksemende spies, en er zal veelheid der verslagenen zijn, en een zware menigte der dode lichamen; ja, er zal geen einde zijn der lichamen, men zal over hun lichamen struikelen; 4 Om der grote hoererijen wil der zeer bevallige hoer, der meesteres der toverijen, die met haar hoererijen volken verkocht heeft, en geslachten met haar toverijen. 5 Ziet, Ik wil aan u, spreekt de HEERE der heirscharen, en Ik zal uw zomen ontdekken boven uw aangezicht, en Ik zal de heidenen uw naaktheid, en de koninkrijken uw schande wijzen. 6 En Ik zal verfoeilijke dingen op u werpen, en u tot schande maken, en Ik zal u als een spiegel stellen. 7 En het zal geschieden, dat allen, die u zien, van u wegvlieden zullen en zeggen: Nineve is verstoord, wie zal medelijden met haar hebben? Van waar zal ik u troosters zoeken? 8 Zijt gij beter dan No, de volkrijke, gelegen in de rivieren? die rondom heen water heeft, welker voormuur de zee is, haar muur is van zee. 9 Morenland en Egypte waren haar macht, en er was geen einde; Put en Lybea waren tot uw hulp. 10 Nog is zij gevankelijk gegaan in de gevangenis; ook zijn haar kinderen op het hoofd van alle straten verpletterd geworden; en over haar geeerden hebben zij het lot geworpen, en al haar groten zijn in boeien gebonden geworden. 11 Ook zult gij dronken worden, gij zult u verbergen; ook zult gij een sterkte zoeken vanwege de vijand. 12 Al uw vastigheden zijn vijgebomen met de eerste vruchten; indien zij geschud worden, zo vallen zij dien op de mond, die ze eten wil. 13 Ziet, uw volk zal in het midden van u tot vrouwen worden; de poorten uws lands zullen uw vijanden wijd geopend worden; het vuur zal uw grendelen verteren. 14 Schep u water ter belegering; versterk uw vastigheden; ga in de klei, en treed in het leem; verbeter de ticheloven. 15 Het vuur zal u aldaar verteren; het zwaard zal u uitroeien, het zal u afeten, als de kevers; vermeerder u als kevers, vermeerder u als sprinkhanen. 16 Gij hebt meer handelaars, dan er sterren aan de hemel zijn; de kevers zullen invallen, en ervan vliegen. 17 Uw gekroonden zijn als de sprinkhanen, en uw krijgsoversten als de grote kevers, die zich in de heiningmuren legeren in de koude der dagen; wanneer de zon opgaat, zo vliegen zij weg, alzo dat hun plaats onbekend is, waar zij geweest zijn. 18 Uw herders zullen sluimeren, o koning van Assur! uw voortreffelijken zullen zich leggen, uw volk zal zich op de bergen wijd uitbreiden, en niemand zal ze verzamelen. 19 Er is geen samentrekking voor uw breuk, uw plage is smartelijk; allen, die het gerucht van u horen, zullen de handen over u klappen; want over wien is uw boosheid niet geduriglijk gegaan?

Dit hoofdstuk is een voortzetting van de last van Ninevé en het slot er van.

I. De zonden van die grote stad worden haar ten laste gelegd, doodslag, vers 1, hoererij en tovenarij, vers 4, en een algemene beschuldiging van goddeloosheid, vers 19.
II. Zij wordt hier bedreigd met oordelen, bloed om bloed, vers 2, 3, en met schande om schandelijke zonden vers 5 -7.
III. Voorbeelden worden gegeven van dergelijke verwoestingen, over andere plaatsen gebracht, om dergelijke zonden, vers 8-11.
IV. De vernietiging van al die dingen, waarop zij vertrouwden, en waarin zij vertrouwen stelden, wordt voorspeld, vers 12-19.

Nahum 3:1-6

I. Hier wordt Ninevé voor het gerecht gedaagd en in staat van beschuldiging gesteld. Het is een beschuldiging van hoogverraad tegen die grote stad, en noch het aantal van haar inwoners, noch haar grootheid zullen haar beveiligen tegen vervolging.
1. Het is een bloedstad, waarin zeer veel onschuldig bloed vergoten is door onrechtvaardige oorlogen, of onder de schijn en het voorwendsel van openbaar recht, of door toe te laten, dat barbaarse moordenaars ongestraft bleven, hiernaar zal de rechtvaardige God onderzoek doen.

2. Zij is helemaal vol leugens, de waarheid is onder hen verbannen, zo iets als eerlijkheid bestaat bij hen niet, men weet niet meer wie men geloven en vertrouwen kan.

3. Zij is vol roof en verscheuring, niemand vraagt er naar of hij ook iemand benadeelt, of wie hij benadeelt: De roof houdt niet op, dat wil zeggen zij hebben nooit genoeg van roof en onderdrukking. Zij vergoten bloed, en spraken leugentaal, als zij hun prooi vervolgden om zich te verrijken.

4. Er zijn grote hoererijen, dat wil zeggen afgoderij, geestelijke hoererij, waardoor zij zich verontreinigde, en waartoe zij de naburige volken verleidde, als eene begunstigde hoer, met haar hoererijen heeft zij volken verkocht.

5. Zij is een meesteresse van de tooverijen, en daarmede verkoopt zij geslachten, vers 4. Het doel van Ninevé was de wereldheerschappij, zij wilde de hoofdstad van de wereld zijn en al haar naburen onder haar voeten zien, om dit tot stand te brengen gebruikte zij niet alleen de wapens, maar ook kunstgrepen, sommigen dwong zij anderen misleidde zij, om hen aan zich te onderwerpen, en verlokte hen door haar bekoorlijkheden als hoer om hun nek onder haar juk te leggen, en maakte hun wijs, dat het tot hun voordeel zou zijn. Zij vleide hen om zich bij haar te voegen in haar afgodischen dienst, om hen te vaster aan haar belangen te verbinden, en maakte gebruik van haar rijkdom, macht en grootheid, om de volken tot een verbond met haar te bewegen, waardoor zij in ‘t voordeel kwam en hen ten onder bracht. Dat waren haar hoererijen, evenals die van Tyrus, Jesaja 23:15, 17. Dat waren haar toverijen, waarmede zij op onverklaarbare wijze de heerschappij verkreeg. En hierom heeft God een twist met haar, Die uit één bloede het ganse geslacht van de mensen gemaakt heeft, en nooit bedoelde, dat het een een volk van tirannen en het andere een volk van slaven zou zijn, en die de wereldheerschappij, als Zijn koninklijk voorrecht voor Zich alleen opeist.

II. Op deze aanklacht wordt Ninevé tot de ondergang veroordeeld. Wee van de bloedstad! vers 1. Zie, wat dit wee is:
1. Ninevé was met haar wreedheden de schrik en het verderf van anderen geweest, en daarom zal schrik en verderf over haar gebracht worden. Die gewoon zijn, allen, die in hun weg staan, neer te werpen, zullen vroeger of later hun meerdere vinden.
a. Hoor het bericht, waarmee Ninevé verschrikt zal worden, vers 2. Het is een geducht leger, dat tegen haar optrekt, gij kunt het al van ver horen, het geklap van de zweep, die de wagenpaarden in razende vaart voortdrijft, gij kunt het geluid horen, dat gemaakt worde door het bolderen van de raderen, de paarden stampen de wagens springen op, het geluid is vreesaanjagend, maar nog veel meer, als zij weten, dat deze strijdmacht tegen hen oprukt met al dat geraas, en, dat zij niet in staat zijn, die het hoofd te bieden.
b. Zie de slachting, waardoor Ninevé verwoest zal worden, vers 3, het zwaard is getrokken om de straf te voltrekken, het vlammende zwaard en de bliksemende spies steken omhoog, wier schitterende glans verschrikkelijk is voor hen, tegen wie zij omhoog gestoken zijn. Zie welk eene verwoesting deze aanrichten, als zij de opdracht hebben om te doden: daar is veelheid van de verslagenen want de verslagenen des lands zullen velen zijn, daar is geen einde van de lichamen, er is zulk een menigte van de dode lichamen dat het onmogelijk is ze te tellen, er liggen er zoveel, dat de voorbijgangers ieder ogenblik struikelen. De vernietiging van Sanheribs leger, toen het in de morgenstond allen dode lichamen waren, is hier misschien het voorbeeld voor een gelijke vernietiging, die later in Ninevé zou plaats hebben, want die zich niet laten waarschuwen door oordelen op een afstand, zullen zien, dat ze tot hen zullen genaken.

2. Ninevé had met haar hoererij en tovenarij anderen tot schandelijke goddeloosheid verlokt, en daarom zal God haar met schande en verachting beladen, vers 5-7: De Heere van de heerscharen wil aan haar, en daarom zal zij aan de grootste schande en verachting worden

prijsgegeven, zij zal niet alleen al haar bekoorlijkheden verliezen, maar zal lelijk en hatelijk van uiterlijk worden. Als men ziet, dat, terwijl zij haar naburen vleide zij hun vrijheid en eigendom wilde vermeesteren, als al haar goddeloze kunstgrepen aan het licht gebracht zijn dan wordt de heidenen haar naaktheid gewezen. Als haar trotse aanmatiging teleurgesteld is, en haar ijdele, al te vermetele hoop op eene volstrekte heerschappij over alle landen te niet gegaan is, en het blijkt, dat zij niet zo sterk en ontzagwekkend was, als zij beschouwd wilde wezen, dan zullen zij komen om te zien, waar het land bloot is, en dan zal blijken, dat zij te bespotten is. Dan zullen zij verfoeilijke dingen op haar werpen als op eene slet achter de beulskar, en haar tot schande maken als aller afschrapsel, die grote stad, wie alle volken het hof hadden gemaakt en wier bondgenootschap zij begeerden, is een schouwspel, een belaching geworden. Die vroeger tot haar opzagen, en tot haar vluchtten in de hoop op bescherming van haar, zien nu op haar neer en vlieden van haar weg, uit vrees, dat zij in haar ondergang zullen delen. Die hun macht en invloed misbruiken zullen naar recht onteerd en te schande gemaakt worden en, als ongelukkig, zullen zij verachtelijk worden en daardoor te ongelukkiger. Als Ninevé verwoest is, wie zal medelijden met haar hebben? Haar benauwdheid zal zo groot zijn en haar smart zo diep, dat zij geen verlichting toelaat van medelijden, of troost uit andere overwegingen, of, indien wel, dan zal toch niemand haar die dienst bewijzen: Van waar zal Ik u troosters zoeken. Die geen medelijden toonden ten dage van hun macht kunnen geen medelijden verwachten ten dage van hun val. Als Ninevé's naburen, die door haar listen bedrogen waren, door haar val ontgoocheld worden, zal iedereen over haar juichen, en niemand over haar wenen.
Dat was Ninevé's lot, toen zij tot een schouwspel en een belaching was geworden. Hoe groter iemands aanzien was ten dage van zijn misbruikte voorspoed, zoveel groter zal zijn schande zijn ten dage van zijn verdiend verderf. "Ik zal u tot een voorbeeld stellen", leest Drusus. Als trotse zondaars verlaagd en vernederd worden gebeurt dat, opdat anderen er een voorbeeld aan zullen nemen, om zich niet op hun zekerheid onbeschaamd te verheffen, als zij voorspoed hebben in de wereld. Dit hoofdstuk is een voortzetting van de last van Ninevé en het slot er van.

I. De zonden van die grote stad worden haar ten laste gelegd, doodslag, vers 1, hoererij en tovenarij, vers 4, en een algemene beschuldiging van goddeloosheid, vers 19.
II. Zij wordt hier bedreigd met oordelen, bloed om bloed, vers 2, 3, en met schande om schandelijke zonden vers 5 -7.
III. Voorbeelden worden gegeven van dergelijke verwoestingen, over andere plaatsen gebracht, om dergelijke zonden, vers 8-11.
IV. De vernietiging van al die dingen, waarop zij vertrouwden, en waarin zij vertrouwen stelden, wordt voorspeld, vers 12-19.

Nahum 3:1-7
I. Hier wordt Ninevé voor het gerecht gedaagd en in staat van beschuldiging gesteld. Het is een beschuldiging van hoogverraad tegen die grote stad, en noch het aantal van haar inwoners, noch haar grootheid zullen haar beveiligen tegen vervolging.
1. Het is een bloedstad, waarin zeer veel onschuldig bloed vergoten is door onrechtvaardige oorlogen, of onder de schijn en het voorwendsel van openbaar recht, of door toe te laten, dat barbaarse moordenaars ongestraft bleven, hiernaar zal de rechtvaardige God onderzoek doen.

2. Zij is helemaal vol leugens, de waarheid is onder hen verbannen, zo iets als eerlijkheid bestaat bij hen niet, men weet niet meer wie men geloven en vertrouwen kan.

3. Zij is vol roof en verscheuring, niemand vraagt er naar of hij ook iemand benadeelt, of wie hij benadeelt: De roof houdt niet op, dat wil zeggen zij hebben nooit genoeg van roof en onderdrukking. Zij vergoten bloed, en spraken leugentaal, als zij hun prooi vervolgden om zich te verrijken.

4. Er zijn grote hoererijen, dat wil zeggen afgoderij, geestelijke hoererij, waardoor zij zich verontreinigde, en waartoe zij de naburige volken verleidde, als eene begunstigde hoer, met haar hoererijen heeft zij volken verkocht.

5. Zij is een meesteresse van de tooverijen, en daarmede verkoopt zij geslachten, vers 4. Het doel van Ninevé was de wereldheerschappij, zij wilde de hoofdstad van de wereld zijn en al haar naburen onder haar voeten zien, om dit tot stand te brengen gebruikte zij niet alleen de wapens, maar ook kunstgrepen, sommigen dwong zij anderen misleidde zij, om hen aan zich te onderwerpen, en verlokte hen door haar bekoorlijkheden als hoer om hun nek onder haar juk te leggen, en maakte hun wijs, dat het tot hun voordeel zou zijn. Zij vleide hen om zich bij haar te voegen in haar afgodischen dienst, om hen te vaster aan haar belangen te verbinden, en maakte gebruik van haar rijkdom, macht en grootheid, om de volken tot een verbond met haar te bewegen, waardoor zij in ‘t voordeel kwam en hen ten onder bracht. Dat waren haar hoererijen, evenals die van Tyrus, Jesaja 23:15, 17. Dat waren haar toverijen, waarmede zij op onverklaarbare wijze de heerschappij verkreeg. En hierom heeft God een twist met haar, Die uit één bloede het ganse geslacht van de mensen gemaakt heeft, en nooit bedoelde, dat het een een volk van tirannen en het andere een volk van slaven zou zijn, en die de wereldheerschappij, als Zijn koninklijk voorrecht voor Zich alleen opeist.

II. Op deze aanklacht wordt Ninevé tot de ondergang veroordeeld. Wee van de bloedstad! vers 1. Zie, wat dit wee is:
1. Ninevé was met haar wreedheden de schrik en het verderf van anderen geweest, en daarom zal schrik en verderf over haar gebracht worden. Die gewoon zijn, allen, die in hun weg staan, neer te werpen, zullen vroeger of later hun meerdere vinden.
a. Hoor het bericht, waarmee Ninevé verschrikt zal worden, vers 2. Het is een geducht leger, dat tegen haar optrekt, gij kunt het al van ver horen, het geklap van de zweep, die de wagenpaarden in razende vaart voortdrijft, gij kunt het geluid horen, dat gemaakt worde door het bolderen van de raderen, de paarden stampen de wagens springen op, het geluid is vreesaanjagend, maar nog veel meer, als zij weten, dat deze strijdmacht tegen hen oprukt met al dat geraas, en, dat zij niet in staat zijn, die het hoofd te bieden.
b. Zie de slachting, waardoor Ninevé verwoest zal worden, vers 3, het zwaard is getrokken om de straf te voltrekken, het vlammende zwaard en de bliksemende spies steken omhoog, wier schitterende glans verschrikkelijk is voor hen, tegen wie zij omhoog gestoken zijn. Zie welk eene verwoesting deze aanrichten, als zij de opdracht hebben om te doden: daar is veelheid van de verslagenen want de verslagenen des lands zullen velen zijn, daar is geen einde van de lichamen, er is zulk een menigte van de dode lichamen dat het onmogelijk is ze te tellen, er liggen er zoveel, dat de voorbijgangers ieder ogenblik struikelen. De vernietiging van Sanheribs leger, toen het in de morgenstond allen dode lichamen waren, is hier misschien het voorbeeld voor een gelijke vernietiging, die later in Ninevé zou plaats hebben, want die zich niet laten waarschuwen door oordelen op een afstand, zullen zien, dat ze tot hen zullen genaken.

2. Ninevé had met haar hoererij en tovenarij anderen tot schandelijke goddeloosheid verlokt, en daarom zal God haar met schande en verachting beladen, vers 5-7: De Heere van de heerscharen wil aan haar, en daarom zal zij aan de grootste schande en verachting worden

prijsgegeven, zij zal niet alleen al haar bekoorlijkheden verliezen, maar zal lelijk en hatelijk van uiterlijk worden. Als men ziet, dat, terwijl zij haar naburen vleide zij hun vrijheid en eigendom wilde vermeesteren, als al haar goddeloze kunstgrepen aan het licht gebracht zijn dan wordt de heidenen haar naaktheid gewezen. Als haar trotse aanmatiging teleurgesteld is, en haar ijdele, al te vermetele hoop op eene volstrekte heerschappij over alle landen te niet gegaan is, en het blijkt, dat zij niet zo sterk en ontzagwekkend was, als zij beschouwd wilde wezen, dan zullen zij komen om te zien, waar het land bloot is, en dan zal blijken, dat zij te bespotten is. Dan zullen zij verfoeilijke dingen op haar werpen als op eene slet achter de beulskar, en haar tot schande maken als aller afschrapsel, die grote stad, wie alle volken het hof hadden gemaakt en wier bondgenootschap zij begeerden, is een schouwspel, een belaching geworden. Die vroeger tot haar opzagen, en tot haar vluchtten in de hoop op bescherming van haar, zien nu op haar neer en vlieden van haar weg, uit vrees, dat zij in haar ondergang zullen delen. Die hun macht en invloed misbruiken zullen naar recht onteerd en te schande gemaakt worden en, als ongelukkig, zullen zij verachtelijk worden en daardoor te ongelukkiger.
Als Ninevé verwoest is, wie zal medelijden met haar hebben? Haar benauwdheid zal zo groot zijn en haar smart zo diep, dat zij geen verlichting toelaat van medelijden, of troost uit andere overwegingen, of, indien wel, dan zal toch niemand haar die dienst bewijzen: Van waar zal Ik u troosters zoeken. Die geen medelijden toonden ten dage van hun macht kunnen geen medelijden verwachten ten dage van hun val. Als Ninevé’s naburen, die door haar listen bedrogen waren, door haar val ontgoocheld worden, zal iedereen over haar juichen, en niemand over haar wenen. Dat was Ninevé’s lot, toen zij tot een schouwspel en een belaching was geworden. Hoe groter iemands aanzien was ten dage van zijn misbruikte voorspoed, zoveel groter zal zijn schande zijn ten dage van zijn verdiend verderf. "Ik zal u tot een voorbeeld stellen", leest Drusus. Als trotse zondaars verlaagd en vernederd worden gebeurt dat, opdat anderen er een voorbeeld aan zullen nemen, om zich niet op hun zekerheid onbeschaamd te verheffen, als zij voorspoed hebben in de wereld.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN

VAN

HABAKUK

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK VAN DE PROFEET HABAKUK

Het is een dwaze inbeelding van enige Joodse rabbijnen, als zou deze profeet de zoon zijn der Sunamietische vrouw, haar eens zo wonderdadig geschonken, en daarna door Eliza opgewekt, 2 Koningen 4; gelijk ze ook beweren, dat de profeet Jona de zoon was der weduwe te Zarfath, door Elia in het leven teruggeroepen. Waarschijnlijker is de onderstelling van nieuwere geschiedkundigen, dat hij leefde en profeteerde in de tijd van koning Manasse, wiens goddeloosheid zo groot was, dat ze het verderf haastig over stad en land bracht, de verwoesting door de Chaldeeën, die de profeet vermeldt als de werktuigen van Gods oordelen. Manasse zelf werd naar Babel gevoerd, als een proef van water geschieden zou. In de apocriefe historie van Bel en de Draak wordt van Habakuk melding gemaakt als de profeet in het land van Juda, die vandaar door een engel naar Babel gevoerd werd om Daniël in de leeuwenkuil te voeden.

Zij, die deze geschiedenis geloven, nemen alle moeite om het leven van de profeet voor de ballingschap en zijne voorspelling dienaangaande met dat apocrief verhaal te verzoenen. Huetius meent, dat daar sprake is van een anderen profeet van dezelfde naam, die van de stam van Simeon, gene van de stam van Levi; anderen houden het ervoor, dat hij tot het einde der ballingschap heeft geleefd, al profeteerde hij ook reeds voor het begin. En weer anderen geloven, dat dat voeden van Daniël door Habakuk geestelijk moet worden verstaan: Daniel leefde uit geloof, zoals Habakuk had gezegd, dat de rechtvaardige doen zou; Daniël werd door dat woord gevoed, Habakuk 2: 4.

De profetie van dit boek is een samenvoeging van wat de profeet in naam des volks tot God en wat God tot het volk zegt, want het is des profeten taak, beiderlei tolk te zijn. Wij hebben hier een levendige voorstelling van het verkeer en de gemeenschap tussen een genaderijken God en een begenadigde ziel. Het geheel heeft voornamelijk betrekking op der Chaldeeën inval in het land van Juda, die het volk van God rampen bracht, een rechtvaardige straf voor de rampen, die ze over elkaar hadden gebracht. Maar het heeft ook een algemene betekenis, vooral om ons door die grote verzoeking heen te helpen, die godvrezende lieden door alle eeuwen hebben ondervonden, voortvloeiende uit de voorspoed en de macht der goddelozen en het daardoor veroorzaakte lijden der rechtvaardigen.

HOOFDSTUK 1

1 De last, welken Habakuk, de profeet, gezien heeft. 2 HEERE! hoe lang schreeuw ik, en Gij hoort niet, hoe lang roep ik geweld, tot U, en Gij verlost niet! 3 Waarom laat Gij mij ongerechtigheid zien, en aanschouwt de kwelling? Want verwoesting en geweld is tegen mij over, en er is twist, en men neemt gekijf op. 4 Daarom wordt de wet onderlaten, en het recht komt nimmermeer voort; want de goddeloze omringt de rechtvaardige; daarom komt het recht verdraaid voor. 5 Ziet onder de heidenen, en aanschouwt, en verwondert u, verwondert u, want Ik werk een werk in ulieder dagen, hetwelk gij niet geloven zult, als het verteld zal worden. 6 Want ziet, Ik verwek de Chaldeen, een bitter en snel volk, trekkende door de breedten der aarde, om erfelijk te bezitten woningen, die de zijne niet zijn. 7 Schrikkelijk en vreselijk is hetzelve; zijn recht en zijn hoogheid gaat van hemzelven uit. 8 Want zijn paarden zijn lichter dan de luipaarden, en zij zijn scherper dan de avondwolven, en zijn ruiters verspreiden zich; ja, zijn ruiters zullen van verre komen, zij zullen vliegen als een arend, zich spoedende om te eten. 9 Het zal geheellijk tot geweld komen, wat zij inslorpen zullen met hun aangezichten, zullen zij brengen naar het oosten; en het zal de gevangenen verzamelen als zand. 10 En hij zal de koningen beschimpen, en de prinsen zullen hem een belaching zijn; hij zal alle vesting belachen; want hij zal stof vergaderen, en hij zal ze innemen. 11 Dan zal hij de geest veranderen, en hij zal doortrekken, en zich schuldig maken, houdende deze zijn kracht voor zijn God. 12 Zijt Gij niet vanouds af de HEERE, mijn God, mijn Heilige? Wij zullen niet sterven; o HEERE! tot een oordeel hebt Gij hem gesteld, en o Rots! om te straffen, hebt Gij hem gegrondvest. 13 Gij zijt te rein van ogen, dan dat Gij het kwade zoudt zien, en de kwelling kunt Gij niet aanschouwen; waarom zoudt Gij aanschouwen die trouweloos handelen? Waarom zoudt Gij zwijgen, als de goddeloze dien verslindt, die rechtvaardiger is dan hij? 14 En waarom zoudt Gij de mensen maken, als de vissen der zee, als het kruipend gedierte, dat geen heerser heeft? 15 Hij trekt ze allen met de angel op, hij vergadert ze in zijn garen, en hij verzamelt ze in zijn net; daarom verblijdt en verheugt hij zich. 16 Daarom offert hij aan zijn garen, en rookt aan zijn net; want door dezelve is zijn deel vet geworden, en zijn spijze smoutig. 17 Zal hij dan daarom altoos zijn garen ledig maken, en zal hij niet verschonen, met altoos de volken te doden?

In dit hoofdstuk,

I. Beklaagt zich de profeet bij God over het geweld, dat het zwaard van de gerechtigheid in zijn eigen land goddeloos pleegt, en over de druk daardoor op godvrezende lieden uitgeoefend, vers 1-4.

II. God laat hem profeteren omtrent de straf voor dat machtsmisbruik door het oorlogszwaard, en de verwoesting, die de Chaldeeën zullen aanrichten, vers 5-11.

III. Dan klaagt de profeet ook daarover, en het gaat hem ter harte dat de Chaldeeën zozeer de overhand hebben, vers 12-17, dat hij nauwelijks weet wat dieper te betreuren valt, de zonde of hun straf, want van beide hebben vele onschuldige lieden veel lijden. Het is goed, dat er een oordeelsdag komt en een toekomstige vergelding, wanneer het de rechtvaardigen, en hun alleen, wel zal gaan, en de schijnbare wanorde in het goddelijk bestuur van de wereld in de volmaaktste orde zal omgezet worden, zodat er geen enkele reden tot klagen overblijft.

Habakuk 1:1-17

In de aanhef van dit boek, vers, wordt ons niet méér medegedeeld, dan dat de schrijver is een profeet, een door God geïnspireerde en gezonden man, wat voldoende is (en dan behoeven wij niet te vragen naar zijn stam of geslacht of geboorteplaats), en dat het boek zelf is de last, welke hij gezien heeft. Hij was even zeker van de waarheid daarvan als wanneer hij het met zijn lichamelijke ogen reeds zag gebeuren. Hier, in deze verzen, klaagt de profeet bitter over de goddeloosheid van zijn tijd, als iemand, diep getroffen door het bedroevend verval van godsdienst en rechtvaardigheid. Het is een sombere klacht, die hij tot God richt,

1. Dat niemand Zijn eigendom het zijne kan noemen, maar dat ondanks de heiligste wetten van eigendom en recht, degene, die de macht op zijn zijde had, doen kon wat hij verkoos, al had hij er heel geen recht toe, het land was vol geweld, als eenmaal de oude wereld, Genesis

6:11. De profeet schreeuwt geweld tot God, vers 2, geweld en ongerechtigheid, kwelling en verwoesting, twist en gekijf. In huisgezinnen en onder vrienden, in de handel en voor de rechtbank, wordt alles met hoge hand uitgevoerd, en niemand maakt er gewetensbezwaar van. zijn buurman te verongelijken, als hij er maar zelf voordeel in ziet. Het blijkt niet, dat de profeet er zelf schade door had geleden (in zulke tijden zijn zij het best af, die niets te verliezen hebben), maar het griefde hem, te zien hoe anderen afgezet werden, en hij kon de verdrukten slechts bewenen. Zie, onschuldige lieden onrecht doen, is in zichzelf een ongerechtigheid, maar tegelijk een aanstoot voor allen, die in het Jeruzalem Gods belangstellen die zulk geweld roepen. Hij klaagt, vers 4, dat de goddeloze de rechtvaardige omringt. Een eerlijk man, een eerlijke zaak wordt rondom door vijanden belaagd, verscheidene goddelozen spannen tegen hen of tegen die zaak samen en zoeken dier verderf. Ja, een enkele wellicht weet zovele streken om een rechtvaardige te bedriegen, dat hij hem geheel in zijn macht krijgt.

2. Dat het koninkrijk in partijen en fracties verdeeld is, die elkaar bijten en vereten. Dit is een klacht aan alle vrienden van de vrede. Er is twist, en men neemt gekijf op, vers 3, men kweekt verdeeldheid en breuken, zet de één tegen de ander op en zaait verwijdering tussen de broeders, door het werk te doen van hen, die de broeders beschuldigen. Veten en onenigheden, die ingesluimerd waren en waar bijna niet meer aan gedacht werken, rakelen ze weer op, en dat vuurtje stoken ze vlijtig aan, hetwelk onder de sintels verdoofde. Indien de vreedzamer welgelukzalig zijn, dan zijn de vredebrekers vervloekt, die verdeeldheid zaaien en partijen kweken, welk kwaad verder reikt dan zij wanen. Het is droevig te zien, dat slechte lieden hun hand aan dat vuur warmen, dat alles wat in een volk goed is, verteert, en dat ze dat vuur gedurig aanblazen.

3. Dat de stroom van geweld en twist zo sterk is, dat die aan alle dammen en wettelijke regelen en rechtspleging weerstand biedt, vers 4. Omdat God daar geen einde aan maakt, verzet er zich niemand tegen, daarom wordt de wet onderlaten, zwijgt, geeft geen geluid, haar pols slaat niet (dat moet het woord eigenlijk betekenen), ze schijnt niet van kracht te zijn, en het recht komt nimmermeer voor, zoals het behoorde. Er wordt geen nota genomen van de misdaden, geen recht geoefend aan de misdadigers, ja, daarom komt het recht verdraaid voor. Wordt bij de rechtbank een aanklacht ingediend, dan wordt de rechtvaardige veroordeeld en de goddeloze vrijgesproken, zodat het geneesmiddel erger blijkt dan de kwaal. De wettelijke macht draagt geen zorg, de leemten van de wet aan te vullen om zulke toenemende dreigende praktijken onmogelijk te maken, de stroom van de gerechtigheid is met geweld opgedroogd, hij heeft zijn vrije loop niet langer.

4. Dat dit alles openlijk geschiedde en onbeschaamd erkend werd, als met stalen voorhoofd. De profeet klaagt, dat deze ongerechtigheid hem vertoond is, hij zag ze, waarheen hij ook zijn oog wendde, hij kon er zijn blik niet afkeren: verwoesting en geweld is tegen mij over, vers 3. Zie, toenemende goddeloosheid onder een volk is een toenemende ergernis voor de goeden, en als zij het niet zagen, zouden zij niet kunnen geloven, dat het zo erg was Salomo klaagt menigmaal over ergernis van deze aard, die hij "zag onder de zon, " en de profeet zou daarom gaarne een kluizenaar willen worden, om het niet te aanschouwen, Jeremia 9:2. "Maar daartoe zouden wij uit de wereld moeten gaan" daarnaar kunnen wij dus verlangen, om naar die wereld overgebracht te worden, waar heiligheid en liefde eeuwig regeren, en geen bedrog noch geweld kan bestaan.

5. Dat hij hierover bij God klaagde, maar geen opheffing van het onrecht kon verkrijgen. vers 3 Heere, zegt hij, waarom laat Gij mij ongerechtigheid zien? Waarom hebt Gij mij in een tijd

geplaatst en op een plaats gezet, waar dat alles geduriglijk aanschouwd wordt? Waarom woon ik steeds in Mesech en Kedar? Ik roep geweld tot U: ik schreeuw luide, ik heb langen tijd geschreeuwd, maar Gij hoort niet, Gij verlost niet. Gij wreekt U niet op de verdrukkers, noch doet de verdrukten recht, als ware Uw arm verkort of Uw oor zwaar geworden. Wanneer God de goddeloosheid van de goddelozen door de vingers schijnt te zien, ja, ze te begunstigen, door hun voorspoed te verlenen, dan wordt het geloof van de rechtvaardigen wel eens geschokt en het is hun een droeve beproeving: "Immers hebben wij tevergeefs ons hart gezuiverd", Psalm 73:13. En het verhardt de anderen in hun goddeloosheid, zodat ze zeggen: "De Heere heeft het land verlaten, " Ezechiël 18: 5. Wij moeten niet vreemd opkijken, wanneer de goddeloosheid voor een tijd bloeit en voorspoed heeft. God heeft daarvoor Zijn redenen, en wij mogen vertrouwen, dat het goede redenen zijn, zowel tot straf voor de goddelozen als tot beproeving van de rechtvaardigen. Daarom, ofschoon wij met de profeet pleiten en om uitvoering van Zijn oordelen bidden, toch moeten wij zeggen: Hij is in alles wijs, rechtvaardig en goed, en geloven, dat de dag, al blijft die lang uit, komen zal, waarop de zonde van de verdrukkers aan het licht zal treden en hun vergelding over hen komt, terwijl het gebed van de verdrukten verhoord wordt. Wij vinden hier een antwoord op de klacht van de profeet, dat hem de verzekering geeft, hoe God, al verdraagt Hij lang toch niet altijd Zijn ongehoorzaam volk zal dulden. De dag van de wraak is in Zijn hart, en dat moet hij hun meedelen, opdat zij nog door boete en terugkeer het gedreigde oordeel mochten ontvlieden.

I. De inleiding tot dat vonnis is ontzaglijk, vers 5: Ziet onder de heidenen en aanschouwt. Nu zij door Gods lankmoedigheid niet tot bekering gebracht worden, is ‘t nodig, dat Hij een andere weg met hen inslaat. Geen wroeging van de consciëntie is zo bitter als die over misbruikt geduld. De Heere zal hen bezoeken met,
1. Een openbare straf, die door de heidenen zal aanschouwd worden, de omwonende natiën zullen er op letten en er zich over verbazen zie Deuteronomium 29:24, 25. Het zal de rampen onder Israël verergeren, dat het van de wereld tot schouwspel wordt.

2. Een verbazende straf, zo vreemd en verrassend, zo afwijkend van de gewone wegen van de Voorzienigheid, dat men onder de heidenen er geen voorbeeld van kan aanwijzen, smartelijker en zwaarder dan wat God gewoonlijk over de volken brengt, die Hem niet kennen. Ja, het zal niet geloofd worden, zelfs door diegenen, die de voorzegging ervan gehoord hadden voordat God het oordeel zond, noch door hen, die het vernemen als het door ooggetuigen hun medegedeeld wordt. "Gij zult het niet geloven, als het verteld zal worden." Het zal ongelofelijk geacht worden, dat zovele oordelen samenvallen, en elke omstandigheid zo wonderlijk samenloopt om het kwaad te vergroten en te verergeren, dat zo’n groot volk zo diep vernederd en verbroken wordt, en dat God zo streng handelt met een natie, die Hij in Zijn verbond opgenomen, en voor welke Hij zoveel gedaan had. De straf van Gods bondsvolk moet wel aller verbazing wekken.

3. Een spoedige straf: "Ik werk een werk in uw dagen, nu, weldra, dit geslacht zal niet voorbijgaan, totdat het oordeel zal zijn vervuld". De zonden van vroeger dagen zullen aan u in deze dagen bezocht worden, want nu is de maat uwer ongerechtigheid vol, Mattheüs 23:36.

4. Het zal een straf zijn, waarin Gods komst duidelijk openbaar zal worden, het zal een straf uit Zijn eigen hand zijn, zodat allen, die het zien, zullen zeggen: "Dit is Gods vinger." Het zal een vreselijk ding zijn, in Zijn handen te vallen, wee dengenen, die Hij zo bezoekt.

5. Het zal een straf zijn tot type van die welke eenmaal over de verachters van Christus en Zijn Evangelie komt, want op deze woorden zinspeelt Handelingen 13: 41: "Ziet, gij

verachters! en verwondert u, en verdwijnt. De verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeeën om haar afgoderij was een voorbeeld van die door de Romeinen, omdat de Joden Christus en Zijn Evangelie hadden verworpen, een verbazend iets, bijna ongelofelijk. "Is het verderf niet wat vreemds voor de werkers van de ongerechtigheid?" Job 31:3.

II. Het vonnis zelf is zeer vreselijk en buitengewoon, vers 6 Want ziet, Ik verwek de Chaldeeën. Er waren er, die heel wat twist en tweedracht onder hen verwekten, en dat was hun zonde, en nu verwekt God de Chaldeeën tegen hen, die met hen zullen twisten en strijden, en dit zal hun straf zijn. Zie, wanneer Gods bondsvolk onderling twist, verdeeld is en verteert, dan is het billijk, dat God de algemene vijand over hen brengt, die door een algehele verwoesting de vrede onder hen herstelt. De twistende partijen te Jeruzalem waren ten hoogste verbitterd tegen elkander, toen de Romeinen kwamen en wegnamen beide hun plaats en hun volk. De Chaldeeën zullen de werktuigen van de gedreigde verwoesting zijn, en ofschoon derzelver drijfveren onrechtmatig zijn, zij zullen de gerechtigheid des Heeren uitvoeren en de ongerechtigheid in Israël straffen.
Nu hebben wij hier,
1. Een beschrijving van het volk, dat tegen Israël zal verwekt worden, om hun gunst te zijn.
a. Zij zijn een bitter en snel volk, wreed en trots, wat zij doen, doen zij met geweld en in woede, zij zijn voortvarend in hun raadslagen, hevig in hun hartstochten, en onbesuisd in hun besluiten en handelingen, zij tonen geen barmhartigheid en sparen geen moeite. Ellendig is de toestand van degenen, die in de handen van deze wreedaards vallen.
b. Zij zijn sterk en daarom geducht, niets bestaat voor hen, en hun ontvluchten is onmogelijk, vers 7. Verschrikkelijk en vreselijk is dat volk, befaamd om de dappere troepen, die ze in het veld brengen vers 8. Zijn paarden zijn lichter dan de luipaarden om aan te vallen en te vervolgen, en zij zijn scherper dan de avondwolven. En wolven worden geacht het gevaarlijkst te zijn tegen de avondtijd, nadat zij de hele dag hongerig zijn geweest, zij wachten dan op de duisternis, onder welker bedekking al het gedierte des wouds uittreedt, Psalm 104:20. Hun ruiterbenden zullen zeer talrijk zijn: Zijn ruiters verspreiden zich, vers 8, overal heen, want zij zullen van verre komen en het hele land, dat zij veroveren, overstromen, het plunderen en zich met de buit verrijken. En zich haastende om te roven, zullen zij zich spoeden tot de roof (als die in Jesaja 8:1, kantt.), want zij zullen vliegen als een arend naar de aarde zich spoedende om te eten, neerschieten op de prooi die hij in ‘t oog heeft gekregen.
c. Hun eigen wil is hun wet, in de hittigheid hunner vervolging willen zij door geen wet van menselijkheid, billijkheid en eer beteugeld worden: hun recht en hun hoogheid gaat van henzelf uit, vers 7. Begeerte en hartstocht beheersen hen, niet rede en consciëntie. Hun beginsel is: "Quicquid libet, licet, Mijn wil is mijn wil." En: "Sic volo, sic jubeo stat pro ratioe voluntas, dat is mijn wil, dat is mijn bevel, zoals ik verkies, zal het geschieden." Welke gunst is van zo’n vijand te hopen? "Zie, degenen, die onrechtvaardig en onbarmhartig zijn geweest, onder wie de wet onderlaten wordt en het recht nimmermeer voortkomt, die zullen rechtvaardig met hun eigen munt betaald worden en in de handen derzulken vallen, die onrechtvaardig en onbarmhartig met hen handelen zullen."

2. Een profetie van de geduchte strafoefening, welke die vreselijke natie houden zal: "Zij zullen wandelen door de breedte van de aarde" (gelijk het gelezen kan worden), want binnen weinig tijds onderwierpen de Chaldeeuwsche strijdkrachten alle volken in die streken, zodat het scheen als hadden ze de ganse wereld veroverd, zij brachten Azië en een deel van Afrika onder het juk. Of: door de breedte van het land Israël, dat door hen geheel verwoest werd. Hier wordt voorspeld,

a. Dat zij alles als het hunne zullen in bezit nemen, wat zij in handen krijgen. Zij zullen komen om erfelijk te bezitten woningen die de hunne niet zijn, vers 7, waarop zij geen recht hebben, maar die ze door het zwaard buit maken.

b. Zij zullen de oorlog met alle mogelijke kracht voortzetten: Het zal totaal tot geweld komen, vers 9, niet om een betwist recht met het zwaard te handhaven, maar, recht of onrecht, zich met de buit te verrijken. Wat zij inslorpen zullen met hun aangezicht en, zullen zij brengen naar het oosten, hun aangezicht zal zo woest en vreselijk zijn, dat een enkele blik hen meester zal maken van al wat zij begeren, zodat zij het alles zullen verzwelgen, gelijk de oostenwind knoppen en bloesems verstijft en doodt. Hun aangezichten zullen naar het oosten zien, zij zullen het oog op hun eigen vaderland hebben, dat oostelijk van Judea lag, en de behaalde buit zal daarheen gevoerd worden.

c. Zij zullen een groot aantal gevangenen meenemen en naar Babel zenden: Zij zullen de gevangenen verzamelen als zand, vanwege de menigte en nooit genoeg hebben zolang er nog meer te krijgen zijn.

d. Zij zullen de geboden tegenstand niet achten, vers 10. Rekenen de verslagen Joden op hun grote mannen om stand te houden en door hun wijsheid en moed de zegepralende legerscharen van de Chaldeeën te weerstaan? Helaas, dat zal niets te beduiden hebben. Zij zullen, hij, (gelijk dat in onze vertaling luidt, dat is: Nebukadnezar die door zijn velen voorspoed opgeblazen is, zal de koningen beschimpen met de bevelhebbers van de benden, die hem het hoofd bieden, en de prinsen zullen hem een belaching zijn, zo ongelijk zijn hun respectieve strijdkrachten. Rekenen zij op hun garnizoenen en vaste steden? Hij zal alle vesting belachen want ze zal hem te zwak wezen, en hij zal stof vergaderen, en hij zal ze innemen. Een weinig aarde, tot wal opgeworpen, zal hem alle hulp tegen hen geven, die hij ken verwachten, hij zal er de spot mee drijven en van de verovering een spel maken.

e. Door dit alles zal zijn hoogmoed tot ondraaglijke trots opgeblazen worden, en dat zijn val zijn, vers 11. Dan zal hij de geest veranderen. De geest van volk en vorst zal verwaander en onbeschaamder worden. Zij, die niet meer tevreden zijn met hun eigen recht, zullen evenmin tevreden wezen, als ze zich anderer recht hebben aangematigd, al naar hun macht toeneemt, vermenigvuldigt zich hun begeerte. De zegepralende koning zal alle grenzen van rede, billijkheid en bescheidenheid overschrijden, hij zal zich schuldig maken, zal God tot zijn vijand maken en zo zijn ondergang voorbereiden, door deze zijn kracht voor zijn God te houden, terwijl toch die kracht hem door de God Israëls verleend was. Bel en Nebo waren de goden van de Chaldeeën, en die gaven zij de eer van hun voorspoed, zij werden verhard in hun afgoderij en beweerden lasterlijk, dat zij Israël hadden overwonnen, omdat hun goden de God van Israël te sterk waren. Zie het is een grote belediging (en een zeer gewone onder trotse lieden), dat zij eer voor zichzelf nemen of de goden van hun eigen maaksel geven, die alleen de levende, ware God toekomt.
Deze laatste woorden van de zin geven het bedroefde volk des Heeren een flauwe troost, die helpen kan om het te bemoedigen en de hoop te verlevendigen en het voor verlossing toe te bereiden, zoals ook toen geschiedde. Hun vijanden evenwel veranderen de geest, worden slechter en rijper voor het verderf, dat op Gods tijd onvermijdelijk komen zal, want "hoogmoed, die zich tegen God verheft, gaat voor de val." Als de profeet van de Heere ontvangen heeft wat hij het volk moet overbrengen, keert hij zich weer tot God en spreekt Hem opnieuw aan, om zijn geest gerust te stellen onder de last, die hij had gezien. Nog is hij vol klachten. Als hij rondom zich ziet, dan bemerkt hij niets dan geweld, dat door Israël wordt begaan, en het is moeilijker te zeggen, welk gezicht droeviger is. Zijn gedachte omtrent beide

stort hij voor Gods aangezicht uit. Het is onze plicht beide de ongerechtigheden en de rampen van Gods kerk ter harte te nemen, naar de tijd en de plaats van onze woning. Maar wij moeten ons in acht nemen, dat wij niet ongeduldig en gemelijk worden, en de droefheid te verdrijven, zodat wij God de schuld gaan geven en onze troost en gemeenschap met Hem verliezen. De wereld is slecht, is dat altijd geweest en zal dat immer zijn, wij zijn buiten macht, ze te verbeteren, maar wij zijn zeker, dat God de wereld regeert en alles op Zijn eer doet uitlopen. Daarom moeten wij er ons in schikken, zelf beter worden en naar het heil van velen streven.

Het vooruitzicht van de overmacht van de Chaldeeën brengt de profeet op de knieën en hij verstout zich, met God daarover te pleiten. In zijn pleit kunnen wij opmerken:
I. De waarheden, die hij uitspreekt, waarbij hij besluit te blijven, en waarmede hij zichzelf en zijn vrienden tracht te troosten, onder de toenemende en dreigende macht van de vijanden, ook ons zullen ze van aangename overwegingen voorzien, om ons in een gelijk geval te steunen.
1. Hoe het ook zij, God blijft toch de Heere onze God en onze Heilige, vers 12. De zegevierende Chaldeeën schrijven hun macht en voorspoed aan hun afgoden toe, maar ons wordt geleerd hun te zeggen, dat de God Israëls de ware God, de levende God is, Jeremia 10:10, 11.
a. Hij is JHH, de fontein van alle goed macht en volmaaktheid. Onze Rots is nu gelijk de hunne.
b. "Hij is mijn God". De profeet spreekt in naam des volks, iedere Israëliet mag zeggen: "Hij is de Mijne. Al zijn wij dus ter neergeworpen, al is dit alles ons overkomen, toch hebben wij de naam van onze God niet vergeten, noch onze betrekking tot Hem verlaten, wij hebben Hem niet verloochend, noch heeft Hij ons verloochend", Psalm 44:17. Wij zijn een volk, dat God oneer aandoet, toch is Hij de onze, en wij zullen om dit alles niets onbillijks van Hem denken noch van Zijn dienst.
c. Hij is mijn Heilige. Dit zegt ons, dat de profeet God liefhad als een heilig God, Hem om die heiligheid liefhad. Hij is de Mijne, omdat hij is de Heilige, en daarom zal Hij mijn Heiligmaker en mijn Verlosser zijn, omdat Hij mijn Heilige is. Mensen zijn onheilig, maar mijn God is heilig.

2. Onze God is van eeuwigheid. Daarop pleit hij: "Zijt gij niet vanouds af de Heere mijn God?" Het is een oorzaak van grote en voortdurende troost voor Gods volk, onder de troebelen van dit leven, dat zijn God van eeuwigheid is. Dit behelst,
a. De eeuwigheid van Zijn natuur, als Hij van eeuwigheid is, zal Hij ook tot in eeuwigheid zijn, en wij moeten ons dat herinneren, wanneer zienlijke dingen, die tijdelijk zijn, ons ootmoediger, dan hebben wij overvloedige hulp in een onzienlijke God, die eeuwig is. "Zijt Gij niet vanouds af, en wilt Gij dan niet Uw eeuwige arm ontbloten en Uw eeuwige raad volvoeren, om U zelf een eeuwige naam te maken?"
b. De oudheid van Zijn verbond. "Zijt Gij niet vanouds af een God, die met Uw volk een verbond hebt gemaakt" (zo verstaan sommigen het), "en hebt Gij voor dat volk niet vanouds af grote dingen gedaan, die wij met onze oren gehoord en waarvan ons onze vaders verteld hebben, en zijt Gij niet nog dezelfde God, die Gij altijd geweest zijt? Gij zijt God en verandert niet."

3. Zolang de wereld bestaat, zal God er Zijn kerk hebben. Gij zijt van eeuwigheid, en daarom zullen wij niet sterven. Gods Israël zal niet uitgeroeid worden, noch de naam van Israël uitgedelgd, al schijnt het soms er na aan toe te zijn, zo als de apostel schrijft, 2 Korinthe 6: 9 "als stervende, en ziet, wij leven, als getuchtigd, en niet gedood, " Psalm 118:18. Zie, hoe de profeet de eeuwigheid van de kerk uit de eeuwigheid Gods afleidt, want Christus heeft

gezegd: "Ik leef en gij zult leven, " Johannes 14:19. Hij is de rots, waarop de kerk zo wel gebouwd is, dat "de poorten van de hel haar niet zullen overweldigen. Wij zullen niet sterven."

4. Wat de vijanden van de kerk ook tegen haar ondernemen, dat is overeenkomstig Gods raad en naar Zijn wijze en heilige doeleinden, "Gij hebt hem gesteld en hebt hem gegrondvest." Het is God, die de Chaldeeën hun macht verleende, ze een geducht volk maakte, en in Zijn raad bepaalde wat zij zouden doen, want zij hadden geen macht over Israël dan die hun van Boven gegeven was. Hij droeg hun op, de roof te roven en de plundering te plunderen, Jesaja 10: 6. Hierin blijkt God de machtige God, van Wie alle macht afdaalt en afhankelijk is. Die gaat zo ver Hij wil, en Hij gebiedt: "Tot hiertoe en niet verder." Degenen, wie God een opdracht geeft, kunnen niet meer doen dan Hij hun opdraagt, daarin ligt een grote troost voor Gods lijdend volk. De mensen zijn in Gods hand, een roede in Zijn hand, Psalm 17:14 En Hij heeft hen tot een oordeel gesteld, en om te straffen, heeft Hij hen gegrondvest. Gods volk heeft straf nodig en verdient die, het moet die verwachten en zal ze hebben, wanneer goddeloze mensen tegen hen losgelaten worden, is dat niet tot hun verderf, opdat zij omkomen, maar tot hun kastijding, opdat zij heilig worden, het is niet bedoeld als zwaard, om ze af te snijden, maar als een roede, om de dwaasheid uit hun hart weg te nemen, hoewel zij het zo niet menen en hun hart alzo niet denkt, Jesaja 10: 7. Zie, het is een oorzaak van grote troost, met betrekking tot de smarten en beproevingen van de kerk, dat, wat kwaad de mens ook tegen haar smeedt, God daardoor het goede over haar brengt, en wij zijn zeker, dat Zijn zaad zal bestaan.

5. Hoewel de goddeloosheid van de goddelozen een tijd moge bloeien, toch is God een heilig God en keurt Hij die goddeloosheid niet goed vers 13. Gij zijt te rein van ogen, dan dat Gij het kwade zou zien met enigen schijn van goedkeuring, nee, het is de gruwelijke zaak, die Hij haat, Jeremia 44: 4. Hij ziet al de zonde, die in de wereld bedreven wordt, ze is Hem een gruwel, hatelijk in Zijn ogen, en degenen, die ze bedrijven, geven Zijn gerechtigheid aanstoot. In Gods natuur ligt afkeer van die genegenheden en handelingen, welke met Zijn heilige wet strijden, en al is er gelukkig een middel gevonden, waardoor zondaars verzoend kunnen worden, met de zonde verzoent Hij Zich nimmer en kan Hij Zich niet verzoenen. Aan deze regel moeten wij ons bestendig houden, hoezeer de leidingen van Zijn voorzienigheid daarmede soms onverenigbaar schijnen te zijn. Zie, als God de zonde toelaat, mag dit nooit uitgelegd worden, als zou Hij ze goedkeuren, want "Hij is geen God, die lust heeft aan goddeloosheid, " Psalm 5: 5. De goddeloosheid, waarvan hier gezegd wordt, dat God ze niet kan aanschouwen, kan wel bepaald die zijn welke van de kerk door haar vervolgers bereid wordt, al heeft God reden om ze toe te laten, Hij keurt ze daarom niet goed, gelijk die van Bileam, Numeri 23:21. Hij schouwt niet aan de ongerechtigheid in Jacob, ook ziet Hij niet aan de boosheid in Israël, dat is, Hij vergeeft ze, hetgeen voor Gods volk, in zijn beproeving door de woede van mensen, zeer troostrijk is, zij mogen daaruit niet afleiden, dat God tegen hen is, al haatten hen ook degenen, die hen vervolgen: Hij heeft hen lief, en in Zijn liefde kastijdt Hij hen.

II. De grieven, waarover Hij klaagt, of die Hij moeilijk met deze waarheden kan rijmen. Aangezien Gij een heilig God zijt, waarom laat Gij dan toe, dat godloochenaars Uw kerk aanleiding geven om te vragen, of Gij bestaat of niet? " Waarom ziet Gij op de Chaldeeën, die trouweloos met uw volk handelen, en laat hun woeden tegen ons welgelukken? Waarom verdraagt Gij, dat Uw gezworen vijanden die Uw naam lasteren, dus trouweloos handelen met Uw gezworen onderdanen, die Uw naam vrezen?" Wat zullen wij tot deze dingen zeggen?"

Dit was een verzoeking voor Job, Hoofdstuk 21: 7, 24:1 voor David, Psalm 73:2, 3, voor Jeremia, Hoofdstuk 12:1, 2.
1. Dat God de zonde toeliet en geduld had met de zondaars. Hij zag op hen, zag al hun goddeloze plannen en daden, en hield ze niet terug noch strafte hen, maar gaf hun voorspoed, en liet hen begaan. Ja, dat Hij op hen zag wil toch zeggen, dat Hij niet alleen hen niet bestrafte, noch hun in een weg trad, maar hun zelfs aanmoediging en bijstand verleende, alsof Hij hun doen goedkeurde en begunstigde. Hij zweeg, wanneer zij in hun boze weg voortgingen, zeide niets tegen hen en gaf geen bevel hen tegen te houden. Deze dingen hebt Gij gedaan, en ik zweeg stille.

2. Dat Zijn geduld misbruikt werd, en omdat het oordeel over deze boosdoeners en hun boze daden niet haastig geschiedt, daarom is hun hart in hen vol om kwaad te doen.
a. Zij waren vals en bedrieglijk, men kon hen niet vertrouwen, noch op hen bouwen. Zij handelen trouweloos, onder de schijn van vrede en vriendschap vervolgen en volvoeren zij hun boze plannen en hechten aan hun eigen woord generlei verplichting.

b. Zij haatten en vervolgden de mensen, omdat die beter waren dan zijzelf, gelijk Kaïn Abel haatte, omdat zijn eigen werken boos waren en die van zijn broeder rechtvaardig. De goddeloze verslindt de mens, die rechtvaardiger is dan hij, om dezelfde reden, omdat die hem beschaamd maakt, zij hebben een afkeer van het beeld Gods en verderven daarom goede mensen, omdat die dat beeld dragen. Ofschoon vele Joden even slecht waren als de Chaldeeën, ja erger, toch waren er ook onder hen, die rechtvaardiger waren en toch door hen verteerd werden.

c. Het stond bij hen gelijk, of ze een mens doodden dan wel een vis vingen. De profeet beklaagt zich hierover. Daar de voorzienigheid de zwakkeren had opgeofferd om een prooi van de sterkeren te zijn, waren geen inderdaad als de vissen van de zee, vers 14. Zo hadden ze ook onder elkaar gedaan, op elkander azende, gelijk de grotere vissen op de kleinere, vers 3, en nu werden zij allen zo behandeld door hun gemeenschappelijken vijand. Zij waren als het kruipend of zwemmend gedierte (want deze uitdrukking wordt gebruikt voor vissen, Genesis 1:20, die geen overste over zich hebben, hetzij om hun te beletten, elkander te verteren, of ze te bewaren, dat geen vijand ze verslindt). Zij worden de Chaldeeën prijsgegeven als vissen aan de vissen Die trotse verdrukkers maken er geen gewetenszaak van, hen te doden, evenmin als wanneer zij de vis uit het water halen, zo weinig geven zij om een mensenleven. Zij achten het niet, als zij iemand doden, maar doen het even gemakkelijk als een vis vangen, die geen tegenstand biedt, zonder bescherming of verdediging, het is hun eer tijdverdrijf dan inspanning. Zij maken geen verschil, allen, die in hun net komen, zijn vissen, zij noemen alles het hun wat zij in de handen krijgen. Zij hebben verschillende manieren om te verderven en te vernielen, gelijk de mensen ze hebben om vis te vangen. Sommige trekken zij met de angel op, vers 15, één voor één, andere vergaderen ze in hun garen, bij menigten, en verzamelen ze in hun net. Zulk een verscheidenheid van middelen hebben zij om uit de weg te ruimen van wie zij wat hopen te winnen.

d. Zij roemen in wat zij gekregen hebben, en vermaken er zich mede, al is het ook met onrecht verkregen, zij hebben voorspoed met hun verdrukking en bedrog, zij bezitten zeer veel en wel van het beste, hun land is goed en zij hebben het in overvloed.

En daarom,

(1). Zij zijn zeer zelfgenoegzaam en genieten zij leven vrolijk, vers 15. Daarom verblijden en verheugen zij zich, omdat hun rijkdom groot is, en hun streven van die te vermeerderen slaagt, Job 31:25. Ziel, neem rust, Lukas 12:19.
(2). Zij zijn zeer verwaand, uiterst zelfzuchtig en grote bewonderaars van hun eigen vindingrijkheid en overleg. Zij offeren aan hun garen en roken aan hun net, zij juichen zich zelf toe, dat zij zoveel geld verdiend hebben, al is het ook nog zo oneerlijk. Zie, in ons woont de neiging van ons zelf de eer te geven van onze uitwendige voorspoed en te zeggen: "Mijn kracht en de sterkte mijner hand, heeft mij dit vermogen verkregen", Deuteronomium 8:17. Dit is afgoderij met zichzelf bedrijven, offeren aan ons garen, omdat het van ons is, hetgeen even ongerijmde afgoderij is als die van Neptunus of Dagon. Wat hun hun net doet roken, is, dat door dezelve zijn deel vet is geworden. Zij, die van hun geld hun god maken, maken ook de god van hun sleepnet, waardoor zij zoveel geld gekregen hebben.

III. De profeet spreekt tenslotte zijn nederige hoop uit, dat God deze verwoesters van het mensdom niet immer zal toelaten, voort te gaan en voorspoed te genieten, en pleit aldus met Hem vers 17, Zal hij daarom altoos zijn garen ledig maken? Zullen zij zich verrijken en hun vaten vullen met datgene, hetwelk zij door geweld en verdrukking aan hun naburen ontnomen hebben? Zullen zij hun vat telkens weder leegmaken om nieuwen buit te vangen? En zult Gij hen in die boze weg laten voortgaan? Zullen zij niet verschonen met altoos de volkeren te doden? Moeten mensen en goederen van de volken steeds aan hun vat opgeofferd worden? Alsof het een klein ding ware de mensen van hun goed te beroven, zullen ze ook God om Zijn eer brengen? Is God niet de Koning van de volken en zal Hij hun geschonden recht niet handhaven? Is Hij niet naijverig op Zijn eigen eer, en zal Hij daarvoor niet waken? De profeet beveelt die zaak God aan en laat ze aan Hem over, gelijk de Psalmist in Psalm 74:22 "Sta op, o God, twist Uw twistzaak."

HOOFDSTUK 2

1 Ik stond op mijn wacht, en ik stelde mij op de sterkte, en ik hield wacht om te zien, wat Hij in mij spreken zou, en wat ik antwoorden zou op mijn bestraffing. 2 Toen antwoordde mij de HEERE, en zeide: Schrijf het gezicht, en stel het duidelijk op tafelen, opdat daarin leze die voorbijloopt. 3 Want het gezicht zal nog tot een bestemden tijd zijn, dan zal Hij het op het einde voortbrengen, en niet liegen; zo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewisselijk komen, Hij zal niet achterblijven. 4 Ziet, zijn ziel verheft zich, zij is niet recht in hem; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. 5 En ook dewijl hij trouweloos handelt bij de wijn, een trots man is, en in zijn woning niet blijft; die zijn ziel wijd opendoet als het graf, en gelijk de dood is, die niet zat wordt, en tot zich verzamelt al de heidenen, en vergadert tot zich alle volken. 6 Zouden dan niet al dezelve van hem een spreekwoord opnemen, en een uitlegging der raadselen van hem? En men zal zeggen: Wee dien, die vermeerdert hetgeen het zijne niet is (hoe lange!), en dien, die op zich laadt dik slijk. 7 Zullen niet onvoorziens opstaan, die u bijten zullen, en ontwaken, die u zullen bewegen, en zult gij hun niet tot plundering worden? 8 Omdat gij vele heidenen beroofd hebt, zo zullen alle overgeblevene volken u beroven; om het bloed der mensen, en het geweld aan het land, de stad, en alle inwoners derzelve. 9 Wee dien, die met kwade gierigheid giert voor zijn huis, opdat hij in de hoogte zijn nest stelle, om bevrijd te zijn uit de hand des kwaads. 10 Gij hebt schaamte beraadslaagd voor uw huis; uitroeiende vele volken, zo hebt gij gezondigd tegen uw ziel. 11 Want de steen uit de muur roept, en de balk uit het hout antwoordt dien. 12 Wee dien, die de stad met bloed bouwt, en die de stad met onrecht bevestigt! 13 Ziet, is het niet van de HEERE der heirscharen, dat de volken arbeiden ten vure, en de lieden zich vermoeien tevergeefs? 14 Want de aarde zal vervuld worden, dat zij de heerlijkheid des HEEREN bekennen, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken. 15 Wee dien, die zijn naaste te drinken geeft, gij, die uw wijnfles daarbij voegt, en ook dronken maakt, opdat gij hun naaktheden aanschouwt. 16 Gij zult ook verzadigd worden met schande, voor eer; drinkt gij ook, en ontbloot de voorhuid; de beker der rechterhand des HEEREN zal zich tot u wenden, en er zal een schandelijk uitbraaksel over uw heerlijkheid zijn. 17 Want het geweld, dat tegen Libanon begaan is, zal u bedekken, en de verwoesting der beesten zal ze verschrikken, om des bloeds wil der mensen, en des gewelds in het land, de stad en aan alle inwoners derzelve. 18 Wat zal het gesneden beeld baten, dat zijn formeerder het gesneden heeft? of het gegoten beeld, hetwelk een leugenleraar is, dat de formeerder op zijn formeersel vertrouwt, als hij stomme afgoden gemaakt heeft? 19 Wee dien, die tot het hout zegt: Word wakker! en: Ontwaak! tot de zwijgenden steen. Zou het leren? Ziet, het is met goud en zilver overtrokken, en er is gans geen geest in het midden van hetzelve. 20 Maar de HEERE is in Zijn heiligen tempel. Zwijg voor Zijn aangezicht, gij ganse aarde!

In dit hoofdstuk hebben wij een antwoord als door de profeet verwacht werd, vers 1 en door de Geest Gods gegeven, op de klachten, die de profeet geuit had naar aanleiding van het geweld en de overwinningen van de Chaldeeën aan het einde van het vorige hoofdstuk. Het antwoord is,

I. Dat, nadat God Zijn eigen raad heeft uitgevoerd door de overmacht van de Chaldeeën en het geloof en het geduld van Zijn eigen volk beproefd, om de oprechten van de huichelaars onder hen te scheiden, Hij met de Chaldeeën afrekenen, hen vernederen en ten onder brengen zal, niet alleen die trotse Nebukadnezar, moet ook die fiere monarchie, meer haar grenzenloze en onverzadelijke dorst naar heerschappij en rijkdom, waarvan zij zelve ten laatste een prooi zou worden, vers 2-8.

II. Dat niet zij alleen, maar alle zondaars, onder de goddeloze roede zouden bezwijken.

1. Zij, die begerig, gretig zijn naar weelde en eer, vers 9-11.
2. Zij, die verdrukken en benadelen en op oneerlijke wijze land vermeesteren, vers 12-14.
3. Zij, die dronkenschap bevorderen, opdat zij hun naburen te schande maken vers 15-17. Zij, die afgoden vereren, vers 18-20.

Habakuk 2:1-20
Hier I.
Nadert de profeet nederig tot God, vers 1. Ik stond op mijn wacht gelijk een schildwacht op de muren van een belegerde stad, of aan de grenzen van een bedreigd land, met het doel, uit te zien naar wat te bespeuren valt. Ik stond op mijn wacht en keek rond, ik hield wacht om te zien, wat Hij in mij spreken zoude, ik luisterde aandachtig naar de woorden van Zijn mond en merkte zorgvuldig op de gangen van Zijn voorzienigheid, opdat mij geen enkel woord van Zijn bescheid mocht ontgaan. Ik hield wacht om te zien wat Hij in mij spreken zou, wat de Geest van de profetie mij zou dicteren, als antwoord op mijn klachten. Zelfs in gewone tijden spreekt God tot ons niet alleen door Zijn Woord, maar ook door onze consciëntie en fluistert ons toe: "Dit is de weg, wandel in hem" en wij moeten op Zijn aanwijzing in beiderlei vorm acht geven. Dat de profeet zich op de sterkte of op een hoogte stelde, betekende zijn voorzichtigheid, dat hij gebruik maakt van de middelen en wegen, die hij binnen zijn bereik heeft om Gods wil te leren kennen en daaromtrent onderricht te ontvangen. Zij, die naar God willen luisteren, moeten zich van de wereld afkeren en daarboven verheven zijn, moeten hun opmerkzaamheid spannen, hun gedachten samentrekken, de Schrift onderzoeken ervaring en ervarene raadplegen, bidden zonder ophouden en zich op de sterkte stellen. Zijn wacht houden tekent zijn geduld, vastberadenheid en volharding, hij is bereid een tijd te wachten en de gelegenheid waar te nemen zoals de wachter doet. Hij wil weten wat God in hem spreken zal, niet slechts voor zijn eigen voldoening, maar tevens om hem. als profeet in staat te stellen, ook anderen van dienst te zijn en hun bezwaren te ondervangen, wanneer zij daarmede tot hem komen.

Hierin is de profeet een voorbeeld voor ons.
1. Wanneer wij geslingerd en door twijfel gekweld worden aangaande de wegen van de Voorzienigheid en geneigd te geloven, dat het het noodlot of de fortuin is, en niet een wijs God, die de wereld regeert, of dat de kerk verlaten en Gods verbond met Zijn volk verbroken en vernietigd is, dan moeten wij de moeite doen ons te wapenen met overwegingen, die de zaak ophelderen. Wij moeten op de wacht staan tegen de verzoeking, opdat zij ons niet overmannen. Wij moeten ons op de sterkte stellen om te zien of wij iets kunnen ontdekken, dat de verzoeking tot zwijgen brengt en de moeilijkheden oplost, en gelijk de Psalmist, de dagen vanouds overdenken en bepeinzen, Psalm 77: 6, moeten Gods heiligdom binnentreden en op het einde van deze dingen merken, Psalm 73:17. Wij moeten onze twijfel geen voet geven maar ze met alle macht bekampen.

2. Wanneer wij gebeden en onze klachten en begeerten voor God uitgestort hebben, moeten wij zorgvuldig opmerken, welk antwoord God ons door Zijn Woord, door Zijn Geest of door Zijn leiding geeft op onze nederige voorstellingen. Wanneer David zegt: "Ik zal tot u bidden, mijn gebed tot U opzenden, als een pijl op een doelwit, dan voegt hij er aan toe: Ik zal mij tot U schikken, en wacht houden, " Psalm 5:3, 4, zal opletten, wat Gij mij antwoordt, gelijk een schutter oplet, of zijn pijl getroffen heeft. Wij moeten horen, wat God de Heere spreken zal, Psalm 85: 9.

3. Wanneer wij ons schikken om Gods Woord te lezen of te horen, en zo de levende orakelen te raadplegen, moeten wij vernemen wat God daardoor tot ons zegt, dat op onze toestand past, welk woord van overtuiging waarschuwing, raad of troost Hij tot onze ziel brengt, opdat wij het mogen aannemen en ons er onder buigen, en overleggen, wat wij te antwoorden hebben, en hoe wij aan dat woord zullen voldoen.

4. Wanneer wij worden aangevallen door dezulken, die met God en Zijn wegen twisten gelijk hier de profeet schijnt te overkomen- overvallen, belegerd, als in een toren, door benden van tegensprekers -dan moeten wij wel overwegen wat wij hun antwoorden zullen ons onderricht van God ontvangen, horen wat Hij tot ons spreekt om ons verstand te geven om gereed te staan tot bescheid aan anderen, wanneer wij op de proef gesteld worden, om "rekenschap te geven van de hoop, die in ons is met zachtmoedigheid en vreze, " 1 Petrus 3:15. Van God moeten wij dan begeren een mond en wijsheid, dat het ons in die ure gegeven worde wat wij spreken zullen.

II. God geeft hem genadiglijk antwoord, want Hij stelt de gelovige verwachtingen van Zijn volk niet teleur, als het wacht om te horen wat Hij zeggen zal, maar spreekt van vrede, goede woorden, troostrijke woorden, Zacharia 1:13. De profeet had geklaagd over de voorspoed van de Chaldeeën, waarvan God hem het vooruitzicht had gegeven, om hem nu dienaangaande gerust te stellen, geeft Hij hem een verder vooruitzicht van hun val en ondergang, gelijk Jesaja, nadat hij de Babylonische ballingschap had voorzegd, ook gesproken had van de verwoesting van Babel. Nu deze belangrijke gebeurtenis hem in een visioen getoond wordt, draagt God ook zorg, dat dit visioen wordt openbaar gemaakt en aan volgende geslachten overgeleverd, die de vervulling ervan zouden beleven.
1. De profeet moet het gezicht beschrijven, vers 2. Ook Johannes werd, toen hij het gezicht van het nieuwe Jeruzalem ontving, bevolen te schrijven, Openbaring 21: 5. Hij moest het schrijven, opdat hij het zichzelf te beter in het geheugen zou prenten en beter verstaan, maar vooraf, opdat het in verwijderde streken en in toekomstige eeuwen mocht gelezen worden. Wat alleen door overlevering bewaard blijft, wordt licht veranderd of verkeerd verstaan, maar wat geschreven staat, houdt volle zekerheid en wordt ongeschonden en zuiver behouden. Wij hebben reden om God voor die opgetekende visioenen te danken, zowel als voor het voorrecht, dat wij Zijn geschreven wetten bezitten. Hij moest het gezicht schrijven en het duidelijk op schrift stellen, het leesbaar optekenen, met grote letters, opdat die voorbijloopt, daarin leze, opdat degenen, die zich geen tijd mochten gunnen om zich voor die lectuur neer te zetten, er als in het voorbijgaan een blik op zouden werpen. Waarschijnlijk waren de profeten gewoon, enige van hun merkwaardigste voorzeggingen op tafelen te schrijven en die in de tempel op te hangen, Jesaja 8:1.
Nu wordt de profeet geboden, het duidelijk te schrijven. Zie, degenen, die het Woord Gods te prediken hebben, moeten zich beijveren, zich zo duidelijk mogelijk uit te drukken, opdat ook de minst ontwikkelden hen kunnen verstaan. De dingen, die onze eeuwige vrede raken, die God voor ons heeft laten opschrijven, worden duidelijk gemaakt, zij zijn allen recht, dat is: verstaanbaar, voor degene, die verstandig is, Spreuk. 8: 9. En zij zijn met gezag afgekondigd, God heeft er Zijn imprimatur (dat is: het worde gedekt) aan toegevoegd, Hij heeft gezegd: Stel ze duidelijk.

2. Het volk moet wachten op de vervulling van het gezicht, vers 3. Want het gezicht zal nog tot een bestemde, toekomstige tijd zijn. U zal nu medegedeeld worden uw verlossing door de verbreking van de Chaldeeuwse macht, en dat de tijd daartoe door God is vastgesteld. Er is een bestemde tijd, maar nog niet dadelijk toch niet al te ver in het verschiet. Dat is ook de reden, waarom het geschreven moest worden om naderhand herlezen en met de gebeurtenissen vergeleken te worden. Zie, God heeft een bestemde tijd voor Zijn bepaald werk, en zal dat werk op die tijd zekerlijk uitvoeren, ons wordt opgelegd, Zijn plannen niet vooruit te lopen, maar op de verwezenlijking te wachten. Het is een grote bemoediging om geduldig te wachten, nu wij weten, dat, al blijft de beloofde gunst lang uit, ze eindelijk vervuld wordt en dan zal die vervulling een overvloedige beloning voor ons wachten zijn. Dan zal Hij het op het einde voortbrengen en niet liegen. Wij zullen er niet mee teleurgesteld

worden, want het zal ter bestemder tijd komen, ook de zullen wij niet teleurgesteld worden, want het zal zijn volkomen vervulling hebben, het zal ten volle beantwoorden aan onze gelovige verwachting. De belofte kan een tijd lang dood schijnen, maar ze zal eindelijk spreken, en daarom, al vertoeft ze een tijd lang, langer dan wij meenden, wij moeten er geduldig op blijven wachten, verzekerd, dat ze zal komen, en gewillig om te wachten, totdat ze komt. De dag, die God voor de verlossing van Zijn volk en de ondergang van Zijn en hun vijanden heeft bestemd, is een dag,
a. Die ten laatste zeker zal komen, hij zal niet uitgesteld worden; die, zonder een andere dag te bepalen, maar zonder feil op de bestemde tijd, dat is: op de meest geschikte tijd, verschijnen.
b. Hij zal niet achterblijven, want "God is niet traag, gelijk enigen dat traagheid achtten, " 2 Petrus 3: 9, al toeft Hij langer dan onze bepaalde tijd, toch toeft Hij niet langer dan Zijn bestemde tijd, die altoos de beste is.

3. Dit gezicht, op welks vervulling zolang gewacht wordt, zal zulk een oefening van geloof en geduld zijn, dat ze aan het licht brengt wat de mensen zijn, vers 4.
a. Er zijn er, die dit gezicht trots zullen verachten, wier hart zo verheven is, dat zij het de moeite niet waard achten, er op te letten. Als God het dadelijk doen wil, dan zullen ze Hem dankbaar zijn, maar in wachten hebben zij geen zin. Hun hart is ijdel en staat op en daar God hen afwijst, zullen ze zich zelf wel helpen om geen verplichting te hebben, zij achten hun eigen hand genoegzaam voor zich, en Gods belofte is hun van weinig betekenis. Ziet, zijn ziel verheft zich, zij is niet recht in hem, niet oprecht jegens God, niet gelijk het behoort. Degenen die Gods algenoegzaamheid wantrouwen of verachten, wandelen niet oprecht voor Zijn aangezicht, Genesis 17:1. Maar,
b. Zij, die werkelijk God vrezen, wier hart oprecht is met God, zullen de belofte op prijs stellen en er zich geheel op verlaten, in vertrouwen op de waarheid van de toezegging, zullen zij nabij God blijven en ook in de moeilijkste tijden Hem gehoorzaam zijn. Dan leven ze in gerustheid met God in gemeenschap, steunen en wachten op Hem. De rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Gedurende de ballingschap zullen de rechtvaardigen staande blijven, vrede genieten, gelovig wachtende op de dierbare belofte, terwijl de vervulling nog uitblijft. De rechtvaardige zal door zijn geloof leven, door het geloof, dat met Gods woord bezig is. Dit wordt aangehaald in het Nieuwe Testament, Romeinen 1:17, Galaten 3:11, Hebreeën 10:38, ten bewijze van de grote waarde van de rechtvaardigmaking door het geloof, en de invloed, die dit geloof op het leven van de Christenen uitoefent. Zij, die door het geloof gerechtvaardigd worden, zullen door het geloof leven, zullen altijd en immer gelukkig zijn. Zolang zij hier zijn, leven zij door het geloof, wanneer zij in de hemel komen, zal hun geloof in aanschouwen overgaan. Nu de profeet bevel heeft ontvangen om het gezicht te beschrijven, en het volk om de vervulling ervan te verwachten, volgt het gezicht zelf, het is, gelijk andere profetieën, die wij ontmoet hebben, de last van Babel en van de koning van Babel, dezelfde, die in Hoofdst 1:11 gezegd wordt, door te trekken en zich schuldig te maken. Het bevat, naar de mening van sommigen, het vonnis over Nebukadnezar, de voornaamste bedrijver van Jeruzalems ondergang, of over die monarchie of over het gehele rijk van de Chaldeeën, of over alle trotse en verdrukkende machten, die enig volk, vooral Gods volk, mishandelen.

Merk op
I. Het misdrijf, waarvan deze vijand beschuldigd wordt, en waarom het vonnis is gewezen, vers 5. De begeerlijkheid des vleeses, de begeerlijkheid van de ogen en de grootsheid des levens zijn de strikken, die de mens worden gespannen, de groten bij name. Wij vinden, dat hij, die Israël gevankelijk wegvoert, zelf door deze drie gevangen genomen wordt. Want,
1. Hij is zinnelijk en weelderig, hij geeft zich over aan zijn vermaken. Hij handelt trouweloos bij de wijn. Dronkenschap is zelf reeds een overtreding en de oorzaak van al overvloediger

overtreding. Wij lezen van hen, die dwalen van de wijn, Jesaja 28: 7. Belsazar, in wie vooral deze profetie vervuld is, maakte zijn overtreding het grootst, toen hij wijn dronk, en het handschrift op de muur van zijn paleis getekend werd, zijn vonnis, dat onmiddellijk zou uitgevoerd worden, Daniel 5:1.

2. Hij is hooghartig en heerszuchtig, hij is een trots man, zijn hoogmoed is een zeker voorteken van zijn val. Als grote mannen trots worden, zal de grote God hun leren verstaan, dat Hij boven hen staat. Zijn overtreding in de wijn is oorzaak van zijn aanmatiging en onbeschaamdheid, daarom is hij een trots man. Wanneer iemand dronken is, dan meent hij, al verlaagt hij zich beneden het dier, dat hij een koning gelijk is en verheft zich op wat zijn schande is. Wij vinden de hovaardige kroon op het hoofd van de dronkenen van Efraïm, en "wee!" wordt hun toegeroepen, Jesaja 28:1.

3. Hij is begerig en geldgierig, en dat vloeit uit zijn hoogmoed voort, hij acht zich waardig, alles te genieten en maakt er daarom werk van zijn rijkdom te vermeerderen. De Chaldeeuwsche monarchie bedoelde de wereldheerschappij. Hij blijft niet in zijn woning, is met het zijne niet tevreden, wel heeft hij daarop een onbetwistbaar recht, maar het is hem te weinig en hij geniet er niet van, noch gebruikt het goede dat in zijn eigen huis, op zijn eigen erf gevonden wordt. Zijn zonde is zijn straf, zijn eerzucht zijn aanhoudende onrust. Als is zijn tehuis een paleis, zijn onvoldaan gemoed maakt het tot een gevangenis. Hij doet zijn ziel wijd open als het graf, dat dagelijks de lijken van de doden ontvangt en toch nog steeds roept: Geef, geef. Hij is gelijk de dood, die niet zat wordt, hoewel die al door verslindt. Zie, het is de zonde en de dwaasheid van velen, die een groot deel van het werelds goed bezitten, dat zij nooit weten wanneer zij genoeg hebben, maar, hoe meer zij hebben, des te meer begeren zij, des te meer verlangen zij er naar. En het is rechtvaardig van God, dat die onverzadelijke begeerte ook niet verzadigd wordt, het is het vonnis, gestreken over degenen, die het geld liefhebben, van het geld niet zat te worden, Prediker 5:10. Zij, die met hun bescheiden deel niet tevreden zijn, zullen nooit het genot hunner begeerten verkrijgen.
De trotse vorst verzamelt tot zich al de heidenen en vergadert tot zich alle volken, hun recht schendende, hun bezittingen rovende, zij mogen niet bestaan tenzij onder zijn beheer en onder zijn bereik. Het een volk voldoet hem niet, tenzij hij er nog één onderwerpt, en dan weer één, totdat hij ze alle onderworpen heeft. Gelijk degenen die op kleiner schaal dezelfde onverzadelijke begeerte koesteren en huis aan huis trekken, akker aan akker brengen, totdat er geen plaats meer zij, en zij alleen inwoners gemaakt worden in het midden des lands, Jesaja 5: 8. Het valt moeilijk uit te maken, wat beklagenswaardiger is: de dwaasheid van zulke eerzuchtige vorsten die er op uit zijn, hun gebied uit te breiden en het toch slecht regeren, of de ellende dier volken, die door hen verdrukt en mishandeld worden.

II. Het vonnis, dat over hem wordt geveld, vers 6: Zouden dan niet deze allen van hem een spreekwoord opnemen? Zijn vonnis is,
1. Dat, wijl hoogmoed zijn zonde is geweest, ongenade en oneer zijn straf zal zijn, hij zal met verachting overladen, zal uitgelachen en door allen rondom bespot worden, zoals zij verdienen, die verwaand rondzien en groot doen, en gewoonlijk ook ervaren, wanneer zij verdeemoedigd en teleurgesteld worden.

2. Dat, wijl hij zijn buren heeft verongelijkt juist die verongelijkten de werktuigen van zijn ongenade zullen worden: zij zullen een uitlegging van de raadselen tegen hem opnemen. Zij zullen zich vermaken, als ze hem honen en de schande hebben, dat men hem onder de voet loopt. Zij, die zich verheugen over de val van deze grote tiran, worden hier voorzien van raadsels en spreekwoorden, om er hem mee te kwetsen. Men, dat is die verdrukten, zal

zeggen: Wee degene, die vermeerdert hetgeen het zijne niet is. Ha! wat is er nu van hem geworden? In die spottende zin kunnen deze woorden gelezen worden. Of: hij, dat is de rechtvaardige die door zijn geloof leeft, zal zeggen, hij, voor wie dit gezicht geschreven en verklaard is, zal met behulp van dit visioen des vijands val voorzien en kunnen voorspellen, zelfs wanneer deze nog in de bloeitijd verkeert, hij zal terstond zijn woning vervloeken, Job 5:3. Hij zal inderdaad een wee tegen hem uitspreken.

A. Hier is een wee tegen hem, omdat hij zijn eigen bezit heeft vermeerderd door onrecht jegens zijn naaste, vers 6-8. Hij vermeerdert hetgeen het zijne niet is, maar anderen toebehoort. Zie, niet meer van het onze komt ons rechtens toe, dan wat wij langs een eerlijke weg hebben verkregen, ander goed zal op de duur het onze niet blijven, want onrechtvaardig verkregen goed gedijt niet. Laat degenen, wie het in de wereld voorspoedig gaat, op hun hoede zijn, zich daarop te verlaten, want als zij niet in de rechten weg voorspoedig zijn, liggen zij onder een wee. Zie hier,
a. Wat deze voorspoedige vorst doet: hij laadt dit slijk op zich. Rijkdom is slechts slijk, dit slijk, wat zijn goud en zilver dan gele en witte aarde? Zij, die door dikke klei lopen, vorderen weinig en maken zich vuil, zo doen ook degenen, die door deze wereld reizen te midden van een overvloed van haar goederen. En als ware dat niet genoeg, dwazen die zij zijn, ze laden bovendien slijk op zich, alsof die klei hun schat was! Zij belasten zich met aanhoudende zorg daarover, met grote schuld, als zij dat goed verkrijgen, bewaren en uitgeven, en met een zware verantwoording in de dag des oordeels. Zij overladen hun schip met dit dikke slijk, en vergaan er mee in verderf en ondergang.

b. Zie wat de mensen van hem zeggen, terwijl hij dus zijn rijkdom vermeerdert, zij roepen: "hoe lang?" Hoe lang zal het duren, eer hij genoeg heeft? Zij roepen tot God: "Hoe lang zult Gij het aanzien, dat deze trotse verdrukker de volken verontrust?" Of zij zeggen tot elkander: "Zie, hoe lang zal dat duren, hoe lang zal hij nog kunnen voortgaan met zich op oneerlijke wijze te verrijken?" Zij spreken zich niet uit maar zij weten wat zij bedoelen, als zij zeggen Hoe lang!

c. Zie, wat daarvan het einde zal zijn. Wat hij met geweld van anderen heeft weggenomen, zal met geweld hem ontnomen worden. De Meden en Perzen zullen de Chaldeeën tot buit hebben, gelijk deze met andere volken hebben gedaan, vers 7-8. "Er zullen er zijn, die u bijten en bewegen" (de Engelse vertaling schrijft hier: plagen). Zij, van wie gij geen gevaar duchtte, die scheen te slapen, zullen ontwaken en onvoorziens opstaan en u een plaag zijn. Zij zullen onvoorzien opstaan, wanneer gij u het veiligst waant en het minst bereid zijt, een schok te ontvangen of die af te weren. Zullen zij niet onvoorzien opstaan? Ongetwijfeld zullen zij, en gij hebt alle reden dat te verwachten, behandeld worden zoals gij anderen behandeld hebt, dat gij hun tot plundering worden zult, gelijk anderen u geweest zijn. Naar de wet van de vergelding zullen, omdat gij vele heidenen berooid hebt, alle overgebleven volken u beroven, vers 8. De koning van Babel meende, omdat hij alle volken rondom zo diep voor zich had doen buigen, dat geen van hen in staat zou zijn, wraak te nemen, maar al waren het slechts overgebleven volken, weinige wellicht, er zullen er toch genoeg zijn om hem te beroven, want God heeft een twist met hem.

Ten eerste, om het bloed van de mensen om de duizenden, die hij aan zijn eerzucht en zijn wraak heeft opgeofferd, vooral om het bloed van de Israëlieten, dat in bijzondere zin dierbaar is in Gods ogen.

Ten tweede, om het geweld aan het land, dat hij zo vele landen had verwoest en de vruchten van de aarde vernietigd, vooral in Kanaän.

Ten derde, om het geweld aan de stad, de vele steden, die hij in puinhopen had verkeerd, vooral Jeruzalem, de heilige stad, en alle inwoners ervan, die daardoor alles verloren hadden. Zie, het geweld, dat trotse mensen gebruiken om zich te verrijken en groot te maken, zal in gedachtenis worden gebracht en moet verantwoord worden op de dag des gerichts voor Hem, Wie de wraak toekomt.

B. Hier is een wee voor hem omdat hij steeds meer begeert en al hoger klimmen wil, vers 9-11. De misdaad, waarom dit wordt uitgeroepen, is vrij wel hetzelfde als in het voorgaande artikel: een onverzadelijke begeerte naar rijkdom en eer, hij giert met kwade gierigheid voor zijn huis, dat is: hij tracht schatten te verzamelen voor zijn gezin. Zie, geldgierigheid is een kwaad ding in een gezin, ze brengt er onrust en onvrede. "Die gierigheid pleegt, beroert zijn huis, " Spreuk. 15:27, en, wat erger is brengt er Gods vloek over. "Wee hem, die een kwade winst verkrijgt, " zo leest de Engelse kanttekening. Er is een rechtmatige winst waarbij Gods zegen het huis kroont, "de goede zal de kinderen van zijn kinderen doen erven, 2 Spreuk. 13:22. Maar wat door bedrog en onrecht verkregen wordt is kwalijk verworven en een armzalige winst, het zal niet alleen geen goed doen, maar kwaad over een huis brengen.
Merk nu op,
a. Waar deze geldgierige op doelt: hij wil zijn nest in de hoogte stellen, zijn gezin tot hoger waardigheid opvoeren dan tevoren bereikt is, en het voor alle gevaar beveiligen wanneer hij dat dacht, om bevrijd te worden uit de hand van het kwaad, dat het niet in de macht des vijands gelaten worde, deszelfs rust te verstoren. Zie, het is een gewone zaak onder de mensen, als een voorwendsel voor hun geld- en eerzucht te beweren, dat zij slechts op hun eigen veiligheid bedacht zijn en zich zeker willen stellen. En toch bedriegen zij zichzelf, wanneer zij menen, dat des rijken goed de stad van zijn sterkte is, en als een verheven muur in zijn inbeelding, Spreuk. 18:11.

b. Wat hij daardoor verkrijgt: Gij hebt, niet veiligheid, maar schaamte beraadslaagd voor uw huis, uitroeiende vele volken, vers 10. Zie, een landgoed, door onrecht verkregen, is een schande voor de familie. Zij, die anderen afsnijden of ondermijnen, om voor zichzelf plaats te maken, die anderen verarmen om zelf rijk te worden, beraadslagen alleen schaamte voor hun huis en nemen zelf het kenteken van schande op hun voorhoofd. Toch is dat niet het ergste: "gij hebt gezondigd tegen uw ziel, " hebt schuld en toorn en gevaar over haar gebracht. Zie, zij die hun naasten onrecht aandoen, doen hun eigen ziel veel groter onrecht aan. Maar wanneer de zondaar zich voor onschuldig houdt omdat hij meent, zijn bedrog en geweld met zoveel behendigheid en overleg gepleegd te hebben, dat niemand het kan uitvinden, dan wete hij, dat, indien er geen andere getuigen voorhanden zijn, zelfs de steen uit de muur zal roepen en de balk uit het hout die antwoorden , als getuigenis tegen hem, dat zijn goed op onrechtmatige wijze is verworven, vers 11. Steen en balk roepen tot de hemel om wraak, gelijk het ganse schepsel om de zonde des mensen zucht en verwacht vrijgemaakt te worden van de dienstbaarheid van de verderfenis.

c. Hier is een wee tegen hem, omdat hij een stad met bloed en onrecht heeft gebouwd en bevestigd, vers 12: Wee dien, die de stad met bloed bouwt, en die de stad met onrecht bevestigt, zichzelf er koning van maakt en ze tot zijn koninklijke residentie stelt. Zo deed Nebukadnezar, Daniel 4:30: "Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een huis des koninkrijks?" Maar het was gebouwd met het bloed van zijn eigen onderdanen, die hij had verdrukt, en met het bloed van zijn naburen, die hij wederrechtelijk had onderworpen, het was bevestigd met onrecht, door onrechtvaardige wetten, die hij voor zijn eigen macht en veiligheid gemaakt had. Wee hem, die aldus handelt want op die wijs gebouwde steden kunnen nimmer stand houden, en de bouwers zullen onder haar puinhopen begraven worden.

Babel dat met bloed en onrecht gebouwd was, zou niet lang bestaan, de dag van zijn val naderde en toen werd dit wee vervuld en de profetie werkelijkheid, die als historie in Jesaja 21: 9 was aangekondigd: "Babel is gevallen, zij is gevallen!"

En de verwoesting van die stad was,
(1). De schande van de Chaldeeën, die zoveel moeite hadden gedaan en zoveel uitgegeven om ze te versterken, vers 13. Zie, is het niet van de Heere der heerscharen, dat de volken, die zo hard hebben gearbeid om ze te bevestigen, arbeiden ten vure, zullen zien, hoe de versterkingen, waarop zij hun hoop bouwden, in brand gestoken worden en al hun arbeid in de vlammen opgaan? Of zij, die zich zo vermoeid hebben om wereldse schatten en eer te verkrijgen, lopen groot gevaar, evenals degenen, die in het vuur arbeiden. Het ergste, dat van de arbeiders in Gods wijngaard kan gezegd worden, is, dat zij "de last des daags en de hitte gedragen hebben, " Mattheüs 20:12, maar dezen, die in hun werelds streven zo naarstig zijn geweest, hebben ten vure gearbeid, hebben zich slaven van hun lusten gemaakt. Er is geen groter werkezel in de wereld dan hij, die de heersende geldgierigheid dient. En wat komt ervan? Al gaven ze zich ook alle mogelijke moeite, zij worden er maar sober voor betaald, want tenslotte vermoeien ze zich tevergeefs. Het was hun voorzegd, dat het alles ijdelheid zou zijn, en wanneer zij ervaren, dat zij er mee teleurgesteld zijn, dan zullen zij erkennen, dat het erger was dan ijdelheid, dat het kwelling des geestes is.

(2). Het was ook Gods eer, de eer van Zijn onkreukbare rechtvaardigheid en onweerstaanbare macht, want door de ondergang van de Chaldeeuwse monarchie (die de gehele wereld wel moest opmerken) zou de aarde vervuld worden, dat zij de heerlijkheid des Heere bekennen, vers 14. De Heere is bekend geworden doordat Hij recht heeft gedaan, vooral wanneer het Hem behaagd heeft, op de hovaardigen te zien en ze te vernederen, omdat Hij daardoor bewijst, dat Hij alleen God is. Zie, welk goed God doet te voorschijn komen uit de vermindering en het verval van aardse heerlijkheid, daardoor openbaart en verheerlijkt Hij Zijn eigen heerlijkheid en vervult de aarde met die kennis, gelijk de wateren de bodem van de zee bedekken, die zeer diep en uitgestrekt is en niet opdrogen zal tot op de tijd, dat ze niet meer zijn zal. Zodanig is de kennis van Gods heerlijkheid in het aangezicht van Jezus Christus, die het Evangelie biedt, 2 Korinthe 4: 6, en zodanig was de kennis van Zijn heerlijkheid bij de wonderlijke ondergang van het Babylonische rijk. Zie, zij die zich door de kennis van Gods heerlijkheid op het horen van de oordelen Zijns monds niet willen laten leren, zullen die moeten zien en erkennen bij het gezicht van de oordelen van Zijn hand. De voorgaande punten van beschuldiging, waarop het wee gegrond is, geleken veel op elkaar. De misdadigers waren verdrukkers en afpersers, die landerijen door roof en onrecht hadden gestolen, hier, vers 17, wordt hetzelfde herhaald, dat vers 8 reeds was gezegd, want dat is het misdrijf, waarop de grootste nadruk wordt gelegd, namelijk het vergieten van ‘s mensen bloed, onschuldig bloed, op barbaarse, onrechtvaardige manier vergoten, dat ten hemel schreit. Het is het geweld aan het land de stad en al haar inwoners, waarover God wrake gaat doen, vroeger of later, als de Rechter van de ganse aarde en de Wreker van alle onrecht. Maar hier zijn nog twee artikelen van anderen aard, die ook een wee toeroepen aan allen in het algemeen, die zich daaraan schuldig hebben gemaakt, maar bijzonder aan de Babylonische vorsten, die Gods volk hadden weggevoerd en gevangen hielden.

I. Wie dronkenschap hebben bevorderd, worden hier gericht en veroordeeld. Belsazar was een van hen, merkwaardigerwijze werd hem het wee aangekondigd en vervuld in dezelfde nacht, toen hij wijn dronk voor zijn duizend geweldigen, Daniel 5:1. Misschien was dit een reden, waarom de opvolgende koningen van Perzië "het tot een wet maakten, dat in hun koninkrijk niemand tot drinken gedwongen zou worden, maar dat alle groten zijns huizes doen zouden

naar de wil van ieder Esther 1: 8. Zij hadden gezien, welk een ellende het over een volk brengt, wanneer het gedwongen wordt te drinken en dus dronken gemaakt. Maar het wee staat hier met geduchte zekerheid tegen allen, wie ze ook zijn, die te eniger tijd zich aan deze zonde schuldig maken, hetzij in het vorstelijk paleis, hetzij in een ellendige kroeg.

Merk op,
1. Wie de zondaar is, tegen wie hier een vonnis wordt uitgevaardigd, het is tegen degene, die zijn naaste dronken maakt, vers 15. Een naaste te drinken geven, als hij dorst heeft, al is het maar een beker koud water, in de naam eens discipels, of de vermoeiden reiziger een drank aanbiedt, ja, sterke drank te geven degene, die verloren gaat, en wijn degene, die bitterlijk bedroefd zijn van ziel, dat is een daad van weldadigheid, die van ons gevraagd er. zeker eenmaal beloond wordt. "Ik was dorstig, en gij hebt mij te drinken gegeven." Maar een naaste, die genoeg of al te veel heeft gedronken, drank te verschaffen met de bedoeling, hem dronken te maken, opdat hij zichzelf blootstelt en als een zot doe, zich belachelijk maakt en zijn geheime gedachten bekent, of zijn naam tekenen onder een bedrieglijk stuk, dat is een verfoeilijke daad. Zij, die daaraan schuldig staan en er zich nog op beroemen, zijn verachters van God in de hemel en Zijn heilige wet, zijn handlangers van de duivel in de hel en van zijn vervloekte begeerten, vijanden van de mens op aarde, zijn eer en zijn welvaart, zij zijn gelijk de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed. Anderen tot dronkenschap te verleiden, hun wijnfles daarbij voegen, om door die verlokking hen over te halen, de wijn aanziende, als hij zich rood vertoont, als hij in de beker zijn verf geeft, of zelfs hen er toe te dwingen, door algemene gebruiken of voorschriften van een club of gezelschap, niet eenmaal, maar herhaaldelijk, is een poging tot lichamelijke en zedelijke moord, die uiterst zwaar te verantwoorden zal vallen.

2. Welke straf hierover uitgesproken wordt. Er is een wee voor diegene, vers 15, en een straf, vers 16, die beide aan zijn zonde geëvenredigd zijn.
a. Zet hij de beker van de dronkenschap op de hand zijns naasten? De beker van de gramschap, de beker van de verschrikking, de beker van de rechterhand des Heeren zal zich tot hem wenden, de macht Gods zal zich tegen hem wapenen. Die beker, die onder de natiën is rondgegaan om ze te stellen tot een woestheid, tot een ontzetting en tot een aanfluiting, om ze te doen struikelen en vallen, zodat ze niet meer kunnen opstaan, zal tenslotte in de hand des konings van Babel gegeven worden, naar voorspeld was, Jeremia 25:15, 16, 18, 26, 27. Zo zal ook het nieuwtestamentisch Babylon, dat de volken van de aarde dronken had gemaakt met de beker van haar hoererij, bloed te drinken gegeven worden, want zij is het waardig, Openbaring 18:3, 6, 24, 16: 6.
b. Schept hij er vermaak in zijn naaste te schande te maken? Hij zal zelf met verachting overdekt worden. Gij zult ook verzadigd worden met schande, voor eer, dat is met meer schande bedekt dan gij vroeger eer genoot. De eens verworven eer zal slechts dienen om dan uw schande te grievender te maken en te afschuwelijker in de ogen van anderen. Drink gij ook de beker van de verschrikking, en stel uw vrees en lafheid ten toon als werd uw voorhuid ontbloot. Allen rondom u zullen u met verachting overladen, er zal een schandelijk uitbraaksel over uw heerlijkheid zijn over datgene, waarin gij uw roem hebt gesteld, uw waardigheid, uw rijkdom, uw heerschappij, zij, die gij hebt doen drinken, zullen op u spuwen. Want het geweld, dat tegen Libanon begaan is, zal u bedekken, en de verwoesting van de beesten zal ze verschrikken, vers 17, gij zult gejaagd en onder de voet gelopen worden met evenveel woestheid als ooit de wilde dieren van de Libanon gij zult uitgeroeid worden als die en tot doelwit van ‘t jachtvermaak strekken, want gij zijt als een van de beesten, die verschrikt zijn, en die zullen triomferen, wanneer zij over u de overhand krijgen. Of: het is om het geweld,

dat gij de Libanon, dat is het land van Israël, aangedaan hebt, Deuteronomium 3:25 en de tempel, Zacharia 10:1, dat God nu afrekening met u houdt. Het is de zonde, die u nu overdekt.

II. Die de afgoderij hebben bevorderd, worden nu gericht en veroordeeld, dat was ook een zonde, waaraan Babel bijzonder schuldig stond, zij was de moeder van de hoererijen. Belsazar in zijn drinkgelagen prees zijn goden. En ook daarom wordt over hem hier een wee uitgesproken, en in hem over allen, die in dezelfde zonden vervallen, bijzonder het nieuwtestamentisch Babylon. Zie nu hier,
1. Wat hij doet om afgoderij te bevorderen, Zij razen naar de verschrikkelijke afgoden, Jeremia.50:38, namelijk de Chaldeeën. Want
a. Zij hebben een grote verscheidenheid van afgoden hun gesneden beelden en gegoten beelden, opdat het volk kiezen kan wat hun het best lijkt.
b. Zij zijn zeer bekwaam en kunstvaardig in de vervaardiging van die beelden: de formeerder heeft zijn arbeid wonderwel volbracht, de vormer van de vorm (naar de Engelse kanttekening) heeft zijn model bijzonder sprekend gemaakt.
c. Zij hebben zich grote uitgaven getroost om ze te verspreiden en te versieren: zij hebben ze overtrokken met zilver en goud, omdat zulks de ogen des volks verlokt en bekoort, zij hebben hun afgoden opgemaakt, om de kinderen van deze wereld tot aanbidding te prikkelen.
d. Zij hebben er grote verwachting van: De formeerder vertrouwt op zijn formeersel als zijn god. Die God aanbidden, geven Hem eer, door tot Hem gebeden op te zenden en onderwijs en aanwijzing van Hem te verwachten, en deze eer geven zij hun afgoden.
e. Zij bidden tot hen, zij zeggen tot het hout: "word wakker tot onze hulp, luister naar onze gebeden", en tot de zwijgenden steen: "ontwaak! en red ons", gelijk de kerk tot haar God bidt: "Waak op, waarom zoudt Gij slapen, Heer!" Psalm 44:24. Zij belijden, dat hun beeld hun god is door het te aanbidden. "Red mij, want gij zijt mijn god, " Jesaja 44:17. "Deos qui rogat ille facit. Tot wie een mens zijn gebed doet, die is zijn god."
f. Zij raadplegen hun beelden als orakels en verwachten raad en voorschrift daarvan. Zij zeggen tot de zwijgende steen, hoewel die niet spreken kan, moet hij hen toch leren. Wat de goddeloze duivel of goddeloze priester in naam van het beeld tot hen spreekt, ontvangen zij met de grootste eerbied als met goddelijk gezag bekleed, en zijn bereid, zich daardoor te laten leiden. Zo wordt afgoderij ingevoerd en verbreid onder het mom van godsdienst en vroomheid.

2. Hoe de uiterste dwaasheid daarvan ten toon wordt gesteld. Door Jesaja heeft God, toen hij de verlossing des volks uit Babel voorspelde, in de brede aangetoond, hoe schandelijk dom en zot afgodendienaars zijn, en hetzelfde doet hier deze profeet.
a. Wanneer zij hun beelden gemaakt hebben, zijn die niets dan stof, dat de laagste bestaansvorm aanbiedt, alle arbeid, daaraan besteed, ken ze geen trap hoger brengen. Zij zijn ten enenmale zonder rede of gevoel, levenloos en sprakeloos, de afgod is een stomme afgod, een zwijgende steen, er is gans geen geest in het midden van hetzelve, vers 19, zodat het laagste dier dat adem en beweging bezit, uitnemender is dan gene. Zij hebben zelfs niet de ziel van een dier.
b. Het staat niet in hun macht, hun aanbidders enig goed te doen, vers 18. Wat zal het gesneden beeld baten? Al is het slechts stof, wanneer het in de een of andere vorm werd gegoten, dan kon het in het menselijk leven voor een of ander doel dienen. Maar nu het als god poseert, dient het nergens toe, het kan zijn aanbidders niet der geringste dienst bewijzen. Ja,
c. Wel ver van profijtelijk te zijn, bedriegt het hen en houdt hen onder de bekoring van zijn voorgewende macht. Zij zeggen: het zal ons leren, maar het leert leugens, want het stelt God voor als met een lichaam bekleed, als eindig, zichtbaar en afhankelijk, en het bevestigt hen,

die verijdeld zijn geworden in hun overleggingen, in de valse denkbeelden, die zij omtrent God hebben, en maakt God tot iets onzekers, dat naar ieders luimen handelt. Als wij tot het werk van onze handen mogen zeggen: "gij zijt mijn god", dan mogen wij dat tot alle formeersel van onze eigene verbeelding zeggen, hoe onzinnig en hersenschimmig ook. "Een beeld is een onderwijs van de ijdelheden, een werk van verleidingen, " Jeremia 10: 8, 14, 15. Het is dus gemakkelijk te zien, wat hun godsdienst is, en waarop. zij aansturen, die leugenleraars als boeken van de leken aanbevelen, waaraan zij hun onderricht moeten ontlenen, terwijl zij de Heilige Schrift in een vreemde taal lezen en voor het volk gesloten houden.

3. Hoe het volk Gods over hen triomfeert en zich daarmede troost, dat de afgodendienaars dus beschaamd uitkomen, vers 20: Maar de Heere is in Zijn heiligen tempel.
a. Want hun rotssteen is niet gelijk onze Rotssteen, Deuteronomium 32:31. De hunne zijn stomme afgoden, de onze is JHWH, de levende God, die is wat Hij is, en niet, als hun afgoden, wat mensen van hen gelieven te maken. Hij is in Zijn heiligen tempel in de hemel, de zetel van Zijn heerlijkheid, waarheen wij toegang hebben op de wijze, niet die wij zouden uitgedacht hebben, maar die Hij zelf heeft ingesteld. Vergelijk Psalm 115:3, "onze God is toch in de hemelen" Psalm 11: 4.
b. De menigte van de goden, die zij hebben uitgedacht, en met zoveel moeite in stand houden, kan onze God niet uitstoten, Hij is en zal zijn in Zijn heiligen tempel en heerlijk in heiligheid. Zij hebben Zijn tempel te Jeruzalem verwoest, maar Hij heeft een tempel daarboven, die buiten het bereik van hun woede en boosheid staat, maar daarbinnen die van de gelovigen gebeden Zijns volks.
c. Onze God zal de ganse wereld voor Zijn aangezicht doen verstommen, zal de afgodendienaars even als hun beelden sprakeloos maken, ze van hun dwaasheid overtuigen en met schaamte overdekken. Hij zal de woede van de verdrukkers het zwijgen opleggen en hun boosheid tegen Zijn volk beteugelen.
d. Het is de plicht Zijns volks, Hem lof te zingen door stilheid, Psalm 65:2, en geduldig te wachten op Zijn verschijning om hen op Zijn tijd en wijze te verlossen. Zwijg en weet dat Hij God is.

HOOFDSTUK 3

1 Een gebed van Habakuk, de profeet, op Sjigjonoth. 2 HEERE! als ik Uw rede gehoord heb, heb ik gevreesd; Uw werk, o HEERE! behoud dat in het leven in het midden der jaren, maak het bekend in het midden der jaren; in de toorn gedenk des ontfermens. 3 God kwam van Theman, en de Heilige van de berg Paran. Sela. Zijn heerlijkheid bedekte de hemelen, en het aardrijk was vol van Zijn lof. 4 En er was een glans als des lichts, Hij had hoornen aan Zijn hand, en aldaar was Zijn sterkte verborgen. 5 Voor Zijn aangezicht ging de pestilentie, en de vurige kool ging voor Zijn voeten heen. 6 Hij stond, en mat het land, Hij zag toe, en maakte de heidenen los, en de gedurige bergen zijn verstrooid geworden; de heuvelen der eeuwigheid hebben zich gebogen; de gangen der eeuw zijn Zijne. 7 Ik zag de tenten van Kusan onder de ijdelheid; de gordijnen des lands van Midian schudden. 8 Was de HEERE ontstoken tegen de rivieren? Was Uw toorn tegen de rivieren, was Uw verbolgenheid tegen de zee, toen Gij op Uw paarden reedt? Uw wagens waren heII. 9 De naakte grond werd ontbloot door Uw boog, om de eden, aan de stammen gedaan door het woord. Sela. Gij hebt de rivieren der aarde gekloofd. 10 De bergen zagen U, en leden smart; de waterstroom ging door, de afgrond gaf zijn stem, hij hief zijn zijden op in de hoogte. 11 De zon en de maan stonden stil in haar woning; met het licht gingen Uw pijlen daarheen, met glans Uw bliksemende spies. 12 Met gramschap tradt Gij door het land, met toorn dorstet Gij de heidenen. 13 Gij toogt uit tot verlossing Uws volks, tot verlossing met Uw Gezalfde; Gij doorwonddet het hoofd van het huis des goddelozen, ontblotende de grond tot de hals toe. Sela. 14 Gij doorboordet met zijn staven het hoofd zijner dorplieden; zij hebben gestormd, om mij te verstrooien; die zich verheugden, alsof zij de ellendigen in het verborgen zouden opeten. 15 Gij betradt met Uw paarden de zee; de geweldige wateren werden een hoop. 16 Als ik het hoorde, zo werd mijn buik beroerd; voor de stem hebben mijn lippen gebeefd; verrotting kwam in mijn gebeente, en ik werd beroerd in mijn plaats. Zekerlijk, ik zal rusten ten dage der benauwdheid, als hij optrekken zal tegen het volk, dat hij het met benden aanvalle. 17 Alhoewel de vijgenboom niet bloeien zal, en geen vrucht aan de wijnstok zijn zal, dat het werk des olijfbooms liegen zal, en de velden geen spijze voortbrengen; dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund in de stallingen wezen zal; 18 Zo zal ik nochtans in de HEERE van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in de God mijns heils. 19 De Heere HEERE is mijn Sterkte; en Hij zal mijn voeten maken als der hinden, en Hij zal mij doen treden op mijn hoogten. Voor de opperzangmeester op mijn Neginoth.

Nog wordt het gesprek tussen God en zijn profeet voortgezet. In het eerste hoofdstuk sprak hij tot God, dan God tot hem en dan hij weer tot God, in het tweede was God voortdurend aan het woord door de Geest van de profetie, in dit derde hoofdstuk spreekt hij weer aanhoudend tot God door de Geest des gebeds, want hij wilde van zijn kant het onderhoud niet eindigen, als een echte zoon Abrahams, die "niet naar zijn plaats wederkeerde, dan toen de Heere geëindigd had, tot Abraham te spreken," Genesis 18-33.
Het gebed van de profeet in dit hoofdstuk is een navolging van Davids psalmen, want het is opgedragen "aan de opperzangmeester" en op muziek gezet. Dit gebed is opgetekend voor het gebruik van de kerk, vooral van de Joden in hun ballingschap, terwijl zij op hun verlossing wachtten, die door het visioen van het vorige hoofdstuk voorzegd was.

I. Hij bidt God ernstig zijn volk in de beproeving te steunen en op te heffen hun bevrijding te verhaasten, en ze intussen te troosten, vers 2.

II. Hij herinnert aan de ervaringen die de kerk reeds gemaakt had omtrent Gods heerlijke en genadevolle verschijningen te haar behoeve, toen Hij Israël uit Egypte door de woestijn naar Kanaän gevoerd, en in dat land menigmaal wonderlijk uitgered had, vers 3-15.

III. Hij stelt een heilig belang in de tegenwoordige droeve toestand van de kerk, maar bemoedigt zich zelf en anderen met de hoop, dat het einde ten laatste troostrijk en heerlijk zal zijn, al is daar nu nog niets van te zien. vers 16-19.

Habakuk 3:1-19
Dit hoofdstuk heet "een gebed van Habakuk." Het is een meditatie, een pleidooi voor de kerk. Profeten waren bidders, ook deze profeet. "Hij is een profeet, en hij zal voor u bidden, " Genesis 20: 7. Soms zelfs baden zij voor degenen, tegen wie zij profeteerden. Zij, die van nabij met de zin des Heeren omtrent toekomstige dingen bekend zijn, weten beter dan anderen, wat te bidden, en konden zich, met het oog op toekomstige donkere tijden, een schat van gebeden verzamelen, die later een genaderijke verhoring vonden en van de kerk tot groot nut verstrekten, wanneer hun profetie zweeg. Deze profeet had God bereid gevonden, zijn smekingen te horen en zijn klachten te vernemen, en daarom vernieuwt hij zijn gebed, "omdat God Zijn oor tot ons geneigd heeft, moeten wij besluiten, Hem aan te roepen alle de dagen onzes levens".
1. De profeet erkent, dat hij op een vroeger gebed antwoord heeft ontvangen, en vermeldt de indruk, die dit op hem gemaakt heeft, vers 2. "Heere, als ik Uw rede gehoord heb heb ik gevreesd Dat wat Gij wilde, dat ik horen zou, Uw besluit voor Uw volk te beproeven, heb ik gehoord, en het is steeds voor mij." Zie degenen, die hun gebed tot God wel ordenen willen, moeten nauwkeurig acht geven en zich voorhouden wat God tot hen heeft gezegd. Hij had gezegd, Hoofdstuk 2:1: Ik hield wacht om te zien wat Hij in mij spreken zou, en nu erkent hij: Heere, ik heb Uw rede gehoord Indien wij ons oor sluiten voor Gods woord, kunnen wij niet anders verwachten, dan dat Hij Zijn oor voor onze gebeden sluit, Spreuk. 28: 9. Ik heb ze gehoord en ik heb gevreesd. Boodschappen, onmiddellijk uit de hemel, grijpen zelfs de beste en stoutste onder de mensen aan en ontzetten ze: Mozes, Jesaja en Daniel waren gans bevreesd en bevende, Hebreeën 12:21. Bovendien maakte ook de inhoud van de boodschap de profeet bevreesd, toen hij vernam, hoe diep zijn volk zou vernederd worden onder de verdrukkende overheersing van de Chaldeeën, en hoe lang dat zou duren. Hij was bevreesd, dat hun geest zou bezwijken, en de kerk geheel uitgeroeid en vernietigd, als de bevrijding zo lang op zich liet wachten.

2. Hij bidt ernstig om wille van de uitverkorenen, dat deze dagen van de smarten mogen verkort worden, of de ellende verzwakt en gematigd, of dat Gods volk eronder geschraagd en vertroost mag worden. Hij vindt het zeer lang, te wachten tot het einde van de jaren, misschien zinspeelt hij op de zeventig jaren, voor de ballingschap bestemd, en daarom zegt hij: "Heere, doe iets voor ons in het midden van de jaren van deze jaren van ellende, al worden wij nog niet verlost en onze verdrukkers afgesneden, verlaat ons niet en verwerp ons niet."
a. Doe iets om Uwentwil: "Uw werk, Uw kerk, behoud dat in het leven omdat Gij zelf het gewrocht hebt, behoud dat in het leven, wanneer het wandelt in het midden van de benauwdheid", Psalm 138: 7, 8. "Schenk ons als een klein ogenblik, een genade, " Ezra 9: 8 Psalm 85, 7. Behoud uw werk in het leven (zoals sommigen lezen), al wordt Uw kerk gekastijd, laat ze niet gedood worden, al geniet ze geen vrijheid, verleng haar leven, laat een overblijfsel in het leven blijven, als het zaad voor een volgend geslacht. Behoud het werk Uwer genade in het leven, door de beproeving aan ons te heiligen en ons daaronder staande te houden, al is de tijd, de bestemde tijd van de verlossing nog niet gekomen. Wat ook van ons moge worden, al zijn wij dorre, dode beenderen, Heere, behoud Uw werk in het leven, laat dat niet ondergaan en te niet worden.

b. Doe iets voor Uw eigen eer: Maak het bekend in het midden van de jaren, maak U zelf bekend, want nu zijt Gij waarlijk een God, die Zich verborgen houdt, Jesaja 45:15." Laat Uw macht bekend, Uw barmhartigheid, Uw beloften Uw voorzienigheid in het wereldbestuur, voor de welvaart en de veiligheid van Uw kerk, gezien worden. Ofschoon wij in donkerheid als begraven liggen, Heere, maak Uzelf bekend, wat ook van Israël worde, laat de God Israëls

in de wereld niet vergeten worden, zelfs niet te midden van deze duistere jaren, alvorens wij verwachten mogen, dat Gij verschijnen zult. Toen, in het midden van de jaren, God zich op wonderdadige wijze openbaarde in het behoud van de drie jongelingen in de vuriger oven, en Nebukadnezar vernederd werd, vond deze bede verhoring. Het werd bekend gemaakt in het midden van de jaren.

c. Doe iets tot troost van Uw volk. In de toorn gedenk des ontfermens, en maak dat bekend. Toon ons Uw goedertierenheid, Psalm 85: 8. Zij zien in hun ellende Gods misnoegen, en dat grieft hen diep. Er is toorn in de bittere beker, dat smart hen het meest, en met aandrang bidden zij nu, dat God in die toorn des ontfermens gedenken moge duidelijk laten blijken, dat Hij de barmhartige God is, en zij vaten van de barmhartigheid zijn. Zie, zelfs degenen, die onder de tekenen van Gods toorn liggen, moeten niet aan Zijn genade vertwijfelen, genade, loutere genade is het, waarheen wij moeten vluchten, en waarop wij als onze enigen pleitgrond, mogen en moeten vertrouwen. De profeet zegt niet: Gedenk van onze verdiensten. maar: Gedenk des ontfermens. Het is de gewoonte onder Gods volk, wanneer het in ellende verkeert en haast wanhopig wordt, vroegere ondervindingen te herdenken en zich daarmede te verlevendigen, te gedenken de dagen vanouds. de jaren van de vervlogen eeuwen, Psalm 78: 6. Daarop pleit het in zijn gebed tot God, en het behaagt Hem soms, Zelf daaraan te denken, Jesaja 63:11, "Nochtans dacht Hij aan de dagen vanouds." Dat is het wat de profeet hier doet, hij ziet terug naar het eerste ontstaan van het volk, toen het door wonderwerken uit Egypte gevoerd werd, uit het diensthuis, door de woestijn, een dor land, naar Kanaän, dat door machtige volken werd bewoond. Hij, die het eerst door zo'n reeks van bezwaren in Kanaän gebracht had kon het ook uit Babel terugbrengen, hoe groot ditmaal ook de moeilijkheden waren. Die oude wonderwerken, vroeger gewrocht, worden hier prachtig beschreven, om Gods volk in zijn tegenwoordige benauwdheid des te meer te sterken en zijn geloof te bevestigen.

I. God verscheen in heerlijkheid, gelijk noodt tevoren, vers 3, 4. Hij kwam van Theman en de Heilige van de berg Paran. Dit slaat op de zichtbare openbaring van Gods heerlijkheid, tot Hij Op de berg Sinai Zijn wet had gegeven, zoals ons Deuteronomium 33:2 vermeldt, waaraan deze woorden ontleend zijn. Toen kwam de Heere neer op de berg Sinai in een wolk, Exodus 19:20, en Zijn heerlijkheid was als een verterend vuur, niet alleen om de wet, die Hij gaf, in te scherpen, maar de pas geschonken verlossing vaster in hun geheugen te prenten en te verheerlijken, want het eerste woord, dat Hij sprak was: "Ik ben de Heere uw God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis, heb geleid Ik, die in deze heerlijkheid verschijn, ben de Auteur van die verschijning. Toen bedekte Zijn heerlijkheid de hemelen, die deze glorievolle verschijning weerspiegelden, ook het aardrijk was vol van Zijn lof, of van Zijn genade, gelijk sommigen lezen. Het volk zag op een afstand de wolk en het vuur op de top van de Sinaï en loofde de God Israëls. Of: de aarde was vol van de werken Gods, die te prijzen zijn. Er was een glans als van het licht, als het licht van de zon, wanneer die voortgaat in haar kracht, Hij had hoornen of lichtstralen (gelijk het juister vertaald wordt) in Zijn hand. De uitstraling van Zijn heerlijkheid verbreidde zich naar alle zijden rondom, en enige stralen aan dat licht ontleend, glansden van Mozes' aangezicht, toen hij van de berg van de heerlijkheid afkwam. Sommigen verstaan onder die hoornen, of die twee hoornen (want het woord is een tweevoud) in Zijn hand, de twee tafelen van de Wet, die wellicht, toen God ze Mozes ter hand stelde, door heerlijkheid omgeven waren, met stralen verguld, overeenkomstig Deuteronomium 33:2: Tot zijn rechterhand was een vurige wet aan hen. Er wordt aan toegevoegd: En aldaar was Zijn sterkte verborgen. Er was een verborgen macht in de stralen, die uit Zijn hand voortkwamen. De werking van deze macht, vergeleken met wat die had kunnen doen, verborg

ze eer dan dat ze ze openbaarde, de geheimen van Zijn macht evenals die van Zijn wijsheid, zijn dubbel in wezen, Job 11: 6.

II. God zond Egypte plagen, om de trotse Farao te verootmoedigen, dat hij Zijn volk liet gaan, vers 5. Voor Zijn aangezicht ging de pestilentie, die alle eerstgeborenen in Egypte in dezelfde nacht sloeg, en de vurige kool ging voor Zijn voeten heen toen, in de plaag des hagels, vuur in het midden des hagels vervangen was, Exodus 9:24. De Engelse kanttekening leest: vuur, vermengd met brandende krankheden, waarbij sommigen denken aan die, welke Egypte verwoestten, anderen aan die, welke het getal van de Kanaänieten verminderden, voordat Israël nog in het land gekomen was. Die vurige kool ging voor Zijn voeten heen, dat is: vergezeld Zijn komst, want die wacht op Zijn bevel, Hij zegt tot haar: "Ga", en ze gaat, "kom", en ze komt, "doe dat", en ze doet het.

III. Hij verdeelde het land Kanaän onder Zijn volk, en wierp de heidenen voor hun aangezicht uit, vers 6. Hij stond en mat het land, om alle stammen Israëls hun deel te geven, Deuteronomium 32: 8, 9. Hij zag toe, en maakte de heidenen los, die het land bezaten, hoewel zij zich tegen Israël verbonden, verstrooide en versloeg de Heere ze voor Israëls aangezicht. Of: Hij spreidde zulk een sterke macht ten toon, dat alle volken van de aarde daardoor konden verhouwen worden. De gedurige, of eeuwige, bergen zijn toen verstrooid geworden, de heuvelen van de eeuwigheid hebben zich gebogen, de machtige vorsten van Kanaän, die zo sterk en machtig scheen als bergen en heuvelen, zijn verbroken, zij en hun koninkrijken zijn geheel en al ten ondergebracht.
Of, de macht Gods openbaarde zich zo geweldig dat bergen en heuvelen schudden, ja zelfs Sinai beefde met de omringende heuvelen, Psalm 68: 8, 9. Daaraan voegt de profeet toe: De gangen van de eeuw zijn Zijne, dat is: alle handelingen van Zijn voorzienigheid stemmen overeen met Zijn eeuwige raadsbesluiten, "Hij is immer dezelfde gisteren, heden en tot in alle eeuwigheid". Zijn verbond is onveranderlijk, en Zijn goedertierenheid is in van de eeuwigheid. Toen Hij de heidenen losmaakte, de volken Kanaäns verstrooide, zag ik de tenten van Kusan onder de ijdelheid, de gordijnen des lands van Midian schudden. Al de inwoners van de naburige landen werden opgeschrikt, en hoewel Israël niet opgedragen was, ook hen te verderven, noch hun land Israël was gegeven tot een erfelijke bezitting, toch achtten zij hun eigen huis in gevaar, toen dat van hun naaste in brand stond, en daardoor waren zij zeer verschrikt, vers 7. Balak, de koning van de Moabieten, bijvoorbeeld, Numeri 22:3, 4. Sommigen menen, dat de tenten van Kusan onder de ijdelheid waren, toen, in de dagen van Othniel, God Cuschan Rischathaim in diens hand overgaf, Richteren 3: 8, en dat de gordijnen des lands van Midian schudden, toen, in Gideons tijd, het gerstebrood van de bergen kwam afrollen en de tenten van de Midianieten sloeg, Richteren 7:13.

IV. Hij deelde de Schelfzee en de Jordaan toen die Israëls voortgang in de weg stonden en deed waterstromen uit de rotssteen voortkomen, toen Israël dorst had, vers 8. Men zou menen, dat God geen welgevallen aan de rivieren had, dat Hij ontstoken was tegen de rivieren en zijn verbolgenheid tegen de zee was, want Hij deed ze vluchten voor Zijn aangezicht, toen Hij op paarden reed en Zijn wagens heil waren, als een veldheer aan het hoofd van zijn strijdmacht, in staat te verlossen. Zie, Gods wagens zijn niet zozeer wagens van Zijn glorie als wagenen van de legers voor Zijn volk, het is Zijn heerlijkheid Israëls Bevrijder te zijn. Hierop schijnt vers 15 te doelen: Gij betrad met Uw paarden de zee, de Schelfzee, in de wolk- en vuurkolom, de wagen, door engelen getrokken, en paste U zo aan bij de langzame gang van Uw volk, gelijk Jacob om zijn tere kinderen en zogende schapen en koeien zich op zijn gemak als leidsman voegde, Genesis 33:13, 14. Hij leidde hen door de afgronden, als een paard in de woestijn, Jesaja 63:13, 14. Toen Israël op het punt stond Kanaän binnen te trekken, ging de

waterstroom door, vers 10, dat is: de Jordaan, die toen haar oevers overstroomd had, werd verdeeld, Jozua 3:15. Zie, wanneer de bezwaren, die Israëls verlossing in de weg staan, onoverkomelijk schijnen, wanneer zij al hoger rijzen en over alle beletselen heenstromen, dan gebiedt God hun halt, laat ze doorgaan, en de weg ligt geëffend. Toen gaf de afgrond zijn stem, toen de Schelfzee en de Jordaan verdeeld werden, bruisten de wateren en maakten rumoer, als gevoelden zij het geweld, dat haar werd aangedaan, nu ze haar natuurlijke loop niet mochten vervolgen. Zij klaagden als het ware daarover, de afgrond hief zijn zijden op in de hoogte, want de wateren stonden op een hoop, Jozua 3:16 als wilden ze zich tegen Gods wil verzetten De afgrond gaf zijn stem en hief zijn zijden op in de hoogte, maar tevergeefs. De Heere in de hoogte was geweldiger dan zij, Psalm 93:3, 4. Met de scheiding van de wateren van Schelfzee en Jordaan werd ook weder het schudden van de bergen vernomen, alsof het geweld, de wateren aangedaan, ook de omringende heuvelen aangreep, Psalm 114:3, 4. De zee zag het en vlood, de Jordaan keerde achterwaarts. De bergen sprongen op als rammen, de heuvelen als lammeren.
De ganse schepping beefde, aarde en wateren trilden voor het aanschijn des Heeren voor het aangezicht van de machtige God Jakobs. Vlied, waar gij wilt, o zee! en gij Jordaan, Houd in uw stortvloed, sla uw stroom in boeien Want God zal, als het Hem behaagt, voortaan Nieuw water uit de harde rots doen vloeien. Gij hebt de rivieren van de aarde gekloofd, kanalen ontstonden in de woestijnen, opdat de wateren een bedding zouden vinden, welke uit de spleet van de rots te voorschijn kwamen om het leger van de kinderen Israëls te drenken en hen voortdurend te volgen. Zie, de God van de natuur regelt en verandert de gang van de natuur naar Zijn welbehagen, Hij verandert wateren in kristallijnen rotsen en rotsen in kristallen stromen.

V. Hij liet zon en maan stilstaan, om Israëls zegepraal mogelijk en volkomen te maken, vers 11. De zon en de maan stonden stil in hun woning, op het gebed van Jozua, opdat de Kanaänieten op hun vlucht de bescherming van de nacht niet zouden genieten, zij stonden stil in haar tent in de hemel, Psalm 19: 5, te Gibeon en in het dal van Ajalon, Jozua.10:12, waar God Zijn heerschappij toonde, en de hemelbollen op die afstand moesten meewerken. Met het licht gingen Uw pijlen daarheen, met glans Uw bliksemende speer, zij volgden Israëls wapenen om ze te begunstigen, volgens hetgeen van Gods pijlen gezegd wordt, Psalm 45: 6 (als Jonathans pijlen, 1 Samuel 20:20), en de speer, wier glinstering die van de vijandelijke speren overtrof, wees de weg aan, waarheen Gods hulp Israël zou zegenen en de vijand treffen, als toen de sterren uit haar loopplaats en tegen Sisera streden. Zie, de hemelbollen staan, evenals de aarde en de zeeën, gereed op Gods bevel, en dienen Israël, wanneer en zo als het Hem behaagt.

VI. Hij ging voort en voltooide Israëls zegepralen voor de volken Kanaäns en hun koningen, Hij heeft grote koningen geslagen en heerlijke koningen gedood, Psalm 136:17, 18. Hier wordt in de brede aan herinnerd als een gepaste plicht om God om uitredding uit de tegenwoordige nood te bidden, dat Hij Zijn volk weder mocht brengen naar het land, dat hun eenmaal, door zo machtig vele wonderen, ter bezitting geworden was.

1. Vele uitdrukkingen worden hier gebruikt om de verovering van Kanaän te beschrijven.
a. Uw boog werd ontbloot (Engelse vertaling), uit de koker te voorschijn gehaald, om Israël te helpen, om de vijand te verschrikken, en dan weer ingestoken en opnieuw uitgetrokken en niet voor goed opgeborgen, totdat de arbeid volbracht was.
b. Met gramschap trad Gij door het land, van het een eind tot het andere, om dat goddeloze geslacht van de Kanaänieten niet langer in het bezit te laten van dat goede land. Hij trad "cum fastidio, met verachting" (naar sommigen vertalen), hun verbonden belachende.

c. Met toorn dorste Gij de heidenen, trad ze onder de voet, ja, trad ze uit gelijk graan uit de aren, om hen en wat zij hadden als spijs de kinderen Israëls te geven, Micha 4:13.
d. Hij doorwondde het hoofd van het huis van de goddeloze, hij vernietigde de stammen van de Kanaänieten, verwondde hun vorsten, de hoofden van de gezinnen, ja, sloeg hun het hoofd af en ontblootte zo de grond tot de hals toe. Zijn zij een gebouw? Zij zullen met de grond gelijk gemaakt worden. Zijn zij een lichaam? Zij worden tot aan de hals in de diepe modder gedompeld, zodat zij er niet weer uit kunnen komen noch zichzelf helpen. Hij heeft de koppen des Leviathans verpletterd, Psalm 74:14. Sommigen passen dit toe op de overwinning van Christus en de machten van de duisternis, waarin Hij zou verslaan degene, die het hoofd is over een groot land, Psalm 110: 6.
e. Hij doorboorde met Zijn staven het hoofd van Zijn dorplieden, vers 14, met Israëls staven sloeg God het hoofd van de dorpen des vijands, hetzij Egypte, hetzij Kanaän, Staven hebben dezelfde uitwerking als zwaarden, wanneer het God belieft, er gebruik van te maken. De vijand kwam aan met de uiterste woede en verbolgenheid, als een wervelwind om mij te verstrooien, zegt Israël, zij hebben mij dikwijls benauwd van mijn jeugd af, Psalm 129:1, namelijk Farao, toen hij het najoeg naar de Rode Zee toe, hen stormde, en de koningen van Kanaän toen zij samen een verbond maakten om Israël te verderven. Zij verheugden zich, alsof zij de ellendige in het verborgen zouden opeten, zij waren zo zeker van hun succes als ooit een machtig man was, dat hij een arme zou ten onder brengen, die immers onmachtig was, hem te weerstaan, en zijn plan voerde hij heimelijk uit. Maar God verijdelde dit plan, en hun hoogmoed maakte hun val te smadelijker en Gods zorg voor Zijn volk te schitterenden.
f. Hij betrad met Zijn paarden de zee, vers 15, dat is: Hij zette Israëls zegepraal voort tot aan de Grote Zee, tegenover die grenzen van Kanaän waarover zij binnengetrokken waren, Hij maakte hen Heeren van het land, want niet door hun zwaard noch door hun arm hebben zij het land geërfd, Psalm 44: 4.

Nu, 2. Waren er drie dingen, die God op het oog had, toen Hij Israël zovele bloedige overwinningen over de Kanaänieten schonk:
a. Hij wilde daardoor de aan de vaderen gegeven belofte vervullen, het was om de eden, aan de stammen gedaan, door het woord, vers 9. Hij had gezworen, dit land de stammen Israëls te zullen geven, dat was Zijn eed aan Izaäk, bevestigd aan Jakob en menigmaal aan de stammen herhaald. U zal Ik het land Kanaän geven. Dit woord bevestigt God, hoe onwaardig Israël ook zijn moge, Deuteronomium 9: 5, en hoe machtig vele ook zijn vijanden. Zie, wat God voor Zijn stammen doet, is volgens Zijn eden aan de stammen, naar Hij gesproken en gezworen heeft, want Hij is getrouw, die het beloofd heeft.
b. Hij wilde daardoor zijn volk Zijn goedertierenheid tonen, om Zijn betrekking tot hen en Zijn belangstelling in hen. Gij toogt uit tot verlossing Uws volks. Er is een volk in de wereld, dat Gods volk is, en hun zaligheid is wat Hij bij alle uitingen van Zijn voorzienigheid op het oog heeft. Eer zullen de hemel en de aarde voorbijgaan, dan dat enige schalm uit de gouden keten van hun zaligheid gebroken worde. Zelfs wat het meest onwaarschijnlijk lijkt, zal in Zijn overmogende hand tot hun zaligheid wederkeren, Filippenzen 1:19.
c. Hij wilde hierdoor een voorbeeld en type geven van de verlossing van de wereld door Jezus Christus. Het is tot verlossing voor Uw Gezalfde, met Jozua, die de legerscharen Israëls aanvoerde, en een type was van Hem, Wiens naam hij droeg, namelijk Jezus, onze Jozua. Wat God voor Zijn Israël vanouds deed, geschiedde met het oog op Zijn Gezalfde, om wille van de Middelaar die beide de Grondlegger en de Wachter van het verbond is. Het was een verlossing met Hem, want in alle verlossing, voor hen gewrocht, aanschouwt Hij het aangezicht van Zijn Gezalfde, Psalm 84:10, en doet alles door Hem. Binnen de grenzen van deze weinige verzen vinden wij de profeet in de hoogste graad van ontzetting en de hoogste

trap van jubel, beide vaak voorkomende onder Gods volk in deze wereld. In de hemel zal er geen ontzetting meer zijn, maar we! een eeuwigdurende jubel.

I. De profeet had voorzien, dat de vijanden van de kerk lang de bovenhand houden, en de kerk zelf lang lijden zou, en dat gezicht ontzet hem, vers 16. Hij gaat hier nog voort met wat hij in vers 2 gezegd had: "Als ik Uw rede gehoord heb, heb ik gevreesd. Toen ik hoorde, welke treurige tijden voor de kerk aanstaande waren werd mijn buik beroerd, voor de stem hebben mijn lippen gebeefd. de tijding maakte zulk een indruk op mij, dat ik als een beroerte kreeg. Het bloed stroomde naar het hart terug, om dat te steunen als het gevaar liep te bezwijken, de uiterste delen van de ledematen waren bloedloos en de lippen beefden. Ja, hij was zo zwak en zo onmachtig, zichzelf te helpen, dat het leek, of verrotting in zijn gebeente gekomen was. Geen kracht was in hem overgebleven, hij kon staan noch gaan, hij werd beroerd in zijn plaats. Beving overviel hem in zijn gehele lichaam, van binnen beefde hij, hij kon het niet weerstaan, hij was diep ontroerd, tot de dood toe, als eens onze Heiland, het haar van zijn lichaam was te berge gerezen van verschrikking van God, en hij vreesde voor Diens oordelen, Psalm 119:120. Een innig medelijden met de smarten van de kerk had hem aangegrepen, hij vreesde, dat die op haar ondergang mochten uitlopen en de naam van Israël uitgeroeid zou worden van de aarde. Ook achtte hij het geen schande of smaad, dat hij voor Gods woord beefde, maar erkende dat openlijk, want op dezulken ziet God in genade neer. Zeker, ik zal rusten ten dage van de benauwdheid. Zie, wanneer een dag van ellende nadert, dan is het van belang, ons daarop voor te bereiden, ons te voren te sterken, opdat wij in die dag rusten mogen. En de beste manier om die rust te verwerven, is tevoren te beven voor Gods woord en Zijn dreigingen. Hij, die gejuich in voorraad heeft voor degenen, die met tranen zaaien, heeft rust in voorraad voor hen, die voor Hem en Zijn woord beven. Goede hoop door genade, is gegrond op heilige vrees. Noach, die bevreesd geworden was, Hebreeën 11: 7, toen hem de tijding gebracht werd van de gedreigde vloed, kreeg de ark als rustplaats in de dag van de ellende. De profeet zegt, wat hij in zijn vrezen zei. Hij vreest, dat als hij, de vijand, optrekken zal tegen het volk, de Chaldeeën tegen Israël, hij het met benden aanvalle, overrompele, ja (gelijk de Engelse kanttekening zegt) met zijn legerscharen in stukken hakken zal, en dan roept hij uit: "Het is met ons allen gedaan, het ganse volk van de Joden is verloren en vergaan." Zie, wanneer de toestand slecht is, zijn wij geneigd, die nog erger voor te stellen en ons het ergste te denken.

II. Hij had zich de ervaringen van de kerk in vroeger eeuwen herinnerd en opgemerkt, wat grote dingen God voor Zijn volk gedaan had, daardoor verhief hij zich uit zijn vreze en herkreeg niet alleen zijn kalmte, maar viel voorts in een verrukking van heilige vreugde, "non obstante, niettegenstaande, " ja lijnrecht tegenover de rampen, die hij tevoren had zien aankomen en dit niet voor zich zelf alleen, maar voor iedere gelovige Israëliet, ja voor iedere gelovige Christen.
1. Hij veronderstelt het verlies van alles wat tot dit leven behoort, niet slechts gemak en weelde, maar zelfs de noodzakelijke levensbehoeften, vers 17. Hongersnood is een van de meest gewone gevolgen van de oorlog, en allermeest treft dit dengenen, die stil zitten en zich rustig houden. De profeet en zijn vrome vrienden zullen, wanneer de Chaldeeuwse legermacht komt, van alle have en goed beroofd worden. Of: hij ziet zich alles afgenomen door overstroming, droogte, hagelslag of iets anders, onmiddellijk uit Gods hand. Of: dat de ballingen in Babel de goede dingen uit hun eigen land zullen missen.
a. Hij veronderstelt, dat de vijgenboom niet zal bloeien, die hun een groot deel van hun voedsel oplevert, waarom wij dikwijls van een klomp vijgen lezen, dat er geen vrucht aan de wijnstok zal zijn, van welke zij hun drank hadden om hun hart vrolijk te maken, dat het werk

van de vijgenboom zal liegen, met zijn olie, die als onze boter is, dus alle verwachtingen van de boomgaard teleurgesteld worden.
b. Hij veronderstelt, dat er geen koren voor brood zijn zal, dat de velden geen spijze voortbrengen, en dus, aangezien de koning zelfs van het veld gediend wordt, iedereen in de grootste verlegenheid zal geraken.
c. Hij veronderstelt, dat het vee zal omkomen bij gebrek aan voedsel, dat het veld moest opleveren, of door ziekte, of gedood of weggevoerd door de vijand: dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund in de stallingen wezen zal. Zie, wanneer wij het volle genot van onze aardse zegeningen smaken, laat ons dan bedenken, dat er een tijd komen kan, waarin dat alles van ons wordt afgenomen, en daarom alles "gebruiken als niets bezittende, dus niet misbruiken, " 1 Korinthe 7:29, 30.

2. Hij besluit met een verzoeking en jubelkreet in God, ondanks dat alles, wanneer alles weg is, is God nog niet weg, vers 18: Zo zal ik nochtans in de Heere van vreugde opspringen. Ik zal Hem hebben om mij te verheugen. Ik zal verwachten haar wijnstok en haar vijgenboom, Hoz. 2:11, 12. Maar zij, die, toen beide bomen bloeiden en vrucht droegen, God in alles erkenden, kunnen zich nog in Hem verblijden, wanneer alles leeg en dor is, zij kunnen neerzitten op een ellendige hoop puin, van alles beroofd. en dan nog zingen tot prijs en roem van God, de God huns heirs.
Dit is de voornaamste grond van onze vreugde in God, dat Hij de God onzes heils is, de God van onze eeuwige zaligheid. En indien Hij dat is, dan mogen wij ons in onze grootste smarten in Hem verblijden, aangezien daardoor onze zaligheid niet belemmerd maar juist bevorderd wordt. Zie, vreugde in God is nooit ontijdig, ja, juist onze sterkte, wanneer verlies of kruis ons in deze wereld treft, dan komt het voor de dag, of wij onze hoop op tijdelijk goed hebben gesteld en daarvan ons geluk verwacht hebben. Zie, hoe de profeet triomfeert, vers 19: De Heere der Heeren is mijn sterkte. Hij, die de God van onze zaligheid zal zijn ook in de toekomende wereld, is tevens onze sterkte in deze, om ons op onze reis hier beneden te bepleiten en door alle moeilijkheden en tegenstand heen te helpen. Zelfs wanneer de levensmiddelen zijn afgesneden, zal het blijken, dat de mens bij brood alleen niet leeft, in het gebrek aan brood zal de gunste Gods voorzien, en de troostvolle gemeenschap Zijns Geestes zal ons dan steunen.
a. Wij zullen versterkt worden voor onze geestelijke strijd en arbeid: "De Heere der Heeren is mijn sterkte, de sterkte van mijn hart."
b. Wij zullen vlug worden voor onze geestelijke wedloop: "Hij zal mijn voeten maken als van de hinden, dat ik met een verruimd hart de weg van Zijn geboden lopen en mijn moeite overwinnen kan." c. Wij zullen in onze geestelijke ondernemingen slagen: "Hij zal mij doen treden op mijn hoogten, dat is: ik zal mijn doel bereiken, naar mijn eigen land wederkeren en op de hoogten des vijands treden", Deuteronomium 32:13, 33:29. De profeet, die zijn gebed met vreze en beven begonnen was, besluit met blijdschap en triomf, want het gebed is voor een begenadigde ziel de rust des harten. Toen Hanna gebeden had, ging zij haars weegs, en zij at, en haar aangezicht was haar zodanig niet meer 1 Samuel 1:18.
Deze profeet doet dezelfde ervaring op en stelt die de opperzangmeester ter hand, ten dienste van de kerk, vooral in de dagen van de ballingschap. En, ofschoon toen de harpen aan de wilgen hingen, bestemt hij, in de hoop, dat zij eerlang weer ter hand genomen kunnen worden en de rechterhand geen nood meer heeft, zich zelf te moeten vergeten, zijn lied voor de Sigjonoth, veranderlijke wijzen, naar de veranderlijke zangen, en voor zijn Neginoth, het besnaarde instrument, vers 19. Hij, die bedroefd was geweest en gebeden had, kan nu gerust en vrolijk zijn en psalmen zingen.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN VAN ZEFANJA

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK VAN DE PROFEET ZEFANJA

Deze profeet is, als de laatste in tijdsorde, ook het laatst geplaatst van de kleinere profeten voor de ballingschap; kort voor Jeremia, die ten tijde der ballingschap leefde. Hij voorspelt de algemene verwoesting van Juda en Jeruzalem door de Chaldeeën en stelt hun zonden ordentelijk voor hen, waardoor God verwekt was om hun ondergang over hen te brengen, roept ze op tot boete en bekering, bedreigde de naburige volken tot gelijken ondergang en geeft bemoedigende beloften van hun gelukkigen en blijder terugkeer uit de gevangenschap ter bestemder tijd, met een heen wijzing naar de gunste des Evangelies. In het eerste vers hebben wij een verslag van de profeet en de tijd zijner profetie, die hier een verder ingaan op deze vragen overbodig maakte.

HOOFDSTUK 1

1 Het woord des HEEREN, hetwelk geschied is tot Zefanja, de zoon van Cuschi, de zoon van Gedalja, de zoon van Amarja, de zoon van Hizkia; in de dagen van Josia, de zoon van Amon, de koning van Juda. 2 Ik zal ganselijk alles wegrapen uit dit land, spreekt de HEERE. 3 Ik zal wegrapen mensen en beesten; Ik zal wegrapen de vogelen des hemels, en de vissen der zee, en de ergernissen met de goddelozen; ja, Ik zal de mensen uit dit land uitroeien, spreekt de HEERE. 4 En Ik zal Mijn hand uitstrekken tegen Juda, en tegen alle inwoners van Jeruzalem; en Ik zal uit deze plaats uitroeien het overblijfsel van Baal, en de naam der Chemarim met de priesters; 5 En die zich nederbuigen op de daken voor het heir des hemels, en die zich nederbuigende zweren bij de HEERE, en zweren bij Malcham; 6 En die terugkeren van achter de HEERE; en die de HEERE niet zoeken, en vragen naar Hem niet. 7 Zwijgt voor het aangezicht des Heeren HEEREN; want de dag des HEEREN is nabij; want de HEERE heeft een slachtoffer bereid, Hij heeft Zijn genoden geheiligd. 8 En het zal geschieden in de dag van het slachtoffer des HEEREN, dat Ik bezoeking zal doen over de vorsten, en over de kinderen des konings, en over allen, die zich kleden met vreemde kleding. 9 Ook zal Ik ten zelven dage bezoeking doen over al wie over de dorpel springt; die het huis hunner Heeren vullen met geweld en bedrog. 10 En er zal te dien dage, spreekt de HEERE, een stem des gekrijts zijn van de Vispoort af, en een gehuil van het tweede gedeelte, en een grote breuk van de heuvelen af. 11 Huilt, gij inwoners der laagte! Want al het volk van koophandel is uitgehouwen, al de gelddragers zijn uitgeroeid. 12 En het zal geschieden te dien tijde, Ik zal Jeruzalem met lantaarnen doorzoeken; en Ik zal bezoeking doen over de mannen, die stijf geworden zijn op hun droesem, die in hun hart zeggen: De HEERE doet geen goed, en Hij doet geen kwaad. 13 Daarom zal hun vermogen ten roof worden, en hun huizen tot verwoesting; zij bouwen wel huizen, maar zij zullen ze niet bewonen; en zij planten wijngaarden, maar zij zullen derzelver wijn niet drinken. 14 De grote dag des HEEREN is nabij; hij is nabij, en zeer haastende; de stem van de dag des HEEREN; de held zal aldaar bitterlijk schreeuwen. 15 Die dag zal een dag der verbolgenheid zijn; een dag der benauwdheid en des angstes, een dag der woestheid en verwoesting, een dag der duisternis en der donkerheid, een dag der wolk en der dikke donkerheid; 16 Een dag der bazuin en des geklanks tegen de vaste steden en tegen de hoge hoeken. 17 En Ik zal de mensen bang maken, dat zij zullen gaan als de blinden; want zij hebben tegen de HEERE gezondigd; en hun bloed zal vergoten worden als stof, en hun vlees zal worden als drek. 18 Noch hun zilver, noch hun goud zal hen kunnen redden ten dage der verbolgenheid des HEEREN; maar door het vuur Zijns ijvers zal dit ganse land verteerd worden; want Hij zal een voleinding maken, gewisselijk, een haastige, met al de inwoners dezes lands.

Na de titel van het boek, vers 1, vinden wij hier

I. Een bedreiging aan Juda en Jeruzalem, aangaande een algehele ondergang, door de Chaldeeën, vers 2-4.

II. Een aanklacht tegen hen om hun grote zonden, die God oorzaak geeft, die verwoesting over hen te brengen, vers 5, 6, en zo gaat de profeet voort in de rest van het hoofdstuk, telkens weer de oordelen op de voorgrond plaatsende, opdat zij nog veranderd mochten worden of dat

volk er op voorbereid, met de zonden, die zulke rampen over hetzelve brengen, opdat zij zich zelf zouden oordelen en Gods straf rechtvaardigen.
1. Zij moesten zwijgen omdat zij grotelijks gezondigd hadden, vers 7- 9. Maar
2. Zij zullen huilen omdat de jammer zo groot zijn zal. De dag des Heeren is nabij en zal een vreselijke dag zijn, vers 16-18. Zulk een vriendelijke en tijdige waarschuwing liet God de Joden geven aangaande de naderende ballingschap, maar zij verhardden hun nek, hetgeen hun ondergang onvermijdelijk maakte.

Zefanja 1:1-18
Hier is,
I. Het titelblad van het boek, vers 1, waarin wij opmerken
1. Welk gezag het heeft, en wie het dat gezag heeft gegeven: het is uit de hemel en niet uit de mensen, het is het woord des Heeren.

2. Wie het werktuig geweest is, om het tot de kerk over te brengen. Zijn naam is Zefanja, wat betekent de knecht des Heeren, want God openbaarde Zijn verborgenheden aan Zijn knechten de profeten. De stamboom van de andere profeten, voor zover die genoemd wordt, gaat niet verder terug dan hun vader, behalve die van Zacharia, wiens grootvader tevens vermeld staat. Maar die van Zefanja gaat viergeslachten terug, de oudste naam is Hizkia, in het oorspronkelijk dezelfde naam als die van Hizkia de koning van Juda, 2 Koningen 18:1, en bedoelt waarschijnlijk dezelfde. Indien dat zo is, dan kon de profeet, als in rechte linie van die vromen vorst afstammende en dus van koninklijken bloede, met te meer recht de dwaasheid van des konings kinderen bestraffen, vers 8.

3. Wanneer de profeet profeteerde. In de dagen van Josia, de koning van Juda, die goed regeerde en in het twaalfde jaar van zijn regering met kracht het werk van de reformatie begon en vervolgens met ijver voortzette, afgoden en afgoderij uitroeiende. Het blijkt niet, of Zefanja in het begin van die regering protesteerde, indien wel, dan kunnen wij veronderstellen, dat zijn prediking een goeden invloed op die reformatie heeft gehad. Toen hij, als Gods gezant, de afgoderij van Juda bestreed, roeide Josia, als Gods stadhouder, ze uit en een reformatie heeft alle kans van slagen wanneer burgerlijke overheid en predikanten ieder op zijn wijze er aan medewerkten. Indien hij tegen het einde van Josia's regering heeft geprotesteerd, dan zien wij op droeve wijze, hoe een bedorven volk in zijn oude zonden terugvalt. De afgoderij die Josia, naar het schijnt, had afgeschaft, keerde nog bij zijn leven terug, toen de ijver van de reformatie begon te verflauwen en trager werd. Welk goed kunnen de beste hervormers doen met een volk, dat de hervorming haat, alsof het verlangde, de ondergang tegemoet te gaan?

II. De inhoud van dit boek. Met een enkel woord genoemd, is het deze: de algehele verwoesting komt allengs over Juda en Jeruzalem om hun zonden. Zonder inleiding of verklaring, begint de profeet opeens, vers 2: Ik zal ganselijk alles wegrapen uit dit land, spreekt de Heer. De ondergang komt, algehele ondergang, verwoesting van de Almachtige. Hij spreekt, die het doen kan en Zijn woord gestand zal doen: Ik zal ganselijk alles wegrapen. Ik zal alles verzamelen, willen sommigen. Ik zal alle zegeningen, die Ik heb geschonken, wegnemen, omdat zij ze misbruikt en dus verbeurd hebben.
Dat wegnemen betreft,
1. De lagere schepselen: Ik zal wegrapen de beesten, de vogelen des hemels, en de vissen van de zee, vers 3, gelijk in de zondvloed alle levende ziel, die op de aardbodem was, verdelgd werd, Genesis 7:23. Die schepselen waren geschapen voor des mensen gebruik, en daarom toen hij dat van de ijdelheid onderworpen had bevatte God, om de grootte van Zijn

ongenoegen over des mensen zonde te tonen, ze mee in Zijn straf. De uitdrukkingen zijn figuurlijk en betekenen een algemene verwoesting. Die zeer hoog vliegen, als de vogelen des hemels, en zich daarom buiten het bereik van de hand van de vijanden wanen, die zich heel diep verbergen, als de vissen van de zee en zich daar buiten het gezicht van het oog van de vijanden geloven, zij zullen toch hun prooi worden en ten enenmale omkomen.

2. De kinderen van de mensen: "Ik zal wegrapen mensen, ja Ik zal de mensen uit dit land uitroeien." Het land zal ontvolkt en onbewoond gelaten worden, Ik zal wegrapen, niet enkel Israël, maar de mensen. Het land zal zijn sabbatten genieten. Ik zal niet slechts de goddeloze uitroeien, maar alle mensen zelfs de weinigen onder hen, die goed zijn zullen in de algemene ellende delen. Al worden zij niet afgesneden van de Heere, toch worden zij uit dat land weggeraapt. Met Juda en Jeruzalem heeft God deze twist, beide met de slaaf en het land, en tegen beide zal Hij Zijn hand uitstrekken, de hand van Zijn macht de hand van Zijn toorn, en wie kent de sterkte Zijns toorns, vers 4. Degenen, die zich zelf niet onder Zijn machtige hand willen vernederen zullen erdoor vernederd en ten onder gebracht worden. Zie, zelfs tegen Juda, waar God bekend is, en tegen Jeruzalem, de plaats van Zijn woning, zal Zijn hand uitgestrekt worden.

3. Alle goddelozen, en alle dingen, die daarmede in verband staan, vers 3. Ik zal wegrapen de ergernissen met de goddelozen, de afgoden met de afgodendienaars, de ergernissen met degenen, die ergernis geven. Josia had de struikelblokken weggenomen, en voor zover dat in zijn vermogen stond, ook alle voorwerpen van de afgoderij, in de hoop, daarmede ook aan de afgoderij zelf een eind te hebben gemaakt, maar van de goddeloze komt goddeloosheid, de hond keert weder tot zijn uitbraaksel, en derhalve, wanneer de zonde niet anders te genezen is moet de zondaar zelf verteerd worden, "de goddeloze met de aanstoot van zijn ongerechtigheid, " Ezechiël 14:3. Wijl het zwaard van de gerechtigheid gefaald heeft, moet het krijgszwaard helpen.
Zie wie de zondaars zijn, die verteerd worden.
a. De openbare afgodendienaars, die hun zonde niet verbergen, maar ze willens en wetens bedrijven. Ik zal uit deze plaats uitroeien het overblijfsel van Baäl, de Baälsbeelden en de aanbidders van die beelden. Josia had heel wat Baälsdienst afgesneden, maar wat aan zijn oog en aan zijn hand ontsnapt is zal God uitroeien tot het laatste toe. De Chaldeeën zouden noch de beelden noch de dienaren van Baäl sparen. "De Chemarim zouden uitgeroeid worden", wij lezen daarvan in de geschiedenis van Josia's reformatie, 2 Koningen 23: 5. Daartoe schafte hij de Chemarim af, dat is de afgodspriesters. Het woord betekent zwarte mannen, volgens sommigen, omdat zij zwarte klederen droegen, ten einde een indruk van deftigheid te geven, volgens anderen, omdat hun aangezicht zwart was wanneer zij het altaar bedienden, of de vuren waarin hun kinderen de Moloch geofferd werden. Zij schijnen de onmiddellijke dienaren van Baäl te zijn geweest. Zij zullen uitgeroeid worden met de priesters, die waarschijnlijk lager stonden. Zelfs hun naam zal afgesneden worden, de orde totaal afgeschaft en vergeten, of met afschuw gedacht. En, te midden van andere afgodendienaars, die zich neerbuigen op de daken voor het leger van de hemel, vers 5, zullen uitgeroeid worden, die zich schoon praatten met de bewering, dat zij geen beelden. het werk hunner handen, aanbaden, maar hun offers brachten aan zon en maan en sterren, en dat op de daken van hun huizen. Maar God zal hun doen weten, dat Hij een jaloers God is, en geen mededinger duldt, al menen zij, dat hun afgoderij hoger staat en aannemelijk is, toch zal hun duidelijk worden, dat het een even grote gruwel is in Gods oog, aan een ster als aan een steen of blok goddelijke eer te bewijzen. De aanbidders van het leger van de hemel zullen evenzeer uitgeroeid worden als de vereerders van de beesten op aarde en hout, steen of metaal. De zonde van de overspeelster wordt niet minder zondig om de vrolijkheid van de overspelers.

b. Ook zij zullen uitgeroeid worden, die menen te kunnen bemiddelen tussen God en de afgoden, en beide te vriend willen houden, die hinken tussen God en Baäl, tussen JHWH en Moloch, en zweren bij de Heere en Amalgaam. Door eed en verbond binden die zich beide aan de dienst van God en aan die van de afgoden. Zij hebben een goede gedachte van de dienst van Israëls God, die is de landsgodsdienst en dat al lang geweest, en daarom willen zij die volstrekt niet op zij zetten. Maar tegelijk geloven zij, dat die aangevuld en schoner wordt door de dienst van Moloch, want die wordt in andere landen hoog gehouden, die werkt op de verbeelding en ontvlamt de hartstochten. Zij kunnen zich met de eenvoudige dienst des Heeren niet tevreden stellen, want zij hebben van Hem geen zichtbare voorstelling, zij moeten iets kunnen zien, en wat is daarvoor beter dan een beeld van Moloch, een koning? Zij menen genoeg boete voor hun zonde te doen, zo zij bij Moloch zweren, en om die eed gestand te doen, hun kinderen door het vuur doen gaan. En als ze daarin mistasten, dan hopen ze daarvoor te boeten door de God Israëls eveneens te dienen. Zie, degenen, die hun genegenheid en aanbidding verdelen tussen God en de afgoden, zullen niet slechts van God verstoten, maar bovendien met de snoodste afgodendienaars geoordeeld worden, want wat gemeenschap is er tussen Christus en Belial, tussen God en mammon? Zij, wie het levende kind niet toebehoorde, pleitte voor verdeling, maar de ware moeder zei: "Dood het niet, dat is verdeel het niet". God neemt geen halve dienst aan. Zulke wateren blijven niet lang zoet, welke uit een fontein komen, waaruit ook bitter water opwelt, wat zweren zij bij de Heere, die bij Malcham zweren? c. Eindelijk zullen zij uitgeroeid worden, die van God afgevallen zijn, tegelijk met degenen, die Zijn naam nooit beleden hebben, vers 6.

Ik zal uitroeien,
(1). Die terugkeren van achter de Heere, die wel onderwezen waren, goed beginnen, Hem beleden, en zich ijverig aan Zijn dienst wijdden, maar zich later omkeerden, afdwaalden, bij de afgodendienaars zich voegden, de goede wegen verlieten, waarop God hen gebracht had, en die verachtten. Met die afvalligen zal God gewisselijk afrekening houden, omdat zij met de Geest begonnen en met het vlees geëindigd zijn, zij werden behandeld als deserteurs, voor wie geen genade is.
(2). "Die de Heere niet zoeken en naar Hem niet vragen, nooit Zijn naam beleden en zich daarmede denken te verontschuldigen, zij zullen ondervinden, dat daarin geen verontschuldiging ligt, ja, dat hun juist dat ten laste gelegd zal worden". Zij zijn een godloochenend, zorgeloos volk, dat zonder God in de wereld leeft, en wie dat doen, zijn zeker niet waardig, in de wereld op God te hopen. Hier wordt Juda en Jeruzalem kennis gegeven van Gods aanstaande oordelen over hen, Zijn aangezicht, als een rechtvaardig wreker, Zijn dag, als de dag van Zijn toorn en oordeel, zijn niet ver meer, vers 7. Zij, die niet weten gebruik te maken van Gods aangezicht als een Vader, maar Zijn tegenwoordigheid verzondigen, zullen Zijn aangezicht aanschouwen als een Rechter, die hen tot verantwoording roept voor de smaad, Zijn genade aangedaan. De dag des Heeren zal komen. De mensen hebben hun dag nu, wanneer zij doen wat hun behaagt, maar Gods dag is nabij, Hij heeft een slachtoffer bereid, want de straf van de vermetele zondaars is een slachtoffer aan Gods gerechtigheid, een herstel van Zijn beledigde eer. Zij, die vreemden goden hun offers brachten, werden terecht de slachtoffers van de enigen waren God. Op een dag van slachtoffers werd een grote slachting aangericht, zo zal het ook te Jeruzalem zijn, mensen zullen geslacht worden gelijk lammeren voor het altaar, met even weinig wroeging en evenveel vermaak. "De verslagenen des Heeren zullen vermenigvuldigd zijn, " Jesaja 66:16. Op een dag van slachtoffers werd een feest gevierd, nu zullen de mannen van Juda en Jeruzalem voor de Chaldeeën dienen om insgelijks feest te vieren, dat zijn de gasten, door

God bereid en uitgenodigd om te komen en zich te goed te doen, hun wraak nemende door te doden en plunderende tot voldoening aan hun begerigheid. Merk nu op,

I. Wie zij zijn, die zijn aangewezen om geofferd te worden, die bezocht en gestraft zullen worden op die dag van afrekening en waarvoor ze ter verantwoording geroepen zullen werden.
1. De koninklijke familie, en de waardigheid van hun stand, zal eens voor haar hoogmoed, ijdelheid en vertoning boeten, vers 8. Ik zal bezoeking doen over de vorsten en over de kinderen des konings, die zich voor straffeloos houden, zij zullen Gode rekenschap moeten geven en ervaren, dat, hoe hoog ze ook zijn God boven hen staat. Zij zullen gestraft worden met al degenen, die, gelijk zij, zich met vreemde kleding kleden, met minachting voor de eenvoudige kledij van hun eigen land. Zij verkozen de modes van andere volken, en voerden die in hun land in en trachtten te gelijken op degenen, van wie God hen, ook in klederdracht, zorgvuldig gescheiden had: De vorsten en de kinderen des konings hielden zich te goed voor eigengemaakte stof, ofschoon God ze met fijn linnen en zijde had voorzien, Ezechiël 16:10, zij wilden liever naar het buitenland, naar vreemde natiën zenden om van daar stof en snit te halen, alleen wat duur was en van verre kwam, beviel hun. Zelfs lagere standen begonnen die gewoonte van vorsten en koningskinderen te volgen. Hoogmoed in kleding is God niet welgevallig en een teken van ontaarding onder een volk.

2. De edelen, hun rentmeesters en dienaars komen voorts ter verantwoording, vers 9. Ook zal Ik dezelfde dag bezoeking doen over al wie over de dorpel springt, een uitdrukking die men toen ongetwijfeld uitnemend wel verstond en die waarschijnlijk een inbreuk op de rechten des naasten beduidt. Door over de dorpel te springen, drongen zij met geweld in diens woning, als wilden ze zeggen, dat die de van hun was en zij ze als zodanig zouden gebruiken, dus op alles de hand leggen wat hun aanstond, zo de huizen hunner Heeren vullen met geweld en bedrog en schuld over zich en hen brengen. Het zal niet baten, als ze al beweren, dat het onrechtmatig verkregen goed niet voor hen zelf was, maar voor hun Heeren, en dat ze op dier bevel handelden, want de geboden, die God ons geeft, gaan voor die, welke enige Heere op aarde ons verstrekt.

3. De handelaars en rijke kooplieden worden in de derde plaats ingedaagd. In hun stadswijk is ongerechtigheid gevonden, onder de inwoners van de laagte, een benedendeel van Jeruzalem, zo diep als een mortier (want dat betekent het woord), de goudsmeden woonden daar, Nehemia 3:32, en de kooplui: zij worden uitgehouwen. dat is: verbroken, hun winkels gesloten, en zij gaan bankroet. Ja, al de gelddragers zijn uitgeroeid in de eerste plaats door de invallende benden om hun geld weg te voeren, dat hen dus niet beschermt maar veeleer blootstelt en verraadt. De overwinnaars zoeken juist de rijken op en maken zich van hen meester, terwijl mogelijk de armen des lands ontsnappen. Het kan ook een algemeen verval van de handel aanduiden, een voorspel en inleiding tot de algemene verwoesting van het land. Het is een teken van achteruitgang in de staat, als de grote handelaars afgesneden worden en grote bankiers failliet gaan, want die vallen nooit alleen, maar slepen velen in hun val mede.

4. Vervolgens komen de zekere, zorgeloze lieden aan de beurt. De pretmakers die een los, lui leven leiden, vers 12. Zij komen uit alle delen des lands, om hun tenten in het hoofdkwartier des koninkrijks op te slaan, waar zij hun eigen woning kiezen, en zich aan weelde en gemak overgeven. God vindt ze uit en zal ze straffen: Ik zal Jeruzalem met lantarens doorzoeken, om hen op te sporen, opdat zette voorschijn gebracht en gestraft worden. Dit geeft te kennen dat ze zich trachten te verbergen beschaamd over hun zonde of bevreesd voor de straf, wanneer de oordelen Gods losbreken hopen zij te ontsnappen door uit de weg te gaan en zich te

versteken. Maar God zal Jeruzalem doorzoeken, gelijk men een vermomde misdadiger opspoort, die door zijn medeplichtigen verborgen wordt gehouden. God zal al Zijn vijanden uitzoeken, waar ook verscholen, en zal niet alleen de geheime afgodendienaars, maar ook de stille vraten en spotters straffen, dat zijn de lieden, die hier worden beschreven, en kentekenen worden aangewezen om ze te ontdekken, wanneer maar naar hen gezocht wordt.

a. Hun neigingen zijn zinnelijk: zij zijn stijf geworden op hun droesem, dronken van genot, zich verlustigende in weelde en boosheid, zij zijn zeker en op hun gemak, omdat zij geen verandering gekend hebben, vrezen ze ook geen, zoals Moab, Jeremia 48:11. "Zij zijn van vat in vat niet geledigd, zij vullen zich met wijn en sterke drank, zij bannen iedere gedachte, zeggende: de dag van morgen zal zijn als deze", Jesaja 56:12. "Hun stijf geworden zijn op hun droesem betekent hetzelfde als: met hun vet besluiten zij zich, " Psalm 17:10.

b. Hun meningen rekenen helemaal niet met God, zij zijn praktische godloochenaars. Zij konden zo'n los leven niet leiden, als zij niet in hun hart zeiden: "De Heere doet geen goed, en Hij doet geen kwaad, dat is: Hij voert niets uit". Zij ontkennen Zijn wereldbestuur, wet er goeds of kwaads in de wereld gebeurt, hangt af van het rad van avontuur, van toeval, en niet van de beschikking van een wijs en almachtig Bestuurder. Zij loochenen Zijn zedelijke regering, Zijn loon en straf. "De Heere doet geen goed degenen, die Hem dienen, en geen kwaad degenen, die tegen Hem opstaan, derhalve, met godsdienst winnen wij niets, en met zonde verliezen wij niets". Dit was het gevolg van hun zinnelijkheid, als zij niet als het ware verdronken waren in de lust van de zinnen, dan konden zij zo onverstandig niet spreken, zo stomp niet zijn ten aanzien van de werkelijkheid Het was ook de oorzaak van hun zinnelijkheid: Zij zouden van hun buik hun god niet maken, als ze niet eerst zo ijdel, zo leeg in hun gedachten waren geworden, dat zij meenden, dat God, die hen gemaakt had, was als een hunner, ten enenmale gelijk zij, Psalm 50:21. God zal hen straffen, hun einde is het verderf. Filippenzen 3:19.

II. Wat de verwoesting zal zijn, waarmede God deze zondaars zal straffen, en welke weg Hij met hen zal bewandelen.
1. Hij zal hun het zwijgen opleggen, vers 7. Zwijgt voor het aangezicht des Heeren. Hij zal ze dwingen, stil te zijn, zal ze stom maken van afschrik en verbazing. Zij zullen sprakeloos staan. Alle verontschuldigingen voor hun zonde en uitvluchten om het vonnis te ontgaan, zullen verstommen, zij zullen niets ter verdediging kunnen zeggen.

2. Hij zal ze offeren, want het is de dag van het slachtoffer des Heeren, vers 8, Hij zal hen in de hand van hun vijanden geven en daarin verheerlijkt worden.

3. Hij zal beide stad en land met weeklachten vervullen, vers 10. En er zal te dien dage spreekt de Heere, een stem des gekrijs zijn van de Vispoort af, dus genoemd, omdat ze nabij de visvijvers of de vismarkt stond. Ze behoorde tot de stad Davids, 2 Kronieken 33:14, Nehemia 3:3, misschien dezelfde, die in Zacharia 14:10, de eerste poort geheten wordt, is dat zo, dan wordt hetgeen hier volgt, duidelijk. Een gehuil van het tweede gedeelte, dit is de tweede poort, die op de Vispoort volgde. De verschrikking zal rondom Jeruzalem, van poort tot poort, gaan, en er zal zijn een grote breuk van de heuvelen af, een machtig gekraak van de bergen rondom Jeruzalem, van juichkreten van de zegepralende vijanden of een luide klaagtoon van de benauwde ingezetenen, of beide. De inwoners van de stad, zelfs uit het veiligste deel van de stad, zullen huilen, vers 11, zo luide zal hun geschreeuw wezen.

4. Zij zullen beroofd worden van alles wat zij hebben, alles zal de vijand ten prooi worden, vers 13. Daarom zal hun vermogen ten roof worden, en hun huizen tot verwoesting, een rijke buit valt de verwoester in de schoot, en hun woningen worden met de grond gelijk gemaakt. Zij, die nieuwe huizen hebben gebouwd, zullen ze niet bewonen, maar de vreemdeling zal ze roven en er gebruik van maken. En de wijngaarden, die zij geplant hebben, zullen hun geen wijn geven, zij zullen die niet drinken tot verkwikking van zich zelf, ook geen vriend ervan schenken, maar ze zullen hun vijanden, die tegen hen strijden, vrolijk maken, Deuteronomium 28:30. Niets kan levendiger en geestrijker, noch met gepaster woorden om wakker te schudden en te prikkelen uitgedrukt worden dan de waarschuwing, die hier Juda en Jeruzalem bij de naderende verwoesting door de Chaldeeën, gegeven wordt. Dat is genoeg om de zondaars in Sion te doen sidderen, dat is "de dag des Heeren, de dag, waarop Hij zich zal openbaren door wraak te nemen". Het is de grote dag des Heeren, een soort oordeelsdag, een voorspel van die jongsten dag, waarvan de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, naar de voorspelling van onze Heiland, een type zou zijn, Mattheüs 24:27.

I. Deze dag des Heeren wordt hier zeer nabij genoemd. Het gezicht is niet om na lange dagen te komen, gelijk zij, die de boze dag verweg stellen, Amos 6:3. Zij misleiden zich die menen, dat die dag nog verweg is, want hij is nabij en zeer haastende. De profeet roept alarm als iemand in volle ernst, als iemand, die een huis in brand ziet en de buren naast aan waarschuwt met de kreet "Brand! brand! Vlak naast de deur! Hoog tijd om u uit de voeten te maken, voor het te laat is." Het is krankzinnigheid te sluimeren, als het verderf niet sluimert, maar met haast nadert.

II. Van die dag wordt gesproken als een vreselijke dag. "De stem van de dag des Heeren, die geraas maakt als hij komt, hij zal zeer vreselijk zijn, dat de held aldaar bitterlijk zal schreeuwen". Het gerucht te verstaan, zal enkel beroering wezen, Jesaja 28:19. In die laatste grote dag des Heeren zullen de machtige helden bitter wenen en rotsen en bergen smeken, hen te verbergen, maar te vergeefs. Merk op, met welke nadruk de profeet van die naderenden dag spreekt, vers 14. Die dag zal een dag van de verbolgenheid zijn, van Gods wrake, van Gods volkomen wraak, wraak tot het uiterste. Het zal een dag van de benauwdheid en des angstes voor de zondaars zijn, zij zullen pijn lijden en geen uitkomst zien van verzachting of verlossing. De ellende van de veroordeelden wordt opgesomd, misschien met het oog op de verdoemden, Romeinen 2: 8, 9: "verbolgenheid en toorn, verdrukking en benauwdheid over alle ziel des mensen." Het zal een dag zijn van benauwdheid en angst voor de inwoners van de stad, een dag van woestheid en verwoesting voor het land, het vruchtbare land, dat in een woestenij veranderd zal worden. "Het zal een dag van de duisternis en donkerheid zijn, alles zal er somber uitzien, niet de minste straal van hoop of troost zal verschijnen, ziet rondom het is overal even duister. Het is een dag van de wolk en van de dikke donkerheid, er zal niet slechts niets zijn, dat bemoedigt, maar alles zal er dreigend uitzien, dikke wolken met felle stormen en onweer."

III. Die dag wordt een dag van verwoesting genoemd, vers 16, 17. Hij zal verwoesting brengen,
1. Aan steden, zelfs de sterkste en meest beveiligde. Een dag van de bazuin en het geluid tegen de vaste steden, om er in te breken, en tegen de hoge hoeken of torens om ze neer te werpen, want wat kunnen forten, sterkten, muren en torens tegen de toorn van God?
2. Aan mensen, vers 17. En Ik zal de mensen bang maken, de sterkste en moedigste, hun hart en hand zal falen, zij zullen gaan als de blinden, eindeloos rondlopende, want zij hebben tegen de Heere gezondigd. Zie, die als goddelozen wandelen, zullen als blinden gaan, altijd in de duisternis, in twijfel en gevaar zonder gids of troost, en eindelijk in de gracht vallen, omdat zij

tegen de Heere gezondigd hebben, levert Hij hen over in de hand hunner vijanden, die hun bloed zullen vergieten als stof, even gemakkelijk en overvloedig, en hun vlees zal worden als drek op de mesthoop.

IV. De verwoesting van die dag zal onvermijdelijk en algemeen zijn, vers 18.
1. Geen rantsoen zal vermogen, iemand vrij te kopen. Noch hun zilver noch hun goud zal hen kunnen redden, dat zij zo zorgvuldig tegen de kwaden dag hadden opgelegd, of dat zij zo mild hebben uitgegeven om zich tegen die dag vrienden te maken, het zal hen niet kunnen redden ten dage van de verbolgenheid des Heeren. Een andere profeet ontleent deze woorden, met betrekking tot dezelfde gebeurtenis, Ezechiël 7:19. "Zie, goed doet geen nut ten dage van de verbolgenheid, " Spreuk. 11: 4. Ja, rijkdom stelt bloot aan de wraak des mensen, Psalm 5:13, en verspilde rijkdom aan de wraak Gods.

2. Er zal geen ontkoming zijn door vlucht noch verberging, want het ganse land zal door het vuur Zijns ijvers verteerd worden, en waar is dan een schuilplaats te vinden? Zie, wat het vuur van Gods ijver is, en hoe machtig, het zal ganse landen verteren hoe kan dan een enig mens bestaan? Hij zal een voleinding maken, een haastige voleinding, met al de inwoners dezes lands, gelijk de akkerman, die de grond omspit, distelen en doornen in het vuur werpt. Zie, soms maken Gods oordelen een voleinding, zelfs algehele voleinding, een haastige voleinding, met de inwoners des lands, hun verwoesting wordt in korte tijd voltooid laat zondaars niet inslapen op Gods lankmoedigheid, want wanneer de maat hunner ongerechtigheid vol is, zal Zijn gerechtigheid ze overvallen en overmeesteren, en een snel en beslissend einde met hen maken.

HOOFDSTUK 2

1 Doorzoek u zelf nauw, ja, doorzoek nauw, gij volk, dat met geen lust bevangen wordt! 2 Eer het besluit bare (gelijk kaf gaat de dag voorbij), terwijl de hittigheid van des HEEREN toorn over ulieden nog niet komt; terwijl de dag van de toorn des HEEREN over ulieden nog niet komt. 3 Zoekt de HEERE, alle gij zachtmoedigen des lands, die Zijn recht werken! Zoekt gerechtigheid, zoekt zachtmoedigheid, misschien zult gij verborgen worden in de dag van de toorn des HEEREN. 4 Want Gaza zal verlaten wezen, en Askelon zal ter verwoesting wezen; Asdod zal men in de middag verdrijven, en Ekron zal uitgeworteld worden. 5 Wee de inwoneren van de landstreek der zee, de volken der Cheretim! Het woord des HEEREN zal tegen ulieden zijn, gij Kanaan, der Filistijnen land! en Ik zal u verdoen, dat er geen inwoner zal zijn. 6 En de landstreek der zee zal wezen tot hutten, uitgegraven putten der herders, en betuiningen der kudden. 7 En de landstreek zal wezen voor het overblijfsel van het huis van Juda, dat zij daarin weiden; des avonds zullen zij in de huizen van Askelon legeren, als de HEERE, hunlieder God, hen zal bezocht, en hun gevangenis zal gewend hebben. 8 Ik heb de beschimping van Moab gehoord, en de scheldwoorden der kinderen Ammons, waarmede zij Mijn volk beschimpt hebben, en hebben zich groot gemaakt tegen deszelfs landpale. 9 Daarom, zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE der heirscharen, de God Israëls: Moab zal zekerlijk zijn als Sodom, en de kinderen Ammons als Gomorra, een netelheide, en een zoutgroeve, en een verwoesting tot in eeuwigheid! De overigen Mijns volks zullen ze beroven, en het overige Mijns volks zal ze erfelijk bezitten. 10 Dat zullen zij hebben in plaats van hun hoogmoed; want zij hebben beschimpt, en hebben zich groot gemaakt tegen het volk van de HEERE der heirscharen. 11 Vreselijk zal de HEERE tegen hen wezen, want Hij zal al de goden der aarde doen uitteren; en een iegelijk uit zijn plaats zal Hem aanbidden, al de eilanden der heidenen. 12 Ook gij, Moren! zult de verslagenen van Mijn zwaard zijn. 13 Hij zal ook Zijn hand uitstrekken tegen het Noorden, en Hij zal Assur verdoen; en Hij zal Nineve stellen tot een verwoesting, droog als een woestijn. 14 En in het midden van haar zullen de kudden legeren, al het gedierte der volken; ook de roerdomp, ook de nachtuil zullen op haar granaatappelen vernachten; een stem zal in het venster zingen, verwoesting zal in de dorpel zijn, als Hij haar cederwerk zal ontbloot hebben. 15 Dit is die stad, die opspringt van vreugde, die zeker woont, die in haar hart zegt: Ik ben het, en buiten mij is geen meer; hoe is zij geworden tot woestheid, een rustplaats van het gedierte! Een ieder, die daardoor trekt, zal ze aanfluiten, hij zal zijn hand bewegen.

In dit hoofdstuk treffen wij aan

I. Een ernstige vermaning aan het volk van de Joden zich te bekeren en vrede met God te maken, opdat de oordelen mogen afgewend worden, eer het te laat is, vers 1-3, naar aanleiding van de openbaring van Gods toorn tegen hen in het vorige hoofdstuk.

II. Een aankondiging van Gods oordelen tegen verscheidene van de omringende volken, die mee hadden geholpen of zich verheugd over de val van Israël.

1. De Filistijnen, vers 4-7.
2. De Moabieten en de Ammonieten, vers 8-11.
3. De Ethiopiërs en de Assyriërs, vers 12-15. Die allen zullen uit dezelfde beker van de verschrikking drinken, die het volk des Heeren op de hand wordt gezet, gelijk ook andere profeten voor en na geprofeteerd hebben.

Zefanja 2:1-15

Hier zien wij, wat de profeet bedoeld heeft met de vreselijke beschrijving van de naderende oordelen die wij in het voorgaande hoofdstuk gevonden hebben. Van het begin tot het einde is het zijn doel geweest, niet het volk tot wanhoop te drijven, maar tot God en hun plicht niet hen zo te ontstellen, dat zij hun verstand verloren, maar dat zij hun zonden lieten varen. Als een vervolg daarop roept hij het hier op tot bekering, tot een nationale bekering, als de enige weg om de nationale ondergang te voorkomen.

Merk op

I. De oproeping tot een volksvergadering, vers 1: Komt te samen, ja komt te samen. Hij had in de laatste woorden van het vorige hoofdstuk, gezegd, dat God een haastige voleinding zou

maken met al de inwoners dezes lands, waarop men de vermaning zou verwachten: "verspreidt u en vlucht om een schuilplaats te vinden waar gij maar kunt." Toen het besluit was uitgevaardigd, dat Jeruzalem door de Romeinen zou verwoest worden, haar laatste verwoesting, werd die raad gegeven, Mattheüs 24:16. "Dat alsdan, die in Judea zijn vlieden op de bergen, " maar hier gaat het anders. God waarschuwt om niet te verwonden, bedreigt om niet te slaan, en roept daarom het volk op, middelen aan te wenden, om Zijn toorn af te keren. De oproeping geschiedt tot een volk dat met geen lust bevangen wordt.

Dit betekent, of,
1. Dat geen lust heeft, geen lust om God te gedenken of Zijn naam te loven, geen lust naar Zijn gunst of genade, maar daaromtrent onverschillig is, dat geen behoefte gevoelt, zich te bekeren en schuld te belijden. "Komt toch te samen en ziet, of gij bij elkander die lust kunt opwekken." "Zo is God menigmaal gevonden door degenen, die Hem niet zochten, die naar Hem niet vroegen, " Jesaja 15:1. Of,
2. Niet begeerlijk, met niets, dat u beminnelijk maakt, of bij God aangenaam kan doen zijn. Het land Israëls was een land des sieraads geweest, Daniel 11: 41. Maar nu is er niets liefelijks aan, het werd niet begeerd, God kan het terecht aanspreken met een "Ga weg van Mij." Maar Hij zegt: "Komt te samen tot Mij, en laat ons zien, of er enig middel kan gevonden worden om uw ondergang te voorkomen". Komt te samen, opdat gij u als een één man voor God vernedert, vasten en bidden en Zijn aangezicht zoekt. "Komt te samen, om onderling te beraadslagen wat in deze hachelijke omstandigheden te doen zij, laat ieder daarover nadenken, raad geven, raadplegen, zijn gedachte zeggen, en laat dan met gezamenlijk goedvinden door u als volk iets gedaan worden."
Sommigen, [gelijk onze Nederlandse vertaling] lezen: "Doorzoekt uzelf nauw, ja, doorzoekt nauw, vraagt uw consciëntie, speurt uw hart na, gaat uw wegen na, onderzoekt uzelf nauw, opdat gij de zonde mocht vinden, waardoor gij Gods heilig ongenoegen tegen u hebt gaande gemaakt en bedenkt middelen en wegen, om tot Hem terug te keren". Zie, als God. met ons twist, is dat, opdat wij ons zelf nauw doorzoeken mogen.

II. De profeet gebruikt argumenten om het volk hierin tot de uiterste ernst en spoed aan te sporen, vers 2. Doet het met ernst, doet het met allen spoed, eer het te laat is, eer het besluit bare (gelijk het kaf gaat de dag voorbij). De spreekwijze, hier gebezigd, is zo levendig en opwekkend, zo geschikt om bedachtzaam te maken, gelijk zondaars moeten worden.
1. Hun gevaar is groot, alles staat op het spel, het is een zaak van leven of dood, die derhalve wel waard is en dringend vraagt, met alle zorg overwogen te worden. Het is geen kleinigheid en daarom geen ding om mee te spotten. "Het is de heiligheid van des Heeren toorn, die tegen hen ontstoken is, die gereed staat tegen hen te ontbranden, dat verterend vuur, waarbij niemand wonen kan, waaraan niemand het hoofd kan bieden". Het is de dag van de toorn des Heeren, de dag bestemd om de volle fiolen Zijns toorns, waarmede gij bedreigd wordt, uit te gieten, de grote dag des Heeren waarvan gesproken is, Hoofdstuk 1:14. Is er u niet aangelegen, u op die dag voor te bereiden?

2. Het gevaar is dreigend. Maakt u spoedig op, eer het besluit bare en het te laat zij, de gelegenheid voor immer voorbij. Het besluit is als een, die baart, het zal de dag baren de vreselijke dag, die gelijk kaf voorbijgaat, die u naar de ballingschap zal haasten, gelijk kaf voor de wind. Wij weten niet, wat de dag zal baren, Spreuken 27:1, maar wel, wat het besluit zal baren voor onboetvaardige zondaars, voor wie het dus van het hoogste belang is, zich in tijds te bekeren, in de welaangename tijd. Zie, het is wijs van degenen, met wie God twist, zich spoedig met Hem te verzoenen, terwijl zij nog met Hem op de weg zijn, voordat Zijn hittige toorn over hen komt, die niet meer afgekeerd wordt. In een zaak van deze aard is

uitstel hoogst gevaarlijk en kan onherstelbaar zijn, dat is zoo, wanneer hun hart zich verhardt. Hoe vol zorg moesten wij zijn om vrede met God te maken, eer de Geest ons verlaat en niet meer met ons twist, eer de dag van de genade voorbij gaat, voor ons eeuwig wel en wee beslist is aan de overzijde des grafs!

III. Aanwijzingen worden gegeven om dit met allen ernst te doen. Het is niet genoeg, in ontsteltenis samen te vergaderen, maar men moet het doel van de samenkomst in het oog houden en bereiken, vers 3: Zoekt de Heere, opdat gij barmhartigheid bij Hem moogt vinden. Zoeken moet gij, want dit is de regel: Zoekt en gij zult vinden. Een algemene oproeping was tot het volk uitgegaan om samen te komen, maar van verreweg de meesten kon weinig goeds verwacht worden, zou het land gered worden, dan moest zulks geschieden door de ernst en op de voorbede van de weinige vromen, en daarom wordt bijzonderlijk tot hen deze vermaning gericht. En merk op,
1. Hoe zij worden aangesproken, zij heten: "alle gij zachtmoedigen des lands. Het is een bijzondere betekenis van Gods volk, dat zij de zachtmoedigen des lands of van de aarde genoemd worden dat is hun insigne, hun livrei". Zij zijn bescheiden, nederig, klein in eigen oog, zij zijn zacht, toegevend, vriendelijk, niet spoedig ontstoken, niet lang boos, niet erg boos, zij zijn de stillen in de lande, Psalm 35:20. En zij zijn onderdanig en gehoorzaam aan hun God tevreden met Zijn voorschriften en Zijn leidingen. Door dit beginsel aangespoord en geleid werken zij Zijn recht, dat is gehoorzamen zij Zijn bevelen, onderhouden Zijn geboden, volbrengen nauwgezet hun plicht en beijveren zich, Zijn eer en zaak in de wereld te bevorderen.

2. Wat zij te doen hebben: zij moeten zoeken, waarin zowel een zorgvuldig onderzoek als een aanhoudend trachten licht opgesloten, opdat zij hen mogen kennen en volbrengen.
a. Zij moeten de Heere zoeken, Zijn gunst en genade, Hem gedurig aanroepen, van Hem vragen wat zij nodig hebben, Hem vroeg zoeken, Hem vlijtig zoeken, Hem onophoudelijk zoeken.
b. Zoekt gerechtigheid. Roept God aan om de vervulling van Zijn beloften voor u, en ziet, dat gij in de vervulling van uw plicht overvloediger wordt, zoekt Christus' gerechtigheid, die u toegerekend wordt, de genade van Gods geest, die u wordt ingestort, hongert en dorst daarnaar.
c. Zoekt zachtmoedigheid. Deze deugd is juist hun bijzonder kenmerk, waarom ze de zachtmoedigen des lands heten, en toch moeten ze die blijven zoeken. Zie, degenen, die goed zijn, moeten er naar streven, beter te worden, zij, die genade ontvangen hebben, moeten naar meer genade zoeken. Ja, degenen, die in het een of ander uitmunten, moeten trachten, daarin nog meer uit te munten, omdat de vijand juist op dat punt zijn aanvallen richt, omdat daarvan door de vrienden het meest verwacht wordt en ze daarin ook het meest kunnen doen. "Si dixisti, Sufficit, periisti, Als gij zegt, dat het voldoende is, dan is het met u gedaan." In de moeilijke beproeving, die aanstaande is, zullen de zachtmoedigen alle zachtmoedigheid, die zij bezitten, dubbel nodig hebben, en ernstig zoeken naar meer, en God bidden, dat Hij hun gelegenheid geve, ze door Zijn genade ook aan te wenden, jegens alle mensen alle zachtmoedigheid bewijzende, bij elke aanleiding, zodat hun sterkte zij gelijk hun dagen, Deuteronomium 33:25.

IV. Bemoediging wordt gegeven om deze voorschriften op te volgen. "Misschien zult gij verborgen worden in de dag van de toorn van de Heere".
1. Gij vooral, die de zachtmoedigen des lands heet. Ofschoon de dag van des Heeren toorn over het land komt, toch zult gij veilig zijn, gij zult veilig zijn, gij zult onder bijzondere bescherming staan. "Zo niet haar overblijfsel ten goede zal zijn, Jeremia 15:11. Gij zult uw

ziel tot een buit hebben, Jeremia 45: 5. Maar Ik zal u te dien dage redden, Jeremia 39:17. Misschien zult gij verborgen worden, wordt iemand verborgen, dan zijt gij die". Goede mensen kunnen niet zeker zijn van tijdelijke bewaring, want enerlei wedervaart allen, maar zij hebben de grootste kans, verborgen te worden, en kunnen het eerst op de bijzondere zorg van de Voorzienigheid rekenen. De bewoording is dus twijfelachtig om te beproeven, of zij op Gods goedheid bouwen, al luidt de belofte slechts: Misschien. Het moet hen in een heilige vrees en waakzaamheid houden, opdat zij niet te kort schieten of iets doen, dat hun de goddelijke bescherming zou verbeuren. Zie, die aan hun godsvrucht vasthouden in tijden van algemene goddeloosheid, hebben reden te hopen, dat God voor hen een schuilplaats zal bewaren, waar zij veilig en gerust kunnen zijn, in tijden van algemene ellende. Zij zullen verborgen worden zoals Luther zegt, "aut in coelo, aut sub coelo of in of onder de hemel, of in het bezit des hemels of onder zijn bescherming". Of,

2. Gij, onder dit volk, of schoon een niet begeerde natie. gij zult in de dag van des Heeren toorn, als Zijn oordelen gekomen zijn, verborgen worden, uw land zal bewaard blijven om wille van de enkele zachtmoedigen, die in de bres staan om Zijn toorn af te wenden. Het is voor ons allen van belang, zekerheid te verlangen, dat wij in de grote dag van Gods toorn verborgen worden. En zo wij ons in het vertrek van de plicht versteken, zal God ons in Zijn veilige kamers verbergen, Jeremia 26:20. "Indien wij een ark bouwen, zal die onze toevlucht zijn", Genesis 7:1. De profeet komt hier voorspellen, welk aandeel de naburige natiën zullen hebben in de verwoesting van die delen van de wereld door Nebukadnezar en zijn zegepralende Chaldeeën, gelijk ook andere profeten hadden voorzegd.
Dit geschiedt,
(1) Om het volk van de Joden op te wekken door hun aan te tonen, hoe sterk, hoe diep hoe breed de stortvloed van de rampen zal zijn opdat de dag des Heeren, die aanstaande was hun te vreselijker mocht toeschijnen, en het volk opgeschrikt om zich op die dag als op een algemenen zondvloed voor te bereiden.

(2) Om hen met deze gedachte te troosten, dat hun toestand, hoezeer, toch niet troosteloos was. "Solamen miserie socios habuisse doloris, - de ellendigen vinden het een troost, lotgenoten in hun ellende te hebben." En nog veel meer met dit denkbeeld, dat, hoewel God hun vijand schijnt en tegen hen heet te strijden, toch hun vriend blijft en slechts een vijand van hun vijanden is, die het hun aangedane leed eens zal wreken. In deze verzen hebben wij het vonnis over de Filistijnen, die Israëls naaste buren en bitterste vijanden waren. Vijf koningen regeerden daar, waarvan hier vier genoemd worden: "Gaza en Askelon, Asdod en Ekron. Gath, de vijfde, wordt hier niet vermeld. volgens sommigen, omdat het aan Juda onderworpen was. Zij waren de inwoners van de landstreek van de zee vers 5, want hun land grensde aan de Grote Zee. Het volk van de Cherethieten wordt hier in één adem genoemd, omdat het er vlak naast woonde, 1 Samuel 30:14, het viel met hen, gelijk ook Ezechiël 25:16 voorspeld had. Der Filistijnen land wordt hier Kanaän geheten, want het behoorde tot het gebied, dat God Zijn volk Israël had gegeven, het maakte er een deel van uit, Jozua 13:3. Het land moet nog bezeten worden, vijf vorsten van de Filistijnen, dat wederrechtelijk aan Israël werd onthouden, Richteren 3:2, en dit wordt nu in herinnering gebracht. Want, al worden de rechten van anderen lang onthouden, ten laatste zal de rechtvaardige God het onrecht wreken.

I. Hier wordt voorzegd, dat de Filistijnen, die overweldigers, uit de bezitting verdreven en uitgeroeid zullen worden. In het algemeen wordt hun hier een wee toegeroepen, vers 5, dat, als van God komende, al hun ellende bevat het woord des Heeren zal tegen u zijn het woord van vroegere profeten, dat nog wei niet vervuld, toch op zijn tijd komen zal, Jesaja 14:31. Het woord, nu van deze profeet is tegen hen. Zie, zij zijn inderdaad in een beklagenswaardige

toestand, tegen wie het woord des Heeren is, want geen van Zijn woorden zal op de aarde vallen. Zij, die zich tegen de voorschriften van Gods Woord verzetten, zullen de bedreigingen van dat Woord tegen zich hebben. De uitwerking zal niets minder zijn dan hun ondergang.
1. God zelf zal daarvan de auteur zijn: "Ik zal u verdoen, die in staat ben, te doen wat Ik zeg en dat ook doen zal."

2. Het zal een algemene verwoesting zijn, ze zal zich over alle delen van het land uitstrekken, beide over stad en land, Gaza zal verlaten wezen, ofschoon voor het ogenblik nog een volkrijke stad. Het was voorzegd, Jeremia 47: 6 dat kaalheid op Gaza zou komen, Alexander de Grote maakte de stad met de grond gelijk, en wij vinden, Handelingen 8:26, dat Gaza woest was. Askelon zal ter verwoesting wezen, een voorbeeld van verwoesting worden. Asdod zal hem in de middag verdrijven, in de brandende zomerhitte zal men er geen schaduw hebben, geen beschutting om iemand te beschermen. Dan als het weder het meest tegen is, zullen ze gevankelijk worden weggevoerd, hetgeen een verzwarende omstandigheid vormt. Ekron zal uitgeworteld worden, dat al diepe wortelen geslagen had. Het land van de Filistijnen zal ontvolkt worden, daar zal geen inwoner meer zin, vers 5. God heeft de aarde gemaakt, opdat ze bewoond zou worden, Jesaja 45:18, anders zou hij ze te vergeefs hebben geschapen, maar zo de mensen aan het doel hunner schepping, God te dienen, niet beantwoorden, dan is het rechtvaardig, dat God de aarde niet doe beantwoorden aan haar doel, de mensen tot woning te dienen, des mensen zonde heeft ze van de ijdelheid onderworpen.

3. Het zal een volkomen verwoesting zijn. De kust, die een haven voor zeevaarders en koopvaardijschepen moest bieden, zal nu verlaten zijn, alleen nog maar tot hutten, uitgegraven putten van de herders en betuiningen van de kudden, vers 6, en die beter gebruikt dan toen de vorsten van de Filistijnen er regeerden.

II. Hier wordt voorspeld, dat het huis van Juda, de rechtmatige eigenaar, weer in het bezit zal gesteld worden, vers 7. Het overblijfsel van degenen, wier gevangenis gewend wordt, wanneer God hen bezoekt, zal veilig in de huizen van Askelon legeren, daar des avonds neerliggen, wanneer het moede en slaperig is. Daar zullen zij wezen en hunne kudden weiden. Zie, God zal eindelijk Zijn volk in deszelfs recht herstellen, hoe lang het er ook van verstoken moge geweest zijn. Moabieten en Ammonieten vormden beide het geslacht van Lot, hun landpalen lagen naast elkander en naast die van Israël, hier worden zij samengevoegd in e profetie tegen hen.

I. Zij werden van dezelfde misdaad beschuldigd, namelijk dat zij het volk van Israël hadden beschimpt en gescholden en vermaak in hun ellende gehad, vers 8. Ik heb de beschimping van Moab gehoord en de scheldwoorden van de kinderen Ammons. Terwijl het volk zich nauwgezet aan de wet hield, hebben zij het waarschijnlijk bespot om hun zonderlinge godsdienst, en nu zij tegen God zijn opgestaan en onder Zijn ongenoegen zuchten, spotten zij ook daarmee. Het is het algemene lot van de kinderen Gods, door de wereld bespot en beschimpt te worden, om welke reden dan ook. Zo spuwt de oude slang haar venijn, en hoogmoed is daarvan de grond, in hun hoogmoed hebben zij zich groot gemaakt tegen hun landpalen, en zich ten minste even goed, even groot en even gelukkig geacht als Israël. "Het is de verachting van de hovaardigen, waarvan Gods volk veel te zat werd", Psalm 123:3, 4. "Zij hebben grote woorden gesproken" (zo lezen sommigen, "magna locuti sunt, zij hebben grote dingen gezegd) tegen hun landpalen, tegen degenen, die aan hun grenzen woonden, die zij bij alle gelegenheden beledigden, en wier eigendom ze voor zich opeisten en hun betwisten of zeiden te verdedigen. Zij hebben grote woorden gesproken tegen het volk van de Heere van de heerscharen als ware het een eenzame, verlaten natie. "Grote snaterende woorden vol

ijdelheid zijn de echte taal van de vijanden van de kerk". "Maar Ik heb ze gehoord", zegt God, "en zal u bekend maken, dat Ik ze gehoord heb. Ik heb ze gehoord en zal er rekening mee houden", Judas:15. En zo God de schimpredenen en de spot hoort die ons ten deel valt, dan is dat een goede reden, waarom wij moeten zijn als een dove die niet hoort, Psalm 38:14, 15. Ja, niet slechts let God er op, maar Hij stelt ook belang in de spot, waarmede Zijn volk gesmaad wordt, omdat zij de Zijnen zijn. Het is zeker, dat zij, die het volk des Heeren verachten, daardoor ook de Heere van de heerscharen zelf onteren. Dit wordt Moab en Ammon ook ten laste gelegd in Ezechiël 25:3, 8.

II. Beide vallen onder hetzelfde oordeel. Bondgenoten in de ongerechtigheid kunnen verwachten, ook in de straf samen te gaan. Zie, met welke plechtigheid het vonnis over hen wordt uitgesproken, vers 9. De Heere van de heerscharen spreekt, die de macht heeft, vonnissen te strijken en ze uit te voeren, de God Israëls, die ijverig is voor Zijn eer Hij spreekt ja, zweert: Zo waarachtig als ik leef.
Het vonnis luidt:
1. Dat de Moabieten en de Ammonieten geheel zullen verdelgd worden, zij zullen zijn als Sodom en Gomorra, welker ruïnen dichtbij de landen van Moab en Ammon, in de Dode Zee lagen. Zij zullen, hoewel niet op dezelfde wijze, namelijk door vuur van de hemel, toch bijna op gelijke manier, verwoest worden, en, voor lange tijd althans, onbewoond blijven liggen. Het land zal niets voortbrengen dan netels, in plaats van koren, en er zullen zoutgroeven zijn, in plaats van frisse waterfonteinen, die er eertijds in overvloed waren.

2. Dat Israël hen zal overmogen, hen zal beroven van hun goed en hun land, bij wettig recht, erfelijk bezitten. Zie, trotsaards worden soms, door Gods rechtvaardig oordeel, onder de voet gelopen door dezelfden, die zij vroeger vertrapten. Dat zullen zij hebben in plaats van hun hoogmoed.

III. Andere volken zullen op gelijke wijze vernederd worden, opdat de Heere alleen verheven zij, vers 11: Vreselijk zal de Heere tegen hen wezen, tegen de Ammonieten en de Moabieten in het bijzonder, die beide schrik voor Israël geweest zijn. Want 1. Heidense afgoden moesten vernietigd worden. Zij hadden al te lang geheerst, en hun aanbidders hadden ze zich al te lang op hen beroemd. "Maar de Heere zal al de goden van de aarde doen uitteren, zal ze door de honger uit hun sterkten uitdrijven". De heidenen verbeeldden zich, dat hun goden zich aan hun offeranden vergastten, en het vet van de slachtoffers aten, Deuteronomium 32:38. "Omnia comesta a Belo, Bel heeft alles opgegeten." Maar hier wordt beloofd, dat, wanneer de christelijke godsdienst in de wereld verschijnt, de mensen zullen verleren, stomme afgoden te dienen, hun altaren zullen verlaten en geen offers meer gebracht worden. Dus zullen ze van honger omkomen of mager worden (wat het woord eigenlijk betekent), dit is hun priesters zal dat lot overkomen. Dit ziet op de ijdelheid van deze afgoden, het ligt in de macht van hun aanbidders, hen mager te maken, terwijl de ware God zegt: "Indien Hij hongerde, Ik zou het u niet te kennen geven." Het ziet ook op de zegepraal van de God Israëls over hen. Nu weten zij, dat Hij groter is dan alle goden.

2. Heidenvolken moeten bekeerd worden, wanneer het Evangelie vaste voet krijgt, worden de mensen daardoor ertoe gebracht, dat zij de Eeuwiglevende aanbidden, want dat is het gebod van het eeuwige Evangelie, Openbaring 14: 7, ieder uit zijn plaats. Zij zullen niet meer behoeven op te gaan naar Jeruzalem om de God Israëls te dienen, maar mogen Hem overal naderen, waar ze ook zijn. Ik wil, dat de mannen overal bidden. God zal gediend worden, niet all door alle stammen Israëls en de vreemdelingen, die zich bij hen gevoegd hebben, maar ook door al de eilanden van de heidenen. Dit is een belofte, die vooral voor ons eiland (Groot-

Brittannië) van gunst spreekt, want het is één van de belangrijkste eilanden van de heidenen, waar God zal verheerlijkt worden. De beker gaat rond, wanneer Nebukadnezar voortgaat overwinnende en opdat hij overwinne, niet slechts Israëls naaste buren, maar ook verder verwijderde volken zullen moeten boeten voor het onrecht, dat ze Gods volk hebben aangedaan.
Hier worden de Moren of Arabieren ter verantwoording geroepen.
1. De Moren of Arabieren waren soms schrik voor Israël geweest, bijvoorbeeld in Asa's tijd, 2 Kronieken 14: 9, nu wordt met hen afgerekend. Gij zult de verslagenen van Mijn zwaard zijn, vers 12. Nebukadnezar was Gods zwaard, het werktuig in Zijn hand, waarmede deze en andere vijanden onderworpen en gestraft werden, Psalm 17:14.

2. De Assyriërs met Ninevé, de hoofdstad van hun koninkrijk, komen thans aan de beurt om hun vonnis aan te horen. Hij, dat is Gods zwaard, zal ook Zijn hand uitstrekken tegen het Noorden, en Hij zal Assur verdoen en er zich meester van maken. Assyrië was de roede van Gods toorn tegen Israël geweest, en nu wordt Babel de roede van Gods toorn tegen Assur, Jesaja 10: 5. "Hij zal Ninevé stellen tot een verwoesting, " gelijk ook de profeet Nahum, kort geleden, voorzegd had. Merk op,
A. Hoe bloeiend Ninevé's heerschappij tevoren geweest was, vers 15. Dit is de stad, die opspringt van vreugde, die zeker woont. Ninevé was zo sterk dat ze geen kwaad vreesde, daarom zeker en zorgeloos woonde en met het gevaar spotte. Ze was zo rijk, dat ze zich van alle goed zeker waande, en daarom van vreugde opsprong, vol vrolijkheid en pret. En ze had zulk een heerschappij, dat ze geen mededinger duldde, maar in haar hart zeide: Ik ben het, en buiten mij is niemand meer, die met mij kan vergeleken worden, geen stad ter wereld kan zich beroemen, mijns gelijke te zijn. God vermag met Zijn oordelen ook de zekerste stad te verschrikken, de hooghartigste te vernederen, en de vreugde desgenen te bederven, die het hardst lacht.

B. Hoe volkomen Ninevé's verwoesting zal zijn, het wordt gesteld tot e verwoesting, vers 13. Zulk puinhoop zal die eens zo weelderige stad worden.
a. Een schuilplaats voor het gedierte, zulk een woestijn, dat in het midden van haar de kudden zullen legeren, ja, zulk een woeste, eenzame, vreselijke plaats, dat wilde dieren, al het gedierte van de volken, allerlei gedierte daar zijn leger zal zoeken, de droefgeestige vogels, als de roerdomp en de nachtuil, zullen in het overschot van de huizen hun nest maken, zo als meer in oude vervallen gebouwen, die onbewoond en verlaten zijn, gezien wordt. De granaatappelen, of kapitelen van de pilaren, de vensters en de dorpels en al het fijne cederwerk met zijn kostelijk snijwerk, zal vernield liggen, en daarop zullen die ongeluksvogels neerstrijken en hun stem laten horen. Hoe zijn de vrolijke liederen in akelig, onheilspellend gekras verkeerd! Hoe weinig reden hebben mensen om op statige gebouwen en rijke meubelen trots te zijn, als zij weten, wat ervan al die weelde tenslotte worden zal!
b. Een aanfluiting voor de voorbijganger! Zij, die van verre gekomen waren, om hun nieuwsgierigheid te bevredigen bij de aanblik van Ninevé's pracht en grootheid, zullen haar met evenveel verachting beschouwen als zij er vroeger met bewondering op staarden, vers 15. ieder, die daar door trekt, zal ze aanfluiten en zijn hand bewegen, de spot stekende met haar verwoesting, ja er zich mee vrolijk maken. "Het trotse Ninevé is aan zijn eind gekomen." Zij zullen niet wenen en handenwringen (haar tegenstanders zijn zonder medelijden en klagen niet, omdat de stad in haar voorspoed zo onbeschaamd en hooghartig geweest is), maar zij zullen fluiten en hun handen wringen, vergetende, dat hun eigen ondergang misschien niet ver meer af is.

HOOFDSTUK 3

1 Wee der ijselijke, en der bevlekte, der verdrukkende stad! 2 Zij hoort naar de stem niet; zij neemt de tucht niet aan; zij vertrouwt niet op de HEERE; tot haar God nadert zij niet. 3 Haar vorsten zijn brullende leeuwen in het midden van haar; haar rechters zijn avondwolven, die de beenderen niet breken tot aan de morgen. 4 Haar profeten zijn lichtvaardig, gans trouweloze mannen; haar priesters verontreinigen het heilige, zij doen der wet geweld aan. 5 De rechtvaardige HEERE is in het midden van haar, Hij doet geen onrecht; allen morgen geeft Hij Zijn recht in het licht, er ontbreekt niet; doch de verkeerde weet van geen schaamte. 6 Ik heb de heidenen uitgeroeid, hun hoeken zijn verwoest, Ik heb hun straten eenzaam gemaakt, dat niemand daardoor gaat; hun steden zijn verstoord, zodat er niemand is, dat er geen inwoner is. 7 Ik zeide: Immers zult gij Mij vrezen, gij zult de tucht aannemen, opdat haar woning niet uitgeroeid zou worden; al wat Ik haar bezocht hebbe, waarlijk, zij hebben zich vroeg opgemaakt, zij hebben al hun handelingen verdorven. 8 Daarom verwacht Mij, spreekt de HEERE, ten dage als Ik Mij opmake tot de roof; want Mijn oordeel is, de heidenen te verzamelen, de koninkrijken te vergaderen, om over hen Mijn gramschap, de ganse hittigheid Mijns toorns uit te storten, want dit ganse land zal door het vuur van Mijn ijver verteerd worden. 9 Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken een reine spraak wenden; opdat zij allen de Naam des HEEREN aanroepen, opdat zij Hem dienen met een eenparigen schouder. 10 Van de zijden der rivieren der Moren zullen Mijn ernstige aanbidders, met de dochter Mijner verstrooiden, Mijn offeranden brengen. 11 Te dien dage zult gij niet beschaamd wezen vanwege al uw handelingen, waarmede gij tegen Mij overtreden hebt; want alsdan zal Ik uit het midden van u wegnemen, die van vreugde opspringen over uw hovaardij, en gij zult u voortaan niet meer verheffen om Mijns heiligen bergs wil. 12 Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op de Naam des HEEREN betrouwen. 13 De overgeblevenen van Israël zullen geen onrecht doen, noch leugen spreken, en in hun mond zal geen bedriegelijke tong gevonden worden; maar zij zullen weiden en nederliggen, en niemand zal hen verschrikken. 14 Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israël; wees blijde, en spring op van vreugde van ganser harte, gij dochter Jeruzalems! 15 De HEERE heeft uw oordelen weggenomen, Hij heeft uw vijand weggevaagd; de Koning Israëls, de HEERE, is in het midden van u, gij zult geen kwaad meer zien. 16 Te dien dage zal tot Jeruzalem gezegd worden: Vrees niet, o Sion! laat uw handen niet slap worden. 17 De HEERE, uw God, is in het midden van u, een Held, Die verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde, Hij zal Zich over u verheugen met gejuich. 18 De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen, zij zijn uit u; de schimping is een last op haar. 19 Ziet, Ik zal te dien tijde al uw verdrukkers verdoen; en Ik zal de hinkenden behoeden, en de uitgestotenen verzamelen; en Ik zal ze stellen tot een lof, en tot een naam, in het ganse land, waar zij beschaamd zijn geweest. 20 Te dier tijd zal Ik ulieden herwaarts brengen, ten tijde namelijk, als Ik u verzamelen zal; zekerlijk Ik zal ulieden zetten tot een naam en tot een lof, onder alle volken der aarde, als Ik uw gevangenissen voor uw ogen wenden zal, zegt de HEERE.

Wij keren nu naar Jeruzalem terug en vernemen, wat God tot haar te zeggen heeft,

I. Als bestraffing en bedreiging, om de overvloed van ongerechtigheid, in haar gevonden, waarvan verscheidene voorbeelden genoemd worden, nog verergerd door de omstandigheden, vers 1-7.

II. Als belofte van barmhartigheid en genade, die God nog voor hen bewaarde. Die belofte is tweeërlei:

1. Dat God heerlijk werk van reformatie onder hen zou tot stand brengen, hen van hun zonde reinigen en tot Zich terugvoeren, deze belofte wordt op verschillende wijze toegezegd, vers 8- 13.
2. Dat Hij heerlijk werk van de zaligheid onder hen werken zou, wanneer Hu hen daarvoor toebereid had, vers 14-20. Zo "zou de Verlosser uit Sion komen", en om Zijn paden recht te maken, "de goddeloosheden van Jakob afwenden". Deze beloften zouden haar volle vervulling hebben in de tijd en door de genade des Evangelies.

Zefanja 3:1-20
Men moet zich verbazen, dat Jeruzalem, de heilige stad, waar God bekend en Zijn naam groot was, een stad was, met zo zwarte kool getekend als hier het geval is, dat een plaats, waar zulk overvloed van genade was ten toon gespreid, zo verdorven en slecht was geworden, en dat God dat toegelaten had. En toch is het zo, om aan te tonen, dat de wet geen ding volmaakt heeft. Maar indien Jeruzalem zo diep gezonken was (en daaraan valt niet te twijfelen, aangezien Gods oordeel nooit overdrijft), dan is het geen wonder, dat de profeet begint met haar wee! toe te roepen. Want de heilige God haat de zonde ook in degenen, die Hem het naast staan, ja in dezulken het meest zondige toestand is en zal altijd zijn toestand van dreigend wee.

I. Hier wordt een uiterst slecht tafereel opgehangen van de stad in het algemeen. Hoe is de getrouwe stad een hoer geworden! 1. Zij maakt zich te schande, zij is ijselijk en bevlekt, vers 1, heeft zich te schande gemaakt (gelijk sommigen lezen), de gulzige stad (naar de Engelse kanttekening), altijd vol zorg en bemoeienis voor het vlees, om aan deszelfs lusten te voldoen. Zonde is de vuilheid en bevlekking van personen en plaatsen en maakt ze verwerpelijk in het oog van de heilige God.

2. Zij doet haar inwoners en naburen onrecht ze is de verdrukkende stad. Geen plaats had ooit inzettingen en rechten, zo rechtvaardig als deze stad, en geen was echter ooit zo vol ongerechtigheid.

3. Zij verwekt God tot toorn, en wandelt in elk opzicht in strijd met Zijn geboden, vers 2. Hij had Zijn wet gegeven en door Zijn dienaren de profeten tot haar gesproken, haar verkondigende wat goed zij doen, en wat kwaad zij laten zou, maar zij gehoorzaamde niet, zij hoorde naar de stem niet, noch trok zich iets aan van hetgeen Hij haar gebood. Hij had ze onder voortreffelijke tucht gesteld, beide van Zijn Woord en van Zijn roede, maar zij had noch het onderricht van het ene, noch de kastijding van de andere aangenomen, zij had zich noch aan Gods wil onderworpen noch Zijn bedoelingen geëerd. Hij had haar aangemoedigd, op Hem te vertrouwen, op Zijn macht en beloften, om haar van alle kwaad te bevrijden en met alle goed te verzorgen. Maar zij had niet op de Heere vertrouwd. Haar hoop had zij gevestigd op haar verbonden met andere volken, meer dan op Gods verbond met haar. Hij had haar tekenen van Zijn tegenwoordigheid gegeven en voorschriften omtrent gemeenschapsoefening met Hem geschonken, maar zij was tot haar God niet genaderd en had Hem niet ontmoet op de plaats, die Hij bepaald en waar Hij toegezegd had, haar te zullen ontmoeten. Zij had zich op afstand gehouden en tot de Almachtige gezegd: "Ga uit!"

II. Hier is een slecht getuigenis aangaande de leidslieden van de stad. Zij, die door hun invloed ondeugd en heiligschennis moesten onderdrukken, waren de grote voorbeelden en begunstigers van de goddeloosheid, die haar genezen moesten, veroorzaakten de vreselijkste ziekte.
1. Haar vorsten zijn brullende leeuwen, wreed en wraakzuchtig die overal hun prooi maken en algemeen gehaat en gevreesd worden, zij gebruiken hun macht ten verderve en niet ter opbouwing.

2. Haar rechters, die de beledigde onschuld moesten beschermen, zijn avondwolven, roofgierig en onverzadelijk, en in hun wreedheid en begerigheid nooit voldaan. Zij breken de beenderen niet tot aan de morgen, zij scheppen zoveel vermaak en wellust in wreedheid en verdrukking, dat zij, wanneer zij rechtvaardige omgebracht hebben, zijn beenderen als een lekkernij tot de anderen morgen bewaren, om er dan op te kluiven, Job 31:31. Haar profeten

zijn lichtvaardig, zij meeste bijzondere gezanten des hemels voor hen zijn, maar zij zijn vol ijdele verbeelding, oppervlakkig en lichtzinnig, los in de mond, mensen zonder bestendigheid, op wie men zich niet kan verlaten. Zij waren zo gewoon te schertsen, dat men moeilijk kan weten, wanneer zij in ernst spraken. Hun voorgewende profetieën waren louter bedrog en in stilte lachten zij om de lichtgelovigheid dergenen, die zich door hen lieten bedriegen.

3. Haar priesters, die krachtens hun ambt als leraars moesten optreden en de heilige dingen bedienen, waren ontrouw in hun bediening en verraders van het hun toevertrouwd ambt. Zij moesten de reinheid van het heiligdom bewaren, maar verontreinigden het zelf met de heilige offers, die zij hadden te brengen. Priesters gelijk Hofni en Pinehas, die door hun goddeloos leven oorzaak waren, dat de lieden het spijsoffer des Heeren verachten, 1 Samuel 2:17. Zij behoorden de wet uit te leggen en te betrachten en naar de wet te oordelen, maar deden in hun verklaring, van de wet geweld aan zij verdraaiden de zin van de wet en misbruikten om goed te praten wat er in lijnrechte tegenspraak mee was. Door averechtse omzetting lieten zij de wet zeggen wat hun behaagde en maakten ze op die wijze krachteloos.

III. Wat deze algemene verdorvenheid onder alle rangen en standen in Jeruzalem nog verzwaart.
1. Zij hadden de tekenen van Gods tegenwoordigheid in hun midden, met al de voordelen, aan de kennis van Zijn wil verbonden, met de sterkst mogelijke aansporing om die te volbrengen, en toch volhardden zij in hun ongehoorzaamheid, vers 5,
a. Zij hadden de eer en het voorrecht van de Schechina, Gods woonstede in hun land, zoals Hij bij geen ander volk verkeerde. De rechtvaardige Heere is in het midden van u, om kennis te nemen van alles wat zij verkeerd doet, en goed te keuren al wat zij goed verricht. Hij is in het midden van haar als heilig God, en daarom is haar onreinheid te aanstotelijker, Deuteronomium 23:14. Hij is in het midden van u als rechtvaardig God, die dus de Hem aangedane beledigingen straffen zal, en het anderen veroorzaakte leed wreken.
b. Zij hadden Gods eigen voorbeeld voor zich in de openbaring, die Hij van Zich zelf had gegeven, opdat zij zich daarnaar schikken zouden: Hij doet geen onrecht, en daarom moet gij het ook niet doen, want dit is de grote regel van Zijn ordinantiën: "Zijt heilig, want Ik ben heilig". God zal u getrouw zijn, weest gijlieden Hem niet ontrouw.
c. Hij had hun Zijn profeten gezonden, vroeg op zijnde en zendende: alle morgen geeft Hij Zijn recht in het licht, even gewis als de morgen komt, er ontbreekt niets. Hij toont hun duidelijk, welk goed Hij van hen verwacht en herinnert hen daaraan, Hij wekt alle morgen, Jesaja 50: 4, wekt Zijn profeten met de opgaande zon en brengt de dingen aan het licht, die tot hun vrede dienen. Zo, dat men vragen mag: Wat kon er nog meer aan Zijn wijngaard gedaan worden, om die vruchtbaar te maken? Jesaja 5: 4. En toch, tenslotte weet de verkeerde van geen schaamte, die onrecht deden, doen het nog en schamen zich niet over hun ongerechtigheid noch blozen erover. Indien zij nog enig besef van eer, enig schaamtegevoel bezaten, zouden zij niet zo in tegenspraak met hun belijdenis handelen, juist het tegendeel doen van wat hun geboden is. Maar wie geen schaamte meer kennen, kunnen ook niet meer gered worden.

2. God had enige merkwaardige gedenktekenen van Zijn rechtvaardigheid voor hun ogen gesteld, om hen te waarschuwen, vers 6. "Ik heb de heidenen uitgeroeid, de zeven volken van Kanaän, die het land heeft uitgespuwd om hun goddeloosheid, en daarbij heb Ik u gewaarschuwd, toe te zien, dat het land ook u niet uitspuwde", Leviticus 18:28. Die woorden kunnen ook slaan op naburige volken, die evens om hun ongerechtigheid waren verdreven, vooral de tien stammen Israëls. Hun hoeken of torens zijn verwoest, hun sterke, hoge torens, hun hoogmoed en macht is verbroken. Hun straten eenzaam gemaakt, zodat er niemand door

gaat, hun steden zijn verstoord en liggen in puin" zodat er niemand is, zodat er geen inwoner is, allen gedood of in gevangenschap weggevoerd. De vijanden hadden dat gedaan, maar God noemt Zich de Bewerker: "Ik heb ze uitgeroeid, " zegt Hij. En God bedoelt daarmede een vermaning aan Jeruzalem, Ezechiël 23: 9, 11. "Ik zei: Immers zult gij Mij vrezen, " zeker zullen deze oordelen, aan anderen geoefend, u weerhouden van hun goddeloos voorbeeld na te volgen, gij zult de tucht aannemen, in deze leidingen u geschonken, dit mocht redelijkerwijze van u verwacht worden dat gij niet voort zou gaan met te zondigen gelijk de andere volken, nu ge ziet, welke ellende de zonde over hen heeft gebracht. Zij moesten wel zien, dat hun eigen huis gevaar liep, nu dat van hun buurman in brand stond, wanneer wij verschrikt worden, moeten wij God vrezen.

3. Hij had hun voorgesteld leven en dood, goed en kwaad, beide door Zijn woord en Zijn voorzienigheid.
a. Hij had hun verzekerd, dat hun voorspoed blijvend zou zijn, indien zij Hem wilden vrezen en de tucht aannemen, dan zou haar woning niet uitgeroeid worden gelijk die van haar naasten, als ze de vermaning maar ter harte nam en zich bekeerde, zouden haar vorige zonden uitgedelgd en haar vrede verlengd worden.
b. Hij had haar de pijn van de roede doen gevoelen, hoewel Hij haar het zwaard had gespaard. Al wat Ik haar bezocht hebbe, opdat zij, gekastijd, niet geoordeeld zou worden, heeft niet gebaat. Verscheidene wegen had God met haar bewandeld, om haar terug te roepen maar alles tevergeefs, zachte middelen hadden haar niet gewonnen, en strenge evenmin. Zij hebben zich vroeg opgemaakt, zij hebben al hun handelingen verdorven. Zij werden stouter en ijveriger in hun ongerechtigheid dan ooit, gaven zich met minder bedachtzaamheid en terughouding aan hun lusten over. Zij lieten geen gelegenheid voorbijgegaan om die bot te vieren. God was vroeg op en zond hun Zijn profeten om hen terug te roepen en terug te leiden, maar zij waren nog voor Hem op, om de deur voor Hem toe te sluiten en te grendelen. Hun goddeloosheid was algemeen: zij hebben al hun handelingen verdorven, alles hun eigen schuld. Zij konden de verleider niet verwijten wat ze zelf gedaan hadden, willens en wetens hadden zij al hun handelingen verdorven want ieder wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt. Het zag er in Jeruzalem, volgens de voorgaande verzen, jammerlijk slecht uit, zij had een zeer slechte naam verworven en scheen onherstelbaar, ongeneselijk, onaandoenlijk beide voor Gods barmhartigheid en voor Zijn oordelen. Nu valt gemakkelijk te raden wat volgen moest. Niets anders kan verwacht worden, dan dat zij, als verworpen zilver, Jeremia 6:30, ten enenmale verlaten en aan de ellende prijs gegeven wordt. Nu geen profeten en geen goddelijke voorzienigheid iets hebben kunnen uitwerken, laat ze ten ondergang overgegeven worden, gelijk haar naburen.
Maar aanschouw nu en bewonder de rijkdom van de goddelijke genade, die uit ‘s mensen ongerechtigheid aanleiding neemt om te heerlijker te schitteren. Zij werd al slechter en slechter, daarom verwacht Mij, spreekt de Heere, vers 8. Wijl de wet klaarblijkelijk geen ding volmaakt heeft, zal de aanleiding tot een betere hoop, door welke wij tot God genaken, dat volbrengen. Laat hen, die over de verdorvenheid van de kerk klagen, God verwachten, totdat Hij Zijn Zoon in de wereld zendt om Zijn volk zalig te maken van hun zonden, totdat Hij Zijn Evangelie zendt om Zijn kerk te hervormen en te louteren, en Zich een eigen volk te reinigen, beide van Joden en heidenen. En er waren er, die, naar deze aanwijzing en bemoediging, de verlossing in Jeruzalem verwachtten, en die lang verwachte verlossing is eindelijk gekomen Lukas 2:38. "Tot een oordeel zou Jezus in de wereld komen", Johannes 9:39.

I. Om te wreken wat Zijn kerk was aangedaan, om de vijanden van de kerk ten onder te brengen en te verdoen, waarvan de verwoesting van Babel en van andere verdrukkers van Gods volk een type is geweest en ons een moedgevend voorteken zou zijn. "Gij zijt opgevaren

naar de hoge Gij hebt gevangenen meegevoerd", Psalm 68:19, de machten van de duisternis overwinnen en vernietigen, met de koningen en de aarde en de vorsten, die tezamen beraadslagen tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde, die Hij meteen ijzeren scepter zal verpletteren, Psalm 2: 5, 9. Zijn vast voornemen is, de heidenen te verzamelen en de koninkrijken te vergaderen, vers 8. Door het Evangelie van Christus, aan alle creaturen gepredikt, worden alle natiën opgeroepen, om als het ware als een groot geheel te verschijnen voor de Heere Jezus, die eerlang Zijn koninkrijk in deze wereld zou oprichten. Maar aangezien het grootste deel van de mensheid aan deze oproeping geen gehoor geeft, zal Hij over hen Zijn gramschap, de ganse hittigheid Zijns toorns uitstorten, want wie niet gelooft, is alreeds veroordeeld. Ten tijde van de oprichting van het koninkrijk van de Messias zal er op aarde benauwdheid van de volken met twijfelmoedigheid zijn, Lukas 21:25, grote verdrukking, hoedanig niet geweest is van het begin van de wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal, Mattheüs 24:21. Dan giet God Zijn gramschap, ja de hitte van Zijn toorn over de volken uit, om hun verbittering en grote toorn tegen de Messias en Zijn rijk, Psalm 2:1, 2. Dan zal de ganse aarde verteerd worden door het vuur van Zijn ijver, hoofdstuk 1:18.
Beide Joden en heidenen zullen tot vergelding geroepen worden om hun vijandschap tegen het Evangelie. Overheden en machten zullen dan uitgetogen en in het openbaar tentoongesteld worden, Colossenzen 2:15, en de zegepralende Verlosser zal over hen triomferen. "Het einde dergenen, die op aarde blijven en aardse dingen bedenken, nadat God het koninkrijk van de hemelen onder hen zal hebben opgericht, zal wezen het verderf, zij zullen verteerd worden door het vuur van Zijn ijvers."

II. Om te herstellen wat Hij in Zijn kerk verkeerd vindt. Wanneer God het herstel van Israël en de hernieuwing van vrede en welvaart op het oog heeft, dan bereidt Hij de weg voor dit plan door reformatie en herleving van deugd en godzaligheid. Want het is Gods wijze van doen, zo met bijzondere personen als met mensengroepen, ze eerst heilig en dan zalig te maken. Deze beloften vonden haar verwezenlijking ten dele na de terugkeer van de Joden uit Babel, toen zij door hun gevangenschap grondig van alle afgoderij genezen waren, dit was een heerlijke vrucht, de wegneming van een grote zonde. Maar de beloften hebben een verdere strekking, zij doelen op de uitwerking van het Evangelie van de genade en op de tijden van de verbetering, waarin wij leven, Hebreeën 9:10.

1. Beloofd wordt, dat er een reformatie zei zijn in de taal van de mensen, die in het algemeen bedorven was, maar nu met zout smakelijk zal gemaakt worden, vers 9. Gewis, dan zal Ik tot de volken een reine spraak wenden: Ik zal de volken van hun kwade samensprekingen, die de goede zeden onder hen bijna hadden bedorven, tot een reine spraak terug voeren. Zie, genade zuivert ook de taal, niet door die geestig, maar verstandig te maken. Onder de Joden was na de ballingschap, een zuivering van tongval nodig, want zij hadden de tale Kanaäns na die van Asdod vermengd Nehémia 13:24, en die verbastering zal hersteld worden. Maar dat is niet alles, hun taal zal gereinigd worden van alle profaanheid, vuilheid en valsheid. "Ik zal ze aan een uitgezochte spraak wennen, " gelijk sommigen vertalen, zij zullen niet onbedacht, maar met nadenken en voorzichtig spreken, zij zullen hun woorden wikken en wegen. Zie, een geest van reinheid en vroomheid in de omgangstaal is een gelukkig voorteken bij een volk, andere zegeningen en genadegaven zal God hun schenken, waar Hij een reine spraak heeft gewrocht onder mensen van onreine lippen.

2. Naar Gods wil, zal men zich nauwgezetter aan Zijn dienst houden en meer eenstemmig die waarnemen. In plaats van slachtoffer en reukwerk zal men de naam des Heeren aanroepen. Het gebed is de geestelijke offerande, waarmede God geëerd moet worden, en om ons daarvoor te bekwamen, hebben wij beslist een reine spraak nodig. Wij zijn ten enenmale

onbekwaam om Gods naam op onze lippen te nemen, tenzij die lippen gereinigd worden. De zuivering van de taal in de dagelijkse omgang is nodig, om de woorden onzes monds en de overdenking onzes harten aangenaam te maken voor Gods aangezicht, "want hoe kan een fontein uit een zelfde bron het zoet en het bitter doe opwellen? Jakobus 3: 9-12. Eveneens wordt beloofd, dat zij, nu hun sprake gereinigd is, Hem dienen zullen met eenparige schouder, zinspelende op een koppel ossen in een juk. Wanneer Christenen eenstemmig zijn in de dienst des Heeren, gaat het werk vol vreugde voort. Dit is de uitwerking van de reine taal, bevrijd van hartstocht, nijd en bedilzucht. Zie, reinheid is de weg tot eenheid, de hervorming van de manieren is de weg tot wel verstaan. De wijsheid, die van boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, Jakobus 3:17.

3. Dat zij, die van God afgedwaald waren, tot Hem terugkeren en door Hem aangenomen zullen worden, vers 10. Van de zijden van de rivieren van de Moren, dit is van Egypte, in Jesaja 18: I zo beschreven, en van andere afgelegen landen, zullen Mijn ernstige aanbidders, met de dochter Mijner verstrooiden, Mijn offeranden brengen. Zij, die door de verre afstand God bijna vergeten hadden en tegelijk hun verplichting jegens Hem, zullen daaraan worden herinnerd, gelijk de verloren zoon in het vergelegen land. Zij, die door hun verstrooiïng, onder de tekenen van Zijn misnoegen, bevreesd mochten zijn geworden om tot Hem te naderen, zelfs die zullen onder Zijn vleugelen verzameld worden, de dochter Mijner verstrooiden, dat is: die ver weg woont, zal gevonden worden onder degenen, die de Heere onze God zal roepen. Hoe ver ook verspreid, Hij zal ze als de Zijnen erkennen, dat Hij ze Zijn verstrooiden noemt brengt hun eer, voldoende om tegen de smaad van hun verstrooiing op te wegen. Dezen zullen komen,
a. Met hun nederige gebeden: Zij zijn Mijn ernstige aanbidders. Zie, wie bekeerd is is ook een ernstige aanbidder, zij pleiten niet slechts, maar bidden hun Rechter om genade Job 9:15. Waar ze ook zijn, al ware het van de zijden van de rivieren van de Moren, een ontzaglijk eind van dit huis des gebeds, Zijn oog rust op hen en Zijn oor is open voor hen, zij zijn Zijn aanbidders.
b. Met hun geestelijke offeranden: "Zij zullen Mijn offeranden brengen, " Romeinen 12:1. De bekering van de heidenen wordt de offerande van de heidenen genoemd, Romeinen 15:16, en daarmede zullen ze de Evangelie-offers van gebed en lof en aalmoezen brengen, die God aangenaam zijn.

4. Dat zonde en zondaars zullen weggenomen worden van onder hen, vers 11, God zal wegnemen,
a. Wat hun terecht verweten werd. Te die dage zult gij niet beschaamd wezen wegens al uw handelingen. Zij zullen beschaamd zijn als boetvaardige en dat blijven, Ezechiël 16: 63, maar zij zullen niet beschaamd wezen als zondaars, die tot hun dwaasheid terugkeren. Gij zult niet beschaamd wezen, dat is: gij zult niet langer schandelijke dingen doen gelijk gij gedaan hebt. Wanneer de schuld van de zonde door vergevende genade is weggenomen, wordt ook het verwijt van des zondaars consciëntie dat gezuiverd en verzoend en van dode werken gereinigd is, afgewenteld. Wanneer goddeloosheid en goddelozen onder een volk overvloedig voorkomen, dan schamen zich de weinige Godvruchtigen over hen en over hun land maar wanneer zondaars bekeerd worden, verdwijnt de schaamte en derzelver oorzaak.
b. Hun onrechtvaardig roemen. Ik zal uit het midden van u wegnemen die van vreugde opspringen over uw hovaardij, niet alleen de heiligschenners, die het land tot schande verstrekken, maar ook de huichelaars, die uitwendig heilig schijnen en over uw hovaardij om de heilige stad, het heilige huis, opspringen. Die waren inderdaad Israëls roem, maar zij waren er hovaardig op en verheugden er zich in, als waren ze het onoverwinnelijk bolwerk om hen in hun zondige wegen te beveiligen. Zij steunden op hun rechtvaardigheid en sterkte, zich

beroemende op de tempel van de Heere, Jeremia 7: 4. Zij verhieven zich om Zijns heiligen bergs wil, waren verwaand, spotten met anderen, en minachtten zelfs Gods oordelen. Zie, kerkelijke voorrechten worden, wanneer men er geen gepast gebruik van maakt, licht een oorzaak van hoogmoed en grond voor ongegronde zekerheid. Maar die zelfverheffing is God het meest een gruwel, die door ingebeelde heiligheid gesteund en gevoed wordt. God zal ze tot zwijgen brengen en wegnemen.

5. God zal een overblijfsel van heilig, ernstig, nederig volk onder hen overhouden, dat de troost zal smaken van zijn verhouding tot God en zijn hulp van Hem verwacht, vers 12. Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk. Toen de Chaldeeën de Joden in gevangenschap wegvoerden, lieten zij de armsten des lands tot wijngaardeniers en tot akkerlieden, 2 Koningen 25:12, achter, een type en voorbeeld van Gods uitverkoren overblijfsel, dat Hij Zich voorbehoudt. Zij zijn ellendig en arm, laag in de wereld, dezulken heeft God verkoren, Jakobus 2: 5. De armen wordt het Evangelie verkondigd, die klein in eigen ogen zijn, bedroefd om hun zonden, arm van geest. Zij zijn Gods overblijfsel, want er is een overblijfsel naar de verkiezing van de genade. Ik heb ze Mijzelf overgelaten, zegt God, Romeinen 11: 4, 5. die zullen op de naam des Heeren vertrouwen, vers 12. Zie, degenen, die God voor de glorie Zijns Naams bestemt, bekwaamt Hij om op Zijn naam te vertrouwen, en hoe groter hun beproeving en armoede in de wereld zijn, des te meer reden hebben zij om op God te vertrouwen, daar ze niets anders hebben om er hun bebouwen op te zetten, 1 Timotheüs 5: 5. 6. Dat dit verkoren overblijfsel zal gezegend worden, met reinheid en vrede, vers 13.
a. Zij worden gezegend met reinheid, beide in woorden en werken: Zij zullen geen onrecht doen noch leugen spreken. Rechtvaardigheid en waarheid zijn hun aanbeveling en beheersen hen, hoe zeer het ook tegen hun aards belang strijdt. Zij zullen niet alleen geen bepaalde, opzettelijke leugen spreken, maar er zal in hun mond geen bedrieglijke tong gevonden worden, in de mond van niemand van hen, geen dubbelzinnigheid zullen zij meer gebruiken.
b. Zij zullen gezegend worden met vrede. "Zij zullen, als schapen van Gods weide, weiden en neerliggen, en niemand zal hen verschrikken." Zij zullen zelf niet vreesachtig zijn, en niemand zal hun vrees aanjagen Zie, degenen, die zorgvuldig alle ongerechtigheid vermijden, zullen geen kwaad vrezen, want niets kan hen schaden, en daarom moet niets hen verschrikken. Na de beloften van wegneming van de zonde volgen hier beloften van wegneming van ellende, wanneer de oorzaak wordt weggenomen, zal ook het gevolg verdwijnen. Wat een volk heilig maakt, maakt het ook zalig. De kostelijke beloften, hier aan het gereinigd volk geschonken, zouden haar volledige vervulling eerst onder het Evangelie hebben, maar op die troost en hoop en vreugde wordt hier al gewezen.

1. Een oproep om te zingen en blij te zijn, vers 14. Zing vrolijk, gij dochter Sions, nu de zonde plaats gemaakt heeft voor heiligheid, juich, Israël! in heilige vervoering en verdrukking, wees blij en spring op van vreugde van ganser harte, laat die inwendige blijdschap zich naar buiten openbaren. Zij, die God met heel hun hart liefhebben, hebben ook reden, zich met hun ganse hart in Hem te verblijden. Er was beloofd, vers 13, dat haar zonden uitgewist en haar vrees beschaamd zou worden, en dan volgt: Zing vrolijk en wees blij. Zie, zij, die zich bekeerd hebben, hebben reden om zich te verheugen, terwijl het afkerige Israël zich niet kan verblijden als andere lieden, omdat het God verlaten heeft. Gods beloften, in het geloof aanvaard, verstrekken de heiligen voortdurend reden, om overvloedig vreugde te genieten, het geloof vervult hen met vreugde en met vrede.

2. Al hun ontmoediging van zich af te werpen, vers 16. Ten die dage zal tot Jeruzalem gezegd worden (God zal spreken door Zijn profeten, Zijn voorzienigheid, uw naasten): "Vrees niet, o

Sion!" werp alle vrees van u, geef niet toe als ze u opnieuw aanvalt, wanneer de zaken niet naar wens gaan, vrees dan niet want alles komt terecht, laat niets u vrees aanjagen. Laat uw handen niet slap worden, wring ze niet in wanhoop, laat ze niet in moedeloosheid neerhangen, maak u niet onbekwaam voor uw werk en strijd door toe te geven aan twijfel en vreze. Grijp moed, en ten teken daarvan, het uw handen omhoog, in plaats van ze slap te laten hangen, Hebreeën 12:12, Jesaja 35:3. Hef uw handen in het gebed tot God op, hef uw handen op om u zelf te helpen." Vrees maakt slappe handen, maar geloof en hoop maken ze sterk, en de blijdschap des Heeren zij onze sterkte, beide in het lijden en in het verblijden. Laat ons nu zien wat deze heerlijke beloften zijn, die het volk van God hier geschonken worden, om hun grieven en vrezen te bannen en hun hoop en vreugde te verlevendigen, deze beloften gelden evenzeer ons al hen.

I. Aan al hun moeilijkheden en ellende wordt een einde gemaakt, vers 15. De Heere heeft uw oordelen weggenomen, heeft alle rampen, waaronder gij gebukt ging, omdat zij gevolgen uwer zonde waren, opgeheven. Het krijgsrumoer is verstomd, de honger heerst niet meer en de ballingschap heeft een einde genomen. Al blijven enkele grieven, die zijn enkel beproevingen en geen oordelen, want de zonde is vergeven. Hij heeft uw vijand weggevaagd, als vuil uit het huis naar de mestvaalt. Wanneer zij al hun zonden met de bezem van de reformatie wegvegen, dan zal God al hun vijanden met de bezem van de verwoesting wegvegen. Zo zij verbetering behoeven, zullen zij in de hand des Heeren vallen, Wiens barmhartigheden vele zijn, maar niet meer in de handen van mensen, wier barmhartigheden wreed zijn. "Gij zult geen kwaad meer zien, niet meer zulke kwade dagen als achter de rug zijn". Zie, de manier om van het kwaad van de ellende vrij te blijven, is zich vrij te houden van het kwaad van de zonde, dezulken doet de ellende geen wezenlijk kwaad meer.

II. God zal hun de tekenen van Zijn tegenwoordigheid geven, ofschoon Hij lang op een afstand scheen gestaan te hebben (waartoe hun zonden Hem aanleiding hadden gegeven), Hij zal hun duidelijk laten zien, dat Hij inderdaad in hun midden is. "De Heere is in het midden van u, o Sion, o Jeruzalem, gelijk de zon in het midden van het heelal om overal heen licht en warmte te verspreiden. Hij is in het midden van u, om in alles voor u te zorgen en deel te nemen aan alles wat u betreft". En,
1. Hij is de Koning Israëls vers 15, in uw midden als een koning te midden van zijn volk. Met het oog hierop wordt onze Heere Jezus de Koning Israëls genoemd, Johannes 1: 49. Hij is en zal immer zijn te midden van Zijn kerk, tot aan het einde van de wereld om de hulde van Zijn onderdanen te ontvangen, hun gunsten uit te delen, en, zelfs waar twee of drie in Zijn naam vergaderd zijn, in hun midden te wezen.

2. Hij is de Heere uw God, uw Verbondsgod, in het midden van u als uw God, met Wie gij te doen hebt en van Wie gij zijt. Hij heeft Zich met u in innige betrekking gesteld, Zich door beloften aan u verbonden, opdat gij uit beide rijken troost moogt putten, Hij is in het midden van u, bij de hand en steeds gereed, u te helpen.

3. Hij, die als uw God en Koning in het midden van u is, is een Held, machtig, almachtig, Hij kan alles voor u doen wat gij nodig hebt en begeert.

4. Hij heeft Zijn macht verpand om u ter hulpe te zijn. Hij zal verlossen, Hij zal Jezus zijn, zal Zijn naam waar maken, want Hij zal Zijn volk verlossen van hun zonden.

III. God heeft een welgevallen aan hen en aan hun welzijn. Dit wordt in levendige en innige woorden betuigd, vers 17. Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, zal u niet alleen

aannemen, wanneer gij u bekeert en betert, en u gunst bewijzen, maar Hij schept vreugde in u, gelijk een bruidegom zich verheugt over zijn bruid, of een bruid over haar versiersel, Jesaja 62:3 -5. De bekering van zondaars en de troost van de heiligen maken de blijdschap van de engelen uit, want God zelf is er vrolijk oven De kerk moet de vreugde van de ganse aarde zijn, Psalm 48:3, want ze is de blijdschap des hemels. Hij zal zwijgen in Zijn liefde, of rusten in Zijn liefde. Hij zal u uw zonde niet meer verwijten gelijk voorheen, Hij zal ze niet meer gedenken. Ik kan geen sterker uitdrukking van Christus' liefde voor Zijn kerk, tenzij in het Hooglied, 4: 9: "Gij hebt Mij het hart genomen, Mijn zuster, o bruid! met één van uw ogen: " O, welk een neerbuigende, goddelijke genade! De grote God heeft Zijn heiligen niet alleen lief, maar Hij verblijdt Zich in die liefde, Hij is vrolijk, dat zij de voorwerpen van Zijn liefde zijn. Hij zal zich over u verheugen met gejuicht Hij, die door de zonde des zondaars gegriefd is, verblijdt Zich over de genadegaven en de dienst van de heiligen, en staat gereed die vreugde te uiten in gejuich over hen. "De Heere heeft een welgevallen in degenen, die Hem vrezen, en in dezulken zal Jezus Christus verheerlijkt en grootgemaakt worden."

IV. God zal Sions treurenden troosten, die met hun smart medelijden hebben, en zal hun tranen afwissen, vers 18. De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen, zij zijn uit u, de beschimping is een last op haar. Zie,
1. Wie zij zijn, in wie God zich verblijdt en wie Hij blijdschap schenkt. Het zijn de bedroefden. Alleen zij, die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. De bedroefden zullen eeuwig blijde zijn.

2. Wat is de grote oorzaak, dat Sions treurenden bedroefd zijn? Veel zijn haar tegenspoeden. De stad is verwoest, de paleizen liggen in puin, de handel staat stil, en het burgerlijk recht wordt niet meer uitgeoefend. Maar dit alles is niets in vergelijking met de verwoesting van het heiligdom, van de tempel en de altaren, waar geheel Israël, drie maal per jaar, placht te vergaderen. Om die heilige samenkomsten zijn ze bedroefd,
a. Omdat zij verstrooid zijn, er is geen tempel meer om er samen te komen, en ware die er, geen volk meer om op te gaan, zodat de Heere in Sion heeft doen vergeten de hoogtijd en de sabbat, Klaagliederen 2: 6. Zie, het ophouden van de openbare samenkomsten tot Godsverering, het verstrooien van het volk door Zijn vijanden en het verlaten zijn door de vrienden, zodat vergaderingen, althans heilige vergaderingen onmogelijk zijn geworden, is een oorzaak van droefheid voor allen, die God vrezen. Indien de wegen van Sion treuren, treuren de zonen Sions ook: En hierdoor blijken zij, inderdaad uit Sion te zijn levende leden van dat lichaam, met welks pijn ze zo begaan zijn.
b. Omdat zij veracht zijn, de smaad van de plechtige vergaderingen is een last voor hen. Het is het lot van de heilige samenkomsten geweest, beschimping te ontvangen. Satan en zijn werktuigen hebben het daarop bijzonder voorzien, als de belangrijke steun voor het welzijn van Gods koninkrijk onder de mensen. Men heeft die vergaderingen belasterd en zwart gemaakt, en dit is een verdriet voor allen, die Gods eer ter harte nemen en belang stellen in het welvaren van de zielen van de mensen. Zij gevoelen, dat de smaad dier heilige samenkomsten op hen valt.

V. God zal de gevangenen uit de hand van hun verdrukkers bevrijden, en de ballingen, die voor immer verjaagd scheen, wederbrengen,
1. Hun vijanden zullen niet langer in staat zijn hen gevangen te houden: "Ziet, Ik zal te die tijde al uw verdrukkers verdoen, zal hun macht breken, hun raadslagen verijdelen, zodat ze genoodzaakt zullen zijn hun prooi los te laten". "Conficiam, ik zal ze de les lezen." Ik zal binnenkort met hen handelen en zo een eind aan hen maken, Zie, die Gods volk mishandelen en verdrukken, betreden een zekere weg tot hun eigen verderf.

2. Zij zullen in staat gesteld worden, hun vrijheid te herwinnen en te handhaven, en alle moeilijkheden, die in de weg treden, te boven te komen. Is de kerk zwak en gewond? "Ik zal de hinkenden behoeden, gelijk Micha 4: 6 beloofd was, Hij zal haar helpen wanneer zij zichzelf niet helpen kan, zelfs zullen de lammen de buit roven", Jesaja 33:23. Is ze verstrooid en kan niet vergaderen? Ik zal de uitgestotenen verzamelen, en u herwaarts brengen, ten tijde namelijk, als Ik u verzamelen zal. Een daad van genade en barmhartigheid zal dienen, beide om u uit de verstrooiing te vergaderen en u naar uw eigen land terug te voeren. Wanneer het hart des volks bereid is, zal het werk spoedig geschieden, en wie zal verhinderen wat God onderneemt? Ik zal uw gevangenissen voor uw ogen wenden, zegt de Heere, gij zult er duidelijk de hand des Heeren in herkennen, en zeggen: "Dit is van de Heere geschied".

VI. God zal door dit alles eer op hen leggen en naam voor hen maken onder die rondom hen zijn. Israël was boven alle volken gezet, tot lof, tot een naam, en tot heerlijkheid, Deuteronomium 33:19 De smaad, op hen gevallen, was een van hun diepste grieven (niets grijpt meer aan dan smaad voor degenen, die in ere zijn), en daarom wanneer God in barmhartigheid tot Zijn kerk weerkeert, wordt hier toegezegd, dat ze haar eer terugkrijgt, al haar smaad wordt, als die van Israël te Gilgal, Jozua 5: 9 afgewenteld. De kerk zal even eervol staan als ooit, hoe veracht ze ook geweest zij.
1. Zelfs degenen, die haar gesmaad hebben zullen haar eren. "Ik zal ze stellen tot een lof en tot een naam in het ganse land, waar zij beschaamd zijn geweest". Dezelfden, die getuigen van haar ongenade zijn geweest, zullen de omkeer van de genegenheid zien en van gedachte veranderen. Zij, die gezegd hebben: "Dit is Sion, waar niemand acht op slaat", zullen zeggen: "Dit is Sion, waar de grote God zich mee bemoeit." En zij, die het uitvaagsel van de aarde werd genoemd, zal nu blijken, de lieveling des hemels te zijn.

2. Zelfs degenen, die haar nooit gekend hadden, zullen leren, haar te eren, vers 20: Ik zal u zetten tot een naam en tot een lof, onder alle volken van de aarde. Zo ging het van de Joodse kerk, toen de vreze van de Joden op al hun naburen viel, Esther 8:17, en sommigen uit alle volken zeiden: "Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is", Zacharia 8:23. Zo ging het van de christelijke kerk, toen zij bloeide in de wereld, want in haar is iets, dat ze allen volken van de aarde eer en schatting waardig maakt. Zo zal het met de algemene vergadering van de eerstgeborenen in die grote dag zijn, wanneer de heiligen in Christus vergaderd worden, opdat Hij in hen worde geprezen en groot gemaakt, voor engelen en mensen. "Dan zal Israëls God een lof en een naam gemaakt worden tot in eeuwigheid."

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN

VAN

HAGGAÏ

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

Zie voor Chronologie van Maleáchi het boek Ezra
Zie voor de Bijbelse chronologie van W. Westerbeke: www.theologienet.nl

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK VAN DE PROFEET HAGGAÏ

De Babylonische ballingschap bracht een gewichtiger keer, in geschiedenis en profetie beide, der Joodse kerk. In de geslachtsboom onzes Heilands wordt het als een belangrijk tijdstip gekenmerkt, Mattheüs 1:17. Negen van de twaalf kleine profeten, wier geschriften wij tot hiertoe overdacht hebben, leefden en predikten voor die ballingschap; de meesten hebben er in hun profetieën over geschreven en ze als een rechtvaardige straf voor Jeruzalems goddeloosheid voorspeld.
Maar de laatste drie, waarmee de Geest der profetie Zijn laatste woord sprak en voorts zweeg, totdat Hij weer begon te getuigen in Christus' voorloper, leefden en predikten na de terugkeer uit de ballingschap, niet onmiddellijk, maar enigen tijd later.

Haggaï en Zacharia verscheen ongeveer tegelijkertijd, achttien jaar na die gebeurtenis, toen de herbouw des tempels door de vijanden vertraagd en door de vrienden veronachtzaamd werd. Haggaï nu, de profeet, en Zacharia, de zoon van Iddo, profeten, profeteerden tot de Joden, die te Juda en te Jeruzalem waren; in de naam des Gods van Israël profeteerden zij tot hen, zo lezen wij in Ezra 5:1, om hen over hun traagheid te bestraffen en hen op te wekken, het goede werk, dat een tijd lang had stilgestaan, weer op te vatten, en zulks met kracht, ondanks de ondervonden tegenstand. Haggaï begon twee maanden voor Zacharia, die opstond om hem te steunen, opdat in de mond van twee getuigen alle woord bestaan zou. Maar Zacharia bleef langer getuigen, want al de profetieën van Haggaï, die staan opgetekend, vallen binnen een tijdruimte van vier maanden, in het tweede jaar van Darius, tussen het begin der zesde en het einde der negende maand. Maar Zacharia's profetieën dateren nog van meer dan twee jaar later, Zacharia 7:1.
Sommigen genieten de eer, Gods werk te beginnen, anderen die van het voort te zetten. De Joden schrijven dezen beiden profeten de eer toe, leden geweest te zijn der grote synagoge (zoals zij ze noemen), die na de terugkeer uit de ballingschap gevormd werd; wij achten het zeker groter eer, dat zij geprofeteerd hebben van Christus. Haggaï sprak van Hem, als de groter heerlijkheid van dit huis, en Zacharia als de Man, de Spruite. In hem scheen het licht dier Morgenster veel helderder dan in de vroegere profetieën, aangezien zij dichter bij de tijd leefden, waarop de Zon der gerechtigheid zou opgaan, en zij Zijn dag zagen naderen. De LXX noemt Haggaï en Zacharia de schrijvers van Psalmen 138, 146, 147 en 148.

HOOFDSTUK 1

1 In het tweede jaar van de koning Darius, in de zesde maand, op de eersten dag der maand, geschiedde het woord des HEEREN, door de dienst van Haggaï, de profeet, tot Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, de vorst van Juda, en tot Josua, de zoon van Jozadak, de hogepriester, zeggende: 2 Alzo spreekt de HEERE der heirscharen zeggende: Dit volk zegt: De tijd is niet gekomen, de tijd, dat des HEEREN huis gebouwd worde.
3 En het woord des HEEREN geschiedde door de dienst van de profeet Haggaï, zeggende: 4 Is het voor ulieden wel de tijd, dat gij woont in uw gewelfde huizen, en zal dit huis woest zijn? 5 Nu dan, alzo zegt de HEERE der heirscharen: Stelt uw hart op uw wegen. 6 Gij zaait veel, en gij brengt weinig in; gij eet, maar niet tot verzadiging; gij drinkt, maar niet tot dronken worden toe; gij kleedt u, maar niet tot uw verwarming, en wie loon ontvangt, die ontvangt dat loon in een doorgeboorden buidel. 7 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Stelt uw hart op uw wegen. 8 Klimt op het gebergte, en brengt hout aan, en bouwt dit huis, en Ik zal een welgevallen daaraan hebben, en verheerlijkt worden, zegt de HEERE. 9 Gij ziet om naar veel, maar ziet, gij bekomt weinig; en als gij het in huis gebracht hebt, zo blaas Ik daarin. Waarom dat? spreekt de HEERE der heirscharen; om Mijns huizes wil, hetwelk woest is, en dat gij loopt elk voor zijn eigen huis. 10 Daarom onthouden zich de hemelen over u, dat er geen dauw is, en het land onthoudt zijn vruchten. 11 Want Ik heb een droogte geroepen over het land, en over de bergen, en over het koren, en over de most, en over de olie, en over hetgeen de aardbodem zou voortbrengen; ook over de mensen, en over de beesten, en over allen arbeid der handen.
12 Toen hoorde Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, en Josua, de zoon van Jozadak, de hogepriester, en al het overblijfsel des volks, naar de stem van de HEERE, hun God, en naar de woorden van de profeet Haggaï, gelijk als hem de HEERE, hun God, gezonden had; en het volk vreesde voor het aangezicht des HEEREN. 13 Toen sprak Haggaï, de bode des HEEREN, in de boodschap des HEEREN, tot het volk, zeggende: Ik ben met ulieden, spreekt de HEERE. 14 En de HEERE verwekte de geest van Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, de vorst van Juda, en de geest van Josua, de zoon van Jozadak, de hogepriester, en de geest van het ganse overblijfsel des volks; en zij kwamen en maakten het werk in het huis van de HEERE der heirscharen, hun God. 15 (2:1) Op de vier en twintigsten dag der maand, in de zesde maand, in het tweede jaar van de koning Darius.

In dit hoofdstuk hebben wij, na de inleiding van de profeet

I. Een bestraffing van het volk door de profeet om hun traagheid en besluiteloosheid in het herbouwen van de tempel, hetgeen God verwekt had met hen te twisten door een oordeel van honger en schaarste, met een vermaning, dat goede werk voort te zetten en met ernst aan te vatten, vers 1-11.

II. De goede uitwerking van deze toespraak, doordat het volk met ijver tot de arbeid wederkeert waarin, de profeet het in Gods naam, aanmoedigt en versterkt door de verzekering, dat God met hen is, vers 12-14 en Hoofdstuk 2:1.

Haggaï 1:1-15

Het was de klacht van de Joden in Babel, "dat zij hun tekenen niet zagen, en dat er geen profeet meer was", Psalm 74: 9, een rechtvaardig oordeel, omdat zij op de tekenen niet gelet en naar de profeten niet geluisterd hadden. Wij lezen van geen profeten, die zij bij hun terugkeer hadden, gelijk ze die hadden bij het uittrekken uit Egypte, Hoséa 12:14. God spoorde ze onmiddellijk door Zijn Geest aan bij die bevrijding, Ezra 1: 5, want, ofschoon God van profeten gebruik maakt heeft Hij ze niet nodig, Hij kan zonder hen Zijn werk wel doen. Bij het licht van het Oude Testament zal de profetie nog een heldere en heerlijke glans geven, alvorens ze stilzwijgt. Haggaï is de eerste, die als bijzondere boodschapper van de hemel verschijnt, toen het woord des Heeren lange tijd dierbaar, dat is: schaars was geweest, als in de dagen van Samuel, 1 Samuel 3:1, en daar was geen openbaar gezicht geweest. Tijdens de regering van Darius Hystaspes, de derde van de Perzische koningen, in het twede jaar van zijn

regering, werd deze profeet gezonden. Het woord des Heeren kwam tot hem, en door hem tot de leidslieden van de Joden, die hier genoemd worden, vers 1.
De hoofdaanvoerder,
1. In de staat, dat was Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, uit het huis van David, die de vorst van Juda was, bij de terugkeer uit de ballingschap.

2. In de kerk, en dat was Josua, de zoon van Jozadak, de toenmalige hogepriester. Dat waren grote en goede mannen, en die moesten toch nog aangespoord worden om hun plicht te doen toen zij nalatig werden. Ook het volk moest aangezegd worden, waarin het tekort schoot, opdat die beide mannen hun macht en invloed zouden gebruiken om tot ijver aan te zetten. De profeten, die buitengewone boodschappers waren, hadden niet de roeping, de gewone instellingen van burgerlijke en godsdienstige aard op zij te zetten, maar moesten trachten, die juist te verlevendigen en tot grotere werkzaamheid te brengen. Merk nu op,

I. Wat de zonde van de Joden te die tijde was, vers 2. Zodra zij uit de ballingschap waren teruggekeerd, bouwden zij een brandofferaltaar, en een jaar later legden zij de fundamenten voor de tempel, Era 3:10. Het scheen goed te vorderen en de tempel zou weldra gereed zijn, maar er kwam van het Perzische hof een verbod om voort te gaan, zodat de Joden wel gedwongen waren, de arbeid te staken. Evenwel, zij scheen maar half spijt van dit uitstel te hebben: toen de tegenstand gebroken en het verbod ingetrokken was, was er geen moed of lust om weer aan te vatten. Al worden degenen, die aan enig werk Gods bezig zijn, voor een tijd gestoord zij moeten dadelijk weer voortgaan, zodra de stoornis is weggenomen. De Joden deden zo niet, zij toefden, totdat zij opnieuw aan hun plicht herinnerd werden. Wat zij elkander voorhielden was dit: "De tijd is niet gekomen, de tijd, dat des Heeren huis gebouwd worde", dat is,
1. "Onze tijd is niet gekomen, omdat wij nog niet van onze gevangenschap bekomen zijn, onze verliezen zijn niet vergoed en wij komen nog niet vooruit in de wereld. Het is een te grote onderneming voor nieuwe beginners als wij zijn, Iaat ons eerst onze eigen huizen opbouwen, voordat we aan de tempel beginnen, en laat ons intussen ons met het een altaar behelpen, gelijk onze vader Abraham heeft gedaan." Zij zeiden niet, dat zij in het geheel geen tempel bouwen wilden, o neen! Alleen maar: nog niet, als de tijd daar is. Zie, menig goed werk wordt afgesteld, omdat het uitgesteld wordt, gelijk Felix Paulus weer horen wilde, als hij gelegener tijd zou hebben bekomen. Zij zeggen niet, dat zij zich nimmer zullen bekeren of Godsdienstig worden, alleen maar: nog niet. En zo blijft de grote zaak, die van ieder verwacht wordt, onafgedaan, onder voorwendsel, dat het de tijd nog niet is.

2. Gods tijd daarvoor was nog niet gekomen, want, zeggen zij, het verbod, dat van hoger hand tegen ons is uitgevaardigd, is nog niet ingetrokken, en daarom kunnen wij nog niet voortgaan, al zou het ook oogluikend toegelaten worden. Zie, daar is in ons een neiging om stoornis van Godswege in onze arbeid verkeerd te verstaan, als betekende dat een beslist verbod, terwijl het alleen een beproeving en oefening voor onze moed en ons geloof is. Het is verkeerd, onze plicht te verzaken, maar het is erger, dat aan de leiding van de Voorzienigheid te wijten.

II. Door welke oordelen Gods zij voor dit verzuim werden gestraft, vers 6, 9-11. Zij lieten het bouwen van Gods huis na en stelden het uit, opdat zij tijd en geld voor hun wereldse zaken mochten gebruiken. Zij begeerden vrijgesteld te worden van zo'n kostbaar werk onder voorwendsel, dat zij voor hun gezinnen moesten zorgen, hun kinderen moesten gevoed worden, en, voordat zij in de wereld wat vooruitgekomen waren, konden zij er niet aan denken, de tempelbouw voort te zetten. Opdat de straf zou beantwoorden aan de zonde, hield God ze in Zijn voorzienigheid kort, en daarmede, die zij als reden voor niet-bouwen

gebruiken, was juist de straf, die God hun voor hun niet-bouwen zond. Zij waren gevoelig voor de pijn, die hun het oordeel veroorzaakte, en iedereen klaagde over het ongunstige weer, de grote verliezen aan koren en vee, die ze geleden hadden, en de handelsstilstand, maar zij hadden geen blik voor de oorzaak van deze tegenspoed en de reden van Gods twist met hen. Zij zagen niet in of wilden niet inzien, dat ze om hun uitstel van de tempelbouw onder deze klaarblijkelijke tekenen van Gods ongenoegen leden, daarom laat God hun weten waarom Hij met hen twist. Zie, wij hebben soms de hulp van Gods profeten en dienaren des Woords nodig, om ons uiteen te zetten niet slechts de oordelen Zijns monds, maar ook die van Zijn hand, opdat wij de bedeling van Zijn roede en van Zijn woord mogen leren verstaan, ontdekken niet slechts waarin we tegen God hebben overtreden, maar ook waarom Hij tegen ons toornt.

Laat ons opmerken
1. Hoe God met hen twistte. Hij zond ze niet naar hun ballingschap terug, noch een vreemde vijand tegen hen, zoals ze verdiend hadden, maar Hij nam de bestraffing in Zijn eigen hand, want Zijn barmhartigheden zijn groot.
A. Hij, die de zaaier zand geeft, onthield Zijn zegen aan het gezaaide zaad, en dan is er geen voorspoed, zij oogstten er niets, of nagenoeg niets van. Zij zaaiden veel, vers 6 bebouwden een goed stuk grond, zodat ze een goede opbrengst meenden te mogen verwachten, te meer wijl het land lang braak gelegen en aan zijn sabbatten een welgevallen gehad had. Na veel gezaaid te hebben, verwachtten zij ook veel te maaien, meer dan zij nodig hadden, maar zij werden teleurgesteld: Zij brachten weinig in. Zij hadden naar veel omgezien, maar weinig bekomen, vers 9. Hun verwachting kwam niet uit, Jesaja 5:10. "Een homer zaad zal een efa geven." Zie, onze verwachtingen van het schepsel worden vaak verijdeld, wanneer zij het meest gegrond schijnen, wanneer wij dan naar veel omzien, bekomen wij weinig, opdat onze verwachting alleen van God zijn moge, die niet teleurstelt. Ons wordt hier medegedeeld, hoe zij teleurgesteld werden, vers 10. Daarom onthouden zich de hemelen over u, dat u geen dauw is. Die de sleutels van de wolken houdt, laat geen regen of dauw de aarde bevochtigen, en daar natuurlijk onthoudt het land zijn vruchten, want wanneer de hemel koper is, is de aarde ijzer. Het koren kwam misschien goed op en beloofde een ruime oogst, maar doordat toen de dauw uitbleef, werden de aren niet gevuld, maar verschroeid door de hitte van de zon en verdord. De teruggekeerde ballingen, die in Babel lang gebrek hadden gekend, meenden, dat in hun eigen land geen gebrek meer zou zijn, dat zij het maar voor het zeggen hadden. Maar wat baatte alles, zo zij niet ook de wolken tot hun beschikking hadden? God wil in ons het besef levendig maken, dat wij steeds van Hem afhankelijk zijn en Hem altijd nodig hebben, door alle schalmen heen van de keten van de wrede oorzaken, van het begin tot het einde, zodat wij nimmer kunnen zeggen: Nu hebben wij God niet meer nodig. Zie Hoséa 2:21.
Maar God weerhield niet alleen de verfrissende regens, Hij zond ook verschroeiende hitte, vers 11. Ik heb een droogte geroepen over het land en over de bergen, het weer geboden zeer heet te zijn, en dan worden de vruchten van de aarde verbrand. Zie, hoe elk schepsel voor ons is, wat God ervan maakt, voordelig of schadelijk, dienstig of hinderlijk. Niets van de schepping is ons zo nodig als de zon, die geeft leven aan de plantenwereld, en in de lente vernieuwt ze het gelaat des aardrijks. En toch, als het daarmede te ver gaat wordt alles kwaad en nadeel. Onze Schepper is onze beste Vriend, maar als wij Hem tot onze vijand maken, worden ook de schepselen onze vijanden. God riep deze droogte, en ze kwam op Zijn stem, gelijk de winden en de golven, gehoorzamen Hem ook de zonnestralen. Het was een algemene ramp, en de uitwerking was algemeen, er was droogte op de bergen, die om hun hoge ligging er het eerst onder leden. De bergen waren hun weiden en gewoonlijk bedekt met kudden, maar nu was er geen gras voor. Het was ook over het koren, en over de most, en over de olie, alles ontbrak door de zengende hitte, zelfs over hetgeen de aardbodem zou

voortbrengen. alles verdorde. Ja, het had zelfs een nadelige invloed op de mensen, het hete weer verzwakte sommigen, maakte hen moe en slapen verdoofde hun geest, anderen werden ziek, ze kregen de koorts. Naar het schijnt, ontstond ook een veeziekte.
Kortom, het ging over alle arbeid van de handen, waarmede zij zichzelf en hun gezinnen hoopten te onderhouden. Zie, spijze voor de buik is spijs, die vergaat als wij allen daarvoor arbeiden, zijn wij in gevaar, onze arbeid te verliezen. Maar wij zijn zeker, dat onze arbeid niet ijdel zal zijn in de Heere, als wij werken om de spijze, die blijft tot in het eeuwige leven. Want de hand van de vlijtige die God dient, maakt rijk, terwijl de vlijtigste, die alleen voor de aarde leeft ten slotte de arbeid van zijn hand verliest. "De loop is niet van de snellen, noch de strijd van de helden, " Prediker 9:11.

B. Hij die de eter brood geeft, onthield de zegen aan het brood, dat zij aten, en daardoor voedde het hen niet. De oorzaak van de mislukking van de oogst was duidelijk: gebrek aan regen en dauw, maar buitendien was er een geheime oorzaak, die ook de zegen van het binnengebrachte koren wegnam.
a. Wanneer zij het in de schuur hadden, waren zij er niet zeker van: Als gij het in huis gebracht hebt, zo blaas Ik daarin, vers 9, en dan bedierf het, gelijk knoppen soms door nachtvorst in de lente gedood worden. Hij blies het weg, zegt de Engelse kanttekening. Wanneer de mens rijkdom heeft vergaard, kan God die met de adem Zijns monds verstrooien, even gemakkelijk als wij een veer wegblazen. Zie, wij kunnen in deze wereld nooit ergens zeker van zijn, het loopt altijd gevaar, niet alleen wanneer het op het veld is, maar ook wanneer het in huis is geborgen, want daar verteren mot en roest, Mattheüs 6:19. Wanneer wij ons tijdelijk genot willen blijven genieten moeten wij God tot onze Vriend maken. Als Hij het zegent, dan worden wij gezegend, maar als Hij erin blaast, dan schiet het vleugels aan en vliegt weg.
b. Wanneer zij het in de broodkast hadden, was het niet voor hen wat zij verwachtten: "Gij eet, maar niet tot verzadiging, hetzij doordat het brood niet voedzaam is, hetzij doordat uw maag niet in orde is, maar verzadigd wordt ge niet". Gij eet, maar uw spijsvertering deugt niet, en gij wordt niet gevoed, of gij krijgt niet genoeg, omdat gij ontevreden zijt en het te weinig vindt. Gij drinkt, maar gij wordt er niet door gelest of verfrist, gij drinkt, maar niet tot dronken worden toe, uw dorst wordt niet weggenomen. "De nieuwe wijn heeft Hij van uw mond afgesneden, " Joël 1: 5, ja, en gij drinkt uw water met verbaasdheid, Ezechiël 13:19, gij hebt er geen genot van, omdat gij niet genoeg hebt, maar altijd vreest voor te weinig.
c. Waarmede zij hun lichaam dekten, voldeed niet. "Gij kleedt u, maar niet tot uw verwarming, uw klederen verslijten en worden dun, omdat God daarin blaast, juist het tegengestelde van wat God Zijn Israël in de woestijn gedaan had". Hoe uw kleren warm worden als Hij de aarde stil maakt uit het Zuiden?" Job 37:17.
d. De kleren, die zij in de kast hadden baatten hun even weinig, zij waren er niet zeker van. Hij, die loon ontvangt voor handenarbeid en dat meeneemt, ontvangt dat loon in een doorgeboorde buidel, het valt er door en gaat verloren. Alles is zo schaars en zo duur, dat hun geld als wegvliegt. Wie zijn geld bewaart, vertrouwt het aan een doorgeboorde buidel toe, hij verliest het al gaande, en anderen rapen het op. Maar wanneer wij ons schatten vergaderen in de hemel, dan maken wij ons buidels, die niet verouderen, Lukas 12:33.

2. Merk op, waarom God dus met hen twistte en de stroom van de beloofde gunstbewijzen bij hun terugkeer stopte, Joël 2:24, zij brachten zelf er Hem toe: om Mijns huizes wil, hetwelk woest is. Daarom twist Hij met hen. Het fundament van de tempel is gelegd, maar de bouw vordert niet. Gij loopt elk voor zijn eigen huis om dat te voltooien en gemakkelijk en smaakvol te maken, maar voor Gods huis wordt geen zorg gedragen. Daarom komt God u in al uw zaken tegen en betuigt en betoont u Zijn misnoegen, en brengt uw onachtzaamheid, uw

dwaasheid en zonde voor uw besef. Zier gelijk degenen, die eerst het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid zoeken, die niet alleen zullen vinden, maar hun ook alle andere dingen toegeworpen worden, zo zullen zij, die geen veronachtzamen en deze bij voorkeur zoeken niet alleen deze verliezen, maar ook geen niet vinden. En indien God ons in onze tijdelijke zaken tegenkomt, en wij moeite en teleurstelling oogsten, dan zullen wij als oorzaak vinden, dat wij het werk verzuimen, dat Hij ons te doen gaf en onze ziel vergeten, dat wij zoeken het onze en niet hetgeen van Christus Jezus is.

III. De bestraffing, die de profeet hun om die veronachtzaming toedient, vers 4: Is het voor u wel de tijd, dat gij woont in uw gewelfde huizen, en zal dit huis woest zijn? Om uw eigen huizen te versieren en te verfraaien, en er uw intrek in te nemen? Zij waren met noodzakelijke dingen, muren en dak, niet tevreden, maar er moest voor schoonheid en gemak gezorgd worden. "Het is hoog tijd", zegt de een, "dat mijn huis beschoten worde". "Het is meer dan tijd", zegt een ander, "dat ik het mijne laat schilderen". En intussen ligt Gods huis woest, en er wordt niets aan gedaan. "Wat?" zegt de profeet, "is het tijd om aan uw eigen lusten te voldoen zonder te vragen wat God behaagt? Hoe stond hun begeerte tegenover die van David, die geen rust had nu hij in een cederen huis woonde, dat de ark des Heeren in het midden van de gordijnen woonde, 2 Samuel 7:2, en tegenover die van Salomo, die God een tempel bouwde, eer hij voor zich zelf een huis deed verrijzen. Zie, zij zijn vreemd aan hun eigen belang, die de gemakken en genietingen van het aardse leven verkiezen boven de noden en behoeften van het geestelijke leven, die vol zorg zijn om hun eigen huizen op te sieren, terwijl Gods tempel in hun hart woest ligt en er niets voor gedaan wordt.

IV. De goede raad, die de profeet degenen geeft, welke God dus hebben geminacht, en over wie God dus ontevreden is.
1. Hij wil, dat zij zullen nadenken: "Stelt uw hart op uw wegen, vers 5. en wederom vers 7. Merkt op de hand van uw God, die tegen u is uitgegaan, en vraagt naar de reden, bedenkt wat gij gedaan hebt om God tot toorn te verwekken, dat gij dus in uw onderhoud wordt teleurgesteld, en overweegt wat gij doen zult om berouw te betonen, opdat God in genade tot u moge terugkeren". Zie, het is ieders bijzonder belang, zijn hart op zijn wegen te stellen, zijn wegen te bedenken, Psalm 119: 59, zijn wegen te onderzoeken en te doorzoeken Kl. 3: 40, de gang van zijn voet te wegen, Spreuken 4:26, zijn ganse aandacht te wijden aan de zo'n belangrijke en nodige plicht van zelfonderzoek en met zijn eigen hart te overleggen wat zijn geestelijke toestand is, onze vroegere zonden en onze tegenwoordige plicht. Want de zonde moeten wij verantwoorden en onze plicht vervullen, daarnaar moeten wij vragen, meer dan naar hetgeen in de wereld gebeurt, wat wij veilig aan God kunnen overlaten. Menigeen heeft scherpe ogen voor eens andermans zaken, die op zijn eigene geen echt geeft, terwijl een ieder zijn eigen werk moet beproeven, Galaten 6: 4.

2. Hij wil, dat zij zich beteren, vers 8. "Klimt op het gebergte, en brengt hout aan, haalt van de Libanon bouwmateriaal, en bouwt dit huis zo spoedig mogelijk, stelt niet langer uit maar begint dadelijk en met volle ernst". Zie dat overdenken van onze wegen moet uitlopen op een verandering in ons doen en laten. Indien enige plicht verzuimd is, moet die terstond weer opgevat worden, beter laat dan nooit. Om hen tot die vernieuwde arbeid aan te sporen, verzekert hij hen,
a. Dat God hen zal aannemen: Bouwt dit huis, en Ik zal een welgevallen daaraan hebben, dat uitzicht was voldoende om hen aan te sporen, met allen ijver en vastberadenheid aan het werk te gaan, wat het ook kosten mocht, en door te zetten. Zie, datgene, waaraan God een welgevallen heeft, daaraan moeten wij lust hebben, en die zekerheid moet ons genoeg zijn om met alle vlijt voort te werken, want welke voldoening kan in ons gemoed aangenamer zijn dan

het besef, dat wij iets verrichten, waaraan God een welgevallen heeft? Het moet onze hoogste begeerte wezen, Hem welbehaaglijk te zijn, 2 Korinthe 5: 9. Ofschoon zij de bouw van ‘s Heeren huis dwaas hadden nagelaten, toch zal God, indien ze dat werk eindelijk met lust hervatten, hun vroeger verzuim vergeten en een welgevallen hebben in het werk van hun handen. Zij die hun terugkeer tot God lang uitgesteld hebben, moeten, zo ze ten laatste met hun ganse hart zich bekeren, aan Zijn gunst niet wanhopen.
b. Dat God daarvoor verheerlijkt zou worden: "Ik zal verheerlijkt worden, zegt de Heer." Hij zal gediend en aangebeden worden in de tempel, zodat die gebouwd is, en geheiligd in degenen, die daarin voor Zijn aangezicht verschijnen. Het is de moeite waard, alle mogelijke zorg en moeite en kosten te besteden aan datgene, waardoor God verheerlijkt wordt. "Een wijs vermaner met een luisterend oor, zegt, Salomo, is een gouden ring en een fijn gouden sieraad, " Spreuk. 25:12, zo aangenaam en welgevallig in de ogen van God en mensen. De profeet was hier een wijs man, en getrouw bestraffer in Godsnaam en hij vond een toegenegen oor. De voorafgaande toespraak werd door het volk aangehoord en aangenomen, en hun gehoorzaamheid vond bij God aanmoediging. Merk op,

I. Hoe het volk in een weg van gehoorzaamheid tot God terugkeerde. Al degenen, tot wie het woord gericht was, ontvingen het met liefde en lieten zich gezeggen. Zerubbabel, de hoofdaanvoerder, achtte zich niet te hoog voor de vermaning en het bevel van Gods woord. Hij was in zijn tijd uiterst nuttig geweest voor de belangen van de kerk, maar ontleende daaraan geen pleitgrond om met vroegere verdiensten deze vermaning af te wijzen, hij onderwierp er zich aan. Josua’s taak, als hogepriester, was te onderwijzen, en toch liet hij zich nu gewillig onderwijzen en nam de bestraffing zonder tegenspraak aan. Zij beide en al het overige des volks hoorden naar de stem van de Heere, hun God. Als één man voegden zich de vele duizenden van Israël naar het woord van de profeet en bogen zich onder des Heeren bevel, tot hun eer staat zulks hier gemeld, vers 12. Een vader zei: "Zoon, gaat heen, werkt heden in mijn wijngaard", (aan de tempel; zij zeiden niet alleen: "Ja, Heere, wij gaan!" maar gingen onmiddellijk.
1. Zij zagen de profeet als Gods boodschapper aan, en het woord, dat hij had gesproken, als Gods boodschap, zij namen het niet aan als het woord van een mens, maar als het woord van God, zij gehoorzaamden het, gelijk als de Heere, hun God, hem gezonden had, vers 12. Zie, als wij naar Gods dienaren luisteren, moeten wij het oog hebben op Hem, die ze gezonden heeft, en hen om Zijnentwil ontvangen, omdat zij ingevolge Zijn opdracht handelen.

2. "Het volk vreesde voor het aangezicht des Heeren." Profetie was iets nieuws voor hen, er was lange tijd geen boodschapper uit de hemel tot hen gekomen, en daarom, nu zij er één hadden, en slechts deze éne, gaven ze bijzondere aandacht aan wat hij zei, terwijl hun vaderen, toen er vele waren, ze bespot en vergruisd hadden. Het gaat meer zo: wanneer zuivere, levende prediking het schaars is, wordt er het meest naar geluisterd, maar wanneer er een overvloedige manna-regen komt dan walgt men van dat zeer lichte brood. En, omdat het volk deze profeet zo gaarne hoorde, verwekte God hun binnen een paar maanden, een tweede, Zacharia 1:1. "Zij vreesden voor het aangezicht des Heeren, zij hadden een diep ontzag en een grote vrees voor Gods wraak, zij beefden voor Gods woord." De oordelen Gods, die hen hadden getroffen, of schoon streng, hadden hun niet geleerd, de Heere te vrezen, totdat Gods woord hun gezonden werd om hun Zijn leiding te verklaren, toen zij hun eigen zonde inzagen, en begrepen, dat die de oorzaak van hun ellende was geweest, vreesden zij. Zie een heilige vreze Gods zal grote invloed hebben op onze gehoorzaamheid jegens Hem. "Dient de Heere met beving, " d.i. met vreze, als wij Hem niet vrezen, zullen wij Hem ook niet dienen.

3. De Heere verwekte hun geest, vers 14.

a. Hij verwekte hen om hun plicht te doen, en gaf het in hun hart, zich daaraan te wijden. Zie, dan heeft het woord Gods voorspoed, wanneer Hij door Zijn genade ons opwekt om daarnaar te handelen, en zonder die genade zouden wij dom en geheel onwillig blijver, iets goeds te doen. Het is in de dag van Gods heerkracht dat wij gewillig gemaakt worden.
b. Hij bemoedigde hen in hun plicht en verruimde daardoor hun hart, Psalm 119:32. Toen zij het woord hoorden, vreesden zij, maar, opdat zij onder de last van die vrees niet zouden bezwijken wekte Hij hen op, maakte hen vrolijk en gaf hun moed, de te verwachten moeilijkheden te overwinnen. Zie, wanneer God werk te doen heeft, dan vindt Hij of maakt Hij lieden gewillig, en wekt ze op, Zijn werk te volbrengen.

4. Zij legden zich met alle kracht op het werk toe. "Zij kwamen en maakten het werk in het huis van de Heere der heerscharen, hun God, iedereen hielp mede, naar zijn kracht en bekwaamheid, deze hiermede, gene daarmede, het goede werk voort te zetten, en dat deden zij met liet oog op de Heere der heerscharen, als hun God, de God van Israël". De overweging, dat God het soevereine wereldbestuur door Zijn voorzienigheid uitvoert, en met Zijn volk in een genadeverbond stond, moet onze geest opwekken om voor Hem te werken en met onze uiterste kracht de belangen van Zijn koninkrijk te bevorderen.

5. Zij deden het met haast, het was op de eerste dag van de zesde maand, dat Haggaï deze toespraak hield, en de vierentwintigste van dezelfde maand, weinig meer dan drie weken later, waren allen bezig aan het huis van de Heere hun God, vers 1. Om te tonen hoe beschaamd zij over hun tot dusver voortgezet uitstel waren wilden zij, voor zij van hun kwaad overtuigd waren, geen ogenblik langer wachten, maar het ijzer smeden terwijl het heet was. Zie, wie tijd verloren hebben, moeten die verloren tijd inhalen, en hoe langer zij gewacht hebben, des te meer moeten zij zich haasten, als zij eenmaal hun dwaasheid ingezien hebben.

II. Hoe God hun in een weg van barmhartigheid tegenkomt. Dezelfde profeet, die hen had bestraft, brengt hun nu een troostrijk woord, vers 13. Toen sprak Haggaï, de bode van de Heere in de boodschap des Heeren, dat is: in Zijn naam, tot het volk, zeggende: Ik ben met u, spreekt de Heer. Dat is alles wat hij te zeggen heeft, en dat is genoeg, evenals het woord van Christus tot Zijn discipelen: "Ik ben met u, al de dagen, tot de voleinding van de wereld, " Mattheüs 28:20. "Ik ben met u, dat is: Ik zal uw traagheid vergeven en niet meer gedenken, Ik zal de oordelen wegnemen, die Ik om die traagheid over u gebracht heb, Ik zal u goedgunstig zijn gelijk Ik u goedgunstig geweest ben". Ik ben met u om u te beschermen tegen de vijanden, die uw werk willen belemmeren, om u voorspoed te schenken, om uw handen te sterken en uw arbeid te zegenen, want zonder die zegen is het vergeefs, dat de bouwlieden bouwen." Zie zij, die voor God werken, hebben God met zich, en als Hij voor ons is, wie ken tegen ons zijn? Als Hij met ons is, welke moeilijkheid kan ons dan onoverkomelijk zijn?"

HOOFDSTUK 2

1:15 (2:1) Op de vier en twintigsten dag der maand, in de zesde maand, in het tweede jaar van de koning Darius. 1 (2:2) In de zevende maand, op de een en twintigsten der maand, geschiedde het woord des HEEREN door de dienst van de profeet Haggaï, zeggende:2 (2:3) Spreek nu tot Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, de vorst van Juda, en tot Josua, de zoon van Jozadak, de hogepriester, en tot het overblijfsel des volks, zeggende:3 (2: 4) Wie is onder ulieden overgebleven, die, dit huis in zijn eerste heerlijkheid gezien heeft, en hoedanig ziet gij hetzelve nu? Is dit niet als niets in uw ogen? 4 (2: 5) Doch nu, wees sterk, gij Zerubbabel! spreekt de HEERE; en wees sterk, gij Josua, zoon van Jozadak, hogepriester! en wees sterk, al gij volk des lands! spreekt de HEERE; en werkt, want Ik ben met u, spreekt de HEERE der heirscharen; 5 (2: 6) Met het woord, in hetwelk Ik met ulieden een verbond gemaakt heb, als gij uit Egypte uittrokt, en Mijn Geest, staande in het midden van u; vreest niet! 6 (2: 7) Want alzo zegt de HEERE der heirscharen: Nog eens, een weinig tijds zal het zijn; en Ik zal de hemelen, en de aarde, en de zee, en het droge doen beven. 7 (2: 8) Ja, Ik zal al de heidenen doen beven, en zij zullen komen tot de Wens aller heidenen, en Ik zal, dit huis met heerlijkheid vervullen, zegt de HEERE der heirscharen. 8 (2: 9) Mijn is het zilver, en Mijn is het goud, spreekt de HEERE der heirscharen. 9 (2:10) De heerlijkheid van dit laatste huis zal groter worden, dan van het eerste, zegt de HEERE der heirscharen; en in deze plaats zal Ik vrede geven, spreekt de HEERE der heirscharen.

10 (2:11) Op de vier en twintigsten dag der negende maand, in het tweede jaar van Darius, geschiedde het woord des HEEREN door de dienst van de profeet Haggaï, zeggende:11 (2:12) Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Vraag nu de priesters de wet, zeggende:12 (2:13) Ziet, iemand draagt heilig vlees in de slip van zijn kleed, en hij raakt met zijn slip aan het brood, of aan het moes, of aan de wijn, of aan de olie, of aan enige spijze, zal het heilig worden? En de priesters antwoordden, en zeiden: Neen. 13 (2:14) En Haggaï zeide: Indien iemand, die onrein is van een dood lichaam, iets van die dingen aanroert, zal het onrein worden? En de priesters antwoordden, en zeiden: Het zal onrein worden. 14 (2:15) Toen antwoordde Haggaï, en zeide: Alzo is dit volk, en alzo is deze natie voor Mijn aangezicht, spreekt de HEERE, en alzo is al het werk hunner handen; en wat zij daar offeren, dat is onrein. 15 (2:16) En nu, stelt er toch ulieder hart op, van dezen dag af en opwaarts, eer er steen op steen gelegd werd aan de tempel des HEEREN; 16 (2:17) Eer die dingen geschiedden, kwam iemand tot de koren hoop van twintig maten, zo waren er maar tien; komende tot de wijnbak, om vijftig maten van de pers te scheppen, zo waren er maar twintig. 17 (2:18) Ik sloeg ulieden met brandkoren, met honigdauw en met hagel, al het werk uwer handen; en gij keerdet u niet tot Mij, spreekt de HEERE. 18 (2:19) Stelt er toch uw hart op, van dezen dag af en opwaarts; van de vier en twintigsten dag der negende maand af, van de dag af, als het fondament aan de tempel des HEEREN is gelegd geworden, stelt er uw hart op. 19 (2:20) Is er nog zaad in de schuur? Zelfs tot de wijnstok, en de vijgenboom, en de granaatappelboom, en de olijfboom, die niet gedragen heeft, die zal Ik van dezen dag af zegenen.

20 (2:21) Het woord des HEEREN nu geschiedde ten tweeden male tot Haggaï, op de vier en twintigsten der maand, zeggende:21 (2:22) Spreek tot Zerubbabel, de vorst van Juda, zeggende: Ik zal de hemelen en de aarde bewegen. 22 (2:23) En Ik zal de troon der koninkrijken omkeren, en verdelgen de vastigheid van de koninkrijken der heidenen; en Ik zal de wagen omkeren, en die daarop rijden; en de paarden, en die daarop rijden, zullen nederstorten, een iegelijk in des anderen zwaard.

23 (2:24) Te dien dage, spreekt de HEERE der heirscharen, zal Ik u nemen, o Zerubbabel, gij zoon van Sealthiel, Mijn knecht! spreekt de HEERE, en Ik zal u stellen, als een zegelring; want u heb Ik verkoren, spreekt de Heere der heirscharen.

In dit hoofdstuk vinden wij drie preken van de profeet Haggaï, om de ijverige bouwers van de tempel voorts te bemoedigen. In de eerste verzekert hij hun, dat de heerlijkheid van dit huis, waaraan zij nu arbeiden, wel niet in stoffelijke, maar toch in geestelijke zin, groter zal zijn dan die van Salomo's tempel, en dit zegt hij met het oog op Christus' naderende verschijning, vers 2-10. In de tweede betuigt hij hun, dat hun zonde in het uitstel van de bouw, oorzaak van uitstel was geweest ook voor de voorspoed in hun tijdelijke belangen, maar dat God hun, nu zij weer vol ijver aan de arbeid waren getogen, desniettemin, rijkelijk zegenen zou, vers 11-20. In de derde vergewist hij Zerubbabel, dat hij, als loon voor zijn vrome ijver en voortvarendheid in de tempelbouw, een gunsteling, des Hemels zou zijn, een van de

voorvaderen van Vorst Messias, Wiens koninkrijk verrijzen zou op de puinhopen van alle vijandelijke macht, vers 21 - 24.

Haggaï 2:1-23
Hier is,
I. De datum van de boodschap, vers 2. Ze werd gezonden de eenentwintigste dag van de zevende maand, toen de bouwers ongeveer een maand aan het werk waren (van de vierentwintigste dag van de zesde maand af), en men vooruitgang kon zien. Zie, zij, die van harte in de dienst des Heeren bezig zijn, zullen nieuwe aanmoediging ontvangen om voort te gaan, naarmate zij die nodig hebben. Als de wielen lopen, zal God ze smeren.

II. Het adres van de boodschap, vers 3. De hier genoemde aanmoediging wordt gezonden tot dezelfde lieden, tot wie de bestraffing in het vorige hoofdstuk gericht was, want zij, die door het overtuigende woord gewond zijn, worden door deszelfs troost ook weder opgebeurd en geheeld. Spreek nu tot Zerubbabel en tot Jozua en tot het overblijfsel des volks, dezelfden dus, die naar het woord des Heeren gehoord hadden, Hoofdstuk 1:12, en wier geest verwekt was, dat te doen, Hoofdstuk 1:14, tot hen komt dit woord van troost.

III. De boodschap zelf, waarin wij opmerken,
1. De ontmoediging, waaronder de tempelbouwers hun werk verrichtten. Die was als het ware een domper op hun ijver, een stoornis van hun vreugde, toen het fundament van de tempel was gelegd, een blok aan hun voet, namelijk, dat zij niet zo'n tempel konden bouwen als Salomo gebouwd had, zo groot niet, zo statig niet, zo prachtig niet. Dit bracht menigeen tranen in de ogen, toen de afmetingen zichtbaar werden, Ezra 3:12, en deed het werk moeilijk voortgaan: de heerlijkheid van dit huis was als niet, vergeleken met die van het voorgaande, vers 4. Het was nu ongeveer zeventig jaar na de verwoesting van de tempel, in het negentiende jaar van de ballingschap (terwijl het nu ongeveer het negentiende na de ballingschap was). Er zullen dus nog wel enkelen overgebleven zijn, die zich het eerste huis konden herinneren, en die klaagden luide over de ontzaglijke minderwaardigheid van dit tweede. De één herinnerde zich het goud, waarmede alles bedekt was, een ander de kostelijke stenen, waarmede het versierd was, een derde beschreef de pracht van het portaal, een vierde de pilaren, en wat zag men nu? Dit verslapte de hand van de arbeiders, want, al is het werk, dat wij in alle oprechtheid zo goed wij kunnen verrichten, aangenaam in de ogen des Heeren, toch is ons hoogmoedig hart maar niet tevreden, als het niet even goed is als of beter dan wat anderen gedaan hebben. En het is soms de dwaasheid van anderen dat zij het werk van het tegenwoordige geslacht geringschatten, door luide te roepen over de goede oude tijd, toen alles zoveel beter en solider en degelijker was, wat dan niet tot grotere ijver, maar tot mismoedigheid moet prikkelen. "Zeg niet: Wat is er, dat de vorige dagen beter geweest zijn dan deze, want gij zoudt naar zulks uit wijsheid vragen, " Prediker 7:10. Het slechte uit vroegere dagen is men vergeten, en voor het goede uit deze tijd heeft men geen oog.

2. De aanmoediging, die hem gegeven wordt om voort te gaan, ondanks dat ontmoedigend verschil, vers 5. Doch nu, wees sterk, gij Zerubbabel, spreekt de Heere, en wees sterk, gij Josua. Laat deze klagende oude lieden u niet neerslaan of uw moed wegnemen, maar doet wat gij kunt en wees sterk, al gij volk van het land, als de leidslieden maar moed scheppen, zullen de anderen wel volgen. Zie, degenen, die voor God arbeiden, moeten dat met al hun macht doen, en zich met de hoop sterken, dat het einde goed zal zijn.

3. De grond voor deze aanmoediging. God zelf zegt tot hen: Vreest niet, vers 6, en Hij geeft daarvoor een goede reden.

A. Zij hebben God met zich, Zijn Geest en Zijn bijzondere tegenwoordigheid: Weest sterk en werkt, want Ik ben met u, vers 5. Dit had Hij reeds tevoren gezegd, Hoofdstuk 1:13. Maar die verzekering wordt herhaald, opdat wij een sterke vertroosting zullen hebben. De tegenwoordigheid Gods bij ons, als de Heere van de heerscharen , is voldoende om al onze vrees te stiller en ons over alle ontmoediging heen te helpen, die wij op de weg van onze plicht mogen ontmoeten. De Joden hadden vele vijanden, maar de Heere der heerscharen was met hen, om hun zaak te handhaven. Hij is met hen, want,
a. Hij houdt Zijn belofte. Zijn verbond is onwankelbaar, Hij zal immer de hunne zijn, zal hun te hulp komen en voor hen strijden, met het Woord, in hetwelk Hij met henlieden een verbond gemaakt heeft, als zij uit Egypte uittrokken, en Zijn Geest. staande in het midden van hen, vreest niet. Al kastijdt Hij hen om hun overtredingen met de roede, toch zal Zijn trouw niet feilen.
b. Hij woont onder hen met Zijn Geest, de Geest van de profetie. Toen Hij ze eerst tot een volk maakte, gaf Hij hun Zijn goede Geest om hen te onderwijzen, Nehemia 9:20 en die Geest, hoe vaak ook door hen bedroefd, was bij hen gebleven. Het was de Geest Gods, die hun geest had opgewekt om Babel te verlaten Ezra 1: 5, en nu de tempel te bouwen, Hoofdstuk 1:14. Zie, wij hebben reden, bemoedigd te zijn zolang de Geest onder ons blijft om onder ons te werken, want zolang hebben wij ook God zelf, om voor ons te werken.

B. Zij zullen weldra de Messias in hun midden hebben, Hem, die te komen stond Hem gaven al de profeten getuigenis, en vooral de profeet hier, vers 7, 8. Hier vinden wij een aanwijzing van de tijd van Zijn komst, die niet lang meer op zich zou laten wachter: Nog eens een weinig tijd zal het zijn, en Hij zal komen. De oudtestamentische bedeling had, om zo te spreken nog maar een schrede te doen, vijf schreden waren nu gedaan: van Adam tot Noach, van Noach tot Abraham, van Abraham tot Mozes van Mozes tot Salomo's tempel van daar tot de ballingschap, en nu nog een schrede, als de laatste van een zesdaagse reis, en dan zou de grote sabbat van Christus' koninkrijk volgen. "Laat de Zoon des mensen, wanneer Hij komt, geloof vinden op aarde, en laat de kinderen van de belofte naar Hem blijven uitzien, want nog een weinig tijd, en Hij zal komen". Houdt vol, geloof en geduld, nog een weinig tijd, en Hij, die komen zal, zal komen en niet vertoeven. En, gelijk Hij van Zijn eerste verschijning sprak zo zegt Hij ook nu: "Zie, Ik kom haastig!"
Aangaande die komst nu, wordt hier voorspeld,
a. Dat die zal worden voorafgaan door een algemene beving, vers 7: Ik zal de hemelen en de aarde en de zee en het droge doen beven. Dit wordt toegepast op de stichting van Christus' koninkrijk in de wereld, om daarvoor plaats te maken. Zal Hij recht doen onder de heidenen Psalm 110: 6. God zal nog eenmaal voor Zijn kerk doen wat Hij gedaan heeft, toen Hij Zijn volk uit Egypte opvoerde, hemel en aarde beefden, toen het aan de Sinaï stond, met donder en bliksem en aardbeving, Hij schokte de zee en maakte een pad erdoor, en wateren stroomden uit de rots. Dit zou weer plaats hebben, ten dage van Christus' lijden: de zon zou verduisterd worden, de aarde beven, de rotsen scheuren. Zo waren, bij Jezus' geboorte, Herodes en gans Jeruzalem ontroerd, Mattheüs 2:3, en "Hij is gezet tot een val en opstanding veler in Israël". Toen Zijn koninkrijk werd opgericht, voer een schok door de volken, de orakels zwegen, de afgoden werden vernield, en de machten van de koninkrijken bewogen, Hebreeën 12:27. Het ziet op de verandering van de bewegelijke dingen. Zie, een schudding van de volken is vaak een middel om de kerk te bevestigen met de dingen die niet bewegelijk zijn.

b. Dat het zal uitlopen op een algemene voldoening. Hij zal komen als de wens van de heidenen, de wens aller natiën, "want in Hem zouden alle geslachten van de aarde gezegend worden" met de beste aller zegeningen, lang verwacht en lang begeerd door alle godzaligen onder alle volken, die kennis hadden van de oudtestamentische voorspellingen, Hem

aangaande. Bileam had in het land van Moab van de Ster gesproken, die zou opgaan uit Jacob, en Job in het land Uz van zijn levende Verlosser, de samengestroomde menigte godvruchtige mannen van alle volken degenen, die onder de hemel zijn, Handelingen 2: 5, waren in verwachting van het koninkrijk, dat de Messias toen ten tijde zou oprichten. Alle natiën, die tot Christus gebracht en in Zijn naam gedoopt zijn, hebben Hem genoemd en zullen Hem noemen al hun heil en al hun begeerte. Deze heerlijke titel van Christus schijnt te zinspelen op Jacobs profetie, Genesis 49:10, Hem zullen alle volkeren gehoorzaam zijn.

C. Het huis, dat zij nu bouwen, zal met zoveel heerlijkheid vervuld worden, dat het die van Salomo's tempel zal overtreffen. De vijanden van de Joden volgden hen met verwijten en smaadden het huis, dat zij bouwden, maar deze konden dat licht dragen, als zij wisten wat God eens zou doen om het met glorie te vervullen. Het is Gods voorbehouden recht, met glorie te vervullen, glorie, die voldoet en verblijdt, en geen ijdele glorie. Mozes' tabernakel en Salomo's tempel werden met glorie vervuld, toen God er in een wolk op neerdaalde, maar dit huis zal met een andere glorie vervuld worden.
a. Laat het hen niet bedroeven, dat dit huis niet met zoveel zilver en goud zal versierd worden als waarop Salomo's tempel kon roemen, vers 9 God behoeft die edele metalen niet om Zijn tempel te versieren, want, zegt Hij, het zilver is van Mij, en het goud is van Mij. Alle zilver en goud van de ganse wereld is het Zijne, alles wat in de ingewanden van de aarde verscholen ligt, want de aarde is van de Heere, mitsgaders Zijn volheid, maar ook alles wat in banken, schatkisten of het geld van de kinderen van de mensen is te vinden, of dat door handel en verkeer onder hen circuleert, het is alles van de Heer. Elke penning draagt Zijn stempel zowel als dat van de keizer, wanneer dus goud en zilver aan Zijn eer wordt gewijd en in Zijn dienst gebruikt, dan wordt Hem niets toegevoegd, dat niet reeds het Zijne was. Toen David en zijn vorsten grote sommen tot de dienst van het huis Gods afzonderden, erkenden zij: "dat is al van Uw hand, en het is allemaal van U", 1 Kronieken 29:14-16. Daarom heeft God geen offer nodig, wijl de beesten op duizend bergen van Hem zijn, Psalm 50:10. Zie, wanneer wij zilver en goud hebben, moeten wij Hem daarmede dienen en eren, want het is niet het onze, maar het Zijne, wij hebben er slechts het gebruik van, maar Hij is de eigenaar. En hebben wij geen zilver of goud, dan moeten wij Hem dienen en eren met wat wij hebben, en Hij zal het aannemen, al behoeft Hij het niet, alles, ook buiten zilver en goud, is van Hem. De aarde is vol van Zijn goederen, en evenzo de zee, die groot en wijd van ruimte is.

b. Laat ze zich daarmede troosten, al heeft deze tempel minder goud en zilver, dat hij meer heerlijkheid zal zien dan die van Salomo, vers 10. De heerlijkheid van dit laatste Huis zal groter worden dan die van het eerste. Dit geldt niet van uitwendige heerlijkheid. Wel is dat laatste huis in latere tijden door Herodes zeer verfraaid en verrijkt, en wij lezen dat de discipelen de stenen en gebouwen van deze tempel bewonderen, Markus 13:1, maar het bleef nog zeer ver beneden Salomo's tempel. Bovendien moesten de Joden erkennen, dat verscheidene dingen, die de heerlijkheid van de eerste tempel uitmaakten, zoals de ark, de urim en thummim, de Schechina en het vuur uit de hemel bij de tweede ontbraken. Het is dus duidelijk, dat niet de uitwendige heerlijkheid van het tweede huis groter was dan die van het eerste. Maar waarin dit tweede huis groter heerlijkheid zou ten deel vallen, was de tegenwoordigheid van de Messias, de Zoon van God, die voorgesteld wordt als de heerlijkheid van Zijn volk Israël, Zijn komst hier, toen Hij twaalf jaren oud was, Zijn latere prediking en wonderen in de tempel en Zijn drijven van de kopers en verkopers eruit. Het was daarom nodig, dat de Messias kwam terwijl de tweede tempel er stond, en uit het feit, dat deze sinds lang verwoest is, moeten wij besluiten, dat onze Heere Jezus de Christus is, dat "Hij is Degene, die komen zou, " en dat wij geen andere te verwachten hebben. Het was ook de heerlijkheid van dit laatste huis.

Ten eerste, dat het voor de komst van Christus steeds vrij is gehouden van afgoderij en nooit met de afschuwelijke dingen verontreinigd, waarvan de eerste tempel dikwijls het toneel was geweest, 2 Koningen 23:11, 12, reeds daarin overtrof de heerlijkheid van het tweede huis die van het eerste. Zie, de reinheid van de kerk en nauwgezette opvolging van de goddelijke verordeningen maken veel meer haar heerlijkheid uit dan uiterlijke pracht en praal.

Ten tweede, dat er, na Christus, door de apostelen het Evangelie is gepredikt, ja al de woorden dezes levens, Handelingen 5:20. In de tempel werd Jezus Christus dagelijks gepredikt, Handelingen 5: 42. Nu was de bediening van de rechtvaardigheid en des levens door het Evangelie onuitsprekelijk veel heerlijker dan die van de wet, die de bediening was geweest des doods en van de verdoemenis 2 Korinthe 3: 9, 10. Zie, dat is de kostelijkste heerlijkheid, die voortvloeit uit onze betrekking tot Christus en onze zaligheid in Hem. Waar Christus is, is meer dan Salomo, zo is ook het hart, waarin Hij woont, en dat Hij tot een levenden tempel maakt, heerlijker dan Salomo's tempel, en zal dat blijven tot in eeuwigheid.

d. Zij zouden zien, dat hun tegenwoordige troost weldra gelukkig zou ophouden, en zij een veilig verblijf hebben: In deze plaats zal Ik vrede geven, zegt de Heere van de heerscharen. Zie, Gods tegenwoordigheid te midden van Zijn volk in Zijn inzettingen verzekert hun alle goed. Indien God met ons is, hebben wij vrede. Maar de Joden hadden tijdens de eerste tempel zoveel ellende gehad, dat wij daaruit moeten besluiten, dat deze belofte haar vervulling heeft in de geestelijke, de zielsvrede, die Jezus Christus door Zijn dierbaar bloed gekocht en door Zijn testament allen gelovigen nagelaten heeft, Johannes 14:27, de vrede, die Jezus Christus als de Profeet des vredes zelf gepredikt heeft en als de Koning des vredes schenkt. God zal in deze plaats vrede geven, Hij zal Zijn Zoon geven om vrede te zijn, Eféze 2:14. Deze toespraak werd uitgesproken twee maanden na die in het eerste deel van dit hoofdstuk. De priesters en levieten predikten aanhoudend, maar de profeten alleen bij gelegenheid, beide was goed en nodig. Ons moet onze plicht voorgehouden worden, tijdig, ontijdig. Het volk maakte nu krachtig voortgang met de tempelbouw en hoopte die spoedig klaar te hebben voor het gebruik en de dienst, en nu zond God de profeet een boodschap, die hun te pas zou komen.

I. Door overtuiging en waarschuwing. Zij waren nu bezig aan goed werk, maar zij moesten er acht op geven, dat het niet alleen gedaan, maar ook op de juiste wijze gedaan werd, anders zou het God niet welbehaaglijk zijn. God ziet, dat er menig onder hen is, die het goede werk bederft, door met onheilige harten en handen te arbeiden, zij zullen daarbij geen zegen verwerven. Dezen worden op hun kwaad opmerkzaam gemaakt en gewaarschuwd, hun handen te reinigen voor de arbeid, want bij de reinen is alles rein, en alleen wat van de reinen komt wat rein is. Deze zaak wordt hier verduidelijkt door de vastgestelde regels van de ceremonieële wet, door onderscheid te maken tussen rein en onrein, waarop tal van wettelijke voorschriften gegrond waren. Hierdoor wordt duidelijk, dat van de ceremonieële wet geestelijk gebruik moet gemaakt worden, en dat die bedoeld was niet alleen als voorschrift van eredienst voor de Joden, maar als onderricht in de godzaligheid voor allen, zelfs voor ons, op wie de einden van de eeuwen gekomen zijn, om ons beide zonde en Christus, beide onze krankheid en ons geneesmiddel te ontdekken.

Merk hier nu op,
1. Wat de regel van de wet is. De profeet wordt opgedragen, dienaangaande de priesters te vragen, vers 12, want hun lippen moesten de wetenschap bewaren, en het volk uit hun mond de wet zoeken, Maleáchi 2: 7. Haggaï zelf, ofschoon profeet, moest de priesters de wet vragen. Zijn taak, als bijzonder boodschapper, was de voorzienigheid Gods te verkondigen en

lering te geven aangaande bijzondere plichten, gelijk hij gedaan had, Hoofdstuk 1: 8, 9. Maar hij moest niet het werk uit de hand van de priesters nemen, die de gewone dienaren waren en hun opdracht daarin bestond, dat zij Gods verordeningen uitlegden, het volk de bedoeling ervan verkondigden en algemene regelen voor hun onderhouding gaven. In geval van die aard moest Haggaï zelf hen raadplegen. Zie, God heeft Zijn dienaren verscheidenheid van gaven gegeven en roept ze tot verscheidenheid van bedieningen, zodat zij elkander nodig hebben en elkander aanvullen. De profeet, ofschoon door goddelijke ingeving geleid, kan niet zeggen tot de priester: "Ik heb u niet van node." En dat kan evenmin de priester tot de profeet zeggen. Misschien was Haggaï daarom bevolen, de priesters te raadplegen, opdat hij hen en het volk, aan hun zorg toevertrouwd, uit hun eigen mond zou oordelen en hen hun erger zonde dan de ceremoniële onreinheid voor te houden, Leviticus 16:10, 11. De regels van de wet in deze gevallen vermeld, zijn:
a. Hij, die heilig vlees in zijn kleed draagt, kan door de aanraking met zijn klederen, geen heiligheid mededelen, vers 13. Ziet, iemand draagt heilig vlees in de slip van zijn kleed, al wordt nu dit kleed daardoor in zover heilig, dat het niet weer voor gewoon gebruik geschikt is, tenzij het eerst in een heilige plaats gewassen worde, Leviticus 6:27, toch kan het op generlei wijze heiligheid van spijs of drank mededelen, zodat deze beter worden voor de gebruiker.
b. Hij, die naar de ceremoniële wet onrein is door de aanraking van dood lichaam, deelt door zijn aanraking die onheiligheid mede. De wet is duidelijk, Numeri 19:22. Al wat die onreine aangeroerd zal hebben, zal onrein zijn. Dit wil Haggaï echter uit de mond van de priester zelf vernemen, wat zulke dingen aangaat, al vinden wij ze duidelijk in de Bijbel staan, toch kan de herinnering door onze predikanten ons goed doen. De summa van deze voorschriften is, dat onreinheid gemakkelijker wordt medegedeeld dan heiligheid. Dat wil zeggen, schrijft Grotius, dat er vele wegen van de ondeugd zijn, maar slechts weg van de deugd, en wel moeilijke. "Bonum oritur ex integris, malum ex quolibet defectu, het goede sluit volmaaktheid in, het kwade begint met onmerkbaar gebrek." Laat niemand menen, dat te midden van godvruchtige mensen te leven hem God aangenaam maakt, als hij zelf niet godvruchtig is, laat hem vrezen, dat de aanraking van het onreine hem zal besmetten en zich er daarom van verwijderd houden.

2. Hoe dat hier toegepast wordt, vers 15: Alzo is dit volk, en alzo is deze natie voor Mijn aangezicht. Hij noemt ze niet Zijn volk en Zijn natie, zij zijn die naam niet waardig, maar dit volk en deze natie. Zo waren zij voor Gods aangezicht, zij meenden, dat hun slachtoffers op het altaar hen zouden heiligen, hun trage tempelbouw verontschuldigen en de vloek wegnemen, die die traagheid over hun aards voordeel gebracht had. Nee, zegt God, uw heilig vlees en uw altaar zijn zo ver van uw spijs en drank, uw wijn en uw olie te heiligen, dat uw verachting voor Gods tempel u onreinheid aanbrengt, niet alleen voor uw welvaart, maar ook voor uw offers, zodat, toen gij voortging met de bouw uit te steller, u alles onrein was, ja, alzo is deze natie, en zo blijft ze, dat is hun verhouding tot Mij, en geen andere. Indien zij onheilig zijn en zinnelijk en zedelijk onrein, indien zij goddeloos hart hebben en goddeloos leven, dan kunnen al hun voorbeeldige ijver in de tempelbouw en hun vele en kostbare offers niet dienen om hun spijs en drank te heiligen en er zegen op te leggen. Ja, de onreinheid van hun hart en leven zal maken, dat zelfs dit werk van hun handen en al hun offers onrein en gruwel voor God zijn. En met ons staat het niet anders. Zij, van wie uiterlijke godsdienst aannemelijk, maar van wie de wandel goddeloos is, zullen vinden, dat hun godsdienst hun aardse gaven niet kan heiligen, maar hun goddeloosheid ze juist ontheiligt. Zie, wanneer wij in enig goed werk bezig zijn, moeten wij zorgvuldig op ons zelf toezien, opdat wij het niet onrein maken door onze verkeerdheden en bedorvenheid.

II. Door troost en bemoediging. Indien hun hart recht is voor God en hun oog eenvoudig in Zijn dienst, dan zullen zij de zegen van die dienst niet derven. God zal de vloek van de honger wegnemen, waardoor zij gekastijd zijn tot boete doen en zal hun groten overvloed schenken. Dit moeten zij overdenken, en tevens opmerken, of God niet stipt Zijn woord houdt daarin, dat Hij Zijn aangezicht ten gunste tot hen keert en hun bekering met zegen bekroont. Om dat nog duidelijker te maken, moeten zij goede nota nemen van de dag, waarop zij de tempelbouw begonnen zijn, dit is het bouwen van Gods huis zelf op de reeds enige tijd tevoren gelegde fundamenten. Op de vierentwintigste dag van de zesde maand begonnen zij bouwmateriaal te verzamelen, vers 1, en nu de vierentwintigste van de negende maand begonnen zij steen op steen te leggen aan de tempel des Heeren, vers 16.

Laat hen deze data onthouden en opmerken,
1. Hoe zij voor die tijd tegenspoed hadden gehad. Laat hen de tijd gedenken, toen er zichtbaar verval en gebrek in het land had geheerst, vers 17. Iemand was gekomen tot de korenhoop van twintig maten, en er waren er maar tien . Twintig was hij gewoon, van zijn stuk akker te oogsten, of zoveel had hij in de oogsttijd opgelegd, en zoveel verwachtte hij dus ook te vinden, maar onbegrijpelijkerwijs was de hoop tot op de helft verminderd, toen hij kwam, vond hij maar tien maten, de rest was verdroogd, of door ongedierte verteerd of gestolen. Op dezelfde wijze ging hij tot de wijnbak, om vijftig maten van de pers te scheppen, zo waren er maar twintig. Hij was gewend, vijftig maten van zijn wijngaard te bekomen, maar zoveel gaf deze niet, hij kreeg er maar twintig. Dit stemt over met wat wij vroeger gelezen hebben, Hoofdstuk 1: 9: Gij ziet om naar veel, maar ziet, gij bekomt weinig. Zie, het is dwaasheid van ons, dat wij zo licht geneigd zijn, onze hulp van het schepsel te verwachten, en te menen, dat de dag van morgen als die van heden zijn zal of nog beter, maar gewoonlijk worden wij dan teleurgesteld, hoe meer wij verwachten, zoveel minder ontvangen wij. In de schatkamers van het nieuwe verbond behoeven wij voor geen teleurstelling te vrezen, wanneer wij in geloof komen om daaruit te nemen. Maar dit was niet alles. God had hun ongunstig weder gezonden, vers 18. Ik sloeg u met brandkoren, met wind en vorst, die alles deed verdorren, met honigdauw, die het koren in de aar verstikte, en met hagel, die neerkletterde en vernielde wat tot rijpheid gekomen was, zo werd gij teleurgesteld met al het werk van uw handen, terwijl gij verzuimde uw handen te leggen aan het werk des Heeren. Zie, als wij geen belang stellen in Gods werk, hoe kunnen wij dan verwachten, dat Hij in ons werk belang zal stellen? En wanneer Hij dus in tegenheden met ons wandelt, verwacht Hij, dat wij tot Hem en onze plicht terugkeren.
Of dit volk lette niet op de hand des Heeren in zijn tegenspoed (het weet die aan het toeval), of het zag zijn eigen zonde niet als de oorzaak ervan, en daarom bekeerde het zich niet. Zij waren lang onverbeterlijk en voor alle zelfvernedering onvatbaar geweest, zodat Gods hand nog uitgestrekt was, omdat dat volk zich niet keerde tot Hem, die het sloeg, Jesaja 9:12. Zij konden toch gemakkelijk begrijpen, dat, zolang zij in de tempelbouw zo traag waren, hun zaken niet konden bloeien. Maar,

2. Laat hen nu opmerken, en zij zullen zien dat God hen zegenen zal van de dag af, dat zij de arbeid hervatten, vers 19, 20. Stelt er toch uw hart op, van deze dag en opwaarts of niet, sinds uw weg naar God gekeerd is, God Zijn weg naar u keert, van deze dag, dat gij de tempelbouw hebt hervat, stelt er toch uw hart op, en gij zult de merkwaardige verandering in uw omstandigheden bespeuren. Is er nog zand in de scheur? Ja, het is nog niet in de grond gelegd. De vruchtbomen bloeien nog niet, de wijnbak, en de vijgenboom, en de olijfboom hebben nog niet gedragen, zodat nog niets wat goeds voor de volgende oogst belooft. De natuur geeft geen hoop, maar nu gij in volle ernst uw plicht begint te doen, geeft de God van de natuur u hoop en belofte, Hij zegt: Ik zal van deze dag af zegenen. Het is het beste wat gij doen kunt, van nu

af aan mocht gij op voorspoed rekenen. Hij zegt niet, welke zegen Hij geven zal, maar heel algemeen: Ik zal u zegenen, en zij, die weten wat Gods zegen betekent, weten ook, dat zij niets beters kunnen begeren om hen gelukkig te maken. Ik zal u zegenen, en dan zal u al uw verlies vergoed worden, gij zult voorspoedig zijn naarmate gij tegenspoed gehad hebt want de zegen des Heeren maakt rijk, en die Hij zegent, is gezegend. Zie, wanneer wij ernst gaan maken met onze plicht jegens God, mogen wij ook Zijn zegen verwachten, en deze boom des levens is zo goed bekend om zijn vruchten, dat men bijna tot op de dag af kan aangeven, wanneer Gods voorzienigheid zich ten goede keerde voor degenen, die zich naar de weg van de gehoorzaamheid gekeerd hebben, zodat anderen kunnen getuigen: "Van die dag af zijn zij gezegend." Zie Maleáchi 3:10. Wie is wijs? die neme deze dingen waar, en dat zij verstandig letten op de goedertierenheden des Heeren, Psalm 107: 43.

3. Na Haggaï's toespraak "ad populum, tot het volk, " volgt hier op dezelfde dag een woord "ad magistratum, tot de overheden, " bijzonder tot Zerubbabel, de vorst van Juda, die in dit goede werk de werkzame leidsman was, die het volk nu aanspoorde en daarom een bijzondere onderscheiding ontvangt, vers 21: Spreek tot Zerubbabel, de vorst van Juda , spreek hem persoonlijk aan. Hij koestert gedachten, ver boven die van het gewone volk, gelijk wijzen vorsten eigen is, die in een hoger en wijder sfeer verkeren dan anderen. Het volk des lands maakt zich bezorgd over hun korenakkers en wijngaarden, God heeft hun verzekerd, dat die bloeien zullen, en wij hopen, dat die verzekering hen op hun gemak heeft gesteld, maar Zerubbabel is bezorgd om het gehele volk en hun belang, om de naburige volken, om de omwentelingen in hun regeringen, en om het lot van de weinige zwakke Joden in deze wisselingen en troebelen. En hoe kon een arm vorst als hij zich staande houden en zijn land dienen? "Spreek tot hem, zeggende: Het zal wel met hem zijn en met zijn overblijfsel, laat dit hem troosten."

I. Laat hem verwachten, dat hij horen zal van grote beroeringen onder de volken van de aarde, en laat dat hem niet overvallen, het is hem tevoren aangezegd, vers 21, 22. "Ik zal de hemelen en de aarde bewegen." Dat had Hij tevoren reeds gezegd, vers 6, 7, en herhaalt het nu voor Zerubbabel. Laat hem schuddingen op aarde, en algemene schokken verwachten. De wereld is een zee gelijk, altijd in beweging als een rad, maar soms op buitengewone wijze. Maar, geloofd zij God, als de aarde bewogen wordt, worden de goddelozen uit haar uitgeschud, Job 38:13. In de visioenen van de Openbaring van Johannes voorspellen aardbevingen van de kerk geen kwaad. Hier worden hemel en aarde bewogen, opdat de trotse verdrukkers vernederd en verbroken zullen worden: "Ik zal de troon van de koninkrijken omkeren." De Chaldeeuwse monarchie, die geruime tijd de troon van de koninkrijken was geweest, was reeds omgekeerd, en de toen bestaande en de toekomende machten zouden op gelijke wijze omgekeerd worden, de dag van hun val zou komen.
1. Al zijn ze nog zo machtig, toch zal de vastigheid van de koninkrijken verdelgd worden. Zij vermelden van wagens en paarden, Psalm 20: 7, maar hun wagens zullen omgekeerd worden, en die daarop rijden zullen neerstorten, zodat ze niet in staat zullen zijn, Gods volk aan te tasten, dat zij vervolgen, noch Gods oordelen te ontgaan, die hen vervolgen.

2. Al schijnt er niemand te zijn, die het instrument van hun omkering kan worden, toch zal God die doen komen, want zij zullen neerstorten, een ieder in het zwaard van de ander. Hier staat geschreven het vonnis van alle vijanden van Gods kerk, die zich niet willen bekeren om Hem eer te geven, tegelijk lezen wij hier de belofte van Christus' zegepraal over de macht van de duisternis, de omverwerping van Satans troon, die troon van de koninkrijken, die troon van de god van deze wereld, de beroving van zijn wapenrusting waarop hij vertrouwde, en de

uitdeling van de buit. En alle heerschappij, en alle kracht en macht zal te niet gedaan worden, opdat het koninkrijk aan God en de Vader overgegeven worde.

II. Laat hem er vast op vertrouwen, dat zijn land veilig zal zijn onder goddelijke bescherming, te midden van al deze beroeringen, vers 23.Zerubbabel was vol ijver om ‘s Heeren huis te bouwen, en daarom geeft God hem dezelfde belofte als eenmaal aan David bij dergelijke gelegenheid, namelijk, dat Hij hem een huis bouwen wil en dat bevestigen, zelfs in die dag, als hemel en aarde bewogen worden. Deze belofte betreft deze godvrezende man en zijn geslacht. Hij eerde God, en nu eert God hem. Zijn opvolgers als vorsten van Juda kunnen hieruit bemoediging putten, ofschoon hun gezag, naar de mens gesproken, zeer wankel stond, toch zou God het bevestigen, en dit zou ook het volk ten goede komen, waarover zij gesteld waren. Maar deze belofte doelt toch hoofdzakelijk op Christus, die in rechte lijn van Zerubbabel afstamt, en de enige Bouwheer van de Evangelietempel is.
1. Zerubbabel wordt hier Gods knecht genoemd, een eervolle vermelding, gelijk ook Mozes en David Gods knechten geheten worden. Wanneer God Zijn vijanden verstrooit, zal Hij Zijn knechten verkiezen. Onze Heere Jezus Christus is de Knecht van de Vader in het werk van de verzoening, maar getrouw als een Zoon, Jesaja 42:1.

2. "Hij heet Gods Uitverkorene: Ik heb U tot deze dienst verkozen", en als God iemand verkiest, gebruikt Hij hem ook. Onze Heere Jezus Christus is bij God uitverkoren, 1 Petrus 2: 4. En Hij is het Hoofd van het uitverkoren overblijfsel, in Hem zijn ze uitverkoren.

3. Er wordt beloofd, dat God hem zal stellen als een zegelring. Jechonja was als een zegelring aan Gods rechterhand geweest, maar van daar weggerukt, Jeremia 22:24, nu wordt Zerubbabel in zijn plaats gesteld. Hij zal God dierbaar en nabij Hem zijn, kostelijk in Zijn oog en heerlijk. En zijn geslacht zal blijven bestaan, totdat daar de Messias uit voortkomt, die de ware Zegelring aan Gods rechterhand zijn zal. Dit betekent,
a. Het welbehagen, dat de Vader in Hem heeft. Meer dan eenmaal heeft de Vader verklaard, dat Hij in de Zoon Zijn welbehagen had Hij is een zegel op Gods hart, op Zijn arm, Hooglied 8: 6, en nadert als zodanig voor Hem, Daniel 7:13.
b. De heerschappij, die de Vader Hem toevertrouwd heeft. Vorsten verzegelen hun edicten, giften en boodschappen, met hun zegelring, Esther 3:10. Onze Heere Jezus Christus is de zegelring aan Gods rechterhand, want alle macht is Hem gegeven en vloeit van Hem af. Door Hem is de grote grondwet des Evangelies verzegeld en bekrachtigd, en in Hem zijn alle beloften Gods "ja en amen."

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN VAN ZACHARIA

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

Zie voor Chronologie van Zacharia het boek Ezra
Zie voor de Bijbelse chronologie van W. Westerbeke: www.theologienet.nl

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK VAN DE PROFEET ZACHARIA

Deze profeet was een tijdgenoot van de profeet Haggaï, en zijn medewerker in de bevordering van de bouw van de tweeden tempel, Ezra 5:1; want twee zijn beter dan een. Christus zond Zijne discipelen twee aan twee uit. Zacharia begon enigen tijd later dan Haggaï te profeteren. Maar hij bleef langer profetisch werkzaam, steeg hoger in visioenen en openbaringen, schreef meer, en profeteerde meer in 't bijzonder van Christus dan Haggaï had gedaan; zo zullen de laatsten de eersten zijn: de laatsten in tijdsorde blijken soms de eersten in rangorde.
Hij begint met een eenvoudige, praktische prediking in de eerste vijf verzen, die de algemenen inhoud van zijne profetie weergeeft; maar later, tegen het einde van hoofdstuk 6, verhaalt hij de visioenen, die hij gezien heeft, en de lastgeving, die hij daardoor rechtstreeks van de hemel ontving. In hoofdstuk 7 neemt hij aanleiding uit een vraag, door de Joden gedaan omtrent het vasten, om hun te tonen, wat hun plicht nu is, en om hen aan te moediger, op Gods gunst te hopen, tot aan het slot van hoofdstuk 8, waarop twee preken volgen, die beide de last van het woord des Heeren genoemd worden; de een begint met hoofdstuk 9, de andere met hoofdstuk 12, die waarschijnlijk enigen tijd later uitgesproken werden; de inhoud bestaat uit vermaningen over zonde, bedreigingen van Gods oordelen tegen de onboetvaardigen, en bemoediging van degenen, die God vreesden met de verzekering van de genade, die God voor Zijne kerk bewaard had, en in 't bijzonder van de komst van de Messias en de oprichting van Zijn koninkrijk in deze wereld.

HOOFDSTUK 1

1 In de achtste maand, in het tweede jaar van Darius, geschiedde het woord des HEEREN tot Zacharia, de zoon van Berechja, de zoon van Iddo, de profeet, zeggende:2 De HEERE is zeer vertoornd geweest tegen uw vaderen. 3 Daarom zeg tot hen: Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Keert weder tot Mij, spreekt de HEERE der heirscharen, zo zal Ik weder tot ulieden keren, zegt de HEERE der heirscharen. 4 Weest niet als uw vaderen, tot dewelke de vorige profeten riepen, zeggende: Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Bekeert u toch van uw boze wegen, en uw boze handelingen; maar zij hoorden niet, en zij luisterden niet naar Mij, spreekt de HEERE. 5 Uw vaderen, waar zijn die? En de profeten, zullen zij in eeuwigheid leven? 6 Nochtans Mijn woorden en Mijn inzettingen, die Ik Mijn knechten, de profeten, geboden had, hebben zij uw vaders niet getroffen? zodat zij wederkerende zeiden: Gelijk als de HEERE der heirscharen gedacht heeft ons te doen, naar onze wegen en naar onze handelingen, alzo heeft Hij met ons gedaan.
7 Op de vier en twintigsten dag, in de elfde maand (die de maand Schebat is), in het tweede jaar van Darius, geschiedde het woord des HEEREN tot Zacharia, de zoon van Berechja, de zoon van Iddo, de profeet, zeggende: 8 Ik zag des nachts, en ziet, een Man rijdende op een rood paard, en Hij stond tussen de mirten, die in de diepte waren; en achter Hem waren rode, bruine en witte paarden. 9 En Ik zeide: Mijn Heere! wat zijn deze? Toen zeide tot mij de Engel, Die met mij sprak: Ik zal u tonen, wat deze zijn. 10 Toen antwoordde de Man, Die tussen de mirten stond, en zeide: Deze zijn het, die de HEERE uitgezonden heeft, om het land te doorwandelen. 11 En zij antwoordden de Engel des HEEREN, Die tussen de mirten stond, en zeiden: Wij hebben het land doorwandeld, en ziet, het ganse land zit en het is stII. 12 Toen antwoordde de Engel des HEEREN, en zeide: HEERE der heirscharen! hoe lang zult Gij U niet ontfermen over Jeruzalem, en over de steden van Juda, op welke Gij gram geweest zijt, deze zeventig jaren? 13 En de HEERE antwoordde de Engel, Die met mij sprak, goede woorden, troostelijke woorden. 14 En de Engel, Die met mij sprak, zeide tot mij: Roep uit, zeggende:

Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Ik ijver over Jeruzalem en over Sion met een groten ijver. 15 En Ik ben met een zeer groten toorn vertoornd tegen die geruste heidenen; want Ik was een weinig toornig, maar zij hebben ten kwade geholpen. 16 Daarom zegt de HEERE alzo: Ik ben tot Jeruzalem wedergekeerd met ontfermingen; Mijn huis zal daarin gebouwd worden, spreekt de HEERE der heirscharen, en het richtsnoer zal over Jeruzalem uitgestrekt worden. 17 Roep nog, zeggende: Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Mijn steden zullen nog uitgespreid worden vanwege het goede; want de HEERE zal Sion nog troosten, en Hij zal Jeruzalem nog verkiezen. 18 En ik hief mijn ogen op, en zag; en ziet, er waren vier hoornen. 19 En ik zeide tot de Engel, Die met mij sprak: Wat zijn deze? En Hij zeide tot mij: Dat zijn de hoornen, welke Juda, Israël en Jeruzalem verstrooid hebben. 20 En de HEERE toonde mij vier smeden. 21 Toen zeide ik: Wat komen die maken? En Hij sprak, zeggende: Dat zijn de hoornen, die Juda verstrooid hebben, zodat niemand zijn hoofd ophief; maar deze zijn gekomen om die te verschrikken, om de hoornen der heidenen neder te werpen, welke de hoorn verheven hebben tegen het land van Juda, om dat te verstrooien.

In dit hoofdstuk hebben wij na de inleiding, vers 1,

I. Een oproeping van een zondig volk om hen op te wekken tot berouw over hun zonden en terugkeer tot God, vers 2 -6.
II. Een krachtige aanmoediging om op genade te hopen.
1. Door het visioen van de paarden vers 7-11.
2. Door het gebed van de engel voor Jeruzalem, en het antwoord op dat gebed, vers 12-17.
3. Door het visioen van de vier smeden die de vier hoornen moesten neerwerpen waardoor Juda en Jeruzalem verstrooid waren, vers 18- 21.

Zacharia 1:1-21
Hier is,
I. De grondslag van Zacharia's bediening, hij is gelegen in het goddelijk gezag: Het woord des Heeren geschiedde tot hem. Hij ontving de goddelijke opdracht om Gods mond bij het volk te zijn en daarbij mededeling van wat hij zeggen moet. Hij ontving van de Heere, wat hij hun ook overgaf. Het woord des Heeren geschiedde tot Hem, het geschiedde bij de verschijning en openbaring van de Geest, als iets werkelijks en niet als een inbeelding. Ter bevestiging daarvan, hebben zij hier.
1. De tijd, toen het woord des Heeren het eerst tot hen kwam, of toen het woord, dat hier volgt, tot hem kwam: het was in het tweede jaar van Darius. Voor de gevangenschap bepaalden de profeten de tijd van hun geschriften naar de regering van de koningen van Juda en Israël, maar nu naar de regering van de koningen van Perzië, wier onderdanen zij waren. Zulk een droeve verandering had de zonde in hun toestand teweeggebracht. Zerubbabel had niet zulk een hoge opvatting van zijn gezag dat hij openbare handelingen liet optekenen naar de jaren van zijn regering, en de profeten richtten zich in zulk soort dingen naar het gebruik van hun tijd, zoals behoorlijk was, zo maakten zij er geen bezwaar van, naar de regeringsjaren van de heidense koningen te rekenen zoals Daniel 7:1, 8:1. Zacharia hield zijn eerste prediking in de achtste maand van het tweede jaar van Darius, Haggaï de zijne in de zesde maand van hetzelfde jaar, Hagg. 1:1. Daar het volk bereid was, te gehoorzamen aan het woord des Heeren in de mond van Haggaï, zegende God hen met een tweeden profeet want die heeft en goed gebruikt wat hij heeft, die zal meer gegeven worden.

2. De naam en het geslacht van de profeet, tot wie het woord des Heeren geschiedde: Het was Zacharia, de zoon van Berechja, de zoon van Iddo, en hij was de profeet, zoals Haggaï de profeet wordt genoemd, Hagg. 1:1. Want, hoewel er in vroeger tijd een profeet Iddo was, 2 Kronieken 12:15, toch hebben wij geen reden om te denken, dat Zacharia een afstammeling

van hem was, of naar een van zijn familie genoemd. De geleerde ***Pemble*** is beslist van mening, dat deze Zacharia, de zoon van Berechja, dezelfde is, van wie onze Zaligmaker zei, dat hij gedood was tussen de tempel en tussen het altaar, misschien vele jaren na het herbouwen van de tempel, Mattheüs 23:35, en dat het niet Zacharia, de zoon van Jojada is, die onze Heere bedoelt, zoals gewoonlijk gedacht wordt, want waarom zou Jojada Berechja genoemd worden? En hij is van mening dat, wat Christus ervan zei een aanwijzing voor ons is om dat te denken, want, als hij spreekt over het onschuldig, door de doden vergoten bloed, begint Hij bij Abel, en eindigt bij de laatste van de heilige profeten. Terwijl er toch na Zacharia, de zoon van Jojada, nog vele profeten en rechtvaardige mannen gedood zijn door hen. Het is waar, dat geen enkel schrijver melding maakt van het doden van deze Zacharia, maar het is zeer wel mogelijk, dat Josephus deze schandvlek van zijn volk met opzet verzwegen heeft. Misschien werd hetgeen Zacharia in zijn profetie van Christus zei dat Hij verkocht, dat Hij in het huis van Zijn vrienden gewond, dat de Herder gedood was, aan de profeet zelf bewaarheid, en werd hij aldus het type van Christus. Waarschijnlijk zocht hij, aangevallen door zijn vervolgers, zijn toevlucht in het voorhof van de priesters, sommigen menen, dat hij zelf ook een priester was, en daar werd hij dan gedood tussen het voorhuis en het altaar.

II. De eerstelingen van Zacharia's bediening voordat hij tot visioenen en openbaringen kwam, en zijn profetische preken hield, predikte hij wat eenvoudig en praktisch was, want het is het beste daarmee te beginnen. Voordat hij de beloften van genade bekend maakte, vermaande hij openlijk tot berouw, want aldus moet de weg des Heeren bereid worden. Eerst moet de wet gepredikt worden, daarna het Evangelie.
1. De profeet herinnert hen hier aan de twist, die God met hun vaders had, vers 2: "De Heere is zeer vertoornd geweest tegen uw vaders, en heeft hun tekenen van Zijn misnoegen gegeven. Gij hebt met uw oren gehoord en uw vaders hebben er u van gesproken, gij hebt met uw ogen de droeve overblijfselen ervan gezien. Gods twist met u is van lange tijd her, en daarom wordt het tijd voor u er aan te denken en er een eind aan te maken." De oordelen Gods, waaronder diegenen waren, die voor ons geweest zijn, moeten ons een waarschuwing zijn niet in hun voetstappen te wandelen, en manen tot berouw, opdat wij niet erfgenamen worden van de vloek en opdat die voor ons in een zegen moge verkeren.

2. Hij vermaant hen, in Gods naam, tot Hem terug te keren en vrede met Hem te maken, vers 3. God zegt door middel van hem, tot Zijn afkerig volk, wat Hij reeds dikwijls gezegd had door Zijn knechten de profeten: "Keert weer tot Mij in de weg van geloof en berouw, plicht en gehoorzaamheid, en Ik zal weder tot u keren in de weg van gunst en genade, vrede en verzoening." Als de weerspannige tot gehoorzaamheid terugkeren, zullen zij weer beschermd worden door Zijn regering en alle voorrechten van goede onderdanen genieten. Als zij hun weg veranderen zal God de Zijn veranderen. Zie Maleáchi 3: 7. Maar wat hier het opmerkelijkste is, dat is, dat God hier driemaal de Heere der heerscharen wordt genoemd: "Alzo zegt de Heere der heerscharen. Hij is het, die spreekt, en daarom zijt gij verplicht acht te geven op wat Hij zegt." Keer weer tot Mij, spreekt de Heere der heerscharen dit betekent het gezag, waarmee het bevel opgelegd wordt, en Ik zal tot u weerkeren, dit betekent de kracht en waarde van de belofte, zodat het geen ijdele herhaling is. De overweging van Gods almacht en soevereine heerschappij beide, verplicht en moedigt de zondaars aan om berouw te hebben en zich tot Hem te bekeren. Het is zeer wenselijk de Heere der heerscharen tot vriend, en zeer vreselijk Hem tot vijand te hebben.

3. Hij waarschuwt hen, niet te volharden in hun onboetvaardigheid, zoals hun vaders gedaan hebben, vers 4: Weest niet als uw vaders. In plaats van zich te verharden in hun boze wegen

door het voorbeeld van de zonden van hun vaders, moeten zij zich liever laten afschrikken door het voorbeeld van de straffen van hun vaders. Wij zijn geneigd ons te richten naar voorbeelden uit vroeger tijd, en ons richtsnoer is goed of slecht naar gelang van het gebruik, dat wij van die voorbeelden maken. Dezelfde voorbeelden zijn voor sommigen een reuk des levens ten leven en voor anderen een reuk des doods ten dode. Sommigen redeneerden aldus: "Zullen wij wijzer zijn dan onze vaderen? Zij stoorden zich niet aan de profeten, en waarom zouden wij er ons dan aan storen? Zij maakten wetten tegen hen, en waarom zouden wij hen dulden?" Maar hier wordt hun geleerd, hoe zij redeneren moeten: "Onze vaders gaven geen acht op de profeten, en God was daarover ernstig misnoegd tegen hen, laat ons daarom te zorgvuldiger acht geven op wat God door Zijn profeten tot ons zegt.

Ziet naar het verleden en merk op,
A. "Wat de boodschap was, die God door Zijn knechten de profeten tot uw vaders zond: De vorige profeten riepen tot uw vaders, zij riepen luide en spaarden niet, zichzelf niet en uw vaders niet, zij riepen als mannen, wie het ernst is, als mannen, die gehoord willen wezen, zij spraken niet uit zichzelf, maar in de naam van de Heere der heerscharen, en dit was in hoofdzaak wat zij zeiden, de last van ieder woord, de toepassing van iedere prediking: Bekeert u toch van uw boze wegen en uw boze handelingen, geheel en al hetzelfde, dat wij nu aan u prediken. Laat u overreden om uw zonden te verlaten, neem het besluit om er mee te breken. Een spoedige verbetering is de enige manier om het naderend verderf te vermijden: Bekeert u toch zonder uitstel van de zonde tot God."

B. "Hoe weinig acht uw vaders op deze boodschap gaven: Maar zij hoorden niet, zij letten er niet op. Zij waren doof voor deze roepstem: Zij luisterden niet naar Mij, spreekt de Heer. Zij wilden zich niet laten leiden, wilden niet op de rechte weg gebracht worden door het woord, dat hun gezonden werd, zegt dus niet, dat gij zult doen, zoals uw vaders deden, want zij handelden verkeerd", zie Jeremia 44:17. Wij moeten het voorbeeld van onze lieve vaders niet volgen, tenzij zij Gods lieve kinderen waren, en ook moeten wij hen slechts in zover volgen als zij plichtgetrouw en gehoorzaam waren aan Hem.

C. "Wat er geworden is, beide van uw vaders en van de profeten, die tot hen predikten?
a. Zij zijn allen gestorven en heengegaan", vers 5. "Uw vaders, waar zijn die?" Hun hele geslacht is weggevaagd, en hun plaats kent hen niet meer. Als wij denken aan onze voorouders die voor ons door het leven en uit deze wereld zijn gegaan, dan behoren wij ons af te vrager: Waar zijn zij? Hier leefden zij, in de steden en landen, waar wij leven, zij gingen en kwamen door dezelfde straten, woonden in dezelfde huizen, kochten in dezelfde winkels en op dezelfde markten, dienden God in dezelfde kerken. Maar waar zijn zij? Zij zijn toch ergens, toen zij stierven, was dat hun einde niet. Zij leven eeuwig, in de wereld van de geesten, de onvergankelijke wereld, waarheen wij haast komen. Waar zijn zij? Die van hen in zonde leefden en stierven, zijn in de pijn, en wij worden door Mozes en de profeten, door Christus en Zijn apostelen vermaand, opdat wij niet in deze plaats van de pijniging komen, Lukas 16:28, 29. Die van hen leefden en stierven in Christus zijn in het paradijs, en, als wij leven en sterven, zoals zij, dan zullen wij binnenkort bij hen zijn, voor eeuwig bij hen zijn.

b. En de profeten, zullen zij in eeuwigheid leven? Neen, zij zijn ook heengegaan. De schat is in aarden vaten gedaan, het water des levens in aarden kruiken, vaak gebarsten, en tenslotte gebroken thuisgebracht. Christus is een profeet, die eeuwig leeft, maar alle andere profeten hebben het ambt maar voor een tijd. Predikers zijn sterfelijke mensen, en leven niet eeuwig in deze wereld. Zo moeten zij zichzelf beschouwen en zo moeten zij prediken, als degenen, wie spoedig het zwijgen opgelegd wordt, en die niet weten welke preek hun laatste zal zijn. Ook

de mensen moeten hen zo beschouwen en naar hen luisteren, als degenen, bij wie het licht nog een kleine tijd is, opdat zij mogen wandelen en werken, terwijl zij het licht hebben. O, dat op deze gewichtige bedenking de nodige nadruk gelegd werd, dat zij sterfelijke predikers zijn, die met sterfelijke mensen handelen over de belangen van onsterfelijke zielen en een ontzagwekkende eeuwigheid, op de rand waarvan zij en wij staan. Het is in ons belang te denken aan de profeten, die heengegaan zijn, die vanoudsher voor ons geweest zijn, Jeremia 28: 8. Die de roem van het menselijk geslacht waren, verwelkten en vielen, maar het woord des Heeren blijft tot in der eeuwigheid, I Petrus 1:24-25. En wij, de profeten, die er nu zijn, zullen wij in eeuwigheid leven? zo lezen sommigen, neen, Haggaï en Zacharia zullen niet lang bij u zijn, en de profetie zelf zal binnen korte tijd een einde nemen. In een andere wereld zullen beide, wij en onze profeten eeuwig leven, en de voorbereiding voor die wereld moet in deze onze grote zorg en ons grote werk zijn.

d. Wat de gevolgen waren van het woord, dat God door de profeten tot hen sprak, vers 6. De predikers stierven, en de hoorders stierven maar het woord van God stierf niet, het had gevolgen, en geen jota of tittel ervan viel ter aarde. Gelijk de regen en de sneeuw van de hemel, alzo zal het niet ledig weerkeren, Jesaja 55:11.
Hij beriep zich op hen zelf, zij wisten het zeer goed,

(1). Dat de oordelen, waarmee God gedreigd had, over hun vaders gekomen waren, en zij moesten gevoelen, wat zij niet wilden geloven en vrezen: "Mijn inzettingen, die Ik Mijn knechten de profeten geboden had, de geboden met bijvoeging van de straffen, die Ik hun gelastte over te brengen, hebben zij uw vaders niet getroffen?" Hoewel Gods profeten hun geen overtuiging konden inprenten, werden zij achterhaald door de rampen, waarmee zij bedreigd waren, en zij konden er niet aan ontsnappen, noch buiten hun bereik komen. Gods woord greep hen aan, zoals de gerechtsdienaar de schuldenaar in hechtenis neemt en hem straft wegens verzet. Het ongeloof van de mensen kan aan de bedreigingen van Godswoord zijn uitwerking niet ontnemen, maar vroeger of later zullen zij werkelijkheid worden, als de voorgeschreven weg niet ingeslagen wordt om de uitvoering ervan te beletten. Gods toorn zal zeker aangrijpen die zich niet laten aangrijpen door Zijn gezag, want, als Hij oordeelt zal Hij overwinnen.

(2). Dat zij zelf de vervulling van Gods woord moesten erkennen in de oordelen van God, die over hen kwamen, en dat Hij daarin rechtvaardig was, en hun geen onrecht gedaan had: Zij keerden weer en zeiden, zij veranderden van gedachten, en toen het te laat was, om de ondergang van het volk te voorkomen, erkenden zij: Gelijk als de Heere der heerscharen gedacht heeft ons te doen naar onze wegen en naar onze handelingen, namelijk om ons daarvoor te straffen, alzo heeft Hij met ons gedaan, en wij moeten beide, Zijn waarheid en Zijn rechtvaardigheid erkennen, wij hebben alleen onszelf te laken, en kunnen op Hem geen aanmerking maken. "Sero sapiunt Phryges- De Phrygiers worden laat wijs."
Dit inzicht als het te laat is, is een bewijs van de waarheid Gods, en van de dwaasheid des mensen, die niet verder willen zien dan hun oog reikt. Zij willen zich niet laten overreden, om bijtijds te zeggen: "God zal zo goed als Zijn woord zijn, want Hij is getrouw, Hij zal met ons handelen naar onze verdienste, want Hij is rechtvaardig." Maar nu zien zij beide klaar genoeg, nu het vonnis uitgevoerd is, nu kan ieder, die wil, het lezen en de nauwkeurige overeenstemming bekend maken, die gebleken is tussen de tegenwoordige leidingen en de vroegere voorspellingen, die toen veronachtzaamd werden, tussen de tegenwoordige straffen en de vroegere zonden, waarin men toen volhardde. Nu moeten zij wel zeggen: De Heere is rechtvaardig, Daniel 9:14. Wij komen nu tot visioenen en openbaringen van de Heere, want op die wijze verkoos God door Zacharia te spreken om de aandacht van het volk te trekken,

en om hen te brengen tot nederige eerbied voor het woord en tot nederig onderzoek van het woord, en om het hun meer in het hart en geheugen te prenten. De meeste van de volgende visioenen zijn bestemd tot vertroosting van de Joden, die nu pas uit de gevangenschap teruggekeerd waren, en tot hun aanmoediging om met de tempelbouw voort te gaan. De bedoeling van dit visioen, dat een inleiding is tot het overige, is om de Joden te verzekeren van de zorg, die God voor hen had, en dat het oog van Gods voorzienigheid op hen ten goede was, in hun tegenwoordige toestand, nu zij verlaten schijnen en hun lot beklagenswaardig is. Het visioen is gedateerd vers 7, van de vierentwintigste dag in de elfde maand, drie maanden, nadat hij die prediking hield, vers 1, waarin hij hen tot bekering riep, uit overweging van Gods oordelen. Nu hij bevindt, dat die prediking een goede uitwerking had, en dat zij tot God terugkeerden in de weg van de plicht, wordt de verzekering hun gegeven, bevestigd, namelijk dat God tot hen zal terugkeren in de weg van de genade.

I. Wat de profeet zag, en de verklaring daarvan.
1. Hij zag een bos van mirten, een donker, beschaduwd bos, beneden in de diepte, verborgen door de aangrenzende heuvels, zodat men het niet gewaar werd, totdat men er vlak boven stond. Dit was een voorstelling van de diep gezonken, duistere, eenzame, droeve toestand van de Joodse kerk in die tijd. Zij werden door al hun buren overtroffen, in vergetelheid begraven, de vrienden, die zij nog hadden, hielden zich schuil, en er was nergens een weg te zien, en nergens uitkomst. De kerk is niet altijd zichtbaar geweest, zoals de vrouw in de woestijn, Openbaring 12: 6.

2. Hij zag een man, rijdende op een rood paard, dat midden in dit beschaduwde mirtenbos stond. Deze Man is niemand anders dan de mens Jezus Christus, dezelfde, die aan Jozua verscheen, met een uitgestoken zwaard in Zijn hand als Vorst van het Heere des Heeren, Jozua 5:13, 14, en aan Johannes met een boog en een kroon, Openbaring 6:2. Hoewel de kerk diep gezonken was, toch was Christus aanwezig in het midden van haar. Was zij verborgen tussen de heuvelen? Hij was nog meer verborgen in het mirtenbos, en toch als in een hinderlaag, gereed om tijdig tot hulp van Zijn volk te verschijnen, tot hun blijde verrassing. Vergelijk Jesaja 45:15: "Voorwaar Gij zijt een God, die zich verborgen houdt, en toch tegelijkertijd Israëls God en Heiland, de Heilige in het midden van hen." Hij was rijdende, als een krijgsman, als één die haast heeft, die op de hemel vaart tot hulp van Zijn volk, Deuteronomium 33:26. Hij zat op een rood paard, of rood van nature, of rood gekleurd door het bloed van de verslagenen, zoals deze zelfde overwinnende Vorst rood aan Zijn gewaad, verscheen, Jesaja 63:2. Rood is een felle kleur, en betekent zijn ijver over Jeruzalem, vers 14, en zijn hevige toorn tegen haar vijanden. Onder de wet verscheen Christus op een rood paard, betekenende de schrik van die bedeling, en, dat Hij de strijd nog voor zich had, waarin Hij ten bloede toe tegenstaan zou. Maar onder het Evangelie verschijnt Hij op een wit paard, Openbaring 6:2, en wederom, Hoofdstuk 19:11, betekenende, dat Hij nu de overwinning behaald heeft, en in triomf rijdt, en de witte en niet de bloedvlag laat waaien.

3. Hij zag een aantal paarden bij Hem, gereed om bevelen te ontvangen en te gehoorzamen: Achter Hem waren rode, bruine of roodbonte en witte paarden, engelen, die bij de Heere Jezus zijn, gereed om werkzaam te zijn tot de dienst van de kerk, sommigen in daden van oordeel anderen in daden van genade, weer anderen in beide. De Koning van de kerk heeft engelen ter beschikking, niet alleen om Hem eer te bewijzen. maar ook om dienst te doen ten bate van hen, die de Zijnen zijn.

4. Hij vroeg naar de betekenis van dit visioen. Er stond een Engel bij hem, die met hem sprak en hem onderrichtte, behalve die hij in het visioen zag, evenals bij Ezechiël 40:3 en Daniel

8:16. Zacharia vroeg Hem, vers 9: Mijn Heere, wat zijn deze? En het schijnt wel, dat de Engel, die met hem sprak, Christus zelf was de man op het rode paard, wiens gevolg de anderen waren, tot Hem richt Zacharia zich terstond. Willen wij bekend worden met de geheimen van het koninkrijk van de hemelen, dan moeten wij ons wenden, niet tot de engelen, die zelf leerlingen zijn, maar tot Christus zelf die alleen "waardig is het boek te openen en zijn zegelen open te verbreken, " Openbaring 5:2. De vraag van de profeet getuigt van een nederige erkenning van zijn eigen onwetendheid en de ernstige begeerte om ingelicht te worden. O geef mij te kennen, wat toch deze zijn! Dat begeerde hij, niet tot bevrediging van zijn eigen nieuwsgierigheid, maar om iets te ontvangen, dat geschikt was tot vertroosting en bemoediging van Gods volk, in hun tegenwoordige benauwdheid.

5. Van de Engel, die met hem sprak, vers 9, en van de Man, die tussen de mirten stond vers 10, ontving hij de uitlegging van dit visioen. Jezus Christus is bereid om te onderwijzen, die nederig begeren onderricht te worden in de dingen Gods. Hij zei terstond: Ik zal u tonen, wat deze zijn. De kennis, die wij hebben, of kunnen hebben van de wereld van de geesten hebben wij aan Christus te danken. De verklaring, die hem gegeven werd, was deze: Deze zijn het, die de Heere uitgezonden heeft wij zijn Zijne boodschappers, Zijn gezanten, die de ganse aarde doorlopen, zoals van Zijn ogen gezegd wordt, 2 Kronieken 16: 9, om waar te nemen, wat er gedaan wordt en de goddelijke bevelen uit te voeren. God heeft hen niet nodig maar het behaagt Hem hen te gebruiken en wij hebben de vertroosting nodig, die ons uit de leer van hun dienst toekomt.

II. Wat de profeet hoorde, en welke bevelen hem daardoor gegeven werden. Het geloof is uit het gehoor, en gewoonlijk werd er in visioenen ook gesproken.
1. Hij hoort het bericht of verslag, dat de engelen aan Christus deden, van de ogenblikkelijke toestand van de wereld, vers 11. Zij waren ver weg geweest, als gevleugelde boden, voortgedreven zijnde door het woord des konings, Esther 3:15, en na hun terugkomst geven zij dit verslag aan de Man, die tussen de mirten stond, want aan de Heere Jezus zijn de engelen zelf verantwoordelijk: Wij hebben het land doorwandeld, en zie, het ganse land zit, en het is stII. Ons wordt geleerd te bidden, dat Gods wil moge geschieden door de mensen op aarde, gelijk door de engelen in de hemel, en hier zien wij, hoe nodig het is om dat te bidden, want er ontbreekt heel wat aan.
Want,
a. Wij vinden de wereld van de engelen hier zeer werkzaam. Die het hof daarboven dienen, hebben geen rust dag noch nacht van God te loven, wat hun werk daar is, en die werkzaam zijn in het leger beneden, zijn nooit ledig, en verzuimen geen tijd, zij zijn steeds opklimmende en neerdalende op de Zoon des mensen, Johannes 1: 52, als op de ladder van Jakob, Genesis 28:12, zij zijn steeds bezig de aarde te doorlopen. Zo werkzaam, zo ijverig is de satan in het kwaaddoen, volgens zijn eigen bekentenis, Job 1: 7. Het is goed, dat de goede engelen zich evenzeer inspannen om goed te doen, en dat wij hier op aarde beschermengelen hebben, die voortdurend rondgaan zoekende, hoe zij ons wel mogen doen zoals wij tegenstanders hebben, die voortdurend rondgaan, als briesende leeuwen, zoekende ons te verslinden. Hoewel heilige engelen op deze aarde zeer veel ontmoeten, dat onaangenaam is, toch aarzelen zij niet, als zij uitgaan als Gods gezanten, om ze te doorlopen. Hun eigen woonplaats, die niet aangenaam was in de ogen van diegenen, die gevallen zijn, zal hun zoveel te aangenamer zijn, als zij er terugkeren.
b. Wij vinden de wereld van de mensen hier zeer zorgeloos: het ganse land zit en is stil, terwijl de kerk in beroering is, door onweer voortgedreven, ongetroost. Die vreemd zijn aan de kerk, zijn zeker, haar vijanden zijn voorspoedig. De Chaldeeën en Perzen zijn gerust, terwijl de arme Joden voortdurend verontrust worden, evenals, toen de koning en Haman

zaten en dronken, doch de stad Susan was verward. De kinderen van de mensen zijn vrolijk en uitbundig, maar niemand bekommert zich over de verbreking van Gods kinderen. Het is treurig te moeten denken in welk een diepe slaap de wereld gezonken is, hoe de geest van de sluimering de wereld over het geheel aangegrepen heeft, die onder Gods toorn en in Satans macht is, en toch zeker en gerust is. Zij zitten en zijn stil, Lukas 17:26 enz.

2. Hij hoorde Christus' bemiddeling bij de Vader voor Zijn beproefde kerk, vers 12. De engelen deden verslag van de stand van zaken in deze lagere wereld, maar wij lezen niet van gebeden, die zij opzonden, tot wegneming van de bezwaren, die zij hadden overgebracht. Neen het is de Man tussen de mirten, die de grote Middelaar is. Op het bericht van de engelen wendde Hij zich terstond hemelwaarts, en zei: Heere, zult Gij u niet ontfermen over de kerk.
a. Datgene, waarvoor Zijn bemiddeling dient, is ontferming. Gods ontferming is alles in allen tot vertroosting van de kerk, en al Zijn ontferming moeten wij verwachten door Christus' bemiddeling.
b. Datgene, waarover Hij klaagt, is het uitstel van deze ontferming: Hoe lang zult Gij u niet ontfermen. Hij weet, dat Zijn goedertierenheid eeuwig zal gebouwd worden, Psalm 39:2, maar meent, dat het bouwen lang uitgesteld wordt. Die aan het medelijden van de goddelijke goedertierenheid aanbevolen worden, zijn Jeruzalem, de heilige stad, en de andere steden van Juda, die nu in puinhopen lagen. Want God was hun gram geweest deze zeventig jaren. Hij zegt zeventig jaar, omdat dat de tijd was, in de goddelijke raad bepaald, voor de duur van de gevangenschap, zo lang duurde de gramschap, en, hoewel er nu, als een klein ogenblik, een genade geschied was van de Heere hun God, om hun een ontkoming over te laten, Ezra 9: 8, toch zijn de littekens van die gevangenschap van zeventig jaren nog zo diep, zo pijnlijk, dat zij op dit droeve thema telkens terugkomende goddelijke gramschap gedurende die zeventig jaar. Dr. Lightfoot meent, dat, terwijl de zeventig jaar van de gevangenschap gerekend werden van het vierde jaar van Jojakim af en eindigden in het eerste jaar van Cyrus, deze zeventig jaar gerekend moeten worden van het elfde van Zedekia af, toen Jeruzalem en de tempel verbrand werden, omstreeks negentien jaar na de eerste gevangenschap en eindigden in het tweede jaar van Darius Hystaspes, ongeveer zeventien jaar na de proclamatie van Cyrus, zoals die zeventig jaar, vermeld in Hoofdstuk 7: 5, ongeveer negentien jaar later was, de gevangenschap ging voorbij, zoals zij gekomen was, trapsgewijze. "Heere, wij gaan nog steeds gebukt onder de last van de toorn van de zeventig jaar, en zult Gij eeuwig tegen ons toornen?"

3. Hij hoorde dat op deze bemiddeling van Christus voor Zijn kerk een goedgunstig antwoord gegeven werd, want het is een invloedrijke bemiddeling, die altijd aangenomen wordt, en Hem hoort de Vader altijd, vers 13: De Heere antwoordde de Engel, deze Engel des verbonds met goede woorden en troostrijke woorden, met beloften van genade en verlossing, en van de voltooiing van wat Hij te hun behoeve begonnen was. Het waren troostrijke woorden voor Christus, die bedroefd is in de bedroefdheid van Zijn kerk, en troostrijk voor allen, die met Sion treuren. God beantwoordt het gebed dikwijls met goede woorden, wanneer Hij niet terstond met grote daden verschijnt, en die goede woorden zijn werkelijk antwoorden op het gebed. De goede woorden van mensen voeden het lichaam niet, Jakobus 2: 6, maar Gods goede woorden voeden het geloof, want zeggen en doen zijn bij Hem niet twee, al zijn zij dat bij ons.

4. Hij hoorde, dat het antwoord, aan de Engel gegeven, aan hem herhaald werd, met de opdracht het aan de kinderen van zijn volk tot hun vertroosting bekend te maken. De openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft, heeft Hij Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven, Openbaring 1:1, en door hem aan de zeven gemeenten. Aldus

ontvangen wij al de goede en troostrijke woorden van het Evangelie van Jezus Christus, zoals Hij ze van de Vader ontving, in antwoord op het gebed van Zijn bloed, en Zijn dienaren zijn aangewezen om ze te prediken aan de gehele wereld. Nu God troostrijke woorden spreken wil, is Zacharia de stem van een roepende in de woestijn: Bereid de weg des Heeren. Een stem zegt: roep. De profeten moeten nu even luid roepen om Gods volk hun vertroostingen te tonen, als zij ooit vroeger deden om hen hun ongerechtigheid te tonen, Jesaja 40:2, 3, 6. En als hij vraagt: Wat zal ik roepen? dan wordt hij hier onderricht.

A. Hij moet de toorn verkondigen, die God bewaard heeft voor de vijanden van Jeruzalem. Hij ijvert over Sion met een grote ijver, vers 14. Hij is ten zeerste gekrenkt door de mishandelingen en vernederingen, Zijn kerk aangedaan, zoals vroeger door de ongerechtigheid, in Zijn kerk gevonden. Het land zat en was stil, vers 11, zonder het minste berouw te tonen, zonder zich ook maar enigszins te matigen, na al het kwaad, dat zij Jeruzalem gedaan hadden, zoals Jozefs broeders, toen zij hem verkocht hadden, neerzaten om brood te eten, en dat nam God zeer kwalijk, vers 15: Ik ben met een zeer grote toorn vertoornd tegen die geruste heidenen, die geen hart hebben voor de beproefde kerk. Veel meer zal Hij vertoornd zijn tegen de gerusten in Sion, Amos 6:1, tegen Sions eigen zonen, die geen medelijden met haar hebben in haar smarten. Maar dit was niet alles, zij hadden niet alleen geen hart voor haar, maar hun hart was tegen haar: Ik was een weinig toornig tegen Mijn volk, en was van plan hen matig te kastijden, maar die gebruikt werden als werktuigen van de kastijding, wisten van geen medelijden, en met de grootste woede en boosaardigheid hebben zij de kwade geholpen en deden er nog aan toe, vervolgende die God geslagen had, Psalm 6Y:27, en juichende over hen, die Hij benauwd had. Zie Jesaja 47: 7, 10: 5, Ezechiël 25:12, 15. God heeft geen welbehagen aan degenen, die ten kwade helpen die rechtvaardig lijden, want ware menselijkheid is in zulk een geval, de rechte godzaligheid.

B. Hij moet de genade verkondigen, die God nog bewaard heeft voor Jeruzalem en de steden van Juda, vers 16. Hij moet roepen: Ik ben tot Jeruzalem weergekeerd met ontferming. Ik ging heen in toorn, maar nu keer Ik weder in liefde. Roep nog meer in dezelfde geest, vers 17. Er moet nu regel op regel zijn tot vertroosting, zoals vroeger tot overtuiging. De Heere, de Heere der heerscharen, verzekert hun

a. Dat de tempel, die nu in opbouw is, voltooid zal worden. Dit goede werk, waarmee zij nu bezig zijn, zal voltooid worden, al ontmoet het nu veel teleurstelling, en zij zullen de tekenen van Gods tegenwoordigheid onder hen hebben, en gelegenheid tot gemeenschap met Hem, en om Hem te dienen, zoals vroeger. Voor iedere plaats is het inderdaad goed nieuws te horen, dat God er Zijn huis bouwen wil.
b. Dat Jeruzalem opnieuw zal worden gebouwd als een. stad, die wel samengevoegd is, wat vroeger haar eer was geweest, Psalm 122:3. Het richtsnoer zal over Jeruzalem uitgestrekt worden, om het met grote nauwkeurigheid en eenheid te herbouwen.
c. Dat het volk opnieuw talrijk en rijk zal worden, hoezeer nu verminderd en verarmd. Niet alleen Jeruzalem, maar ook andere steden, die achteruitgegaan zijn en weinig plaats beslaan, zullen nog uitgespreid worden, of uitgebreid, hun voorsteden zullen zich ver uitstrekken, en volksplantingen zullen van daaruit gesticht worden, en dat vanwege het goede, zij zullen zo talrijk en zo rijk zijn, dat er geen plaats voor hen is, zij zullen klagen dat de plaats te nauw is, Jesaja 49:20. Zoals zij buitenslands verstrooid en verspreid waren, door hun rampen, zo zou het nu gebeuren door hun voorspoed. Laat uw fonteinen zich verspreiden, Spreuk. 5:16. De steden, die aldus zouden toenemen, noemt God Zijn steden, zij worden door Hem gezegend, en zij zijn vruchtbaar en vermenigvuldigen zich en verruilen het land.

d. Dat hun tegenwoordige smarten niet alleen vergoed, maar voor altijd geheeld zouden worden, door goddelijke vertroostingen: De Heere zal Sion nog troosten. Tenslotte, al duren haar smarten en benauwdheid lang heeft God nog troost bewaard voor Sion en al haar treurenden.
e. Dat dit alles de vrucht zal zijn van Gods voorzienige, onderscheidende gunst: Hij za Jeruzalem nog verkiezen, zijn keus vernieuwen, zijn verbond vernieuwen, en doen blijken, dat Hij Jeruzalem verkoren heeft. Zoals Hij hen eerst opbouwde tot een volk, toen Hij hen opvoerde uit Egypte, zo zal Hij hen nu opnieuw bouwen, als Hij hen uit Babel opvoert, niet omdat zij het waardig zijn, maar in overeenstemming met zijn eigen keus, Deuteronomium 7: 7, 8. Jeruzalem is de stad, die Hij verkoren heeft, en Hij zal haar niet verwerpen. Het is de troost en de triomf van de kerk Jesaja 57:19, dat, als de vijand zal komen gelijk een stroom, met geweldige kracht en woede dan de Geest des Heeren de banier tegen hem zal oprichten. In dit visioen, het tweede, dat deze profeet had, hebben wij daar een voorbeeld van, dat Gods Geest stand houdt en het hoofd biedt aan de geduchte tegenstanders van de kerk.

I. Wij zien hier de vijanden van de kerk stout en vermetel en dreigende om haar de dood aan te doen en om de naam van Israël af te snijden, door de zodanigen was het volk van God laatstelijk gehoond: Ik zag en zie daar waren vier hoornen, vers 18, die worden uitgelegd in vers 19. Het zijn die hoornen, welke Juda, Israël en Jeruzalem verstrooid hebben dat wil zeggen de Joden beide op het land en in de stad, omdat zij het Israël Gods waren. Zij hebben het gestoten, zo lezen sommigen, zoals woedende stieren met hun horens stoten naar hetgeen hun woede opwekt. Zij hebben hen verstrooid, zodat niemand zijn hoofd ophief, vers 21. Niemand durfde zijn gelaat tonen uit vrees voor hen, veel minder hen enigszins tegenstaan, of hun het hoofd bieden. Het zijn hoornen, wat hun waardigheid en heerschappij te kennen geeft, verheven hoornen, wat hun kracht en macht en geduchtheid betekent. Het zijn vier hoornen, want de Joden zijn er aan alle zijden door omringd, als zij één hoorn ontlopen, die naar hen stoot, lopen zij tegen een andere aan. De mannen van Juda, en de inwoners van Jeruzalem, en velen van Israël, die zich bij hen voegden, vingen de tempelbouw aan, maar de vijanden van dat werk stieten naar hen van alle zijden, en verdreven hen daar van. Die horens waren Rehum en Simsaï en de andere Samaritanen, die zich verzetten tegen de tempelbouw, Ezra 4: 8. Zo ook Sanballat en Tobias en de Ammonieten en de Arabieren, die zich verzetten tegen het bouwen van de muur, Nehemia 4:7 De vijanden van de kerk hebben hoornen en gebruiken die om ieder goed werk te beletten. De grote vijand van de kerk van het Nieuwe Testament heeft zeven hoofden en tien hoornen, Openbaring 17:3 zodat zij die pogen de kerk enigen dienst te bewijzen, er op moeten rekenen, dat zij gestoten zullen worden.

II. Hier zien wij de vrienden van de kerk werkzaam en overwinnend. De profeet hief zelf zijn ogen op en zag de vier hoornen, en zo geducht waren zij, dat hij begon te wanhopen aan de veiligheid van ieder goed man en het succes van ieder goed werk, maar de Heere toonde hem vier smeden, die gemachtigd waren om deze horens af te snijden, vers 20, 21.Met het zinnelijk oog zien wij de macht van de vijanden van de kerk, die toont ons de wereld, waarheen zij ook zien. Maar met het oog des geloofs zien wij, dat zij veilig is, desondanks het is de Heere, die ons dat toont, zoals Hij de ogen van de knecht des profeten opende om de wacht van engelen rondom zijn meester te zien, 2 Koningen 6:17. Die de hoornen van de heidenen moesten afsnijden of breken, en wegwerpen, waren,
1. Smeden, want sommigen veronderstellen dat het horens van ijzer waren mannen, die kracht en bekwaamheid hadden om het te doen wier dagelijks werk het was, en die hun vak verstonden en gereedschap er voor hadden. God roept om de belangen van Zijn kerk te dienen, die Hij er geschikt voor vindt of maakt. Als er horens tegen de kerk zijn, d.w.z. als dierlijk geweld en woede tegen haar is, dan zijn er ook smeden, d.w.z. wijsheid en raad van

mensen voor de kerk, waardoor zij middel vinden om de sterkste dieren meester te worden, want alle natuur van de wilde dieren wordt getemd en is getemd geweest van de menselijke natuur, Jakobus 3: 7.

2. Er waren vier smeden, zoveel horens, zoveel handen om ze af te snijden. Van welke kant de kerk met kwaad bedreigd wordt en haar belangen tegenstand ontmoeten, God kan wegen en middelen vinden om die kracht te breken, de toorn te bedwingen, en die tot Zijn lof te keren. Sommigen verstaan onder deze smeden Zerubbabel, Ezra en Nehémia, die het werk van God voortzetten, ten spijt van de geboden tegenstand. Die gehoornde dieren braken in Gods wijngaard om die te vertreden, maar de goede overheden en de goede predikers, die Hij verwekt had, al hadden zij ook geen macht, om, als David deed, Psalm 75: 6, 11, "de hoornen van de goddelozen af te houwen, verschrikten hen toch en wierpen hen uit". Als God werk te doen heeft, verwekt Hij sommigen om het te doen, en anderen om het te verdedigen en te beschermen die bezig zijn het te doen.

HOOFDSTUK 2

1 Wederom hief ik mijn ogen op, en ik zag; en ziet, er was een man, en in zijn hand was een meetsnoer. 2 En ik zeide: Waar gaat gij heen? En hij zeide tot mij: Om Jeruzalem te meten; om te zien, hoe groot haar breedte, en hoe groot haar lengte wezen zal. 3 En ziet, de Engel, Die met mij sprak, ging uit; en een andere Engel ging uit, hem tegemoet. 4 En hij zeide tot hem: Loop, spreek dezen jongeling aan, zeggende: Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden, vanwege de veelheid der mensen en der beesten, die in het midden derzelve wezen zal. 5 En Ik zal haar wezen, spreekt de HEERE, een vurige muur rondom; en Ik zal tot heerlijkheid wezen in het midden van haar. 6 Hui, hui, vliedt toch uit het Noorderland, spreekt de HEERE; want Ik heb ulieden uitgebreid naar de vier winden des hemels, spreekt de HEERE. 7 Hui, Sion! ontkomt gij, die woont bij de dochter van Babel! 8 Want zo zegt de HEERE der heirscharen: Naar de heerlijkheid over u, heeft Hij mij gezonden tot die heidenen, die ulieden beroofd hebben; want die ulieden aanraakt, die raakt Zijn oogappel aan. 9 Want ziet, Ik zal Mijn hand over henlieden bewegen, en zij zullen hunnen knechten een roof wezen. Alzo zult gijlieden weten, dat de HEERE der heirscharen mij gezonden heeft. 10 Juich en verblijd u, gij dochter Sions; want zie, Ik kom, en Ik zal in het midden van u wonen, spreekt de HEERE. 11 En vele heidenen zullen te dien dage de HEERE toegevoegd worden, en zij zullen Mij tot een volk wezen; en Ik zal in het midden van u wonen; en gij zult weten, dat de HEERE der heirscharen mij tot u gezonden heeft. 12 Dan zal de HEERE Juda erven voor Zijn deel, in het heilige land, en Hij zal Jeruzalem nog verkiezen. 13 Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des HEEREN! want Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Nog een visioen, dat de profeet zag, niet voor zijn eigen genoegen, maar voor zijn voldoening en de stichting van degenen tot wie hij gezonden was, vers 1, 2.

II. Een prediking daarop, in het verdere van dit hoofdstuk,

1. Bij wijze van uitlegging van dit visioen, die toont dat het een voorspelling is van de vervulling van Jeruzalem en van haar veiligheid en eer, vers 3-5.
2. Bij wijze van toepassing. Hier is,
    a. Een vermaning aan de Joden, die nog te Babel waren, hen dringende om de terugkeer naar hun eigen land te verhaasten, vers 6-9.
    b. Een vertroosting voor hen, die teruggekeerd waren met het oog op de vele moeilijkheden, waarmede zij te worstelen hadden, vers 10-12.
    c. Een waarschuwing aan allen God niet te willen voorschrijven, of beperken, maar geduldig op Hem te wachten, vers 13.

Zacharia 2:1-13

Deze profeet was bevolen, in Gods naam het volk te verzekeren, Hoofdstuk 1:16, dat het richtsnoer over Jeruzalem uitgestrekt zou worden. Hier hebben wij de toelichting en bevestiging van die belofte, opdat de profeet dat deel van zijn boodschap aan het volk met te meerklaarheid en verzekerdheid mocht doen.

I. Hij ziet, in een visioen, een Man, die de maat gaat nemen van Jeruzalem, vers 1, 2: Hij hief zijn ogen wederom op en zag God had hem getoond, wat zeer bemoedigend voor hem was, Hoofdstuk 1:20, en daarom hief hij wederom zijn ogen op en zag. De vertroostende gezichten, van Gods goedheid, die wij door het geloof aan ons oog hebben zien voorbijgaan, moeten een aansporing voor ons zijn om onze ogen wederom op te heffen, en dieper door te dringen in de geheimen, die ons door de goddelijke genade geopenbaard zijn, want er is nog meer te zien. Aan het slot van het vorige hoofdstuk had hij Jeruzalems vijanden teleurgesteld en gebroken gezien, zodat hij nu begint te hopen, dat zij ziet ten onder gebracht zal worden. Maar dat is niet genoeg om haar gelukkig te maken, en dat is dus ook niet alles wat beloofd wordt. Hier is nog meer smidswerk te doen. Toen David besloten had, alle hoornen van de goddelozen af te houwen, zorgde hij tevens, dat de hoornen des rechtvaardigen verhoogd werden, Psalm 75:10. En dat doet de Zoon van David hier ook, want Hij is de Man, de mens Jezus Christus, die de profeet hier met een meetsnoer in Zijn hand ziet, want Hij is de opperste Bouwheer van Zijn kerk, Hebreeën 3:3, en Hij bouwt nauwkeurig volgens schietlood en waterpas. Zacharia was zo stoutmoedig Hem te vragen, Waar gaat Gij heen? en wat Hij van plan was met dat richtsnoer te doen. En Hij zei hem bereidwillig dat Hij ging om Jeruzalem te meten, om nauwkeurig de afmetingen in elke richting op te nemen, om te berekenen, hoeveel er nodig was voor het bouwen van een muur er om heen, en om door vergelijking van zijn afmetingen, met het grote aantal, dat er binnen wonen zou, vast te stellen, hoeveel uitbreiding er nodig was om hen op te nemen en te hunner bevatten, als velen naar Jeruzalem samenstromen, Jesaja 60: 4 dan is het tijd om de plaats haar tent wijd te maken, Jesaja 54:2. God houdt het oog op de uitbreiding van Zijn kerk, en zorgt er voor, dat, hoeveel gasten tot het bruiloftsmaal genodigd worden, er altijd nog plaats is, Lukas 14:22. In het nieuwe Jeruzalem, in het huis Mijns Vaders daarboven zijn veel woningen.

II. Hij wordt onderricht, dat het gezicht een gunstige betekenis heeft voor Jeruzalem, dat het richtsnoer, dat hij zag, geen richtlood van de ledigheid was, zoals dat in Jesaja 34:11, geen snoer om uit te meten tot verderf, zoals, toen God de muur van de dochter Sions dacht te verderven, en het richtsnoer daarover trok, Klaagliederen 2: 8, maar het is, zoals, toen Hij ze deed vallen in het snoer van hun erfenis, Psalm 78: 55. De Engel, die met hem sprak, ging uit, zoals Hij van plan was, om Jeruzalem te meten, maar een andere engel ging uit, Hem tegemoet, om Hem te verzoeken, dat hij eerst dit visioen aan de profeet zou uitleggen, opdat hij er geen onaangename gedachten door krijgen zou: Loop, spreek deze jongeling aan, want het schijnt wel, dat de profeet nog jong was, toen hij begon te profeteren, toch verachte niemand zijn jonkheid, als God hem zo hoog geëerd heeft, hij is een jongeling, onervaren, en vreest misschien dadelijk het ergste, verzoek hem daarom het beste te hopen, zeg hem, dat Jeruzalem beide veilig en groot zal zijn,

1. Zo veilig en groot als zeer veel mensen het maken kunnen, vers 4: Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden, de inwoners ervan zullen toenemen, en zich vermenigvuldigen, en het vervullen tot ieders bewondering, zodat het zich tot ver buiten zijn tegenwoordige afmetingen zal uitstrekken, waarvan nu een opmeting is gedaan. De muren van een stad, die haar verdedigen, vernauwen en beperken haar tevens, en beletten haar inwoners zich te vermenigvuldigen buiten die maat maar Jeruzalem zal, zelfs terwijl het ommuurd is, om de vijand af te houden, dorpsgewijze bewoond worden. De stad zal als ‘t ware verloren gaan in haar voorsteden, zoals Londen, welks buitenwijken volkrijker zijn dan die van de

eigenlijke stad. Zo zal het zijn met Jeruzalem, het zal zich even vrij uitbreiden, alsof het in ‘t geheel geen muren had, en toch zal zij zo veilig zijn alsof zij de sterkste muren had, zulk een veelheid van de mensen, die de beste muren van een stad zijn zal in haar midden wezen, en van de beesten eveneens, dat zij niet alleen voedsel, maar ook rijkdom voor die mensen zullen zijn. De toeneming van de menigte van een volk is een grote zegen, is een vrucht van Gods zegen over hen en een eersteling van verdere zegeningen, Psalm 107:38, Hij zegent ze zodat ze zeer vermenigvuldigen.

2. Zo veilig en groot als de tegenwoordigheid Gods haar maken kan vers 5.
a. Zij zal veilig wezen, want God zelf zal haar een vurige muur rondom zijn. Jeruzalem had in deze tijd geen muren, maar lag open en bloot, vroeger, toen zij muren had, braken de vijanden er niet alleen doorheen, maar braken ze ook af, maar nu zal God haar een vurige muur zijn. Sommigen menen, dat dit betrekking heeft op de herders, die vuren aanlegden om de kudden, of de reizigers, die in woeste plaatsen vuren om hun tenten maakten, om de wilde dieren af te schrikken. God zal niet alleen een omtuining voor hen maken, zoals Hij voor Job deed, Hoofdstuk 1:1O, niet alleen muren en bolwerken, Jesaja 26:1, die kunnen omgeworpen worden, niet alleen zal Hij hen omringen als de bergen, Psalm 125:2, bergen kan men beklimmen, maar Hij zal een vurige muur voor haar wezen rondom, die niet doorgebroken, noch beklommen, noch ondermijnd, noch genaderd kan worden zonder gevaar voor de aanvallers. God zal niet slechts een vuriger muur om haar bouwen, maar Hij zal zelf een vurige muur zijn, want onze God is een verterend vuur voor Zijn vijanden en die van Zijn kerk. Hij is een vurige muur, niet maar aan een zijde, maar aan iedere zijde rondom.

b. Hij zal groot zijn, want God zelf zal tot heerlijkheid wezen in het midden van haar. Zijn tempel, Zijn altaar zal daar opgericht en gediend worden, Zijn inzettingen zullen worden nagekomen, en daar zullen de zichtbare tekenen zijn van Zijn bijzondere tegenwoordigheid en gunst, wat de heerlijkheid in het midden van hen zal zijn, hen waarlijk bewonderenswaardig maken in de ogen van allen, die het zien. God zal eer van hen ontvangen, en hun eer aandoen. Die God als hun God hebben, hebben Hem tot hun heerlijkheid, die Hem in het midden van hen hebben, hebben de heerlijkheid in het midden van hen, en vandaar wordt gezegd, dat de kerk inwendig verheerlijkt is. En die personen en plaatsen, die God hebben tot heerlijkheid in het midden van hen, hebben Hem ook als een vurige muur rondom hen want over alles wat heerlijk is, zal een beschutting wezen, Jesaja 4: 5.
Dit alles werd ten dele vervuld in Jeruzalem, dat, na verloop van tijd, een bloeiende stad werd, en in die delen van de wereld tot een aanzien kwam, ver boven ‘t geen verwacht kon worden, als men bedenkt, hoe lang het gezonken was, en hoe lang het duurde, eer het zich herstelde, maar zijn volledige vervulling zou het hebben in de kerk van het Evangelie, die zich dorpsgewijze ver uitstrekt, door de toelating van de heidenen daarin, en die God, de Zoon van God, als vorst en beschermer heeft. Men zou menen, dat de proclamatie van Cyrus, die de gevangen Joden vrijheid gaf naar hun eigen land terug te keren, voldoende moest zijn om hen allen terug te brengen, en dat, evenals toen Farao hun verlof gaf Egypte en het diensthuis te verlaten, zij geen kind of kraai achter zouden laten, maar dat gevolg scheen zij niet te hebben. Er waren er omtrent veertigduizend, wier hart God geroerd had, en zij gingen, maar velen, misschien het grootste deel, bleven achter. Het land van hun gevangenschap was voor de meesten van hen het land van hun geboorte, zij hadden daar wortel geschoten, zich een eigendom verworven, en velen van hen een ruim bestaan, misschien hadden sommigen wel grote bezittingen en aanzien verkregen, en zij vinden, dat zij er niet beter van worden, naar hun land terug te keren. "Patria est ubicunque est bene-Mijn vaderland is waar het mij welgaat".

Zij hadden geen grote genegenheid voor hun land, en vreesden, dat de moeilijkheden op die weg onoverkomelijk waren. Dit kwam voort uit een boze oorzaak-wantrouwen in de macht en beloften van God, liefde voor een rustig leven en wereldse rijkdom en onverschilligheid voor de godsdienst van hun land en voor de God van Israël zelf, en het had een boos gevolg, want het was een stilzwijgende kritiek op de handelwijze van degenen, die terugkeerden, als dwaas, overhaast, en veranderlijk, en een slap maken van hun handen in het werk van God. Zulken als deze konden in hun gevangenschap Psalm 137 niet zingen, want zij hadden u, o Jeruzalem vergeten! en wel ver van u te verkiezen boven het hoogste genot, verkozen zij ieder genot boven u. Daarom gaat hier een andere proclamatie uit van de God van Israël, met de uitdrukkelijke last en bevel aan al zijn vrijgeboren onderdanen, waar ook verspreid, om spoedig naar hun eigen land terug te keren en zich daar ieder op zijn post te begeven. Luide worden zij opgeroepen, vers 6 vlucht toch uit het Noorderland, spreekt de Heer. Dit volgt heel gepast op de belofte van de herbouw en uitbreiding van Jeruzalem. Als God het voor hen en hun gebruik bouwen wil, dan moeten zij ook komen en het voor Hem en zijn eer bewonen, en niet stil in Babel blijven. De beloften en voorrechten waarmee Gods volk gezegend wordt, moet ons de plicht opleggen, wat het ons ook koste, ons daarbij te voegen, en ons lot midden onder hen te werpen. Als Sion vergroot wordt, om plaats te maken voor het hele Israël Gods, dan is het de grootst mogelijke dwaasheid van hen om in Babel te blijven. De gevangenschap van een zondige staat moet in geen geval verkozen worden, hoe weinig waarde men ook hechten moge aan wereldse zaken. Neen, Vlucht toch met alle spoed en verliest geen tijd. Behoud u om uws levens wil, zie niet achter u om.

Om hen te bewegen hun terugkeer te verhaasten, moeten zij bedenken,
1. Zij zijn nu verstrooid en hebben er belang bij de handen in een te slaan voor hun wederzijdse gemeenschappelijke verdediging, vers 6: "Ik heb u uitgebreid naar de vier winden des hemels, sommigen heb Ik naar deze en anderen naar gene hoek van de wereld gezonden, dat is lange tijd uw toestand geweest er daarom is het nu tijd er aan te denken om elkaar te helpen weer bijeen te komen". God verklaart, dat Hij hen in toorn verstrooid heeft, en daarom moeten zij deze uitnodiging opvatten als een teken, dat God bereid is Zich weer met hen te verzoenen, zodat zij Zijn vriendelijkheid in ‘t aangezicht sloegen, als zij weigerden die uitnodiging aan te nemen.

2. Zij zijn nu in ‘t diensthuis en het is zaak hun vrijheid te verzekeren, en daarom, Ontkom, Sion! vlied van uw onderdrukker, en zoek een uitweg. Laat ons de stoute pogingen en worsteling zien, die het edele, genaderijke zaad van Abraham betamen", vers 7. Als Christus aan de gevangenen de verlossing openbaar maakt, die Hij zelf gewrocht heeft, dan is het zaak voor een ieder van ons, ons los te maken van de banden van onze hals, Jesaja 52:2, en sinds wij onder de genade leven, het besluit te nemen, dat de zonde over ons niet heersen zal. Van Sion zelf wordt hier gezegd, dat zij woont bij de dochter Babels, omdat daar vele van de kostelijke kinderen Sions woonden, en waar het volk van God is, daar is de kerk van God, want zij is aan geen plaats gebonden. Maar het betaamt niet, dat Sion woont bij de dochter Babels, wat gemeenschap kan het licht hebben met de duisternis? Sion zal gevaar lopen met de dochter Babels te delen in haar zonden en in haar plagen, en daarom, gaat uit van haar Mijn volk, Openbaring 18: 4. "Ontkom, Sion, door een spoedige terugkeer tot uw eigen land, en vernietig u zelf niet door te blijven in dat bezoedelde, bijgelovige land". Die onder het geslacht van Gods kinderen gerekend willen worden, moeten behouden worden van het verkeerde geslacht van deze wereld, dat was Petrus’ vermaning aan zijn nieuwe bekeerlingen, Handelingen 2: 40.

3. Het heeft er al de schijn van gehad, dat zij van God verlaten en vergeten waren, maar God zal nu de blijken geven, dat Hij hun zaak tot de Zijne maakt, en die met ijver behartigen zal, vers 8, 9. Het was een ontmoediging voor degenen, die in Babel bleven, van de moeilijkheden en tegenstand te horen, die hun broederen, die teruggekeerd waren, ontmoet hadden, waardoor zij steeds in gevaar waren, overweldigd en verpletterd te worden. "En wij kunnen evengoed stil blijven zitten als opstaan en vallen". Als antwoord op deze tegenwerping zegt hem de Engel, die met de profeet sprak, d.i. Jezus Christus, wat Hij voor hen moest doen, nl. voor hun bescherming en voor hun volkomen verlossing, en dit met het oog op de grote verlossing, die Hij in de volheid van de tijden werken zou. Christus, die de Heere is en de Heere der heerscharen, van alle heerscharen van hemel en aarde, want Hij heeft soevereine macht in beide, zegt: "Hij heeft Mij gezonden." Wat Jezus gedaan heeft, en doet, voor Zijn kerk, tegen Zijn vijanden, daartoe is Hij door de Vader gezonden, met opdracht dat te doen. Met grote voldoening spreekt Hij dikwijls van de Vader, die Hem gezonden heeft.

a. Hij is gezonden na de heerlijkheid. Na het heerlijk begin van hun verlossing is Hij gezonden om dat te voltooien, want Hij is de volmaker van dat werk, waarvan Hij de bewerker is. Christus is in de eerste plaats tot het volk van de Joden gezonden, welker de heerlijkheid is, Romeinen 9: 4. En Hij zelf was de heerlijkheid van zijn volk Israël. Maar na de heerlijkheid, na Zijn zorg voor hen, wordt Hij tot de heidenen gezonden, om te zijn een licht tot verlichting van de heidenen, om hen door de macht van Zijn Evangelie gevangen te nemen, en hen, en alle hoogheid van gedachte onder hen, tot gehoorzaamheid aan zich te brengen.

b. Hij is gezonden tot de heidenen, die hen beroofd hebben, om wraak op hen te nemen voor het onrecht, dat zij Sion hebben aangedaan, als het jaar van zijn verlosten komt en het jaar van de vergeldingen om Sions twistzaak, Jesaja 34: 8. "Hij is gezonden, om Zijn hand over hen te bewegen om Zijn machtige hand tegen hen op te treffen en Zijn zware hand op hen te leggen, om ze te verpletteren met een ijzeren scepter en ze in stukken te slaan als een pottenbakkersvat, " Psalm 2: 9. Sommigen menen, dat het betekent, hoe gemakkelijk God hen door een omdraaien van Zijn hand ten onder brengen en vernederen kan, Hij behoeft slechts Zijn hand over hen te bewegen en het is gebeurd. Zij zullen hun knechten een roof wezen, zij zullen de slaaf worden van wie hun slaaf was geweest, en geplunderd door hen, die zij geplunderd hadden. In Esthers tijd werd dit vervuld, toen de Joden over hun haters heersten, Esther 9:1 en dikwijls in de tijd van de Maccabeën. De belofte is verder vervuld in Christus' overwinning over onze geestelijke vijanden, dat Hij namelijk de overheden en machten uitgetogen hebbende, die in het openbaar tentoongesteld heeft, Colossenzen 2:15. En zij is nog steeds van kracht voor de kerk van het Evangelie. Christus zal afrekenen met allen, die er vijanden van zijn, en vroeger of later zal Hij ze tot "een voetbank van Zijn voeten maken", Psalm 110:1, Openbaring 3: 9.

c. Wat Hij zal doen voor Zijn kerk, zal een duidelijk bewijs zijn van Gods tedere zorg en genegenheid van haar: "Die u aanraakt, raakt Mijn oogappel aan." Dit is een uitdrukking van Gods grote liefde voor Zijn kerk. Uit Zijn gramschap over het onrecht, haar aangedaan, blijkt, hoe dierbaar zij Hem is, hoe haar belangen Zijn belangen zijn, en hoe Hij, wat haar aangedaan wordt, niet alleen beschouwt als tegen Hem gedaan, maar als tegen Zijn oogappel gedaan, het tederste lichaamsdeel, dat de natuur zeer fijn heeft gemaakt, dat zij dubbel beschermd heeft, en waarvoor zij ons geleerd heeft op bijzondere wijze te zorgen, en waarvoor een enkele aanraking reeds een belediging is. Dit is een aanmoediging voor het volk van God om met David te bidden, Psalm 17: 8, Bewaar mij als het zwart des oogappels, en een vermaning om te doen naar Salomo's voorschrift, Spreuken 7:2 om zijn wet als de appel van hun ogen te

bewaren. Sommigen verstaan het aldus: "Die u aanraakt, raakt de appel van zijn eigen oog aan, wie u enig onrecht aandoet, zal bij slot van rekening blijken, zichzelf het meeste kwaad te hebben gedaan."

d. Het zal een klaar bewijs van Christus' zending zijn: Gij zult weten dat de Heere der heerscharen Mij gezonden heeft om de beschermer van Zijn kerk te zijn, dat de beloften, aan de kerk gedaan, in Hem ja en amen zijn. Christus' overwinning over onze geestelijke vijanden, bewijst. dat de Vader Hem gezonden heeft en met Hem is.

I. Hier wordt vreugde beloofd aan de kerk van God, aan de dochter Sions, die zich afgescheiden had van de dochter Babels. De Joden die teruggekeerd waren, waren in benauwdheid en gevaar, hun vijanden in de nabijheid waren vol wrevel tegen hen, hun vrienden, die te Babel gebleven waren, waren koel tegen hen afkerig van hen, en niet geneigd hun te hulp te komen, en toch wordt hun bevolen te juichen en zich te verblijden, zelfs in de verdrukking Die hun reinheid en onbevlektheid, en geestelijke vrijheid hebben herkregen, al hebben zij dan nog niet hun uiterlijke voorspoed herkregen, hebben toch reden, om te juichen en zich te verblijden, om God te loven, en vertroost te zijn.
1. God zal een volk onder hen hebben. Als hun broeders in Babel niet tot hen willen komen, dan zullen die van andere volken komen, en Jeruzalem en de steden van Juda vervullen: "Vele heidenen zullen te dien dage de Heere toegevoegd worden die Hem nu vreemd en verre van Hem zijn". Na de gevangenschap vermenigvuldigde het Joodse volk zich zeer, door de toestroming van proselieten, die genaturaliseerd werden, en recht hadden op al de voorrechten van de geboren Israëlieten, en misschien waren die even talrijk, en daarom vermeldt Paulus het als een eer, die hij wel had, en vele Joden niet dat hij van de stam van Benjamin, een Hebreeër uit de Hebreeërs was, Filipp. 3: En dit was een begin van het inbrengen van de heidenen in de christelijke kerk, en daarin zouden deze en andere beloften hun gehele vervulling hebben. Daarom was het vreemd dat het zo'n grote aanstoot voor de Joden was, als wij in de tijd van de apostelen vinden, wat hun in de tijd van de profeten als een zegen was beloofd dat "vele heidenen de Heere toegevoegd zouden worden". En, zoals er een wet was, zo zou er ook een Evangelie zijn van de ingeborene en van de vreemdeling van welk volk zij ook komen, als zij de Heere toegevoegd worden, zullen zij Mij tot een volk wezen, even dierbaar aan God, als Israël ooit geweest was. God zal als Zijn volk erkennen, die zich in oprechtheid van hart Hem toevoegen, en, als velen dat doen, moeten wij naar hen zien, niet met naijver, maar met blijdschap. De engelen verheugen zich, en daarom behoort de dochter Sions dat ook te doen, als vele volken de Heere toegevoegd worden.

2. Zij zullen Hem onder hen tegenwoordig hebben: "Juich en verblijd u, want Ik kom." Diegenen, tot wie God komen, hebben reden zich te verblijden, want Hij zal hun voornaamste vreugde zijn. God zal komen, niet allen om hun een bezoek te brengen, maar om bij hen te blijven, en over hen te regeren: Ik zal in het midden van u wonen, vers 10, en dat wordt herhaald vers 11, omdat het een dubbele vervulling hebben zou,
a. In de wijding van de tempel, in de regelmatige waarneming aldaar van al Gods inzettingen en Gods erkenning van hen daarin. Zij in wier midden God woont, hebben de bediening van Zijn inzettingen in al haar zuiverheid, en vergezeld van goddelijke kracht, met deze tekenen van Gods tegenwoordigheid was de Joodse kerk, na dezen, evenzeer gezegend als ooit.
b. In de vleeswording van Christus, die hier belooft onder hen te zullen wonen, is de Heere, die de Heere der heerscharen gezonden heeft vers 11, en moet daarom de Heere Jezus zijn die kwam en woonde te midden van het Joodse volk, het eeuwige Woord, dat vlees geworden is, en onder ons gewoond heeft. Dat was de grote eer, voor dat volk in het laatste van de dagen bewaard, de belofte daarvan verzekerde in werkelijkheid hun voortbestaan totdat zij vervuld

was. Zij konden niet vernietigd worden, terwijl die zegen onder hen was, en het vooruitzicht daarop, overeenkomstig de belofte, was de grote steun en troost van degenen, die de verlossing in Jeruzalem verwachtten. Er was beloofd dat, als Christus kwam en onder hen woonde, zij zouden weten, dat de Heere der heerscharen Hem gezonden heeft, allen, die inderdaad Israëlieten waren, zouden het weten, voldoende bewijzen werden ervan gegeven, door de wonderen, die Christus gewrocht heeft, zodat zij het hadden kunnen weten, en toch waren er die in onwetendheid en ongeloof stierven, die het niet wilden weten, want indien zij het geweten hadden, zo zouden zij de Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben.

3. Zij zullen in al hun oude waardigheden en voorrechten hersteld worden, vers 12.
a. Kanaän zal opnieuw een heilig land zijn, niet bevlekt door de zonde, zoals vroeger, niet ontheiligd door zijn vijanden, zoals onlangs, het zal opnieuw omtuind zijn en niet langer door iedereen betreden.
b. Juda zal in dit heilige land zijn, en zal het bewonen, en ervan genieten, en niet langer verloren en verstrooid zijn in Babel.
c. Juda zal Gods deel zijn, dat Zijn vermaak zal zijn, dat Hem dierbaar zal zijn, waarvan Hij gediend zal zijn, en waarin Hij verheerlijkt zal worden. Des Heeren deel is Zijn volk.
d. God zal Juda opnieuw erven voor Zijn deel, Zijn eigendom opeisen, en Zijn bezitting hernemen uit de handen van hen, die op Zijn recht inbreuk hadden gemaakt. Hij zal Zijn volk beschermen en besturen zoals een man zijn erfenis, en zal Zijn woning onder hen hebben.
e. Hij zal Jeruzalem nog verkiezen, zoals Hij het vroeger verkozen had, om Zijn naam daar te stellen, Hij zal zijn keus hernieuwen en bevestigen, en het zal een uitverkoren plaats blijven, totdat het zijn eer moet afstaan aan het Jeruzalem, dat van boven is. Hoewel de verkiezing een tijdlang op zij gezet scheen te zijn, toch zal zij geldig zijn.

II. Hier wordt verder aan de gehele wereld het zwijgen opgelegd, vers 13. De dochter Sions moet zingen, maar alle vlees moet zwijgen. Ziehier,
1. Een ontzagwekkende beschrijving van Gods verschijningen tot hulp van Zijn volk. "Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning, als een man uit de slaap", Psalm 44:23, Psalm 78: 65, of als één, die met vastberadenheid aan een werk begint, dat Hij wil afdoen. De hemel is Zijn heilige woning boven. Van daar moeten wij verwachten, dat Hij verschijnen zal, Jesaja 64. I Zijn tempel is het in deze lagere wereld, daarom verschijnt Hij blinkende van tussen de cherubs, Psalm 80:1. Hij is op het punt iets ongewoons, iets onverwachts en zeer verrassende te doen, en de zaak van Zijn volk te twisten, die lang verwaarloosd scheen te zijn.

2. Een gepaste waarschuwing en bevel op zo'n tijd: "Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des Heeren voor Christus en Zijn genade, het vlees moet zich niet verzetten tegen de middelen, die Hij gebruikt voor God en Zijn leiding, de vijanden van de kerk zullen tot zwijgen gebracht worden, aan alle ongerechtigheid zal de mond gestopt worden". De vrienden van de kerk moeten eveneens stil zijn. Laat het aan God over Zijn weg te bepalen, en schrijf Hem niet voor, wat Hij doen moet, en twist niet met Hem, wat Hij ook doet. "Laat af en weet, dat Hij God is." Zie Habakuk 2:20, Zefanja 1:7. Berust zwijgend in Zijn heilige wil, en wacht geduldig de afloop af, als degenen, die verzekerd zijn dat, als God ontwaakt is uit Zijn heilige woning, Hij niet terug zal treden, noch gaan zitten, totdat Hij Zijn werk geheel volbracht heeft.

HOOFDSTUK 3

1 Daarna toonde Hij mij Josua, de hogepriester, staande voor het aangezicht van de Engel des HEEREN; en de satan stond aan zijn rechterhand, om hem te wederstaan. 2 Doch de HEERE zeide tot de satan: De HEERE schelde u, gij satan! ja, de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt? 3 Josua nu was bekleed met vuile klederen, als hij voor het aangezicht des Engels stond. 4 Toen antwoordde Hij, en sprak tot degenen, die voor Zijn aangezicht stonden, zeggende: Doet deze vuile klederen van hem weg. Daarna sprak Hij tot hem: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen. 5 Dies zeg Ik: Laat ze een reinen hoed op zijn hoofd zetten. En zij zetten dien reinen hoed op zijn hoofd, en zij togen hem klederen aan; en de Engel des HEEREN stond daarbij. 6 Toen betuigde de Engel des HEEREN Josua, zeggende: 7 Zo zegt de HEERE der heirscharen: Indien gij in Mijn wegen zult wandelen, en indien gij Mijn wacht zult waarnemen, zo zult gij ook Mijn huis richten, en ook Mijn voorhoven bewaren; en Ik zal u wandelingen geven onder dezen, die hier staan. 8 Hoor nu toe, Josua, gij hogepriester! gij en uw vrienden, die voor uw aangezicht zitten, want zij zijn een wonderteken; want ziet, Ik zal Mijn Knecht, de SPRUITE, doen komen. 9 Want ziet, aangaande dien steen, welken Ik gelegd heb voor het aangezicht van Josua, op dien enen steen zullen zeven ogen wezen; ziet, Ik zal zijn graveersel graveren, spreekt de HEERE der heirscharen, en Ik zal de ongerechtigheid dezes lands op een dag wegnemen. 10 Te dien dage, spreekt de HEERE der heirscharen, zult gijlieden een iegelijk zijn naaste nodigen tot onder de wijnstok en tot onder de vijgenboom.

Het visioen in het vorige hoofdstuk geeft de verzekering van het herstel van de burgerlijken staat van het Joodse volk, welke beloften eindigden met Christus. Het visioen in dit hoofdstuk betreft de staat van de kerk en hun geestelijke belangen en verzekert hen, dat die weer in goeden toestand zullen komen, en deze beloften hebben ook betrekking op Christus die niet alleen onze Vorst is, maar ook de Hogepriester van onze belijdenis, van Wie Jozua een voorbeeld was. Hier is,

I. Een visioen, dat Jozua betreft, als de vertegenwoordiger van de kerk in zijn tijd, waarin de ongunstige omstandigheden worden voorgesteld, waarin hij werkte, en het volk in hem, en tevens de opheffing van beider bezwaren.

1. Hij wordt aangeklaagd door de satan, maar vrijgesproken door Christus, vers 1, 2.
2. Hij verschijnt in vuile klederen, maar ontvangt gereinigde, vers 3-5.
3. Hem wordt verzekerd dat hij in zijn ambt bevestigd zal worden, als hij zich goed gedraagt, vers 6, 7.

II. Een prediking, die betrekking heeft op Christus, die hier "de Spruit" genoemd wordt, die bekleed zou worden met alle volmaaktheden. nodig voor Zijn onderneming, en ze glorierijk volbrengen zou, en door Wie wij vergeving en vrede zouden hebben, vers 8-10.

Zacharia 3:1-10

Er is een Jozua geweest, die een belangrijk aandeel had in de eerste vestiging van Israël in Kanaän, hier is een van dezelfde naam, zeer werkzaam aan hun tweede vestiging daar, na de gevangenschap: Jezus is dezelfde naam en betekent Zaligmaker, en zij waren beide voorbeelden van Hem, die komen zou, onze voornaamste Overste en voornaamste Priester. De Engel, die met Zacharia sprak, toonde hem Jozua, de hogepriester, het is waarschijnlijk, dat de profeet hem dikwijls zag, dat hij tot hem sprak, en dat er grote vertrouwelijkheid tussen hen bestond, maar in gewone omstandigheden zag hij alleen, hoe hij voor de mensen verscheen, om te weten hoe hij voor de Heere staat, moet het hem in een gezicht getoond worden, en dat gebeurt dan ook. Zoals de mensen voor God zijn, zo zijn zij werkelijk niet zoals zij voor het oog van de wereld zijn "Hij stond voor het aangezicht van de Engel des Heeren, " dat is voor Christus, de Heere van de engelen, aan Wie ook de hogepriesters, van de orde van Aäron, verantwoording schuldig waren. "Hij stond voor de Engel des Heeren, " om zijn ambt uit te oefenen, om God te dienen onder toezicht van de engelen. Hij stond om God

te vragen ten behoeve van Israël, voor wie hij, als hogepriester handelde. Schuld en zonde zijn twee grote beletselen, als wij voor God staan. De schuld van de zonde, die wij begaan hebben, maakt ons strafbaar voor de rechtvaardigheid Gods, door de macht van de zonde, die in ons woont, worden wij hatelijk voor de heiligheid van God. In deze twee opzichten lopen allen, die bij Gods Israël behoren, gevaar. Dat gold ook van Jozua, want de wet stelde tot hogepriesters mensen, die zwakheid hebben, Hebreeën 7:28. En in beide hebben wij steun van Jezus Christus, die ons van Gode gemaakt is beide rechtvaardigheid en heiligmaking.

I. Jozua wordt aangeklaagd als een misdadiger, maar gerechtvaardigd.
1. Hevige weerstand wordt hem geboden. De satan stond aan zijn rechterhand om hem te weerstaan, om hem een satan, een tegenstander te zijn. Hij staat aan zijn rechterhand, zoals een aanklager of getuige aan de rechterhand van de gevangene staat. De duivel is de aanklager van de broederen, die hen dag en nacht voor God verklaagt, Openbaring 12:10. Sommigen menen, dat de hogepriester aangeklaagd werd wegens de zonden van velen van de lagere priesters, die vreemde vrouwen huwden, waaraan zij zich veeltijds schuldig maakten, na hun terugkeer uit de gevangenschap, Ezra 9:1, 2, Nehémia 13:28. Als God gereed is om het priesterschap te herstellen, werpt satan de zonden op, die onder de priesters gevonden worden, en die hen de eer onwaardig maken, welke voor hen bestemd was. Onze eigen dwaasheid is de oorzaak, dat wij satan een voordeel op ons geven en hem stof verschaffen tot smaad en tot aanklacht, en, als er iets verkeerd is, in ‘t bijzonder aan de priesters dan is het zeker, dat satan het verzweren en op zijn ergst voorstellen zal. Hij stond om hem te weerstaan, dat wil zeggen om de dienst te weerstaan, die hij aan ‘t algemeen wilde bewijzen. Hij stond aan zijn rechterhand, de hand van de daad, om hem te ontmoedigen, om hem moeilijkheden in de weg te leggen. Als wij voor God staan om Hem te dienen, of om Zijn zaak te dienen, moeten wij verwachten allen tegenstand te ontmoeten, die satans list en boosheid ons bieden kan. Laat ons dan hem weerstaan, die ons weerstaat en hij zal van ons vlieden.

2. Hij wordt zegevierend verdedigd, vers 2: De Heere, dat wil zeggen de Heere Christus, zei tot de satan: De Heere schelde u. Het is de gelukzaligheid van de heiligen, dat de rechter hun vriend is, dezelfde voor wie zij aangeklaagd worden, is hun Heere en Beschermer, en hun Advocaat, en het is zeker, dat Hij hun vrijspraak bewerken zal.
A. Satan wordt hier tegengehouden door Eén, die gezag heeft, die hen overwonnen en menigmaal tot zwijgen gebracht heeft. De aanklager van de broederen, van de dienaren en van de bediening, is neergeworpen, zijn aanklacht wordt nietig verklaard, en zijn bezwaren tegen hen blijken boosaardig, nietig en kwaadwillig. De Heere schelde u, gij satan. De Heere, dat wil zeggen de Heere onze Verlosser, zei: De Heere schelde u, dat wil zeggen de Heere, de Schepper. De macht van God wordt dienstbaar gemaakt om de genade van Christus krachtdadig te doen zijn. "De Heere beteugele uw boosaardige woede, verwerpe uw boosaardige aanklacht, en wreke op u uw vijandschap tegen één van Zijn knechten." Christus is gereed met kracht te verschijnen voor degenen, die Hem toebehoren als satan op het hevigst tegen hen verschijnt. Hij wisselt geen woorden met hem, maar stopt hem terstond de mond met dit scherpe verwijt: De Heere schelde u, gij satan! Dat is de beste manier om die verwoeden vijand aan te grijpen. Ga achter mij, satan.

B. Hier wordt met satan gesproken. Hij weerstaat de priester, maar hij moet weten, dat zijn tegenstand,
a. Vruchteloos zal zijn, het zal doelloos zijn iets te ondernemen tegen Jeruzalem want de Heere heeft het verkoren, en Hij zal bij Zijn keus blijven. Wat tegen Gods volk ingebracht wordt, heeft God gezien, Hij voorzag het, toen Hij hen verkoos, en toch verkoos Hij hen, en

daarom kan Hem dat niet nopen hen te verwerpen, Hij wist het ergste van hen, toen Hij hen verkoos, en zijn keuze zal geldig blijven.
b. Hij is onredelijk, want is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt? Dat is Jozua, en eveneens de priesterschap en het volk, wier vertegenwoordiger hij is. Christus heeft niets prijzenswaardige voor hen te zeggen, maar wel wat medelijdenswaardig is. Christus is altijd bereid het beste te zien van Zijn volk, en geeft acht op alles, wat tot verontschuldiging van zwakheden pleiten kan, zover is Hij ervandaan om streng te zijn op het minste dat zij verkeerd doen. Zij zijn pas in het vuur geweest geen wonder dan, dat zij zwart en berookt zijn, en dat de reuk van het vuur nog aan hen is, maar dat is een verontschuldiging en geen beschuldiging. Men kon niet anders verwachten dan dat zij, die nog pas te Babel gevangen waren, zeer min en verachtelijk zouden zijn. Zij zijn pas uit grote beproevingen uitgevoerd, en is satan zo wreed te verlangen, dat zij opnieuw in beproeving gebracht zullen worden? Zij zijn op wonderbare wijze uit het vuur verlost, opdat God in hen verheerlijkt mocht worden, en zal Hij verwerpen en verlaten?
Nee, Hij zal de rokende vlaswiek niet uitblussen, de rokende vuurbrand, want Hij rukte die uit het vuur, omdat Hij van plan was er gebruik van te maken. Een ontkoming ter elfder ure aan een dreigend gevaar is een gelukkig voorteken en een machtig pleidooi voor voortreffelijker gunsten. Een bekeerde ziel is een vuurbrand uit het vuur gerukt, door een wonder van vrije genade, en zal daarom niet als een prooi aan satan overgelaten worden.

II. Jozua verschijnt als één, die bevlekt is maar wordt gereinigd, want hij stelt het Israël Gods voor, die allen onrein zijn, totdat het gewassen en geheiligd is in de naam van de Heere Jezus en door de Geest van onze God. Hier valt op te merken,
1. De onreinheid, waarin Jozua verscheen, vers 3: Hij was bekleed, niet slechts met ruwe maar met vuile klederen, die zeer slecht pasten bij de waardigheid van zijn ambt en de heiligheid van zijn werk. Naar de wet van Mozes moesten de klederen van de hogepriester tot heerlijkheid en tot sieraad zijn, Exodus 28:2. Maar Jozua's kleren waren een schande en smeed voor hen, toch stond hij daarin voor het aangezicht van de Engel des Heeren, hij had geen schoon linnen om de dienst te doen en zijn verplichte werkzaamheden te verrichten. Dit betekent, niet alleen, dat de priesterschap arm en veracht was, en met verachting beladen, maar ook, dat er zeer veel ongerechtigheid kleefde aan de heilige dingen. De teruggekeerde doden waren zo vol van hun ellende, dat zij het niet nodig vonden over hun zonden te klagen, en niet bemerkten, dat dat de grote beletselen waren van de voortgang van Gods werk onder hen, omdat zij vrij waren van afgoderij, meenden zij, dat hun geen ongerechtigheid ten laste gelegd kan worden. Maar God toonde hun, dat er vele dingen verkeerd onder hen waren, die de schenking van Gods gunsten aan hen vertraagden. Er waren geestelijke vijanden, die krijg tegen hen voerden, gevaarlijker dan een van de naburige volken. De Chaldeeuwse verklaring zegt: Jozua had zonen, die vrouwen tot zich namen, welke de priesters volgens de wet niet mochten hebben, en wij vinden, dat het zo was, Ezra 10:18. En zonder twijfel waren er ook andere verkeerde dingen onder de priesterschap, Maleáchi 2:1. Toch was het Jozua veroorloofd voor het aangezicht van de engel des Heeren te staan. Hoewel zijn kinderen niet handelden, zoals behoorlijk was, toch was het verbond van de priesterschap niet verbroken. Christus verdraagt de Zijnen, wier harten oprecht met Hem zijn, en laat hen toe tot de gemeenschap met Hem, ondanks hun menigvuldige zwakheden.

2. De maatregelen, die genomen werden voor zijn reiniging. Christus gaf bevel aan de engelen die Hem vergezelden, en bereid waren om Zijn wil te doen, om Jozua reine kleren aan te doen. Jozua vertoonde zich voor de Heere in zijn vuile kleren, als een voorwerp van medelijden, en Christus zag goedgunstig met medelijden op hem neer, en niet, zoals Hij naar recht had kunnen doen, met verontwaardiging. Christus walgde van de vuilheid van Jozua's

kleren, maar zond hem toch niet heen Hij ontdeed hem er van. Aldus doet God door Zijn genade met degenen, die Hij zich tot priesters verkiest, Hij maakt scheiding tussen hen en hun zonden en belet zoodoende, dat hun zonden scheiding maken tussen hen en hun God, Hij verzoent Zich met de zondaar maar niet met de zonde.

Twee dingen worden hier voor Jozua gedaan, die een dubbel werk van goddelijke genade voorstellen, in en voor de gelovigen gewrocht:
a. Zijn vuile kleren worden van hem weggenomen, vers 4. De bedoeling hiervan is ons gegeven in wat Christus zei, en Hij zei het als Eén, die gezag heeft: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen. De schuld daarvan is weggenomen door vergevende genade, de smet en vlek door de vrede, die tot het geweten gesproken wordt, en de macht ervan gebroken door vernieuwende genade. Als God onze zonden vergeeft, neemt Hij onze ongerechtigheid van ons weg, opdat zij niet tegen ons verschijnt en ons veroordeelt, zij wordt van ons weggenomen, zover als het oosten verwijderd is van het westen. Als Hij onze natuur heiligt, stelt Hij ons in staat de oude mens uit te doen, de vuile lompen van onze bedorven neigingen en lusten weg te werpen, als hetgeen, waarmee wij nooit meer iets te doen willen hebben, ons nooit meer mee bekleden, of in verschijnen willen. Aldus wast Christus ons van onze zonden in Zijn bloed, die Hij Gode tot koningen en priesters maakt, Openbaring 1: 5, 6. Wij moeten van de bezoedeling van de zonde gereinigd worden, of wij zullen, als onreine, van het priesterdom geweerd worden, Ezra 2: 62.
b. Hij wordt opnieuw bekleed, niet alleen wordt de schande van zijn onreinheid weggenomen, maar ook de schande van zijn naaktheid bedekt: Ik zal u wisselkleren aandoen. Jozua had zelf geen schone klederen maar Christus zal er hem van voorzien, want Hij wil niet, dat het priesterschap, dat Hij zelf ingesteld heeft, verloren gaat, dat het veracht is bij de mensen of onaannemelijk bij God. De wisselklederen hier zijn rijke kostelijke kleren, zoals op feestdagen worden gedragen. Jozua zal er even aantrekkelijk in uitzien als gij er vroeger walgelijk uitzag. Die de heilige dienst waarnemen zullen niet alleen ophouden kwaad te doen, maar ook leren goed te doen, God zal hen wijs maken, en nederig en ijverig en getrouw en alles, wat goed is, en dan is Jozua bekleed met wisselkleren. Aldus worden degenen, die Christus tot geestelijke priesters maakt, bekleed met het vlekkeloze kleed van Zijn gerechtigheid en verschijnen daarin voor God, en met de genadeblijken van Zijn Geest, die er de versierselen van zijn. De rechtvaardigmakingen van de heiligen zijn het fijne lijnwaad, rein en wit, waarmee de bruid, de vrouw des Lams, bekleed is, Openbaring 19: 8.

III. Jozua loopt gevaar uit het ambt geweerd te worden, maar inplaats daarvan wordt hij opnieuw aangesteld en in het ambt bevestigd. Niet alleen worden zijn zonden hem vergeven. en hem voldoende genade geschonken voor hem zelf, maar als "rectus in curia-vrijgesproken voor de rechtbank, " wordt hij in zijn vroegere eer en vertrouwen hersteld.
1. De priesterlijke hoed wordt hem opgezet, vers 5 Dit wordt gedaan op bijzondere aandrang en verzoek van de profeet: Ik zei: "Laat ze een reine hoed op zijn hoofd zetten, een symbool van zijn ambt. Nu hij er rein uitziet, moet hij er ook indrukwekkend uitzien, laat hij bekleed worden met al de kentekenen van de hogepriester." Als God het herstel of de herleving van de godsdienst op het oog heeft, wekt Hij Zijn profeten en volk op om er voor te bidden, en doet het in antwoord op hun gebeden. Zacharia bad, dat de engelen bevolen zou worden, Jozua de hoed op het hoofd te zetten, en zij deden het terstond, en togen hem priesterlijke klederen aan, want niemand nam deze eer uit zichzelf, maar die ervan God toe geroepen werd. De Engel des Heeren stond daarbij, als belast met het toezicht op het werk, waarin de geschapen engelen werkzaam waren. Hij stond er bij als Eén, wie het welbehaaglijk en die besloten was, dat de bevelen, die Hij gegeven had om het te doen, ook uitgevoerd zouden worden, en om bij dat priesterschap tegenwoordig te blijven.

2. Het verbond van de priesterschap wordt met Hem vernieuwd, dat genoemd wordt Gods verbond des vredes, Numeri 25:12.
Pemble noemt het de aanstelling tot zijn ambt, die hem hier, ten overstaan van getuigen, wordt verklaard en overhandigd, vers 6, 7. Nadat de Engel des Heeren hem zorgvuldig voor zijn ambt bekwaamd heeft (en al wie God tot enig ambt roept, vindt Hij bekwaam of maakt Hij bekwaam), stelt Hij hem daarin aan. En hoewel hij geen priester is geworden met eedzwering, want die eer is bewaard voor Hem, die priester is naar de ordening van Melchizédek, Hebreeën 7:21, toch wordt hij, als een voorbeeld van Hem, ingewijd met een plechtige verklaring van de voorwaarden, waarop hem het ambt geschonken wordt. De Engel des Heeren betuigde aan Jozua, dat, als hij zijn ambtsplichten nakwam hij de waardigheid en beloning ervan gemeten zou.

a. Welke die voorwaarden zijn waarop hij het ambt aanvaardt. Hij moet weten, dat van hem een goed gedrag verwacht wordt, hij moet wandelen in Gods wegen, dat wil zeggen hij moet een goed leven lijden en heilig zijn in al zijn handel, hij moet het volk voorgaan in de wegen van Gods geboden, en wandelen met omzichtigheid. Hij moet ook Gods wacht waarnemen, hij moet zorgvuldig alle diensten van het priesterschap verrichten, en moet toezien, dat de mindere priesters de plichten van hun ambt naar behoren en ordelijk vervullen. Hij moet acht hebben op zichzelf en op de gehele kudde, Handelingen 20:28. Goede predikanten moeten goede christenen zijn, maar dat is niet genoeg, hun is vertrouwen geschonken, het is hun opgedragen, en zij moeten het met alle mogelijke zorg bewaken, opdat zij er met blijdschap verantwoording van mogen doen.
b. Wat de voorrechten zijn, die hij verwachten mag en waarvan hij verzekerd mag zijn, als hij zijn ambt naar behoren vervult. Zijn aanstelling luidt: "Quamdiu se bene gesserit-Te behouden bij goed gedrag." Laat hij zich kwijten van zijn taak, dan zal God hem erkennen.
c. Gij zult Mijn huis richten, gij zult aan ‘t hoofd staan van de tempeldienst, en de priesters van ageren rang zullen onder uw bevel staan. De macht van de kerk en van de bestuurders van de kerk is geen wetgevende, maar rechterlijke macht. De hogepriester mocht geen nieuwe wetten voor Gods huis maken, en geen andere ceremoniën instellen dan die God ingesteld had maar hij moest Gods huis richten, dat wil zeggen hij moest toezien, dat Gods wetten en inzettingen stipt waargenomen werden, en onderzoek doen naar de schending ervan en die straffen.
d. Gij zult ook Mijn voorhoven bewaren, gij zult het opzicht hebben over ‘t geen er gebeurt in de voorhoven van de tempel, en zult ze rein en in goede orde houden, opdat de dienst er verricht kan worden. Predikanten zijn Gods rentmeesters en moeten Zijn hoven bewaren, ter eer van Hem, die de Opperheer is, en billijkheid en orde handhaven onder Zijn pachters.
e. Ik zal u wandelingen geven onder dezen, die hier staan, onder deze engelen, die helpers en opzichters zijn voor deze termijn. Zij zullen helpen, terwijl Jozua voor God aan ‘t werk is, en zullen hem tot een wacht zijn, of hij zal hogelijk geëerd en geacht zijn als een engel Gods, Galaten 4:14. Predikanten worden engelen genoemd, Openbaring 1:20. Die in Gods wegen wandelen, van hen kan men zeggen, dat zij onder de engelen wandelen, want zij doen de wil van God, zoals de engelen, die in de hemel zijn, en zijn hun mededienstknechten, Openbaring 19:10.
Sommigen beschouwen dit als een belofte van het eeuwige leven, en van de beloning van zijn getrouwheid in de staat van de toekomst. De hemel is niet slechts een paleis, een plaats om te rusten, maar een paradijs, een tuin, een plaats om te wandelen en er zijn wandelingen onder de engelen, in gemeenschap met dat heilige en heerlijke gezelschap. Zie Ezechiël 28:14. Zoals de beloften, aan David gedaan, vaak onmerkbaar overgaan in beloften van de Messias, van wiens koninkrijk dat van David een voorbeeld was, zo ook stijgen de beloften, die hier aan Jozua

gedaan worden, terstond omhoog en zien ver vooruit tot Christus, van Wiens priesterschap dat van Jozua nu een afschaduwing was, niet alleen in ‘t algemeen, daar het de lijn van Aärons priesterschap voortzette, maar ook in ‘t bijzonder, daar het de herleving was van die gelukkige wijze van gemeenschap tussen hemel en aarde, die lange tijd opgehouden had door de ongerechtigheid en gevangenschap van Israël. Christus is een hogepriester, zoals Jozua, voor zondaars en lijders, om Middelaar te zijn voor degenen, die onder de toorn geweest zijn. En het was betamelijk, dat Jozua het priesterschap van Christus verstond, omdat al de kracht van zijn priesterschap, zijn betekenis en nut voor de kerk afhankelijk was van en ontleend aan het priesterschap van Christus.

I. Aan wie deze belofte van Christus gericht is, vers 8: Hoor nu toe, Jozua! Gij hebt met genoegen gehoord naar ‘t geen u zelf betrof, maar zie, Een groter dan Jozua is op komst. Hoor nu toe wat Hem betreft, gij en de overige priesters, uw vrienden die voor uw aangezicht zitten, aan uw voeten als leerlingen, maar die gij beschouwen moet als uw vrienden, want gij zijt allen broeders, de hogepriester en de lagere priesters moeten hier acht op geven, want zij zijn een wonderteken. Zij zijn bestemd voor tekenen, voor typen en voorbeelden van Christus’ priesterschap. Wat God nu deed voor Jozua en zijn vrienden, was een gelukkig voorteken van de komst van de beloofde Messias, en zou met blijde verwondering zo uitgelegd worden door allen, die de tekenen van de tijden wisten te onderscheiden. Of zij zijn een wonderteken om hun zeldzaamheid, uitgefloten als een vreemd soort van mensen, omdat zij niet meelopen tot dezelfde uitgieting van de overdadigheid, 1 Petrus 4: 4, of om hun vreemde beproevingen en verrassende verlossing daaruit, zoals Psalm 71: 7, Ik ben velen als een wonder geweest. Zij zijn een wonderteken, zij zijn zichzelf een wonder, zij zijn verbaasd, als zij bedenken, hoezeer hun toestand tot hun geluk veranderd is. Gods volk en dienaren zijn in menig opzicht een wonderteken. De hogepriester hier en zijn vrienden zijn tot tekenen en wonderen, zoals de profeet en zijn kinderen, Jesaja 8:18. Maar de verwondering van de mensen zal ophouden, als de Messias komt, als de sterren verduisterd worden door het licht van de zonden, want men noemt Zijn naam Wonderlijk.

II. De belofte zelf, die uit verschillende delen bestaat, alle bestemd tot vertroosting en bemoediging van Jozua en zijn vrienden, in dat grote, goede werk van de tempelbouw, waarmede zij nu bezig waren. Met het oog op Christus, en in gelovig vertrouwen op de beloften, betreffende Hem en Zijn koninkrijk, zouden zij de moeilijkheden te boven komen, die zij in die dienst en in hun andere diensten ontmoetten.
1. De Messias zal komen: "Zie, Ik zal Mijn Knecht, de Spruit, doen komen." Hij is lang verborgen geweest, maar de volheid van de tijden is nu nabij, wanneer Hij in de wereld zal komen onder Zijn volk Israël. God zelf zal Hem doen komen en daarom zal Hij Hem zonder twijfel erkennen en bijstaan. Hij is Gods Knecht, bezig in Zijn werk, gehoorzaam aan Zijn wil, en geheel toegewijd aan Zijn eer en heerlijkheid. Hij is de Spruit, zo werd Hij ook genoemd in Jesaja 4:2, des Heeren Spruit, Jesaja 11:1, "Een rijsje uit de tronk van Isaï, " Jeremia 23: 5. Een rechtvaardige Spruit, en Jeremia 23:15: Een Spruit der gerechtigheid. Zijn beginsel was klein, als een tere spruit, maar in vervolg van tijd zou Hij een grote boom worden en de aarde vervullen, Jesaja 53:2. Hij is de Spruit, waar al onze vruchten van geplukt moeten worden.

2. Veel ogen zullen op Hem zijn. Hij is de steen, gelegd voor het aangezicht van Jozua met toespeling op de eerste steen, of de steen, die het hoofd des hoeks is van de tempel, die waarschijnlijk met grote plechtigheid, in tegenwoordigheid van Jozua, gelegd was. Christus is niet alleen de Spruit, wet het begin van de boom is, maar ook de grondslag, wat het begin van het gebouw is, en als Hij komt, zullen zeven ogen op Hem wezen. Het oog Zijns vaders was

op Hem, om zorg voor Hem te dragen, en Hem te beschermen, vooral in Zijn lijden, toen Hij in het graf begraven was, evenals de stenen van het fundament onder de grond zijn, waren de ogen des Hemels nog op Hem, begraven uit het oog van de mensen, maar niet uit Gods oog. De ogen van alle profeten en Oudtestamentische heiligen waren op deze een steen gericht, Abraham verheugde zich, dat hij de dag van Christus zien zou, en hij heeft hem gezien en is verblijd geweest. De ogen van alle gelovigen zijn op Hem, zij zien op Hem en worden behouden zoals de ogen van de gebeten Israëlieten op de koperen slang zagen. Sommigen menen, dat deze steen zeven ogen had, zoals de raderen in het visioen van Ezechiël, en menen, dat dat betekent, de volmaaktheid van de kennis en van de wijsheid, waarmede Jezus Christus aangedaan was, ten behoeve van de kerkt Zijn ogen doorlopen de aarde.

3. God zelf zal Hem sierlijk maken en Hem eer aandoen: Ik zal Zijn graveersel graveren, spreekt de Heere der heerscharen. Deze steen hebben de bouwlieden verworpen, als ruw en onbehouwen, maar God zal hem behouwen en polijsten, en wel zoo, dat hij tot een hoeksteen zal zijn, de schoonste van het hele gebouw. Christus was Gods werk, en Zijn overvloedige wijsheid blijkt uit de werking van onze verlossing, die uitkomen zal, als het graveren voltooid is. Deze steen is een kostelijke steen, hoewel als fundament gelegd, en het graveren schijnt te zien op de kostelijke stenen in de borstlap van de hogepriester, waarop de namen van de stammen gegraveerd waren, als gegraveerde zegelen, Exodus 28:21, 22. Op die borstlap waren twaalf stenen ingelegd voor het aangezicht van Aäron, en zover blijkt waren die verloren, maar er zal er een, evenveel waard als die alle, voor Jozua's aangezicht gelegd worden, en dat is Christus zelf. Deze kostelijke steen zal schitteren, alsof hij zeven ogen had, volmaakte wijsheid en verstand zal blijken uit de woorden, die uitgaan van de borstlap des gerichts. En God zal Zijn graveersel graveren, Hij zal Christus Zijn uitverkorenen toevertrouwen, en Hij zal optreden als hun vertegenwoordiger, en voor hen handelen, zoals de hogepriester deed, wanneer hij voor de Heere inging met de namen van gans Israël op de kostelijke stenen van zijn borstlap gegraveerd. Toen God een overblijfsel aan Christus gaf om het door genade tot heerlijkheid te brengen, toen graveerde Hij het graveersel van deze kostelijke steen.

4. Door Hem zal de zonde weggenomen worden, beide de schuld en de heerschappij er van: Ik zal de ongerechtigheid dezes lands op een dag wegnemen. Als de hogepriester de namen van Israël, die gegraveerd waren op de kostelijke stenen, waarmee hij versierd was, droeg, dan droeg hij de ongerechtigheid van de heilige dingen, Exodus 28:38, maar de wet heiligde nimmermeer, Hebreeën 10:1. Hij droeg de ongerechtigheid van het land, als een voorbeeld van Christus, maar hij kon ze niet wegdoen, dat bleef bewaard voor Christus, dat gezegende Lam Gods dat de zonde van de wereld wegneemt, en Hij deed het op een dag, die dag, waarop Hij leed en stierf, dat werd gedaan door de offerande, die op die dag geofferd werd hetgeen niet gedaan kon worden door de offers van eeuwen vroeger, nee, niet door al de verzoendagen, die van Mozes tot Christus ieder jaar terugkeerden. Dit stemt overeen met de voorspelling van de engel, Daniel 9:24, Hij zal de overtreding sluiten en de zonden verzegelen. "Sommigen vatten het graveren van het graveersels op als de wonden en striemen, die Zijn gezegend lichaam gegeven werden, en die Hij onderging om onze overtredingen, om onze ongerechtigheid, en waardoor ons genezing is geworden."

5. Het gevolg van dit alles zal het liefelijk genot zijn, dat ieder gelovige ten deel zal vallen, en de liefelijke gemeenschap, die zij met elkander zullen hebben, vers 10: Te die dage zult gij een ieder ijn naaste nodigen tot onder de wijnstok en tot onder de vijgenboom, die zeer zoete vruchten oplevert, en welks bladeren bovendien verfrissende schaduw geven voor priëlen. Als de ongerechtigheid weggenomen is,

a. Oogsten wij kostelijke weldaden en voorrechten van onze rechtvaardiging, kostelijker dan de voortbrengselen van wijnstok en vijgenboom, Romeinen 5:1.
b. Wij verpozen in liefelijke rust en hebben geen vrees voor enig gevaar. Wat zou ons verschrikken, als de ongerechtigheid weggenomen is, als niets ons kan kwellen? Wij zitten met genot in de schaduw van Christus, en daardoor worden wij beschut tegen verzengende hitte en de vloek van de wet. Wij leven, zoals Israël onder de vreedzame regering van koning Salomo, 1 Koningen 4:25, 25, want Hij is de Vredevorst.
c. Wij behoren anderen uit te nodigen om de genieting van deze voorrechten met ons te komen delen, een ieder zijn naaste uit te nodigen en bij hem te komen zitten, voor een gesprek, onder de wijnstok en vijgenboom, en met hem te delen de vruchten, waarvan hij omringd is. Zover als de genade van het Evangelie met kracht komt, maakt zij de mensen welwillend voor elkaar, en die zelf de kennis van Christus hebben, en van de gemeenschap met God door Hem, zijn begerig ook anderen er toe te brengen. Wij zullen in het huis des Heeren gaan.

HOOFDSTUK 4

1 En de Engel, Die met mij sprak, kwam weder; en Hij wekte mij op, gelijk een man, die van zijn slaap opgewekt wordt. 2 En Hij zeide tot mij: Wat ziet gij? En ik zeide: Ik zie, en ziet, een geheel gouden kandelaar, en een oliekruikje boven deszelfs hoofd, en zijn zeven lampen daarop; die lampen hadden zeven en zeven pijpen, dewelke boven zijn hoofd waren; 3 En twee olijfbomen daarnevens, een ter rechterzijde van het oliekruikje, en een tot deszelfs linkerzijde. 4 En ik antwoordde, en zeide tot de Engel, Die met mij sprak, zeggende: Mijn Heere! wat zijn deze dingen? 5 Toen antwoordde de Engel, Die met mij sprak, en zeide tot mij: Weet gij niet, wat deze dingen zijn? En ik zeide: Neen, mijn Heere! 6 Toen antwoordde Hij, en sprak tot mij, zeggende: Dit is het woord des HEEREN tot Zerubbabel, zeggende: Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de HEERE der heirscharen. 7 Wie zijt gij, o grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbabel zult gij worden tot een vlak veld; want hij zal de hoofdsteen voortbrengen met toeroepingen: Genade, genade zij denzelven! 8 Het woord des HEEREN geschiedde verder tot mij, zeggende: 9 De handen van Zerubbabel hebben dit huis gegrondvest, zijn handen zullen het ook voleinden; opdat gij weet, dat de HEERE der heirscharen mij tot ulieden gezonden heeft. 10 Want wie veracht de dag der kleine dingen? daar zich toch die zeven verblijden zullen, als zij het tinnen gewicht zullen zien in de hand van Zerubbabel; dat zijn de ogen des HEEREN, die het ganse land doortrekken. 11 Verder antwoordde ik, en zeide tot Hem: Wat zijn die twee olijfbomen, ter rechterzijde des kandelaars, en aan zijn linkerzijde? 12 En andermaal antwoordende, zo zeide ik tot Hem: Wat zijn die twee takjes der olijfbomen, welke in de twee gouden kruiken zijn, die goud van zich gieten? 13 En Hij sprak tot mij, zeggende: Weet gij niet, wat deze zijn? En ik zeide: Neen, mijn Heere! 14 Toen zeide Hij: Deze zijn de twee olietakken, welke voor de Heere der ganse aarde staan.

In dit hoofdstuk hebben wij nog een troostrijk visioen, dat, zoals het de profeet verklaard werd veel bevatte tot bemoediging van het volk van God in hun tegenwoordige benauwdheid die zo groot was, dat zij hun geval voor hopeloos hielden, en dachten, dat hun tempel nooit herbouwd, noch hun stad vervuld kon worden, en daarom is het doel van het visioen, om te tonen, dat God het werk door Zijn eigen kracht volmaken zou, hoe zwak ook de bijstand was, die Zijn vrienden er aan geven zouden, en hoe krachtig ook de tegenstand, die Zijn vijanden er aan bieden zouden. Hier is,

I. De opwekking van de profeet om op het gezicht te letten, vers 1.
II. Het visioen zelf, namelijk een kandelaar met zeven lampen, die rechtstreeks uit twee olijfbomen, die er bij groeiden, aan iedere zijde een, van olie voorzien en brandende gehouden werden, vers 2, 3.
III. De algemene bemoediging, die hiermee bedoeld is voor de bouwers van de tempel, om voort te gaan met dat goede werk, waarbij zij verzekerd worden, dat hij tenslotte voltooid zou worden, vers 4-10.
IV. De bijzondere uitlegging van dit visioen, tot toelichting van deze verzekering, vers 11-14.

Zacharia 4:1-14 I. Hier wordt de profeet voorbereid, om de openbaring te ontvangen, die aan hen gedaan zou worden. De Engel, die met hem sprak, kwam en wekte hem op, vers 1. Hoewel hij in gesprek was met een Engel, en wel over zaken van groot en algemeen belang, toch, schijnt het, werd hij afgemat en viel in slaap, men zou zeggen, terwijl de Engel nog met hem sprak. Zo waren ook de discipelen, toen zij Christus verheerlijkt zagen, met slaap bezwaard, Lukas 9:32. Zonder twijfel was de geest van de profeet gewillig om te letten op hetgeen te zien en te horen was, maar het vlees was zwak, zijn lichaam kon geen gelijken tred houden met zijn ziel in goddelijke beschouwing, misschien was hij verbijsterd door het vreemde van de visioenen, en zoodoende met slaap bezwaard, of misschien bracht de liefelijkheid van de visioenen hem tot kalmte en zong hem als ‘t ware in slaap. Daniel viel in een diepen slaap, toen hij de stem van de woorden van de engel hoorde, Daniel 10: 9. Wij zullen nimmer in staat zijn met geesten te verkeren, totdat wij deze lichamen van vlees kwijt

zijn. Het schijnt, dat de Engel hem een tijd lang alles liet vergeten, opdat hij, verfrist, bereid zou zijn om nieuwe openbaringen te ontvangen, maar hem daarna, tot zijn verrassing, opwekte, gelijk een man, die van zijn slaap opgewekt wordt. Wij hebben de Geest van God nodig, niet alleen om ons goddelijke dingen bekend te maken, maar ook om onze aandacht er op te vestigen. Hij wekt allen morgen, Hij wekt mij het oor, Jesaja 50: 4. Wij moeten van God vragen, dat Hij ons opwekt, zo vaak Hij tot ons spreekt, en dan behoren wij ons zelf aan te gorden.

II. De openbaring, die hem gedaan werd, toen hij aldus was voorbereid. De Engel vroeg hem: Wat ziet gij? vers 2. Toen hij wakker was, zou hij misschien niet gelet hebben op hetgeen zich aan zijn blikken voordeed, als hij zo opgewekt was om toe te zien. Hij zag en zie een gouden kandelaar, zoals er vroeger een in de tempel was geweest, en te van zijn tijd zou deze tempel van een dergelijke voorzien worden. De kerk is een kandelaar, opgericht tot verlichting van deze donkere wereld en om het licht van de goddelijke openbaring er in te dragen. De kaars is van God, de kerk is slechts een kandelaar, maar geheel van goud, wat de grote waarde en uitnemendheid van de kerk van God betekent. Deze gouden kandelaar had zeven lampen als zovele armen, en ieder waarvan een brandend en schijnend licht was. De Joodse kerk was er maar een en hoewel het waarschijnlijk is, dat de Joden, die verstrooid waren, synagogen hadden in andere landen, toch waren die slechts als zovele lampen, die tot een kandelaar behoren, maar nu, onder het Evangelie, is Christus het middenpunt van eerbied, en niet Jeruzalem, of een andere plaats, en daarom worden zeven bijzondere lampen voorgesteld, niet als zeven lampen, maar als zeven onderscheidene gouden kandelaren, Openbaring 1:20.
Deze kandelaar had een oliekruikje of gemeenschappelijk reservoir boven deszelfs hoofd, waarin onophoudelijk olie druppelde, en van daar werd zij door zeven verborgen pijpen, over de zeven lampen verdeeld, zodat zij, zonder verdere moeite de olie even snel ontvingen, als zij die verbruikten, evenals in de zogenaamde vulpenhouders, zij hadden nooit gebrek, en er was nooit te veel, en zoodoende bleven zij altijd helder branden. Ook het oliekruikje werd voortdurend voorzien, zonder enige moeite of toezicht, want, vers 3, hij zag twee olijfbomen, één van iedere zijde van de kandelaar, die zo olieachtig en vruchtbaar waren, dat zij uit zichzelf voortdurend overvloedig olie in het kruikje druppelden, vanwaar de olie over de lampen verdeeld werd, zodat niemand deze kandelaar behoefde te verzorgen, of met olie te voorzien, zij wachtte naar genen man noch verbeidde mensenkinderen, het doel hiervan is te tonen, dat God Zijn genadige bedoelingen met Zijn kerk gemakkelijk kan vervullen, en het ook dikwijls doet, door Zijn eigen wijsheid en macht, zonder enige kunst of arbeid van mensen, en dat, hoewel Hij soms gebruik maakt van werktuigen, Hij ze toch niet nodig heeft en er niet aan gebonden is, maar Zijn werk kan doen zonder die, en het ook eer zonder die zal doen, dan dat het daardoor bedorven wordt.

III. Het onderzoek, dat de profeet deed naar de bedoeling hiervan, en het zachte verwijt, hem gedaan, om zijn traagheid van begrip, vers 4: Ik antwoordde en zeide tot de Engel, zeggende: Mijn Heere, wat zijn deze dingen? Zie, met hoeveel eerbied hij tot de Engel spreekt, hij noemt Hem mijn Heer. Die zich willen laten leren, moeten hun leermeesters eer geven. Hij zag, wat het was, maar vroeg, wat het betekende. Het is iets begeerlijks om de bedoeling van Gods openbaringen van zichzelf en Zijn wil, beide in Zijn woord en door Zijn inzettingen en leidingen, te verstaan. "Wat is uw bedoeling met deze dienst, deze tekenen?" En die de wil van God begeren te verstaan, moeten leerzaam zijn. Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen om de Heere te kennen, als wij niet alleen horen, maar evenals Christus ondervragen naar hetgeen wij horen, Lukas 2: 46. De Engel antwoordde hem met een vraag: Weet gij niet, wat deze zijn? wat betekent, dat, als hij nagedacht en geestelijke dingen met geestelijke vergeleken had, hij de bedoeling van deze dingen had kunnen raden, want hij wist,

dat er een gouden kandelaar was, die voortdurend door de priesters van olie voorzien en brandend gehouden moest worden, ten diepste van de tabernakel, toen hij dus zo'n kandelaar in een visioen zag, met altijd brandende lampen, en zonder priesters om er voor te zorgen, en zonder dat het ook nodig was, kon hij begrijpen, dat de bedoeling hiervan was, dat al had God het priesterschap weer ingesteld Hij toch Zijn eigen werk voor en onder Zijn volk zonder die kon doen. Wij hebben reden, om ons te schamen, dat wij niet vlugger de bedoeling van goddelijke openbaringen begrijpen. De Engel deed de profeet deze vraag, om hem de erkenning van zijn eigen traagheid van begrip te ontlokken, en hij kreeg die dadelijk te horen: Ik zei: Nee, mijn Heere, Ik weet niet wat deze zijn."
Visioenen hadden hun betekenis, maar vaak duister en moeilijk te verstaan, en de profeten zelf begrepen die dikwijls eerst niet. Maar die van God geleerd willen zijn, moeten hun eigen onwetendheid zien en erkennen, en ook hun behoefte aan onderricht, en moeten zich tot God wenden om onderricht. Tot Hem, die ons de kast gaf, moeten wij ons wenden, om de sleutel, waarmede die moet ontsloten. De zachtmoedige en nederige zal God onderrichten, niet hen, die een hoge gedachte van zichzelf hebben en op de gebroken rietstok van hun eigen verstand leunen.

IV. De algemene betekenis van dit visioen zonder nauwkeurig iedere omstandigheid van het visioen na te gaan, is de bedoeling ervan de profeet te verzekeren, en het volk door hem, dat dit goede werk van de tempelbouw, door de bijzondere zorg van de goddelijke voorzienigheid, en de onmiddellijke invloed van de goddelijke genade, tot een gelukkig einde gebracht zou worden, hoewel de vijanden ervan vele en machtig en zijn vrienden en bevorderaars weinigen en zwak zijn. In de verklaring van visioenen en gelijkenissen moeten wij zoeken naar de algemene bedoeling er van, en daarmee tevreden zijn, als die maar duidelijk is, al zijn wij ook niet in staat iedere kleinigheid te verklaren, of voor ons oogmerk te gebruiken. De Engel geeft de profeet in 't algemeen te kennen, dat dit visioen bestemd was, om een woord toe te lichten, dat de Heere te zeggen had tot Zerubbabel, om hem aan te moedigen voort te gaan met het bouwen van de tempel. Hij moet weten, dat hij daarin een medewerker van God is, en dat het een werk is, dat God erkennen en bekronen zal.

1. God zal dit werk voortzetten en voltooien, zoals Hij hun verlossing uit Babel begonnen was, niet door uiterlijk geweld, maar door verborgen werkzaamheid en innerlijke werking op het hart van de mensen. Hij zegt het, die de Heere der heerscharen is, en het kan doen "vi et armis- met wapengeweld, " die legioenen ter beschikking heeft, "maar Hij zal het doen, niet door menselijke kracht noch geweld, maar door Zijn Geest". Wat door Zijn Geest gedaan wordt, wordt met macht en geweld gedaan, maar dit staat tegenover stoffelijk geweld. Israël werd opgevoerd uit Egypte en in Kanaän gebracht, door kracht en geweld, in beide deze wonderwerken werd een grote slachting aangericht. Maar zij werden opgevoerd uit Babel en voorde tweede maal Kanaän binnengebracht, door de Geest van de Heere der heerscharen, die werkte op de geest van Cyrus, en hem genegen maakte om vrijheid voor hen uit te roepen, en de harten van de gevangenen bewerkte en ze genegen maakte om de aangeboden vrijheid aan te nemen. Het was door de Geest van de Heere der heerscharen, dat het volk opgewekt en bezield werd om de tempel te bouwen, en daarom wordt gezegd, dat de profeten Gods hen ondersteunden, omdat zij, als de mond van de Geest naar hun hart spraken, Ezra 5:2.
Het was door dezelfde Geest, dat het hart van Darius genegen werd om dat goede werk te begunstigen en te bevorderen, en dat de gezworen vijanden ervan in hun raad verdwaasd werden, zodat zij het niet konden bemoeilijken, gelijk zij van plan waren. Het werk van God wordt dikwijls zeer voorspoedig voortgezet, terwijl het toch in diepe stilte geschiedt, en zonder bijstand van menselijke kracht, de tempel van het Evangelie wordt gebouwd, niet door kracht of macht want de wapenen van onze strijd zijn niet vleselijk, maar door de Geest van

de Heere der heerscharen, Wiens werking op het geweten van de mensen machtig is om sterkten neer te werpen, zo is de uitnemendheid van de kracht van God en niet van de mensen. Als de werktuigen tekort schieten, laat ons het dan aan God overlaten, om het werk zelf te doen, door Zijn eigen Geest.

2. Alle moeilijkheid en tegenstand, die in de weg staat, zal overkomen en weggenomen worden, ook die welke onoverkomelijk schijnt, vers 7. Wie zijt gij, o grote berg? Voor het aangezicht Zerubbabels zult gij worden tot een vlak veld Ziehier,
a. Hoe de moeilijkheid wordt voorgesteld, onbeklimbaar en onbewegelijk, een grote klomp, een berg gelijk, die uit de weg moet, zal het werk voortgang hebben. De vijanden van de Joden zijn trots en hard als grote bergen, maar, als God werk te doen heeft, zullen de bergen, die in de weg staan, tot molshopen ineenkrimpen, want ziehier,
b. Hoe deze moeilijkheden veracht worden: "wie zijt gij, grote berg! dat gij God in de weg zou staan en de voortgang van Zijn werk denkt te stuiten? Wie zijt gij, dat gij er zo groot uitziet, dat gij zo dreigt en zo gevreesd zijt?" Voor het aangezicht Zerubbabels, als hij Gods handlanger is zult gij worden tot een vlak veld. Alle moeilijkheden zullen verdwijnen, en alle bezwaren overkomen worden. Alle bergen en heuvelen zullen vernederd worden, als de weg des Heeren bereid moet worden, Jesaja 40:3, 4. Het geloof kan bergen verzetten en vlak maken. Christus is onze Zerubbabel, bergen van moeilijkheden stonden Zijn werk in de weg, maar voor Zijn aangezicht werden zij tot een vlak veld, niets is Zijn genade te moeilijk.

3. Dezelfde hand, die dit goede werk begonnen is, zal het ook volbrengen: Hij zal de hoofdsteen voortbrengen, vers 7, en wederom, vers 9: De handen Zerubbabels hebben dit huis gegrondvest; hetzij gezegd tot zijn eer, misschien legde hij met eigen handen de eerste steen, en hoewel de bouw lange tijd vertraagd en zeer bemoeilijkt is, toch zal hij tenslotte voltooid worden, hij zal het bij zijn leven voltooid zien, ja, zijn handen zullen het voleindigen, hierin is hij een voorbeeld van Christus, die beide de bewerker en de volbrenger van ons geloof is, en dat Hij de bewerker is, is een verzekering voor ons, dat Hij het ook volbrengen zal, want Hij is de rotssteen, Wiens werk volkomen is, is Hij begonnen en zal Hij het niet volbrengen? Zerubbabel zal zelf de hoofdsteen voortbrengen met toeroepingen, en luid vreugde gejuich onder de toeschouwers. De uitroepen zijn geen hoera's maar: Genade, genade, dat is de inhoud van de zegezangen, die de kerk zingt. Dit kan opgevat worden,
a. Als grootmakende de vrije genade, en als gevende daaraan al de eer van wat tot stand gekomen is. Als het werk volbracht is, moet het dankbaar erkend worden, dat het niet door onze kracht of beleid volbracht is, maar door genade Gods welbehagen in ons en Zijn goede werk in ons en voor ons. "Genade, genade" moet geroepen worden, niet alleen tot de hoofdsteen, maar ook tot de eerste steen, de hoeksteen, en eigenlijk tot iedere steen van Gods gebouw, van het begin tot het einde niets uit de werken, maar alles uit genade, en al onze kronen moeten neergelegd worden aan de voeten van de vrije genade. Niet ons, o Heere, niet ons.
b. Als afhankelijk van vrije genade en als verlangend naar de voortduur daarvan voor hetgeen nog te doen is. "Genade, genade" is de taal van het gebed, als van dankzegging, nu dit gebouw voltooid is, moge alle geluk het bijblijven! Vrede zij binnen zijn muren, en daartoe genade. De sierlijkheid van de Heere onze God zij met hem. Wat van Gods genade komt, mag in het geloof er op goede gronden aan Gods genade worden toevertrouwd, want God verlaat het werk van Zijn handen niet.

4. Dit zal een volledige bekrachtiging zijn van de profetieën betreffende de terugkeer van de Joden, die hieraan voorafgingen. Als de temper voltooid is, dan zult gij weten, dat de Heere der heerscharen mij tot u gezonden heeft. De nauwkeurige vervulling van de Schriftuurlijke

profetieën is een overtuigend bewijs van hun goddelijke oorsprong. Aldus bevestigt God het woord van Zijn knecht, die tot Jeruzalem zegt: Gij zult gebouwd worden, Jesaja 44:26. Geen woord van God zal ter aarde vallen, en ook zal er geen jota of titel aan ontbreken. Zacharia's profetie van de naderende verlossing van de kerk zou spoedig, door haar vervulling, blijken van God te zijn.

5. Dit zal op krachtdadige wijze tot zwijgen brengen die met verachting op het begin van dit werk hebben neergezien. vers 10. Wie, waar is hij nu, die de dag van de kleine dingen verachtte, en dacht, dat er nooit iets van dit werk terecht zou komen? De Joden zelf verachtten de grondslag van de tweede tempel, omdat het waarschijnlijk was, dat hij ver beneden de eersten zou staan, Ezra 3:12. Hun vijanden verachtten de muur, terwijl die gebouwd werd, Nehémia 2:19, 4:2, 3. Maar dat moeten zij niet doen. Bij Gods werk is de dag van de kleine dingen niet te verachten. Al zijn de werktuigen zwak en onbekwaam dikwijls kiest God juist zulke, om er grote dingen mee tot stand te brengen. Evenals een grote berg voor Zijn aangezicht tot een vlak veld wordt, als het Hem behaagt, zo kan ook een kleine steen, zonder handen uit een berg gebouwen, de aarde vervullen, Daniel 2:35.
Al zijn de beginselen klein, kan God toch het eind grotelijks vermeerderen, een mosterdzaadje kan een grote boom worden. Men verachte het morgenlicht niet, want het zal helderder en helderder worden, totdat het volkomen dag is. De dag van de kleine dingen, is de dag van de kostelijke dingen, en zal de dag van de grote dingen zijn.

6. Dit zal overvloedige voldoening geven aan allen, die het van harte wel menen met Gods zaak, die blijde zullen zijn, als zij zich vergissen in hun verachting van de dag van de kleine dingen. Die wanhoopten aan de voltooiing van het werk zullen zich verblijden, als zij het tinnen gewicht zullen zien in de hand van Zerubbabel, als zij hem werkzaam zien onder de bouwlieden, orders en bevelen gevende, wat er gedaan moet worden, en zorg dragende, dat het werk met grote nauwkeurigheid gedaan wordt, opdat het beide schoon en sterk moge zijn. Het is een reden tot grote verheuging voor alle goede mensen, te zien, dat overheden zorgvuldig en werkzaam zijn voor het bouwen van Gods huis, het paslood in de hand te zien van hen, die macht hebben om veel te doen, als hun hart er maar bij is, wij zien Zerubbabel niet met de troffel in de hand, dat laat hij over aan de werklieden, aan de predikers, maar wij zien hem met het paslood in de hand, en dat is geen vernedering voor hem, maar een eer. Overheden moeten op het werk van de predikanten toezien en de Levieten, die hun plicht doen, troostrijk toespreken.

7. Dit zal de wijsheid en zorg van Gods voorzienigheid ten zeerste grootmaken, die altijd werkzaam is voor het welzijn van Zijn kerk. Zerubbabel doet het zijne, hij doet, zoveel als mensen doen kunnen, om het werk te bevorderen, maar hij doet het met die zeven ogen van de Heere, waarvan wij lezen in Hoofdstuk 3: 9. Hij kon niets doen, als de waakzame machtige, genadige voorzienigheid van God niet voor hem uit en met hem meeging. Als de Heere dit huis niet gebouwd had, dan zouden Zerubbabel en de zijnen tevergeefs daaraan gearbeid hebben, Psalm 127:1. Deze ogen des Heeren zijn het, die de hele aarde doorlopen, die alle schepselen en al hun handelingen gadeslaan, 2 Kronieken 16: 9, en alles besturen en bezielen, naar de goddelijke raad. Wij moeten niet menen, dat God zozeer in beslag genomen is door de zorg voor Zijn kerk, dat Hij geen acht geeft op de wereld, maar het is een troost voor ons, dat dezelfde alwijze, almachtige Voorzienigheid, die de volken van de aarde bestuurt, in bijzondere zin voor Zijn kerk zorg draagt. De zeven ogen, die de aarde doorlopen, zijn alle op één steen, namelijk die Zerubbabel met zijn paslood recht legt, om toe te zien, dat hij goed gelegd wordt. En die het paslood in de hand hebben, moeten opzien naar die ogen van de Heere, moeten voortdurend hun aandacht hebben bij de goddelijke Voorzienigheid, en

handelen in vertrouwen op haar leiding, en in onderwerping aan haar beschikkingen. Er is nu genoeg tot Zacharia gezegd, om hem te bemoedigen, en hem in staat te stellen anderen te bemoedigen, met het oog op het goede werk van de tempelbouw, waaraan zij nu bezig waren, en dat was de voornaamste bedoeling van het visioen, dat hij zag, maar nog is zijn weetgierigheid niet bevredigd ten aanzien van de bijzonderheden, die wij willen toeschrijven, niet aan ijdele nieuwsgierigheid, maar aan zijn waardering van goddelijke openbaringen, en het genoegen, dat hij smaakte in de kennisneming daarvan. Die veel van de dingen Gods weten, moeten wel de nederige begeerte hebben om meer te weten.

I. Wat zijn vraag was. Hij verstond de betekenis van de kandelaar met de lampen: Het is Jeruzalem, het is de tempel, en hun verlossing, die zal uitgaan als brandende lamp, maar hij begeert te weten, wat die twee olijfbomen zijn, vers 11, die twee takjes van de olijfbomen? vers 12.
1. Hij vroeg. Die bekend willen worden met de dingen Gods, moeten naar die dingen vragen. Vraag, en u zal gezegd worden.

2. Hij vroeg tweemaal, daar hij op zijn eerste vraag geen antwoord ontving. Als wij niet spoedig bevredigend antwoord ontvangen op onze vragen en verzoeken, dan moeten wij ze hernieuwen en herhalen, en er in volharden en aandringen tot schamens toe, en ten laatste zal Hij het voortbrengen en niet liegen.

3. Zijn tweede vraag verschilde enigszins van de eerste. Eerst vroeg hij: Wat zijn die twee olijfbomen, maar vervolgens: Wat zijn die twee takjes van de olijfbomen? dat wil zeggen die takken van de boom, die over het kruikje hingen en er olie in druppelden. Als wij vragen naar de genade van God, dan moet het meer zijn, zoals die ons wordt meegedeeld door de vruchtbare takken van het woord en de inzettingen, want dat is van de geopenbaarde dingen, die voor ons en onze kinderen zijn, dan, zoals die aanwezig is in de goede olijfboom waaruit alle goede gaven komen, want dat is van de verborgen dingen, die niet voor ons zijn.

4. In zijn vraag noemde hij alles, wat hij opgemerkt had in het visioen, hij lette niet al op hetgeen bij het eerste gezicht duidelijk was, dat de twee olijfbomen stonden, één ter rechterzijde, en de andere ter linkerzijde van de kandelaar, zo nabij is de goddelijke genade aan de kerk en zo bereid voor haar dienst, maar hij merkte verder op, bij meer nauwkeurig toezien, dat de twee takjes, waarvan de kandelaar in ‘t bijzonder ontving des wortels en van de vettigheid des olijfbooms, zoals de apostel van de kerk zegt, Romeinen 11:17, dat die twee takjes uit zichzelf het goud, namelijk de gouden olie goten in het kruikje. Onze Heere Jezus ledigde Zichzelf, om ons te vullen, Zijn kostelijk bloed is de gouden olie, die ons van alles voorziet wat wij nodig hebben.

II. Het antwoord, dat hij ontving. Opnieuw dwong de engel hem, uitdrukkelijk zijn onwetendheid te bekennen, voordat Hij hem inlichtte, vers 13: "Weet gij niet, wat deze zijn? Als gij weet, dat de kerk de kandelaar is, kunt gij dan denken dat de olijfbomen iets anders zijn dan de goddelijke genade?" Maar hij erkende, dat hij, of niet ten volle verstond, of vreesde, dat hij niet recht verstond: "Neen mijn Heere, hoe zou ik, tenzij iemand het mij te verstaan geeft." En toen zei Hij tot hem, vers 14: Deze zijn de twee oliezonen, zo staat in het oorspronkelijke, de twee gezalfden, zo lezen wij het liever, of de twee olietakken. Waar wij lezen, Jesaja 5:1, vette heuvel, daar staat in het oorspronkelijke hoven van de zoon van de olie, volle en vruchtbare bodem.
1. Als wij onder kandelaar verstaan de zichtbare kerk, in ‘t bijzonder die van de Joden in de tijd, tot wier vertroosting dit alles in de eerste plaats diende, dan zijn deze olietakken die voor

de Heere van de ganse aarde staan, de twee grote inzettingen en ambten, dat van de overheid en het predikambt, in die tijd belichaamd in die twee grote en goede mannen Zerubbabel en Jozua. Koningen en priesters werden gezalfd, deze vorst, deze priester, waren olietakken, aangedaan met gaven en gunsten van Gods Geest, om hen te bekwamen voor het werk, waarvoor zij geroepen waren. Zij stonden voor de Heere van de ganse aarde, om Hem te dienen, en van Hem bevelen te ontvangen, en grote invloed hadden zij in die tijd op de zaken van de kerk. Hun wijsheid, moed en ijver ledigden zich onophoudelijk in de gouden kruik, om de lampen brandende te houden, en als zij heen gegaan zijn, zullen anderen opgewekt worden, om hetzelfde werk voort te zetten, Israël zal niet meer zonder vorst en priester zijn. Goede overheden en goede predikers, die zelf gezalfd zijn met de genade Gods en de Heere van de ganse aarde bijstaan, als getrouwe aanhangers van Zijn zaak, dragen zeer veel bij tot handhaving en bevordering van de godsdienst en de uitstraling van het woord des levens.

2. Als wij onder de kandelaar de kerk van de eerstgeborene, van de ware gelovigen verstaan dan kan met deze olietakken Christus en de Geest, de Verlosser en de Trooster bedoeld zijn. Christus is niet alleen de Messias, de Gezalfde, maar Hij is voor Zijn kerk de goede olijfboom en uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen Johannes 1:16. En de Heilige Geest is de zalving die wij ontvangen hebben, 1 Johannes 2:20, 27. Door Christus, de olijfboom, wordt door middel van de Geest, de olijftak, al de gouden olie van de genade aan de gelovigen meegedeeld, die hun lamp brandende houdt, zonder welke die terstond uit zou gaan. Zij staan voor de Heere van de ganse aarde, die op bijzondere wijze de Heere van de kerk is, want de Zoon zou op de bestemde tijd door de Vader gezonden worden, en de Heilige Geest evens, en zij staan bij Hem gereed om te gaan.

HOOFDSTUK 5

1 En ik hief mijn ogen weder op, en ik zag; en ziet, een vliegende rol. 2 En Hij zeide tot mij: Wat ziet gij? En ik zeide: Ik zie een vliegende rol, welker lengte is van twintig ellen, en haar breedte van tien ellen. 3 Toen zeide Hij tot mij: Dit is de vloek, die uitgaan zal over het ganse land; want een iegelijk, die steelt, zal van hier, volgens denzelven vloek, uitgeroeid worden; desgelijks een iegelijk, die valselijk zweert, zal van hier, volgens denzelven vloek, uitgeroeid worden. 4 Ik breng dezen vloek voort, spreekt de HEERE der heirscharen, dat hij kome in het huis van de dief, en in het huis desgenen, die bij Mijn Naam valselijk zweert; en hij zal in het midden zijns huizes overnachten, en hij zal het verteren, met zijn houten en zijn stenen. 5 En de Engel, Die met mij sprak, ging uit, en zeide tot mij: Hef nu uw ogen op, en zie, wat dit zij, dat er voortkomt. 6 En ik zeide: Wat is dat? En Hij zeide: Dit is een efa, die voortkomt. Verder zeide Hij: Dit is het oog over henlieden in het ganse land. 7 En ziet, een plaat van lood werd opgeheven, en er was een vrouw, zittende in het midden der efa. 8 En Hij zeide: Deze is de goddeloosheid; en Hij wierp ze in het midden van de efa; en Hij wierp het loden gewicht op de mond derzelve. 9 En ik hief mijn ogen op, en ik zag; en ziet, twee vrouwen kwamen voort, en wind was in haar vleugelen, en zij hadden vleugelen, als de vleugelen eens ooievaars; en zij voerden de efa tussen de aarde en tussen de hemel. 10 Toen zeide ik tot de Engel, Die met mij sprak: Waarheen brengen zij deze efa? 11 En Hij zeide tot mij: Om haar een huis te bouwen in het land Sinear; dat zij daar gevestigd en gesteld worde op haar grondvesting.

Tot hiertoe hebben wij alleen vredes visioenen gezien, en al de woorden, die wij gehoord hebben zijn goede woorden en troostrijke woorden geweest Maar de wolkkolom en vuurkolom heeft een zwarte en donkere zijde naar de kant van de Egyptenaars en een lichte en aangename zijde naar de kant van de Israëlieten, zo is het ook met Zacharia's visioenen, want Gods profeten zijn niet alleen Zijn gezanten om over vrede te handelen met de kinderen des Vaders maar ook herauten om de oorlog te verklaren aan hen, die er welbehagen in hebben, en volharden in hun weerspannigheid. In dit hoofdstuk hebben wij twee visioenen, waardoor "de toorn Gods geopenbaard wordt van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen". God zal grote en vriendelijke dingen doen voor Zijn volk, waarover de getrouwe zonen van Sion zich zullen verblijden maar "de zondaren te Sion moeten verschrikt zijn" want,

I. God zal streng kastijden de bijzondere personen onder hen, die goddeloos en onheilig zijn, en die alle verbetering haten in deze tijd van verbetering, terwijl God het volk in Zijn geheel vriendelijkheid bewijst en het met zegeningen overlaadt, zullen zij en hun geslacht, desondanks, onder de vloek liggen die de profeet ziet in een vliegende rol, vers 1-4. II. Als het volk in zijn geheel later ontaardt en de goddeloosheid de overhand over hen krijgt, zal het met haastig verderf weggevoerd en voortgedreven worden, onder het drukkende gewicht van de goddelijke toorn, voorgesteld door het loden gewicht op de mond van de efa, en op vleugelen weggevoerd, ik weet niet waarheen, vers 5-11.

Zacharia 5:1-11

Wij vinden niet, dat de profeet nu behoefte had aan opwekking, zoals in Hoofdstuk 4:1. Na die opwekking bleef hij wakker, ja, hij heeft er nu zelfs geen behoefte aan opgewekt te worden om zijn ogen te gebruiken, want uit eigen beweging heft hij zijn ogen op. Deze winst maken goede mensen soms van hun zwakheden, dat ze hen te zorgvuldiger en nauwlettender maken voor het vervolg.

I. Wat het was, dat de profeet zag, hij keek naar boven in de lucht, en zag een vliegende rol, een grote, lange reep perkament, die opgerold is, en daarom een rol genoemd wordt, wordt nu ontrold en uitgelegd, deze rol vloog op de vleugels van de wind, werd voor het blote oog zichtbaar, met snelheid door de lucht gevoerd, zoals adelaar, die neerschiet op zijn prooi, het was de rol, zoals die van Ezechiël, die voor en achter beschreven was, klaagliederen en

zuchting en wee. Ezechiël 2: 9, 10. Evenals het gebod van de wet geschreven is, voor de zekerheid van haar voortbestaan, zo is ook de vloek van de wet geschreven, het schrijft bittere dingen tegen de zondaar. Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven, en wat geschreven is, blijft. Om de aandacht van de profeet te trekken, en de begeerte in hem op te wekken naar de verklaring er van, vraagt de Engel hem, wat hij ziet? En hij geeft dit antwoord: Ik zie een vliegende rol, en, zo goed als hij die op ‘t oog schatten kan, is zij twintig ellen lang, dit is ongeveer negen meter, en tien ellen breed, dit is ongeveer vier en halve meter. De schriften van Oud en Nieuw Testament zijn rollen, waarop God de voortreffelijkheden van Zijn wet en het Evangelie geschreven heeft. Christus is de Bewaarder van de rollen. Het zijn grote rollen, er staat veel in. Het zijn vliegende rollen, de engel, die het eeuwig Evangelie had om te verkondigen, vloog in het midden des hemels, Openbaring 14: 6. Gods woord loopt zeer snel, Psalm 147:15. Die in de betekenis van deze rollen willen doordringen, moeten eerst zeggen wat zij zien, moeten zover gaan, als zij zelf kunnen. "Wat is in de wet geschreven? Hoe leest gij?" Zeg mij dat, en dan zal men u doen verstaan wat gij leest.

II. Hoe het hem uitgelegd werd, vers 3, 4 Deze vliegende rol is een vloek, zij bevat een verklaring van de rechtvaardige toorn van God, in ‘t bijzonder tegen die zondaars, die door valse eed Gods majesteit beledigen of door diefstal inbreuk maken op het eigendom van hun naaste. Iedere Israëliet verheuge zich in de zegeningen van zijn land met beving, want, als hij zweert of steelt of op enigen zondigen weg wandelt, zal hij ze met zijn ogen zien, maar er de troost niet van hebben want de vloek is tegen hem uitgegaan. Zo ik goddeloos ben, wee mij om dat alles.

1. De verre strekking van deze vloek, de profeet ziet ze vliegen, maar in welke richting zet ze koers? Zij gaat uit over het ganse land, niet alleen het land van Israël, maar de hele wereld, want die gezondigd hebben tegen de wet, geschreven in hun harten, zullen door die wet allen geoordeeld worden, hoewel zij het boek van de wet niet hebben. Alle mensen zijn aan het oordeel Gods onderworpen, en overal, waar zondaars zijn, op het gelaat des aardrijks, kan en zal God hen vinden en grijpen. O dat wij met het oog des geloofs de vliegende rol konden zien van Gods vloek, die als een dikke wolk over de schuldige wereld hangt, niet alleen om de zonnestralen van Gods gunst van hen af te weren, maar zwanger van donder en bliksem en storm, gereed om hen te vernietigen! Hoe welkom zou dan de tijding van Verlosser zijn, die kwam om ons te verlossen van de vloek van de wet, doordat Hij vloek geworden is voor ons, en door dat boek op te eten! De grote lengte en breedte van deze rol betekent de menigte van vloeken, waaraan de zondaars blootstaan. God zal hun plagen wonderlijk maken, als zij zich niet bekeren.

2. De misdadigers, wie deze vloek in ‘t bijzonder geldt. De wereld is vol van allerlei zonde: de Joodse kerk in deze tijd evens. Maar twee soorten van zondaars worden hier met name genoemd als onderhevig aan deze vloek.

a. Dieven, hij is voor iegelijk, die steelt, die door list of geweld neemt, wat niet het zijne is, in ‘t bijzonder, die God besteelt en tot zijn eigen gebruik aanwendt, wat aan God en Zijn eer gewijd is, een zonde, waarover veel geklaagd werd onder de Joden van die tijd, Maleáchi 3: 8, Nehémia 13:10. Heiligschennis is, zonder twijfel, de ergste soort van diefstal. Eveneens die zijn vader of zijn moeder berooft en zegt: Het is geen overtreding, Spreuken 28:24 moet weten, dat deze vloek hem treft, want hij is tegen iegelijk, die steelt. Bij het achtste gebod is geen uitdrukkelijke straf genoemd, maar deze vloek is de bekrachtiging van dat gebod.

b. Die valse zweren. De eerste soort van zondaars zondigt tegen de tweede tafel, deze tegen de eerste, want de vloek treft ieder, die tegen van beide tafels zondigt. Die vals en onheilig zweert zal niet onschuldig gehouden worden, vers 4- door zijn meineed roept hij de vloek over zichzelf in, en zo zal ook zijn vonnis zijn, God zal Amen zeggen op zijn vervloeking, en

die op zijn hoofd doen wederkeren. Hij heeft zich beroepen op Gods oordeel, dat altijd in overstemming is met de waarheid, tot bevestiging van een leugen, en aan dat oordeel, dat hij zo goddeloos gehoond heeft, zal hij overgeleverd worden.

3. De versterking van deze vloek, en de billijkheid daarvan: Ik breng deze vloek voort, spreekt de Heere der heerscharen, vers 4. Die het vonnis uitspreekt zal er voor zorgen, dat het uitgevoerd wordt ook. Dit voortbrengen betekent,
A. Dat Hij er opdracht aan geeft. Het is rechtvaardige vloek, want het is rechtvaardig God, die er volmacht aan geeft.
B. Dat Hij hem ten uitvoer brengt. Hij brengt hem voort met macht, en beveelt welke straf hij voltrekken zal, en wie kan de vloek afweren of weerstaan, die almachtig God voortbrengt? 4.

Het gevolg van deze vloek, dat is zeer vreselijk.
a. Voor de zondaar zelf: een iegelijk, die steelt, zal uitgeroeid worden, niet gekastijd, maar uitgeroeid, afgesneden van het land van de levenden. Gods vloek heeft snijdende dodende kracht. Hij zal uitgeroeid worden als aan deze zijde van deze plaats, dit is van Jeruzalem, en evenzo hij, die zweert aan de andere kant van deze plaats. God zal de zondaars, die Hij onder Zijn eigen volk vindt, niet sparen, en ook zal de heilige stad geen bescherming geven aan de onheiligen. Of, zij zullen worden uitgeroeid van hier, dat wil zeggen van het hele gelaat des aardrijks, waar de vloek over heen vliegt. Of, die steelt zal aan deze zijde uitgeroeid worden, en die zweert aan de andere kant, zij zullen allen uitgeroeid worden, de één zowel als de ander, en beide overeenkomstig de vloek, want de oordelen van Gods hand zijn nauwkeurig in overstemming met de oordelen van Zijn mond.
b. Voor zijn geslacht: hij zal komen in het huis van de dief en van degene, die vals zweert. Gods vloek komt met volmacht om deuren open te breken, en kan niet buiten gehouden worden door sloten of grendels. Daar waar de zondaar het zekerst is, en denkt, dat hij buiten gevaar is, -daar waar hij zich verkwikking belooft door voedsel en slaap, -daar, in zijn eigen huis, zal Gods vloek hem treffen, ja, hij zal niet all op hem, maar op al de zijnen vallen, om zijnentwil. Vervloekt zal zijn zijn korf en baktrog, en vervloekt de vrucht van zijn buik, Deuteronomium 28:17 18. De vloek des Heeren is in het huis van de goddelozen, Spreuk. 3:33, hij zal niet maar het huis belegeren, of voor de deur zijn, maar hij zal in het midden van zijn huis overnachten, en zijn boosaardige invloed naar alle vertrekken verspreiden. Hij zal wonen in zijn tent, daar zij de zijne niet is, Job 18:15. Hij zal wonen overal waar hij woont, en zijn onafscheidelijke metgezel zijn in bed en aan tafel, om hem beide te bederven. En, eenmaal daar, zal hij hem niet meer verlaten, en er is geen ander middel dan berouw en verbetering om hem uit te bannen en hem niet als erfenis achter te laten. Ja, hij zal er in blijven, totdat hij het huis met zijn houten en zijn stenen verteerd heeft, want, al is het nog zo sterk, al is het hout eikenhout en zijn de stenen gehouwen uit rotsen van graniet, toch zullen zij niet bestand zijn tegen de vloek van God. Wij hoorden de steen en de balk klagen over de afpersing en onderdrukking van de eigenaar en zuchten onder hun last, Habakuk 2:11.
Hier zien wij ze bevrijd van deze dienstbaarheid van de verderfenis. Zolang zij in hun kracht en schoonheid waren, ondersteunden zij, zeer tegen hun zin, de trots en zekerheid des zondaars, maar, als zij verteerd zijn, dan zullen hunne puinhopen, tot hun voldoening, duurzame gedenktekenen van Gods rechtvaardigheid en blijvende getuigen van de onrechtvaardigheid des zondaars zijn. Zonde is het verderf van huizen en geslachten, in ‘t bijzonder de zonden van onrechtvaardigheid en meineed. Wie kent de sterkte van Gods toorn, en de werking van Zijn vloek? Houten en stenen zijn er door verteerd, laat ons daarom vrezen en niet zondigen. Het vorige visioen was zeer gemakkelijk en duidelijk, maar hier zijn dingen in, duister en zwaar om te verstaan, sommigen menen, dat de bedoeling ervan is de eindelijke verwoesting van de Joodse kerk en volk te voorspellen en de verstrooiing van de Joden, als zij

door de kruisiging van Christus en de vervolging van Zijn Evangelie de maat van hun ongerechtigheid vol gemaakt zouden hebben, daarom is het opzettelijk in duistere voorstellingen en uitdrukkingen gehuld, "opdat de duidelijke aanzegging van de tweede verwoesting des tempels en van de staat hen niet te zeer zou ontmoedigen om voort te gaan met de tegenwoordige herstelling." Aldus Pemble.
De profeet dacht nog na over de macht en de schrik van de vloek, die de huizen van dieven en meinedigen verteert, toen hem gezegd werd zich om te keren, om nog groter verwoestingen dan deze te zien, aangericht door de vloek van God om de zonde des mensen: Hef nu uw ogen op, en zie, wat hier is, vers 5. Wat is dit, dat er voortkomt? Voor de gehele aarde, zoals de vliegende rol, vers 3, of alleen over Jeruzalem, dat is niet duidelijk. Maar het schijnt, dat de profeet, door de afstand of door de beperktheid van zijn gezicht, niet goed zeggen kon, wat het was, en daarom vroeg: Wat is het? vers 6. En de Engel zegt hem beide, wat het is en wat de bedoeling ervan is.

I. Hij ziet een efa, een maat, waarmee koren gemeten werd, zij bevatte tien gomer, Exodus 16:36, en was het tiende deel van homer, Ezechiël 45-11, die naam wordt ook gebruikt voor maten in ‘t algemeen, Deuteronomium 25:14. En dat is hun gelijkenis, de gelijkenis van het Joodse volk over de ganse aarde, waar zij nu ook verspreid zijn, of ten minste, het zal zo zijn als hun ondergang nadert. Zij maken de maat van hun ongerechtigheid vol, die God hun gesteld heeft, en als die vol is, zoals de efa met koren, dan zal zij overgegeven worden in de handen van degenen, aan wie God hen om hun zonden verkocht heeft, zij zijn voor het verderf gemeten, zoals efa koren gemeten wordt voor de markt of voor de molen. Sommigen menen, dat de vermelding van efa, die bij kopen en verkopen gebruikt werd, betekent, dat leugen en bedrog en afpersing zonden waren die veelvuldig onder hen voorkwamen, zoals dat volk tot op de huldigen dag berucht is, omdat het zich daaraan schuldig maakt. Het is een juiste voorstelling van hen over de ganse aarde. Er is hun een maat gesteld en die maken zij haastig vol. Zie Mattheüs 23:32, 1 Thessalonicensen 2:16.

II. Hij ziet een vrouw, zittende in het midden van de efa, die de zondige kerk en volk van de Joden in hun laatste en ontaarden tijd voorstelt, toen de getrouwe stad tot een hoer geworden was. Hij, die de bergen in schalen en de heuvelen in e weegschaal weegt, moet volken en kerken als in efa, zo nauwgezet is Hij in Zijn rechterlijke behandeling van hen. Gods volk wordt de tarwe van Zijn dorsvloer genoemd, Jesaja 21:10. En hier doet Hij het koren in de maat om het weg te doen. De Engel zegt van de vrouw in de efa: Deze is de goddeloosheid, het is een goddeloos volk, anders zou God het niet aldus verworpen hebben, het is zo goddeloos, als de goddeloosheid zelf, het is gruwelijk goddeloos. Hoe is het goud verdonkerd! Israël was de Heere een heiligheid, Jeremia 2:3, maar dit is goddeloosheid, en goddeloosheid is nergens zo schandelijk, zo hatelijk, en, in vele opzichten, zo snood, als waar ze gevonden wordt bij de belijders van de godsdienst.

III. Hij ziet de vrouw in de efa werpen, en het loden gewicht op de mond derzelve, waardoor zij opgesloten en gevangene in de efa is, en geheel buiten staat er uit te komen. Dit dient om aan te tonen, dat de toorn van God tegen onboetvaardige zondaars is,
1. Onvermijdelijk, en niet te ontkomen, zij zijn er aan overgegeven, besloten onder de zonde, en opgesloten onder de vloek, zoals deze vrouw in de efa, zij zouden willen ontsnappen, maar zij kunnen niet.

2. Onverdraaglijk, zodat zij er onder moeten bezwijken. Schuld ligt op de zondaar als loden gewicht, dat hem tot in het diepste van de hel doet zinken. Toen Christus van de dingen van

Jeruzalems vrede zei: Maar nu zijn zij verborgen voor uw ogen, wierp dat loden gewicht op hen.

IV. Hij ziet de efa, met de vrouw er in, die aldus ter dood toe gedrukt wordt, weggevoerd naar vreemd land.
1. De werktuigen, die daartoe gebruikt werden, waren twee vrouwen, met vleugels als die van een ooievaar, groot en sterk, en opdat zij vlugger konden vliegen, was wind in haar vleugels, die de grote hevigheid en snelheid betekende, waarmee de Romeinen het Joodse volk vernietigden. God heeft niet alleen gevleugelde boodschappers in de hemel, maar Hij kan, als het Hem behaagt, ook vleugels geven aan hen, die Hij in deze lagere wereld gebruikt, en, als Hij dat doet, drijft Hij ze voort met wind in hun vleugelen, Zijn leiding voert ze mee op gunstige stormwind.

2. Zij hieven ze op in de lucht, betekenende de verschrikkingen, die de goddeloze Joden vervolgden, en dat zij openlijk voorbeeld waren voor de wereld van Gods wraak. Zij voerden ze tussen de aarde en tussen de hemel, als beide onwaardig en van beide verlaten, want, toen dit vervuld werd, behaagden de Joden God niet en waren alle mensen tegen, 1 Thessalonicensen 2:15. Deze is de goddeloosheid en dit komt er van, de hemel wierp de goddeloze engelen uit, en de aarde spuwde de goddeloze Kanaänieten uit.

3. Toen de profeet vroeg, waarheen zij hun gevangene voerden, die werd weggevoerd om gestraft te worden, vers 10, werd hem gezegd dat zij van plan waren haar huis te bouwen in het land Sinear. Dit betekent, dat de straf van de Joden een volkomen verstrooiing zou zijn, zij zouden uit hun land verdreven worden, zoals het kaf, dat de wind heendrijft, en zouden gedwongen worden in verre landen te wonen, in ‘t bijzonder in het land Babel, waarheen velen van de verdreven Joden gingen, na de verwoesting van hun land door de Romeinen, evenals naar andere landen, in ‘t bijzonder de delen van de Levant, niet om daar, zoals bij hun vorige gevangenschap, zeventig jaar te blijven, maar om daar voor altijd te blijven vastgeklonken. Daar zal de efa gevestigd en op haar grondveste gesteld worden. Dit betekent,
a. Dat hun ellende zal blijven van geslacht tot geslacht en dat zij zo verstrooid zullen worden, dat zij zich nimmermeer verenigen of op een plaats samenkomen zullen, zij zullen voor altijd zonder staat en een eenheid zijn, en Kaïns vonnis zal het hunne zijn om zwervende en dolende te zijn op de aarde.
b. Dat hun ongerechtigheid eveneens zal blijven en hun hart er in verhard zal worden. Verharding is over Israël gekomen, en zij zijn neergezonken in de droesem van hun eigen ongeloof, hun goddeloosheid is gevestigd op haar eigen grondveste. God heeft hun een geest van diepe slaap gegeven, Romeinen 11: 8, opdat zij niet te eniger tijd zich bekeren en Hij hen geneze.

HOOFDSTUK 6

1 En ik hief mijn ogen weder op, en ik zag; en ziet, vier wangens gingen er uit van tussen twee bergen, en die bergen waren bergen van koper. 2 Aan de eersten wagen waren rode paarden; en aan de tweeden wagen waren zwarte paarden. 3 En aan de derden wagen witte paarden; en aan de vierden wagen hagelvlekkige paarden, die sterk waren. 4 En ik antwoordde, en zeide tot de Engel, Die met mij sprak: Wat zijn deze, mijn Heere? 5 En de Engel antwoordde, en zeide tot mij: Deze zijn de vier winden des hemels, uitgaande van daar zij stonden voor de Heere der ganse aarde. 6 Aan welken wagen de zwarte paarden zijn, die paarden gaan uit naar het Noorderland; en de witte gaan uit, dezelve achterna; en de hagelvlekkige gaan uit naar het Zuiderland. 7 En die sterke paarden gingen uit, en zochten voort te gaan, om het land te doorwandelen; want Hij had gezegd: Gaat heen, doorwandelt het land. En zij doorwandelden het land. 8 En Hij riep mij, en sprak tot mij, zeggende: Zie, deze, die uitgegaan zijn naar het Noorderland, hebben Mijn Geest doen rusten in het Noorderland. 9 En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende:10 Neem van de gevankelijk weggevoerden van Cheldai, van Tobia, en van Jedaja, en kom gij te dien dage, en ga in ten huize van Josia, de zoon van Zefanja, dewelke uit Babel gekomen zijn; 11 Te weten, neem zilver en goud, en maak kronen; en zet ze op het hoofd van Josua, de zoon van Jozadak, de hogepriester. 12 En spreek tot hem, zeggende: Alzo spreekt de HEERE der heirscharen, zeggende: Ziet, een Man, Wiens naam is SPRUITE, Die zal uit Zijn plaats spruiten, en Hij zal des HEEREN tempel bouwen. 13 Ja, Hij zal de tempel des HEEREN bouwen, en Hij zal het sieraad dragen, en Hij zal zitten, en heersen op Zijn troon; en Hij zal priester zijn op Zijn troon; en de raad des vredes zal tussen die Beiden wezen. 14 En die kronen zullen wezen voor Chelem, en voor Tobia, en voor Jedaja, en voor Chen, de zoon van Zefanja, tot een gedachtenis in de tempel des HEEREN. 15 En die verre zijn, zullen komen, en zullen bouwen in de tempel des HEEREN, en gijlieden zult weten, dat de HEERE der heirscharen mij tot u gezonden heeft. Dit zal geschieden, indien gij vlijtiglijk zult horen naar de stem des HEEREN, uws Gods.

Wij hebben allen het meest mogelijke belang bij de twee rijken van leiding en genade en daarom is het zaak ons er mee bekend te maken daar al onze tijdelijke belangen noodzakelijkerwijs onderworpen zijn aan de goddelijke voorzienigheid, en al onze geestelijke en eeuwige belangen afhankelijk van de goddelijke genade, en deze twee worden ons in dit hoofdstuk voorgesteld; de eerste door een visioen, de tweede door een voorbeeld. Hier is,

I. God, als koning van de volken, die over de wereld heerst door de dienst van de engelen, in het visioen van de vier wagens, vers 1-8.

II. God, als koning van de heiligen, die de kerk regeert door bemiddeling van Christus, in de gedaante van Jozua, de hogepriester, die gekroond wordt, als de plechtigheid afgelopen is, wordt dit verklaard met het oog on Christus vers 9-15. Zacharia 6:1-15 De profeet is begeerig dit visioen te ontvangen, en, alsof hij het verwacht, heft hij zijn ogen weer op en ziet. Hoewel dit zijn zevende visioen was, dacht hij niet, dat hij al genoeg had gehad, want hoe meer wij van God en Zijn wil weten, als wij die recht kennen, des te meer verlangend zullen wij zijn, om beter met God bekend te worden.

Ziehier het gezicht, dat de profeet had, van de vier wagens, getrokken door paarden van verschillende kleur, en tevens de uitlegging van het gezicht, vers 1-5. Hij had niet lang gekeken, voordat hij zag, wat de moeite van ‘t zien waard was, en, wat strekken zou tot grote bemoediging van hem zelf en zijn vrienden, op deze duistere dag. Wij verkeren geheel in ‘t onzekere omtrent de bedoeling van dit visioen. Sommigen vatten de vier wagens op als de vier wereldrijken, en dan lezen zij, vers 5: deze zijn de vier winden des hemels, en veronderstellen, dat het een toespeling is op Daniel 7:2, waar Daniël in een gezicht de vier winden des hemels op de grote zee ziet voortbreken, welke de vier wereldrijken voorstellen. Naar hun mening wordt het Babylonische rijk voorgesteld door de rode paarden die later niet vermeld worden, omdat dat rijk nu niet meer bestaat. De tweede wagen met de zwarte paarden is het Perzische rijk, dat van het Noorden tegen het Babylonische rijk voortkwam, en Gods

Geest heeft doen rusten in het Noorderland, door Zijn oordelen over Babel te brengen en de Joden uit hun gevangenschap te bevrijden. De witte paarden, de Grieken, gaan uit hen achterna in het noorden, want zij vernietigen het Perzische rijk. De hagelvlekkige paarden, de Romeinen, die het Griekse rijk veroverden, gaan uit naar het Zuiderland, omdat Egypte, dat zuidelijk lag, het laatste overblijfsel van het Griekse rijk was, dat door de Romeinen onderworpen werd. De sterke paarden waren bij de hagelvlekkige geweest, maar later gingen zij afzonderlijk, hieronder verstaat men de de Gothen en Vandalen, die met hun overwinnende legers de aarde doorwandelen, of de Seleuciden en Ptolemeën, onder wie het Griekse rijk verdeeld werd. Aldus Grotius en anderen. Maar ik ben eerder geneigd, dit visioen meer in ‘t algemeen te verstaan, als een voorstelling van het rijk van de Voorzienigheid in haar bestuur over deze lagere wereld. De engelen worden dikwijls Gods wagens genoemd, als in Psalm 68:17, 18:10. De verschillende leidingen van God betreffende volken en kerken worden voorgesteld door de verschillende kleuren van paarden, Openbaring 6:2, 4, 5, 8.

Wij kunnen hier dus opmerken,
1. Dat de raad en besluiten van God de bron en oorsprong van alle gebeurtenissen zijn, en die zijn onbewegelijk, als bergen van koper. De wagens kwamen uit van tussen die bergen, want God volbrengt wat over ons besloten is, Zijn besluiten zijn het origineel en Zijn daden daarvan de kopie, Hij doet alles naar de raad van Zijn welbehagen. Wij kunnen even goed de bergen in onze armen nemen, als de goddelijke raad met ons beperkt verstand begrijpen, en even licht bergen van koper verwijderen als een van Gods plannen veranderen, want wat Zijn ziel begeert dat zal Hij doen. Alle leidingen Gods met ons, zoowel in algemeen als bijzondere zaken, moeten wij van tussen de bergen van koper zien uitgaan, en daarom moeten wij inzien, dat het evenzeer dwaas is er mee te twisten als onze plicht er in te berusten. Wie kan tot God zeggen: Wat doet Gij, of Waarom doet Gij het? Handelingen 2:23, 4:28.

2. Dat God Zijn besluiten uitvoert door het werk van de Voorzienigheid, dat als wagens is, waarin Hij rijdt als een vorst in een open rijtuig om Zijn heerlijkheid aan de wereld te tonen, waarop Hij als op een strijdwagen rijdt, overwinnende en opdat Hij overwinne, en triomferende over alle vijanden van Zijn heerlijkheid en Zijn bestuur. God is groot en verschrikkelijk in Zijn daden, Psalm 66:3, en daarin zien wij de gangen van onze God, onze koning, Psalm 68:25. Zijn leidingen zijn snel en sterk als wagens, maar alle bestuurd en geregeerd door Zijn oneindige wijsheid en Zijn soevereine wil, als wagens door hun voerlieden.

3. Dat de heilige engelen de dienaren zijn van Gods leiding, en door Hem gebruikt werden als de hemelse heerscharen, tot uitvoering van Zijn raad onder de inwoners van de aarde, zij zijn de wagens, of, wat op hetzelfde neerkomt, zij zijn de paarden, die de wagens trekken, groot in kracht en macht, en die, als het paard, dat God zelf beschrijft, Job 39:22, enz. met donder bekleed zijn, zelf verschrikkelijk zijn, maar de vrees belachen, zij zijn vurige paarden en vurige wagens, die de een profeet ten hemel voeren, en de anderen op de aarde beschermen. Zij zijn zo opmerkzaam op en gehoorzaam aan de wil van God als gedresseerde paarden aan hun berijder of menner. Niet dat God hen of hun diensten nodig heeft, maar het behaagt Hem er gebruik van te maken, om hen te eren en ons vertrouwen in Zijn leiding aan te moedigen 4. Dat de daden van de Voorzienigheid een verschillend gelaat hebben en dat de gedaante van de tijden dikwijls verandert.
De paarden van de eerste wagen waren rood, wat oorlog en bloedvergieten betekent, bloed tot aan de tomen van de paarden, Openbaring 14:20. Die van de tweede wagen waren zwart, wat de droeve, sombere gevolgen van de oorlog betekent, hij dompelt alles in rouw, verwoest alles, veroorzaakt hongersnood, pestilentie en verwoesting en doet hele landen verkwijnen.

Die voor de derde wagen waren wit, wat de terugkeer van troost en vrede en voorspoed na deze duistere en sombere tijden betekent: al geeft God de kinderen van de mensen smart, toch zal Hij medelijden hebben. Die voor de vierde wagen waren van een gemengde kleur, hagelvlekkig, dat wil zeggen sommige zus en andere zo gevlekt, wat verschillende gebeurtenissen betekent, en afwisselende dagen, een dag van voorspoed, de één als tegenwicht van de ander. De beker van de Voorzienigheid is vol van mengeling, Psalm 75: 8.

5. Dat al de werktuigen van de Voorzienigheid, en alle gebeurtenissen van God komen, en van Hem opdracht en bevelen ontvangen, vers 5: Deze zijn de vier geesten des hemels, of de vier winden, die schijnen te blazen naar welgevallen uit de verschillende streken van het kompas, maar God heeft ze in Zijn vuisten en brengt ze voort uit Zijn schatkamers. Of liever, deze zijn de engelen, uitgaande van waar zij stonden voor de Heere van de ganse aarde, om Hem op Zijn werken te dienen en Zijn heerlijkheid in de hogere wereld te zien, wat hun gelukzaligheid is, en Zijn eer te dienen in deze lagere wereld, wat hun bezigheid is. Zij staan voor Hem, als de Heere van de ganse aarde, om bevelen van Hem te ontvangen en Hem verantwoording te doen van hun diensten op deze aarde, want dat alles behoort tot Zijn rechtsgebied. Maar, als Hij het beveelt, gaan zij uit als boodschappers van Zijn raad en dienaren van Zijn rechtvaardigheid en barmhartigheid. De verborgen invloed en aandrang op de geest des mensen, waardoor de plannen van de Voorzienigheid worden uitgevoerd, dat zijn, naar de mening van sommigen, deze vier Geesten des hemels, die van God uitgaan en vervullen, wat Hij beslist, die de God van de geesten van alle vlees is.

6. Dat er een bewonderenswaardige harmonie in de voorzienigheid Gods is, en dat de een gebeurtenis een tegenwicht vormt tegen de andere, vers 6: De zwarte paarden gaan uit, en veroorzaken zeer duistere en droeve gebeurtenissen, die het uitzicht van iedereen en alles donker maken, maar de witte gaan hen achterna, en brengen blijdschap aan de treurenden, en door een verandering in de loop van de gebeurtenissen doen zij hen opnieuw een vrolijk uitzicht krijgen. Zo handelt God met Zijn kerk en Zijn volk: als de zwarte paarden uitgaan, dan volgen daarop de witte, want waar het lijden overvloedig is, daar is de vertroosting veel overvloediger.

7. Dat het algemeen uiterlijk voorkomen van de goddelijke voorzienigheid bont en gemengd is. De hagelvlekkige paarden waren voor de vierde wagen, en, hoewel zij eerst naar het Zuiderland gingen, gingen zij daarna voort om het land, d.w.z. de aarde, te doorwandelen, zoals hun bevolen was, vers 7. Als wij de aarde doorwandelen, zullen wij bevinden, dat de beschikkingen van de Voorzienigheid noch alle zwart, noch alle wit, maar gemengd van kleur zijn, zwart en wit. Dat is de wereld, waarin wij leven, maar de toekomende wereld is onvermengd. Hier zingen wij terzelfder tijd van goedertierenheid en recht, Psalm 101:1, en doen ons best, ons te schikken naar Gods wil en bedoeling in Zijn gemengde leidingen, en verblijden ons over onze vertroostingen als die zich niet verblijden, omdat zij haar schaduwzijde hebben, en wenen over onze beproevingen, als die niet wenen, omdat er zooveel goedertierenheid in gemengd is.

8. Dat God een welbehagen heeft in Zijn leidingen, vers 8: Zij hebben Mijn Geest doen rusten, die zwarte paarden, die buitengewone oordelen betekenen, en die witte, die buitengewone verlossingen betekenen, beide gingen zij uit naar het Noorderland, terwijl de gewone gemengde leidingen over de hele wereld gingen. Deze hebben Mijn Geest in het Noorderland doen rusten, wat in de laatste tijd het meest belangrijke toneel is geweest van kerkelijke gebeurtenissen, d.w.z. door deze ongewone verschijningen en handelingen van Gods voorzienigheid is Zijn toorn aan de vijanden van de kerk geopenbaard, en zijn Zijn

gunsten aan de kerk geschonken, wat beide lang uitgesteld was, en in beide heeft God Zijn wil vervuld, Zijn woord volbracht, en zodoende Zijn Geest doen rusten. God had lust aan haar om Zijner gerechtigheid wil, en zoals Hij zegt, Jesaja 1:24, heeft Hij zich getroost. God sprak niet alleen vele malen, maar ook op velerlei wijze, in vroegere tijden door de profeten tot Zijn kerk. In het eerste deel van dit hoofdstuk sprak Hij door een visioen, dat alleen de profeet zelf zag, hier in het tweede deel spreekt Hij door een teken, of voorbeeld, dat velen zagen, en dat, zoals het uitgelegd werd, een heerlijke voorspelling was van de Messias, als de priester en koning van Zijn kerk. Ziehier,

I. De betekenende plechtigheid, die God beval, en dat was de kroning van Jozua, de hogepriester, vers 10, .

II. Het is opmerkelijk, dat er twee eminente voorbeelden van Christus in het Oude Testament voorkomen, beide Jozua geheten, wat dezelfde naam is als Jezus, en in de Septuaginta en het Nieuwe Testament door Jezus weergegeven is, Handelingen 7: 45- Jozua, de veldoverste, een voorbeeld van Christus, de Overste van onze verlossing, en Jozua, de hogepriester, een voorbeeld van Christus, de hogepriester van onze belijdenis, en beide, in hun tijd, verlossers en leiders in Kanaän. Bij Jozua, de hogepriester, is deze bijzonderheid dat hem op goddelijk bevel met deze bedoeling iets gedaan werd, dat hij een voorbeeld van Christus zou zijn, een priester naar de ordening van Melchizédek, die beide, een koning en een priester was. Jozua was in ‘t geheel niet begerig naar een kroon en het volk evenmin naar een gekroond hoofd, maar, tot grote verrassing van beide, wordt de profeet gelast Jozua te kronen, alsof hij koning was. En terwijl Zerubbabels wijsheid en vroomheid beletten, dat hij er enige aanstoot aan nam alsof het een mededinger van hem was, belette Gods leiding dat de koningen van Perzië argwaan kregen, dat de bedoeling daarvan een opstand tegen hun gezag was. Als wij zeker zijn, dat wij doen wat Gods wil is, als in dit geval, dan kunnen wij het misnoegen van mensen wel afwachten.

1. Er waren enige Joden van Babel gekomen, die een offer brachten naar het huis Gods, enigen van de gevankelijk weggevoerden, die hier tot hun eer genoemd worden, die uit Babel kwamen om Jeruzalem te bezoeken. Zij hadden Babel voor goed vaarwel moeten zeggen, en zich bij hun broeders in hun eigen land moeten vestigen, en voor hun nalatigheid en onverschilligheid, dat zij dat niet deden dachten zij door dit bezoek verzoening te doen. Misschien kwamen zij als gezanten van de Joden te Babel, die daar gemakkelijk en in overvloed leefden, en horende, dat de tempelbouw langzaam voortging bij gebrek aan geld, zonden zij een offer van goud en zilver ten dienste van het huis Gods. Die om de grote afstand of om andere redenen een goed werk niet in persoon kunnen bevorderen, moeten naar dat zij er toe in staat zijn, dat door hun geld bevorderen, terwijl sommigen hun handen geven, moeten anderen die vullen.

2. Tijd en plaats worden de profeet aangegeven om hen te ontmoeten. Zij dachten hun geschenk aan de priester te brengen, Gods gewone dienaars, maar God heeft een buitengewone, een profeet, die bereid is hen en hun geschenk te ontvangen, wat een bemoediging zou zijn voor hen in hun gevangenschap, daar zij voor vaak geklaagd hebben: Wij zien onze tekenen niet, daar is geen profeet meer die hen en anderen zou uitnodigen zich opnieuw in hun eigen land te vestigen, dat toen op zichzelf begon te lijken, als een heilig land, toen de Geest van de profetie er in herleefd was. Zacharia werd bevolen hen dezelfde dag te ontmoeten, dat zij kwamen, want als zij aangekomen waren, zouden zij geen tijd verliezen, maar hun offer terstond aanbieden, er hen te verwelkomen, en hun te verzekeren, dat God hun geschenken aannam. Hij moest hen ontmoeten in het huis van Josia, de zoon van Zefanja, die

waarschijnlijk algemeen rentmeester was voor de tempel, en zijn schatten bewaarde. Zij brachten hun goud en zilver, om in de tempel gebruikt te worden, maar God beval het te gebruiken ter ere van Eén, meer dan de tempel, Mattheüs 12: 6.

3. Er moeten kronen gemaakt worden, en op het hoofd van Jozua gezet, vers 11. Verondersteld wordt, dat er twee kronen gemaakt werden, één van goud en één van zilver, de laatste, vrezen sommigen, betekende zijn priesterlijke waardigheid, de eerste zijn koninklijke waardigheid. Of liever, daar hij reeds priester was, en een kroon van goud, van zuiver goud had, als symbool van zijn macht en waardigheid als priester, betekenen deze kronen van zilver en goud beide de koninklijke waardigheid, waarbij dan de zilveren kroon misschien bestemd was om het koninkrijk van de Messias af te beelden, terwijl Hij hier op aarde was, want toen was Hij de koning Israëls, Johannes 1: 50, meer de gouden kroon Zijn koninkrijk in Zijn verheerlijkten staat, welks heerlijkheid die van het eerste even ver overtrof als het goud het zilver overtreft. De zon schijnt als goud, als zij uitgaat in haar kracht, en de stralen van de maan noemen wij zilveren stralen als zij heerlijk voortgaat. Die zon en maan hadden vereerd, zullen nu neervallen voor de gouden en zilveren kronen van de verheerlijkten Verlosser, voor Wie de zon beschaamd, en de maan schaamrood zal zijn, daar zij beide in laster overtroffen worden.

II. De verklaring, die God van deze plechtigheid gaf. Iedereen zou willen vragen: "Wat is de bedoeling van Jozua's kroning?" En de profeet is volkomen bereid, hun de bedoeling te zeggen. Dit sprekende teken is de inleiding tot een voorspelling, en het teken werd gebruikt om er te meer de aandacht op te vestigen en opdat men ze te beter onthouden zou. De inhoud van de belofte is,
1. Dat God in de volheid des tijds een hogepriester zou opwekken, als Jozua. Zeg tot Jozua, dat hij slechts het voorbeeld is van Eén, die komen zal. Een flauwe schaduw van Hem, vers 12: Spreek tot hem in de naam van de Heere der heerscharen, dat een man, wiens naam is Spruit, uit zijn plaats spruiten zal, uit Bethlehem, de stad Davids de plaats voor Zijn geboorte bestemd, al is het geslacht een wortel in dorre aarde, toch zal deze Spruit er uit ontkiemen, evenals in de lente, bij de terugkeer van de zon, de bloemen uit haar wortel ontspruiten, waarin zij begraven lagen, uit het oog uit het hart. Hij zal uit zichzelf spruiten, zo lezen sommigen, "propria virtute-door zijn eigen levenskracht, " Hij zal verheerlijkt worden in zijn eigen kracht.

2. Dat, zoals Jozua een werkzaam, nuttig werktuig was bij de tempelbouw, deze man, deze Spruit de opperste bouwmeester, de enige bouwmeester van de geestelijken tempel, de kerk van het Evangelie, zal zijn. Hij zal de Tempel des Heeren bouwen, en dit wordt herhaald, vers 13: Hij zal de Tempel des Heeren bouwen. Hij zal uitspruiten om het goede te doen, om een werktuig van des Heeren heerlijkheid te zijn en een grote zegen voor de mensheid te zijn. De kerk van het evangelie is de tempel des Heeren, een geestelijk huis 1 Petrus 2: 5, een heilige tempel, Eféze 2:21. In de tempel openbaarde God zich aan Zijn volk, en daar werd Hij door Zijn volk gediend en ontving Hij hun hulde, zo schijnt in de kerk van het Evangelie het licht van de goddelijke openbaring door het Woord, en daar worden de geestelijke offeranden gebracht van gebed en dankzegging. Christus is niet alleen het fundament, maar ook de grondlegger van deze tempel, door Zijn geest en genade.

3. Dat Christus de heerlijkheid dragen zal. Heerlijkheid is een lust, maar niet te zwaar voor Hem, die alle dingen staande houdt. Het kruis was Zijn heerlijkheid, en dat heeft Hij gedragen, zo was Zijn kroon een uitnemend gewicht van de heerlijkheid, en dat draagt Hij. De heerschappij is op Zijn schouders, en daarin draagt Hij de heerlijkheid, Jesaja 9: 5. Men zal

aan Hem hangen alle heerlijkheid van het huis Zijns vaders, Jesaja 22:24. Hem komt het toe en Hij is "par negotio- tegen Zijn taak opgewassen." De heerlijkheid van het priesterschap en het koningschap was verdeeld geweest tussen het huis van Aäron en dat van David, maar nu zal Hij alleen al de heerlijkheid van beide dragen. Wat Hij dragen, wat Hij op zich nemen zal, zal inderdaad de heerlijkheid van Israël zijn, en daarop moeten zij wachten, en in ‘t vooruitzicht daarop moeten zij tevreden zijn met het gemis van die uiterlijke heerlijkheid, die zij vroeger hadden. Hij zal zo’n grote heerlijkheid dragen, dat de heerlijkheid van het laatste huis groter zal zijn dan die van het eerste. Hij zal de heerlijkheid verheffen zo kan men lezen, de heerlijkheid van Israël was neergeworpen en vertreden, maar zij zal verrijzen uit het stof.

4. Dat Hij een troon zal hebben en beide, priester en koning op die troon zal zijn. Een troon betekent beide, waardigheid en heerschappij, een verheven eer met uitgebreide macht.
a. Deze priester zal koning zijn, en zijn ambt als priester zal geen verkleining zijn van zijn waardigheid als koning: Hij zal zitten en heersen op Zijn troon. Christus leeft eeuwig als priester om onze Middelaar te zijn, maar Hij doet dat, zittende ter rechterhand Zijns Vaders, als Eén, die bekleed is met gezag, Hebreeën 8:1. Wij hebben zo’n Hogepriester als Israël nimmer had, want Hij is gezeten aan de rechterhand van de troon van de Majesteit in de hemelen, wat Zijn bemiddeling een krachtdadige uitwerking verzekert, Hij, die voor ons verschijnt binnen het voorhangsel, is Eén, die daar zit en heerst. Christus, die het ambt ontvangen heeft om offeranden voor ons te offeren, heeft macht ontvangen om ons westen te geven. Hij zal ons niet verlossen, tenzij wij bereid zijn, dat Hij over ons regeren zal. God heeft Hem een troon in de hemelen bereid, en, als wij daar enig voordeel van willen hebben, moeten wij Hem een troon in onze harten bereiden, en bereid en blijde zijn, dat Hij op die troon zitten en heersen zal, en iedere gedachte binnen in ons moet tot gehoorzaamheid aan Hem gebracht worden.
b. Deze koning zal een priester zijn, een priester op zijn troon. Met de majesteit en macht van een koning zal Hij de tederheid en eenvoud van een priester hebben, die, daar hij uit de mensen genomen is, voor de mensen gesteld is, en medelijden kan hebben met de onwetenden, Hebreeën 5:12. In alle handelingen van Zijn regering als koning volgt Hij de bedoelingen van Zijn genade als priester. Daarom moeten zij, die de Zijnen zijn, niet met schrik en verbazing naar Zijn troon zien, al is het een troon van heerlijkheid en een troon des gerichts, want, evenals er een regenboog rondom de troon is, zo ook is Hij een priester op Zijn troon.

5. Dat de raad des vredes tussen die beide zal wezen. Dat wil zeggen,
a. Tussen de Heere en de Man, genaamd Spruit, tussen de Vader en de Zoon, de raad betreffende de vrede, tussen God en mens te maken door de bemiddeling van Christus, zal door de oneindige Wijsheid opgenomen worden, dat wil zeggen zal blijken opgenomen te zijn, in het verbond van de verlossing, Vader en Zoon verstonden elkaar volmaakt in die zaak. Of liever,
b. Tussen *de priester en de koning*, tussen het priesterlijk en het koninklijk ambt van Jezus Christus. De Man, genaamd Spruit, moet uitspruiten om een raad des vredes, vrede op aarde, uit te voeren, en met dat doel, vrede maken met de hemel. Gods gedachten over ons zijn gedachten des vredes, en om die uit te voeren, verhief Hij Zijn zoon Christus Jezus om beide Vorst en Zaligmaker te zien, Hij gaf Hem een troon, maar onder deze voorwaarde, dat Hij priester op Zijn troon zou zijn, en door de waarneming van die twee ambten, van priester en koning, die grote taak volbrengen zou van de verzoening van de mensen met God en zijn zaligheid in God.
Sommigen menen, dat dit een toespeling is op het vroeger bestuur van de Joodse staat, waarin de koning en de priester, twee verschillende ambtenaren, met elkander raadpleegden, tot

instandhouding van vrede en voorspoed in kerk en staat, zoals Zerubbabel en Jozua nu deden. Ik mag er wel aan toevoegen, met de profeten Gods, die hen ondersteunden. Zo zal ook de vrede en het welzijn van de kerk van het Evangelie gewerkt worden, hoewel niet door twee onderscheiden personen, toch uit kracht van twee onderscheiden ambten, die in een persoon verenigd zijn; namelijk Christus, die alle vrede koopt door Zijn priesterschap en die in stand houdt en verdedigt door Zijn koninkrijk, aldus Pemble. En Zijn profetisch ambt is bij dit grote plan dienstbaar aan beide.

6. Dat Joden en heidenen in de kerk van het Evangelie op gelukkige wijze verenigd zullen worden, en die eenheid zullen zij vinden in Christus, de Priester op Zijn troon, als het middelpunt van de kerk, vers 15: Die verre zijn, zullen komen en bouwen aan de Tempel des Heeren. Sommigen passen dit toe op de doden, die ver weg waren te Babel, die achterbleven in gevangenschap, tot grote teleurstelling van hun broeders, die teruggekeerd waren, en hun hulp nodig hadden voor het bouwen van de tempel. Nu belooft God, dat velen van hen, en sommigen van andere volken daarenboven als bekeerlingen van de Joodsen godsdienst. zouden komen en de hand lenen tot het bouwen van de tempel, en dan zouden vele handen licht werk maken. De koningen van Perzië deden het hunne voor het bouwen van de tempel, Ezra 6: 8, en het gereedschap van de tempel, Ezra 7:19, 20. En in later tijd hielpen Herodes de Grote en anderen, die vreemden waren, mee om de tempel te verfraaien en te verrijken.
Maar het ziet verder, namelijk op de Tempel des Heeren, die de Man, genaamd Spruit, bouwen zou. De heidenen, vreemden die verre zijn, zullen helpen aan de bouw, want uit hen zal God predikers opwekken, die met Christus zullen medewerken aan de bouw, en alle bekeerlingen uit de heidenen zullen stenen zijn, die aan het gebouw worden toegevoegd, zodat het zal opwassen tot een heiligen tempel, Eféze 2:20-22. Als Gods tempel gebouwd moet worden, kan Hij oproepen, die verre zijn, hen gebruiken bij het bouwen.

7. Dat de vervulling hiervan een krachtige bevestiging zal zijn van de waarheid van Gods woord: Gij zult weten, dat de Heere der heerscharen mij tot u gezonden heeft. De belofte dat die verre waren, komen zouden om hen bij het bouwen van de tempel te helpen, was als het ware het geven van een teken, daardoor konden zij zich verzekerd houden, dat de andere beloften te van zijn tijd vervuld zouden worden. Dit zou nu zeer spoedig vervuld worden, het was het al, want die hun vijanden en aanklagers geweest waren, werden, gehoorzaam aan des konings besluit, hun helpers, en deden ijverig wat hun tot bevordering van het werk bevolen werd te doen, en met behulp daarvan werd het werk voortgezet en voltooid, zie Ezra 6:13, 14. Door deze verrassende hulp, die zij van verre ontvingen voor het bouwen van de tempel zouden zij weten, dat Zacharia, die het hun te voren gezegd had, door God gezonden was, en dat daarom zijn woord van de Man, genaamd Spruit, vervuld zou worden.

8. Dat deze beloften een krachtige aansporing tot gehoorzaamheid waren: "Dit zal geschieden, dit is: gij zult hulp hebben bij het bouwen van de tempel, indien gij vlijtig zult horen naar de stem van de Heere uw God. Gij zult de hulp van vreemden hebben bij het bouwen van de tempel, als gij er zelf maar in volle ernst aan begint." De hulp van anderen, in plaats van een verontschuldiging te zijn voor onze traagheid, moest een aansporing zijn van onze ijver. "Gij zult het voordeel en de troost van al die beloften hebben, als gij ernst maakt met uw taak." Zij moeten weten, dat alles van hun goed gedrag afhangt, en, hoewel hun God hen tegemoet komt op de weg van de genade, kunnen zij niet verwachten, dat Hij er mee voort zal gaan, als zij zich niet voegen naar Zijn wetten. Wat God van ons verlangt, om ons bekwaam te maken voor Zijn gunst, is gehoorzaamheid aan Zijn geopenbaarde wil, en het moet een ijverige gehoorzaamheid zijn. Wij kunnen naar de stem Gods niet horen, zonder grote moeite en

inspanning, en ook zal onze gehoorzaamheid door God niet aangenomen worden, als zij niet door ons gewerkt is.

III. De maatregel, die genomen werd, om de herinnering hieraan te bewaren. De kronen, die bij deze plechtigheid gebruikt werden, werden niet aan Jozua gegeven, maar moesten tot een gedachtenis in de tempel des Heeren bewaard worden, vers 14. Zij werden of bewaard inde schatkist van de tempel of, volgens de Joodse traditie, in de vensters van de tempel opgehangen, voor het oog van iedereen, "in perpetuam rei memoriam-tot een eeuwige gedachtenis," als een traditioneel bewijs van de belofte van de Messias, en deze typische handeling diende tot bevestiging van die belofte. De kronen werden overhandigd aan degenen, die er de grondstof voor geleverd hebben, en sommigen denken, dat hun namen op de kronen gegraveerd waren, om bewaard te worden als een openbaar getuigenis voor hun vrome mildheid en tot aanmoediging van anderen om op dezelfde wijze geschenken te brengen voor het huis Gods. Verschillende middelen werden gebruikt tot ondersteuning van het geloof van de Oudtestamentische heiligen, die wachtten op de vertroosting Israëls, totdat de tijd, de bestemde tijd kwam.

HOOFDSTUK 7

1 Het gebeurde nu in het vierde jaar van de koning Darius, dat het woord des HEEREN geschiedde tot Zacharia, op de vierden der negende maand, namelijk in Chisleu. 2 Toen men naar het huis van God gezonden had Sarezer, en Regem-melech, en zijn mannen, om het aangezicht des HEEREN te smeken; 3 Zeggende tot de priesters, die in het huis des HEEREN der heirscharen waren, en tot de profeten, zeggende: Moet ik wenen in de vijfde maand, mij afzonderende, gelijk als ik gedaan heb nu zo vele jaren?

4 Toen geschiedde het woord des HEEREN der heirscharen tot mij, zeggende: 5 Spreek tot het ganse volk dezes lands, en tot de priesters, zeggende: Toen gij vastte en rouwklaagde, in de vijfde en in de zevende maand, namelijk nu zeventig jaren, hebt gijlieden Mij, Mij enigszins gevast? 6 Of als gij at, en als gij dronkt, waart gij het niet, die daar at, en gij, die daar dronkt? 7 Zijn het niet de woorden, welke de HEERE uitriep door de dienst der vorige profeten, toen Jeruzalem bewoond en gerust was, en haar steden rondom haar; en het zuiden en de laagte bewoond was? 8 Verder geschiedde het woord des HEEREN tot Zacharia, zeggende: 9 Alzo sprak de HEERE der heirscharen, zeggende: Richt een waarachtig gericht, en doet goedertierenheid en barmhartigheden, de een aan de ander; 10 En verdrukt de weduwe noch de wees, de vreemdeling noch de ellendige; en denkt niet in uw hart de een des anderen kwaad. 11 Maar zij weigerden op te merken, en togen hun schouder terug, en zij verzwaarden hun oren, opdat zij niet hoorden. 12 En zij maakten hun hart als een diamant, opdat zij niet hoorden de wet en de woorden, die de HEERE der heirscharen zond in Zijn Geest, door de dienst der vorige profeten, waaruit ontstaan is een grote toorn van de HEERE der heirscharen. 13 Daarom is het geschied, gelijk als Hij geroepen had, doch zij niet gehoord hebben, alzo riepen zij ook, maar Ik hoorde niet, zegt de HEERE der heirscharen; 14 Maar Ik heb hen weggestormd onder alle heidenen, welke zij niet kenden; en het land werd achter hen verwoest, zodat er niemand doorging, noch wederkeerde; want zij stelden het gewenste land tot een verwoesting.

Wij hebben afgedaan met de visioenen, maar niet met de openbaringen van dit boek, de profeet ziet geen tekenen meer, zoals tot nu toe, maar toch "geschiedde het woord van de Heer" nog tot hem. In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Een gewetensvraag, die de profeet gedaan wordt door de kinderen van de gevangenschap, en wel betreffende het vasten, of zij namelijk de plechtige vastendagen, die zij gedurende de zeventig jaren van hun gevangenschap godsdienstig gehouden hadden, zouden blijven houden, vers 1 -3.

II. Het antwoord op deze vraag, dat in dit en het volgend hoofdstuk gegeven wordt, dit antwoord werd niet op eenmaal gegeven, maar telkens wat, en naar het schijnt, op verschillende tijden, want hier zijn vier verschillende toespraken, die alle op dit geval betrekking hebben, en alle met de inleiding: "Het woord des Heeren geschiedde", in dit hoofdstuk, vers 4-8, en Hoofdstuk 8:1, 18. De opeenvolging is zeer opmerkelijk.

In dit hoofdstuk,

1. Verwijt de profeet hun scherp hun verkeerde opvatting van het vasten, vers 4 -7.
2. Hij vermaant hen hun leven te beteren, wat de beste manier van vasten zijn zou en zich te onthouden van de zonden, die de oordelen over hen brachten, ter herinnering waaraan zij deze vasten onderhielden, vers 8-14. En, nadat hij aldus de wond heeft blootgelegd, verbindt hij die in het volgende hoofdstuk, en heelt ze met de goedgunstige verzekering van de grote genade, die God nog voor hen bewaard had, waardoor Hij hun vasten in feesten zou veranderen.

Zacharia 7:1-14

Deze op zichzelf staande prediking, die de profeet hield, en die in dit en het volgende hoofdstuk vermeld wordt, viel ongeveer twee jaar na de vorige, waarin hij hun een verhaal deed van zijn visioenen, zoals blijkt bij vergelijking van de datum van deze, vers 1, in de negende maand van het vierde jaar van Darius, met de datum van die, Hoofdstuk 1:1, in de

achtste maand van het tweede jaar van Darius, niet, dat Zacharia in die tussentijd ledig was, uitdrukkelijk wordt gezegd, dat hij en Haggaï voortgingen met profeteren, totdat de tempel voltooid was in het zesde jaar van Darius, Ezra 6:14, 15, maar gedurende die tijd hield hij geen enkele prediking, die later openbaar gemaakt werd, en opgetekend, zoals deze. God kan geëerd en Zijn werk gedaan worden, en Zijn zaak gediend, door het gesproken, zowel als door het geschreven woord, en door het inprenten en herhalen van wat geleerd is even goed als door iets nieuws te verkondigen.

I. Hier wordt een vraag gesteld aangaande het vasten. Enige lieden waren uitgezonden om aan de priesters en profeten te vragen, of zij moesten voortgaan met deze jaarlijkse vasten waar te nemen, zoals zij tot nu toe gedaan hadden, in ‘t bijzonder die in de vijfde maand. Het is de vraag, of zij gezonden waren door degenen, die te Babel gebleven waren, die, beroofd van de weldaad van de plechtige feesten, welke Gods gebod hun voorschreef, in die behoefte voorzagen door de plechtige vasten, waartoe Gods leidingen hen opriepen, of door degenen, die teruggekeerd waren, maar op het land leefden zoals sommigen geneigd zijn te denken, omdat zij het volk des lands genoemd worden, vers 5. Maar, wat dat betreft, kon het antwoord aan de gezanten van de gevangen doden, even goed aan het ganse volk als aan hen alleen gegeven worden.
1. Wie het waren, die met deze vraag kwamen Sarezer en Regem-Melech, iemand van rang en aanzien, want hij kwam met zijn mannen, en vond het niet beneden zich, en geen vernedering om met deze boodschap uitgezonden te worden, maar een eer voor zijn persoon, om
a. In Gods huis te verschijnen, daar zijn plicht te doen en bevelen te ontvangen. De aanzienlijkste mensen zijn minder dan de minste van de geboden van Jezus Christus.
b. Vertegenwoordiger van Gods volk te zijn, en hun zaken te behartigen. Die rijk zijn, hebben meer tijd dan mannen van zaken, en behoren hun tijd te geven ten diepste van ‘t algemeen, en door goed te doen maken zij zichzelf werkelijk tot mannen van aanzien, de afgezanten van de gemeenten waren de eer van Christus, 2 Korinthe 8:23.

2. Wat de boodschap was, waarmee zij kwamen. Zij werden misschien niet met goud en zilver gezonden, zoals die anderen, hoofdstuk 6:10, 11, of, als dat wel het geval was, dan wordt dat toch niet vermeld, maar met dat dubbele doel, dat ons allen naar het huis van God brengen moet.
a. Om Gods genade af te smeken. Zij waren gezonden, om het aangezicht van de Heere te smeken, en, zoals sommigen denken, om naar het toenmalig gebruik, te offeren, waarbij zij tevens hun gebeden offerden. In de gevangenschap baden de doden met het aangezicht naar de tempel, zoals blijkt uit Daniel 6:10, maar nu die goed op weg was om herbouwd te worden, zonden zij hun vertegenwoordigers om daar te bidden, want zij herinnerden zich, dat God gezegd had, dat Zijn huis een bedehuis genoemd zou worden voor alle volkeren, Jesaja 56: 7. In het gebed moeten wij ons zelf voor de Heere stellen, moeten Zijn oog op ons gevestigd zien en het oog op Hem hebben.
b. Om Gods wil te vragen. Als wij onze smeekbeden opzenden tot God, dan moet dat zijn met bereidwilligheid om bevelen van Hem te ontvangen, want als wij ons oor afkeren om naar Zijn wet niet te horen, dan kunnen wij ook niet verwachten dat onze gebeden voor Hem aannemelijk zullen zijn. Daarom moeten wij begeren in het huis van de Heere te wonen alle dagen van ons leven, Psalm 27: 4, om daar te onderzoeken, met de vraag niet alleen: Heere, wat wilt Gij voor mij doen maar: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?

3. Wie zij raadpleegden. Zij spraken tot de priesters, die in het huis van de Heere waren en tot de profeten, de eersten waren het orakelen in gewone gevallen, de laatste in buitengewone, zij waren gezegend met beide, en zij wilden beproeven of een van beide hun met de wil van God

in dit geval bekend kon maken. Daar God verschillende gaven aan de mensen geschonken heeft, en alle tot ons voordeel, moeten wij er gebruik van maken, naar dat de gelegenheid is. Zij waren niet zozeer aan hun priesters, hun geregelde predikers, gebonden, dat zij de profeten wantrouwden, die door de gaven, hun geschonken, ten volle bekwaam bleken te zijn, om de kerk te dienen, maar toch waren zij niet zo overmatig met de profeten ingenomen, dat zij de priesters verachtten, maar zij spraken tot beide, priesters en profeten, en terwijl zij beide raadpleegden, gaven zij de eer aan de God van Israël, en die een Geest die alles in allen werkt. God kon door beide "urim en profeten spreken", 1 Samuel 28: 6, en daarom wilden zij geen van beide verzuimen. De priesters en profeten waren niet na-ijverig op elkaar, en hadden geen geschillen onder elkaar, dus moet het volk ook geen verschil tussen hen maken, maar God danken, dat zij beide hadden. De profeten maakten weliswaar aanmerking op hetgeen in de priesters verkeerd was, maar tegelijker tijd leerden zij het volk dat de lippen van de priester de wetenschap bewaren, en dat zij uit zijn mond de wet zoeken moesten, want hij is een engel des Heere der heerscharen, Maleáchi 2: 7. Die Gods wil willen kennen, moeten Gods dienaren raadplegen, en in twijfelachtige gevallen raad vragen aan hen wier taak het in ‘t bijzonder is de schriften te onderzoeken.

4. Wat de vraag was, waarop zij antwoord begeerden, vers 3: Moet ik wenen in de vijfde maand, mij afzonderende, gelijk als ik gedaan heb na zoveel jaren? Ziehier,
a. Wat hun gewoonte was geweest, niet alleen gedurende de zeventig jaar van hun gevangenschap, maar tot op deze dag, dat was twintig jaar na de afkondiging van hun vrijheid, zij hielden geregeld plechtige vastendagen tot vernedering en gebed, die zij godsdienstig vierden, al naar dat zij er gelegenheid toe hadden in hun binnenkamer, in hun gezin, of in de godsdienstige vergaderingen, voor zover zij die hadden. In dit geval wordt er maar een vermeld, namelijk die in de vijfde maand, maar uit Hoofdstuk 8:19 blijkt, dat zij vier jaarlijkse vastendagen onderhielden, één in de vierde maand, zeventien Juni, ter herinnering aan het doorbreken van de muur van Jeruzalem, Jeremia 52: 7, één in de vijfde maand, 4 Juli, ter herinnering aan het verbranden van de tempel Jeremia 52:12, 1l, één in de zevende maand, drie September, ter herinnering aan de moord van Gedalja, waardoor hun verstrooiing voltooid werd, en één in de tiende maand, tien December ter herinnering aan het begin van het beleg van Jeruzalem, 2 Koningen 25:1. Nu was het zeer prijzenswaardig van hen, dat zij die vastendagen hielden, zich aldus te vernederen onder die vernederende leidingen, waardoor God hen vermaande om te wenen en te treuren, zich aldus te schikken in hun ellende, zich voor te bereiden op verlossing. Het zou eveneens het middel zijn om hun kinderen bijtijds een recht besef te geven, daarvan, dat de hand van de Heere tegen hen was.

b. Waarover zij nu in twijfel waren, of zij er mee voort zouden gaan of niet. De vraag wordt gedaan als door een enkelpersoon: Moet ik wenen? Maar het was de vraag van veren, en het antwoord aan een zou tevens een antwoord zijn aan de anderen. Of misschien hadden velen het nagelaten, maar wil de vrager zich niet richten naar de gewoonte van anderen, als God wil, dat hij voort zal gaan, dan zal hij voortgaan, onverschillig wat anderen doen. Zijn vasten wordt beschreven als wenen en zich afzonderen. Een godsdienstig vasten moet gevierd worden, niet alleen door onthouding, hier een zich afzonderen van de gewone, geoorloofde genietingen des levens genoemd, maar door een godzalige smart over de zonde, hier weergegeven door wenen. "Moet ik dagen houden om mijn ziel te kwellen, gelijk als ik gedaan heb nu zoveel jaren?" Er wordt gesproken, vers 5, van zeventig jaar, berekend van de laatste gevangenschap af, zoals tevoren, Hoofdstuk 1:12. De vraag geeft bereidwilligheid te kennen om er mee voort te gaan, als God het beveelt, al is het een pijniging voor het vlees.

(1). Er is iets te zeggen voor de instandhouding van deze vastendagen. Vasten en bidden zijn ten allen tijde goede dingen, en doen goed, wij hebben altijd beide, oorzaak en behoefte genoeg om ons voor God te vernederen. De vastendagen over boord te werpen zou een bewijs zijn, dat zij al te zeker waren, en een oorzaak van het nog meer te worden. Zij waren nog steeds in ellende, en zagen nog steeds de blijken van Gods misnoegen, en het is onverstandig van de patiënt zijn kuur af te breken, terwijl de overblijfselen van zijn ziekte zich nog zo geducht doen gevoelen. Maar,
(2). Er is ook iets te zeggen voor het afschaffen van deze vastendagen. God had de manier van Zijn leidingen met hen veranderd en was op de weg van de genade tot hen teruggekeerd, en moesten zij dan niet de manier van hun plichten veranderen? Nu de bruidegom teruggekeerd is, waarom zouden de bruiloftskinderen vasten? Alles is schoon op zijn tijd. En wat betreft de vasten van de vijfde maand, die waaromtrent zij in ‘t bijzonder vragen, die gehouden werd ter herinnering aan het verbranden van de tempel, die kon eerder ter zijde gesteld worden dan een andere, omdat de tempel nu goed op weg was herbouwd te worden. Maar, daar zij deze vasten lang gehouden hadden, wilden zij die niet afschaffen zonder toestemming, en zonder Gods wil in dit geval te vragen en te kennen. Een goede regel van eredienst, die wij weldadig hebben bevonden voor ons zelf en voor anderen, moet niet zonder goede redenen veranderd worden, en daarom niet zonder rijp overleg.

II. Een antwoord op deze vraag. Het heeft er al de schijn van, dat, hoe prijzenswaard de vraag ook scheen, zij die haar deden, het niet oprecht meenden, want zij stelden meer belang in de plechtigheid, dan in de zaak zelve, het scheen wel, dat zij zich op hun vasten verhieven, en er God almachtig een verwijt van maakten, dat Hij niet spoediger in genade tot hen teruggekeerd was want wij hebben het nu zoveel jaren gedaan. Zoals degenen, die Jesaja bedoelt, Jesaja 58:3, waarom vasten wij en Gij ziet het niet? En sommigen menen, dat ongeloof en wantrouwen in Gods beloften op de bodem van hun vraag lag, want als zij er het geloof aan hadden gehecht, waarop zij recht hadden, dan hadden zij er niet over in twijfel behoeven te zijn, dat hun vastendagen afgeschaft moesten worden, nu de reden er voor niet meer bestond. En daarom is het eerste antwoord op hun vraag een zeer scherp verwijt wegens hun huichelarij, niet alleen gericht tot het volk van het land, maar ook tot de priesters, die deze vastendagen hadden ingesteld, en misschien waren sommigen van hen er voor ze in stand te houden, om hun eigen doel er mee te bereiken. Zij allen moesten het weten, dat, als zij dachten, dat zij God tot hun schuldenaar gemaakt hadden door deze vastendagen, zij zich zeer vergisten, want zij waren niet aannemelijk voor Hem, daarvoor had men ze op een betere wijze en met betere bedoelingen moeten waarnemen.

1. Het goede, dat zij deden, werd niet goed gedaan, vers 5: Gij vastte en rouwklaagde. Nalating of verzuim van hun plichten kon hun niet ten laste gelegd worden, al vielen zij bij het hele volk niet in de smaak, uw vastendagen waren steeds voor Mij, Psalm 50: 8, maar de wijze waarop was niet recht geweest. Die naar hun plicht komen vragen, moeten gewillig zijn, om zich hun zonden te laten aanzeggen. En die bereidwillig zijn voor het uiterlijke van een plicht, behoren zich getrouwelijk te onderzoeken, of zij evenveel aandacht schenken aan de inhoud er van.
a. Zij hielden niet het oog op God, als zij vastten: Hebt gij Mij, Mij enigszins gevast Hij doet een beroep op hun geweten, dat zal tegen hen getuigen, dat zij er niet oprecht in geweest waren, hoeveel te meer dan niet God, die meerder is dan het hart en alle dingen weet. Gij weet zeer wel, dat gij Mij in ‘t geheel niet gevast hebt, toen gij vastte, hebt gij Mij gevast? Het geraamte, de vorm van de plicht was er, maar geen leven, geen ziel, geen kracht. Deed gij het Mij, Mij enigszins? De herhaling doet uitkomen, welk een nadruk hierop gelegd wordt, als de hoofdzaak in die en in andere heilige oefeningen, dat zij Gode, ja Gode gedaan worden, met

het oog op Zijn woord als onze leefregel, en Zijn eer als ons doel, zoekende Hem te behagen, en Zijn gunst te verkrijgen, en begerig om Zijn goedkeuring te verwerven door de oprechtheid van onze bedoeling. Zolang die ontbrak, was elke vasten maar scherts. Te vasten, en niet Gode te vasten, was Hem bespotten en tergen, en kon Hem niet welbehaaglijk zijn. Die het vasten tot een dekmantel maken voor de zonde, zoals Jezebel, of daardoor de toejuiching van de mensen zoeken te verkrijgen, zoals de Farizeeërs, of die zich tevreden stellen met uitdrukkingen van nederigheid, terwijl hun hart onvernederd is zoals Achab, vasten zij Gode, Gode enigszins? Zou het zo'n vasten zijn, dat God verkiezen zou? Jesaja 58: 5. Als de plechtigheid van het vasten, hoe vaak herhaald, hoe langdurig en hoe streng ook, niet dient om vrome gevoelens aan te wakkeren, het gebed aan te vuren, en de godzalige smart te doen toenemen, onze gemoedsgesteldheid te veranderen en de richting van ons leven te verbeteren, dan beantwoordt zij niet aan het doel, en God wil niet aannemen, dat zij Hem, Hem enigszins verricht is.

b. Zij hadden evenzeer het oog op zichzelf, terwijl zij vastten, als terwijl zij aten en dronken, vers 6: "Als gij at en als gij dronk op andere dagen. Ja misschien op uw vastendagen, waarvan gij, als gij er reden toe zag, u zelf komt vrijstellen, en de vrijheid nemen om te eten en te drinken, waart gij het niet, die daar at, en gij, die daar dronk? Hebt gij niet altijd gedaan, wat gij wilt? Waarom doet gij dan nu alsof gij de wil van God begeert te kennen? Bij uw godsdienstige feesten en dankzeggingen hebt gij evenmin het oog op God gehad, als bij uw vasten." Of liever, het slaat op hun gemeenschappelijke maaltijden, zij bedoelden evenmin de eer van God met vasten en bidden als met eten en drinken, maar hun eigen ik was steeds het middelpunt, waarin de lijnen van al hun handelingen, natuurlijke, burgerlijke en godsdienstige, samenkwamen. Zij behoefden niet zo bezorgd te zijn over de voortduring van hun vastendagen, als zij ze toch niet beter hielden. Wij missen het doel van ons eten en drinken, als wij voor onszelf eten en drinken terwijl wij behoren te eten en te drinken ter ere Gods, 1 Korinthe 10:31, opdat onze lichamen bekwaam mogen zien om onze zielen in hun dienst te dienen.

2. Het belangrijkste van het goede, dat zij hadden moeten doen, bleef ongedaan, vers 7: "Zou gij niet horen naar de woorden, welke de Heere uitriep door de dienst van de vorige profeten? Ja, dat moest gij doen op uw vastendagen, het was niet genoeg op uw vastendagen te wenen en u af te zonderen, ten teken van smart over de oordelen, die u getroffen hadden, maar gij had de schriften van de profeten moeten onderzoeken, om te zien wat de reden van Gods twist met uw vaders was, en u te laten waarschuwen door hun tegenspoeden om niet in de voetstappen van hun ongerechtigheden te treden. Gij vraagt: zullen wij vasten, als tot nu toe? Neen, maar gij moet doen, wat gij nog niet gedaan hebt, gij moet berouw hebben over uw zonden en uw leven beteren. Dat is waartoe wij u nu vermanen, en dat is hetzelfde waartoe de vorige profeten uw vaders vermaand hebben".
Om hen te meer te treffen met het kwaad, dat de zonde hun gedaan had, opdat zij er toe mochten komen er berouw van te hebben, herinnert hij hen aan de vroeger bloeiende toestand van hun land: Jeruzalem was toen bewoond en gerust, en nu is het verlaten en vervallen. De steden daar rondom die nu in puinhopen liggen, waren toen eveneens bewoond en gerust. Het land was eveneens dicht bevolkt: Het Zuiden en de laagte was bewoond, die in het geheel niet versterkt waren en toch woonden zij er veilig, en vanwege de vruchtbaarheid leefden zij in overvloed. Maar toen riep God door de dienst van de profeten tot hen, als Eén, wie het ernst is, en maakte het hun lastig om hun wegen en handelingen te verbeteren, of anders zou hun voorspoed weldra ten einde zijn. En nu zegt de profeet: "Daar had gij acht op moeten geven, en er uit afleiden. wat van u geëist werd tot het afweren van de oordelen, en wat zij niet

deden, dat wordt van u geëist tot wegneming van de oordelen, en als gij dat niet doet, dan betekent al uw vasten en wenen niets".
De woorden van de latere profeten stemmen overeen met die van de vroegere, en of de mensen in voorspoed of in tegenspoed zijn, zij moeten vermaand worden hun zonden na te laten, en hun plicht te doen, dat moet de inhoud zijn van iedere preek. Wat in vers 7 gezegd werd, dat zij naar de woorden van de vorige profeten horen moesten daarover wordt hier breedvoeriger gesproken tot waarschuwing van die huichelachtige vragers die voortgingen met zondigen, terwijl zij met grote nauwkeurigheid vroegen of zij de vastendagen zouden blijven houden. Deze profeet had hen tevoren herinnerd aan de ongehoorzaamheid hunner vaders aan de roepstem van de profeten, en wat er het gevolg van was, Hoofdstuk 1: 4-6, en nu doet hij het hier opnieuw, want het leed van anderen moet ons tot een waarschuwing zijn. Gods oordelen vanoudsher over Israël om hun zonden werden geschreven tot vermaning van ons, Christenen, 1 Korinthe 10:11, en hetzelfde gebruik, dat wij van dergelijke leidingen behoren te maken in onze eigenen tijd.

I. De profeet herhaalt hier de hoofdinhoud van de preken, die de vroegere profeten tot hun vaders hielden, vers 9, 10, omdat van hen precies hetzelfde geëist werd. "Aldus spreekt de Heere der heerscharen nu tot u, en aldus sprak Hij tot uw vaders, zeggende: Richt een waarachtig gericht. De plichten, die hier van hen geëist worden die de rust van hun vaders zouden verlengd hebben, en hun rust moesten herstellen, zijn niet het houden van vastendagen, en het offeren van offeranden, maar goedertierenheid en barmhartigheden te doen, plichten, waaraan zij gebonden waren door het licht en de wet van de natuur, al waren er geen profeten gezonden om er op aan te dringen, plichten, die een dadelijke strekking hadden tot bevordering van het algemeen welzijn en de algemene vrede, waarbij niet God, maar zij zelf zouden winnen.
1. Overheden moeten onpartijdig recht spreken naar de regels, bij de wet vastgesteld, en naar de eisen van het gevoel, zonder onderscheid des persoons: "Richt een waarachtig gericht, en voer het vonnis uit, als het geveld is".

2. Buren moeten een teder belang in elkander stellen, niet alleen moeten zij elkaar geen onrecht doen, maar zij moeten ook bereid zijn, elkaar alle diensten te bewijzen, die in hun macht staan. Zij moeten goedertierenheid en barmhartigheid doen de één aan de ander, naar dat de gelegenheid zich voordoet. De zwakheden van anderen en hun rampen moeten met geduld behandeld worden. "Hanc veniam petimusque damasque vicissim -Deze vriendelijkheid vragen en bewijzen wij beurtelings."

3. Zij moeten niet hard zijn tegen degenen, die zij in hun macht hebben, en die zij weten dat niet in staat zijn zichzelf te helpen. Zij moeten, noch in de handel, noch voor de rechtbank, de weduwe, de wees, de vreemdeling en de arme verdrukken, vers 10. De zwakken moeten niet in een hoek geduwd worden, omdat zij zwak zijn. Er is geen reden om dankbaar te zijn als het recht niet geweigerd wordt aan hen, die in staat zijn het te eisen, en te verkrijgen, maar wij moeten, niet alleen om de toorn maar ook om des gewetens wille, het hunne niet onthouden aan degenen, die geen macht hebben het ons af te dwingen. Of het betekent, dat hetgeen nauwgezetheid is bij anderen, beroving is tegenover weduwen en wezen, ja, dat hen niet te steunen en te helpen, zoals wij behoren te doen, in werkelijkheid hetzelfde is als hen te verdrukken.

4. Zij moeten niet alleen niemand onrecht doen, maar zij mogen het zelfs niet begeren of er aan denken: "Verdenkt niet in uw hart de éne het kwaad van de andere. Bedenkt het niet, begeert het niet, ja, streelt zelfs uw verbeelding er niet mee". Gods wet legt een bedwang op

het hart en verbiedt het koesteren, het toelaten van een boosaardige, spijtige, slechte gedachte. Deuteronomium 15: 9: "Wacht u, dat in uw hart geen belialswoord zij tegen uw broeder."

II. Hij beschrijft de hardnekkigheid en ongehoorzaamheid van hun vaders, die volhardden in allerlei soort van goddeloosheid en ongerechtigheid, ondanks de verwijten en vermaningen, die hun vaak in Gods naam gedaan werden, verschillende uitdrukkingen van deze strekking worden hier opeengehoopt, vers 11, 12 om de hardnekkigheid van hun vleselijk hart te tekenen, die vijandschap is tegen God, en zich van de wet Gods niet onderwerpt, want zij kan ook niet. Zij waren hardnekkig en weerspannig, en volhardden in hun overtredingen van de wet, louter uit een geest van verzet tegen de wet.
1. Als zij het konden vermijden, kwamen zij niet onder het gehoor van de profeten, maar bleven op een afstand, of als zij niet konden vermijden te horen, wat zij zeiden, dan waren zij toch besloten er geen acht op te slaan: Zij weigerden op te merken, en keken een andere kant uit, alsof het niet tegen hen gezegd werd.

2. Als zij hoorden, wat er tegen hen gezegd werd, en zij eerst schijnbaar er mee instemden, keerden zij zich toch weer af, als het ernst worden zou, en als een os, die aan het juk niet gewend is, togen zij hun schouder terug, en wilden hun hals niet buigen onder het zachte juk en de lichten last van Gods geboden. Zij gaven een terugtrekkende schouder, staat er letterlijk, zij scheen hun schouder er onder te zetten, maar trokken hem dan weer terug, zoals verhaald wordt in Jeremia 34:10, 11. Zij maakten een bedrieglijke buiging, zoals die zoon, die zei: Ik ga heen, en hij ging niet.

3. Zij vulden hun hart met vooroordelen tegen het woord van God en hadden altijd een of ander voorwendsel gereed om zich daarmee te versterken tegen iedere prediking, die zij hoorden. Zij waren als een dove adder, die haar oor toestopt, Psalm 58: 5, en niemand is zo doof, als die niet horen wil, die zijn oren verzwaart, zoals het woord is.

4. Zij waren vastbesloten, dat niets wet hun gezegd werd, om die vermaningen kracht bij te zetten, enige indruk op hen maken zou: Zij maakten hun hart als een diamant, de hardste steen om te bewerken, of als een vuursteen, wie de metselaar geen vuren kan geven, als andere stenen uit de steengroeve. Niets is zo hard, zo onsmeedbaar, zo onbuigzaam als het hart van een verwaten zondaar, en zij wier hart zo hard is, hebben het zichzelf te wijten, zij hebben het zelf zo hard gemaakt en het is rechtvaardig van God, dat Hij hen overgeeft aan een verkeerde zin, aan de hardheid en boetvaardigheid van hun eigen hart. Deze hardnekkige onboetvaardige zondaars verhardden hun hart opzettelijk, opdat zij niet hoorden, wat God tot hen zei door het geschreven woord, door de wet van Mozes, en door de woorden van de profeten, die tot hen predikten, zij hadden Mozes en de profeten, maar zij waren besloten naar geen van beide te horen, en ook zouden zij zich niet hebben laten overreden, als iemand uit de doden tot hen gezonden was. Zij sloegen geen acht op de woorden van de profeet, hoewel het woorden waren, die de Heere der heerscharen zond en tot hen richtte, hoewel Hij ze onmiddellijk door Zijn Geest, door de dienst van de profeten zond, zodat zij, door ze te verachten, God zelf beledigden en de Heilige Geest weerstonden. De reden, waarom de mensen niet goed zijn, is dat zij het niet willen, zij willen niet nadenken, willen zich niet voegen, en daarom, zijt gij een spotter, gij zult het alleen dragen.

III. Hij toont hun de noodlottige gevolgen daarvan voor hun vaders: Daaruit is een grote toorn ontstaan van de Heere der heerscharen. God was ten zeerste tegen hen misnoegd, en rechtvaardig, Hij eiste niets van hen, dan wat op zichzelf redelijk en voor hen een weldaad was, en toch weigerden zij, en nog wel op onbeschaamde wijze. Welke meester zou zulk een

behandeling van zijn eigen knecht verdragen? Zulk een onverzoenlijke vijandschap tegen het Evangelie als deze tegen de wet en de profeten was het, dat toorn tot het einde bracht over het laatste geslacht van de Joodse kerk, 1 Thess. 2:16. Grote zonden tegen de Heere der heerscharen, wiens gezag onbetwistbaar is brengt grote toorn van de Heere der heerscharen, wiens macht onweerstaanbaar is.
En het gevolg was:
1. Daar zij hun oren toegestopt hadden voor Gods woord, stopte God de Zijne toe voor hun gebeden, vers 13. Gelijk als Hij geroepen had tot hen, in hun voorspoed om hun zonden te verlaten, doch zij niet gehoord hebben, maar in hun ongerechtigheid volhard, alzo riepen zij ook tot Hem, ten dage van hun benauwdheid om Zijn oordelen weg te nemen, en wilde Hij niet horen, maar verlengde de tijd van hun rampen. Die God uitdaagde, van uit de hoogte van hun trots, riepen tot Hem, toen de benauwdheid kwam. Heere in benauwdheid hebben zij u gezocht. Maar God heeft het gezegd, en zal er bij blijven: "Die zijn oor afwendt van de wet te horen, diens gebed zelfs zal een gruwel zijn, " Spreuken 28: 9, 1:24, enz. De ongerechtigheid waarnaar men met het hart ziet, belet het welslagen van het gebed, Psalm 66:18.

2. Daar zij zich afkeerden van hun plicht en gehoorzaamheid aan God, en lichtzinnig en onstandvastig van geest waren, zo verstrooide God ze en wierp ze heen als kaf voor een wervelwind: Hij heeft ze weggestormd onder alle heidenen welke zij niet kenden , en van wie zij derhalve niet konden verwachten enige vriendelijkheid te zullen ontvangen, vers 14.

3. Daar zij al de wetten van hun land schonden, nam God al de heerlijkheid ervan weg: Het land werd achter hen verwoest, zodat er niemand doorging, noch weerkeerde. Dat hele land, dat het koninkrijk van de tien stammen was, bleef volkomen onbewoond, na de verstrooiing van de overblijvende Joden en de moord Gedalja, er was geen man, vrouw of kind in, totdat de Joden na het eind van hun zeventigjarige gevangenschap terugkeerden, ja, het scheen wel, dat ook de wegen door het land verlaten waren, niemand ging door of keerde weer, hetgeen een goedgunstige betekenis had, al waren zij er uitgeworpen, toch werd het ledig gehouden voor hun terugkeer, maar voor het ogenblik leek het oordeel er te somberder door want welk een verschrikkelijke wildernis moest een land zijn, dat zoveel jaren onbewoond was geweest! En dat hadden zij zichzelf te wijten, zij waren het, die door hun goddeloosheid het gewenste land tot een verwoesting gesteld hadden. Het waren niet zozeer de Chaldeeën, die het gedaan hadden. Neen, zij zelf hadden het gedaan. De verwoesting van een land is te wijten aan de goddeloosheid van zijn inwoners. Psalm 107:34. Dit was het gevolg van hun opzettelijke ongehoorzaamheid aan de wet van God. En het tegenwoordig geslacht zag hoe woest de zonde dat gewenste land had gemaakt, en wilde zich toch niet laten waarschuwen.

HOOFDSTUK 8

1 Daarna geschiedde het woord des HEEREN der heirscharen tot mij, zeggende:2 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Ik heb geijverd over Sion met een groten ijver; ja, met grote grimmigheid heb Ik over haar geijverd. 3 Alzo zegt de HEERE: Ik ben wedergekeerd tot Sion, en Ik zal in het midden van Jeruzalem wonen; en Jeruzalem zal geheten worden een stad der waarheid, en de berg des HEEREN der heirscharen, een berg der heiligheid. 4 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Er zullen nog oude mannen en oude vrouwen zitten op de straten van Jeruzalem; een ieder zal zijn stok in zijn hand hebben vanwege de veelheid der dagen. 5 En de straten dier stad zullen vervuld worden met knechtjes en meisjes, spelende op haar straten. 6 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Omdat het wonderlijk is in de ogen van het overblijfsel dezes volks in deze dagen, zou het daarom ook in Mijn ogen wonderlijk zijn? spreekt de HEERE der heirscharen. 7 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Ziet, Ik zal Mijn volk verlossen uit het land des opgangs, en uit het land des nedergangs der zon. 8 En Ik zal hen herwaarts brengen, dat zij in het midden van Jeruzalem wonen zullen; en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn, in waarheid en in gerechtigheid. 9 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Laat uw handen sterk zijn, gijlieden, die in deze dagen deze woorden gehoord hebt uit de mond der profeten, die geweest zijn ten dage, als de grond van het huis des HEEREN der heirscharen gelegd is, dat de tempel gebouwd zou worden. 10 Want voor die dagen kwam des mensen loon te niet, en het loon van het vee was geen; en de uitgaande en de inkomende hadden geen vrede vanwege de vijand, want Ik zond alle mensen, een iegelijk tegen zijn naaste. 11 Maar nu zal Ik aan het overblijfsel dezes volks niet wezen, gelijk in de vorige dagen, spreekt de HEERE der heirscharen. 12 Want het zaad zal voorspoedig zijn, de wijnstok zal zijn vrucht geven, en de aarde zal haar inkomen geven, en de hemelen zullen hun dauw geven; en Ik zal het overblijfsel dezes volks dit alles doen erven. 13 En het zal geschieden, gelijk als gij, o huis van Juda! en gij, o huis Israëls! geweest zijt een vloek onder de heidenen, alzo zal Ik ulieden behoeden, en gij zult een zegening wezen; vreest niet, laat uw handen sterk zijn. 14 Want alzo zegt de HEERE der heirscharen: Gelijk als Ik gedacht heb ulieden kwaad te doen, toen Mij uw vaderen grotelijks vertoornden, zegt de HEERE der heirscharen, en het heeft Mij niet berouwd. 15 Alzo denk Ik wederom in deze dagen goed te doen aan Jeruzalem, en aan het huis van Juda; vreest niet! 16 Dit zijn de dingen, die gij doen zult: spreekt de waarheid, een iegelijk met zijn naaste; oordeelt de waarheid en een oordeel des vredes in uw poorten. 17 En denkt niet de een des anderen kwaad in ulieder hart; en hebt een valsen eed niet lief; want al deze zijn dingen, die Ik haat, spreekt de HEERE. 18 Wederom geschiedde het woord des HEEREN der heirscharen tot mij, zeggende:19 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Het vasten der vierde, en het vasten der vijfde, en het vasten der zevende, en het vasten der tiende maand, zal de huize van Juda tot vreugde, en tot blijdschap, en tot vrolijke hoogtijden wezen; hebt dan de waarheid en de vrede lief. 20 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Nog zal het geschieden, dat de volken, en de inwoners van vele steden komen zullen; 21 En de inwoners der een stad zullen gaan tot de inwoners der andere, zeggende: Laat ons vlijtig heengaan, om te smeken het aangezicht des HEEREN, en om de HEERE der heirscharen te zoeken; ik zal ook heengaan. 22 Alzo zullen vele volken, en machtige heidenen komen, om de HEERE der heirscharen te Jeruzalem te zoeken, en om het aangezicht des HEEREN te smeken. 23 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een Joodsen man, zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is.

Het werk van predikanten is het woord van de waarheid recht te verdelen en ieder ‘t zijne te geven. De profeet wordt hier onderricht eveneens te doen in het vervolg op het antwoord, dat hij geeft op de gewetensvraag, die hem gedaan is ten aanzien van de algemene vastendagen. Zijn antwoord in het vorige hoofdstuk is bij wijze van verwijt aan hen, die ongehoorzaam waren en naar de waarheid niet wilden horen. Maar hier wordt hem bevolen een anderen toon aan te slaan, en tot de gewilligen en gehoorzamen te spreken bij wijze van bemoediging. Hier zijn twee woorden van de Heere der heerscharen, en het zijn beide goede en troostrijke woorden. In de eerste van deze beide boodschappen vers 1, belooft God, dat Jeruzalem hersteld, verbeterd en vervuld zal worden, vers 2-8, dat het land rijk zal zijn, en de toestand van het volk voorspoedig, hun goede naam herwonnen worden, en hun staat in alle opzichten het omgekeerde van wat hij vele jaren lang geweest was, vers 9-15, dan vermaant hij hen te

verbeteren wat onder hen verkeerd was, opdat zij bereid mochten zijn voor de gunsten, die voor hen bestemd waren, vers 16, 17.
In de tweede boodschap, vers 18, belooft hij, dat hun vastendagen door de terugkeer van de genade overbodig worden zouden, vers 19, en dat zij daarop talrijk, verrijkt en versterkt worden, door de toetreding van vreemden tot hen, vers 20- 23.

Zacharia 8:1-23
In zijn vorige preken had de profeet zijn hoorders onder beschuldiging van hoogverraad en een diep gevoelde toorn gelaten, hij had hun het droeve gezicht gelaten op de verwoestingen van hun aangename land, die het gevolg waren van de ongehoorzaamheid van hun vaderen, maar omdat hij niet bedoelde hen tot wanhoop maar tot bekering te brengen, stelt hij hun hier de grote dingen voor, die God nog voor hen bewaard had, waardoor hij hen aanmoedigt om te hopen dat hun gewetensvraag binnen kort overbodig worden zal en dat Gods voorzienigheid hen even luide tot vreugde en blijdschap zal roepen, als zij hen ooit tot vasten en geween geroepen had.
Hier wordt beloofd
I. Dat God voor Jeruzalem verschijnen zal en haar zaak tot de Zijne maken en haar twist twisten zal.
1. Hij zal zich wreken op Sions vijanden, vers 2: Ik heb geijverd over Sion, dat wil zeggen "Ik heb haar eer en belangen met grote ijver ter harte genomen. De grote toorn, die tegen haar was, Hoofdstuk 7:12, keert zich nu tegen haar vijanden. Ik ijver nu over haar met grote grimmigheid, en kan evenmin verdragen dat zij in haar beproevingen mishandeld wordt als Ik verdragen kan gehoond te worden door haar tergingen." Dit had Hij tevoren gezegd, Hoofdstuk 1:14, 15, opdat zij zich evenveel zouden beloven van de kracht van Zijn toorn, als die voor hen aangewend werd, als zij ervan ondervonden hadden, toen Hij tegen hen was. De zonden van Sion waren haar ergste vijanden, en hadden haar het meeste kwaad gedaan, en daarom zal God, in Zijn ijver voor haar eer en troost, haar zonden wegnemen, en als andere vijanden haar dan kwaad deden, dan zouden zij zelf de gevolgen ondervinden.

2. Hij zal wonen in Sions paleizen, vers 3: "Ik ben weergekeerd tot Sion, nadat Ik zo lang van verre had gestaan, en Ik zal opnieuw, als vroeger, in het midden van Jeruzalem wonen." Dit verzekert hun de tekenen van Zijn tegenwoordigheid in Zijn inzettingen en de voorbeelden van Zijn gunst in Zijn leidingen.

II. Dat er een wonderbare verbetering in Jeruzalem tot stand zal komen, en dat de godsdienst in volle kracht herrijzen zal en aldaar bloeien. "Jeruzalem, dat valselijk gehandeld heeft, beide met God en mensen zal zo beroemd worden om haar getrouwheid en eerlijkheid, dat zij bekend zal zijn en genoemd worden met de naam van stad van de waarheid en haar inwoners zullen genoemd worden kinderen, die niet liegen zullen. De getrouwe stad is een hoer geworden, Jesaja 1:21, maar zal nu opnieuw een getrouwe stad worden, getrouw aan de God van Israël en aan Zijn dienst alleen". Dit werd vervuld, want, hoewel er na de ballingschap veel verkeerds onder de Joden was, maakten zij zich toch nimmer schuldig aan afgoderij. Jeruzalem zal genoemd worden een berg van de heiligheid, omdat zij de berg van de Heere der heerscharen zal zijn, hen erkennende en door Hem erkend, gezuiverd van afgoden en aan God toegewijd, en niet, zoals het geweest was, een berg des verderfs (Mashith), 2 Koningen 23:13. "De stad Gods moet zijn een stad van de waarheid en de berg van de Heere der heerscharen een heilige berg." Die belijden, dat zij betrekking hebben op God, moeten er zich op toeleggen hun belijdenis te versieren met alle voorbeelden van godzaligheid en eerlijkheid.

III. Dat er in Jeruzalem een grote toename van de bevolking zal zijn, en alle merktekenen van diepe rust. Als het een stad van de waarheid en een berg van de heiligheid geworden is, dan zal het rust hebben en voorspoedig zijn, en alles zal er schitterend en aangenaam uitzien.
1. Met genoegen zal men zien naar het geslacht, dat van het toneel verdwijnt, omdat het rustig weggaat in de gewone orde van de natuur en niet ervan verdreven door oorlog, hongersnood of pestilentie, vers 4: Op de straten van Jeruzalem, die vervuld waren geweest met de lichamen van de verslagenen, of verlaten en vereenzaamd, zullen nu oude mannen en oude vrouwen zitten, die niet door een ontijdige dood afgesneden zijn, hetzij door Gods wraak of hun eigen onmatigheid, maar de draad van hun leven zal tot zijn volle lengte afgesponnen worden, zij zullen niet aan ziekte onderhevig zijn, alleen aan verval van krachten, en zij zullen ten grave dalen, zat van dagen, zoals de korenhoop te van zijn tijd. Zij zullen eenieder zijn stok in de hand hebben, vanwege de veelheid van de dagen, om hem te ondersteunen, zoals Jacob, die aangebeden heeft, leunende op het opperste van zijn staf, Hebreeën 11:21. De ouderdom heeft steun nodig en behoeft zich niet te schamen, dat hij die gebruikt, maar hij moet zich sieren met goddelijke genade, die de kracht van het hart en een betere steun dan een staf in de hand zal zijn. De grijsheid is een sierlijke kroon voor hem, die ze draagt en eveneens voor de plaats, waar zij leeft. het is een sieraad voor een stad als men er veel oude lieden ziet, het is een teken, niet alleen van de gezondheid van het klimaat, maar van de heerschappij van de deugd en de onderdrukking en verbanning van die vele ondeugden, die iemand in het midden van zijn dagen wegrukken, het is een teken, niet alleen, dat het klimaat gematigd is, maar, dat het volk het ook is.

2. Met evenveel genoegen ziet men naar het geslacht, dat in zijn plaats opkomt, vers 5: De straten van de stad zullen vervuld worden met jongens en meisjes, spelende op haar straten. Dit betekent,
a. Dat zij gezegend zullen zijn met vele kinderen, hun gezinnen zullen vermeerderen en zich vermenigvuldigen, en de stad vervullen, wat al vroeg een gevolg van de goddelijke zegen was, Genesis 1:28. Gelukkig de man, gelukkig het volk, welks pijlkoker vol van deze pijlen is! Zij zullen er hebben van beide geslachten, jongens en meisjes, in wie hun gezinnen zich later zullen verenigen, om een nieuw geslacht voort te brengen.
b. Dat hun kinderen gezond en sterk en werkzaam zullen zij n, hun jongens en meisjes zullen niet ziek in bed liggen, of wegkwijnen in een hoek, maar, wat een aangenaam gezicht voor ouders is, zij zullen vrolijk en levenslustig zijn en op straat spelen. Het is de aangename tijd van spelen laat ons hun die niet benijden, het kan hun veel goed doen en geen kwaad. De kwade dagen komen vroeg genoeg, en de jaren, waarvan zij zeggen zullen, dat zij geen lust in dezelve hebben, als zij dat bedenken, zal het zaak zijn niet al hun tijd aan spelen te besteden, maar hun Schepper te gedenken.
c. Dat zij groten overvloed zullen hebben, genoeg voedsel voor alle monden. In tijd van hongersnood zien wij de kinderen op de straten van de stad in onmacht zinken, Klaagliederen 2:11, 12. Als zij op straat spelen is dat een bewijs, dat hun niets ontbreekt.
d. Dat zij niet verschrikt zullen worden door geruchten van oorlogen, maar volmaakte rust genieten. Er zal geen inbreuk van invallers zijn, geen uitval van overlopers, noch gekrijs op de straten, Psalm 144:14, want, als er op de straten gespeeld wordt, is dat een teken, dat er weinig bekommering of vrees is. Er was eens een tijd, dat de vijand hun voetstappen zo nauw bewaakte, dat zij niet op de straten konden gaan, Klaagliederen 4:18, maar nu zullen zij op de straten spelen en geen kwaad vrezen.
e. Dat zij liefde en vrede onder elkander zullen hebben. De jongens en meisjes zullen niet vechten op de straten, zoals soms in steden, die verdeeld zijn in partijen, de kinderen de wederzijdse haat van de ouders indrinken en tot uiting brengen, maar zij zullen onschuldig en lief spelen, niet elkaar verslinden, maar elkaar vermaken.

f. Dat de spelen en vermaken alle onschuldig zullen zijn en niet bestaan uit kwaaddoen, de jongens en meisjes zullen geen andere spelen hebben dan die zij op de straten durven laten zien, geen spelen, waarvoor zij hoeken opzoeken, geen losbandige spelen, want het is de berg van de Heere, de heilige berg maar eerlijke en zedige vermaken, waarvoor zij zich niet behoeven te schamen.
g. Dat de kinderlijke spelen van de jeugd beperkt zullen blijven tot de kinderlijke jeugdige leeftijd. Het is een aangenaam gezicht, jongens en meisjes op de straten te zien spelen, maar het is een slecht teken, als mannen en vrouwen daar spelen, die hun tijd moesten vullen met werken bezigheid. Het is iets voor kinderen, op de markten te zitten, en elkaar vragen te stellen, Mattheüs 11:16, 17, maar het is niet betamelijk, dat mannen, in staat om te werken, de helen dag ledig staan, Mattheüs 20:3.

IV. Dat de verstrooide Israëlieten tezamen gebracht zullen worden uit alle delen, waarheen zij verstrooid waren, vers 7: Ik zal Mijn volk verlossen uit het land van de opgang en uit het land van de ondergang van de zon, Ik zal ze redden, dat ze niet verloren gaan te Babel, of in Egypte, of in enig ander land, waarheen zij verdreven waren. Zij zullen niet vastgehouden worden door de volken, onder wie zij wonen, en ook zullen zij er niet bij ingelijfd worden, maar Ik zal ze verlossen, en ze terugbrengen naar hun eigen land, door de voorspoed van hun land zal Ik ze nodigen terug te komen, en tegelijker tijd geneigd maken om terug te keren, en zij zullen wonen in het midden van Jeruzalem, zij zullen verkiezen daar te wonen omdat het de heilige stad is, hoewel het in vele andere opzichten verkieselijker zou zijn op het land te wonen, en daarom vinden wij, Nehémia 11:2, dat het volk alle mannen zegende, die vrijwillig aanboden te Jeruzalem te wonen.

V. Dat God Zijn verbond met hen wilde vernieuwen, getrouw jegens hen wilde zijn, en hen getrouw maken jegens Hem: Zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn. Dat is het fundament en de bekroning van al deze beloften, en omvat alle gelukzaligheid. Zij zullen Gods wetten gehoorzamen, en God zal al hun belangen verzekeren en bevorderen. Dit contract zal gemaakt, zal opnieuw gemaakt worden, in waarheid en in gerechtigheid. Sommigen menen dat het eerste Gods deel van het verbond betekent, Hij zal in waarheid hun God zijn, Hij zal al Zijn beloften van goedgunstigheid waar maken, en het tweede het deel des mensen van het verbond; zij zullen Zijn volk in gerechtigheid zijn, zij zullen een rechtvaardig volk zijn en overvloed van vruchten van de gerechtigheid voortbrengen, en niet, zoals zij gedaan hebben valselijk en onrechtvaardig met God handelen. Zie Hoséa 2:19, 20. God zal hen nimmer verlaten noch verzaken op de weg van de genade, zoals Hij hun beloofd heeft, en zij zullen Hem nimmer verlaten noch verzaken op de weg van de plicht, zoals zij Hem beloofd hebben. Deze beloften werden vervuld in de bloeiende toestand van de Joodse kerk, gedurende enige eeuwen tussen de gevangenschap en Christus' tijd, zij zouden een verdere en meer volledige vervulling hebben in de kerk van het evangelie, het hemelse Jeruzalem, dat van boven is, vrij is, en ons aller moeder, haar de volledigste vervulling zal in de staat van de toekomst zijn. Al deze kostelijke beloften worden hier bekrachtigd, en de twijfel van Gods volk tot zwijgen gebracht met de vraag, vers 6: "Omdat het wonderlijk is in de ogen van dit volk, zou het daarom ook in Mijn ogen wonderlijk zijn? Omdat het u onwaarschijnlijk toeschijnt, dat Jeruzalem ooit aldus hersteld en weer bevolkt zal worden, is het daarom onmogelijk bij God?" Het overblijfsel van dit volk, en Gods volk in deze wereld is niet meer dan een overblijfsel, zij dachten, daar zij zwak en weinig in getal waren, dat dit alles te goed was om waar te zijn, vooral in deze dagen, deze moeilijke dagen, deze bewolkte en duistere dagen. Overwegende, hoe slecht de tijden zijn, is het zeer onwaarschijnlijk, is het zedelijk onmogelijk, dat zij ooit zo goed zullen worden als de profeet zegt. Hoe kunnen deze dingen zijn? Hoe kunnen dorre beenderen leven? Maar moet het daarom in Gods oog ook zo zijn?

Neen, wij doen beide, God en onszelf grotelijks onrecht, als wij denken, dat, als wij ten einde raad zijn, Hij het ook is, en dat Hij de moeilijkheden niet te boven komen kan, die ons onoverkomelijk schijnen te zijn. "Bij mensen is dit onmogelijk, maar bij God zijn alle dingen mogelijk, zo ver zijn Gods gedachten en Gods wegen boven de onze." Door de profeet geeft God hier nog meer verzekeringen van de genade, die Hij nog bewaard heeft voor Juda en Jeruzalem. Hier is regel op regel tot hun vertroosting, als tevoren tot hun overtuiging. Deze verzen bevatten een krachtige bemoediging met het oog op de moeilijkheden, waarin zij nu verkeerden.

I. Wie het waren, wie deze bemoediging toekwam: hun, die, in gehoorzaamheid aan de oproeping van God, door de dienst van Zijn profeten, zich in goede ernst op de tempelbouw toelegden, vers 9: "Laat uw handen sterk zijn, die druk bezig zijn in Gods werk, gij, die in deze dagen deze woorden gehoord hebt uit de mond van de profeten en ze niet ongehoorzaam zijt, zoals uw vaders waren, in vroegere dagen, aan de woorden van de profeten, die tot hen gezonden werden. Gij moogt de troost van de beloften u toe-eigenen en zult er het profijt van hebben, gij, die gehoorzaamd hebt aan de voorschriften, u gegeven, ten dage als de grond van het huis van de Heere gelegd is, toen u gezegd werd, dat gij, eenmaal begonnen, er mee voort moest gaan, dat de tempel gebouwd zoude worden. God zei u, dat gij er mee voort moest gaan, en enige tijd hebt gij er hard aan gewerkt, in gehoorzaamheid aan het hemels gezicht. Nu zijt gij het, wier handen gesterkt moeten worden, en wier harten moeten worden getroost met deze kostelijke beloften, tot u is het woord van deze vertroosting gezonden." Zij en zij alleen, die in Gods dienst zijn, mogen verwachten door Hem aangemoedigd te zullen worden, die hun hand aan de ploeg van de plicht slaan, hun handen zullen gesterkt worden door beloften van genade, en die de zonden van hun vaders vermijden, snijden niet alleen de erfenis van de vloek af, maar voor hen wordt die in een zegen verkeerd.

II. Onder welke teleurstellingen zij tot nu toe gezucht hadden, vers 10. Ze werden vermeld als een tegenhanger van de zegeningen, die God op ‘t punt was aan hen te schenken, om ze te vreemder te doen uitkomen, ter eer van God, en te liefelijker, tot hun vertroosting. De waarheid is, dat de tijd lang zeer slecht was geweest en hun rampen en moeilijkheden waren vele en grote.
1. De handel lag stil, er was niets te doen en daarom niets te krijgen. Voor die dagen van verbetering ging het loon van de mensen te niet, en het loon van het vee was nihII. De vruchten van de aarde, die zo lang braak gelegen had en dus te vruchtbaarder had moeten zijn, waren weinige en schraal, zodat de landbouwer geen reden had om maaiers te huren om het koren te maaien, noch vee om het naar huis te brengen, want hij had niets. De kooplieden hadden geen goederen voor invoer of uitvoer, zodat zij geen mensen of vee behoefden te huren, daarom hadden de armen, die van hun arbeid leefden, geen middel om brood te verdienen voor zichzelf en hun gezin.

2. Het reizen was gevaarlijk, zodat alle handel te land en ter zee afgesneden was, ja, men durfde zelfs zijn vrienden niet te bezoeken want de uitgaanden en inkomenden hadden geen vrede vanwege de vijand. De Samaritanen en Ammonieten, en hun andere boze buren deden invallen met kleine benden, en maakten zich meester van alles waarop zij de hand konden leggen, de wegen waren verpest door rovers, en stad en land door inbrekers, zodat personen noch eigendommen veilig waren, in huis noch daarbuiten.

3. Er was niets wat op vriendschap of goede buurschap geleek onder hen te vinden: "Ik zond alle mensen een ieder tegen zijn naaste." Daarin was zeer veel zondigs, want die twisten en vechterijen kwamen voort uit de boze lusten van de mensen, en daarvan was God niet de

oorzaak, maar er was ook veel ellende in, en daarin was God een rechtvaardig wreker van hun ongehoorzaamheid aan Hem, omdat zij een boze gezindheid tegen Hem hadden, en een geest van verzet tegen Zijn wetten, zond God een boze geest onder hen, om hen lastig te maken voor elkaar. Die de liefde Gods verwerpen, verbeuren de troost van de broederlijke liefde.

III. Welke bemoediging zij nu zullen hebben om voort te gaan met het goede werk, waaraan zij bezig zijn, en om te hopen, dat het hun goed zal gaan: "Zus en zo zijt gij gekweld en beproefd, maar nu zal God Zijn weg met u veranderen, vers 11. Nu gij tot uw plicht terugkeert, zal God u troosten, naar de tijd, dat Ik, U beproefd heeft, van eb zal het vloed worden."
1. God zal niet voortgaan met hen te twisten: Ik zal niet aan hen wezen gelijk in de vorige dagen. Het is al of niet wel, al naar dat God al of niet met ons is, want ieder schepsel is tegenover ons, zoals Hij het maakt. En als wij niet wandelen in strijd met Gods wil zoals in vroeger dagen, dan zal Hij niet met ons twisten zoals in vroeger dagen, want alleen bij de verkeerde bewijst Hij zich een worstelaar.

2. Zij zullen overvloed hebben van alle goede dingen, vers 12: Het gezaaide zaad zal voorspoedig zijn, en een grote oogst opleveren. De wijnstok zal zijn vrucht geven, die het hart vrolijk maakt, en de aarde haar opbrengst, die het hart sterk maakt, zij zullen alles hebben wat zij begeren kunnen, niet alleen wat zij nodig hebben, maar ook voor sieraad en genot. De hemelen zullen hun dauw geven, zonder welke de aarde geen oogst opleveren kan, wat een voortdurende herinnering voor ons is aan de weldaden van de God des hemels aan de mensen, en van hun afhankelijkheid van Hem. Een wegvagende regen geeft geen brood, Spreuken 28:3, maar hier bevochtigt een zachte dauw de aarde, opdat zij voortbrenge zaad voor de zaaier en brood de eter. En aldus zal God het overblijfsel van dit volk dit alles doen erven. Zij zijn slechts een overblijfsel, een overschot, zeer weinigen, nauwelijks de moeite van ‘t opzoeken waard, zou men zeggen, maar nu zij in Gods dienst aan ‘t werk zijn, zal Hij er voor zorgen, dat hun niets ontbreekt, wat goed voor hen is. Dit bevestigt wat een andere profeet kort tevoren gezegd had, Hagg. 2:16, 19 , Van deze dag af zal Ik u zegenen. Gods volk, dat Hem getrouwelijk dient, heeft grote goederen: "Alles is het uwe, want gij zijt van Christus".

3. Zij zullen hun goede naam onder hun naburen herkrijgen, vers 13: Gij zijt een vloek onder de heidenen geweest. Iedereen maakte hun verwijten en veroordeelde hen, sprak kwaad van hen en wenste hun kwaad, ter wille van de grote ongenade, waaronder zij gebukt gingen, sommigen menen, dat hun naam gebruikt werd als een vervloeking, zodat als iemand zijn vijand wilde beladen met de zwaarste vloek, hij tot hem zei: "God make u een Jood gelijk!" Maar nu zal Ik u behoeden en gij zult een zegening wezen. Uw herstel zal u evenzeer tot een eer gerekend worden, als uw verwoesting en verstrooiing tot een schande, gij zult evenzeer toegejuicht en bewonderd worden, als gij ooit veracht en vertreden zijt, gij zult evenzeer gevleid en bewierookt worden, als gij ooit veronachtzaamd en verlaten zijt geweest." De meeste mensen behandelen hun naaste vriendelijk en verachtelijk, al naar gelang de Voorzienigheid hem goedgunstig is of niet, maar die God klaarblijkelijk zegent als de Zijnen, wie Hij Zijn gunst bewijst en die Hij eert, behoren wij ook te eren en vriendelijk te behandelen. De gezegenden van de Heere zijn de gezegenden van het land en moeten als zodanig door ons behandeld worden. Dit wordt hier beloofd aan het huis, beide van Juda en Israël, want velen van de tien stammen keerden met de twee stammen uit de gevangenschap terug, en deelden met hen in die zegeningen, en behalve degenen, die het eerst kwamen, is het waarschijnlijk, dat velen, zeer velen, later tot hen toestroomden, toen zij zagen, dat hun zaken deze keer namen.

4. God zelf zal besluiten, hun wel te doen vers 14, 15. Al hun vertroostingen vinden haar oorsprong in de liefderijke gedachten, die God voor hen had, Jeremia 29:11. Vergelijk deze beloften met de vroegere bedreigingen.
a. Toen zij Hem tot toorn verwekten door hun zonden, zei Hij, dat Hij hen kastijden zou, en dat deed Hij ook, het was Zijn verklaarde bedoeling, verwoestende oordelen over hen te brengen, en, omdat zij zich niet bekeerden van hun weerspannigheid tegen Hem, had Hij ook geen berouw van Zijn bedreigingen tegen hen, maar liet het vonnis van de wet zijn loop nemen. Gods kastijding is nooit een plotseling en haastig besluit, maar altijd het gevolg van Zijn gedachten, en er is raad in dat deel van de wil van God. Als de zondaar zich niet bekeert, verandert God ook niet.
b. Nu zij Hem welbehaaglijk waren met hun dienst, zei Hij, dat Hij hun goeddoen zou, en zal Hij Zijn beloften niet even trouw zijn als Zijn bedreigingen? Zonder twijfel zal Hij dat: "Alzo denk Ik wederom in deze dagen goed te doen aan Jeruzalem als gij begint te horen naar de stem van God die tot u spreekt door Zijn profeten, en deze gedachten zullen ook volvoerd worden".

IV. Het gebruik, dat zij van deze bemoediging zullen maken,
1. Zij moeten de troost aannemen, die deze beloften hun geven: Vreest niet, vers 15, Laat uw handen sterk zijn, vers 9, en beide tezamen, vers 13: Vreest niet, laat uw handen sterk zijn.
a. De moeilijkheden, die zij in hun werk ontmoetten, moesten hen er niet van af doen zien, noch hen in hun ijver doen vertragen, want de uitkomst zou goed en hun beloning groot zijn. Laat dit hen daarom bezielen om met krachten blijmoedigheid voort te gaan.
b. De gevaren waaraan zij vanwege hun vijanden waren blootgesteld, moesten hen niet verschrikken, zij, tegenover wie God zich verbonden heeft om hun goed te doen, behoeven niet te vrezen, wat de mensen tegen hen vermogen.

2. Laat hen doen wat de beloften van hen eisen, vers 16, 17. Dezelfde plichten, die de vroegere profeten hun vaders op het hart bonden, op grond van de toorn, waarmee zij bedreigd werden, Hoofdstuk 7: 9, 10, bindt deze profeet hun op het hart, op grond van de beloofde genade. Laat het aan God over u te doen, wat Hij beloofd heeft, op Zijn eigen tijd en wijze, maar op voorwaarde, dat gij van uw plicht gewetenswerk maakt. Dit zijn de dingen die gij doen zult, dit is uw deel van het verbond, dit zijn de artikelen, die gij volbrengen, vervullen en houden moet, opdat gij uw eigen deur niet grendelt, en de stroom van Gods gunsten doet ophouden.
a. Gij moet nimmer een leugen zeggen, maar altijd spreken, zoals gij denkt en zoals de zaak is, naar uw beste weten: "Spreekt de waarheid een ieder met zijn naaste, beide in zaken en in gewone gesprekken, vreest ieder woord, dat op een leugen lijkt". Dit voorschrift haalt de apostel aan, Eféze 4:25, en geeft er deze reden voor op: Wij zijn elkanders leden.
b. Aan wie de openbare rechtsbedeling is toevertrouwd, moeten toezien, niet alleen, dat er niemand door verongelijkt wordt, maar ook, dat zij, die verongelijkt zijn, recht krijgen. "Oordeelt de waarheid en een oordeel van vrede in uw poorten." De rechters, die in de poort zitten, moeten in al hun rechterlijke handelingen het oog hebben, beide op waarheid en vrede, zij moeten zorgen recht te doen, de geschillen bijleggen, en nodeloze rechtsgedingen voorkomen. Het moet een oordeel naar waarheid zijn met de vrede als doei, en een vrienden maken van hen, die in twist waren, en een oordeel van vrede, zover met de waarheid bestaanbaar is, en verder niet.
c. Niemand moet om enige reden haatdragend zijn tegen zijn naaste, dit is hetzelfde als wat wij hadden in Hoofdstuk 7:10. Wij moeten niet alleen onze handen afhouden van kwaad te doen, maar zij moeten waken over ons hart, dat het geen kwaad smeedt tegen onze naaste, Spreuk. 3:29. Onrecht en boosheid moeten in de gedachte, in de kiem gesmoord worden.

d. Grote eerbied moet men hebben voor een eed, en men moet er gewetenswerk van maken: Doe nooit een valse eed ja, hebt een valse eed niet lief, dat wij zeggen haat die, vrees hem, houdt er u ver van. Wees niet haastig om anderen eden op te leggen, opdat zij niet vals zweren, verlangt niet, dat iemand een valse eed doet te uw behoeve, en een meineed om u een vriendelijkheid te bewijzen. Een zeer goede reden wordt er aan toegevoegd, tegen al die boze en goddeloze praktijken: Want alle deze zijn dingen, die Ik haat, en daarom moet gij ze ook haten, als gij God tot uw vriend wilt hebben. De dingen, die hier verboden worden, zijn alle te vinden onder de zeven dingen, die de Heere een gruwel zijn, Spreuk. 6:16-19. Wij moeten de zonde nalaten, niet alleen omdat zij God vertoornt, en daarom gevaarlijk voor ons is, maar omdat Hij ze haat, en ze ons daarom niet betaamt en het ondankbaar van ons is ze te doen.

Deze verzen bevatten twee kostelijke beloften, tot verdere bemoediging van die vrome Joden, die met hart en ziel bij de tempelbouw waren.
I. Dat er een gelukkig eind zou komen aan hun vastendagen, en dat de reden daarvoor zou ophouden te bestaan, maar dat zij veranderd zouden worden in dagen van dankzegging vers 19. Dit is een rechtstreeks antwoord op de vraag aangaande het vasten, Hoofdstuk 7:3. Die huichelachtig vastten, hen gold het vonnis in het vorige hoofdstuk, maar die zich in oprechtheid voor God vernederden, en Zijn aangezicht zochten, hun wordt hier de troostrijke verzekering gegeven van een belangrijk aandeel in de gelukkige tijden, die op komst waren. De vier jaarlijkse vastendagen, die godsdienstig gehouden waren, zouden de huize van Juda tot vreugde en tot blijdschap, en tot vrolijke hoogtijden wezen. Na benauwde tijden zullen er blijde tijden voor de kerk komen, als het geween overnacht, en het gejuich de volgende morgen niet komt, dan zal toch de morgen komen, die het tenslotte aanbrengen zal. En, als God tot ons komt op de weg van de genade, moeten wij Hem met blijdschap en dankbaarheid tegemoet komen, als God oordelen in gunsten verandert, moeten wij het vasten in feesten veranderen, en aldus de Heere achterna wandelen. "En die met Sion, met tranen zaaien, zullen met haar met gejuich maaien, die zich aan de dwang van haar plechtige vastendagen onderwerpen, zolang zij er zijn zullen in de triomf van haar blijde feesten delen, als zij komen", Jesaja 66:10. De slotsom van deze belofte is: "Hebt dan de waarheid en de vrede lief", wees getrouw en eerlijk in al uw handelingen en laat het u een genot zijn om dat te zijn, al snijdt gij u zelf de gelegenheid af voor die winsten, die gij anderen op oneerlijke wijze ziet maken, en zoveel in u is, leeft in vrede met alle mensen, en weest in uw element, als gij werkzaam zijt in liefdadigheid. Laat de waarheden Gods in uw hoofden heersen, en laat de vrede Gods in uw harten wonen.

II. Dat de kerk een grote aanwinst zou krijgen door de bekering van vele vreemdelingen, vers 20-23. Dit werd ten dele vervuld, toen, in een latere periode van de Joodse kerk, er overvloed van proselieten van alle landen rondom was, en van sommige, die ver weg lagen, die jaarlijks opgingen om te Jeruzalem te aanbidden, wat zeer veel bijdroeg tot de grootheid en rijkdom van die stad, en er een groot aandeel aan had, dat zij zo aanzienlijk werd als het geval was voor de tijd van onze Zaligmaker, hoewel het nu nog maar pas uit zijn puinhopen te voorschijn kwam. Maar het zou veel vollediger vervuld worden in de bekering van de heidenen tot het geloof van Christus en de samenvoeging van hen met de gelovige Joden tot een groot lichaam, onder Christus als het hoofd, "een verborgenheid, die geopenbaard is door de profetische Schriften, " Romeinen 16:25, 26 onder andere door deze, zodat het vreemd is dat, toen dit vervuld werd, het zulk een grote verrassing en struikelblok was voor de Joden.
1. Wie het zijn, die aan de kerk zullen toegevoegd worden: de volken, en de inwoners van vele steden, vers 20; niet slechts een weinig onwetend volk van het land, die men gemakkelijk bedriegen kan, of enige leeglopers, die niets anders te doen hebben, maar verstandige weetgierige burgers, mannen van zaken, met de wereld bekend, zullen het Evangelie van

Christus omhelzen, ja, vele volken, en machtige heidenen, vers 22, Uit allerlei tongen, vers 23. Hieruit blijkt, dat zij in de kerk gebracht worden, niet door menselijke overreding, want zij zijn van verschillende tongen, niet door stoffelijk geweld, want het zijn sterke volken, in staat tegenstand te bieden, als zij aangevallen werden, maar louter door de krachtdadige werking van goddelijke waarheid en genade. God heeft een overblijfsel in alle landen, en in de algemene vergadering van de kerk van de eerstgeborenen, zullen er gevonden worden uit alle natie en geslachten, Openbaring 7: 9.

2. Hoe hun toetreding tot de kerk beschreven wordt: Zij zullen komen om het aangezicht van de Heere te smeken en de Heere der heerscharen te zoeken, vers 21, en, om te laten zien, dat dit de hoofdzaak is, waarin hun bekering bestaat, wordt het herhaald, vers 22: Zij zullen komen om de Heere der heerscharen te Jeruzalem te zoeken, vers 22, en om het aangezicht van de Heere te smeken. Er wordt geen melding gemaakt van het offeren van offeranden, niet alleen omdat zij niet verwacht werden van de proselieten van de poort, maar, omdat, als de heidenen ingebracht zouden worden, de offers teniet gedaan zouden worden. Zie, wie er beschouwd worden als tot God bekeerd, en als leden van de kerk.
a. Het zijn zij, die de Heere der heerscharen zoeken, die naar God, hun Maker vragen, Zijn gunst begeren en afsmeken, en in waarheid begerig zijn Zijn wil te kennen, en oprecht aan Zijn eer en heerlijkheid toegewijd. Dat is het geslacht van degenen, die naar Hem vragen.
b. Het zijn zij, die het aangezicht van de Heere smeken, -die er gewetenswerk van maken, en de plicht van het gebed tot hun bezigheid maken, -die er niet buiten kunnen leven die er voor de hele wereld niet buiten willen leven, -die door het gebed God hulde brengen, hun afhankelijkheid van Hem erkennen, hun gemeenschap met Hem onderhouden, en Zijn genade en barmhartigheid inroepen.
c. Het zijn zij, die hierop het oog hebben, op de goddelijke openbaring en instellingen, hetgeen betekend wordt, doordat zij dit te Jeruzalem doen, de plaats, die God gekozen had, waar Zijn woord was, waar Zijn tempel was, die een voorbeeld van Christus en Zijn bemiddeling was, op Wien alle getrouwe aanbidders het oog des geloofs gericht hebben.

3. Hoe eenstemmig zij zullen zijn in hun toetreding tot de kerk, en hoe ijverig zij elkander er toe zullen opwekken. vers 21. De inwoners van de éne stad zullen gaan tot de inwoners van de andere, evenals vroeger, toen zij van alle delen van het land naar de jaarlijkse feesten opgingen, om te aanbidden, en zij zullen zeggen: "Laat ons vlijtig heengaan om te smeken het aangezicht van de Heere, Ik zal ook heengaan". Dit betekent,
a. Dat zij die tot kennis van Christus gebracht worden, alles behoren te doen, wat zij kunnen, om anderen ook tot die kennis te brengen, aldus bracht Andreas Petrus tot Christus en Philippus Nathanaël. De ware genade haat het monopolie.
b. Dat zij, die hun behoefte aan Christus waarlijk gevoelen en aan de gunst van God door Hem, zichzelf en anderen zullen opwekken om zonder uitstel haastig tot Hem te gaan: "Laat ons vlijtig heengaan om te smeken, het is voor ons leven en het leven van onze zielen, dat wij moeten smeken, en daarom is het zaak geen tijd te verliezen, in zaken van zoveel gewicht is uitstel gevaarlijk."
c. Dat onze gemeenschap met God ten zeerste geholpen en bevorderd wordt door de gemeenschap van de heiligen. "Het is aangenaam in gezelschap ten huize Gods te wandelen, " Psalm 55:15, onder de schare, Psalm 42: 5, en het is goed voor hen, die dat doen om elkander op te wekken vlijtig te gaan en geen tijd te verliezen, wij behoren blijde te zijn, als tot ons gezegd wordt: Laat ons heengaan. Zoals ijzer door ijzer gescherpt wordt, zo kunnen goede mensen elkander steunen en elkanders geest opwekken tot hetgeen goed is.
d. Dat die anderen opwekken om te doen wat goed is, moeten zorgen, dat zij niet afkerig worden, of moe worden of zich terugtrekken, hij, die zegt "Laat ons heengaan, zegt er bij: Ik

zal ook heengaan". Wij moeten toezien, dat wij zelf doen, waar wij anderen toe aanzetten, anders zullen wij uit onze mond geoordeeld worden. Niet: "Ga gij, dan blijf ik thuis", maar: "Ga gij, en ik zal met u gaan." "Een zeldzaam voorbeeld van christelijke ijver" zegt Pemble, "geeft wie niemand achter zich laat en niemand voor laat gaan".

4. Op welke grond zij zich bij de kerk zullen voegen, niet om van de wille van de kerk, maar om de wille van Hem, die er woont, vers 23: tien mannen van verschillende volken en talen zullen de slip grijpen van een Joodse man, hem smekende hen niet aan hun lot over te laten, maar hen met zich mee te nemen. Dit betekent de grote eer, die het deel zal zijn van iedere Jood, als een van het uitverkoren volk van God, en daarom de kennismaking waard, zij kunnen hem niet allen bij de hand nemen, en met hun armen omvatten, maar zij zijn begerig de slip van zijn kleed te grijpen of de zoom van zijn kleding aan te raken zeggende: "Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord dat God met u is." Het Evangelie werd het eerst aan de Joden gepredikt, want van dat volk waren de apostelen en door hen werd het aan de heidenen gebracht. Paulus was een Jood, wiens slip velen aangrepen, als zij hem verwelkomden als een engel Gods, en hem smeekten hen mee te nemen tot Christus, zo ook grepen de Grieken de slip van Philippus, zeggende: "Heer, wij wilden Jezus wel zien, " Johannes 12:21. Het is het voorrecht van de heiligen, dat God bij hen is, onder hen is - zijn kennis, zijn vrees, en zijn dienst, zij hebben Zijn gunst en genadige tegenwoordigheid, en dat is een uitnodiging voor ons tot gemeenschap met hen. Het is goed bij hen te zijn, bij wie God is, en die zich tot de Heere voegen, moeten zich bij de discipelen voegen, als wij God als onze God aannemen, moeten wij Zijn volk als ons volk aannemen, ons lot met het hunne verbinden, en bereid zijn om hun lot te delen.

HOOFDSTUK 9

1 De last van het woord des HEEREN over het land Chadrach en Damaskus, deszelfs rust; want de HEERE heeft een oog over de mens, gelijk over al de stammen Israëls. 2 En ook zal Hij Hamath met dezelve bepalen; Tyrus en Sidon, hoewel zij zeer wijs is; 3 En Tyrus zich sterkten gebouwd heeft, en zilver verzameld heeft als stof, en fijn goud als slijk der straten; 4 Ziet, de HEERE zal haar uit het bezit stoten, en Hij zal haar vesting in de zee verslaan; en zij zal met vuur verteerd worden. 5 Askelon zal het zien, en zal vrezen; desgelijks Gaza, en zal grote smart hebben, mitsgaders Ekron, dewijl hetgeen, waar zij op zagen, hen heeft te schande gemaakt; en de koning van Gaza zal vergaan, en Askelon zal niet bewoond worden. 6 En de bastaard zal te Asdod wonen, en Ik zal de hoogmoed der Filistijnen uitroeien. 7 En Ik zal zijn bloed uit zijn mond wegdoen, en zijn verfoeiselen van tussen zijn tanden; alzo zal hij ook onzen God overblijven; ja, hij zal zijn als een vorst in Juda, en Ekron als de Jebusiet. 8 En Ik zal Mij rondom Mijn huis legeren, vanwege het heirleger, vanwege de doorgaande, en vanwege de wederkerende, opdat de drijver niet meer door hen doorga; want nu heb Ik het met Mijn ogen aangezien. 9 Verheug u zeer, gij dochter Sions! juich, gij dochter Jeruzalems! Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezelinnen. 10 En Ik zal de wagens uit Efraïm uitroeien, en de paarden uit Jeruzalem; ook zal de strijdboog uitgeroeid worden, en Hij zal de heidenen vrede spreken; en Zijn heerschappij zal zijn van zee tot aan zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde. 11 U ook aangaande, o Sion! door het bloed uws verbonds, heb Ik uw gebondenen uit de kuil, daar geen water in is, uitgelaten. 12 Keert gijlieden weder tot de sterkte, gij gebondenen, die daar hoopt! ook heden verkondig Ik, dat Ik u dubbel zal wedergeven; 13 Als Ik Mij Juda zal gespannen, en Ik Efraïm de boog zal gevuld hebben; en Ik uw kinderen, o Sion! zal verwekt hebben tegen uw kinderen, o Griekenland! en u gesteld zal hebben als het zwaard van een held. 14 En de HEERE zal over henlieden verschijnen, en Zijn pijlen zullen uitvaren als een bliksem; en de Heere HEERE zal met de bazuin blazen, en Hij zal voorttreden met stormen uit het zuiden. 15 De HEERE der heirscharen zal hen beschutten, en zij zullen eten, nadat zij de slingerstenen zullen ten ondergebracht hebben; zij zullen ook drinken, en een gedruis maken als de wijn; en zij zullen vervuld worden, gelijk het bekken, gelijk de hoeken des altaars. 16 En de HEERE, hun God, zal ze te dien dage behouden, als zijnde de kudde Zijns volks; want gekroonde stenen zullen in Zijn land, als een banier, opgericht worden. 17 Want hoe groot zal zijn goed wezen en hoe groot zal zijn schoonheid wezen! Het koren zal de jongelingen, en de most zal de jonkvrouwen sprekende maken.

Met dit hoofdstuk begint een andere prediking, die voortgezet wordt tot aan het einde van Hoofdstuk 11.
Zij heeft tot opschrift: "De last van het woord van de Heere", want ieder woord van God is gewichtig voor hen, die er acht op geven, en zal een zware last zijn voor degenen, die het niet doen. Hier is,

I. Een profetie tegen de onrechtvaardige naburen van de Joden- Syriërs, Tyriërs, Filistijnen, en anderen, vers 1-6, met een aanduiding van genade voor sommigen van hen, als zij zich bekeren, vers 7, en een belofte van goedgunstigheid voor Gods volk, tot hun bescherming, vers 8.
II. Een belofte van de Koning van de gerechtigheid, de Messias, en Zijn komst, met een beschrijving van Hem, vers 9 en van Zijn koninkrijk, de aard en de uitgebreidheid ervan, vers 10.
III. Een uiteenzetting van de verplichtingen aan Christus, die de Joden hadden wegens hun verlossing uit de gevangenschap te Babel, vers 11, 12. IV Een profetie van de overwinningen en de voorspoed, die God aan de Joden schenken zou tegen hun vijanden, als een voorbeeld van onze grote verlossing door Christus, vers 13-15.
V. Een belofte van grote overvloed, en vreugde en eer, die God voor Zijn volk bewaard had, vers 16, 17, die tot hun bemoediging geschreven werd.

Zacharia 9:1-17
Na de kostelijke beloften van goedertierenheid jegens Gods volk, komen hun vervolgers, die hen haatten, aan de beurt, in ‘t bijzonder, die aan hun grenzen woonden.

I. De Syriërs waren slechte buren voor Israël geweest, en God had een twist met hen. Het woord van de Heere zal een last over het land Hadrach zijn, dat is Syrië, maar waarom het zo genoemd wordt, blijkt niet. Dat dit koninkrijk bedoeld wordt, is duidelijk, omdat Damaskus, de hoofdstad van dat koninkrijk, deszelfs rust genoemd wordt, dat wil zeggen: de oordelen, waarmee hier gedreigd wordt, zullen op die stad neerkomen en rusten. Ongelukkig zijn zij, op wie de last van het woord van de Heere rust, op wie de toorn Gods blijft, Johannes 3:36, want het is een last, die men niet van zich afzetten, en waaronder men ook niet staande blijven kan. Er zijn er, op wie God Zijn grimmigheid zal doen rusten. Wie Gods toorn als zijn doel kiest, zal hij zeker treffen, degenen, op wie hij rust, zullen er zeker onder bezwijken. En de reden, waarom deze last op Damaskus rust, is dat de ogen des mensen, gelijk van alle de stammen Israëls of liever, vooral van alle de stammen Israëls tot de Heere zijn, omdat het volk van God in geloof en gebed tot Hem opziet, om hulp en uitkomst en op Hem vertrouwt om het voor hen op te nemen tegen hun vijanden. Het is een teken, dat God op het punt is op buitengewone wijze voor Zijn volk op te treden, als Hij hun geloofsverwachtingen en hun vertrouwen op Hem opwekt en wanneer Hij hen door Zijn genade van de afgoden tot zich bekeert, Jesaja 17: 7, 8, "Te dien dage zal de mens zien naar die, die hem gemaakt heeft." Het kan aldus gelezen worden: "want de Heere heeft een oog over de mens en over alle de stammen Israëls, Hij is Koning van de volken, zowel als Koning van de heiligen, Hij regeert de wereld, zowel als de kerk, en zal dus de zonden van anderen evenzeer straffen als die van Zijn eigen volk". God is Rechter over allen en daarom moeten allen rekenschap geven van zichzelf aan Hem. Toen Paulus te Damaskus bekeerd werd, en daar predikte en handelde met de Joden, toen kon men zeggen, dat het woord van de Heere daar rustte, en toen begonnen de ogen van de mensen, van anderen dan van de stammen Israëls, tot de Heere te zijn. zie Handelingen 9:22. Hamath, een land, dat ten noorden van Damaskus lag, en waarvan wij dikwijls lezen, zal er aan grenzen, het ligt bij Syrië en zal delen in de last van het woord van de Heere, die op Damaskus rust. De Joden hebben een spreekwoord: Wee de goddeloze en wee zijn nabuur, die gevaar loopt in zijn zonden en plagen te delen. Wee het land van Hadrach, en wee Hamath, dat er aan grenst.

II. Vervolgens komen Tyrus en Sidon hier aan de beurt om ter verantwoording te worden geroepen, evenals in andere profetieën, vers 2-4.
1. Tyrus bloeit, en denkt, dat zij zeer veilig is, en is bereid, niet alleen om Gods oordelen van zich af te schuiven, maar ook om ze te trotseren, want,
a. Zij is zeer wijs. Het wordt ironisch gezegd, zij denkt, dat zij zeer wijs is, en de wijsheid van God overtreft. Erkend is, dat haar koning een groot vorst en dat haar staatslieden eveneens bekwaam zijn, Ezechiël 28:3. Maar met al haar vernuft en wijsheid zal zij niet kunnen ontkomen aan Gods oordelen, als zij met een opdracht komen, er is geen wijsheid en geen raad tegen de Heere, ja het is Zijn eer de wijzen in hun eigen wijsheid te vangen.
b. Zij is zeer sterk en wel verdedigd door natuur en kracht: Tyrus heeft zich sterkten gebouwd, die naar haar mening nooit doorgebroken of beklommen konden worden.
c. Zij is zeer rijk, en geld is macht, het is de zenuw van de oorlog, Prediker 7:12. Door haar uitgebreide handel heeft zij zilver verzameld als stof en fijn goud als slijk van de straten, dat wil zeggen: zij heeft er overvloed van, hopen zilver zijn er even gewoon als hopen zand, Job 27:16. Salomo maakte het zilver te Jeruzalem te zijn als stenen, maar Tyrus ging nog verder, en maakte fijn goud te zijn als slijk van de straten. Het zou goed zijn, als wij allen leerden het

als zodanig te beschouwen, in vergelijking met de kostelijkheid van de wijsheid en van de genade en het gewin daarvan.

2. Ondanks dat alles moet Tyrus vallen. Haar wijsheid en rijkdom en kracht zullen haar niet vermogen te verdedigen, vers 4: De Heere zal haar stoten uit die sterkten, waarmee zij zich versterkt heeft, zal haar uit het bezit stoten, zo kan men lezen, er zijn voorbeelden van de zodanigen die van de hoogte van de overvloed in de diepte van de armoede gevallen zijn, en grote rijkdommen zijn in het niet verdwenen. God zal haar vesting in de zee verslaan, dat zij door het water omringd is, zal haar niet beveiligen, maar zij zal met vuur verteerd worden, en tot de grond toe afbranden. Daar Tyrus midden in het water gelegen was was het in gevaar te één of andere tijd door het water overstroomd of weggespoeld te worden, toch verkiest God het te verwoesten door het tegenovergestelde element. Soms brengt Hij het verderf over Zijn vijanden door de middelen, die zij het minst verwachten. Er was water genoeg dichtbij om de vlammen van Tyrus te blussen en toch zal zij er door verteerd worden, want wie zal het vuur uitdoven, dat de adem van de Almachtige aansteekt?

III. Daarna twist God met de Filistijnen, met hun grote steden en grote Heeren, die tegen het zuiden aan Israël grensden.
1. Zij zullen ontstellen en verschrikt worden, als het woord van de Heere Damaskus treft en er op blijft rusten, vers 5, de nederlagen van Israël waren dikwijls verkondigd op de straten van Askelon en zij hadden er over gejuicht, maar nu zal Askelon zien de ondergang van haar vrienden en bondgenoten, en zij zal vrezen, desgelijks Gaza, en zal grote smart hebben, en Ekron, daar zij begrijpen, dat zij nu het eerst aan de beurt zijn, nu de beker van de zwijmeling rondgaat. Wat zal ervan hun huis worden, als dat van hun buurman in brand staat? Zij hadden Tyrus en Sidon beschouwd als de grendels van hun land, maar als die sterke steden verwoest werden, hebben zij haar te schande gemaakt, zoals wij ten laatste zullen worden door alle schepsel.

2. Zij zullen zelf veroverd en verwoest worden.
a. De regering zal ontbonden worden: De koning uit Gaza zal vergaan, niet alleen de tegenwoordige koning zal afgesneden worden, maar ook zal er geen opvolging, geen opvolger zijn.
b. De steden zullen ontvolkt worden, Askelon zal niet bewoond worden, de rechtmatige eigenaars zullen verdreven worden, hetzij gedood of in gevangenschap gevoerd.
c. Vreemdelingen zullen bezit nemen van hun land en meester worden van al zijn rijkdom, vers 6: De bastaard zal te Asdod wonen, een vals geslacht van vreemden zal de erfenissen van de inboorlingen aanvaarden, hoewel zij er niet meer recht op hebben dan een bastaard op de goederen van de wettige kinderen. En aldus zal God de hoogmoed van de Filistijnen uitroeien al de kracht en rijkdom, waarop zij hoogmoedig waren, en die de grond uitmaakten van hun zelfvertrouwen en hun verachting van het Israël Gods.
Deze profetie van de verwoesting van de Filistijnen, van Damaskus en van Tyrus, werd vervuld niet lang daarna, namelijk door Alexander de Grote, die al deze landen met zijn overwinnende legers verwoestte, de steden innam en er koloniën vestigde, waarvan Quintus Curtius een uitvoerig verhaal geeft in de geschiedenis van zijn veroveringen. Sommigen menen, dat hij met die bastaard bedoeld is die te Asdod wonen zal, want zijn moeder Olympius erkende, dat hij in overspel verwekt was, maar zoals zij beweerde, door Jupiter. Later namen de Joden land van de Filistijnen de Syriërs en van andere van hun naburen, bezetten sommige van hun steden, en maakten zich van hun gebied meester, zoals blijkt uit de geschiedenissen van de Maccabeën en van Joséfus, en het was voorspeld, Zefánja 2: 4, Obadja:20.

3. Sommigen van hen zullen bekeerd worden en tot God gebracht, door Zijn Evangelie en genade, zo verstaan sommigen vers 7 als een belofte,
a. Dat God de zonden van deze volken weg zou nemen-hun bloed en hun verfoeiselen, hun wreedheid en hun afgoderij. God zal scheiding maken tussen hen en hun zonden, die zij als een lekkere bete tussen hun tanden hebben gehad. Niets is voor Gods genade te zwaar.
b. Dat Hij een overblijfsel van hen als het Zijne erkennen zou: Ook hij zal onze God overblijven. God zou ook van deze volken een overblijfsel bewaren, dat een gedenkteken zou zijn van Zijn genade en barmhartigheid en voor Hem afgezonderd zou worden, en de nadelen van hun geboorte zullen geen beletsel zijn voor hun aanneming door God, maar een Filistijn zal even aannemelijk zijn bij God, op de voorwaarden van het Evangelie, als een van Juda, ja, als een aanzienlijke, als een vorst in Juda, en een man van Ekron als de Jebusiet, of als een inwoner van Jeruzalem, als een proseliet van de Jebusieten, als Arauna, de Jebusiet, 2 Samuel 24:16. In Christus Jezus is geen verschil van natie, maar allen zijn één in Hem, allen zijn Hem gelijkelijk welkom.

IV. Met dit alles bedoelt God goedgunstigheid voor Israël, en het is uit vriendelijkheid voor hen, dat God aldus met de naburige volken zal handelen, om hun twist uit het verleden te wreken en hen voor de toekomst te beveiligen.
1. Echter verstaan sommigen het zevende vers in deze betekenis,
a. Dat God Zijn volk aldus bevrijden zou van hun bloedige vijanden, die hen haatten, en wie zij een gruwel waren, als zij juist gereed waren hen te verslinden en tot hun prooi te kiezen: Ik zal zijn bloed wegdoen, dit is het bloed van Israël uit de mond van de Filistijnen en van tussen hun tanden, Amos 3:12, als zij, in hun haat en vijandschap, reeds bezig zijn hen te verslinden.
b. Dat Hij hun aldus de overwinning en de heerschappij over hen geven zou: En hij zal onze God overblijven, dat wil zeggen hun overblijfsel zal door Hem in genade worden aangenomen, zal Hem erkennen en door Hem erkend worden, en hij zal zijn als een overste in Juda, al zijn de Joden lang in slavernij geweest, zij zullen hun oude waardigheid herkrijgen, en overwinnend zijn, zoals David en andere vorsten in Juda vroeger waren, en Ekron, dit is de Filistijnen, zal zijn als de Jebusiet, en de andere bijgelovige volken, die door hen onderworpen waren.

2. In elk geval is de bedoeling van vers 8 duidelijk deze, dat God Zijn volk onder Zijn bijzondere bescherming nemen, en hun naburen daarom verzwakken zal, opdat het niet in hun macht zal staan, hun kwaad te doen: Ik zal Mij rondom Mijn huis legeren vanwege het heerleger. Gods huis ligt te midden van vijandelijk land, en Zijn kerk is als een lelie onder de doornen, en daarom moeten wij in haar bijzondere bewaring Gods macht en goedheid zien. De legerplaats van de heiligen is maar een kleine kudde, in vergelijking met de talrijke heerlegers van de machten van de duisternis, die zich rondom tegen hen gelegerd hebben, en zou zeker verzwolgen worden, als niet Gods engelen zich rondom hen legerden, om hen te verlossen, zoals om Elisa, Openbaring 20: 9, Psalm 34: 7.
Als de tijden buitengewoon gevaarlijk zijn, als legers heen en weer trekken, en allen Sion ongunstig gezind zijn, dan zal de Voorzienigheid haar wachten als ‘t ware verdubbelen voor de kerk van God, vanwege de doorgaande en vanwege de weerkerende, opdat, hetzij hij weerkeert als overwinnaar of als overwonnene, hij haar geen kwaad kan doen. Niemand, die voorbijgaat zal hun kwaaddoen, en evenzo zal de drijver niet meer door hen doorgaan, geen vijand zal in het midden van hen zijn, om met strengheid over hen te heersen om hun het leven bitter te maken met harden dienst, zoals vanouds in Egypte. Dit werd vervuld, toen enige tijd na de oorlogen van de Maccabeërs, Judea een vrije en bloeiende staat was, of misschien, toen Alexander de Grote, vervuld met ontzag voor Judas, de hogepriester, de Joden

begunstigde, en hen onder zijn bescherming nam, ter zelfder tijd, dat hij de omliggende landen verwoestte. En de reden, die voor dit alles gegeven wordt, is deze: "Want nu heb Ik het met Mijn ogen gezien, nu heb Ik scherp onderscheiden tussen Mijn volk en andere volken, met wie zij tevoren een gemeenschappelijk lot scheen te hebben en het laten zien, dat Ik weet wie de Mijnen zijn". Dit stemt overeen met Psalm 34:16: De ogen van de Heere zijn op de rechtvaardige, en nu zullen Zijn ogen, die de aarde doorlopen, zich op hen vestigen, om te tonen, hoe teder Zijn liefde voor hen is, en om zich sterk te bewijzen aan hen, 2 Kronieken 16: 9. Dat hier een profetie van de Messias en Zijn koninkrijk begint, is duidelijk uit de letterlijke vervulling van het negende vers door en zijn bijzondere toepasselijkheid op Christus' zegetocht binnen Jeruzalem, Mattheüs 21: 5, Johannes 12:15.

I. Hier wordt kennis gegeven van de nadering van de beloofde Messias, als een reden tot grote verheuging van de Oudtestamentische kerk: Zie, uw Koning zal tot u komen. Christus is een Koning, bekleed met koninklijke macht en koninklijke rechten, een soeverein vorst, een absoluut monarch, die alle macht heeft, beide in de hemel en op aarde. Hij is Sions Koning. God heeft Hem gezalfd over Sion, de berg van Zijn heiligheid, Psalm 2: 6. In Sion schijnt Zijn heerlijkheid als Koning, van daar ging de wet uit, ja, het woord van de Heer. In de kerk van het Evangelie wordt Zijn geestelijk koninkrijk gediend, door Hem zijn de inzettingen aan de kerk gegeven, en haar dienaren in 't ambt gesteld, zij wordt door Hem in bescherming genomen, Hij strijdt de strijd van de kerk en beveiligt haar belangen, als haar Koning. "Deze Koning is lang op komst geweest, maar nu, zie, Hij komt, Hij staat voor de deur". Nog slechts weinige eeuwen zullen verlopen, en Hij, die komen moet, zal komen. Hij zal bij u komen, het Woord zal binnenkort vlees worden, en binnen uw grenzen wonen, Hij zal Zijn erfenis aanvaarden. En daarom, verheug u, verheug u zeer, en juich van vreugde, beschouw het als goed nieuws en wees verzekerd, dat het waar is, verblijd u met de gedachte, dat Hij komen zal, dat Hij op weg is naar u toe, en maak u gereed om uit te gaan, Hem tegemoet, met vreugdegejuich, als één die haar blijdschap niet verbergen kan, daar ze zo groot is, en niet beschaamd er voor uit te komen, daar ze zo billijk is, roep Hem tegen: "Hosanna". De nadering van Christus behoort door de kerk te worden toegejuicht.

II. Hier is een beschrijving van Hem, die Hem beminnelijk zal maken in de ogen van el Zijn liefhebbende onderdanen, en Zijn komst zeer aangenaam voor hen.
1. Hij is een rechtvaardig Heerser, al Zijn regeringsdaden zullen nauwkeurig in overeenstemming zijn met de wetten van de billijkheid, want Hij is rechtvaardig.

2. Hij is een machtig Beschermer van allen, die het geloof in Hem en de gehoorzaamheid aan Hem getrouw bewaren, want Hij is een Heiland, Hij heeft het in Zijn macht, Hij kan aan al Zijn onderdanen verlossing schenken. Hij is de God van de legerscharen, schatten van de legerscharen zijn bij Hem. Hij is "servatus-Zijn eigen Verlosser, " zoals sommigen lezen, die door Zijn eigen kracht uit het graf verrijst en Zichzelf aldus bekwaam toont om onze Verlosser te zijn.

3. Hij is een tedere Vader voor al Zijn onderdanen, als Zijn kinderen, Hij is arm en beproefd, zoals er eigenlijk staat, wat Zijn lage staat betekent, Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen, nadat Hij Zijn ziel had uitgestort. Maar de Evangelist vat het op als de uitdrukking van het karakter van Zijn geest: Hij is zachtmoedig, streeft niet naar aanzien en voedt geen wrok over beledigingen, maar vernedert zichzelf van het begin tot het eind, daalt af tot de nederige en heeft medelijden met de ongelukkige, dat was het schitterende en uitnemende karakter van Hem, als Profeet, Mattheüs 11:29, Leer van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en als Koning. Een bewijs daarvan was, dat, toen Hij Zijn openbare intocht

hield in Zijn eigen stad, het enige ogenblik in Zijn leven, dat iets groots bezat in het oog van de wereld. Hij verkoos te rijden, niet op een statig paard, of in een wagen, zoals de aanzienlijken gewoon waren te rijden, maar op een ezel, weliswaar een nuttig dier, maar dom en verachtelijk, laag en traag, en in die dagen alleen bereden door arme lieden, ook was het geen volwassen ezel, maar een jong van de ezelinnen, een klein, dwaas, onhandelbaar ding, dat meer geschikt was om zijn rijder bespottelijk te maken, dan om Hem eer aan te doen, en niet eens Zijn eigendom, noch ook, zoals men een minderwaardig paard soms opsiert, fraai opgetuigd, want Hij had geen zadel, geen dek, geen beugels, geen tuig, maar de kleren van Zijn discipelen op het veulen gelegd, want Hij heeft zichzelf vernietigd, toen Hij ons in grote vernedering bezocht.

III. Zijn koninkrijk wordt hier beschreven in al Zijn heerlijkheid. Deze Koning heeft en zal hebben een koninkrijk, niet van deze wereld, maar een geestelijk koninkrijk, een koninkrijk der hemelen.
1. Het zal niet gesticht en uitgebreid worden door uiterlijk geweld, door een vleselijke arm, of vleselijke krijgswapens. Neen, Hij zal de wagens uit Efraïm uitroeien en de paarden uit Jeruzalem, vers 10, want zij zullen geen reden van bestaan hebben, als Hij zelf op een ezel rijdt. Hij zal, uit genegenheid tot Zijn volk, hun paarden en wagens uitroeien, opdat zij zichzelf niet uitroeien voor Gods aangezicht door in hen het vertrouwen te stellen, dat zij alleen mogen stellen in de macht van God. Hij zal die bescherming op zich nemen, Hij zal zelf een vurige muur rondom Jeruzalem zijn, en Zijn engelen bevelen, die vurige wagens en vurige paarden, en dan zullen de wagens en paarden, die zij in dienst hadden, ter zijde gesteld en uitgeroeid worden als volkomen nutteloos.

2. Het zal verbreid en bevestigd worden door de prediking van het Evangelie, door de heidenen vrede te spreken, want Christus is gekomen en heeft vrede verkondigd aan hen, die nabij en aan hen, die ver waren, en zo heeft Hij Zijn koninkrijk op aarde gevestigd door vrede op aarde, en de mensen een welbehagen te prediken.

3. In zover als Zijn koninkrijk over de harten van de mensen heerst en ze bezit zal het hen vreedzaam maken en alle vijandschap doden, het zal de boog verbreken, de zwaarden tot spaden slaan. Het zal niet alleen de vrede bevelen, maar ook de vrucht van de lippen, vrede, scheppen.

4. Het zal zich uitbreiden over alle delen van de wereld, ten spijt van de tegenstand, die men het bieden zal. De wagen en het paard, die tegen Efraïm en Jeruzalem komen zullen, om de opmars van Sions Koning te stuiten, zullen uitgeroeid worden, Zijn Evangelie zal aan de gehele wereld gepredikt worden, en onder de heidenen aangenomen, zodat "Zijn heerschappij zal zijn van de zee tot aan de zee, en van de rivier tot aan de einden van de aarde, " zoals door David voorspeld was, Psalm 72: 8. De predikers van het Evangelie zullen het brengen van het een land, het een eiland naar het andere, totdat de uiterste hoeken van de wereld er door verlicht en tot gehoorzaamheid gebracht zijn.

IV. Hier wordt uiteengezet, welk een grote weldaad van de mensheid door de Messias geschonken wordt, namelijk verlossing uit de diepste ellende, afgebeeld door de verlossing van de Joden uit hun gevangenschap te Babel, vers 11: U ook aangaande, u, o dochter van Jeruzalem! of u, o Vorst Messias! door het bloed van Uw verbond, door de kracht en uit kracht van het verbond met Abraham, verzegeld met het bloed van de besnijdenis, en het verbond, met Israël bij de berg Sinai gemaakt, verzegeld met het bloed van de offeranden, in overeenstemming met en vervulling van dat verbond, het Ik nu onlangs, Uw gebondenen

uitgelaten, Uw gevangenen uit Babel, wat voor hen een hoogst onaangename plaats was, als een kuil, waarin geen water is. Het maakte deel uit van het verbond, dat als zij, in het land van hun gevangenschap, de Heere zochten, Hij van hen gevonden zou worden, Leviticus 26: 42, 44, 45, Deuteronomium 30: 4.
Het was door het bloed van dat verbond, een voorbeeld van het bloed van Christus, in Wie al Gods verbonden met de mensen ja en amen zijn, dat zij uit hun gevangenschap werden bevrijd, en dit was slechts een afschaduwing van de grote verlossing, gewrocht door uw Koning, gij dochter Sions! Een zondige staat is een staat van de slavernij, het is een geestelijke gevangenis, het is een kuil of een put, waarin geen water is, niets ter vertroosting. Wij zijn allen van nature gevangenen in deze kuil, de Schrift heeft ons allen onder de zonde besloten, en ons overgegeven aan de rechtvaardigheid van God. Het behaagt God met deze gevangenen op nieuwe voorwaarden te handelen, om in een nieuw verbond met hen te treden, het bloed van Christus is het bloed van dat verbond, heeft het voor ons gekocht met alle weldaden daarvan, door dat bloed van het verbond wordt op krachtdadige wijze voorzien in het loslaten van deze gevangenen, op gemakkelijke en eervolle voorwaarden, en de gevangenen vrijheid uitgeroepen en de gebondenen opening van de gevangenis, evenals door Cyrus aan de Joden te Babel, waarvan allen gebruik zullen maken, wier geest God er toe opwekken zal, en zij zullen ervan profiteren.

Nadat de profeet hen, uit de gevangenschap teruggekeerd, geleerd heeft hun verlossing toe te schrijven aan het bloed van het verbond en aan de belofte van de Messias, want zij werden zo wonderbaar geholpen, omdat die zegen aan hen gebonden was, en nog in de schoot van het volk verborgen, gaat hij er nu toe over hen te bemoedigen met het vooruitzicht op een blijde en vrolijke vestiging en van heerlijke tijden in de toekomst, en dat geluk genoten ze enige tijd in zekere mate, maar deze beloften hebben hun volkomen vervulling in de geestelijke zegeningen van het Evangelie, die wij genieten door Jezus Christus.

I. Zij worden uitgenodigd op Christus te zien, en tot Hem te vluchten, als hun vrijstad vers 12: Keert gij weder tot de sterkte, gij gebondenen, die daar hoopt. De Joden, die uit de gevangenschap in hun eigen land teruggekeerd waren, waren toch, inderdaad nog gebondenen, wij zijn heden knechten, Nehemia 9:36 maar dan gebondenen, die hoopten of verwachtten, want God had hun een weinig levens gegeven in hun dienstbaarheid, Ezra 9: 8, 9. Die nog te Babel waren, door hun zaken daar vastgehouden, leefden toch in de hoop de een of anderen tijd hun eigen land weer te zien. Beiden wordt nu gezegd hun ogen op de Messias te richten, in de belofte als hun sterkte voorgesteld, waar zij konden schuilen, en op Wie zij konden steunen, ter volbrenging van de verlossing, die door Zijn genade, en om Zijnentwil, zo heerlijk begonnen was. Wendt u naar Hem toe, wordt behouden, Jesaja 45:22. De belofte van de Messias was de sterkte van de getrouwen lang voor Zijn komst, zij zagen Zijn dag van ver en waren verblijd, en de gelovige verwachting van deze verlossing in Jeruzalem was lang de steun en de vertroosting van Israël geweest, Lukas 2:25, 38. In hun gevaren en benauwdheid waren zij geneigd tot dit en dat schepsel zich te wenden om hulp, maar de profeten zeiden hun, zich steeds tot Christus te wenden en zich te troosten met de blijdschap van de komst van hun Koning en van Zijn verlossing. Maar evenals hun verlossing een voorbeeld was van onze verlossing door Christus, vers 11, zo spreekt ook deze uitnodiging ter sterkte de taal van de oproeping van het Evangelie. Zondaars zijn gebonden, maar zij zijn gebondenen, die hopen, hun geval is droevig, maar niet wanhopig, er is nog hoop in Israël voor hen. Christus is een sterkte voor hen, een sterke toren, waarin zij veilig en gerust kunnen zijn, zonder vrees voor de toorn Gods, de vloek van de wet, en de aanvallen van hun geestelijke vijanden. Tot Hem moeten zij zich wenden door een levend geloof, tot Hem moeten zij vluchten en in Zijn naam vertrouwen.

II. Zij worden verzekerd van Gods gunst: "Ook heden verkondig Ik, als de toestand op zijn ergst is, en gij denkt, dat uw geval aller-droevigst is, toch beloof Ik plechtig, dat Ik u dubbel zal wedergeven, o Jeruzalem! aan ieder van u, gij gebondenen, die nog hoopt. Ik zal u dubbele vreugde geven voor de smarten, die gij ondervonden hebt, of ‘t dubbele van de zegeningen, die Ik ooit aan uw vaders geschonken heb, toen hun toestand op zijn best was, de heerlijkheid van uw toekomstige staat, zowel als die van uw toekomstig huis zal groter zijn, zal tweemaal zo groot zijn als die van uw vroegere staat." En zo was het niet dan door de komst van de Messias, de prediking van Zijn Evangelie, de oprichting van Zijn koninkrijk, deze geestelijke zegeningen en hemelse dingen waren het dubbele van wat zij ooit in hun voorspoedigste toestand genoten hadden. Als een onderpand hiervan, in de volheid des tijds belooft God hier aan de Joden de overwinning, overvloed van blijdschap in hun eigen land, die toch maar een schaduwen voorbeeld van veel heerlijker overwinningen, rijkdommen en blijdschap zouden zijn, in het koninkrijk van Christus.

1. Zij zullen triomferen over hun vijanden. Na hun terugkeer waren de Joden aan alle zijden van vijanden omringd. Zij waren als een gesprenkelde vogel, alle vogels in het veld waren tegen hen. Hun land lag tussen de twee machtige koninkrijken Syrië en Egypte, takken van het Griekse rijk, en in hoeveel gevaren zij tussen die beide zouden zijn, was voorspeld, Dan.11. Maar hier wordt beloofd, dat de Heere hen uit die alle bevrijden zou, en deze belofte vond een begin van vervulling in de tijd van de Maccabeën, toen de Joden hun vijanden het hoofd boden, het hoofd boven water hielden, en na vele worstelingen en moeilijkheden, hen overwonnen. Beloofd wordt,
A. Dat zij in Gods hand het werktuig zullen zijn om hun vervolgers te verslaan en te overweldigen: "Ik heb Mij Juda gespannen als een stalen boog, en die boog heb Ik met Efraïm als Mijn pijlen gevuld, Ik heb de boog gespannen tot de punt van de pijl aan de boog raakt", want dat betekent, volgens sommigen, de boog vullen. De uitdrukkingen hier zijn zeer schoon, de beelden levendig. Men had "Juda de boog geleerd", 2 Samuel 1:18 en Efraïm was er beroemd om geweest, Psalm 78: 9. Maar zij moeten denken, dat zij dat voordeel door hun eigen boog behalen, want zij zijn zelf niets meer dan Gods boog en Zijn pijlen, werktuigen in Zijn hand, waarvan Hij gebruik maakt en die Hij hanteert, als het Hem behaagt, die Hij in handen heeft als Zijn boog, en die Hij op het doel richt als Zijn pijlen. De beste en dapperste van de mensen zijn slechts wat God van hen maakt, en doen niet meer dienst dan waartoe God hen in staat stelt. De predikers van het Evangelie waren de boog in Christus’ hand, waarmede Hij uitging en waarmede Hij voortging, "overwinnende en opdat Hij overwon" Openbaring 6:2. De volgende woorden verklaren dit: "Ik heb uw kinderen, o Sion, verwekt en bezield tegen uw kinderen, o Griekenland!" Dit werd vervuld, toen het volk, dat zijn God kende sterk was en grote daden verrichtte tegen Antiochus, één van de koningen van het Griekse rijk, Daniel 11:32. En in de hand van een almachtig God werden zij gesteld als het zwaard van een held, voor wie niemand kon bestaan. De goddelozen worden Gods zwaard genoemd, Psalm 17:13, en soms worden goede lieden daarvoor gebruikt, want Hij gebruikt beide naar Hem behaagt.
B. Dat God hun aanvoerder en opperbevelhebber zal zijn, op iedere tocht en bij ieder gevecht, vers 14. De Heere zal over hen verschijnen, Hij zal doen blijken, dat Hij al hun zaken leidt, en dat zij in al hun bewegingen onder Zijn bevel staan, even zeker hoewel niet even zichtbaar, als Hij over Israël gezien werd in de wolkkolom en de vuurkolom, toen Hij hen door de woestijn leidde.

a. Moet hun leger bijeengeroepen, of gemonsterd en in ‘t veld gebracht worden? De Heere zal met de bazuin blazen, om de troepen te verzamelen, om de oorlog te verklaren, om alarm te

maken, en bevel te geven omtrent de marsroute, en te volgen richting, want als God de bazuin blaast, zal zij geen onzeker geluid geven, noch ook een zwak, dat geen gevolg heeft.

b. Trekt het leger te velde en gaat het slag leveren? Met welke onderneming de veldtocht ook geopend wordt, God zal aan het hoofd van hun strijdkrachten gaan, met stormen uit het Zuiden, die ongelofelijk snel en woest waren, en voor deze stormen zullen uw kinderen, o Griekenland, zijn als kaf.

c. Is het leger reeds in de strijd gewikkeld? "Gods pijlen zullen uitvaren als een bliksem, zo sterk, zo plotseling en onweerstaanbaar, zijn bliksemen zullen uitvaren als pijlen, " zie Psalm 18:15. "Hij zond Zijn pijlen uit en verstrooide ze, dat wil zeggen: Hij vermenigvuldigde de bliksemen en Hij verschrikte ze." Dit is een toespeling op ‘t geen God vanouds voor Israël gedaan had, toen Hij hen uit Egypte en in Kanaän bracht, en vond Zijn vervulling ten dele in de verwonderlijke zegepralen, die de Joden op hun naburen behaalden, die hen ten tijde van de Maccabeën aanvielen, door de bijzondere verschijningen van de goddelijke Voorzienigheid te hun behoeve, en ten volle in de heerlijke overwinningen behaald door het kruis van Christus en de prediking van het kruis, op Satan en al de machten van de duisternis, waardoor wij meer dan overwinnaars geworden zijn.

d. Zijn zij in gevaar door de vijand overweldigd te worden? De Heere der heerscharen zal ze beschutten, vers 15, de Heere hun God zal ze behouden, zodat de vijanden hen niet zullen overmogen, noch hen tot hun prooi kiezen. God zal hun verdediging en hun aanval zijn, het schild hunr hulpe en het zwaard van hun hoogheid, en dat als de Heere der heerscharen, die machtig is hen te verdedigen en als hun God, die zich door een belofte verbonden heeft, hen te verdedigen, en door het eigendomsrecht dat Hij op hen heeft. Hij zal hen behouden te dien dage, op die kritieke gevaarlijke dag. als de kudde Zijns volks, met dezelfde zorg en tederheid, waarmee de herder zijn schapen beschermt. Dien God bewaart, is wel bewaard.

e. Hoopten hun vijanden hen te verzwelgen? De rollen zullen omgekeerd worden, en zij zullen hun vijanden verslinden, en ten onderbrengen met slingerstenen, bij gebrek aan beter wapens, die hun ‘t eerst voor de hand komen. De stenen uit de beek zullen, als ‘t God behaagt, krachtiger werking doen dan de sterkste oorlogswapenen, want de sterren zullen met haar loopplaatsen aan dezelfde zijde strijden. Goliath werd door een slingersteen gedood. En na de overwinning zullen zij verslinden, het bloed van hun vijanden drinken, als het ware, en, zoals overwinnaars dat gewoon zijn, zullen zij een gedruis maken als de wijn. Het is iets gewoons, dat overwinnaars met luid geroep en gejuich hun overwinningen verheerlijken en bekend maken. Wij lezen van een stem die roept van overwinning en van het geklank van de koning bij Gods volk. Zij zullen met bloed en buit verzadigd worden zoals de vaten en bekkens van de tempel, of de hoeken van het altaar plachten gevuld te worden met het bloed van de slachtoffers, want hun vijanden zullen vallen als het slachtoffer van de goddelijke rechtvaardigheid.

2. Zij zullen juichen in hun God. Zij zullen zelf de troost ontvangen en God de eer geven van hun voorspoed. Zo lezen sommigen vers 15. Zij zullen eten, dat wil zeggen: zij zullen rustig genieten, wat zij verkregen hebben, God zal hun de gelegenheid geven om te eten, nadat zij de slingerstenen zullen ten onder gebracht hebben, dat wil zeggen: hun vijanden, die met stenen slingerden, zij zullen ook drinken en een gedruis maken, een vrolijk gedruis, voor de Heere, hun Maker en Beschermer, als de wijn, als mannen, vrolijk aan een drinkgelag. Niet dronken van wijn, waarin overdaad is, maar vervuld met de Geest, zullen zij onder elkander met psalmen en lofzangen en geestelijke liederen spreken, zoals, die dronken zijn, met ijdele en

dwaze liederen doen, Eféze 5:18, 19. En in de volheid van hun vreugde zullen zij overvloedig offeranden offeren, ter eer van God, zodat zij beide het bekken en de hoeken van het altaar zullen vullen met het vet en het bloed van hun offers. En, terwijl zij aldus juichen over hun overwinningen, zal hun blijdschap eindigen in God als hun God, de God van hun verlossing. Zij zullen juichen,

A. In de liefde, die Hij voor hen heeft, en de verhouding, waarin zij tot Hem staan, dat zij de kudde, Zijn volk zijn en Hij hun Herder, en dat zij Hem zijn als de stenen van een kroon die zeer kostbaar zijn en van grote waarde, en die streng bewaakt worden. Geen koning had ooit zoveel behagen in de juwelen van zijn kroon als God heeft en zal hebben in Zijn volk, dat Hem nabij en dierbaar is en waarin Hij verheerlijkt wordt. "Zij zijn een sierlijke kroon en een koninklijke hoed in Zijn hand", Jesaja 62:2, 3. En zij zullen Mij een eigendom zijn, te die dage, als Ik Mijn kostelijke stenen vergader, Maleáchi 3:17. zij. En zullen in Zijn land als een banier opgericht worden, zoals de koninklijke standaard ten toon gesteld wordt ten teken van overwinning en vreugde. Gods volk is Zijn heerlijkheid, het behaagt Hem hen dat te maken, het behaagt Hem, hen als zodanig te beschouwen. Hij richt hen op als een banier in Zijn eigen land, en als Hij oorlog voert tegen die Hem haten, is dat een uitdaging voor hen, terwijl het een verenigingspunt is voor allen, die Hem liefhebben, voor al de kinderen Gods, die overal verstrooid zijn, die uitgenodigd zijn om zich om deze banier te verenigen, Jesaja 11:10, 12.

B. In Zijn zorg voor hen, vers 15. Dat is de reden van hun juichen, vers 17: Want hoe groot is Zijn goedheid en hoe groot is Zijn schoonheid! Dat is de hoofdzaak, dat is de inhoud van de liederen, waarmee zij gedruis zullen maken voor de Heer. Hier wordt ons geleerd,

a. De liefelijkheid van Gods wezen te bewonderen en te loven: Hoe groot is Zijn schoonheid! Alle volmaaktheden van Gods natuur werken mee om Hem oneindig liefelijk te maken in de ogen van allen, die Hem kennen. Zij zijn voor Hem als de stenen van een kroon, maar wat is Hij voor hen? Onze taak in de tempel is "de liefelijkheden van de Heere te aanschouwen, " Psalm 27: 4, en hoe groot zijn die! Hoe ver overtreffen die alle andere schoonheid. Dit kan van toepassing wezen op de Messias "op Sions Koning, die zal komen. Zie die koning in Zijn schoonheid, " Jesaja 33:17, die veel schoner is dan de mensenkinderen, die de banier draagt boven tien duizend, en dat wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Hoewel Hij in het oog van de wereld geen gedaante noch heerlijkheid had, is Hij toch schoon in het oog des geloofs.

b. Om de gaven van Gods gunst en genade te bewonderen en er voor te danken, de gaven van Zijn mildheid en van Zijn schoonheid, want hoe groot is zijn schoonheid! Hoe rijk in genade is Hij, hoe diep, hoe overvloedig zijn Zijn bronnen! Hoe verschillend, hoe rijk, hoe kostelijk zijn Zijn wateren! Wat doet God veel goed! Hoe rijk in genade is Hij! Hier is een voorbeeld van Zijn goedheid voor Zijn volk: Het koren zal de jongelingen en de most de jonkvrouwen sprekende maken, dat wil zeggen: God zal Zijn volk regeren met overvloed van de vruchten van de aarde. Nadat zij in zulk een mate met schaarsheid beproefd waren, dat de jongelingen en de jonkvrouwen bijna flauw vielen en bewusteloos werden van honger en dorst, Klaagliederen 2:12, 21, 4: 7, 8, 5:10, zullen zij nu brood genoeg en over hebben, niet alleen water, maar wijn, nieuwe wijn, die de jongelieden vrolijk en spraakzaam maken zal, en wat, naar sommigen opgemerkt hebben, het gevolg is van overvloed en goedkoop koren, de armen zullen de moed hebben te huwen, en het land opnieuw bevolken, als zij genoeg hebben om een gezin te onderhouden. De goede gaven, die God ons schenkt, moeten ons nopen er Hem blijmoedig mee te dienen, want wij moeten de oorsprong van het water in de bron zoeken, en als wij ons te goed hebben gedaan aan koren en wijn, moeten wij zeggen: "Hoe groot is Zijn goedheid!"

HOOFDSTUK 10

1 Begeert van de HEERE regen, ten tijde des spaden regens; de HEERE maakt de weerlichten; en Hij zal hun regen genoeg geven voor ieder kruid op het veld. 2 Want de terafim spreken ijdelheid, en de waarzeggers zien valsheid, en zij spreken ijdele dromen, zij troosten met ijdelheid; daarom zijn zij heengetogen als schapen, zij zijn onderdrukt geworden; want er was geen herder. 3 Tegen de herders was Mijn toorn ontstoken, en over de bokken heb Ik bezoeking gedaan; maar de HEERE der heirscharen zal Zijn kudde bezoeken, het huis van Juda, en Hij zal hen stellen, gelijk het paard Zijner majesteit in de strijd. 4 Van hetzelve zal de hoeksteen, van hetzelve zal de nagel, van hetzelve zal de strijdboog, tezamen zullen van hetzelve alle drijvers voortkomen. 5 En zij zullen zijn als de helden, die in het slijk der straten treden in de strijd, en zij zullen strijden; want de HEERE zal met hen wezen; en zij zullen die beschamen, die op paarden rijden. 6 En Ik zal het huis van Juda versterken, en het huis van Jozef zal Ik behouden, en Ik zal hen weder inzetten; want Ik heb Mij hunner ontfermd, en zij zullen wezen, alsof Ik hen niet verstoten had; want Ik ben de HEERE, hun God, en Ik zal ze verhoren. 7 En zij zullen zijn als een held van Efraïm, en hun hart zal zich verblijden, als van de wijn; en hun kinderen zullen het zien, en zich verblijden, hun hart zal zich verheugen in de HEERE. 8 Ik zal hen toesissen, en zal ze vergaderen, want Ik zal ze verlossen; en zij zullen vermenigvuldigd worden, gelijk zij te voren vermenigvuldigd waren. 9 En Ik zal hen onder de volken zaaien, en zij zullen Mijner gedenken in verre plaatsen; en zij zullen leven met hun kinderen, en wederkeren. 10 Want Ik zal ze wederbrengen uit Egypteland, en Ik zal ze vergaderen uit Assyrië; en Ik zal ze in het land van Gilead en Libanon brengen, maar het zal hun niet genoeg wezen. 11 En Hij zal door de zee gaan, die benauwende, en Hij zal de golven in de zee slaan, en al de diepten der rivieren zullen verdrogen; dan zal de hoogmoed van Assur neergeworpen worden, en de scepter van Egypte zal wegwijken. 12 En Ik zal hen sterken in de HEERE, en in Zijn Naam zullen zij wandelen, spreekt de HEERE.

Het doel van dit hoofdstuk is in hoofdzaak hetzelfde als dat van het vorige hoofdstuk, namelijk om de Joden, die teruggekeerd waren, te bemoedigen met de hoop, dat, al waren zij onder de goddelijke toorn geweest wegens hun traagheid bij de tempelbouw en nu van vijanden en gevaren omringd, God hun toch goed zou doen, en hen voorspoedig zou maken in hun land en overwinnend daarbuiten.

I. Hier wordt hun bevolen het oog op God te houden, in alle gebeurtenissen waarbij zij belang hadden, en beide, in de tegenspoeden, waaronder zij leden, en in de vertroostingen, die zij begeerden, Zijn hand te erkennen vers 1-4.
II. Zij worden aangemoedigd, kracht en voorspoed in al hun worstelingen met de vijanden van hun kerk en staat van Hem te verwachten, en te hopen, dat de afloop tenslotte heerlijk zou zijn, vers 5-12.

Zacharia 10:1-12

Genadige en heerlijke dingen, zeer genadig en zeer heerlijk, werden in het voorgaande hoofdstuk aan dit arme, beproefde volk beloofd, nu beduidt God hun hier, dat zij deze dingen van Hem begeren moeten, en dat Hij verwacht, dat zij Hem in al hun wegen en in al Zijn wegen met hen, zullen erkennen-en niet de afgoden, die Zijn mededingers in hun verering waren.

I. De profeet beveelt hun zich in ‘t gebed tot God te wenden om regen, als ‘t er tijd voor is. Aan het slot van het vorige hoofdstuk had hij beloofd, dat er grote overvloed van koren en wijn zou zijn, terwijl er voor ettelijke jaren, door ongunstig weer, grote schaarste van beide was geweest, maar de aarde zal haar vrucht niet geven, tenzij de hemel die bevochtigt, en daarom moeten zij opzien tot God om de dauw des hemels voor de vettigheid en vruchtbaarheid van de aarde, vers 1: "Begeert van de Heere regen. Bidt niet tot de wolken, noch tot de sterren om regen, maar tot de Heere, want Hij is het, die de hemel verhoort als die

de aarde verhoort", Hoséa 2:21. Regen op tijd is een grote zegen, die wij van de Heere moeten begeren, regen ten tijde van de late regen, als hij het meest nodig is. De vroege regen viel in de zaaitijd in de herfst, de late viel in de lente, tussen Maart en Mei die de aar in het koren bracht en die vulde. Als één van deze regens niet viel, stond het zeer slecht met het land, want van het eind van Mei tot aan September viel er in ‘t geheel geen regen. Hiëronymus, die in Judea leefde, zegt, dat hij er nooit regen gezien heeft in Juni of Juli. Hun wordt bevolen de regen te vragen, ten tijde als hij gewoonlijk kwam. Wij moeten in onze gebeden behoorlijk acht geven op de tijd van de Voorzienigheid, wij moeten om gunsten vragen, als het er tijd voor is, en niet verwachten, dat God van Zijn gewone weg en wijze zal afwijken voor ons. Maar, omdat God soms de regen in de gewone tijd onthoudt, ten teken van Zijn ongenoegen, moeten zij er om bidden, als een teken van Zijn gunst en dan zullen Zij niet tevergeefs bidden. "Bid en u zal gegeven worden. De Heere maakt de weerlichten, en al brengen die zelf geen regen, zij zijn toch voortekenen van regen-want Hij maakt de bliksemen met de regen. Hij zal hun regen genoeg geven, en voor ieder kruid op het veld, want God is de Algoede en doet het regenen op rechtvaardigen en onrechtvaardigen."

II. Hij toont hun de dwaasheid van wat hun vaders gedaan hadden, namelijk zich tot de afgoden te richten, vers 2: De serafim spreken ijdelheid, de serafim, die zij in hun benauwdheid aanriepen en smeekten, wel ver van regen voor hen te kunnen bevelen, konden hun niet eens zeggen, wanneer zij regen zouden hebben. Zij gaven voor, hun op zulke tijd regen te zullen geven, maar hij kwam niet. De waarzeggers, de profeten van deze serafim, zien valsheid, hun visioenen waren voorgewend en bedrog, en zij spreken ijdele dromen, die niet uitkwamen, waaruit bleek dat zij niet van God kwamen. Aldus troostten zij met ijdelheid, die de leugenachtige orakels raadpleegden, alle ijdelheden van de heidenen met elkaar konden het nog niet doen regenen, Jeremia 14:22. Toch was dit het ergste niet, niet alleen kregen zij van de valse goden niets, maar zij verloren ook de gunst van de waren God, want daarom zijn zij heengetogen in gevangenschap als schapen, die in de kooi gedreven worden en zij zijn onderdrukt geworden met de een kwelling na de andere, zoals verstrooide schapen, want daar was geen herder, geen vorst om over hen te heersen, geen priester om voor hen tussenbeide te komen, niemand om voor hen zorg te dragen en hen bijeen te houden. Die vreemde goden nawandelen, moesten vreemde volken nawandelen in een vreemd land.

III. Hij laat hun de hand van God zien in alle gebeurtenissen, waarin zij betrokken waren, in beide, die in hun voordeel en die in hun nadeel waren, vers 3. Zij moeten bedenken

1. Dat, als alles verkeerd liep, God tegen hen was, vers 3: "Tegen de herders was Mijn toorn ontstoken, die de kudde moesten verzorgen, maar het nalieten, en ze lieten omkomen. Ik was verbolgen tegen de goddeloze overheden en priesters, geen herders, maar afgodendienaars." De gevangenschap te Babel was een teken van Gods toorn tegen hen, daarin deed Hij eveneens bezoeking over de bokken, die van de kudde, die onrein en boos waren, zij werden aan de linkerzij geplaatst, om weg te gaan tot kastijding. Al leed het hele volk in de gevangenschap, toch waren het alleen de bokken en de herders, tegen wie God vertoornd was en die Hij strafte, dezelfde beproeving kwam voor de anderen voort uit de liefde van God en was slechts een vaderlijke kastijding, die voor de anderen ontsproot uit Zijn toorn en een gerechtelijke straf was.

2. Dat, als alles ten goede keerde, het God was, die hun die gelukkige verandering gaf. Hij heeft nu Zijn kudde bezocht in gunst, om naar hen te vragen, en geeft hun, wat Hij geschikt voor hen vindt, en Hij heeft hen gesteld "als het paard van Zijn majesteit in de strijd, heeft hen versierd, verzorgd, geleid en gebruikt, zoals iemand het paard behandelt, dat hij berijdt, Hij

heeft zich verdienstelijk voor hen gemaakt en geducht voor die hen omringen, als het paard van Zijn majesteit." Het is God, die ons maakt tot wat wij zijn, en het gaat ons, naardat Hij het bepaalt.

IV. Hij laat hun zien, dat elk schepsel voor hen is, wat God het doet zijn, vers 4: Van Hem zal voortkomen de hoeksteen, van Hem de tentpinnen.
1. Alle macht, die tegen hen opkwam, was van God. Van Hem kwam geheel de verenigde macht hunner vijanden, alle drijvers, en het waren er niet weinige, deden slechts wat Zijn raad en Zijn hand tevoren verordineerd hadden, dat zij doen zouden, en ook zouden zij die macht niet tegen hen gehad hebben, als die hun niet van boven gegeven was.

2. Eveneens alle macht, die voor hen opkwam, was aan Hem ontleend en van Hem afhankelijk. Van Hem kwam voort de hoeksteen van het gebouw, de macht van de overheden, die de verschillende delen van de staat bijeenhouden. Vorsten worden dikwijls de hoofden van het volk genoemd, zoals in 1 Samuel 14:38. Van Hem komen voort de pin, die de staat vastheid geeft, de pin in de vaste plaats, Jesaja 22:23, de tentpin in zijn heilige plaats, Ezra 9: 8. Van Hem kwam voort de strijdboog, de krijgsmacht, en van Hem alle drijvers, of onderdrukkers, die het burgerlijk gezag in handen hadden, en daarom moeten wij altijd het oog op God hebben, als de bron van alle macht, en het oordeel van ieder mens van Hem zien voortkomen. Hier worden verschillende kostelijke beloften gedaan aan het volk van God, die verder reiken dan tot de toestand van de Joden in de laatste dagen van hun kerk, en van zekere toepassing zijn op het geestelijke Israël Gods de kerk van het Evangelie en alle ware gelovigen.

I. Zij zullen Gods gunst en tegenwoordigheid hebben, en door Hem erkend en aangenomen worden. Dit is de grondslag van al het overige: De Heere zal met hen wezen, vers 5. Hij maakt hun zaak tot de Zijne, Hij kiest hun partij, Hij staat aan hun zijde, en, als Hij voor hen is, wie kan dan tegen hen zijn? En opnieuw, vers 6: Ik heb Mij over hun ontfermd. Al hun waardigheid en vreugde hebben zij louter aan Gods genade te danken, en zoals ellende genade insluit, zo sluit het ook verdienste uit. Zij waren verworpen geweest, waarvan het gevolg niets anders dan ellende kon zijn, zij waren rechtvaardig verworpen, en konden er daarom geen aanspraak op maken, dat zij iets anders van Gods hand verdienden, dan toorn en de vloek, toch wordt beloofd: Zij zullen wezen alsof Ik ze niet verstoten had. De overtredingen van hun vaders, waarom zij verworpen waren zullen niet alleen niet aan hen bezocht worden maar er zal ook niet aan gedacht worden tegen hen. God zal zo volkomen met hen verzoend zijn, alsof Hij nooit met hen getwist had en de afval van deze liefhebbers zal de liefde eer vernieuwen dan verzwakken. Zij zullen zo volkomen verzekerd worden dat God met hen verzoend is, en zullen daardoor zo volkomen verzoend worden met zichzelf, dat zij zo gerust zullen zijn, alsof zij nooit verworpen weren geweest, en na hun herstel in de Goddelijke gunst, zal hun toestand zo gelukkig zijn, dat er niet het minste litteken zal overblijven van de wonden, die hun veroorzaakt werden doordat zij verworpen waren zoveel gunst bewijst God aan boetvaardige zondaars, die tot Hem terugkeren, die van nature verre waren, en kinderen des toorns, tot zulk een vriendschap laat Hij hen toe, en tot zo grote vrijheid, dat zij zijn, alsof zij niet verstoten waren.
1. Het verbond, waarin zij toegelaten zijn, is hetzelfde, dat het altijd was: "Ik ben de Heere hun God, " volgens het oorspronkelijk contract, het verbond met hun vaderen gemaakt.

2. De gemeenschap, waarin zij toegelaten zijn, is dezelfde, die het altijd geweest is: "Ik zal ze verhoren". Zij zullen even welkom zijn als ooit, als zij tot Hem spreken, en even zeker, dat zij

een antwoord des vredes zullen ontvangen. Want nog nooit heeft Hij tot Jakob gezegd: Zoekt Mij tevergeefs, en dat zal Hij ook nooit doen.

II. Zij zullen hun vijanden overwinnen, die hen wilden aftrekken, ‘t zij van hun plicht jegens God, ‘t zij van hun troost in God, vers 5: Zij zullen zijn als de helden, die beide, sterk van lichaam en sterk van geest zijn, krachtige mannen, dappere mannen, mannen in van de waarheid. Zij zullen zijn als een held van Efraïm, vers 7, die een moeilijke onderneming durft te beginnen, en in staat is die te volbrengen. Als helden zullen zij hun tegenpartijders vertreden in de strijd, zoals het vuil, dat uit de huizen geworpen wordt, met ander vuil vertreden wordt in het slijk van de straten, en daarom zullen zij strijden, omdat de Heere met hen is. Sommigen zouden daaruit willen besluiten, dat zij daarom kunnen zitten en stil zijn, omdat de Heere met hen is, die alles kan en wil doen. Neen, Gods genadige tegenwoordigheid om ons te helpen, moet onze pogingen om ons zelf te helpen, niet doen verflauwen, maar prikkelen en aanmoedigen, en daarom moeten wij onze zaligheld werken met vreze en beven, omdat het God is, die beide het willen en het werken in ons werkt. Zij zullen met bereidwilligheid en vastberadenheid strijden, omdat, als God met hen is, zij zeker zijn overwinnaars en meer dan overwinnaars te zullen zijn. Want dan zullen zij die beschamen die op paarden rijden.
De ruiterij van de vijanden zal geslagen worden en overhoop geworpen door het voetvolk van de Joden. De predikers van het Evangelie van Christus gingen in het gevecht en streden de goeden strijd, zij vielen met dapperheid aan omdat God met hen was, en die op paarden en hen tegenstonden werden beschaamd, want God koos het zwakke en dwaze van de wereld om het wijze en sterke te beschamen. Maar vanwaar hebben zij deze macht? Hoe komen zij zo bekwaam, zo werkzaam te zijn? Het is in de Heere en in Zijn kracht, dat zij het zijn, vers 6: Ik zal het huis van Juda versterken, en zo zal Hij het huis Jozefs behouden. God behoudt ons door ons te sterken, en werkt onze zaligheid door in ons te werken, dat wij onze plicht doen. En zo zijn wij verplicht ons uiterste best te doen om gebruik te maken van de kracht, die God ons geeft, en toch, als alles gedaan is, moet God de eer van dat alles hebben. God is onze sterkte en wordt zoodoende ons lied en onze verlossing.

III. Die van hen verstrooid zijn, zullen tot een geheel vergaderd worden, vers 6. Ik zal ze weer inzetten, hen uit andere landen brengen om hen in hun eigen land te vestigen. Dit was een teken van hun volkomen herstelling in al hun oude voorrechten: zij zullen in het bezit van hun eigen land hersteld worden. Dat werd vervuld, toen de kinderen Gods, die verstrooid waren, door het geloof in Christus in de kerk van het Evangelie werden ingelijfd, en Joden en heidenen één kudde werden, Johannes 10:16 11: 52. Met dit doel, vers 8: zal Ik ze toesissen, of liever fluiten, zoals de herder met zijn fluit zijn schapen bijeenroept, die zijn stem kennen, en zo zal Ik ze vergaderen. De prediking van het Evangelie was, als het ware, Gods toesissen van de zielen om ze tot Jezus Christus te brengen, Zijn oproepen van Zijn verstrooide schapen naar de groene weiden. Ik zal ze vergaderen, want Ik zal ze verlossen. Die Christus door Zijn bloed verlost heeft, zal God door Zijn genade vergaderen, zoals een hen haar kuikens bijeenvergadert onder de vleugelen. Over deze belofte wordt uitgeweid, vers 10, Ik zal ze terug brengen uit Egypteland. Sommigen menen, dat dit letterlijk vervuld werd, toen Ptolemaeüs Philadelphus, de koning van Egypte, honderdtwintigduizend Joden uit zijn land naar hun eigen land zond, en de belofte, dat ze uit Assyrië vergaderd zouden worden, door Alexander, de zoon van Antiochus Epifanes. Maar zijn geestelijke vervulling heeft het in de vergadering van kostelijke zielen uit een slavernij, erger dan die in Egypte of Assyrië, en hun vrijmaking tot de heerlijkheid van de vrijheid van de kinderen Gods en de genieting daarvan, die is als de schone, vruchtbare weiden in het land van Gilead en Libanon. Heel het land van belofte is het hunne, zelfs Gilead, de uiterste grens ervan naar het oosten, en Libanon, de

uiterste grens naar het noorden. Maar hoe zal dit zijn? Hoe zal een volk, dat zo verstrooid is, bijeenvergaderd worden? Hoe zullen degenen, die op zo'n grote afstand van hun eigen land verplaatst zijn, er weer naar toe gebracht worden? Het is waar, dat de moeilijkheden onoverkomelijk schijnen, maar zij zullen even gemakkelijk, even volledig overwonnen worden, als die welke in de weg stonden aan hun verlossing uit Egypte en hun intocht in Kanaän: "Hij zal door de zee gaan, die benauwende, zoals vanouds door de Rode Zee, wier wateren Hij op een hoop stelde, en Hij zal de golven in de zee slaan, zodat zij achterwaarts gekeerd zal worden, zoals toen de zee het zag en vlood, " Psalm 114:3. En alle de diepten van de rivier zullen verdrogen, alle rivieren, hoe diep ook, zullen verdrogen, zoals de Jordaan, om een pad te maken voor Israël om door te trekken naar dat goede land dat God hun gegeven had. Staat de hoogmoed van Assyrië hun verlossing in de weg? Hij, die de trotse golven van de zee palen stelt, zal er zich tegen stellen, en hij zal neergeworpen worden. Stelt zich de scepter van Egypte tegen hen? Hij zal wegwijken, zodat hij niet in staat zal zijn de vergadering van Gods Israël te beletten, als Zijn tijd komt om hen bijeen te vergaderen. Toen de kerk van het Evangelie bijeenvergaderd werd uit alle volken, door de prediking van het Evangelie, werd grote tegenstand geboden door de verwoede, verenigde machten van aarde en hel. Onoverkomelijke moeilijkheden scheen haar in de weg te staan. Maar door de goddelijke kracht, die met de leer van Christus gepaard ging, werd zij krachtig tot neerwerping van de sterkten, en de bekering en verlossing van duizenden. Toen vlood de zee en de Jordaan keerde achterwaarts voor het aangezicht des Heeren.

IV. Zij zullen zich zeer vermenigvuldigen, en de kerk, die nieuwe wereld zal vervuld worden, vers 8: Zij zullen vermenigvuldigd worden, gelijk zij tevoren vermenigvuldigd waren in Egypte, en er zullen er velen aan hun getal toegevoegd worden, zoals in de dagen van David en Salomo. Als God Zijn verlosten tot zich vergadert, zullen zij helpen, om anderen met hen te vergaderen, en hun beweging naar huis zal gelijk zijn aan die van een sneeuwbal. "Crescit eundo -Al gaande neemt zij toe." Ik zal ze vergaderen en zij zullen vermenigvuldigd worden. De kerk van Christus is een lichaam, dat groeit, zolang het in zijn tegenwoordige staat van minderjarigheid is, totdat het de mate van de grootte van de volheid van Christus bereikt. Er worden er dagelijks toegedaan, die zalig worden.

1. Zij zal zich uitbreiden tot verafgelegen plaatsen. Zij zal Kanaän vervullen, zelfs het land van Gilead en Libanon, zodat er geen plaats, geen ruimte meer voor haar open zal zijn, vers 10. " Alleen in Juda was God bekend en alleen in Israël was Zijn naam groot, daar alleen openbaarde Hij Zijn rechten en inzettingen. Maar in de tijd van het Evangelie zal die plaats veel te eng zijn, de tent van de kerk moet vergroot, en haar koorden lang gemaakt worden. Dan zal Ik ze zaaien onder de volken, vers 9. Hun verstrooiing zal zijn als het uitstrooien van zaad in de grond, niet om het te begraven, maar om het te doen vermenigvuldigen, opdat het vrucht voortbrengt. De Joden zijn verstrooid onder alle volken, van hen, die onder de hemel zijn, Handelingen 2 ú 5, en terwijl sommigen verstrooid werden door hun rampen vormden anderen misschien koloniën, omdat het land van Israël te eng voor hen was, en velen waren uit andere volken geboren, maar bekeerlingen van de Joodse godsdienst. "Dezen werden op de aarde gezaaid, " Hoséa 2:22. En dit droeg er zeer veel toe bij, dat het Evangelie verbreid werd. De Joden, die van alle kanten kwamen om te Jeruzalem te aanbidden, brachten van daar het licht en het vuur van het Evangelie naar hun eigen land, zoals die van Handelingen 2, en de kamerling, Handelingen 8. En hun synagogen in de verschillende steden van de heidenen ontvingen het eerst de apostelen en hun prediking, waarheen zij ook gingen. Toen God hen aldus zaaide onder de volken, opdat zij door de heidenen niet zouden gekrenkt worden, maar hun goeddoen, zorgde Hij er voor, dat zij van Zijn gedachten, en Zijn naam vermeldden in verre plaatsen, en door de kennis van God onder hen te bewaren, zoals Hij die in het Oude

Testament geopenbaard had, zouden zij te beter voorbereid zijn om de kennis van Christus te ontvangen, zoals Hij die geopenbaard heeft in het Nieuwe Testament.

2. Zij zal duren tot de toekomende eeuw. De kerk zal geen "res unius aetatis-niet voor een tijd zijn", maar haar zaad zal zich in de Heere verheugen, vers 7. Ja, hun kinderen zullen het zien en zich verblijden, en zij zullen leven met hun kinderen en weerkeren, vers 9. Die tot Christus bekeerd zijn, zullen met hun kinderen leven, wie zij de kennis van de Heere zullen leren, en die zij zullen meebrengen als zij weerkeren naar het heilige land en de weg van de heiligheid. Tot hen, aan wie het Evangelie het eerste gepredikt werd, werd gezegd: "U komt de belofte toe en uw kinderen, " Handelingen 2:39. Zij zullen zo onder de volken gezaaid worden, dat zij nimmer uitgeroeid zullen worden. Christus' gezin op aarde zal nimmer uitsterven, noch Zijn gekochte bezitting verloren gaan bij gebrek aan erfgenamen.

V. God zelf zal beide hun kracht en hun lied zijn.
1. In Hem zullen zij vertroost worden, en overvloedige bevrediging hebben, vers 7: Hun hart zal zich verblijden als van de wijn, want de liefde van Christus, die hun blijdschap is, is beter dan wijn. Zij zullen zijn als de helden en hun hart zal zich verblijden. Als wij onze geestelijke vijanden met beslistheid weerstaan en zo overwinnen, zullen onze harten zich verblijden. Maar wij vernietigen onze blijdschap, als onze tegenstand zwak is en wij toegeven aan de verleiding van Satan. Hun hart zal zich verblijden, en dan zullen zij zijn als helden, want de vreugde des Heeren zal onze sterkte zijn. En met hun genade zal hun blijdschap verbreid worden: Hun kinderen zullen het zien en zich verblijden, en ook hun hart zal zich in de Heere verblijden. Het is goed om de kinderen bijtijds met de vreugde van de godsdienst bekend, en de dienst ervan zo aangenaam mogelijk voor hen te maken, opdat zij bijtijds zich in de Heere leren te verblijden, en met hun hele hart de Heere aan te hangen.

2. Door Hem zullen zij in Zijn dienst voortgaan met kracht, en verruiming van hart, vers 12: Ik zal ze sterken in de Heere, hen sterken voor hun wandel en werk, zowel als voor hun strijd. Het is Israëls God, die Zijn volk kracht en sterkte geeft, die al hun krachten en vermogens voor geestelijke verrichtingen sterkt, boven 't geen zij van nature zijn en tegen hetgeen zij door de verdorvenheid hunner natuur zijn.
a. Hoe zij aldus voor hun plicht bekwaam gemaakt en verstrekt worden: "Ik, de Heere, zal ze sterken in de Heere, in de Messias, die de Heere onze sterkte, zowel als de Heere onze Gerechtigheid is." Sterkte is voor ons als een schat bewaard in Christus en van uit Hem wordt zij ons meegedeeld. doordat Christus ons versterkt, kunnen zij alle dingen doen, en zonder Hem kunnen zij niets doen Met dit doel heeft God Zijn sterkte geboden, Psalm 68:28.
b. Het goede gebruik, dat zij zullen maken van deze kracht, die hun gegeven is: Zij zullen in Zijn naam wandelen. Als God ons kracht geeft, moeten wij onszelf aansporen, moeten wij wandelen in alle plichten van het christelijk leven, moeten wij werkzaam en bezig zijn in het werk van God, moeten wij wandelen als nijvere mensen doen, zonder tijd te verliezen, of een gelegenheid te verzuimen. Maar steeds moeten wij wandelen in de naam van Christus, moeten aldus doen met Zijn volmacht en in afhankelijkheid van Hem, met het oog op Zijn woord als onze leefregel, en op Zijn eer als ons doel. Voor ons moet het leven Christus zijn, en al wat wij doen met woorden of met werken, moeten wij alles in de naam van de Heere Jezus doen, opdat wij de versterkende genade Gods niet tevergeefs ontvangen. Zie Psalm 80:18, 19.

HOOFDSTUK 11

1 Doe uw deuren open, o Libanon! opdat het vuur uw cederen vertere. 2 Huilt, gij dennen! dewijl de cederen gevallen zijn, dewijl die heerlijke bomen verwoest zijn; huilt, gij eiken van Basan! dewijl het sterke woud neergevallen is. 3 Er is een stem des gehuils der herderen, dewijl hun heerlijkheid verwoest is; een stem des gebruls der jonge leeuwen, dewijl de hoogmoed van de Jordaan verwoest is. 4 Alzo zegt de HEERE, mijn God: Weidt deze slachtschapen. 5 Welker bezitters hen doden, en houden het voor geen schuld; en een ieder dergenen, die ze verkopen, zegt: Geloofd zij de HEERE, dat ik rijk geworden ben! en niemand van degenen, die ze weiden, verschoont ze. 6 Zekerlijk, Ik zal niet meer de inwoners dezes lands verschonen, spreekt de HEERE; maar ziet, Ik zal de mensen overleveren, elk een in de hand zijns naasten, en in de hand zijns konings, en zij zullen dit land te morzel slaan, en Ik zal ze uit hun hand niet verlossen. 7 Dies heb ik deze slachtschapen geweid, dewijl zij ellendige schapen zijn; en ik heb mij genomen twee stokken, de een heb ik genoemd LIEFELIJKHEID, en de anderen heb ik genoemd SAMENBINDERS; en ik heb die schapen geweid. 8 En ik heb drie herders in een maand afgesneden; want mijn ziel was over hen verdrietig geworden, en ook had hun ziel een walg van mij. 9 En ik zeide: Ik zal ulieden niet meer weiden; wat sterft, dat sterve, en wat afgesneden is, dat zij afgesneden, en dat de overgeblevenen de een des anderen vlees verslinden. 10 En ik nam mijn stok LIEFELIJKHEID, en ik verbrak denzelven, te niet doende mijn verbond, hetwelk ik met al deze volken gemaakt had. 11 Dus werd het te dien dage vernietigd, en alzo hebben de ellendigen onder de schapen, die op mij wachtten, bekend, dat het des HEEREN woord was. 12 Want ik had tot henlieden gezegd: Indien het goed is in uw ogen, brengt mijn loon, en zo niet, laat het na. En zij hebben mijn loon gewogen, dertig zilverlingen. 13 Doch de HEERE zeide tot mij: Werp ze heen voor de pottenbakker: een heerlijken prijs, dien ik waard geacht ben geweest van hen! En ik nam die dertig zilverlingen, en wierp ze in het huis des HEEREN, voor de pottenbakker. 14 Toen verbrak ik mijn tweeden stok, SAMENBINDERS, te niet doende de broederschap tussen Juda en tussen Israël. 15 Verder zeide de HEERE tot mij: Neem u nog eens dwazen herders gereedschap. 16 Want ziet, Ik zal een herder verwekken in dit land; dat gereed is om afgesneden te worden, zal hij niet bezoeken; het jonge zal hij niet zoeken, en het verbrokene zal hij niet helen, en het stilstaande zal hij niet dragen; maar het vlees van het vette zal hij eten, en derzelver klauwen zal hij verscheuren. 17 Wee de nietigen herder, de verlater der kudde! Het zwaard zal over zijn arm zijn, en over zijn rechteroog; zijn arm zal ten enenmale verdorren, en zijn rechteroog zal ten enenmale donker worden.

Gods profeet, die in het vorige hoofdstuk als gezant gezonden werd, om vrede te beloven, wordt hier als heraut gezonden om de oorlog te verklaren. Het Joodse volk zal zijn voorspoed herkrijgen, en zal enige tijd bloeien, en machtig worden, tenslotte zal het zeer gelukkig worden bij de komst van de lang verwachte Messias, door de prediking van zijn Evangelie en de oprichting van Zijn banier Maar, als daardoor het verkoren overblijfsel onder hen tot Christus geroepen en met Hem verenigd is, zal het gehele volk, dat in zijn ongeloof volhardt, volkomen verlaten en aan het verderf overgegeven worden, omdat zij Christus verwerpen. en dat is het wat hier in dit hoofdstuk voorspeld wordt-de verwerping van de Christus door de Joden, welke zonde de maat van hun ongerechtigheid vol maakte, en de toorn, die daarom tot het einde over hen kwam. Hier is,

I. Een voorspelling van de verwoesting zelf, die over het Joodse volk komen zou, vers 1-3.
II. Zij worden aan de Messias overgegeven.
    1. Hij wordt belast met de bewaking van die kudde, vers 4.
    2. Hij neemt het op zich en heerst over hen, vers 7, 8.
    3. Daar Hij hen weerspannig bevindt, geeft Hij hen over, vers 9 breekt zijn herdersstaf, vers 10, 11, is verontwaardigd over de onwaardige en verachtelijke behandeling, Hem aangedaan, vers 12, 13 en breekt dan zijn tweede stok, vers 14.
    4. Hij geeft hen over in de handen van dwaze herders, die, in plaats van hun ondergang te beletten, die zullen voltooien, en beide de blinde leiders en de blinde leidslieden zullen te samen in de gracht vallen, vers 15-17. Dit wordt voorspeld aan de armen, de

ellendigen onder de kudde, voordat het geschiedt, opdat zij, als het geschiedt, niet geërgerd worden.

Zacharia 11:1-17

Zoals gewoonlijk in Schriftuurlijke voorspellingen van ver verwijderde gebeurtenissen, wordt hier in duistere en figuurlijke bewoordingen die verwoesting van Jeruzalem en van de Joodse kerk en volk voorspeld, die onze Heere Jezus zeer duidelijk en nadrukkelijk voorspelde, toen de tijd naderde. Wij hebben hier I. De voorbereiding voor die verwoesting, vers 1: "Doe uw deuren open, o Libanon! Gij wilde ze niet openen, om uw Koning in te laten. - Hij is gekomen tot het Zijne en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, nu moet gij ze openen, om uw verderf in te laten. Laat de poorten van het woud, en alle wegen er heen, open geworpen worden, en laat het vuur binnenkomen en zijn heerlijkheid verslinden". Sommigen verstaan hier onder Libanon de tempel die van ceders van de Libanon gebouwd was, en waarvan de stenen wit waren als de sneeuw van Libanon. Hij werd door de Romeinen met vuur verbrand en zijn poorten werden door de woedende soldaten opengebroken.

Als bevestiging hiervan verhalen zij, dat veertig jaar voor de verwoesting van de tweede tempel zijn poorten zich uit eigen beweging openden, bij welk wonderteken rabbi Johanan deze opmerking maakte, die gevonden wordt in een van de Joodse schrijvers. "Nu weet ik", zei hij "dat de verwoesting van de tempel nadert, naar de profetie van Zacharia: Doe uw deuren open, o Libanon". Anderen passen het toe op Jeruzalem, of liever op ‘t hele land Kanaän, waarvan de Libanon de noordelijke toegang was. Alles zal open liggen voor de invaller, en de ceders, de machtige en aanzienlijke mannen zullen verteerd worden, wat die van lagere rang wel moet verschrikt maken, vers 2. Als de cederen gevallen zijn, als die heerlijke bomen verwoest zijn, dan moeten de dennen huilen. Hoe zouden de tengere dennen staan blijven, als de statige cederen vallen? Als de cederen door het vuur verteerd zijn, dan is het tijd om te huilen, want geen hout is zo brandbaar als dennenhout. En laat de eiken van Bazan, die aan weer en wind blootgesteld zijn, huilen terwijl het woud van wijngaarden, of de bloeiende wijngaarden, die met bijzondere zorg bewaakt plachten te worden, gevallen zijn, of, zoals sommigen lezen, als het sterke woud, de Libanon, neergevallen is. Het vallen van de wijzen en goeden in zonde en het vallen van de rijken en aanzienlijken in ellende zijn onheilspellende tekenen voor hen, die in ieder opzicht hun mindere zijn.

II. Het klaaglied over de verwoesting, vers 3: Daar is een stem van gehuil. Die gevallen zijn, huilen van smart en schaamte, en die hun eigen beurt zien komen, huilen van vrees. Maar in ‘t bijzonder de aanzienlijken worden door de uiterste ontsteltenis aangegrepen. Die ten dage van hun feesten en triomfen juichten, huilen ten dage van hun benauwdheid, want nu worden zij gepijnigd, meer dan anderen. Die aanzienlijken bekleedden het ambt van herders, en de zodanigen hadden Gods kudde, die aan hun zorg was toevertrouwd, moeten beschermen dat is de plicht, beide van vorsten en priesters. Maar zij waren als jonge leeuwen, die zich tot de schrik van de kudde maakten met hun gebrul en de kudde tot hun prooi om ze te verscheuren. Het ziet er treurig met een volk uit, als zij, die hun herders moesten zijn, als jonge leeuwen voor hen zijn. Maar wat is het eind? De herders huilen, terwijl hun heerlijkheid verwoest is. Hun weiden en de kudden, die ze bedekten, die de heerlijkheid van de veehoeders waren, zijn verwoest. De jonge leeuwen brullen, want de hoogmoed van de Jordaan is verwoest. De hoogmoed van de Jordaan was het dichte struikgewas, waarin de leeuwen rusten, en als de rivier buiten haar oevers trad, en het voor hen bedierf dan kwamen zij er brullende uit te voorschijn, zoals wij lezen in Jeremia 49:19. Als zij, die macht hebben, hun macht trots misbruiken en, in plaats van herders te zijn, als jonge leeuwen zich gedragen, dan moeten zij er op rekenen, dat de rechtvaardige God hun trots zal vernederen en hun macht breken. De profeet wordt hier een voorbeeld van Christus, zoals de profeet Jesaja soms was, en het doel

van deze verzen is om te tonen dat Christus tot een oordeel in deze wereld gekomen is, Johannes 9:39, tot een oordeel over de Joodse kerk en volk, die in de tijd van zijn komst ontzettend ontaard en bedorven waren door de wereldse gezindheid en huichelarij van hun regeerders. Christus wilde hen genezen, maar zij wilden niet genezen worden, daarom werden zij aan hun lot en het verderf overgelaten.

I. Het wanhopige geval van de Joodse kerk onder de tirannie van haar bestuurders. Hun slavernij in hun eigen land maakte hen zo ongelukkig als hun gevangenschap hen in vreemde landen gemaakt had: Hun bezitters doden en verkopen ze, vers 5. In Zacharia's tijd vinden wij, dat de heersers en de edelen te recht berispt worden, omdat zij woeker eisten, een ieder van zijn broeder, en de overheden, zelfs door hun dienaren, het volk verdrukten Nehémia 5: 7, 15. In Christus' tijd worden de overpriester en de oudsten, die de bezitters van de kudde waren, door hun overleveringen, de geboden van mensen, en de lasten, die zij de consciëntie van de mensen oplegden, volslagen tirannen, zij aten hun huizen op, maakten zich meester van hun rijkdom, en vilden de kudde in plaats van ze te verzorgen. De Sadduceeën, die driester waren, bedierven de rechtspraak. De Farizeeërs, die aan bijgeloof verslaafd waren, bedierven de zedelijkheid, door Gods geboden krachteloos te maken, Mattheüs 15: 6. Zo doodden zij de schapen van de kudde, zo verkochten zij ze. Zij bekommerden er zich niet om wat ervan hen werd, als zij slechts hun doel bereikten en hun eigen belangen dienden. En 1. Hierin achtten zij zich rechtvaardig: Zij doden ze en houden het voor geen schuld. Zij denken, dat er geen kwaad in steekt, en dat zij daarover nooit ter verantwoording geroepen zullen worden door de opperste Herder, alsof de macht hun gegeven was tot verderven, die slechts bestemd was tot opbouwen, en alsof, omdat zij op Mozes' stoel zaten, zij niet aan de wet van Mozes gehoorzaamheid schuldig waren, maar ze naar willekeur buiten werking konden stellen, en er inbreuk op maken. Inderdaad jammerlijk verblind zijn zij, die kwaad doen en rechtvaardig vinden dat zij het doen, maar God zal niet onschuldig houden, die zichzelf onschuldig houden.

2. Zij beledigden God er mee, door Hem te danken voor hun rijkdom, door onderdrukking verkregen. Zij zeiden: geloofd zij de Heere, dat ik rijk geworden ben, alsof, omdat zij voorspoedig waren in hun goddeloosheid, er rijk door werden en eigendommen kochten, God zich tot Beschermer van hun onrechtvaardige praktijken had gemaakt, en de Voorzienigheid "particeps criminis -hun medeplichtige" geworden was. Wat eerlijk verkregen is, daar behoren wij God voor te danken, en Hem te zegenen, wiens zegen rijk maakt en Hij voegt er geen smart bij. Maar hoe kunnen wij tot God gaan, hetzij om een zegen te vragen op de onwettige middelen om rijkdom te verkrijgen, of om Hem dank te zeggen voor ons slagen met die middelen? Zij hadden liever tot God moeten gaan om belijdenis van hun zonden te doen en er zich over schamen, en teruggave te beloven dan Hem te bespotten door te doen, alsof die winst een gave van God was, die de roof in het brandoffer haat, die de dankzegging niet aannemen wil als Hij onteerd wordt door het verkrijgen of door het gebruiken van hetgeen, waarvoor wij Hem danken.

3. Zij maken er het volk van God verachtelijk mee, als hun aandacht of medelijden onwaardig: Niemand van degenen, die ze weiden verschoont ze, zij maken hen ongelukkig, en hebben dan geen medelijden met hen. Christus werd met ontferming over de scharen bewogen, omdat zij vermoeid en verstrooid waren, gelijk schapen, die geen herder hebben, en inderdaad was het nog erger met hen gesteld, niemand van degenen, die ze weidden, verschoonde ze, of toonde enig medelijden met hen. Het staat er slecht bij voor een kerk, als haar herders geen tederheid hebben, en geen medelijden voor kostelijke zielen, als zij op de onwetenden, de dwazen, de goddelozen zonder medelijden kunnen neerzien.

II. Het vonnis, door God over hen geveld om hun gevoelloosheid en stompzinnigheid in deze toestand. Er was een algemeen verval, ja verderf van de godsdienst onder hen, en het was hun volmaakt hetzelfde, zij letten er niet op, "Mijn volk heeft het gaarne alzo", Jeremia 5:31. "Hoewel zij verdekt en verpletterd werden met recht, toch hebben zij naar het gebod gewandeld, " Hoséa 5:11. En evenmin als hun herders medelijden met hen hadden, beklaagden zij zichzelf, daarom zegt God, vers 6: Ik zal de inwoners van dit land niet meer verschonen. Zij hebben hun eigen ondergang afgesmeekt, laat dat dus hun vonnis zijn. Maar waarlijk ongelukkig zijn zij, met wie de God van de barmhartigheid geen medelijden meer wil hebben. Die hun geweten bereidwillig laten onderdekken, door degenen, die leringen leren, welke geboden van mensen zijn, zoals de Joden, die "Rabbi, rabbi" zeiden tot die leermeesters, Mattheüs 15: 9, 23: 7, de zodanigen worden dikwijls door verdrukking in hun aardse schatten gestraft, en naar recht, want die Gods rechten zonder meer opgeven, verbeuren hun eigen rechten. Dat deden de Joden, dat doen de Roomsen, en wie kan medelijden met hen hebben, als zij met strengheid behandeld worden? God dreigt hier,
1. Dat Hij hen zal overgeven in de hand van onderdrukkers, elkeen in de hand van zijn naaste zodat zij elkaar met wreedheid behandelen zullen. Dat deden de verschillende partijen te Jeruzalem, de Zeloten, de ijveraars, zoals zij genoemd werden, bedreven groter wreedheden dan de gemeenschappelijke vijand, zoals Joséfus verhaalt in zijn geschiedenis van de oorlogen van de Joden Zij zullen overgeleverd worden, elkeen in de hand van zijn koning, dit is de Romeinse keizer, aan wie zij zich liever wilden onderwerpen dan aan Christus, zeggende: "Wij hebben geen koning dan de keizer." Aldus dachten zij in de gunst te komen bij hun Heeren en meesters. Maar hierom bracht God de Romeinen over hen, die hun plaats en hun volk wegnamen.

2. Dat Hij hen niet uit hun handen zal verlossen: "Zij zullen het land te morzel slaan, het hele land, en Ik zal ze uit hun hand niet verlossen, en als de Heere hen niet helpt, dan kan niemand het, en ook kunnen zij zichzelf niet verlossen."

III. De proef wordt genomen, of hun ondergang ook voorkomen kan worden door Christus als herder onder hen te zenden, God had Zijn dienstknechten tevergeefs tot Hem gezonden maar als laatste zond Hij tot hen Zijn zoon zeggende: "Zij zullen Mijn Zoon ontzien", Mattheüs 21:37. Verschillende van de profeten hadden van Hem gesproken als van "de Herder Israëls", Jesaja 40:11, Ezechiël 34:23. Hij zei zelf tot de Farizeeërs, dat Hij "de Herder van de schapen was en dat zij, die beweerden herders te zijn, dieven en moordenaars waren", Johannes 10:1, 2, 11, klaarblijkelijk met het oog op deze passage, waar wij hebben,
1. De last, die Hij van Zijn Vader ontving om te beproeven wat Hij met Zijn kudde kon doen, vers 4: Alzo zegt de Heere, mijn God (Christus noemde Zijn Vader Zijn God, omdat Hij handelde naar Zijn wil en met het oog op Zijn eer in geheel Zijn werk): Weid deze slachtschapen. De Joden waren Gods kudde, maar zij waren slachtschapen, want hun vijanden hadden hen de ganse dag gedood en hen als schapen van de slachting geacht, hun eigen bezitters doodden ze en God zelf had ze ter slachting verwezen. Maar toch, weid ze door vermaning, lering en vertroosting, verzorg ze met gezond voedsel daar ze zo lang verzuurd zijn door de zuurdesem van de schriftgeleerden en Farizeeërs. "Hij had nog andere schapen, die van deze stal niet waren, en die later toegebracht zouden worden, maar eerst was Hij gezonden tot de verlorene schapen van het huis Israëls." Mattheüs 15:24.

2. Zijn aanvaarding van deze last, en uitvoering in overeenstemming daarmee, vers 7. Hij zegt als het ware: Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o mijn God! en sinds het Uw wil is, is het de Mijne: Ik zal deze slachtschapen weiden. Christus zal voor deze verloren schapen zorgen, Hij

zal onder hen rondgaan, het Evangelie verkondigende en de zieken genezende, ook de ellendige schapen! Christus verzuimde ook de geringste niet en zag hen niet over het hoofd om hun geringheid. De herders, die hen tot hun prooi maakten, hadden geen oog voor de armen, zij hielden zich alleen op met degenen, waarvan wat te halen viel, maar Christus predikte het Evangelie aan de armen Mattheüs 11: 5. Het was een voorbeeld van Zijn vernedering, dat Hij het meest omging met de mindere klassen Zijn discipelen, die Hem voortdurend vergezelden, behoorden bij de ellendige schapen.

3. Hoe Hij zich voorziet van geschikte werktuigen voor het werk, dat Hij op zich genomen heeft: Ik heb Mij genomen twee stokken, herdersstaven, andere herders hebben er slechts één, maar Christus had er twee, die de dubbele zorg betekenen, die Hij voor Zijn kudde droeg, en wat Hij beide, voor de zielen en voor de lichamen van de mensen deed. David spreekt van Gods roede en van Zijn staf, een roede ter kastijding en een staf ter ondersteuning. Een van deze staven werd Schoonheid genoemd, waarmee de tempel bedoeld wordt, die de schoonheld van de heiligheid genoemd wordt, terwijl één van zijn poorten "de schone" heette, en deze noemde Christus Zijns Vaders huis, waarvoor Hij grote ijver toonde, toen Hij die zuiverde van kopers en verkopers, de anderen noemde Hij Samenbinders, die de burgerlijken staat en de maatschappij van dat volk betekende, waarvoor Christus eveneens zorg droeg door vrede en liefde onder hen te prediken. In Zijn Evangelie en in al wat Hij onder hen deed, hield Christus rekening, beide met hun burgerlijke en hun heilige belangen.

4. De uitoefening van Zijn ambt als de opperste Herder. Hij weidde de schapen, vers 7, en ontzette van hun ambt die herders, die niet aan het vertrouwen beantwoordden. vers 8: Ik heb drie herders in één maand afgesneden. Door de onvolledigheid en onzekerheid van de geschiedenis van de Joodse kerk in de laatste eeuwen van haar bestaan, weten wij niet in welke bijzondere gebeurtenis dit alles vervuld is geworden, in ‘t algemeen schijnt het een daad van macht en rechtvaardigheid tot bestraffing van de zondige herders, en tot opheffing van de bezwaren van de mishandelde kudde te zijn. Sommigen verstaan er de drieërlei overheden: vorsten, priesters en schriftgeleerden of profeten onder, die toen Christus Zijn werk voltooid had, om hun ontrouw werden terzijde gesteld. Anderen verstaan er de drie sekten onder: de Farizeeërs, de Sadduceeërs en de Herodianen, die Jezus allen tot zwijgen bracht, Mattheüs 22, en spoedig daarop afsneed.

IV. Hun vijandschap tegen Christus, en hoe zij zich gehaat maakten bij Hem. Hij kwam tot het Zijne, de schapen van Zijn eigen weide, men mocht verwachten, dat tussen hen en Hem een volkomen genegenheid zou bestaan zoals tussen de herder en Zijn schapen maar zij gedroegen zich zo slecht, dat "Zijn ziel over hen verdrietig was geworden, jegens hen verengd was, kan men lezen", Hij had vriendelijke bedoelingen met hen, maar kon hun de vriendelijkheid niet bewijzen, die Hij voor hen bedoelde, vanwege hun ongeloof, Mattheüs 13: 58. Hij was in hen teleurgesteld, ontmoedigd, verdrietig over hen, niet alleen over de herders die Hij afsneed, maar over het volk, op wie Christus dikwijls neerzag met verdriet in het hart en tranen in de ogen. Hun terging putte Zijn geduld uit, en "Hij was het ongelovig en verkeerd geslacht moe". Ook had hun ziel een walg van Hem, en daarom walgde Zijn ziel van hen, want elke vervreemding van God en mens begint aan de zijde van de mensen. De Joodse herders verwierpen hun opperste Herder, zoals de Joodse bouwlieden deze steen des hoeks verwierpen. Zij waren Christus’ leer en wonderen gram, en ook Zijn invloed op het volk, bij wie zij Hem gehaat trachten te maken met alle middelen, die hun ter beschikking stonden, zoals zij zich gehaat hadden gemaakt bij Hem. Er is wederkerige vijandschap tussen God en de goddelozen, zij zijn gehaat bij God en haters van God. Niets getuigt meer voor de zondigheid en ellende van een onwedergeboren staat dan dit. Het vleselijk gemoed, de

vriendschap van de wereld, zijn vijandschap tegen God, en God haat alle werkers van ongerechtigheid, en het is gemakkelijk te voorzien waarop dit uitlopen zal als de twist niet bijtijds bijgelegd wordt, Jesaja 27: 4, 5.

V. Hun verwerping door Christus als ongeneselijk: "Uw huis wordt u woest gelaten", Mattheüs 23:38. Wat tot hun vrede dient, is nu voor hun ogen verborgen, omdat zij de dag van hun bezoeking niet kennen. Hier hebben wij

1. Het vonnis van de verwerping over hen geveld, vers 9: "Ik zei: Ik zal u niet meer weiden. Ik zal niet verder voor u zorgen, Gij zult Mij niet zien, zoek uw eigen weg. Evenmin als Ik u weiden wil, wil Ik u genezen, wat sterft, dat sterve, de Herder wil niets doen om het verbeurde leven te redden, wat afgesneden is, dat zij afgesneden, wat een prooi voor de wolven verkiest te zijn, laat dat hun prooi worden, en laat de overigen zozeer hun eigen zachte en vreedzame aard vergeten, dat de één het vlees van de ander verslindt, deze schapen zullen vechten als honden." Die Christus verwerpen, zullen zeker en naar recht door Hem verworpen worden, en dan zijn zij natuurlijk diep ongelukkig.

2. Hoe daar een teken van gegeven werd, vers 10: Ik nam Mijn stok liefelijkheid, en Ik verbrak hem ten teken daarvan, dat Hij niet langer hun herder wilde zijn, zoals de lord groothofmeester zijn taak voor afgelopen verklaart door zijn witte staf te breken, en zoals Mozes door het breken van de tafels van de wet voor het ogenblik een einde maakte aan het verbond tussen God en Israël. Het breken van deze staf betekende het verbreken van Gods verbond, dat Hij met alle deze volkeren gemaakt had, het verbond van de afzondering, met alle stammen Israëls gemaakt, en elkander volk, dat, tot hun godsdienst bekeerd, bij hun volk werd ingelijfd. De Joodse kerk werd nu beroofd van al haar heerlijkheid, haar kroon was ontheiligd en ter aarde gevallen, en al haar eer in het stof geworpen, want God week van haar, en wilde haar niet meer als de Zijne erkennen. Toen Christus hun duidelijk zei, dat het koninkrijk Gods van hen weggenomen zou worden, en aan een ander volk gegeven, toen brak Hij de stok Liefelijkheid, Mattheüs 21: 43. En hij werd te die dage vernietigd, hoewel Jeruzalem en ‘t Joodse volk nog veertig jaar bleven bestaan, toch kunnen wij rekenen, dat van die dag af de stok Liefelijkheid verbroken was, vers 11. En hoewel de aanzienlijken het niet konden of niet willen verslaan als een goddelijk vonnis, maar het dachten te ontgaan met een koud: "Dat zij verre," Lukas 20:16, toch hebben de ellendige schapen, de discipelen van Christus, die op Hem wachtten, en begrepen, dat Hij als machthebbende sprak, en de stem van hun Herder van die eens vreemden konden onderscheiden, bekend, dat het woord van de Heere was en er voor gebeefd, en zij vertrouwden er op dat het niet ter aarde vallen zou. De ellendige schapen wachtten op Christus, Hij verkoos hen om bij Hem te zijn, om Zijn leerlingen, Zijn getuigen te zijn: de armen ontvingen Hem en Zijn Evangelie, terwijl de goeden, die grote goederen bezaten, Hem de rug toekeerden. En die op Christus wachten, die aan Zijn voeten zitten om Zijn woorden te horen en te ontvangen zullen "van deze leer bekennen of zij uit God is" Johannes 7:17.

3. Nog meer redenen voor deze verwerping. Tevoren werd gezegd: hun ziel had een walg van Hem, en hier hebben wij er een voorbeeld van, daar zij Hem voor dertig zilverlingen kopen en verkopen, ‘t zij dertig Romeinse penningen, of veeleer dertig Joodse sikkels, dit wordt hier voorspeld in enigszins duistere bewoordingen, zoals voor zulke bijzondere profetieën passend is, opdat de duidelijkheid van de profetie haar vervulling niet beletten zou.
a. De Herder komt hier om Zijn loon, vers 12: "Indien het goed is in uw ogen, brengt Mijn loon, gij zijt Mij moede betaal Mij dus uit en ontsla Mij, en zo niet, laat het na, indien gij bereid zijt Mij langer in uw dienst te houden, dan zal Ik blijven, of Mij zonder loon te

ontslaan het is Mij goed." Christus was geen huurling maar de arbeider is zijn loon waard. Vergelijk hiermee wat Christus tot Judas zei, toen hij Hem ging verkopen: "Wat gij doet, doe het haastig, spreek nu met de overpriesters eens voor al, laat ze de koop sluiten of weigeren" Johannes 13:27. Die Christus verraden, zijn er niet toe gedwongen, zij kunnen kiezen.

b. Zij schatten Hem op dertig zilverlingen. Hij had hen vele jaren als Herder gediend, toch is dit alles waarmee zij Hem nu willen afschepen. Een heerlijke prijs, die Ik na al Mijn moeite en zorg waard geacht ben geweest van hen." Als Judas deze som vaststelde in zijn eis, dan is het opmerkelijk, dat zijn naam Judas was, de naam van het hele volk, want het was een daad van het hele volk, of, indien, zoals waarschijnlijker lijkt, de overpriesters de som bepaalden in hun aanbod, dan waren zij de vertegenwoordigers des volks, "het was een deel van de taak van de priesters om de afgezonderde gelofte te schatten", Leviticus 27: 8, en zo schatten zij dan Jezus ook. Het was de gewone prijs van een slaaf, Exodus 21:32. Dat zij Christus minachtten en de liefde van die grote en goede Herder te laag schatten, is het verderf van zeer velen, en naar recht.

c. Daar het zilver geenszins in verhouding is van zijn waarde, wordt het met verachting voor de pottenbakker heengeworpen. "Laat hij het nemen om leem mee te kopen, of voor iets anders, waar zo weinig geld goed voor is, want het is niet de moeite waard om het te bewaren, het is misschien geld genoeg voor een pottenbakker, maar niet tot betaling van zo'n Herder, veel minder om Hem te kopen." Zo wierp dan de profeet de dertig zilverlingen voor de pottenbakker in het huis van de Heer. "Laat hij ze nemen en er mee doen wat hij wil." Een bijzondere vervulling hiervan vinden wij in de geschiedenis van Christus' lijden, waar naar deze profetie verwezen wordt, Mattheüs 27: 9, 10. "Dertig zilverlingen was de som, waarvoor Christus aan de overpriesters verkocht werd", toen Judas het geld niet wilde houden, en de overpriesters het niet wilden terugnemen, werd het belegd in de aankoop van de akker van de pottenbakker. Ook dat plotselinge besluit van de overpriesters was overeenkomstig een oude profetie en de nog oudere raad en voorkennis Gods.

4. De voltooiing van hun verwerping door het verbreken van de andere stok, vers 14. Het breken van de eerste betekende de ondergang van hun kerk, door het verbreken van het verbond tussen God en hen; dat verdierf hun liefelijkheid, het verbreken van deze betekent de ondergang van hun staat, door de broederschap tussen Juda en Israël te verbreken, door hun onderlinge naijver en twisten te doen herleven, die er vanouds tussen Juda en Israël geweest waren, en één van de zegeningen, die hun beloofd waren na hun terugkeer uit de gevangenschap was, dat zij gemaakt zouden worden tot een enig hout in de hand van de Heere, Ezechiël 37:19. Maar die band zal nu ontbonden worden, zij zullen uiteenvallen in partijen en delen van partijen, verbitterd tegen elkander, en hun koninkrijk, aldus verdeeld, zal vernietigd worden.
a. Niets brengt een volk zo zeker, zo onvermijdelijk ten verderve, als het verbreken van de stok Samenbinders, en het verzwakken van het broederlijk gevoel onder hen, want daardoor worden zij een gemakkelijke prooi voor de gemeenschappelijke vijand.

b. Dit volgt op de ontbinding van het verbond tussen God en hen, en het verval van de godsdienst onder hen. Als de ongerechtigheid overvloedig is, wordt de liefde koud. Het is geen wonder, als degenen, die God getergd hebben om met hen te twisten onder elkaar gaan twisten. Als de stok "Liefelijkheid" gebroken is zal de stok "Samenbinders" 't niet lang uithouden. Een volk zonder kerk is spoedig een volk zonder zelfstandigheid. Nadat God de ellende van dit volk daardoor getoond heeft, dat zij naar recht door de goede Herder verlaten zijn, toont Hij hier verder hun ellende, doordat zij schandelijk mishandeld worden door een

dwaze herder. De profeet moet zelf deze dwaze herder verpersoonlijken en voorstellen, vers 15: Neem u eens gereedschap van een dwaze herder dat in ‘t geheel niet deugt voor het werk, de kleding en de stal van een herder, die niets voor de kudde gevoelt, want zo’n herder zal over hen gesteld worden, vers 16, die in plaats van hen te beschermen, hen onderdrukken en hun kwaaddoen zal.

1. Zij zullen onder het toezicht van ontrouwe dienaren staan. Hun schriftgeleerden en priesters en wetgeleerden zullen hun zware lasten opleggen, moeilijk om te dragen, en door hun aan de overleveringen te binden zullen zij de ceremoniële wet tot een veel zwaarder juk maken dan God gedaan had. De beschrijving, hier van de dwaze herder gegeven, komt zeer goed overeen met de beschrijving, die Christus van de schriftgeleerden en Farizeeërs geeft, Mattheüs 23.

2. Zij zullen getiranniseerd worden door onbarmhartige vorsten, die met strengheid over hen zullen regeren en hun eigen land evenzeer tot een diensthuis zullen maken als Egypte of Babel ooit was. Toen zij Hem verworpen hadden, door Wie de Vorsten gerechtigheid stellen, was het rechtvaardig, dat zij overgegeven werden aan degenen, die ongerechtige inzettingen inzetten.

3. Zij zullen misleid en bedrogen worden door valse Christussen en valse profeten, zoals onze Zaligmaker voorspelde, Mattheüs 24: 5. Er waren er velen, die door hun oproerige handelingen de Romeinen tergden, en het verderf van het Joodse volk verhaastten, maar het is opmerkelijk dat zij nooit bedrogen werden door een valse messias, voordat zij de ware geweigerd en verworpen hadden.

I. Hoe groot een vloek deze herder voor het volk zou zijn, vers 16. God zal tot hun straf een dwaze herder verwekken, die de plichten van een herder niet wil nakomen, Hij zal niet bezoeken, wat gereed is om afgesneden te worden, noch wat verdwaald is, opzoeken, noch gaan zoeken wat verloren is, om het te vinden en thuis te brengen, zoals de goede Herder doet, Mattheüs 18:12, 13. Hun herders hebben geen zorg voor het jonge, dat hun zorg nodig heeft en het wel waard is, zoals Christus doet, Jesaja 40:11. " "Zij helen het verbrokene niet, dat vervolgd en verscheurd werd, maar laten het aan zijn wonden sterven, terwijl een weinig zorg bijtijds het gered zou hebben". Het stilstaande door zwakte, dragen zij niet, al kan het niet meer voort en bezwijkt het, maar laten het achter en wie wil mag het opnemen, zij denken er niet aan om de zwakken te ondersteunen of de kleinmoedigen te vertroosten, maar integendeel,
1. Zij zijn weelderig voor zichzelf: zij eten het vlees van het vette, zij willen het beste voor zich hebben, en, zoals die goddeloze dienstknecht zei: "Mijn Heere vertoeft te komen en begint te eten en te drinken met de dronkaards, dienen zij hun buik."

2. Zij zijn wreed voor de kudde. Hun hartstochten zijn even slecht beheerst als hun harten, want, als zij tegen één van de kudde in woede ontstoken zijn, dan verscheuren zij hun klauwen van drift, zij slaan hun medededienstknechten. Wee het land, welks koning zo’n kind is.

II. De vloek, die deze dwaze herder over zichzelf brengen zou, vers 17: Wee de nietige herder, die ogen heeft en ziet niet, die overvloedige hulde en eerbewijzen van het volk ontvangt en hun voornaamste offeranden, maar hun geen goed kan of wil doen. Hij verlaat de kudde, als zij zijn zorg het meest nodig heeft laat ze hulpeloos achter, en vlucht, omdat hij een huurling is, zijn vonnis is, dat het zwaard van Gods rechtvaardigheid over zijn arm en over zijn rechteroog zal zijn, zodat hij het gebruik van beide geheel verliezen zal. Zijn arm zal

verwelken en verderven, zodat hij, die zijn vrienden niet wilde helpen, toen het nodig was, niet weten zal hoe zichzelf te helpen, zijn rechteroog zal ten enenmale donker worden zodat hij het gevaar niet zien zal, waarin zijn kudde is, en niet weten naar welke kant uit te zien om hulp. Dit werd vervuld, toen Christus tot de Farizeeërs zei: "Ik ben gekomen, opdat die zien, blind worden, " Johannes 9:39. Die gaven hebben, welke hen bekwaam maken om goed te doen, zullen ervan beroofd worden, als zij er geen goed mee doen, die werkzaam moesten zijn, maar traag waren en niets wilden doen hun armen zullen verdorren, en die wachters hadden moeten zijn, maar slaperig waren en nimmer een blik in ‘t rond wilden slaan, hun oog zal naar recht verblind worden.

HOOFDSTUK 12

1 De last van het woord des HEEREN over Israël. De HEERE spreekt, Die de hemel uitbreidt, en de aarde grondvest, en des mensen geest in zijn binnenste formeert. 2 Ziet, Ik zal Jeruzalem stellen tot een drinkschaal der zwijmeling allen volken rondom; ja, ook zal zij zijn over Juda, in de belegering tegen Jeruzalem. 3 En het zal te dien dage geschieden, dat Ik Jeruzalem stellen zal tot een lastigen steen allen volken; allen, die zich daarmede beladen, zullen gewisselijk doorsneden worden; en al de volken der aarde zullen zich tegen haar verzamelen. 4 Te dien dage, spreekt de HEERE, zal Ik alle paarden met schuwigheid slaan, en hun ruiters met zinneloosheid; maar over het huis van Juda zal Ik Mijn ogen openen, en alle paarden der volken zal Ik met blindheid slaan. 5 Dan zullen de leidslieden van Juda in hun hart zeggen: De inwoners van Jeruzalem zullen mij een sterkte zijn in de HEERE der heirscharen, hun God. 6 Te dien dage zal Ik de leidslieden van Juda stellen als een vurige haard onder het hout, en als een vurige fakkel onder de schoven; en zij zullen ter rechter zijde en ter linkerzijde alle volken rondom verteren; en Jeruzalem zal nog blijven in haar plaats te Jeruzalem. 7 En de HEERE zal de tenten van Juda ten voorste behouden, opdat de heerlijkheid van het huis Davids, en de heerlijkheid der inwoners van Jeruzalem, zich niet verheffe tegen Juda. 8 Te dien dage zal de HEERE de inwoners van Jeruzalem beschutten; en die, die onder hen struikelen zou, zal te dien dage zijn als David; en het huis Davids zal zijn als goden; als de Engel des HEEREN voor hun aangezicht. 9 En het zal te dien dage geschieden, dat Ik zal zoeken te verdelgen alle heidenen, die tegen Jeruzalem aankomen. 10 Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene. 11 Te dien dage zal te Jeruzalem de rouwklage groot zijn, gelijk die rouwklage van Hadadrimmon, in het dal van Megiddon. 12 En het land zal rouwklagen, elk geslacht bijzonder; het geslacht van het huis Davids bijzonder, en hunlieder vrouwen bijzonder; en het geslacht van het huis van Nathan bijzonder, en hun vrouwen bijzonder; 13 Het geslacht van het huis van Levi bijzonder, en hun vrouwen bijzonder; het geslacht van Simei bijzonder, en hun vrouwen bijzonder; 14 Al de overige geslachten, elk geslacht bijzonder, en hunlieder vrouwen bijzonder.

De apostel, Galaten 4:25, 26, maakt onderscheid tussen "Jeruzalem, dat nu is, en dienstbaar is met haar kinderen" - het overblijfsel en geraamte van de Joodse kerk, die Christus verwierp, en "Jeruzalem dat boven is, dat vrij is, hetwelk is ons aller moeder" -de Christelijke kerk, het geestelijke Jeruzalem dat God verkoren heeft om Zijn naam aldaar te stellen, in het vorige hoofdstuk lazen wij het vonnis van eerstgenoemde, en lieten dat overblijfsel tot een prooi voor de arenden, die zich aldaar zouden vergaderen. In dit hoofdstuk hebben wij de zegeningen van laatstgenoemde, vele kostelijke beloften aan het Jeruzalem van het Evangelie, gegeven door Hem, vers 1, die Zijn macht verkondigt om die te vervullen.

Beloofd wordt

I. Dat de aanvallen, op de kerk gedaan door haar vijanden, hun eigen verderf zullen zijn, en zij zullen bevinden, dat het gevaarlijk voor hen is, als zij haar enig leed doen, vers 2-4, 6

II. Dat de pogingen van de vrienden en beschermers van de kerk om haar welzijn te bevorderen, door vroomheid zullen worden ingegeven, en dat zij veelvuldig, regelmatig, en voorspoedig zullen zijn, vers 5

III. Dat God ook de geringste en zwakste, die tot Zijn kerk behoren beschermen en sterken, en van hun zaligheid werken zal, vers 7, 8

IV. Dat Hij als voorbereiding en onderpand van deze genade, een geest des gebeds en van berouw op hen uitstorten zal, welks uitwerking algemeen en zeer bijzonder zal zijn, vers 9-14

Deze beloften waren toen nuttig voor de vrome Joden, die in de troebele tijden van Antiochus, en van andere verdrukkers en vervolgden leefden, en zij zijn bruikbaar geweest door alle eeuwen, en zij zijn het nog altijd, om ons gebed een doel aan te geven en onze hoop te bemoedigen ten opzichte van de kerk van het Evangelie.

Zacharia 12:1-14

Hier is,

I. De titel van deze vrijbrief van beloften, aan Gods Israël gedaan, het is de last van het woord des Heeren, een goddelijke voorspelling, de overbrenging ervan is van gewicht, hij moet het volk op het hart gebonden worden, want de vervulling ervan zal zeer drukkend zijn, het is een last, een zware last, voor alle vijanden van de kerk, evenals dat Joden gewicht in Hoofdstuk 5: 8. Maar hij is over Israël, dit is voor hun troost en welzijn. Evenals de vurige wet, Deuteronomium 33:2, zo komen ook de vurige profetieën en vurige leidingen, die uit Gods rechterhand komen, tot hun welzijn, het woord, dat hun vijanden verschrikking brengt, brengt hun vrede, evenals de wolkkolom, die de nacht verlichtte voor de Israëlieten, om hun de weg te wijzen en hen aan te moediger, en te gelijk duisternis was voor de Egyptenaars, om hen te verschrikken en te ontmoedigen. Welgelukzalig zijn zij, voor wie Gods woord een last is, zowel als een zegen.

II. De titel van Hem, die deze vrijbrief geeft welke titel voorafgaat om te laten zien, dat Hij beide heeft, gezag om deze beloften te doen, en bekwaamheid om ze waar te maken, want Hij is de Schepper van de wereld en onze Schepper, en heeft daarom een onbetwistbare, onweerstaanbare heerschappij.

1. Hij breidt de hemel uit, niet alleen in de beginne deed Hij dat, toen Hij zei: "Daar zij een uitspansel, en dat uitspansel maakte, maar Hij doet het nog steeds", Hij houdt hem uitgebreid, als een gordijn, belet hem ineen te rollen, en zal dat doen, totdat het einde komt, wanneer de hemel wegwijken zal, als een boekrol, dat toegerold wordt. Er zijn geen perken voor de macht van Hem, die de hemel uitbreidt, en ook is niets te moeilijk voor Hem.

2. Hij grondvest de aarde, en houdt ze vast en onwankelbaar op haar fundamenten, of liever op haar eigen as, al is zij gegrond op de zeeën, Psalm 24:1, 2, ja, al hangt zij aan het niets, Job 26: 7. De Grondlegger van de wereld is zonder twijfel ook haar Heere en Rechter, en het is zelfbedrog, te zeggen: De Heere heeft de aarde verlaten, want, als dat waar was, zou zij verzonken zijn, sinds Hij het is, die er niet alleen in de beginne de grondslagen van legde, maar ze nog steeds legt, en ze steeds onderhoudt.

3. "Hij formeert de geest des mensen in Zijn binnenste. Hij heeft ons deze ziel gemaakt" Jeremia 38:16. Hij gaf Zijn adem, niet alleen in de eerste mens, maar nog steeds geeft Hij aan een ieder de adem des levens, het lichaam ontvangen wij van onze lijflijke vaders maar de ziel wordt ons ingestort door de Vader van de geesten, Hebreeën 12: 9. "Hij formeert hun aller hart, zij zijn in Zijn hand en Hij leidt ze als waterbeken, en giet ze in welke vorm Hij wil, om er Zijn eigen doel mee te bereiken, en daarom kan Hij Zijn kerk redden door Zijn vrienden moed in te boezemen en Zijn vijanden te ontmoedigen, en zal in eeuwigheid verlossen, door hun geest opnieuw te formeren, die Hij uitverkoren heeft".

III. De beloften zelf, die hun hier gedaan worden, waardoor de kerk beveiligd zal worden en waarin al haar vrienden een heilige zekerheid zullen genieten.

1. Beloofd wordt, dat, welke aanvallen de vijanden van de kerk op haar zuiverheid of vrede doen mogen, zij zeker zullen eindigen met hun eigen verderf. De vijanden van God en van Zijn koninkrijk dragen Jeruzalem geen goed hart toe, maar veel kwaadwilligheid, en smeden aanslagen voor haar verderf, maar aan het eind zal blijken, dat zij slechts hun eigen verderf voorbereid hebben, Jeruzalem is veilig, maar die tegen haar strijden, zien in gevaar. Dit wordt hier toegelicht door drie vergelijkingen.

A. Jeruzalem zal zijn een drinkschaal van de zwijmeling voor allen, die haar belegeren, vers 2. Zij vleien zichzelf met de belofte, dat zij een beker wijn voor hen zal zijn, die zij

gemakkelijk en met genoegen zullen drinken, en zij dorsten naar de roof, zij dorsten naar haar bloed, als naar zo'n beker, maar het zal blijken, dat zij een beker van de zwijmeling, ja, een beker van venijn voor hen is, die zij op de hand zullen nemen in de gedachte, dat zij er meester van zijn, maar zij zullen niet in staat zijn die leeg te drinken, de reuk ervan zal reeds voldoende voor hen zijn. "Toen de koningen tegen haar vergaderd waren, en zagen, dat God in haar paleizen bekend was voor een hoog vertrek, werden zij verschrikt, zij haastten zich weg, beving greep ze aldaar aan, " zoals wij lezen in Psalm 48:3-6. Zo was Alexander de Grote door verbazing aangegrepen, toen hij Jaddua, de hogepriester, ontmoette, en werd hij daardoor afgeschrikt van het kwaad, dat hij Jeruzalem gedaan zou hebben. Toen Sanherib het beleg sloeg voor Jeruzalem en de steden van Juda, bevond hij, dat zij voor hem een beker waren van zo'n bedwelmende kracht, dat al zijn helden er door in slaap verzonken, Psalm 76: 5, 6. Sommigen lezen hier: "Ik zal Jeruzalem stellen tot een post des aanstoots of van de verbreking". Al wie aanvallen op Jeruzalem doen, lopen slechts met het hoofd tegen een post, die zij niet verwikken of verwegen kunnen, maar die hen zeker kwetsen zal. "Het blazen van de tirannen is als een vloed tegen een wand, " Jesaja 25: 4, het wordt er door gebroken, zonder die te doen schudden. Gods kerk is een beker van de vertroosting voor al haar vrienden, Jesaja 66:11, maar een drinkschaal van de zwijmeling voor allen, die haar door dwalingen en zonde zouden willen verleiden, of door oorlogen en vervolgingen verwoesten. Zie Jesaja 51:22, 23.

B. Jeruzalem zal een lastige steen zijn voor allen, die haar pogen te verwijderen of weg te dragen, vers 3. Alle volken van de aarde worden hier verondersteld tegen haar verzameld te zijn, sommigen op deze tijd, anderen op een anderen tijd, van eeuw tot eeuw is er een opeenvolging van vijanden geweest, die oorlog voerden tegen de kerk. Maar al waren zij allen te samen tegen haar samengezworen, en hadden zij een besluit gevormd, om "de naam Israël uit te roeien, dat er niet meer aan gedacht worde, " Psalm 83: 5, dan zullen zij bevinden, dat dat werk hun krachten te boven gaat. Die er voor zijn om het rijk van de zonde in de wereld staande te houden en te bevorderen, beschouwen Jeruzalem, en de kerk van God als het grote struikelblok voor hun plannen, en dat willen zij uit de weg ruimen, maar zij zullen het zwaarder bevinden dan zij denken, zodat,

a. Zij haar niet kunnen verwijderen. God zal een kerk in de wereld hebben, ten spijt van hen, zij is "op een steenrots gebouwd, en zij is als de berg Sions, die blijft in eeuwigheid", Psalm 125:1. "Deze steen, zonder handen afgehouwen, zal niet alleen niet weggenomen worden, maar de aarde vervullen", Daniel 2:35. Ja,
b. allen, die zich daarmee beladen, zullen gewis doorsneden worden zoals die steen het beeld vermaalde, Daniel 2: 45. Allen, die menen, dat zij hem wel aankunnen, zullen er mee doorsneden worden. Sommigen zijn van mening, dat dit beeld ontleend is aan een spel, dat, zoals Hiëronymus bij deze plaats opmerkt, onder de Joden algemeen was, evenals bij ons: jongelieden beproefden hun kracht, door zware stenen op te lichten, en als zij te zwaar bleken voor hun kracht, dan vielen zij op hen en kwetsten hen. Die van de godsdienst een grap maken, en met heilige zaken schertsten zullen bevinden, dat het lastige stenen zijn, en dat het onvoorzichtig is met scherpe werktuigen te spelen, en al nemen zij het licht op, zeggende: Het is toch maar scherts, toch halen zij zich een ondragelijk zwaar gewicht van schuld op de hals. Onze Zaligmaker schijnt op deze woorden te doelen, als Hij zich een lastigen steen noemt voor degenen, die Hem niet als "hoofd des hoeks" willen erkennen, een steen, die "op hen vallen en hen vermorzelen zal, " Mattheüs 21: 44.
c. De leidslieden van Juda zullen onder van hun vijanden zijn als een vurige haard onder het hout, en als een vurige fakkel onder de schoven, vers 6. Niet, dat hun eigen hartstochten hen tot brandstichters en stokebranden zullen maken voor die hen omringen, neen, Sions koning is zachtmoedig en nederig, en alle leidslieden onder Hem moeten zijn gelijk Hij, maar Gods

rechtvaardigheid zal hen tot wrekers van Zijn zaak maken en van de van hun, op van hun vijanden. Die met hen strijden, zullen bevinden dat zij evenveel tegen hen vermogen als distelen en doornen tegen een verterend vuur, Jesaja 27: 4. Het zal onder hen doorgaan en hen tezamen verslinden. Gods gramschap en niet de van hun is het vuur, dat van hun wederpartijders aan brand steekt. Er staat, dat God te Sion vuur en te Jeruzalem een oven heeft, Jesaja 31: 9. Hun vijanden dachten, dat zij water waren voor dit vuur, om het uit te doven en uit te blussen, maar God zal hen tot hout maken, ja tot schoven, die nog gemakkelijker branden, en zij zullen niet alleen door dit vuur verteerd worden, maar er te feller door branden.
Toen God Abimelech en de mannen van Sichem elkander wilden laten vernietigen, ging er een vuur uit van de één om de ander te verteren, evenals uit de mond van de getuigen van God, om te verteren, die hen beschadigen willen, Openbaring 11: 5. De vervolgers van de kerk in haar eerste tijd ondervonden de vervulling hiervan, getuige Lactantius' geschiedenis van Gods oordelen over die vervolgers uit de eersten tijd, en de eindelijke erkenning van Julianus de Afvallige: Gij hebt overwonnen, o Galileer! Het motto van de kerk zou kunnen zijn: "Nemo me impune lacesset- Niemand zal mij ongestraft kwellen. Indien gij uw leven moede zijt, vervolg de christenen, " was vroeger het spreekwoord.

2. Beloofd wordt, dat God de raad van de vijanden van de kerk tot dwaasheid maken en hun de moed benemen zal, vers 4: "Te dien dage, als de volken van de aarde bijeenvergaderd zijn tegen Jeruzalem, zal Ik alle paarden met schuwheid slaan en van hun ruiters met zinneloosheid", en wederom: "Ik zal alle paarden van de volkeren met blindheid slaan, zodat zij hun niet van dienst zullen zijn, die verblinding zal hetzelfde resultaat hebben als het doorsnijden van de pezen". Paarden en ruiters zullen beide de militaire geoefendheid vergeten, waartoe zij gedrild waren, en in plaats van in 't gelid te blijven, en de regels van de krijgstucht in acht te nemen, zullen zij beide zinneloos worden, en ten verderve gaan. Het voetvolk van de kerk zal de vijandelijke ruiterij te sterk zijn, en diegenen, wie het vertrouwen op paarden verweten werd, zullen overwonnen worden door hen, wie het verboden was om de paarden vele te maken.

3. Beloofd wordt, dat Jeruzalem opnieuw bevolkt en vervuld zal worden, vers 6. Jeruzalem zal nog blijven in haar plaats te Jeruzalem. Die te Jeruzalem geboren zijn, zullen zich niet voegen bij een kolonie in een ander land, en daar een stad bouwen, en die Jeruzalem noemen en daar de beloften vervuld zien, zoals die in Nieuw-Engeland hun steden noemden met de namen van de steden in Oud-Engeland. Neen, zij zullen een nieuw Jeruzalem hebben op dezelfde grondslag, op dezelfde plek grond als het oude. Dat werd bewaarheid na hun terugkeer uit de gevangenschap, maar zou zijn volkomen vervulling hebben in de kerk van het Evangelie, die een Jeruzalem is, bewoond in haar plaats, want daar het Evangelie aan de gehele wereld gepredikt moet worden, kan zij iedere plaats de hare noemen.

4. Beloofd wordt, dat de inwoners van Jeruzalem in staat gesteld zullen worden zichzelf te verdedigen en toch door God in bescherming genomen, vers 8. Ziehier op welke wijze God Zijn kerk en die de Zijnen zijn, bewaart voor de poorten van de hel, naar en door de poorten des hemels.
a. Hij zelf beveiligt hen: Te dien dage zal de Heere de inwoners van Jeruzalem beschutten, niet alleen Jeruzalem zelf, dat het niet genomen en verwoest wordt. maar ook alle inwoners, dat hun geen haar gekrenkt wordt. God zal niet alleen een vurige muur om de stad zijn, om die te versterken, maar Hij zal ook de afzonderlijke personen met goedgunstigheid kronen als met een rondas, zodat geen pijl van de belegeraars hen raken zal.

b. Hij beveiligt hen door hun sterkte en moed te geven om zichzelf te helpen. Wat God door Zijn genade in Zijn volk werkt, doet meer toe aan hun behoud en verdediging dan wat Hij voor hen werkt door Zijn leiding. De God van Israël geeft het volk sterkte en krachten, opdat zij het van hun mogen doen, en dan zal Hij niet in gebreke blijven het Zijne te doen. Het is Gods eer de zwakken te sterken, die Zijn hulp het meest nodig hebben, die hun behoefte er aan inzien en erkennen, en er het dankbaarst voor zullen zijn.
c. Te dien dage zal de zwakste van de inwoners van Jeruzalem als David zijn, een krijgsman, even stout en dapper, even geoefend en sterk als David zelf, hij zal grote dingen beproeven en volbrengen, en even nuttig worden om Jeruzalem te bewaken als David zelf was om haar te funderen, en even geducht, als hij voor haar vijanden was. Zie, wat het werk van de goddelijke genade is, zij maakt kinderen niet alleen tot mannen, maar tot kampioenen maakt van zwakke heiligen niet alleen goede krijgsknechten, maar helden als David. En zie, hoe God Zijn werk even gemakkelijk en even goed, en tot Zijn meerdere ere, doet, door zwakke en onbekende werktuigen als door de meest luisterrijke.
d. Het huis Davids zal zijn als goden, dit is als de Engel des Heeren, voor hun aangezicht. Zerubbabel was nu de opperste tak van het huis Davids, hij zal worden aangedaan met wijsheid en genade voor de dienst, waartoe hij geroepen is, en zal als een engel voor het aangezicht des volks gaan, maar sommigen menen, als die Engel, die voor het aangezicht van het volk Israëls heenging door de wildernis, dat wil zeggen als God zelf, Exodus 23:20. God zal de gaven en bekwaamheden beide van volk en vorsten vermeerderen, naar verhouding van de verschillende diensten, waarvoor zij bestemd zijn. Van David werd gezegd, dat hij gelijk een engel Gods was, om te horen het goede en het kwade, 2 Samuel 14:17. Dat zal nu op het huis van David van toepassing zijn. De inwoners van Jeruzalem zullen even sterk en groot van daden zijn, als David van nature was, en van hun overheden zullen even wijs en groot van raad zijn als hij door genade was. Maar dit zou zijn volledige vervulling hebben in Christus, nu scheen het huis van David klein en gering te zijn, en zijn heerlijkheid was verduisterd, maar in Christus blonk het huis van David met meer glans dan ooit, en Zijn aangezicht was als dat van een engel, in Hem werd het meer gezegend, en tot groter zegen gesteld, dan het ooit geweest was.

5. Beloofd wordt, dat er een goede verstandhouding zal zijn tussen stad en land, en dat de weegschaal door hen in evenwicht gehouden zal worden, er zal geen nijd of naijver tussen hen zijn, zij zullen geen afzonderlijke belangen hebben, maar zullen hun raadslagen van harte verenigen, en met eenstemmigheid handelen voor hun gemeenschappelijk welzijn, en deze gelukkige eensgezindheid van stad en land, van hoofd en lichaam is zeer noodzakelijk voor de gezondheid, het welzijn en de veiligheid van ieder volk.

a. De leidslieden van Juda, de overheden en de landadel zullen de burgers, de inwoners van Jeruzalem, de kooplieden en handelaars, in ere houden, zij zullen hen niet ter neerwerpen, en ten onder pogen te houden, maar zij zullen in hun hart zeggen niet om te vleien, maar in oprechtheid: De inwoners van Jeruzalem zullen mij een sterkte zijn, de sterkte van mijn land, van mijn geslacht, in de Heere der heerscharen, mijn God, vers 5. Daarom zullen zij bij iedere gelegenheid eerbied en hulde bewijzen aan Jeruzalem, als de moederstad, de hoofdstad, en de stad, die het eerst gediend moet worden, omdat zij haar beschouwen als het bolwerk van het volk en zijn krachtigste verdediging in tijden van algemeen gevaar en ellende, en die zij daarom allen zullen bijstaan en die hen allen zal beschermen, en dat niet zozeer, omdat het een rijke stad was, en geld de zenuw van de oorlog is, noch omdat het een volkrijke stad was, en het grootste getal troepen in het veld kon brengen, noch omdat haar inwoners over ‘t geheel het meest ontwikkeld en energiek waren, de beste soldaten en de beste bevelhebbers, want van Sion zal gezegd worden: "Deze en die is aldaar geboren", maar, omdat het een

heilige stad was, waar Gods huis en woning was, de tempel en de priesters, waar Hij gediend werd en Zijn feesten gevierd werden, en omdat het nu meer dan ooft een biddende stad was, want over de inwoners van Jeruzalem zal God uitstorten de Geest van de genade en van de gebeden, vers 10, daarom zullen de leidslieden van Juda zeggen: Dezen zullen mij een sterkte zijn, zij zullen dat zijn om hun betrekking tot, hun invloed bij, en hun gemeenschap met de Heere der heerscharen, hun God Omdat de Heere der heerscharen op bijzondere wijze hun God is, want in Salem is Zijn hut en Zijn woning in Sion, daarom zullen zij Mijn sterkte zijn. Gelukkig is het koninkrijk, welks leidslieden zijn goede mannen weten te waarderen, welks bestuurders de godsdienst en de belijders van de godsdienst als hun sterkte beschouwen, en het in hun belang achten hen te steunen, en geleerd hebben godzalige en biddende mensen en ervaren, "getrouwe predikers de wagens Israëls en zijn ruiters" te noemen, zoals Joas Eliza noemde, en niet de beroerders van het land zoals Achab Elia heette.

b. Het hof en de stad zullen de inwoners des lands niet verachten, noch met minachting op hen neerzien, neen, niet op de geringsten van hen, veel minder op de leidslieden van Juda, want God zal Juda in ‘t openbaar eren, en hen aldus vrijmaken van de verachting van hun broederen. Zoals Jeruzalem verwaardigd werd met bijzondere inzettingen, zo zal Juda verwaardigd worden met bijzondere leidingen. God zegt, vers 4: Ik zal Mijn ogen over het huis van Juda openen, over het arme volk des lands. Trotse mannen zien hen met verachting over het hoofd, maar de grote God zal genadig op hen neerzien en voor hen zorgen, ja, vers 7: De Heere zal de tenten van Juda allereerst behouden. Die in tenten wonen zijn het meest blootgesteld, maar God zal hen op opmerkelijke wijze beschermen en verlossen voor hen, die in Jeruzalem wonen. Hij zal heerlijk verschijnen in wat Hij doet voor de inwoners van Zijn dorpen in Israël, Richteren 5:11. Aldus geeft God in het mystieke lichaam overvloediger eer aan de minst geëerde leden, opdat geen tweedracht in het lichaam zij, zie 1 Korinthe 12:22-25, wat hier als de reden aangegeven wordt, waarom de heerlijkheid van het huis Davids, dat grote macht heeft, en de heerlijkheid van de inwoners van Jeruzalem, die grote rijkdom hebben, en die beide in groot genot en genoegen leven, zich niet verheffen tegen Juda en de tenten van Juda, wier inwoners hard werken, en een hard leven hebben, en misschien niet zo welopgevoed zijn. Hovelingen en burgers moeten het landvolk niet verachten, noch met minachting neerzien op degenen, over wie God Zijn ogen opent en die Hij allereerst behouden zal, omdat "het voor de rijken en aanzienlijken zo moeilijk is in het koninkrijk Gods in te gaan." Als God door Zijn genade heeft grootgemaakt die in de tenten van Juda wonen, daar Hij het zwakke en dwaze van de wereld verkiest en verkiest te gebruiken, beledigen wij Hem, als wij hun oneer aan doen, of onszelf tegen hen grootmaken, Jakobus 2: 5, 6.
Deze belofte heeft verder betrekking op de kerk van het Evangelie, waarin geen verschil gemaakt zal worden tussen hoog en laag, slaaf en vrije, besnijdenis en voorhuid, maar allen Christus even welkom zullen zijn, en Zijn weldaden deelachtig, Kolossensen 3:11. Jeruzalem zal dan niet voor heiliger gehouden worden dan andere delen van het land Israëls. De dag waarvan hier gesproken wordt, is de dag van Jeruzalems verdediging en verlossing, die heerlijke dag, waarop God voor Zijn volk verschijnen zal tot hun verlossing, en al heeft dit betrekking op de overwinningen, die de Joden ten tijde van de Maccabeen op hun vijanden behaalden, toch reikt het zeker verder namelijk tot Christus’ overwinningen op de machten van de duisternis en de grote verlossing, die Hij voor Zijn uitverkorenen gewrocht heeft. Hier hebben wij een verhaal van twee opmerkelijke werken, waarvoor die dag bestemd is.

I. Een heerlijk werk, dat God voor Zijn volk werken zal: "Ik zal zoeken te verdelgen alle heidenen, die tegen Jeruzalem aankomen, vers 9. De heidenen zullen komen tegen Jeruzalem, vele en machtige volken, maar zij zullen alle verdelgd, hun macht zal verbroken, en al hun aanvallen afgeslagen worden, het kwaad, dat zij bedoelen, zal op hun eigen hoofd

terugvallen." God zal hen zoeken te verdelgen, niet alsof Hij verlegen is om middelen en wegen, want de oneindige wijsheid is nooit verlegen, maar, dat Hij het zoekt te doen, betekent, dat Hij er zich met alle ernst op toelegt, want Hij ijvert voor Sion met grote ijver, en de dag van de wrake is in Zijn hart, en dat Hij middelen en werktuigen beheerst, en ook alle bewegingen en handelingen ter uitvoering. Hij formeert een kwaad tegen hen, terwijl het schijnt, dat Hij hen opricht, zoekt Hij hen te verderven. Bij de eerste komst van Christus zocht Hij te verdelgen, die het geweld des doods had, en verdierf hem en verpletterde de kop van de slang, en verbrak alle machten van de duisternis, die tegen Gods koninkrijk onder de mensen en tegen de getrouwe vrienden en onderdanen van dat koninkrijk streden, Hij verdierf hen en maakte ze tot een schouwspel. Bij Zijn tweede komst zal Hij hun verderf voltooien, als Hij teniet zal doen alle heerschappij en macht en kracht, en de dood zelf verslonden zal worden tot overwinning. De laatste vijand zal teniet gedaan worden van allen, die tegen Jeruzalem aankomen.

II. Een genadig werk, dat God in Zijn volk arbeiden zal ten behoeve van het werk, dat voor hen gewrocht zal worden. Als Hij hun vijanden zoekt te verdelgen, zal Hij op hen uitstorten de Geest van de genade en van de gebeden. Als God grote genade voor Zijn volk op het oog heeft, dan is het eerste wat Hij doet, hen tot bidden te brengen, aldus zoekt Hij hun vijanden te verdelgen door hen op te wekken Hem te zoeken opdat Hij het voor hen doen zal, omdat, al heeft Hij het gewild en beloofd, en Hij het doet tot zijn eigen eer, Hij toch "hierom van het huls Israëls verzocht wil worden", Ezechiël 36:37. Bid en u zal gegeven worden. Deze eer wil Hij zelf hebben, en deze eer doet Hij het gebed aan en hun, die bidden. En het is voor de benauwde kerk een gelukkig voorteken van naderende verlossing en als ‘t ware het krieken van de dag, als zijn volk opgewekt wordt, om met alle macht Hem er om aan te roepen. Maar deze belofte heeft betrekking op en is vervuld in de gaven, door de Geest aan alle gelovigen gegeven, evenals die in Jesaja 44:3, "Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, " die vervuld werd, toen Jezus verheerlijkt werd, Johannes 7:39. Het is een belofte van de Geest, en met Hem van alle geestelijke zegeningen in de hemel in Christus.

1. Op wie deze zegeningen uitgestort worden.
a. Over het huis Davids, over de aanzienlijken, want zij zijn niet meer en niet beter dan de genade van God hen maakt. Beloofd werd, vers 8, dat het huis Davids zou zijn als de Engel des Heeren. En daartoe wordt nu de Geest van de genade over hen uitgestort, want hoe meer de heiligen van de Geest van de genade hebben, des te meer zijn zij als de heilige engelen. Toen God op ‘t punt was voor het land te verschijnen, stootte Hij zijn Geest van genade over het huis Davids uit, de leidslieden des lands. Het is een goed teken voor een volk, als vorsten en aanzienlijken de anderen voorgaan in al wat goed is, 2 Kronieken 20: 5. Het huis Davids is geheel begrepen in Jezus Christus, de Zone Davids, en over Hem, als het hoofd, wordt de Geest van de genade uitgestort om door Hem verdeeld te worden over alle leden, uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen ook genade voor genade.
b. Over de inwoners van Jeruzalem, het gewone volk, want de werking van de Geest is dezelfde op geringe en zwakke christenen als op de sterke en volwassene. De inwoners van Jeruzalem kunnen door hun macht en beleid geen invloed uitoefenen op de staatszaken, als de aanzienlijken van het huis van David, toch kunnen zij goede diensten bewijzen door hun gebeden, en daarom zal de Geest over hen uitgestort worden. De kerk is Jeruzalem, het hemelse Jeruzalem, alle ware gelovigen, wier wandel in de hemelen is, zijn inwoners van dit Jeruzalem, en hun komt deze belofte toe. God zal zijn Geest over hen uitstorten. En deze is het, dewelke ontvangen zullen allen die in Christus geloven, aldus worden zij geheiligd, aldus worden zij verzegeld.

2. Wat deze zegeningen zijn: Ik zal de Geest over hen uitstorten. Dat sluit alle goede dingen in, daar het ons bekwaam maakt voor Gods gunst, en al Zijn andere gaven. Hij zal de Geest uitstorten.
a. Als een Geest van de genade om ons te heiligen en aangenaam te maken.
b. Als een Geest van de gebeden, die ons neigt tot de plicht van het gebed, het ons leert en er ons in bijstaat. Waar de Geest gegeven wordt als een Geest van de genade, daar wordt Hij gegeven als een Geest van de heiliging. Waar Hij een Geest van de aanneming is daar leert Hij ons toepen: Abba, Vader. Zodra Paulus bekeerd is, zie, hij bidt, Handelingen 9:11. Even licht is het een levend mens te vinden zonder adem als een levend heilige zonder gebed. Er is een meer overvloedige uitstorting van de Geest des gebeds nu, onder het Evangelie, dan er onder de wet was, en hoe meer vorderingen het werk van de heiligmaking in ons gemaakt heeft, des te meer vorderingen zullen wij maken in het werk van de gebeden.

3. Wat het gevolg ervan zal zijn: Ik zal de Geest van de genade over hen uitstorten. Men zou denken, dat er volgen zou: "En zij zullen zien, Dien zij geloofd hebben, en zullen zich verblijden", en het is waar, dat dit een van de vruchten van de uitstorting van de Geest is waarom wij ook lezen van de blijdschap des Heiligen Geestes, maar er volgt: Zij zullen rouwklagen, want er is een heilig wenen, dat het gevolg is van de uitstorting van de Geest een wenen over de zonde, dat nuttig is om het geloof in Christus aan te wakkeren en bekwaam te maken voor blijdschap in God. Hier is het de inhoud van een belofte, dat zij rouwklagen zullen, want er is een wenen, dat zal eindigen in verheuging en dat door een zegen gevolgd wordt. Dit rouwklagen is een vrucht van de Geest van de genade, een blijk van genadewerking in de ziel, en dat gepaard gaat met de Geest van de gebeden, daar het de levendige aandoeningen, die in het gebed werken, uitdrukt, vandaar dat tranen en gebeden dikwijls samengaan, 2 Koningen 20: 5. Jakob, die worstelaar met God, weende en smeekte.

Maar hier is het een rouwklagen, om de zonde, dat het gevolg is van de uitstorting van de Geest.
A. Het is een rouwklagen, gegrond op het aanschouwen van Christus: Zij zullen Mij aanschouwen, die zij doorstoken hebben en zullen over hem rouwklagen.
a. Hier wordt voorspeld, dat Christus doorstoken zou worden, en deze plaats wordt aangehaald, als vervuld, toen Christus' zijde aan het kruis doorstoken werd, zie Johannes 19:37.
b. Van Hem wordt gesproken als van Een, die wij doorstoken hebben in de eerste plaats wordt dit gezegd van de Joden, die Hem ter dood toe vervolgden, en wij vinden dat die Hem doorstoken hebben onderscheiden worden van de andere geslachten van de aarde die over Hem rouw bedrijven zullen, Openbaring 1: 7, toch geldt het van ons zondaars allen dat wij Christus doorstoken hebben, in zover als onze zonden Zijn dood waren, want om onze overtredingen is Hij verwond, en zij zijn Hem een kwelling des geestes, Hij is verbroken door hun hoerachtig hart, waarom gezegd wordt dat zij Hem wederom kruisigen en Hem openlijk schande aandoen.
c. Die waarlijk berouw van hun zonde hebben, zien op Christus als Een die zij doorstoken hebben, die doorstoken is om hun zonde en doorstoken is door hen, en dit moet hen er toe brengen op Hem te zien als degenen, die mee lijden met Hem.
d. Dit is het gevolg van het aanschouwen van Christus, het doet hen rouwklagen. Dit werd in 't bijzonder vervuld in degenen, aan wie Petrus Christus predikte en die gekruist, toen zij dat hoorden, zij, die er de hand in gehad hadden, dat Hij doorboord werd, werden zij verslagen in het hart, en riepen uit: Wat zullen wij doen? Het wordt vervuld in allen, die smart hebben over hun zonde op godzalige wijze, zij zien op Christus en rouwklagen over Hem, niet zo zeer om Zijn lijden als om hun eigen zonden, die er de oorzaak van waren. De oprechte smarten van

een boetvaardige ziel vloeien voort uit een gelovig aanschouwen van de doorboorde Verlosser. Het gelovig aanschouwen van het kruis van Christus zal ons doen rouwklagen over de zonde, op godzalige wijze.

B. Het is een grote rouwklage.
a. Het is als het rouwklagen van een vader of moeder over de dood van een geliefd kind. Zij zullen rouwklagen over hun zonde, als met de rouwklage over een enige zoon, in wiens graf de hoop van de familie begraven ligt, en zullen bitter kermen gelijk men bitter kermt over een eerstgeborene, zoals het hele land van de Egyptenaars bitter kermde om de dood van hun eerstgeborenen. De smart van de kinderen om de dood van hun ouders is soms nagemaakt, is dikwijls klein, slijt spoedig af en is gauw vergeten, maar de smart van ouders over een kind, over een zoon, over een enige zoon, over een eerstgeborene, is natuurlijk, oprecht ongedwongen, niet gemaakt, zij is verborgen en duurzaam, zodanig is ook de smart van een, die oprecht berouw heeft, zij vloeit voort, louter uit liefde tot Christus boven allen.

b. Zij is als de rouwklage van een volk over de dood van een wijs en goed vorst. Zij zal zijn gelijk de rouwklage van Hadad-Rimmon in het dal van Megiddon, waar de goede koning Josia gedood werd, over wie een algemene rouwklage was, vers 11, en misschien te groter, omdat hun gezegd werd, dat het hun zonde was, die God tergde om hen van zulk een groten zegen te beroven. Daarom riepen zij uit: "De kroon van ons hoofd is afgevallen, wee ons, dat wij zo gezondigd hebben, " Klaagliederen 5:16. Christus is onze Koning, onze zonden waren Zijn dood en om die reden behoren zij een doorn in ons vlees te zijn.

c. Het is een algemene volkomen rouwklage, vers 12: Het land zal rouwklagen. Het land zelf ging in de rouw bij de dood van Christus, want er werd duisternis over de gehele aarde, en de grond schudde door een aardbeving, maar dit wordt beloofd, dat de overdenking van de dood van Christus velen op krachtdadige wijze tot smart over hun zonde en tot bekering tot God gebracht zullen worden, het zal zulk een algemene, genadevolle rouwklage zijn, als toen "het ganse huis Israëls de Heere achterna klaagde, 1 Samuel 7:2. Sommigen denken, dat dit zijn volledige vervulling zal hebben in de algehele bekering van het Joodse volk.

d. Ook is het een bijzondere, persoonlijke rouwklage. Het zal niet alleen een rouwklage van het land zijn, door zijn vertegenwoordigers in een algemene vergadering, zie Richteren 2: 5, waar de vergaderplaats Bochim werd genoemd, dit is Plaats van de wenenden, zij zal zich verbreiden tot in alle hoeken van het land: Elk geslacht in ‘t bijzonder zal rouwklagen, vers 12, alle de overige geslachten, vers 14. Allen hebben deel aan de schuld en daarom zullen allen delen in een smart. De geslachten behoren hun vrome oefeningen in ‘t bijzonder te verrichten, behalve dat zij deelnemen aan de openbare vergaderingen voor de eredienst. De nationale vastendagen moeten gehouden worden, niet alleen in onze synagogen, maar ook in onze huizen. In de rouwklage, die hier voorspeld wordt, klagen de vrouwen afzonderlijk, in haar eigen vertrekken, zoals Esther en haar jongedochters. Sommigen menen, dat dit betekent, dat zij zich de ontspanning zelfs van geoorloofde genietingen ontzeiden in een tijd van algemene vernedering, 1 Korinthe 7: 5.

Vier verschillende geslachten worden hier met name genoemd als voorbeelden voor anderen in deze rouwklage:
(1). Twee ervan zijn koninklijke geslachten, het huis van David, in Salomo, en het huis Nathans, van een andere zoon van David, broeder van Salomo, van wie Zerubbabel afstamde, zoals blijkt uit de geslachtslijst van Christus, Lukas 3:27-31. Het huis van David, in ‘t bijzonder dat van Nathan, dat nu de hoofdtak van dat huis is, zal in dit goede werk voorgaan.

De grootste vorsten mogen niet denken, dat zij een uitzondering zijn op de wet van het berouw, veeleer zijn wij er op de meest plechtige uiting aan te geven, tot opwekking van anderen, zoals Hizkia deed, die zichzelf vernederde, 2 Kronieken 32:26, : de vorsten en de koning, 2 Kronieken 12: 6, en de koning van Ninevé, Jona 3: 6.

(2). Twee ervan zijn heilige geslachten, vers 13, het geslacht van het huis van Levi, welke stam aan God gewijd was en in het bijzonder het geslacht van Simeï, dat een tak was van het geslacht van Levi, 1 Kronieken 6:17, en waarschijnlijk waren sommigen van de afstammelingen van dat geslacht, nu van betekenis als predikers voor het volk, of als dienaren van het altaar. Zoals de vorsten moeten rouwklagen om de zonden van de overheid, zo moeten de priesters het doen om de ongerechtigheid van de heilige dingen. In tijden van algemene verdrukking en vernedering is het de taak van des Heeren dienaren "te wenen tussen het voorhuis en het altaar, Joël 2:17, en niet alleen daar, maar ook in hun huizen in ‘t bijzonder, want in welk geslacht zal men godzaligheid vinden, beide de vorm en de kracht er van, zo niet in de geslachten van de dienaren des Heeren?

HOOFDSTUK 13

1 Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid. 2 En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE der heirscharen, dat Ik uitroeien zal uit het land de namen der afgoden, dat zij niet meer gedacht zullen worden; ja, ook de profeten, en de onreinen geest zal Ik uit het land wegdoen. 3 En het zal geschieden, wanneer iemand meer profeteert, dat zijn vader en zijn moeder, die hem gegenereerd hebben, tot hem zullen zeggen: Gij zult niet leven, dewijl gij valsheid gesproken hebt in de Naam des HEEREN; en zijn vader en zijn moeder, die hem gegenereerd hebben, zullen hem doorsteken, wanneer hij profeteert. 4 En het zal geschieden te dien dage, dat die profeten beschaamd zullen worden, een iegelijk vanwege zijn gezicht, wanneer hij profeteert; en zij zullen geen haren mantel aandoen, om te liegen. 5 Maar hij zal zeggen: Ik ben geen profeet, ik ben een man, die het land bouwt; want een mens heeft mij daartoe geworven van mijn jeugd aan. 6 En zo iemand tot hem zegt: Wat zijn deze wonden in uw handen? zo zal hij zeggen: Het zijn de wonden, waarmede ik geslagen ben, in het huis mijner liefhebbers. 7 Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen; sla dien Herder, en de schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden. 8 En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de HEERE, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden, en de geest geven; maar het derde deel zal daarin overblijven. 9 En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: De HEERE is mijn God.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Nog meer beloften met betrekking tot de tijd van het Evangelie. Hier is een belofte van de vergeving van de zonden, vers 1, van de verbetering van de zeden, vers 2, en in ‘t bijzonder van de overtuiging en het tot zwijgen brengen van valse profeten, vers 2-6.
II. Een duidelijke voorspelling van het lijden van Christus en de daarop gevolgde verstrooiing van Zijn discipelen, vers 7 van de uitroeiing van het grootste deel van het Joodse volk niet lang daarna, vers 8, en van de loutering van een overblijfsel van hen tot een bijzonder volk van God, vers 9.

Zacharia 13:1-9

Zie het Lam Gods, "dat de zonde van de wereld wegneemt, " de zonde van de kerk, want daarom werd de Zoon van God geopenbaard, "opdat Hij onze zonden zoude wegnemen, " 1 Johannes 3: 5.

I. Hij neemt de schuld van de zonde weg, door het bloed Zijns kruises, vers 1: Te dien dage, dat is: ten dage van het Evangelie, zal er een fontein geopend zijn, dat wil zeggen: er zal voorziening getroffen worden voor de reiniging van allen, die waarlijk berouw hebben en zich waarlijk bekeren van de verontreiniging van de zonde. Te dien dage, als de Geest van de genade uitgestort wordt om hen te doen rouwklagen over hun zonde, zullen zij geen rouw dragen, als die geen hope hebben, maar hun zonden zullen hun vergeven worden, en de troost van de vergiffenis in ‘t hart gelegd. Hun geweten zal gereinigd en verzoend worden "door het bloed van Christus, dat reinigt van alle zonde," 1 Johannes 1: 7. Want Christus is verheerlijkt om beide, berouw en vergeving van zonden te schenken, en waar Hij het ene geeft, geeft Hij het andere zonder twijfel ook. Deze geopende fontein is de doorstoken zijde van Jezus Christus, waarvan juist tevoren gesproken is, Hoofdstuk 12:10, want daar kwam bloed en water uit, en beide voor onze reiniging. En die op de doorstoken Christus zien, en rouwklagen over hun zonden, die Hem doorstoken hebben en daarom bitter over Hem kermen, mogen opnieuw op de doorstoken Christus zien en zich in Hem verblijden, omdat het de Heere behaagde deze rots aldus te slaan, opdat hij zo tot een fontein van levend water zou zijn. Ziehier,

1. Hoe wij verontreinigd zijn, dat zijn wij allen, wij hebben gezondigd, en zonde is onreinheid, zij verontreinigt geest en geweten, maakt ons gehaat bij God, en inwendig ongerust, ongeschikt voor de dienst van God, en onbekwaam om toegelaten te worden tot gemeenschap met Hem, zoals die volgens de wet onrein waren, uit het heiligdom buitengesloten werden. Het huis van David en de inwoners van Jeruzalem zijn onder het juk van de zonde, die onreinheid is. De waarheid is, dat wij allen zijn als een onreine en verdienen, dat ons deel met de onreinen zij.

2. Hoe wij gereinigd kunnen worden. Zie, er wordt een fontein voor ons geopend, om ons in te wassen, en uit die fontein vloeien stromen naar ons toe, zodat het onze eigene schuld is, als wij niet gereinigd worden. Het bloed van Christus en Gods vergevende genade in dat bloed, geopenbaard in het nieuwe verbond, zijn,
a. Een fontein, want er is een onuitputtelijke volheid in. Er is genade genoeg in God, en verdiende genoeg in Christus, tot vergeving van de grootste zonden en zondaars op de voorwaarde van het Evangelie. "Dit waart gij sommigen, maar gij zijt afgewassen, " 1 Korinthe 6:11. Onder de wet was er een koperen wasbekken en een koperen zee om zich in te wassen, dat waren maar vaten, maar wij voor ons hebben een fontein, een overvloeiende, een altijd-vloeiende fontein.
b. Een geopende fontein, want wie wil, kan komen, en ervan profiteren, zij is geopend, niet alleen voor het huis van David, maar ook voor de inwoners van Jeruzalem, voor de armen en geringen, zowel als voor de rijken en aanzienlijken, want zij is geopend voor alle gelovigen, die, als het geestelijk zaad van Christus, van het huis van David, en, als levende leden van de kerk, inwoners van Jeruzalem zijn. Door Christus zijn allen, die geloven, gerechtvaardigd, van hun zonden gewassen in Zijn bloed, opdat zij "Gode tot koningen en priesters gemaakt worden, " Openbaring 1: 5, 6.

II. Hij neemt de heerschappij van de zonde weg door de macht van Zijn genade, zelfs van boezemzonden. Dit gaat altijd met het andere gepaard, die gewassen zijn in de geopende fontein, worden gerechtvaardigd, en zo worden zij ook geheiligd, met het bloed kwam het water uit de doorstoken zijde van Christus. Hier wordt beloofd, dat te dien dage 1. De afgoderij volkomen uitgeroeid en het Joodse volk van zijn neiging daartoe krachtdadig genezen zal zijn, vers 2: Ik zal de namen van de afgoden uit het land uitroeien. De dienst van de afgoden van hun vaders zal zo volkomen uitgeroeid worden, dat men na een of twee geslachten vergeten zal zijn, dat er ooit zulke afgoden onder hen waren, zij zullen of in ‘t geheel niet meer genoemd worden of zonder enige verering: zij zullen niet meer gedacht worden, zoals beloofd was, Hoséa 2:16. Dit werd vervuld in de ingewortelde afkeer, die de Joden, na hun gevangenschap van afgoden en afgoderij hadden, en tot op deze dag behouden hebben, het werd ook vervuld in de bereidwillige bekering van velen tot het geloof in Christus, waardoor zij ervan afgetrokken werden, een afgod te maken van de ceremonieële wet, zoals de ongelovige Joden deden, en het wordt nog telkens vervuld, als er zielen van de wereld en het vlees, die grote afgoden, afgetrokken werden, opdat zij God alleen mochten aankleven.

2. De valse profetie zal eveneens beëindigd worden: Ook de profeten en de onreinen geest, de profeten, die onder de invloed van de onreine geest zijn, zal Ik uit het land wegdoen. De duivel is een onreine geest, zonde en onreinheid zijn van hem, hij heeft zijn profeten, die zijn belangen dienen, en van hem hun bevelen ontvangen. Neem de onreine geest weg en de profeten zullen niet langer bedriegen, zoals zij gedaan hebben, neem de valse profeten weg, die valselijk profeteren, en de onreine geest is niet meer in staat het kwaad te doen, dat hij gedaan heeft. Als God de valse profeten tot zwijgen brengen wil, doet Hij de onreine geest uit

het land weg, die in hen werkte, en die Zijn mededinger was naar de troon in ons hart. Toen de Joden aan de afgoden overgegeven waren, was hun kerk ook zeer verzot op valse profeten, die hen in hun zonden vleiden met beloften van straffeloosheid en vrede, maar hier wordt beloofd als een gezegend gevolg van de beloofde verbetering, dat zij ten zeerste tegen de valse goden ingenomen zouden zijn en ijverig om het land ervan te ontdoen, dat waren zij dan ook na de gevangenschap, totdat zij, door hun blinde ijver tegen de valse profeten, Christus als zodanig ter dood hadden gebracht, en daarna zijn "vele valse profeten opgestaan, en hebben er velen verleid, Mattheüs 24:11.

Hier wordt voorspeld,
a. Dat de valse profeten, in plaats van toegelaten en begunstigd te worden, hun verdiende straf zouden ondergaan, en zelfs door hun naaste verwanten niet gespaard zouden worden, wat het sprekendste voorbeeld zou zijn van brandende ijver tegen die bedriegers, vers 3: Wanneer iemand zich uitgeeft voor profeet, en valsheid spreekt in de naam des Heeren, en predikt wat de strekking heeft om het volk van God af te trekken en hen in hun zonde te bevestigen, dan zullen zijn eigen ouders er het eerst en het vlugst bij zijn om hem te vervolgen, in overeenstemming met de wet. Deuteronomium 13: 6-11, "Wanneer uw zoon u zal aansporen in ‘t heimelijke om God te verlaten, zult gij hem zekerlijk doodslaan." Toon hem uw verontwaardiging tegen hem, en verhinder, dat hij u nogmaals in verzoeking brengt. "Zijn vader en zijn moeder zullen hem doorsteken, wanneer hij profeteert". Wij behoren een grote afschuw en vrees op te vatten en altijd te behouden van alles, wat ons van de weg van onze plicht aftrekken en op zijpaden verlokken zou, als degenen, die "de kwaden niet kunnen verdragen, " Openbaring 2:2. En heilige ijver voor God en godzaligheid zal ons de zonde doen haten en de verleiding vrezen, het meest in hen, die wij van nature het meest liefhebben, en die ons het naast zijn, want daar is het gevaar voor ons het grootst, zoals voor Adam van de kant van Eva, en voor Job van de zijde van zijn vrouw, en daar is onze ijver de meeste lof waardig, zoals die van Levi, die in Gods zaak, zijn "broederen niet kende en zijn zonen niet achtte, " Deuteronomium 33: 9. Zo moeten wij onze naaste verwanten haten en verzaken, als zij onze plicht jegens God in de weg staan, Lukas 24:26. Natuurlijke genegenheid, ook de sterkste, moet wijken voor onze liefde tot God.

b. Die valse profeten zouden zelf overtuigd worden van hun zonde en dwaasheid, en hun aanmatiging laten varen, vers 4: Die profeten zullen beschaamd worden, een ieder vanwege zijn gezicht, zij zullen het niet herhalen, of er op aandringen, maar wensen, dat het vergeten, en dat er niet meer van gesproken wordt, daar zij zelf bereid zijn te erkennen, dat het voorgewend was, omdat God door Zijn genade hun geweten opgewekt heeft en hun hun dwaling getoond, of, omdat de uitkomst hun voorspellingen weerspreekt en logenstraft, of, omdat hun profetieën niet zulk een gunstige ontvangst vinden als waaraan zij gewoon waren, maar algemeen afgekeurd en veracht worden, zij bemerken, dat het volk beschaamd over hen is. En daarom zullen zij niet langer een haren mantel aandoen, zoals de ware profeten gewoon waren te doen, in navolging van Elia, en ten teken dat zij zinnelijke genoegens en genietingen afgestorven waren. De valse profeten verscheen in het gewaad van de ware profeten, maar, daar hun dwaasheid nu openbaar is, zullen zij het afleggen, en niet langer argeloze en niet erg denkende mensen beliegen en bedriegen. Een bescheiden kleding is een zeer goed teken, als zij waarlijk nederigheid van hart te kennen geeft en tot lering dient, maar het is een zeer slecht teeken als het de huichelachtige vermomming is van een trots en eerzuchtig hart, en tot bedrog dient. Laat de mensen inderdaad zo goed zijn, als zij schijnen te zijn, maar niet beter schijnen dan zij werkelijk zijn.

(1). De valse profeet zal met ware boetvaardigheid, hen, die hij bedrogen had, beter inlichten: Hij zal zeggen: "Ik ben geen profeet, zoals ik voorgegeven heb, ik was er nimmer voor bestemd of afgezonderd, en nooit voor opgevoed of groot gebracht, ik heb nooit gemeenschap gehad met de zonen van de profeten. Ik ben een man, die het land bouwt, en daarbij groot gebracht is, ik ben niet van God geleerd om te profeteren, maar van de mensen om vee te hoeden, van mijn jeugd aan." Dat was Amos oorspronkelijk ook, en toch werd hij later geroepen om profeet te zijn, Amos 7:14, 15. Maar deze bedrieger had nooit zulk een roeping. Die op godzalige wijze smart hebben, omdat zij anderen bedrogen hebben, zullen zich haasten om hun zonden te belijden, en zo rechtvaardig zijn om de fouten te herstellen, waarvan zij de oorzaak waren. Aldus kwamen ook degenen die ijdele kunsten gepleegd hadden, toen zij bekeerd waren, en verkondigden hun daden, en lieten zien op wat wijze zij het volk bedrogen hadden, Handelingen 19:18, 19. Hij zal terugkeren tot zijn oorspronkelijke, tot zijn eigen bezigheid, wat voor hem het beste is: Ik zal een man zijn, die het land bouwt, zo kan men lezen: "Ik zal mij opnieuw op mijn beroep toeleggen, en mij niet meer mengen in zaken, die mij niet toekomen, want van mijn jeugd aan heeft men mij geleerd vee te hoeden, en het vee hoeden zal ik opnieuw, en nooit zal ik mij weer uitgeven voor prediker." Als wij overtuigd zijn dat wij de weg des plichts verlaten hebben dan moeten wij de oprechtheid van ons berouw bewijzen door er op terug te keren, al is het ook de ergste marteling voor ons.

(2). Hij zal erkennen, dat zij vrienden zijn, die door strenge tucht het werktuig waren om hem tot het inzicht van zijn dwaling te brengen vers 6. Als hij, die zich nog pas met het grootste zelfvertrouwen voor profeet uitgegeven had, plotseling zijn aanspraken opgeeft, en zegt: Ik ben geen profeet, zal iedereen erdoor verrast zijn, en deze en gene zal vragen: "Wat zijn deze wonden, of littekens, in uw handen? Hoe kwam gij er aan? Heeft men u niet met geselen onderzocht? En is dat het niet, wat u tot andere gedachten heeft gebracht? "Vexatio dat intellectum -Kastijding scherpt het verstand." "Zijt gij niet door slagen tot deze bekentenis gebracht? Waren het niet roede en vermaning, die u deze wijsheid gaven?" En hij zal erkennen: "Ja, dat is zo! het zijn de wonden, waarmede ik geslagen ben in het huis mijner liefhebbers, die mij gebonden, en hard en streng behandeld hebben, als iemand, die tot rede gebracht moet worden, en zo hebben zij mij verstandig gemaakt. Hieruit blijkt, dat die ouders van de valse profeet, die hem doorstaken, vers 3, dat niet deden, dan nadat zij eerst beproefd hadden hem door kastijding op de goede weg te brengen, want dat eiste de wet tegenover een ongehoorzame zoon; eerst moesten zijn ouders hem gekastijd hebben, en dat tevergeefs, voordat zij hem mochten uitbrengen om hem te stenigen, Deuteronomium 21:18-19. Maar hier is er een, die door slagen op de goede weg gebracht was, en aldus aan de doodstraf ontsnapte, en hij was zo verstandig en eerlijk te erkennen, dat het zijn vrienden waren, zijn wezenlijke vrienden! die hem aldus verwondden, opdat zij hem op de goede weg brachten, want "de wonden des liefhebbers zijn getrouw, " Spreuk. 27: 6. Sommige goede uitleggers, die opgemerkt hebben, hoe spoedig dit volgt op de vermelding van het doorsteken van Christus, menen, dat dit de woorden zijn van de grote Profeet en niet van de valse profeet, over wie eerst gesproken werd. Christus werd aan Zijn handen verwond, toen zij aan het kruis genageld werden en, na Zijn opstanding had Hij nog de tekenen van deze wonden, en hier zegt Hij, hoe Hij er aan kwam. Hij ontving ze als valse profeet, want de overpriesters noemden Hem een bedrieger en om die reden wilden zij, dat Hij gekruisigd werd, maar Hij ontving hen in het huis van Zijn liefhebbers- de Joden, die Zijn vrienden hadden moeten zijn, want Hij kwam tot het Zijne, en, hoewel zij Zijn bittere vijanden waren, toch behaagde het Hem hen Zijn vrienden te noemen, zoals Hij tegen Judas zei: Vriend, waartoe zijt gij hier? omdat zij Zijn lijden verhaastten, zoals Hij Petrus "satanas-wederpartijder" noemde, omdat hij er Hem van afhield.
Hier is een profetie,

I. Van het lijden van Christus, van Hem, die doorstoken zou worden, en de geopende fontein zou zijn. Zwaard, ontwaak tegen Mijnen Herder, vers 7. Dit zijn de woorden van God de Vader, die het zwaard van Zijn gerechtigheid last en bevel geeft tegen Zijn Zoon te ontwaken, toen deze Zijn ziel vrijwillig tot een offer voor de zonde had gemaakt, want "het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen en Hem krank te maken, en Hij is geplaagd, van God geslagen en verdrukt, " Jesaja 53: 4, 10.
1. Hoe Hij Hem noemt: "Als God is Hij Mijn Metgezel", want Hij heeft het geen roof geacht Gode evengelijk te zijn. Hij en de Vader zijn een. Hij was van eeuwigheid bij Hem, als Een, die bij Hem grootgebracht was, en, in het werk van de verlossing van de mensen, was Hij Zijn uitverkorene, in Wie Zijn ziel vermaak had, en de raad des vredes was tussen hen beide. "Als Middelaar is Hij Mijn Herder, die grote en goede Herder, die op zich nam de kudde te hoeden", Hoofdstuk 11: 7. Hij is de Herder, die Zijn leven zou afleggen voor de schapen.

2. Hoe Hij Hem behandelt: Zwaard, ontwaak tegen Hem. Zal Hij een offer zijn, dan moet Hij gedood worden, want zonder bloedstorting is er geen vergeving. Men doorstak Hem als een dwaze Herder, God doorstak Hem als de goede Herder, vergelijk vers 3, "om de gemeente Gods te weiden, welke Hij door Zijn eigen bloed verkregen heeft," Handelingen 20:28. Het is geen last, aan de roede gegeven om Hem te kastijden, maar aan het zwaard om Hem te doden, want " de Messias zal uitgeroeid worden, maar niet voor Hemzelf," Daniel 9:26. Het is niet het krijgszwaard, dat deze last ontvangt, opdat Hij sterve op het veld van eer, maar het zwaard van de gerechtigheid, opdat Hij sterve als een misdadiger, aan het vloekhout. Dit zwaard moet tegen Hem ontwaken, daar Hij geen zonde van zichzelf verantwoorden kon, had het zwaard van de gerechtigheid uit zichzelf geen boodschap aan Hem, totdat het, door een uitdrukkelijk bevel van de Rechter over allen, volmacht ontving tegen Hem de schede te verlaten. Hij was het Lam, geslacht van de grondlegging van de wereld, in het besluit en de raad van God, maar het zwaard, dat voor Hem bestemd was, had lang gesluimerd, totdat het nu ten laatste geroepen werd om te ontwaken, niet: Ontwaak, verschrik Hem, maar: "Ontwaak, sla Hem, sla raak, niet met een slaperige slag, maar met een wakkere, want God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard.

II. Van de daarop volgende verstrooiing van de discipelen: Sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden. Dit is volgens de verklaring van onze Heere Jezus zelf vervuld, toen al Zijn discipelen aan Hem geërgerd werden in de nacht, waarin Hij verraden werd, Mattheüs 26:31, Markus 14:27. Zij allen vluchten, Hem verlatende. Het doden van de Herder is het verstrooien van de schapen. "Zij werden verstrooid, een ieder naar het zijne en lieten Hem alleen, " Johannes 16:32. Hierin waren zij als vreesachtige schapen, toch zorgde de Herder aldus voor hun veiligheid, want Hij zeide: "Indien gij dan Mij zoekt, zo laat deze heengaan." Sommigen passen dit anders toe, Christus was de Herder van het Joodse volk, Hij werd geslagen, zij zelf sloegen Hem, en daarom was het rechtvaardig, dat zij verstrooid werden, en onder de volken verspreid, en dat zij dat bleven tot op deze dag. Deze woorden: Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden, kunnen verstaan worden als een bedreiging, zoals Christus geleden heeft, zo zullen ook Zijn discipelen lijden, zij zullen de drinkbeker drinken, die Hij gedronken heeft, en gedoopt werden met de doop, waarmede Hij gedoopt is, of als een belofte, dat God de verstrooide discipelen van Christus bijeenvergaderen zou, en, dat Hij hen in Galilea ontmoeten zou. Hoewel de kleinen onder Christus' krijgsknechten verstrooid mogen worden, toch zullen zij zich weer verzamelen, de lammeren van Zijn kudde, hoezeer door de roofdieren verschrikt, zullen van de schrik bekomen, zullen in Zijn armen verzameld worden en aan Zijn boezem gelegd. Soms worden, als de schapen verstrooid en in de woestijn

verloren zijn, de kleinen, waarvoor gevreesd werd, dat zij een prooi waren geworden, binnen- en thuisgebracht en wendt God Zijn hand tot hen.

III. Van de verwerping en het verderf van de ongelovige Joden, vers 8 , dit woord heeft zijn vervulling en zal die hebben in het verderf van het verdorven en huichelachtig deel van de kerk. Het zal geschieden in het ganse land, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden en de geest geven. Het Romeinse leger maakte het land woest, en doodde ten minste twee derde van de Joden. Sommigen verstaan onder het uitgeroeid worden en de geest geven van twee delen in het ganse land de vernietiging van heidendom en Jodendom, opdat het christendom, het derde deel, daarin overblijft, om alleen te heersen. Door de verwoesting van Jeruzalem en de tempel werd de Joodse eredienst geheel weggenomen. En enigen tijd later werd de heidense afgoderij enigermate uitgeroeid, toen het keizerrijk christelijk werd.

IV. Van de verbetering en het behoud van het verkoren overblijfsel, namelijk diegenen van hen, die geloofden, en de christelijke kerk in ‘t algemeen, vers 9: Het derde deel zal overblijven, Toen Jeruzalem en Juda verwoest waren, zochten al de christenen in dat land hun heil in de vlucht, gedachtig aan de waarschuwing, die Christus hun gegeven had, "te vlieden naar de bergen, " en vonden een schuilplaats in een stad, genaamd Pella, aan de overzijde van de Jordaan. Wij hebben hier eerst de beproevingen en dan de triomfen van de christelijke kerk, en van alle getrouwe leden daarvan.
1. Hun beproevingen: Ik zal dat derde deel in het vuur van de beproeving brengen, en het louteren en beproeven, gelijk men zilver en goud loutert en beproeft. Dit werd vervuld in de beproevingen van de kerk in haar eerste tijd de hitte van de verdrukking, die het volk van God toen beproefde, 1 Petrus 4:12. Die God voor zich afzondert, moeten in deze wereld een proef en een loutering doormaken, zij moeten beproefd worden, opdat "hun geloof bevonden worde te zijn tot lof en eer, ’ 1 Petrus 1: 6, 7, zoals Abrahams geloof, toen het beproefd werd door het gebod om Izaäk te offeren: Nu ‘weet Ik, dat gij Godvrezend zijt". Zij moeten beproefd worden, opdat beide die volmaakt zijn en die het niet zijn, openbaar worden. Zij moeten van het schuim ontdaan, hun vuil moet afgeschept worden, zij moeten reiner en beter gemaakt worden.

2. Hun triomfen.
a. Hun gemeenschap met God is hun triomf: Zij zullen Mijn naam aanroepen en Ik zal ze verhoren. Zij wenden zich tot God door middel van ‘t gebed, en ontvangen van Hem antwoorden des Vaders, en onderhouden aldus een troostrijke gemeenschap met Hem. Dit zal de heerlijkheid van al Zijn gunstgenoten zijn.
b. Hun verbond met God is hun triomf: Ik zal zeggen: Het is Mijn volk, dat Ik verkoren en liefgehad had, en erkennen zal, en zij zullen zeggen: de Heere is mijn God, en een algenoegzaam God voor mij en in Mij zullen zij elke dag en de helen dag roemen. Deze God is onze God eeuwiglijk en altoos.

HOOFDSTUK 14

1 Ziet, de dag komt de HEERE, dat uw roof zal uitgedeeld worden in het midden van u, o Jeruzalem! 2 Want Ik zal alle heidenen tegen Jeruzalem ten strijde verzamelen; en de stad zal ingenomen, en de huizen zullen geplunderd, en de vrouwen zullen geschonden worden; en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis; maar het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden. 3 En de HEERE zal uittrekken, en Hij zal strijden tegen die heidenen, gelijk ten dage als Hij gestreden heeft, ten dage des strijds. 4 En Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, tegen het oosten; en de Olijfberg zal in tweeën gespleten worden naar het oosten, en naar het westen, zodat er een zeer grote vallei zal zijn; en de een helft des bergs zal wijken naar het noorden, en de helft deszelven naar het zuiden. 5 Dan zult gijlieden vlieden door de vallei Mijner bergen (want deze vallei der bergen zal reiken tot Azal), en gij zult vlieden, gelijk als gij vloodt voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, de koning van Juda; de zal de HEERE, mijn God, komen, en al de heiligen met U, o HEERE! 6 En het zal te dien dage geschieden, dat er niet zal zijn het kostelijk licht, en de dikke duisternis. 7 Maar het zal een enige dag zijn, die de HEERE bekend zal zijn; het zal noch dag, noch nacht zijn; en het zal geschieden, ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen. 8 Ook zal het te dien dage geschieden, dat er levende wateren uit Jeruzalem vlieten zullen, de helft van die naar de oostzee, en de helft van die naar de achterste zee aan; zij zullen des zomers en des winters zijn. 9 En de HEERE zal tot Koning over de ganse aarde zijn; te dien dage zal de HEERE een zijn, en Zijn Naam een. 10 Dit ganse land zal rondom als een vlak veld gemaakt worden, van Geba tot Rimmon toe, zuidwaarts van Jeruzalem; en zij zal verhoogd en bewoond worden in haar plaats; van de poort van Benjamin af, tot aan de plaats van de eerste poort, tot aan de Hoekpoort toe; en van de toren van Hananeel, tot aan des konings wijnbakken toe. 11 En zij zullen daarin wonen, en er zal geen verbanning meer zijn; want Jeruzalem zal zeker wonen. 12 En dit zal de plage zijn, waarmede de HEERE al de volken plagen zal, die tegen Jeruzalem krijg gevoerd zullen hebben: Hij zal een iegelijks vlees, daar hij op zijn voeten staat, doen uitteren; en een iegelijks ogen zullen uitteren in hun holen; een eens iegelijks tong zal in hun mond uitteren. 13 Ook zal het te dien dage geschieden, dat er een groot gedruis van de HEERE onder hen zal wezen, zodat zij een ieder zijns naasten hand zullen aangrijpen, een eens ieders hand zal tegen de hand zijns naasten opgaan. 14 En ook zal Juda te Jeruzalem strijden; en het vermogen aller heidenen rondom zal verzameld worden, goud en zilver, en klederen in grote menigte. 15 Alzo zal ook de plage der paarden, der muildieren, der kemelen, en der ezelen, en aller beesten zijn, die in diezelve heirlegers geweest zullen zijn, gelijk gener plage geweest is. 16 En het zal geschieden, dat al de overgeblevenen van alle heidenen, die tegen Jeruzalem zullen gekomen zijn, die zullen van jaar tot jaar optrekken om aan te bidden de Koning, de HEERE der heirscharen, en om te vieren het feest der loofhutten. 17 En het zal geschieden, zo wie van de geslachten der aarde niet zal optrekken naar Jeruzalem, om de Koning, de HEERE der heirscharen, te aanbidden, zo zal er over henlieden geen regen wezen. 18 En indien het geslacht der Egyptenaren, over dewelke de regen niet is, niet zal optrekken noch komen, zo zal die plage over hen zijn, met dewelke de HEERE die heidenen plagen zal, die niet optrekken zullen, om te vieren het feest der loofhutten. 19 Dit zal de zonde der Egyptenaren zijn, mitsgaders de zonde aller heidenen, die niet optrekken zullen, om te vieren het feest der loofhutten. 20 Te dien dage zal op de bellen der paarden staan: De HEILIGHEID DES HEEREN. En de potten in het huis des HEEREN zullen zijn als de sprengbekkens voor het altaar; 21 Ja, al de potten in Jeruzalem en in Juda zullen de HEERE der heirscharen heilig zijn, zodat allen, die offeren willen, zullen komen, en van dezelve nemen, en in dezelve koken; en er zal geen Kanaaniet meer zijn, in het huis des HEEREN der heirscharen, te dien dage.

Verschillende dingen werden in de twee voorgaande hoofdstukken voorspeld, die "te dien dage" zouden geschieden, dit hoofdstuk spreekt van "de dag des Heeren, die komt", een dag van Zijn oordeel in de vorige hoofdstukken, en zevenmaal in dit hoofdstuk wordt herhaald: "Te dien dage", maar welke dag het is, die hier bedoeld wordt, is onzeker en zal het misschien blijven, totdat Elias komt, zoals de Joden zeggen of het betrekking heeft op het hele tijdsverloop van de dagen van de profeet tot de dagen van de Messias, of op enkele gebeurtenissen in die tijd, of op de komst van de Christus, en de oprichting van Zijn koninkrijk op de puinhopen van de Joodse staat kunnen wij niet beslissen, maar verschillende

passages hier schijnen te reiken tot in de tijd van het Evangelie. Nu brengt de dag des Heeren beide, oordeel en genade mee, genade voor Zijn kerk, oordeel voor haar vijanden en vervolgen.

I. De poorten van de hel bedreigen hier de kerk, vers 1, 2, en toch overweldigen zij haar niet.
II. De macht des hemels verschijnt hier voor de kerk en tegen haar vijanden, vers 3-5.
III. De gebeurtenissen, de kerk betreffende, worden hier voorgesteld als gemengd, vers 6, 7, maar als gelukkig eindigende.
IV. De verbreiding van de middelen om kennis te verkrijgen, wordt hier voorspeld en ook de oprichting van het koninkrijk van het Evangelie in de wereld, vers 8, 9, wat de vestiging en vergroting van een ander Jeruzalem zal zijn, vers 10, 11.
V. Afgerekend zal worden met die tegen Jeruzalem streden, vers 12- 15, en die Zijn dienst daar verwaarlozen, vers 17-19.
VI. Beloofd wordt, dat er een grote toestroming naar de kerk, en daarin grote zuiverheid en vroomheid zal zijn, vers 16, 20, 21.

Zacharia 14:1-21
Gods leidingen met Zijn kerk worden hier voorgesteld in vreemde afwisseling en vreemde vermenging.

I. In vreemde afwisseling. Soms is het getij hoog en sterk tegen hen, maar dan keert het en wordt hun gunstig, en met wijze en heilige bedoelingen heeft God het een tegenover het ander gesteld.
1. God verschijnt hier tegen Jeruzalem, het oordeel begint bij het huis Gods. Als de dag des Heeren komt, vers 1, moet Jeruzalem door het vuur gaan, om gelouterd te worden. God zelf verzamelt alle heidenen tegen Jeruzalem ten strijde, vers 2, Hij geeft hun een opdracht, zoals aan Sanherib, dat hij de roof rove en de plundering plundere, Jesaja 10: 6, want het volk van Jeruzalem is nu het volk van Zijn verbolgenheid geworden. En wie kan voor Hem bestaan, of voor de volken, die Hij verzamelt? Waar Hij opdracht geeft, zal Hij voorspoed geven. De stad zal door de Romeinen ingenomen worden, die de heidenen tot hun beschikking hebben, de huizen zullen geplunderd en al hun rijkdommen weggenomen worden door de vijand, en, om aan een onverzadelijke lust tot onreinheid en hebzucht te voldoen, zullen de vrouwen geschonden worden, alsof de overwinning een vrijbrief was voor de ergste schanddaden, "iusque datum sceleri -en misdaden door de wet toegestaan waren". De helft van de stad zal uitgaan in gevangenis, om verkocht of tot slaaf gemaakt te worden, en zij zullen niet in staat zijn zichzelf te helpen, zodanig is de verwoesting, die aangericht zal worden op die groten en verschrikkelijke dag des Heeren.

2. Dan verandert Hij Zijn weg en verschijnt voor Jeruzalem, want, hoewel het oordeel bij het huis des Heeren begint, toch zal het daar niet eindigen en er evenmin een voleinding mee maken, Jeremia 4:27, 30:11.
a. Een overblijfsel zal gespaard worden, hetzelfde als het derde deel, waarvan gesproken wordt in hoofdstuk 8: 8. De helft zal uitgaan in de gevangenis, van waar zij later misschien terug zullen komen, maar het overige des volks zal niet uitgeroeid worden uit de stad, zoals men vrezen zou. Velen van de Joden zullen het Evangelie aannemen, en zodoende voorkomen, dat zij uit de stad Gods, uit Zijn kerk op aarde, uitgeroeid worden. "Een tiende deel zal daarin zijn, " Jesaja 6:13. Zie Ezechiël 5:3.
b. Hun twistzaak zal tegen hun vijanden getwist worden, vers 3: Als God de heidenen als een gesel voor Zijn volk gebruikt heeft, zal Hij uittrekken en tegen hen strijden door Zijn oordelen, gelijk ten dage als Hij gestreden heeft, tegen de vijanden van Zijn kerk, vroeger, ten

dage des strijds, namelijk tegen de Egyptenaars, Kanaänieten en anderen. De werktuigen van Gods toorn zullen zelf het voorwerp ervan worden, want het zal hun beurt worden de beker van de vrijmaking te drinken, en tegen wie God strijdt, die zal Hij zeker overwinnen en te sterk zijn. En iedere vroegere dag des strijds, die God voor Zijn volk tot een dag van overwinning heeft gemaakt, is een aanmoediging voor hen om op Hem te vertrouwen, daar God op zich genomen heeft voor Zijn volk te verschijnen, en omdat Hij nog steeds dezelfde is. Het is opmerkelijk, dat het Romeinse rijk niet meer gebloeid heeft na de verwoesting van Jeruzalem, zoals het tevoren gedaan had, maar in vele gevallen streed God tegen hen.
c. Al zijn Jeruzalem en de tempel verwoest, toch zal God een kerk in de wereld hebben, waarin de heidenen zullen toegelaten en waarbij de gelovige Joden zullen ingelijfd worden, vers 4, 5.

Deze verzen zijn duister en moeilijk te verstaan, maar verschillende goede uitleggers denken, dat dit de bedoeling ervan is.
a. God zal Jeruzalem zorgvuldig onderzoeken, zelfs dan, als haar vijanden bezig zijn haar de verwoesten: Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, , van waar Hij stad en tempel kan overzien, Markus 13:3. Als de goudsmid het goud in de oven doet, blijft Hij er bij staan en houdt er het oog op, om toe te zien, dat er geen schade aan gedaan wordt, zo zal Hij er ook op toezien, als Jeruzalem, Gods goud, gelouterd wordt. Hij zal er bij blijven staan op de Olijfberg, dit werd letterlijk vervuld, toen onze Heere Jezus dikwijls op die berg was, in ‘t bijzonder, toen Hij van daar opvoer ten hemel, Handelingen 1:12. Het was de laatste plaats waar Zijn voet op aarde stond, de plaats vanwaar Hij heenvoer.

b. De muur des afscheidsels tussen Joden en heidenen zal weggenomen worden. De bergen rondom Jeruzalem, en deze in ‘t bijzonder, hadden de betekenis van een omheining, en stonden hun, die haar wilden naderen, in de weg. Tussen de heidenen en Jeruzalem stond deze berg van Bether, van scheiding, Hooglied 2:17. Maar door de verwoesting van Jeruzalem zal deze berg in tweeën gespleten worden, en zo zal de Joodse landpaal weggenomen worden, en de kerk tot gemeen goed van de heidenen gemaakt, die met de Joden een gemaakt werden door de verbreking van deze "middelmuur des afscheidsels, " Eféze 2:14. Wie zijt gij, o grote berg? En een grote berg was de ceremoniële wet op de weg van de bekering van de Joden, die zij wel nooit te boven konden komen, zou men denken, toch werd hij voor Christus en het Evangelie tot een vlak veld. Deze berg zal wijken, deze heuvel verwijderd worden, maar het verbond des vredes kan niet verbroken worden, want vrede wordt nog steeds verkondigd, die die verre en die die nabij zijn.

c. Een nieuwe en levende weg zal geopend worden naar het nieuwe Jeruzalem, beide om het te zien en om er binnen te gaan. Als de berg verdeeld is, de ene helft naar het Noorden en de andere naar het Zuiden, zal er een zeer grote vallei zijn, dat wil zeggen er zal een brede gemeenschapsweg geopend worden tussen Jeruzalem en de heidenwereld, waarlangs de heidenen vrije toegang zullen hebben tot het Jeruzalem van het Evangelie, en het woord des Heeren, dat uitgaat van Jeruzalem, zal vrije loop hebben naar de heidenwereld. Aldus is de weg des Heeren bereid, want "alle bergen en heuvelen zullen vernederd worden, " en vlakke en aangename valleien zullen er voor in de plaats komen Jesaja 40: 4.

d. Diegenen van de Joden die geloven, zullen binnengaan, en zich bij de heidenen voegen, en met hen in de kerk van het Evangelie ingelijfd worden: Gij zult vlieden naar de vallei van de bergen, die vallei, die geopend is tussen de gescheiden helften van de Olijfberg, zij zullen zich haasten de kerk met de heidenen binnen te gaan, zoals vroeger de heidenen met hen, Hoofdstuk 8:23. De vallei van de bergen is de kerk van het Evangelie, waartoe ervan de Joden

dagelijks toegevoegd werden, die zalig werden, die naar die vallei vloden als naar een schuilplaats. Deze vallei van de bergen zal reiken tot Azal, of tot de afgezonderde plaats, dat wil zeggen tot al degenen, die God voor zich afgezonderd heeft. Als God "Zijn bergen tot een weg maakt, Jesaja 49:21, door ze tot een vallei te maken, dan zal de weg gebaand worden allen, die deze weg wandelen Jesaja 35: 8, en zelfs de dwazen zullen niet dwalen daarop. Of, deze vallei zal reiken tot degenen, die van God gescheiden zijn, want de heidenen, die ver af waren, zullen nader komen met de Joden, die zalig zijn, en zij zullen beide de toegang hebben tot elkander, en tezamen tot God als een Vader door een Geest, Eféze 2:18.

e. Zij zullen vlieden naar de vallei van de bergen, naar de kerk van het Evangelie, gedrongen door vrees voor de vloek van de wet. Zij zullen vlieden voor de toekomende toorn, voor de bloedwreker, die hen vervolgt, naar de kerk, die voor hen een vrijstad is, als duiven naar haar vensteren, of zoals zij vloden voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, Amos 1:1. Daarom openbaart het Evangelie de toorn Gods van de hemel, Romeinen 1:18, opdat wij opgewekt worden, om ons te behouden om des levens wil, te vlieden als voor een aardbeving, want wij gevoelen, dat de aarde gereed is om onder ons te verzinken, en wij vinden er geen zekere rustplaats voor onze voet, en daarop moeten wij onze toevlucht bij Christus zoeken, in Wien wij alleen vast kunnen staan en rusten.

d. God zal in Zijn heerlijkheid verschijnen voor de vervulling van dit alles. De Heere, -mijn God zal komen, en alle de heiligen met u, - wat betrekking kan hebben op Zijn komst om Jeruzalem te verwoesten, of om de vijanden van Jeruzalem te verwoesten of Zijn komst om Zijn koninkrijk in de wereld op te richten, wat de toekomst van de Zoon des mensen wordt genoemd, Mattheüs 24:37, of op Zijn laatste komst, aan het einde van de tijd.
In elk geval leert het ons,
aa. Dat de Heere komen zal, dat is het geloof van alle heiligen geweest, Zie de Heere komt, om ieder woord, dat Hij eens gesproken heeft, te vervullen.
bb. Als Hij komt, komen al Zijn heiligen met Hem, zij vergezellen Hem waar Hij gaat, en dienen al Zijn belangen. Aan het einde van de tijd zal Christus komen met Zijn vele duizenden heiligen, zoals toen Hij kwam om de wet te geven op de berg Sinai.
cc. Ieder gelovige in ‘t bijzonder mag juichen in de verwachting van Zijn komst en er met blijdschap van spreken. De Heere mijn God zal komen, zal komen tot vertroosting van allen die de Zijnen zijn, want, "Gezegende Heere, alle de heiligen zullen met U zijn, en het zal hun eeuwige gelukzaligheid zijn in Uw tegenwoordigheid te vertoeven, en daarom, kom Heere Jezus." Sommigen menen, dat dit als een gebed te lezen is: O Heere, mijn God, kom toch, en breng alle heiligen mee.

II. Gods leidingen zijn hier op vreemde wijze vermengd, vers 6, 7: Te dien dage zal het geschieden, dat er niet zal zijn het kostelijk licht en de dikke duisternis, het zal noch dag noch nacht zijn, en ten tijde des avonds zal het licht wezen. Sommigen houden dit van toepassing op al de tijd van hier tot aan de komst van de Messias, de Joodse kerk had noch volkomen vrede, noch voortdurende benauwdheid, maar een bewolkte dag, noch regen noch zonneschijn. Maar men kan het ook meer in ‘t algemeen opvatten, als een voorstelling van de wijze, waarop God gewoonlijk beide rijken, dat van Zijn leiding en dat van de genade, bestuurt.
Hier is,
1. Een voorstelling van de gewone loop en richting van Gods beschikkingen, de dag van Zijn genade en de dag van Zijn leiding zijn noch licht noch duisternis, noch dag noch nacht. Zo is het met de kerk van God in deze wereld, waar de Zon van de gerechtigheid opgegaan is, kan het geen duistere nacht zijn, en toch zal het geen heldere dag zijn, bij gebrek aan licht. Zo is

het met iedere heilige afzonderlijk, zij zijn geen duisternis, maar licht in de Heere, en toch zijn zij geen heldere dag, zolang er zoveel dwaling en verkeerds in hen overgebleven is. Zo is het ook ten opzichte van Gods leidingen met Zijn kerk, in ‘t algemeen is de toestand van de kerk noch goed noch slecht in de hoogste graad, maar hij is een vermenging van beide, wij zingen van beide, genade en oordeel, en zijn niet zeker, wat overwinnen zal, of het de schemering van de avond of van de morgen is. Wij zweven tussen hoop en vrees, niet wetende, wat ervan te maken.

2. Een belofte van vertroosting met betrekking daarop: Het zal een enige dag zijn, die de Heere bekend zal zijn. Dit betekent,
a. De schoonheid en harmonie van zulke gemengde gebeurtenissen, een en dezelfde bedoeling en strekking ligt in dit alles, alle raderen vormen tezamen slechts een rad, alle veranderingen slechts een dag.
b. De kortheid er van, het is als het ware maar voor een dag, voor een klein ogenblik, de wolk, die het licht verduistert, zal spoedig overdrijven.
c. Hoe God het oog houdt op al deze gebeurtenissen, en overal de hand in heeft, zij zijn de Heere bekend, Hij neemt er kennis van en beveelt en beschikt alles ten beste, naar de raad van Zijn wil.

3. De verzekering van een zeer gelukkige afloop: Ten tijde des avonds zal het licht wezen, het zal helder licht wezen, en niet langer duister, in de andere wereld zijn wij er zeker van, en in deze wereld hopen wij er op - ten tijde des avonds, als onze hoop geheel uitgeput is, doordat wij de hele dag tevergeefs gewacht hebben, ja, als wij vrezen, dat het geheel donker worden zal, als alles op zijn ergst en het lot van de kerk ‘t betreurenswaardigst is. Evenals voor de vijanden van de kerk de zon op de middag ondergaat, zo gaat zij voor de kerk op tegen de avond, de oprechten "gaat het licht op in de duisternis, " Psalm 112: 4, de verlossing komt, als het aantal opgelegde tichelstenen verdubbeld is, en als Gods volk het opgegeven heeft er naar uit te zien, en zo komt zij als een aangename verrassing.

I. Hier worden zegeningen beloofd aan Jeruzalem, aan het Jeruzalem van het Evangelie, op de dag van de Messias, en aan de gehele aarde, uit kracht van de zegeningen, op Jeruzalem uitgestort, in ‘t bijzonder aan het land van Israël.
1. Jeruzalem zal een bron van levend water zijn voor de gehele wereld, dat werd het, toen de Heilige Geest daar uitgestort werd op de apostelen, en van daar werd het woord des Heeren verbreid over de omliggende volken, vers 8: Levende wateren zullen uit Jeruzalem vlieten, want daar begonnen zij, en van daar gingen zij uit, die "bekering en vergeving van zonden zouden prediken onder alle volken, " Lukas 24: 47. Waar het Evangelie komt, en het vergezeld wordt door de genade van Gods Geest, daar vlieten levende wateren, de stromen, die de stad Gods verblijden, verblijden het land evenzeer, en maken het tot een paradijs, als de hof des Heeren, die wel besproeid was. Het is Jeruzalems eer, dat "des Heeren woord daar van uitgaat, " Jesaja 2:3, en in zover werd het zelfs in zijn ergste en meest ontaarde tijd om de oude kennis, tot een zegen gemaakt, en om dat te kunnen zijn is het zelf gezegend. De helft van deze wateren zal gaan naar de Oostzee en de andere helft naar de Achterste Zee, zoals alle rivieren haar loop nemen naar de een of andere zee, sommige naar het Oosten en sommige naar het Westen. Het Evangelie zal zich verbreiden over alle delen van de wereld, waarvan sommige ver weg liggen naar de een zijde en andere naar de tegenoverliggende zijde, want de heerschappij van de Verlosser, die daardoor opgericht zou worden, moest zich uitstrekken "van de zee tot aan de zee, " Psalm 72: 8, en de aarde moest vol zijn van de kennis des Heeren, gelijk de wateren de bodem van de zee bedekken, en gelijk de wateren, die in verschillende beddingen naar zee stromen. De kennis van God zal verspreid worden,

a. Naar alle kanten. Deze levende wateren zullen beide, oosterse en westerse kerken doen opkomen, die, ieder op haar beurt beroemd zullen zijn.
b. Iedere dag: zij zullen des zomers en des winters zijn. Die arbeiden aan de verbreiding van het Evangelie, vinden des zomers en des winters werk, en moeten de Heere daarin te allen tijde dienen, Handelingen 20:18. En zulk een goddelijke kracht gaat met deze levende wateren gepaard, dat zij niet zullen opdrogen, noch hun loop belemmering ondervinden, door droogte in de zomer noch door vorst in de winter.

2. Het koninkrijk Gods onder de mensen zal een algemeen en verenigd koninkrijk zijn, vers 9.
a. Het zal een algemeen koninkrijk zijn. De Heere zal tot Koning over de ganse aarde zijn. Rechtens en in de soevereine beschikkingen van Zijn leiding is Hij het, en is het altijd geweest, en heerst over alles en niemand is er, die niet tot Zijn rechtsgebied behoort, maar hier wordt beloofd, dat Hij het zijn zal door het werkelijk bezit van de harten van Zijn onderdanen, Hij zal op alle plaatsen door allen als Koning erkend worden, Zijn gezag zal erkend worden, men zal er zich aan onderwerpen, en Hem trouw zweren. Dit zal vervuld worden, zoals gezegd wordt in Openbaring 11:15: "De koninkrijken van de wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijn Christus."
b. Het zal een verenigd koninkrijk zijn. De Heere zal een zijn en Zijn naam een. Allen zullen een God dienen, en geen afgoden, en zullen eenstemmig zijn in Zijn dienst. Alle valse goden zullen verlaten, en alle valse erediensten vernietigd worden, en evenals God het middelpunt van hun eenheid zal zijn, in Wie zij allen een zullen zijn, zo zal ook de Schrift de leefregel van hun eenheid zijn, waarnaar zij allen zullen wandelen.

3. Het land van Judea en Jeruzalem, de moederstad, zal hersteld en vervuld worden, en onder de bijzondere bescherming des Hemels gesteld, vers 10, 11. Sommigen menen, dat dit een bijzondere gunst voor het volk van de Joden betekent, en op hun bekering en herstel in het laatste van de dagen, wijst, maar men moet het liever toepassen op de kerk van het Evangelie, door Juda en Jeruzalem afgebeeld, en dan betekent het de overvloedige genade, waarmee de kerk zal gekroond worden, en de vruchtbaarheid van haar leden, en hun groot aantal.
a. De kerk zal als een vruchtbaar land zijn, overvloeiende van al de rijke voortbrengselen van zijn bodem. Het hele land van Juda, dat van nature ongelijk en heuvelachtig is, zal als een vlak veld gemaakt worden, het zal een vlak, effen dal worden, van Geba of Gibea, zijn uiterste noordelijke landpaal, tot Rimmon, dat zuidwaarts van Jeruzalem lag en de uiterste zuidelijke landpaal was van Judea. Waar het Evangelie van Christus in zijn volle kracht verschijnt, effent het de bodem, bergen en heuvelen worden er door vernederd, opdat de Heere alleen verhoogd worde.

b. Zij zal zijn als een volkrijke stad. Evenals het heilige land geëffend zal worden, zo zal de heilige stad bevolkt, herbouwd en vervuld worden. Jeruzalem zal verhoogd worden uit zijn diepe vernedering, zal uit zijn puinhopen verrijzen, wanneer het land als een vlak veld gemaakt is en niet alleen de Olijfberg verwijderd, vers 4 maar de andere bergen eveneens, dan zal Jeruzalem verhoogd zijn dat wil zeggen het zal te meer in ‘t oog vallen, zij zal in haar plaats bewoond worden, zie Hoofdstuk 12: 6. De hele stad zal bewoond worden tot in haar uiterste hoeken, en geen enkel deel ervan zal woest blijven liggen. De uiterste grenzen ervan worden hier vermeld, en binnen deze zal geen enkel plekje onbebouwd blijven, van de poort Benjamin in het noordoosten af tot aan de hoekpoort in het noordwesten toe en van de toren Hananeel in het zuiden tot aan des konings wijnbakken in het noorden toe, als de kerk van Christus op alle plaatsen vervuld is met grote getallen heilige, nederige, ernstige christenen, en er dagelijks velen van de zodanigen aan toegevoegd worden dan wordt deze belofte vervuld.

c. Dit land en deze stad zullen beide veilig zijn, beide, het voedsel op het land en de monden in de stad: Die daarin wonen, zullen zeker wonen, en er zal niemand zijn, om hen bevreesd te maken, er zal niets meer overblijven van die volkomen verwoesting, die beide, stad en land tot woestheid heeft gemaakt, geen vervloeking meer, zoals sommigen lezen, geen afsnijding meer, geen vloek of afscheiding van God tot het kwaad, geen verwoestende oordelen meer, als waaronder gij gezucht hebt, maar Jeruzalem zal zeker wonen, er zal geen gevaar zijn, noch vrees voor gevaar, ook zullen haar vrienden zich niet ongerust maken, zodat zij vrees koesteren, en haar vijanden zullen niet zo geducht worden, dat zij haar verontrusten kunnen. Dit wordt verklaard door de belofte van Christus dat de poorten van de hel haar niet zullen overweldigen, en eveneens door de heilige zekerheid en gemoedsrust, die door de gelovigen genoten wordt, als zij op de goddelijke bescherming zich verlaten.

II. Hier worden de vijanden van de kerk met oordelen bedreigd, die tegen Jeruzalem krijg gevoerd hebben of nog krijg voeren, en de bedreiging met deze oordelen dient om de kerk te beveiligen en te bewaren. Die van deze plagen horen en lezen, zullen bevreesd zijn tegen Jeruzalem krijg te voeren, en als deze bedreigingen vervuld worden, zullen anderen het horen en te meer vrezen. Die tegen de stad Gods en Zijn volk strijden, zullen bevinden dat zij tegen God zelf strijden, en niemand heeft ooit tegen Hem zijn hart verhard en is voorspoedig geweest, vers 12: Dat zal de plaag zijn, waarmede de Heere alle de volken plagen zal, die tegen Jeruzalem krijg gevoerd zullen hebben, wie zij ook zijn God zal hen straffen voor de beledigingen, die zij Hem aangedaan hebben, en Jeruzalem aan hen wreken.

1. Zij zullen wegkwijnen onder smartelijke en slepende ziekten. Eens iegelijks vlees zal uitteren, en zij zullen jammerlijk vermageren, daar zij op hun voeten staan, zodat zij wandelende geraamten zullen zijn, er zal niets aan hen overblijven als vel en been. Het vlees, dat zij overmatig voedsel gaven, en tot wellust verzorgden, toen zij leefden van de buit van Gods volk, en in overvloed verkeerden, zal nu "uitteren, dat het uit het gezicht verdwijnt, en de beenderen, die niet gezien werden, uitsteken, " Job 33:21. Zij staan op hun voeten en hopen staande te blijven, en blijven kruipen zolang als mogelijk is, maar zij moeten tenslotte wijken. De organen van het gezicht, de poorten van de zonde, eens iegelijks ogen zullen uitteren in hunne holten, zullen in hun hoofd zinken of misschien uitpuilen, hun afgunstige, boosaardige, wellustige ogen, waarmee zij zich zo vaak hebben verlustigd in schouwspelen van ellende, die zullen uitteren, wat niet alleen hun aangezichten spookachtig, maar ook hun leven ongelukkig maken zal. De organen van de spraak, de poorten van de zonde, hun tong, zal in hun mond uitteren, waardoor God hen kastijden zal voor al de laster tegen Hem en de smaadredenen tegen Zijn volk. Aldus zal hun tong ze doen aanstoten tegen zichzelf, en hun straf zal in hun zonde gelezen kunnen worden, zoals die van hem, wiens tong in het helse vuur gepijnigd werd. Zo zijn Antiochus en Herodes uitgeteerd.

2. Zij zullen tegen elkander in stukken gestoten worden, vers 13: Er zal een groot gedruis van de Heere onder hen wezen. Maar komt een gedruis van de Heere, die een God van orde en niet van verwarring is? In zover het hun zonde is, die het verwekt, is het niet van de Heere, maar van de boze, en van ‘s mensen boze lusten, maar, in zover het hun straf is, namelijk van degenen, die er onder lijden, is het van de Heere, die er Zijn eigen oogmerken mee dient, en Zijn doel bereikt door de zonden, dwaasheden en rusteloze geesten van de mensen. Het is van hen zelf, dat zij elkander bijten en vereten, maar het is van de Heere, de rechtvaardige Rechter, dat zij aldus "van elkander verteerd worden, " Galaten 5:15, zoals Achab bedrogen werd door een leugenachtige geest van de Heere, zo werden ook Abimelech en de mannen van Sichem elkander vijandig, en vernietigd door een bozen geest van God, Richt. 9:23. Die tegen de kerk zijn saamvergaderd en samengerot zullen rechtvaardig gescheiden en elkander

vijandig worden, en het gedruis, dat zij verheffen tegen God, zal vergolden worden door een gedruis onder hen. En zij zullen een ieder zijns naasten hand aangrijpen, om te beletten, dat hij slaat, of om hem te binden als zijn gevangene: ja, zijn hand zal tegen de hand zijns naasten opgaan, om hem te slaan en te wonden. Die er zich op toeleggen de kerk te verwoesten, worden dikwijls tegen elkander verbitterd, zodat zij elkaar vernietigen, en soms wordt het zwaard van de een tegen de ander gekeerd, door Hem, wiens zwaard zij allen zijn. Sommigen menen, dat dit vervuld is in de partijen en twisten, die er onder de Joden waren, toen de Romeinen hen allen verdierven, want zij hadden gestreden tegen het geestelijk Jeruzalem, de kerk van het Evangelie, en daarmede stemt volkomen overeen vers 14: En ook zal Juda tegen Jeruzalem strijden, het Joodse volk zal zichzelf verderven, zal door zijn eigen handen sterven, stad en land zullen met elkander in oorlog zijn en zo zullen beide verwoest worden. "Suis et ipsa Roma viribus ruitn-Door eigen kracht is Rome ondergegaan."

3. Hun kamp zal geplunderd worden en het volk Gods grotelijks verrijken of ook de buit van hun land, vers 14: Ook Juda zal te Jeruzalem eten, zo leest een geleerd uitlegger, van alle kanten zal men komen om deel te hebben aan de buit, evenals, toen Sanheribs leger voor Jeruzalem vernietigd werd, "de roof van een overvloedige buit uitgedeeld werd, " Jesaja 33:23, Zo zal het nu ook zijn, het vermogen aller heidenen rondom, die Jeruzalem beroofd hebben, zal verzameld worden, goud en zilver en klederen in grote menigte, opdat iedereen, die recht heeft op een aandeel in de buit, krijgt, wat hem toekomt. Het vermogen des zondaars is dikwijls voor de rechtvaardige weggelegd, en Gods Israël verrijkt met de buit van de Egyptenaars.

4. Tot het vee toe zal delen in de plaag, waardoor de vijanden van Gods kerk zullen afgesneden worden, evenals in verschillende plagen van Egypte, vers 15: Al de beesten, die in die heirlegers geweest zijn, zullen met hen omkomen, als God uitgaat om tegen hen te strijden, niet alleen de dieren, die in de oorlog gebruikt werden, zoals het paard, maar ook die gebruikt werden op reis, voor de ploeg, zoals de muilezel, de kameel en de ezel. De lagere schepselen lijden dikwijls om de zonde des mensen en onder zijn plagen. Aldus toont God Zijn verontwaardiging tegen de zonde en doet het schepsel, dat aldus aan de ijdelheid onderworpen is, zuchten om vrijgemaakt te worden tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods, Romeinen 8:20, 21.

Zacharia 14:16-21

Drie dingen worden hier voorspeld:

I. Dat, zodra het Evangelie een nieuwe weg gebaand heeft voor de godsdienst, in de kerk, er een grote toeloop zal zijn en algemene belangstelling. Die van de vijanden van de godsdienst overgebleven zijn, zullen zo gevoelig zijn voor Gods genade, aan hen bewezen, doordat zij ternauwernood ontsnapt zijn, dat zij zich begeven zullen tot de dienst van de God Israëls en Hem hun hulde brengen vers 16. Die niet verteerd zijn, zullen bekeerd worden, en dat maakt hun verlossing werkelijk tot een genade, een dubbele genade. Het is een grote verandering, die de genade Gods in ons werkt die tegen Jeruzalem gekomen zijn en bevinden dat hun pogingen vruchteloos en ijdel zijn, zullen evenzeer haar bewonderaars worden als zij ooit haar tegenstanders zijn geweest, en zullen naar Jeruzalem optrekken om daar te aanbidden in eendrachtige samenwerking met degenen, die zij bestreden hadden. Evenals sommigen van Christus' vijanden tot een voetbank van Zijn voeten zullen worden, zo zullen anderen Zijn vrienden worden, en als het beginsel van de vijandschap in hen gedood is, worden hun vroegere daden van vijandschap hun vergeven, en hun diensten aangenomen en aanvaard, alsof zij nooit tegen Jeruzalem gestreden hadden. Zij zullen optrekken om aan te bidden te Jeruzalem, omdat dat de plaats was, die God verkoren had, en omdat daar de tempel was, die

het voorbeeld was van Christus en Zijn middelaarschap. De bekerende genade herstelt onze verhouding,
1. Tot het voorwerp van onze aanbidding. Zij zullen niet langer de Baäls en de Molochs de koningen en de Heeren, aanbidden, de schepselen van hun eigen verbeelding, die de heidenen dienen, maar de Koning, de Heere van de heirscharen, de eeuwige Koning, de Koning van de koningen, de soevereine Heere over alles.

2. Tot de wetten van de eredienst, die God zelf gegeven heeft. De dienst van het Evangelie wordt hier voorgesteld door het vieren van het feest van de loofhutten, ter oorzake van die twee grote gunsten, die op bijzondere wijze door dat feest werden betekend en afgebeeld- verachting van de wereld, en blijdschap in God, Nehemia 8:17. Het leven van een goed christen is een voortdurend feest van de loofhutten, en in alle vrome handelingen moeten wij ons afzonderen van de wereld en ons verblijden in de Heere, moeten wij aanbidden als op het feest.

3. Tot de Middelaar van onze godsdienst, wij moeten met al onze offers tot Christus, onze tempel, gaan, want alleen in Hem zijn onze geestelijke offeranden aannemelijk voor God, 1 Petrus 2: 5. Als wij rusten in ons zelf, kunnen wij Gode niet voldoende welbehagelijk zijn, wij moeten tot Hem gaan, en alleen Zijn gerechtigheid vermelden.

4. Tot de tijd er van, wij moeten volharden. Zij zullen van jaar tot jaar optrekken, op de tijd, voor dit plechtige feest bepaald. Iedere dag van het leven eens christens is een dag van het feest van de loofhutten, en iedere dag des Heeren in ‘t bijzonder, dat is de grote dag van het feest, en daarom moeten wij de Heere van de heirscharen iedere dag dienen, en iedere dag des Heeren met bijzondere plechtigheid.

II. Dat om hun verzuim zal afgerekend worden met hen, die de plichten van de eredienst van het Evangelie verwaarlozen. God zal hen dwingen te komen om Hem te aanbidden, door Zijn gunsten te onthouden aan degenen, die Zijn inzettingen niet bewaren: Over henlieden zal geen regen wezen, vers 17.
Sommigen vatten dit figuurlijk op, de regen van de hemelse leer zal ingehouden worden, en ook die van de hemelse genade, die er mee gepaard moest gaan. God zal de wolken gebieden geen regen op hen te regenen. Het is rechtvaardig van God, de zegeningen van de genade te onthouden aan die de middelen van de genade niet aangrijpen, de grazige weiden te onthouden aan die de woningen van de herders vermijden. Wij kunnen het ook letterlijk opvatten: Op hen zal geen regen zijn, om hun grond vruchtbaar te maken. De gaven van de gemene genade worden te recht onthouden aan die de inzettingen en rechten verwaarlozen en verachten. Die niet meehielpen de tempel te bouwen, werden gestraft met geen regen, Hagg. 2:17, en eveneens die daar niet verscheen, toen hij gebouwd was. Als wij woest en onvruchtbaar zijn voor God, wordt de aarde te recht voor ons woest gemaakt. Menigeen is ongelukkig, zijn zaken gaan achteruit, en dit is er de eigenlijke oorzaak van - zij houden zich niet zo aan de dienst van God, als zij behoorden te doen, zij wijken van God af en dan wandelt Hij in tegenheid met hen. Als zij de plichten, die Hij van ons verwacht, verzuimen of uitstellen, dan is het rechtvaardig van Hem dat Hij ons de gunsten weigert, die wij van Hem verwachten. Maar wat zal de schuldigen in het land van Egypte overkomen, voor wie de bedreiging van geen regen, in ‘t geheel geen bedreiging is, want zij hebben nooit regen, zij hebben geen regen nodig, zij verlangen geen regen, de rivier de Nijl vervangt voor hen de wolken des hemels, besproeit hun land, en maakt het vruchtbaar, zodat die straf voor anderen voor hen geen straf is? vers 18, 19.

Gedreigd wordt, dat, indien het geslacht van de Egyptenaren niet optrekt, over dewelke de regen niet is, God toch middelen zal vinden hen te ontmoeten, want, in werkelijkheid zal daar dezelfde plaag heersen, waarmede andere volken getroffen werden om hun verzuim. God kan de overstroming van de rivier beletten, en heeft dat vaak gedaan, wat voor hen hetzelfde is, als geen regen voor anderen, of als de rivier het zijne deed, en even hoog steeg als gewoonlijk, dan had God nog andere middelen om hongersnood over hen te brengen, en de vruchten van hun grond te verderven, zoals Hij door verscheidene van de tien plagen over Egypte gedaan heeft, zodat dit, dat is hetzelfde, de zonde van de Egyptenaren zal zijn, als de zonde van de andere volken, die niet optrekken om te vieren het feest van de loofhutten. Degenen, die menen, dat zij het minst te danken hebben aan en afhankelijk zijn van de genade des hemels, moeten daarom niet denken, dat zij tegen de rechtvaardigheid des hemels beveiligd zijn. Als men zonder regen leven kan, volgt daaruit niet, dat men leven kan zonder God, want niet de hemel alleen, maar alle schepsel is voor ons datgene, wat God het voor ons maakt, en meer niet, en ook kan niemands wijze van leven hem in staat stellen Gods oordelen te verachten. Dit zal hun aller straf zijn. Hetzelfde woord betekent zonde en straf voor de zonde, zo nauw en onafscheidelijk is het verband tussen die beide, zie Genesis 4: 7, en vaak is ook de zonde haar eigen straf. Verzuim is zonde, en wij komen er voor in ‘t oordeel, zij laden schuld op zich, die niet optrekken om te aanbidden op de bepaalde tijden, als zij er gelegenheid toe hebben, en het is een zonde, die haar eigen straf meebrengt, want die hun plicht verzaken, verbeuren het voorrecht van gemeenschap met God.

III. Dat zij, die de plichten van de godsdienst van het Evangelie waarnemen, genade zullen hebben om hun belijdenis bovendien te versieren met de plichten van de gemeenschap van het Evangelie. Dit is een belofte, vers 20, 21, en wel een noodzakelijke ter voltooiing van de schoonheid en het geluk van de kerk. In ‘t algemeen zal alles de Heere van de heirscharen heilig zijn.

1. De naam en het wezen van de heiligheid zullen niet zo beperkt zijn als vroeger. De heiligheid des Heeren stond vroeger alleen geschreven op het voorhoofd van de hogepriester, maar nu zal zij niet meer voor dat doel bestemd zijn. Alle christenen zullen levende tempels en geestelijke priesters zijn, gewijd aan Gods eer, en werkzaam in Zijn dienst.

2. Wezenlijke heiligheid zal meer verbreid zijn dan vroeger, omdat de middelen tot heiligmaking krachtiger zullen zijn, de regels uitmuntender, de argumenten dringender, en de voorbeelden van heiligheid schitterender, en omdat er een overvloediger uitstorting van de Geest van heiligheid en heiligmaking zal zijn dan ooit, na Christus’ hemelvaart.

Heiligheid zal in het dagelijks leven komen, en hetgeen volkomen vreemd aan God scheen te zijn, zal aan Hem gewijd worden.

a. Het tuig van hun paarden zal aan God gewijd zijn. "Op de bellen van de paarden zal te lezen zijn: DE HEILIGHEID DES HEEREN, of op de tomen van de paarden, volgens de kanttekening, of op de stijgbeugels. De paarden, in de oorlog gebruikt, zullen niet langer tegen God en Zijn volk gebruikt worden, zoals vroeger, maar voor Hem en hen. Zelfs hun oorlogen zullen heilige oorlogen zijn, en hun krijgsknechten dienen onder Zijn banier. Hun aanzienlijken, die van een groot en statig gevolg vergezeld zijn, zullen het als hun grootste eer beschouwen, God met hun eerbewijzen te dienen. DE HEILIGHEID DES HEEREN zal op het tuig van hun koetspaarden staan, zoals de aanzienlijken soms hun wapen en devies op hun koets laten schilderen, iedere aanzienlijke zal het devies van de hogepriester als het zijne aannemen, en er in roemen, en het tot een vermaning voor zich maken, om niets te doen, wat Hem onwaardig is. Reizigers zullen het op hun tomen hebben staan, waarmede zij hun paarden sturen, als degenen, die er altijd aan herinnerd willen worden, door het voortdurend

voor zich te hebben, en om zich door dit richtsnoer bij al hun handelingen te laten leiden. De bellen van de paarden, die bestemd zijn om hen op reis aan te drijven en van hun nadering kennis te geven, zullen ervan voorzien zijn, om te betekenen dat dit het is, waardoor wij onszelf moeten laten beïnvloeden, en, dat wij tegenover anderen moeten belijden, waar wij ook heengaan.

b. Ook de meubels in hun huizen zullen aan God gewild zijn, om in Zijn dienst gebruikt te worden.

Ten eerste, De meubels van de huizen van de priesters, of van hun kamers in het huis des Heeren. De gewone drinkschalen, die zij gebruikten, zullen zijn als de sprengbekkens voor het altaar, die gebruikt werden, of om er het bloed van de offers in op te vangen, of om er de wijn en de olie in aan te bieden, die voor de drankofferen bestemd waren. De vaten, die zij gebruikten voor hun tafel, zullen op zulk een godsdienstige wijze, met zoveel soberheid en matigheid gebruikt worden en met zoveel ijver voor Gods eer, en in zulk een vermenging van vrome gedachten en woorden, dat hun maaltijden gelijk aan offers zullen zijn, zij zullen eten en drinken, niet zichzelf, maar Hem, die hun tafel voorzag en hun beker vulde. En aldus zullen vooral in de gezinnen van de priesters, alledaagse handelingen op godzalige wijze verricht worden, hoe ze dan ook in andere gezinnen verricht worden.

Ten tweede, De meubelen van andere huizen, die van gewone mensen: "Alle de potten in Jeruzalem en in Juda zullen de Heere heilig zijn. De potten, waarin zij hun spijs koken, de bekers, waaruit zij hun wijn drinken, Jeremia 35: 5, in deze zullen Gods goede gaven nimmer bovenmatig misbruikt worden, noch tot voedsel of brandstof van de lusten gemaakt worden, wat olie behoort te zijn om de wielen van de gehoorzaamheid te smeren, zoals vroeger het geval was geweest, toen alle tafelen vol uitspuwsel en drek waren, Jesaja 28: 8. "Wat zij daaruit eten en drinken zal hun lichaam voeden voor de dienst van God, en daaruit zullen zij met mildheid geven tot ondersteuning van de armen", dan zijn zij de Heere heilig, zoals de koopwaar en het loon van de bekeerde Tyriërs genoemd worden, Jesaja 23:18, want beide, in onze inkomsten en in onze uitgaven moeten wij het oog gericht houden op de wij van God als onze leefregel, en op Gods eer als ons doel.

Ten derde, Als er zo'n overvloed van het wezen van de heiligheid is, zal men niet streng en precies zijn omtrent heilige ceremoniën: "Allen, die offeren, zullen komen en van dezelve, nl. van die gewone vaten nemen en hun offers in dezelve koken, zonder onderscheid te maken tussen die en de sprengbekkens voor het altaar". In de tijden van het Evangelie zullen de ware aanbidders God dienen in geest en in waarheid, en noch op deze berg noch te Jeruzalem, Johannes 4:21. De een plaats zal God even aangenaam zijn als de andere: Ik wil, dat de mannen bidden in alle plaatsen, en het een vat zal even aangenaam zijn als het andere. Op de vorm zal weinig acht worden geslagen, zolang het wezen van de godsdienst bewaard en gehandhaafd wordt. Sommigen menen, dat het betekent, dat het aantal offers, dat gebracht wordt, zeer groot zal zijn, zodat de vaten van het heiligdom niet toereikend zullen zijn, maar liever dan dat er een afgewezen of uitgesteld wordt, zullen zij in 't geheel geen bezwaar maken tegen het gebruik van gewone vaten, zoals de Levieten in geval van nood de priesters hielpen de offers te doden, 2 Kronieken 29:34.

c. Er zal geen onheiligheid in hun heilige dingen toegelaten worden, om ze te verontreinigen: Daar zal geen Kanaäniet meer zijn in het huis des Heeren te dien dage. Sommigen lezen dit: Er zal geen koopman meer zijn, want dat betekent Kanaäniet soms, en dat, menen zij, werd vervuld, toen Christus eenmaal en andermaal kopers en verkopers uit de tempel dreef. Of, hoewel degenen, die Kanaänieten, dit is vreemdelingen en bijwoners, waren, in de tempel gebracht worden, zullen zij geen Kanaänieten meer zijn, er zal in hen niets meer over zijn van het karakter of de geest van de Kanaänieten. Of het betekent, dat, hoewel de mensen in de tijd

van het Evangelie onverschillig worden omtrent heilige vaten, zij toch zeer punctueel zullen zijn in kerkelijke tucht, en streng er op toezien, dat al wat onheilig is, niet toegelaten wordt tot de bijzondere inzettingen, en scheiding maken tussen het kostelijke en het snode, tussen Israëlieten en Kanaänieten. Toch zal dit zijn volledige vervulling niet hebben voor het hemelse Jeruzalem, dat huis des Heeren der heirscharen, waarin niets, dat onrein is, zal binnenkomen, want ten einde van de tijd, en eerder niet, zal Christus uit Zijn koninkrijk bijeenvergaderen alles wat aanstoot geeft, en koren en kaf zullen volkomen en voor eeuwig gescheiden worden.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

DE PROFETIEËN VAN MALEÁCHI

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN

DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK VAN DE PROFEET MALEÁCHI

Gods profeten waren Zijne getuigen bij de kerk, elk op zijn tijd, gedurende verscheidene eeuwen, getuigen van Hem en van Zijn gezag, getuigen tegen de zonde en de zondaars, betuigende de ware betekenis van Gods leidingen met Zijn volk en de vriendelijke genadevolle bedoelingen met de kerk in de dagen van de Messias, Wie alle profeten getuigenis gaven, want aller getuigenis stemde overeen. Al is Maleáchi de laatste en al eindigt in hem de profetie, de Geest der profetie schijnt toch in hem even klaar en sterk en heerlijk als in enigen der hem voorafgaande, zodat zijne profetie gelijke aandacht vraagt. De Joden zeggen, dat de profetie veertig jaren onder de tweeden tempel voortduurde, en dezen profeet noemen zij het zeges der profetie, omdat in hem de reeks of opeenvolging der profeten afgebroken werd en een einde nam. God heeft in Zijne wijsheid verordend, dat de goddelijke openbaring enige eeuwen zou zwijger voor de komst van de Messias, opdat de grootste Profeet te meer op de voorgrond zou treden, de opmerkzaamheid boeien en te welkomer zijn. Laat ons overwegen,

I. de persoon van dezen profeet. Wij kennen allen zijn naam, Maleáchi en weten niets van zijn land of afkomst. Maleáchi betekent: Mijn engel, waaruit men heeft afgeleid, dat hij inderdaad een engel was, uit de hemel nedergedaald, en niet een mens, als die van Richteren 2:1. Maar deze gevolgtrekking mist voldoenden grond. Profeten waren gezanten, Gods gezanten, ook deze profeet; zijn naam is juist dezelfde, dien wij in het oorspronkelijke, Hoofdstuk 3:1, voor Mijnen engel vinden; en misschien is hij daarna Maleáchi genoemd, terwijl dan zijn eigenlijke naam een andere geweest is. En Mijn engel in Hoofdstuk 3: 1, ziet onweersprekelijk op Johannes de Doper, Mattheüs 11:10; Markus 1:2; Luk 7:27. De Chaldeeuwse parafrase en enkele Joden opperen het vermoeden, dat Maleáchi dezelfde is als Ezra, maar ook daarvoor bestaat geen grond. Ezra was een wetgeleerde, maar wij lezen nergens, dat hij een profeet was. Anderen, nog onwaarschijnlijker, zien in hem Mordechaï. Wij hebben alle reden om te onderstellen, dat hij iemand was, die hier bij zijn eigenlijken naam genoemd wordt; de overlevering van sommige ouden beweert, dat hij tot de stam van Zebulon behoorde en jong gestorven is.

II. de omvang zijner profetie. Haggaï en Zacharia waren gezonden om het volk te berispen over zijne traagheid in de tempelbouw; Maleáchi om hen te bestraffen over het slechte gebruik van de tempel, toen hij gebouwd was en over hun verontreiniging van de tempeldienst (want van bijgeloof en afgoderij vervielen zij in een ander uiterste van goddeloosheid, namelijk in godsdienstloosheid). De zonden, waarover Maleáchi klaagt, zijn dezelfde als die uit de tijd van Nehémia, wiens tijdgenoot hij waarschijnlijk geweest is. En nu de profetie ten einde liep, spreekt ze duidelijker van de Messias, als nabij, meer dan de andere profeten gedaan hadden, en besluit met een oproeping aan het volk van God om de wet van Mozes te blijven gedenken, terwijl het in verwachting verkeert, het Evangelie van Christus te vernemen.

HOOFDSTUK 1

1 De last van het woord des HEEREN tot Israël, door de dienst van Maleáchi. 2 Ik heb u liefgehad, zegt de HEERE; maar gij zegt: Waarin hebt Gij ons liefgehad? Was niet Ezau Jakobs broeder? spreekt de HEERE; nochtans heb Ik Jakob liefgehad. 3 En Ezau heb Ik gehaat; en Ik heb zijn bergen gesteld tot een verwoesting, en zijn erve voor de draken der woestijn. 4 Ofschoon Edom zeide: Wij zijn verarmd, doch wij zullen de woeste plaatsen weder bouwen; alzo zegt de HEERE der heirscharen: Zullen zij bouwen, zo zal Ik afbreken; en men zal hen noemen: Landpaal der goddeloosheid, en een volk, op hetwelk de HEERE vergramd is tot in eeuwigheid. 5 En uw ogen zullen het zien, en gijlieden zult zeggen: De HEERE zij groot gemaakt, van de landpaal Israëls af! 6 Een zoon zal de vader eren, en een knecht zijn heer; ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? En ben Ik een Heere, waar is Mijn vreze? zegt de HEERE der heirscharen tot u, o priesters, verachters Mijns Naams! Maar gij zegt: Waarmede verachten wij Uw Naam? 7 Gij brengt op Mijn altaar verontreinigd brood, en zegt: Waarmede verontreinigen wij U? Daarmede, dat gij zegt: Des HEEREN tafel is verachtelijk. 8 Want als gij wat blinds aanbrengt om te offeren, het is bij u niet kwaad; en als gij wat kreupels of wat kranks aanbrengt, het is niet kwaad! Brengt dat toch uw vorst; zal hij een welgevallen aan u hebben? of zal hij uw aangezicht opnemen? zegt de HEERE der heirscharen. 9 Nu dan, smeekt toch het aangezicht van God, dat Hij ons genadig zij; zulks is van uw hand geschied, zal Hij uw aangezicht opnemen? zegt de HEERE der heirscharen? 10 Wie is er ook onder u, die de deuren om niet toesluit? En gij steekt het vuur niet aan op Mijn altaar om niet. Ik heb geen lust aan u, zegt de HEERE der heirscharen, en het spijsoffer is Mij van uw hand niet aangenaam. 11 Maar van de opgang der zon tot haar ondergang, zal Mijn Naam groot zijn onder de heidenen; en aan alle plaats zal Mijn Naam reukwerk toegebracht worden, en een rein spijsoffer; want Mijn Naam zal groot zijn onder de heidenen, zegt de HEERE der heirscharen. 12 Maar gij ontheiligt dien, als gij zegt: Des HEEREN tafel is ontreinigd, en haar inkomen, haar spijs is verachtelijk. 13 Nog zegt gij: Ziet, wat een vermoeidheid! maar gij zoudt het kunnen wegblazen, zegt de HEERE der heirscharen; gij brengt ook hetgeen geroofd is, en dat kreupel en krank is; gij brengt ook spijsoffer; zou Mij zulks aangenaam zijn van uw hand? zegt de HEERE. 14 Ja, vervloekt zij de bedrieger, die een mannetje in zijn kudde heeft, en de Heere belooft, en offert, dat verdorven is! want Ik ben een groot Koning, zegt de HEERE der heirscharen, en Mijn Naam is vreselijk onder de heidenen.

De profeet wordt eerst gezonden om van de zonde te overtuigen en dan om te troosten, eerst om de zonde te ontdekken, dan erover te bestraffen, en daarop om de komst te voorspellen van Hem, die de zonde zal wegnemen. Dit is de wijze, waarop de gezegende Geest te werk gaat, als Hij met de wereld handelt, Johannes 16: 8. Eerst opent hij de wond en giet er dan helende balsem in. God had (en men zou verwachten met goed gevolg) voor middelen gezorgd om Israël door inzettingen en leiding aan Zich te verbinden. Maar naar de klachten, hier geuit, te oordelen, had het de genade Gods tevergeefs ontvangen.

I. Zij waren zeer ondankbaar jegens God voor al Zijn gunst, hun bewezen, en deden daarnaar geen wedervergelding, vers 1-5.
II. Zij waren zo zorgeloos en traag in de onderhouding van Zijn geboden, vooral de priesters, die er in het bijzonder van beschuldigd worden, vers 6-14. En wat zullen wij van degenen zeggen, die voor Gods inzettingen en voor Zijn gunsten even onaandoenlijk bleken, en God beledigden juist daarin, waarin zij Hem moesten eren?

Maleáchi 1:1-5

De profetie van dit boek draagt tot titel: de last van het woord des Heeren, vers 1, waarin opgesloten ligt,
1. Dat ze van groot gewicht en belang was, wat de valse profeten leerden, was licht als kaf, wat de ware profeten zeiden, was gewichtig als de tarwe, Jeremia 23:28.
2. Dat ze dikwijls voor hen en door hen moet herhaald worden, gelijk een lied, dat geleerd wordt.

3. Dat er waren, voor wie ze een last en een verwijt was, ze vermoeide hen, zij gevoelden er zich zo door beledigd, dat ze het niet verdragen konden.
4. Dat ze hun inderdaad een last zou blijken te zijn, die hen in de diepte van de hel zou brengen, tenzij zij zich bekeerden.
5. Dat ze voor hen, die ze gaarne hoorden en aanname en welkom heetten, al was ze een lichte last, gelijk onze Zaligmaker ze noemt, Mattheüs 11:30, toch een last was. Deze last van het woord des Heeren werd gezonden,

a. Tot Israël, want hen behoorden de levende woorden van de profetie, zowel als het geschreven woord. Vele profeten had God tot Israël gezonden, en nu wil Hij het met nog een beproeven.

b. Door Maleáchi, door de dienst van Maleáchi, als ware het geen mondelinge boodschap, maar een brief, hem ter hand gesteld, tot groter gewisheid. In deze verzen worden zij van ondankbaarheid beschuldigd, omdat zij zich niet erkentelijk betoond hadden voor Gods onderscheidende goedheid jegens hen, zulk een last mag wel zwaar genoemd worden.

I. God constateert de grote goedheid, die Hij hun menigmaal betoond had, vers 2: Ik heb ulieden liefgehad, zegt de Heere. Het is als met de deur in huis vallen, wanneer deze toespraak zo begint, als wilde God, welke beschuldigingen ook volgen mogen, hen door Zijn liefde tot Zich wederbrengen en zorgen, dat zij nog goede gedachten omtrent Hem koesteren. "Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik, " Openbaring 3:19. Zo vriendelijk begint de rede. God wil Zijn volk overtuigen, dat Hij het liefheeft en Zijn liefde immer gedenkt. Dit is hetzelfde wat Hij oudtijds van de jonkvrouw Israëls gezegd heeft dat Hij ze getrokken heeft met goedertierenheid, Jeremia 31:3, 4. Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde. In dit een woord spreekt God al Zijn genadevolle bemoeienis met hen uit, de liefde is van alles de bron, Hij heeft ze liefgehad, omdat Hij ze wilde liefhebben, Deuteronomium 7: 7, 8, Hij heeft Israël liefgehad, "toen het een kind was", Hoséa 11:1. "Hij had een lust aan Israël, Jesaja 62: 4. Ik heb liefgehad, maar gij hebt Mij niet liefgehad, gij hebt Mijn liefde niet beantwoord." Zie, Gods volk moet dikwijls herinnerd worden aan Gods liefde jegens hen.

II. Zij trekken Zijn liefde in twijfel en vinden er geen bewijzen voor, zij schijnen aanmerking te maken op de betuiging van Zijn liefde: Maar gij zegt: Waarin hebt Gij ons liefgehad? Wanneer God hun de bron noemt van al Zijn gunstbewijzen, namelijk Zijn liefde, dan noemt Hij de bron van al hun zonden tegen Hem, namelijk: dat zij Zijn liefde niet geacht hebben. In plaats van Zijn goedertierenheid te erkennen en te bedenken hoe zij die konden vergelden, trachten zij te ontkomen aan de erkenning dier liefde, dagen Hem uit van Zijn liefde bewijzen aan te tonen, en denken en spreken zeer lichtvaardig van de blijken van Zijn gunst, die ze reeds hadden ontvangen, als waren die gering en onbeduidend, de moeite niet waard, om er nota van te nemen en door wat zij gedaan hadden ruimschoots betaald, of althans door de geleden ellende wel vergoed. "Zijn wij niet verjaagd, verarmd, als gevangen weggevoerd, waarin hebt Gij ons dan liefgehad? Zie, God neemt terecht zeer kwalijk, als Zijn gunsten worden geminacht, als de vermelding onwaardig, is het ongerijmd van ons, te vragen, waarin Hij ons heeft liefgehad, daar wij nergens het oog kunnen wenden, of wij vinden ons omringd met Zijn gunstbewijzen.

III. Hij toont hun, boven alle twijfel verheven, dat Hij heeft liefgehad in gans bijzondere zin, die hen tot gans bijzondere dankbaarheid verplicht had. Ten bewijze herinnert Hij aan Zijn voorkeur voor Israël boven Ezau, voor de Israëlieten boven de Edomieten. Sommigen lezen hun vraag dus: Waarom hebt Gij ons liefgehad? Als wilden ze Zijn liefde wel erkennen maar tegelijk beweren, dat er ook reden voor was, dat Hij hen had liefgehad, omdat Abraham God

had liefgehad, zodat het geen vrije liefde, maar slechts wedervergelding was. Daarop antwoordt God: Was niet Ezau Jacobs broeder? Was die Abraham niet even na als deze? Was Ezau niet de oudste? En daarom, had Abraham enig recht op Gods wederliefde verworven, dan had Ezau daarop minstens evenveel, zo niet meer recht dan Jacob. Toch heb Ik Jacob liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat.
1. Laat ze dus opmerken, welk een verschil God tussen Jacob en Ezau heeft gemaakt. Ezau was Jacobs broeder, zijn tweelingbroeder, toch heb Ik Jacob liefgehad en Ezau gehaat, Jacob wel en Ezau niet in mijn verbond opgenomen, gene de zegeningen van Abraham beloofd, en ze deze onthouden. Zij, die in Gods verbond begrepen zijn en de zegeningen des verbonds genieten, die de levende woorden Gods en de genademiddelen ontvangen, hebben alle reden, die als tekenen van Zijn liefde te beschouwen. Jacob wordt liefgehad, en hij verkrijgt dat alles, Ezau gehaat en derft dat alles. De apostel haalt dit aan, Romeinen 9:13, en vergelijkt het met de Godsbelofte aan Rebekka aangaande haar nog ongeboren tweelingen, Genesis 25:23: De meerdere zal de mindere (de Engelse vertaling heeft: de oudste zal de jongste) dienen, om Gods soevereiniteit in de uitdeling van Zijn gunst met een voorbeeld duidelijk te maken. Mag Hij met het Zijne niet doen wat Hij wil? Ezau werd terecht gehaat, Jacob uit vrije liefde bemind. "Ja, Vader! want alzo is geweest het welbehagen voor U, " Mattheüs 11:26, en dan past het ons niet, te vragen waarom.

2. Laat hen opmerken wat Hij voor hen gedaan had en nog zou doen, als vervolg op deze verkiezing.
A. De Edomieten zullen gedenktekenen van Gods rechtvaardigheid worden, en in hun eindelijke ondergang wordt Hij verheerlijkt. Want Ezau heb Ik gehaat, en Ik heb zijn bergen gesteld tot een verwoesting en zijn erve voor de draken van de woestijn. Zijn bergen, het gebergte Seïr, waren zijn erfenis. Toen dat gedeelte van de wereld door de Chaldeeuwse heirscharen werd verwoest, deelde het land van Edom daarin, het werd tot puinhopen en de woning van roerdomp, nachtuil en schuifuil, gelijk Jesaja Hoofdstuk 34: 6, 11 had voorspeld. De Edomieten hadden over Jeruzalems val gejuicht, Psalm 137: 7, en daarom was het rechtvaardig van God, dezelfde beker van de zwijmeling hun op de hand te zetten. En al kwam het oordeel het laatst over Edom, toch was het blijvend, ook hierin was er een onderscheid tussen die beide, gelijk altijd bestaat tussen de rechtvaardigen en de goddelozen, wie anders enerlei schijnt te wedervaren. Jacobs steden werden verwoest, maar herbouwd, die van Edom verwoest, maar nimmer weer opgericht. Het lijden van de rechtvaardigen zal een heerlijk einde hebben, al hun leed wordt weggenomen en hun droefheid in blijdschap verkeerd. Maar het lijden van de goddelozen zal eindeloos en onherroepelijk wezen, als Edoms verwoestingen, vers 4.

Merk hier op,
a. De ijdele hoop van de Edomieten, dat hun verwoesting zal ophouden even als die van Israël, was zonder grond, omdat hun geen belofte was gegeven. Zij zeggen: Het is waar, wij zijn verarmd, dat is een algemeen lot en daaraan ontkomt niemand. Doch wij zullen de woeste plaatsen weder bouwen, wij zijn vast besloten, dat te doen, zelfs zonder voorbehoud van Gods wil. Wij zullen, of Hij het wil of niet, wij zullen het zelfs doen en Gods vloek trotseren in Zijn bedreiging, over Edom uitgesproken, Jesaja 34:10: "van geslacht tot geslacht zal het woest zijn". Zij bouwen trots, gelijk Hiël Jericho herbouwde, ondanks Gods verbod, 1 Koningen 16:34, en het zal hun dienovereenkomstig vergaan. Zie, het is iets gewoons bij degenen, die zich onder Gods oordelen niet vernederen, te menen dat ze zich tegen Hem wel kunnen staande houden, bouwen en planten en bloeien zo goed als immer. God had gezegd, dat zij allen verarmen zouden. Maar zie

b. De verijdeling van deze hoop en hun teleurstelling. Zij zeggen: Wij zullen bouwen, maar wat zegt de Heere der heirscharen? Want wij weten zeker, dat Zijn Woord, en niet het hunne, zal bestaan. Hij zegt: Eerst, hun pogingen zullen schipbreuk lijden: Zullen zij bouwen, zo zal Ik afbreken. Zie, zij, die tegen Gods wil handelen, zullen ervaren, dat Hij in tegenheden met hen zal wandelen, want "wie heeft ooit zijn hart tegen God verhard en voorspoed gehad?" Toen de Joden Christus en Zijn Evangelie hadden verworpen, werden zij Edomieten, en dit woord aan hen vervuld. Toen zij, onder keizer Adrianus, de tempel te Jeruzalem trachtten te herbouwen, heeft God door aardbevingen en uitbarstingen van vuur afgebroken wat zij gebouwd hadden, zodat zij hun plan tenslotte moesten opgeven. Zij zullen door allen beschouwd worden als aan algehele ondergang prijsgegeven. Allen, die hen zien, zullen hen de landpaal van de goddeloosheid noemen, een zondig volk, ongeneeslijk en daarom een volk, op hetwelk de Heere vergramd is tot in eeuwigheid. Wijl hun goddeloosheid onverbeterlijk blijkt, zal hun verwoesting nimmer hersteld worden. Tegen Israël was God "een weinig toornig, ’ Zacharia 1:15, maar tegen Edom had Hij een zeer grote toorn, en die blijft, want zij zijn het volk, hetwelk Hij verbannen heeft, Jesaja 34: 5.

B. De Israëlieten zullen tot monumenten van Zijn barmhartigheid gemaakt worden, Hij wil in hun zaligheid verheerlijkt worden, vers 5. De Edomieten zullen gekenmerkt worden als het volk, door God gehaat, maar uw ogen zullen het zien, dat uw twijfel aangaande Zijn liefde voor altijd wordt weggenomen, want gij zult zeggen, en alle reden hebben om te zeggen: "De Heere zij grootgemaakt van de landpaal Israëls af". De grens van Efraïm is de landpaal van de goddeloosheid, en daarom is de Heere op die landpaal vergramd tot in eeuwigheid, maar de landpaal Israëls is de landpaal van Zijn heiligheid, Psalm 78: 54. Daarom zal God aan het licht brengen, al heeft het land een tijd lang woest gelegen, dat Hij nog genade voor Zijn volk heeft en daarin grootgemaakt zal worden. Hij zal Zijn volk beide oorzaak en een hart geven om Hem te prijzen. Wanneer de landpaal van Edom nog woest blijft, en die van Israël hersteld en bevestigd, dan zal het openbaar worden, dat God Jacob heeft liefgehad. Zie,
a. Zij, die Gods liefde voor Zijn volk in twijfel trekken, zullen, vroeg of laat, overtuigende, ontwijfelbare bewijzen daarvan zien, uw ogen zullen zien wat gij nu niet wilt geloven.
b. Verlossingen uit ellende moeten beschouwd worden als bewijzen van Gods goedertierenheid jegens Zijn volk, al laat Hij hen ook in tegenspoed wandelen, Psalm 34:19.
c. Gunsten, die hen onderscheiden zijn zeer te waarderen. Indien God de grenzen van Israël herstelt, en die van Edom woest laat liggen, laat dan geen Israëliet vragen: Waarin heeft God ons liefgehad?
d. Wanneer Israël wordt groot gemaakt, wordt de God Israëls verheerlijkt, en, op welke wijze dan ook, God zal door het volk, dat Hem belijdt, ere ontvangen.
e. Daar Gods goedertierenheid Zijn glorie uitmaakt, moeten wij Hem loven, wanneer Hij ons goed doet, want dat verheerlijkt Hem. Het is een teken van Zijn goedertierenheid, dat Hij lust heeft aan de vrede Zijns knechts, Psalm 35:27, laat hen, die Zijn heil beminnen, geduriglijk zeggen: God zij groot gemaakt.

Maleáchi 1: 6-14
Met een bijzondere aanwijzing richt de profeet zich hier tot de priesters en roept hen ter verantwoording, hoewel zij zelf rechters waren die het volk ter verantwoording moesten roepen. Laat de oversten in het huis Gods weten, dat er Een boven hen staat, die van hen rekenschap afeist aangaande hun slechte ambtsvervulling. Aldus zegt de Heere van de heirscharen tot u, o priesters! vers 6. God heeft ontrouwe predikanten wat te zeggen, het gaat dezulken, die van God tot Zijn volk spreken, zeker aan, wat God tot hen spreekt, opdat zij zelf in de eerste plaats behouden worden, hoe kunnen zij anders behouden die hen horen? Het is een streng, maar ongetwijfeld rechtvaardig verwijt, dat hier de priesters wordt gemaakt, over

de verontreiniging van de heilige dingen Gods, die hun toevertrouwd waren. En als dit de misdaad van de priesters was, hebben wij reden te vrezen, dat ook het volk er schuldig aan stond, zodat wat hier tot de priesters wordt gezegd, allen geldt, ook ons, wanneer wij, die, als Christenen, niet alleen Gods volk maar ook priesters zijn, in gelijke zonde vervallen. Merk hier op I. Wat God van hen verwachtte, en op welke goede grond Hij dat verwachtte, vers 6. Een zoon zal de vader eren, omdat hij zijn vader is, van nature heeft deze wet in de harten van de kinderen geleefd, reeds eer ze op de Sinaï op stenen tafelen werd gegrifd. Ja, zelfs een knecht, die jegens zijn meester geen natuurlijke verplichting heeft, maar slechts een ten gevolge ener overeenkomst, acht het toch zijn plicht, zijn meester te eren, te gehoorzamen en zijn belang te behartigen. Kinderen en dienstbaren bewijzen hun ouders en meesters eerbied, iedereen roept schande over hen, die het niet doen, en hun eigen hart verwijt hun zulks. Zo wordt de hoogheid van het gezinsleven opgehouden, die des zelfs schoonheid en voordeel is. Maar de priesters, die Gods kinderen en Zijn dienaren waren, vreesden en eerden Hem niet. Zij waren vaders en meesters over het volk en begeerden zo genoemd te worden, Richteren 18:19, Mattheüs 22: 7, 10, en als zodanig geëerd en gehoorzaamd. Maar zij vergaten hun Vader en Meester in de hemel, en wat zij Hem schuldig waren. Wij moeten, ieder voor zich, toezien of wij gelijke misdaad begaan.

Zie
1. Ieder van ons moet God beschouwen als zijn Vader en Meester, en zichzelf als Zijn kind en knecht.

2. Onze betrekking tot God als onze Vader en Meester verplicht ons ten zeerste, Hem te vrezen en te eren. Wanneer wij de vaders onzes vleses eren en ontzien, hoeveel te meer dan de Vader van de geesten. Hebreeën 12: 9.

3. Het is iets, terecht betreurd en beweend, dat God zo weinig gevreesd en geëerd wordt zelfs door degenen, die Hem als hun Vader en Meester erkennen. Waar is Zijn ere? Waar is Zijn vreze?

II. Welke smaad de priesters God aandeden.
1. Dit wordt hun in het algemeen ten laste gelegd:
a. Zij verachtten Gods naam, hun gemeenzaamheid met die naam, als priesters, doofde de eerbied en diende alleen om voor zichzelf en hun eigen naam eerbied te winnen, terwijl Gods naam hun weinig belang inboezemde. Gods naam is alles, waardoor Hij Zich heeft bekend gemaakt. Zijn woord en Zijn inzettingen. Daarover dachten zij gering en minachtten ze, terwijl zij ze hadden moeten grootmaken. Geen wonder, dat, wanneer zij er zelf geen eerbied voor hadden, zij ze ook voor anderen verachtelijk maakten, zodat het hun schuld was, als het volk des Heeren overtrad, 1 Samuel 2:24.
b. Zij ontheiligden Gods naam vers 12 Zij verontreinigden die, vers 7. Zij achtten niet alleen de heilige dingen niet, maar misbruikten ze bovendien en verlaagden ze tot de slechtste en minste doeleinden, hun eigen hoogmoed, begerigheid en weeldelust. God kan niet meer beledigd worden dan door de ontheiliging van Zijn naam, want die is heilig en geducht. Zijn heiligheid kan door ons niet geschaad worden, want die is onaantastbaar maar Zijn naam kan ontheiligd worden, en niets ontheiligt die meer dan het wangedrag van Zijn priesters, wier ambt het is, die te eren. Deze algemene aanklacht wordt tegen hen ingebracht, maar zij ontkennen hun schuld en dagen God uit, Zijn aanklacht te bewijzen, waardoor zij brutale onbeschaamdheid aan hun onbeschaamde goddeloosheid toedoen. Gij zegt: Waarmede verachten wij Uw naam? En waarmede verontreinigen wij U? vers 6, 7. Men ziet gewoonlijk, dat trotse zondaren, wanneer zij bestraft worden, hun eigen rechtvaardiging handhaven. Deze

priesters hadden de heilige dingen op schandelijke wijze ontheiligd, en toch zeggen zij, gelijk de overspelige vrouw, dat zij geen kwaad gedaan hebben. Zo weinig hadden zij op zichzelf acht gegeven, dat zij zich hun eigen doen niet meer herinneren. Zij waren zo onkundig omtrent de goddelijke wet, dat zij in hun eigen wandel geen kwaad zagen, en niet begrepen, hoe die als verachting van Gods naam uitgelegd kon worden. Of zij waren zo goddeloos, dat zij zich verbeeldden, dat God hun zonde niet kende, en zo zonder enige eerbied, dat zij er zich op verhieven, zo ze met een ernstige vermaning en rechtvaardige bestraffing de spot dreven. Zij lachten om het woord van de profeten, als degenen, die het verachten, en er zich tegen verhardden, of ze minachtten het, als degenen, die er onverschillig onder blijven of althans zich zo voordoen. Hoe wij dit ook opnemen, hun verontschuldiging werd hun beschuldiging, en terwijl ze zich rechtvaardigden, veroordeelde hun hun eigen tong. Hun vraag: Waarmede verachten wij Uw naam? bewees hun trots en verdorvenheid. Hadden zij dit gevraagd met de ootmoedige begeerte, meer in het bijzonder te mogen weten, waarin zij misdaan hadden, dan zou daaruit hun berouw gebleken zijn en hoop gegeven hebben op hun bekering. Maar de vraag, die uit minachting van en verzet tegen Gods woord voortspruit, bewijst, dat hun hart in hen vol is om kwaad te doen, Prediker 8:11. Zie, zondaars zinken al dieper, wanneer zij hun overtuiging van zonde geweld aandoen, maar zij zullen het hard vinden, de verzenen tegen de prikkels te slaan.

2. Op grond reeds van die algemene aanklacht hadden zij, van zonde overtuigd, kunnen veroordeeld en hun pleiten, voor onschuldig verworpen worden, maar God wil niet alleen overwinnen, wanneer Hij oordeelt, Hij wil ook klaar gerechtvaardigd worden, en daarom toont Hij hun voorts in bijzonderheden aan waarin zij Zijn naam hadden veracht, en wat smaad zij die hadden aangedaan. Gelijk te voren, toen Hij hen van afgoderij beschuldigde, zo ook nu, daar Hij hun ontheiliging verwijt, zegt Hij hun: "zie uw weg in het dal, ken, wat gij gedaan hebt, " Jeremia 2:23.

A. Zij verachtten Gods naam door wat zij zeiden, door de lage gedachte, die ze van Zijn geboden koesterden. Gij zegt in uw hart, en spreekt het misschien uit, wanneer gij, priesters, rondom uw beker vergaderd zijt, waar het volk u niet hoort: Des Heeren tafel is verachtelijk, vers 7, en wederom, vers 12: Des Heeren tafel is verontreinigd, ze is gelijk iedere andere tafel. Dit ziet of op de tafel in de tempel, waarop de toonbroden lagen (wijl ze de bedoeling daarvan niet begrepen, verachtten zij ze als iets onbeduidends), of op het brandofferaltaar, want daar genoten als het ware God en Zijn priesters en Zijn volk samen van de offeranden, als teken van vriendschap. Dit noemden zij verachtelijk, vroeger, in de dagen van de afgoderij, achtten zij dat altaar verachtelijk in vergelijking met de afgodische altaren, die de heidenen hadden en zetten ze het zelfs eens ter zijde voor een nieuw gemaakt altaar, 2 Koningen 16:14, 15. Nu heet het verachtelijk in vergelijking met hun eigen tafelen en die hunner grote mannen: Haar inkomen, haar spijs is verachtelijk, vers 12. Zij, die het altaar bedienden, moesten van het altaar leven, maar zij klaagden, dat zij armoedig en gering voedsel ontvingen, en dat het de moeite niet waard was, de dienst op het altaar waar te nemen om des zelfs inkomen en spijs: die was zo alledaags en steeds hetzelfde: geen lekkernijen, geen afwisseling, niets bijzonders. Ja, het deel van de offers, dat God gegeven werd, het bloed en het vet, beschouwden ze met verachting, als niet waard, dat daaromtrent de menigte goddelijke voorschriften zouden in acht genomen worden. Zij vroegen: wat behoeft daar zoveel drukte gemaakt te worden om dat vet te verbranden en het bloed uit te gieten? Zie, zij verachten en ontheiligen grotelijks de naam des Heeren, die de uiterlijke godsverering minachtten, ofschoon die zeer belangrijk is, als ware die de moeite niet waard, en de voordelen van de godsdienst niet tellen, als onbeduidend en niets. Degenen, die de heilige verordeningen veronachtzamen of oneerbiedig behandelen of ervan weglopen als ware er wat beters, verachten des Heeren tafel, zij zeggen feitelijk: er is geen kracht of waarde, geen troost of voordeel in.

B. Zij verachtten Gods naam door hetgeen zij deden, hetgeen in overeenstemming was met wat zij zeiden en daaruit voortvloeide, verdorven beginselen en meningen zijn een wortel van bitterheid, die verkeerde praktijken als gal en alsem voortbrengen. Zij beschouwden de tafel en het altaar des Heeren als verachtelijk, en daarom,

a. Achtten ze elk ding goed genoeg voor offerande, hoe laag en gemeen ook, zij waren zo verre van het beste te brengen, hetgeen hun betaamde, dat zij juist het slechtste uitzochten, dat noch voor hun eigen tafel noch voor de markt enige waarde had, maar voor Gods altaar goed genoeg gerekend werd. Bij elk offer moesten zij een spijsoffer brengen van meelbloem en olie gemengd, maar zij brachten verontreinigd brood, vers 7, grof brood, brood zoals aan slaven voorgezet werd, misschien droog en beschimmeld of van afval van meel gemaakt dat zij nog wel goed genoeg vonden om op het altaar geofferd te worden. Wat zij eigenlijk wilden zeggen was dit: "Waartoe dat verlies?" En wat de dieren aangaat, die naar de wet moesten geofferd worden, ofschoon de wet uitdrukkelijk voorschreef, dat er geen gebrek aan mocht zijn, brachten zij wat blinds, wat kreupels en wat kranks, vers 8 of, vers 13, het geroofde en kreupele en kranke, dat toch weinig waard was. Zij zagen niet verder dan het verbranden van het offer, en beweerden, dat het jammer was zo ze iets goeds aan dat vuur overgaven. Het volk verstond in zoverre zijn plicht, dat het offers wilde brengen, die plicht durfden zij niet geheel nalaten, maar zij brachten vergeefs offer, spotten met God en misleidden zichzelf, als ze het slechtste brachten. En de priesters die hen beter moesten onderricht hebben, namen zulke offeranden aan en offerden ze, omdat het volk, zo zij ze weigerden, in het geheel geen offers meer zou brengen, en zij hun inkomsten geheel verliezen. Omdat zij meer het oog hadden op hun eigen voordeel dan op Gods eer, namen zij aan wat zij niet mochten aannemen. Sommigen zien in vers 8 een voortzetting van wat de priesters in vers 7 verachtelijk gezegd hadden: Gij zegt tot het volk: Als gij wat blinds aanbrengt om te offeren, het is niet kwaad, en als gij wat kreupele of kranks aanbrengt, dat is niet kwaad. Zie, het is zeer slecht, of men het inziet of niet, het blinde en het lamme, het geroofde en het kreupele Gode als een offer te brengen. Wanneer wij God naar eigen goedvinden, zonder verstand, dienen, dan brengen wij het blinde ten offer, als wij met zorgeloosheid en onverschilligheid God dienen, dan offeren wij Hem het kranke, indien wij uiterlijkheden voldoende achten, en het ons geen hartewerk is, dan brengen wij het lamme, en wanneer wij ijdele gedachten en overleggingen daarmede vermengen, dan offeren wij het geroofde. En is dat geen kwaad? Is dat geen grote belediging jegens God en geen groot kwaad en onrecht jegens hun eigen ziel? Zeggen onze boeken ons niet, en zegt ons eigen hart ons niet, dat dit kwaad is. Want God, die de beste is, moet gediend worden met het beste dat wij bezitten.

b. Zij wilden niet meer van hun werk verrichten, dan waarvoor zij betaald worden. De priesters wilden de offeranden offeren, die tot het altaar gebracht werden, omdat zij er hun deel van hadden, maar aangaande andere tempeldienst, waaraan geen bijzondere beloning verbonden was, daarvoor wilden zij geen voet verzetten en geen hand verroeren, en dit was algemeen, vers 10. Er is onder de priesters geen man, die de deuren om niet toesluit, of het vuur aansteekt of Mijn altaar om niet. Als men ook maar de geringste dienst van hen verlangt, is hun eerste vraag: hoeveel zij er mee verdienen. Zij doen niets gratis, maar zijn ijverig als er wat te verdienen valt, "zij keren zich elkeen naar zijn gezin, elk uit zijn einde, " Jesaja 56:11. Zie, ofschoon God bevolen heeft, dat Zijn dienaren behoorlijk betaald zullen worden in deze wereld, toch zijn zij Hem geen welgevallige knechten, die steeds naar loon vragen en anders niet willen werken.

c. Hun werk was hun bepaald een last, vers 13, Nog zegt gij: Ziet! wat een vermoeidheid! Beiden priesters en volk waren zo gezind, dat zij meenden: God had hun een te zware taak

opgelegd. Het volk was onwillig om offeranden te brengen, en de priesters traag om de moeite van het offeren te doen. Zij meenden, dat de feesten des Heeren te menigvuldig waren, dat zij er te dikwijls toe geroepen werden en te vaak in de voorhoven des Heeren moesten komen. De priesters vonden het een strenge taak, hun opgelegd, dat zij zich reinigen moesten zo vaak zij het altaar hadden te bedienen of van het heilige aten. Zij achtten de plichten van hun ambt lastig en vervelend en verachtten ze, als onredelijk en te moeilijk, zij volbrachten ze, maar murmurerende en onwillig. God spreekt ervan, ter rechtvaardiging van Zijn wet, dat "Hij hen Hem niet heeft doen dienen met spijsoffer en hen niet vermoeid heeft met wierook." Jesaja 43:23. "Waarmede heb Ik u vermoeid?" Micha 6:3. Maar hun eigen goddeloze harten maakten het hun tot een vermoeienis, en al waren zij, gelijk Doeg, "opgehouden voor het aangezicht des Heeren, " 1 Samuel 21: 7, zij zouden veel liever ergens anders geweest zijn. Zie, het is diep beledigend voor God, wanneer men Zijn dienst en aanbidding moede wordt en minacht.

III. Merk op, hoe God de zaak met hen beredeneert en bepleit, tot hun overtuiging en verootmoediging.
1. Zouden zij een aards vorst dus durven en willen beledigen? Gij brengt uw God het kreupele en kranke. brengt dat tot uw vorst, zal hij een welgevallen aan u hebben? vers 8, hetzij als cijns of een geschenk, wanneer gij zijn gunst begeert of voor een genoten gunst dankt. Of liever, zal hij zoiets als welgemeend aannemen? Zie, degenen, die in hun godsdienstige plichten zorgeloos of oneerbiedig zijn, moeten bedenken, hoe schandelijk het is zo ze de Heere hun God brengen, wat zij hun vorst niet zouden durven aanbieden, meer prijs stellen op de wetten van de wellevendheid in de samenleving dan op Gods wetten, en liever onheilig zijn dan onbeleefd.

2. Konden zij zich verbeelden, dat zulke offeranden Gode welgevallig zouden zijn of aan haar doel beantwoorden? "Zou Mij zulks aangenaam zijn van uw hand, zegt de Heere, vers 13 Hebt gij enige reden om te geloven, dat Ik de belediging niet gewaar word of niet gevoel en de overtreding Mijner eigene wet dus door de vingers zien zal? Neen, vers 10, Ik heb geen lust aan u, en daarom is het spijsoffer Mij van uw hand niet aangenaam." Als God geen welgevallen heeft aan de offeraar, indien die niet in de rechte stemming komt, indien hij niet geheiligd is, dan neemt God ook zijn offer niet aan. God zag eerst Abel aan, en toen zijn offer. Zie, om Gode aangenaam te zijn, is het niet genoeg, datgene te doen wat in zichzelf goed is, maar het moet uit het rechte beginsel voortvloeien, op de rechte wijze en met het rechte doel gedaan worden. Het gaat naar de oude regel, Genesis 4: 7: Is er niet, indien gij weldoet, verhoging? Nu, indien wijzelf Gode niet aangenaam zijn, tevergeefs eren wij Hem, het is al verloren moeite, ja, wij zijn verloren, voor eeuwig verloren zo wij Gode niet welgevallig zijn. Zij derhalve maken een misrekening, die, om niet te veel voor hun godsdienst te moeten missen, het rechte doel uit het oog verliezen, en, in de mening van de weg te bekorten, hun bestemming niet bereiken. Zij, die er voor alle dingen naar streven, gelijk wij allen behoren te doen, hetzij inwonende, hetzij uitwonende, de Heere welbehaaglijk te zijn zullen Hem het kreupele, het kranke het geroofde niet ten offer durven aanbrengen.

3. Hoe konden zij verwachten, in hun tussenkomst bij God ten bate van het volk, iets uit te werken, wanneer zij God dus honen met hun offeranden? Sommigen zien in vers 9 een spot: En nu als gij uw priesterplicht wilt waarnemen en op de bres staan om Gods oordelen af te wenden, die Hij gereed staat over u uit te gieten, smeekt toch het aangezicht van God, dat Hij ons genadig zij, ons en ons land, dat, naar uit Hoofdstuk 3:11 blijkt, door sprinkhanen en kevers bijna opgegeten was. Beproef, wat gij voor de troon van de genade kunt uitwerken, want het is door u zelf zo geworden, gij hebt God getergd, deze ellende over het volk te brengen. Maar wanneer gij voortgaat, Zijn dienst dus te ontheiligen, zal Hij dan uw personen

of uw gebeden aannemen? Neen, uw voorbede zal dan niets uitwerken. Want wanneer wij naar ongerechtigheid in ons hart zien, hoort de Heere niet, noch voor ons zelf noch voor anderen.

4. Had God zulks van hun hand verdiend? Nee, Hij had goed voor hen gezorgd en hun arbeid zo voorspoedig gemaakt, dat zij vrolijk en opgeruimd hadden kunnen leven, zo verstaan sommigen vers 10. Wie is er ook onder u, die de deuren om niet toesluit? en gij steekt het vuur niet aan op Mijn altaar om niet. Neen, God eist niet, dat gij Hem te vergeefs dient, gij wordt er goed voor betaald, en dat wil Hij ook, geen beker koud water, om Gods wil gegeven, zal onbeloond blijven. Zie, de overweging van hetgeen wij in het tegenwoordige van Hem ontvangen en de aanhoudende beloning van onze gehoorzaamheid, verzwaart onze traagheid en gierigheid in de dienst, die wij Gode wederkerig toebrengen.

IV. Hij roept ze op tot berouw over hun ontheiligen van Zijn heilige Naam. Zo kunnen wij vers 9, verstaan. Nu dan, smeekt toch het aangezicht van God, dat Hij ons genadig zij. Verootmoedigt u over uw zonden, roept gedurig tot God om vergeving, en vergoedt door geloof en vurige gebeden wat gij in uw offeranden te kort zijt geschoten, want al de oordelen van Gods voorzienigheid, waaronder het volk verkeert, zijn uw schuld. Zij, die door hun zonden een vuur hebben helpen ontsteken moeten al hun best doen, door berouw, gebeden en bekering te trachten, dat vuur weer te blussen. Wij moeten nagaan, hoezeer de oordelen Gods onze schuld zijn, en daardoor opgewekt worden, om met alle ernst tot Zijn barmhartigheid terug te keren. Als wij dat niet doen, hoe kunnen wij dan verwachten, dat Hij ons zal aannemen? V. Hij verklaart Zijn besluit, om beide Zijn eigen Naam te verheerlijken en af te rekenen met hen, die hem ontheiligen.

Zij, die Gode en de godsdienst smaad aandoen en heilige dingen omlaag halen, moeten bedenken
1. Dat zij hun doel niet bereiken zullen. God zal Zijn wet handhaven en doen eerbiedigen ofschoon zij ze minachten en niet tellen, want, vers 11, van de opgang van de zon tot haar ondergang, zal Mijn Naam groot zijn onder de heidenen. Men kan zeggen: zo degenen, die God aanneemt, Zijn dienaren niet zijn, dan heeft Hij geen dienaren. Hun dienst is Hem aangenaam, en anders ontvangt Hij geen dienst. En wat zal Hij dan voor Zijn grote Naam doen? Laat dat aan Hem over, al is Israël niet getrouw, en laat het zich niet bijeen vergaderen, toch zal God verheerlijkt worden. Al tergen Hem deze priesters, Zijn godsdienstige plechtigheden weg te nemen en de wet van de geboden, in inzettingen bestaande, teniet te doen, omdat die nimmermeer kon heiligen degenen, die de dienst pleegden, toch zal Hij daarbij op de duur niet verliezen. Want,
a. In plaats van deze vleselijke verordeningen, die zij ontheiligden, wordt een geestelijke wijze van Godsverering ingesteld en bevestigd. "Mijn gebed worde gesteld als reukwerk voor Uw aangezicht, " Psalm 141:2, Openbaring 8:3, 5: 8, in plaats van het bloed en het vet van varren en rammen. En het zal een rein offer zijn, gezuiverd, niet alleen van de verdorvenheid van de priesterlijke praktijken, maar ook van de bloot uiterlijke dienst van de ceremoniën, die rechtvaardigmakingen des vleses heten, tot op de tijd van de verbetering opgelegd, Hebreeën 9:10. Wanneer de ure zou komen, dat de ware aanbidders de Vader zouden aanbidden in geest en in waarheid, dan zou dit reukwerk, dit reine offer gebracht worden.

b. In plaats van alleen door de Joden aangebeden en gediend te worden een klein volk in een hoek van de wereld, zal Hij aangebeden en gediend worden aan alle plaatsen, van de opgang van de zon tot haar ondergang, aan alle plaatsen, overal in de ganse wereld zal Zijn Naam reukwerk toegebracht worden. Natiën zullen gewonnen worden en spreken van de grote

werken Gods, in iedere taal op aarde. Dit is een klare profetie van de grote ommekeer in het koninkrijk van de genade, waardoor de heidenen, eens vreemdelingen en bijwoners nu medeburgers van de heiligen en huisgenoten Gods worden, en even welkom bij de troon van de genade als ooit de Joden geweest waren. Het is tweemaal gezegd (want de zaak is gewis): Mijn Naam zal groot zijn onder de heidenen, terwijl tot dusverre Zijn Naam alleen in Juda bekend en groot was, Psalm 76:2. Gods Naam zal hun geopenbaard worden, en die zal aangenomen en geloofd worden, er zullen onder de heidenen gevonden worden, die de Naam Gods beter zullen prijzen en meer verheerlijken dan ooit de Joden of zelfs de priesters gedaan hadden.

2. Dat zij niet ongestraft uitgaan, vers 14. Hier staat het vonnis dergenen, die doen gelijk de priesters, want het oordeel over hen is het oordeel over allen, die zo handelen. Merk op,
a. De beschrijving van de onheilige en zorgeloze aanbidders. Het zijn dezulken, die een mannetje in de kudde hebben en dat de Heere beloven, maar offeren dat verdorven is. Zij hebben genoeg om de Heere te dienen en te eren, zo overvloedig is Hij geweest in Zijn gaven aan hen, maar zij schepen Hem af met het minste en achten dat genoeg voor Hem, zo ondankbaar zijn zij op hun beurt jegens Hem. Dit was de schuld des volks, maar de priesters zagen het door de vingers en vonden het goed. Wij vinden in de wet een onderscheiding gemaakt: wat als vrijwillig offer werd toegelaten, werd daarom nog niet tot een gelofte aangenomen, Leviticus 22:23. Maar de priesters namen het aan, al verwierp God het, voorwendende dat zij toegevender waren dan Hij zelf, waarmede Hij toch niet verheerlijkt wordt.

b. De naam, aan zulke aanbidders gegeven. Zij zijn bedriegers, zij handelen valselijk en trouweloos jegens God, zij huichelen voor Zijn aangezicht. Zij nemen de schijn aan of ze Hem eren, door iets te beloven, maar als het op volbrengen aankomt, beledigen ze Hem, en dat in zulk een mate, dat het beter ware, niet te beloven, dan te beloven en niet te betalen. Maar laat hen zich niet bedriegen: God laat Zich niet bespotten. Zij, die menen God om de tuin te kunnen leiden, zullen tenslotte bemerken, dat zij over hun eigen ziel het verderf gehaald hebben. Huichelaars zijn bedriegers, en zij zullen blijken, zich zelf bedrogen en ten verderve gesleept te hebben.

c. Het vonnis, over hen uitgesproken zij worden vervloekt. Zij verwachten een zegen maar vinden de vloek, de tekenen van Gods toorn, volgens de beschreven oordelen.

d. De redenen van dit vonnis: "Want Ik ben een groot Koning, zegt de Heere van de heirscharen daarom zal Ik afrekenen met hen, die met Mij handelen gelijk de man met zijn naaste. Mijn Naam is vreselijk onder de heidenen, en daarom zal Ik niet dulden, dat hij door Mijn eigen volk gesmaad worde." De heidenen betoonden hun goden, ofschoon het afgoden waren, meer eerbied, dan de Joden hun God, hoewel Die de alleen ware en levende God is. Zie, het besef van Gods absolute wereldheerschappij en de algemene erkenning daarvan, moet ons van alle oneerbiedigheid terughouden.

HOOFDSTUK 2

1 En nu, gij priesters! tot u wordt dit gebod gezonden; 2 Indien gij het niet zult horen, en indien gij het niet zult ter harte nemen, om Mijn Naam eer te geven, zegt de HEERE der heirscharen, zo zal Ik de vloek onder u zenden, en Ik zal uw zegeningen vervloeken; ja, Ik heb ook alreeds elkeen derzelve vervloekt, omdat gij het niet ter harte neemt. 3 Ziet, Ik zal u het zaad verderven; en Ik zal drek op uw aangezichten strooien, de drek uwer feesten, zodat men u met denzelven wegnemen zal. 4 Dan zult gij weten, dat Ik dit gebod tot u gezonden heb; opdat Mijn verbond met Levi zij, zegt de HEERE der heirscharen. 5 Mijn verbond met hem was het leven, en de vrede; en Ik gaf hem die tot een vreze; en hij vreesde Mij, en hij werd om Mijns Naams wil verschrikt. 6 De wet der waarheid was in zijn mond, en er werd geen onrecht in zijn lippen gevonden; hij wandelde met Mij in vrede en in rechtmatigheid, en hij bekeerde er velen van ongerechtigheid. 7 Want de lippen der priesters zullen de wetenschap bewaren, en men zal uit zijn mond de wet zoeken; want hij is een engel des HEEREN der heirscharen. 8 Maar gij zijt van de weg afgeweken, gij hebt er velen doen struikelen in de wet, gij hebt het verbond met Levi verdorven, zegt de HEERE der heirscharen. 9 Daarom heb Ik ook u verachtelijk en onwaard gemaakt voor het ganse volk, dewijl gij Mijn wegen niet houdt, maar het aangezicht aanneemt in de wet.

10 Hebben wij niet allen een Vader? Heeft niet een God ons geschapen? Waarom handelen wij dan trouweloos de een tegen de ander, ontheiligende het verbond onzer vaderen? 11 Juda handelt trouweloos, en er wordt een gruwel gedaan in Israël, en in Jeruzalem; want Juda ontheiligt de heiligheid des HEEREN, welke Hij liefheeft; want hij heeft de dochter eens vreemden gods getrouwd. 12 De HEERE zal de man, die zulks doet, uitroeien uit de hutten van Jakob, dien, die waakt, en dien, die antwoordt, en die de HEERE der heirscharen spijsoffer brengt. 13 Dit tweede doet gijlieden ook, dat gij het altaar des HEEREN bedekt met tranen, met wening en met zuchting; zodat Hij niet meer het spijsoffer aanschouwen, noch met welgevallen van uw hand ontvangen wil. 14 Gij nu zegt: Waarom? Daarom dat de HEERE een Getuige geweest is, tussen u en tussen de huisvrouw uwer jeugd, met dewelke gij trouweloos handelt; daar zij toch uw gezellin, en de huisvrouw uws verbonds is. 15 Heeft Hij niet maar een gemaakt, hoewel Hij des geestes overig had? En waarom maar dien enen? Hij zocht een zaad Gods. Daarom, wacht u met uw geest, en dat niemand trouweloos handele tegen de huisvrouw zijner jeugd. 16 Want de HEERE, de God Israëls, zegt, dat Hij het verlaten haat, alhoewel hij de wrevel bedekt met Zijn kleed, zegt de HEERE der heirscharen; daarom wacht u met uw geest, dat gij niet trouweloos handelt. 17 Gij vermoeit de HEERE met uw woorden; nog zegt gij: Waarmede vermoeien wij Hem? Daarmede, dat gij zegt: Al wie kwaad doet, is goed in de ogen des HEEREN, en Hij heeft lust aan zodanigen; of, waar is de God des oordeels?

Er zijn twee grote verordeningen, die de goddelijke wijsheid heeft ingesteld en welker overtreding in dit hoofdstuk wordt betreurd en scherp berispt.

I. De instelling van het priesterschap, tot instandhouding van de kerk, ontheiligd door degenen, aan wie de eer was te beurt gevallen, ermede bekleed te worden. De priesters ontheiligden de heilige dingen Gods, dit wordt hun ten laste gelegd. Hun zonde wordt hun ordentelijk voor ogen gesteld, en zij deswege scherp bedreigd, vers 1-9.
II. De instelling van het huwelijk, voor de ganse wereld, om het mensdom in stand te houden, dat werd door de priesters ontheiligd, doordat ze vreemde vrouwen namen, vers 11-12, hun vrouwen onvriendelijk behandelden, vers 13 ze wegzonden, vers 16. en daarin trouweloos te werk gingen, vers 10, 14, 15. Wat aan deze en andere ontheiliging van Gods ordonnantiën ten grondslag lag was niets minder dan godloochening, zij meenden dat God ten enenmale was gelijk zij, en zeiden feitelijk: Er is geen God, vers 17. Deze bestraffingen van de priesters zijn tegelijk waarschuwingen voor ons.

Maleáchi 2:1-9

Wat in het vorige hoofdstuk gezegd is, gold de priesters, Hoofdstuk 1: 6: Zegt de Heere van de heirscharen tot u, o priesters, verachters Mijns Naams! Aan de daar genoemde euveldaden waren zij schuldig als offeraars, en als zodanig konden zij het als verontschuldiging

aanvoeren, dat zij offerden wat het volk bracht, en dat dus, als de offerdienst niet was wat ze wezen moest, het niet hun schuld was maar die des volks. Daarom wordt hier onderzocht naar de grond van die gewraakte verdorvenheid: de ontrouw waaraan de priesters schuldig waren als leraars des volks, als uitleggers van de wet en van de levende orakelen, en dit deel hunner bediening ligt nog op de schouders des Evangelie-bedienaren, die tot herders en leraars gesteld zijn zodat de vermaning van dit hoofdstuk in bijzondere zin hen aangaat. Indien de priesters het volk beter onderricht hadden zou het volk betere offeranden gebracht hebben, en daarom komt de blaam op het hoofd des priesters terug: "En nu, gij priesters! tot u alleen wordt dit gebod gezonden, vers 1, tot u, die het volk de rechte kennis moest geleerd hebben en gezegd, hoe het God behoorde te dienen." Zie, zij, die de kerken besturen, staan zelf onder Gods bestuur en zijn Hem verantwoording schuldig. Zelfs voor degenen, die bevelen, heeft God bevelen. Ja, vers 4, dan zult gij weten, dat Ik dit gebod tot u gezonden heb.

Zij zullen het weten,
1. Door de leiding des Geestes, die met het Woord medewerkt tot overtuiging en bekering, "gij zult zijn goddelijke oorsprong weten door Zijn uitwerking, vanwaar het komt door hetgeen het uitwerkt". Wanneer het Woord Gods het werk Gods in ons tot stand brengt en voortzet, dan worden wij overtuigd, dat Hij het heeft gezonden, dat het niet is het woord van Maleáchi, Godsgezant, maar inderdaad Gods Woord, en niet alleen in het algemeen een roeping heeft maar ook bepaaldelijk ons bedoelt. Of,
2. Door de vervulling van de daarin uitgesproken bedreigingen: "Gij zult weten, dat Ik dit gebod tot u gezonden heb, en Mijn gebod keert niet ledig weder." Laat ons nu zien, wat dit gebod voor de priesters is, dat zij moesten kennen als tot hen gezonden, laat ons achtereenvolgens de artikelen van dit gebod nagaan.

I. Hier is een verhaal van het verbond, dat God met dat heilige volk gemaakt had, de zendbrief voor hun werk en de waarborg hunner eer: De Heere van de heirscharen had tot hen een gebod gezonden, om Zijn verbond met hen te bevestigen, vers 4, want dit verbond wordt gezegd, het woord te zijn, "dat Hij ingesteld had" Psalm 105: 8. En nu zendt Hij dit gebod door de profeet, om het andermaal te bevestigen opdat het niet, tot straf voor hun ontheiliging, afgesneden werde. Laat dus de zonen van Levi en vooral die van Aaron, weten, welke eer God hun toevertrouwd en op hen gelegd had, vers 5: Mijn verbond met hem was het leven en de vrede. Naast dit bijzonder verbond, met het huis Israëls gemaakt, bestond er nog een verbond van priesterschap met een familie, die de dienst zou waarnemen, en, als loon, alle voorrechten van dat priesterschap genieten. Gelijk Israël een bijzonder volk, een priesterlijk koninkrijk zou zijn, zo was het huis van Aaron, als een familie van priesters, ten deel gevallen, Zijn naam te dragen te midden van het volk gelijk dat volk Zijn naam moest dragen te midden van de natiën, beide. maar in verschillende graad, om de Naam des Heeren ere te geven vers 2. God had een verbond met hen gemaakt als Zijn huisbedienden, hun de priesterlijke bediening opgedragen en beloofd, hen daarin te zullen erkennen en aan te nemen. Dit heet Zijn verbond van leven en vrede, omdat het tot steun van de godsdienst moest strekken, leven en vrede brengende aan de zielen van de mensen, het leven aan de doden en de vrede aan de ellendigen. Eveneens: wijl vrede en leven alle priesters beloofd waren, die hun plicht trouw en nauwgezet zouden vervullen, zij zouden vrede genieten, wat bewaring voor alle leed, en leven, wat de somma van alle goed beduidt. Wat hier van het verbond des priesterschaps gezegd wordt, is waar van het genadeverbond voor alle gelovigen, als geestelijke priesters, het is een verbond van leven en vrede, het verzekert alle gelovigen leven en vrede, eeuwig leven en eeuwige vrede, alle geluk beide in deze wereld en in de toekomende.

Dit verbond werd gesloten met de gehele stam van Levi, die daardoor van de overige stammen werd afgezonderd en niet met hen geteld. Die stam werd "uit hunne broederen verkozen en gesteld over de tabernakel van de getuigenis, " Numeri 1: 49, 50 en krachtens deze verkiezing zegt God, Numeri 3:12: "de Levieten zullen Mijne zijn." Het werd gesloten met Aaron, toen hij en zijn zonen werden genomen "om Mij het priesterambt te bedienen, " Exodus 28:1. Aaron wordt daarom genaamd " de heilige des Heeren, " Psalm 106:16. Het werd gesloten met Pinehas en zijn huis, een tak van dat van Aaron, bij een bijzondere gelegenheid, Numeri 25:12, 13. Daar, gelijk hier heet dat verbond des priesterschaps een verbond des vredes, omdat daardoor vrede tussen God en Israël werd gemaakt en bewaard. Deze grote zegeningen van vrede en leven, in dit verbond begrepen, gaf God hem, Levi, Aaron Pinehas, Hij beloofde hun en hun nakomelingschap leven en vrede, vertrouwde hun deze zegeningen hoe ten bate en ten diepste van Gods Israël, wij ontvingen, opdat wij mochten geven, gelijk Christus zelf, Psalm 68:19.

Tot nadere beschouwing van dit verbond moeten wij opmerken
1. Op welke overwegingen het gegrond was. Ik gaf hem die, leven en vrede, tot een vreze, en hij vreesde Mij, en hij werd om Mijns Naams wil verschrikt, vers 5. De stam van Levi had een duidelijk bewijs van heilige vreze Gods en eerbied voor Zijn Naam gegeven, daar hij zo manmoedig tegen de aanbidders van het gouden kalf optrad, Exodus 32:26, om zijn ijver in deze zaak schonk God hem deze zegen en nodigde hem uit, zich aan God te wijden. Pinehas betoonde zich ijverig voor de eer des Heeren en van Zijn oordelen, toen hij, om de plaag te doen ophouden, Zimri en Kozbi doorstak, Psalm 106:30, 31. Zie, zij en zij alleen, die Gods Naam vrezen, kunnen de zegeningen van het verbond van leven en vrede verwachten. En degenen, die bewijs geven van hun ijver voor God, zullen ongetwijfeld met de heerlijke voorrechten van het priesterschap van de gelovigen beloond worden. Sommigen lezen hierin niet een beschouwing, maar een voorwaarde van zegen: Ik gaf hun dat verbond, mits zij voor Mijn aangezicht vreesden. Als God ons leven en vrede schenkt, verwacht Hij, dat wij voor Hem vrezen zullen.

2. Wat de priesters door dit verbond was toevertrouwd, vers 7. Daar worden zij genoemd engelen (boodschappers) des Heeren der heirscharen, boodschappers van dat verbond van leven en vrede, geen middelaars ervan, maar alleen boodschappers, gezanten, gebruikt om over de artikelen des vredes met Israël te spreken. De priesters waren de mond Gods voor het volk, van wie men het onderricht moest ontvangen overeenkomstig de levende Godsspraken. Deze bediening was Levi geschonken, omdat hij in zijn ijver voor God, "zijn broederen niet kende en zijn zonen niet achtte," daarom "zou hij Jacob Gods rechten leren, " Deuteronomium 33: 9-10. Zie, het is een eer voor Gods dienaren als Zijn gezanten gebruikt te worden om Zijn boodschappers te zijn. Haggaï wordt Gods boodschapper genoemd. Wijl dit hun bediening was, merken wij op,
a. Wat de plicht van de predikanten is: de lippen des priesters zullen de wetenschap bewaren, ze het volk niet onthouden maar voor het volk aanwenden. Predikanten moeten kundige mannen zijn, want hoe zijn degenen bekwaam, de dingen Gods te onderwijzen, die er zelf slecht mee op de hoogte zijn? Zij moeten de wetenschap bewaren, zich daarmede toerusten en niet verliezen wat ze zelf geleerd hebben, als goede uitdelers, die uit hun schat oude en nieuwe dingen voortbrengen. Niet alleen hun hoofd, maar ook hun lippen moeten de wetenschap bewaren, zij moeten ze niet alleen bezitten, maar ook gereed bij de hand hebben, als op hun lippen, om ze, wanneer de gelegenheid zich aanbiedt, dadelijk aan anderen te kunnen mededelen. zo lezen wij van "de wijsheid, die in de lippen des verstandigen wordt gevonden en velen voedt, Spreuk. 10:13, 21.

b. Wat de plicht des volks is, het zal uit hun mond de wet zoeken, vers 7. Het volk moet de priesters, als Gods boodschappers, ondervragen, niet alleen naar hen luisteren, maar ook vragen doen, opdat het die woorden beter versta, en verkeerd verstaan voorkomen worde. Wij hebben er allen groot belang bij de wil des Heeren te kennen, die nauwkeurig en zeker te weten, wij moeten naar die kennis verlangen en begerig zijn, er in toe toenemen. Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal? Wij moeten niet alleen het geschreven woord: de wet en de getuigenis, raadplegen, maar ook onderricht zoeken bij Gods boodschappers en raad van hen vragen in dingen, die onze ziel aangaan, gelijk wij geneesheren en rechtsgeleerden raadplegen, wanneer wij ziek zijn of rechtskundige bijstand behoeven. Niet, dat de predikanten niet gehouden zouden zijn, de wet Gods mee te delen ook aan degenen, die er geen belang in stellen en dit kennen niet begeren (zij moeten "met zachtmoedigheid onderwijzen degenen, die tegenstaan, " 2 Timotheüs 2:25, zowel als degenen, die zelf komen), maar het is tegelijkertijd de plicht van de schare, dat onderwijs te zoeken en om nadere inlichting te vragen. "Wachter, wat is ervan de nacht? Wilt gijlieden vragen, vraagt, " Jesaja 21: 8, 11, 12. De gemeente moet niet alleen naar troost horen uit de mond van haar predikanten, maar daar ook de wet leren kennen, want als wij in de weg van het gebod wandelen, dan zullen wij ook de weg van de troost vinden.

II. Hier is een gedenkschrift van de trouw en de ijver hunner voorgangers in de priesterlijke bediening, vermeld om hun zonde in te schriller kleuren te doen uitkomen, nu zij zozeer van hun eerwaardige voorvaderen ontaard en zo ver van die roemvolle voorbeelden verwijderd zijn. Tevens is het een rechtvaardiging van God, als Hij die tekenen van Zijn tegenwoordigheid van hen wegneemt, die Hij geschonken had aan degenen, die dicht bij Hem leefden. Zie hier, vers 6, hoe goed de godzalige priester was, in wiens voetstappen zij moesten gewandeld hebben, en wat voor goed hij, door Gods genade, gedaan had.
1. Zie, hoe goed hij was. Hij was bekwaam en machtig in de Schriften: de wet van de waarheid was in zijn mond, ten bate dergenen die uit zijn mond de wet zochten. In al zijn redenen blonk min of meer de wet van de waarheid door. Alles wat hij zeide stond onder de regel van de wet, en daarmede regeerde hij anderen. Hij sprak als gezaghebbende (ieder woord was een wet), en als iemand, die zowel wijsheid als godsvrucht bezat, het was de wet van de waarheid, en de waarheid is een wet, ze heeft gebiedende kracht. Door de waarheid regeert Christus. De wet van de waarheid was in zijn mond, want op zijn beslissingen in consciëntie zaken kon men zich verlaten, zijn mening was zo goed als wet. Daar werd geen onrecht in zijn lippen gevonden, hij vervalste het woord Gods niet om mensen te behagen of eigen voordeel te zoeken, maar deelde allen, die hem kwamen raadplegen, mee wat de wet zeide, aangenaam of onaangenaam. Hij noemde niet rein wat onrein was, gelijk een van de rabbijnen zich uitdrukt. En zijn wandel stemde met zijn leer overeen. God zelf geeft hem dit eervol getuigenis: Hij wandelde met Mij in vrede en in rechtmatigheid. Hij achtte het niet genoeg, van God te spreken, maar Hij wandelde met Hem. Zijn gemoedstoestand en zijn openbare wandel beantwoordden aan zijn leer en belijdenis, hij leefde een leven van gemeenschap met God, en het was zijn aanhoudende zorg, Hem welgevallig te zijn. Hij leefde als een priester, die verkozen is om "voor Gods aangezicht te wandelen" 1 Samuel 2:30. Zijn wandel was in vrede, was zachtmoedig en vriendelijk jegens alle mensen, als een voorbeeld en bevorderaar van de liefde. Hij wandelde met God in vrede, was zelf vreedzaam en een vredemaker. Zijn wandel was ook eerlijk, hij deed niemand onrecht, maar gaf nauwgezet ieder het zijne: hij wandelde met Mij in rechtmatigheid. Wij mogen niet, om des vredes wil, de wetten van de rechtmatigheid overtreden, maar vrede houden zover het met het recht bestaanbaar is. De wijsheid van boven is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam. Meer dan alle andere mensen moeten predikanten met God wandelen in vrede en rechtmatigheid, opdat zij voorbeelden van de kudde mogen zijn.

2. Zie, wat voor goed hij deed, hij beantwoordde aan de eis van zijn bediening: Hij bekeerde er velen van ongerechtigheid, het was zijn aanhoudende zorg, goed te doen, en God kroonde zijn pogingen met wonderlijke voorspoed. Menige ziel redde hij van de dood, en er zijn er velen in de hemel, die God zegenen, omdat zij die goede priester in hun leven op aarde gekend hebben. Predikanten moeten hun uiterste best doen om zondaren tot bekering te brengen, zelfs onder belijdende leden van de gemeente valt nog bekeringswerk te doen, velen moeten van hun ongerechtigheid afgekeerd worden, en predikers mogen het zich een eer, een rijke beloning op hun arbeid rekenen, als die tot dat einde dienen mag. Alleen God kan door Zijn genade de mens van diens ongerechtigheid bekeren, en toch wordt van een vrome prediker getuigd, dat hij een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert, namelijk als een werktuig in Gods hand, een medewerker met God. "Die er velen rechtvaardigen, zullen zijn gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk, " Daniel 12:3. Zie, de predikers en zij alleen hebben kans, zondaars te bekeren, die de zuivere leer verkondigen en godzalig leven, beide overeenkomstig de Schrift, want, gelijk een rabbijn opmerkt, als de priester oprecht is, zullen velen oprecht zijn.

III. Hier wordt een zware aanklacht tegen de priesters van de toenmalige tijd ingebracht, die het verbond des priesterschaps verbraken en in strijd handelden beide met de voorschriften en de voorbeelden, hun gegeven. Meer bijzonderheden omtrent hun zonde hebben wij in het voorgaande hoofdstuk gevonden, en in Nehémia 13 lezen wij, dat toen ter tijd veel bederf in de Joodse kerk was geslopen, gemengde huwelijken, toelating van vreemden in Gods huis, ontheiliging van de Sabbatdag, alles de schuld van de slordigheid en de ontrouw van de priesters. Hier worden zij in het algemeen beschuldigd,
1. Dat ze de regel overtraden: Gij zijt van de weg afgeweken, vers 8, van de goede weg, die God u had voorgeschreven en waarin uw godzalige voorvaderen voor u hebben gewandeld. Het staat slecht met een volk als zij, wier taak het is, het op de goede weg te leiden, zelf die weg te verlaten. Gij hebt Mijn weg niet gehouden, noch zelf die bewandeld noch anderen daarop doen wandelen, vers 9.

2. Zij hebben het vertrouwen geschonden: Gij hebt het verbond van Levi verdorven, gij hebt het geschonden, de grote bedoelingen van dat verbond uit het oog verloren en gedaan wat gij kondet om die te verijdelen en te voorkomen. Gij hebt uw ambt waargenomen als ware het alleen bestemd om u vet en groot te maken, en niet om God te verheerlijken en mensen ten zegen te zijn. Dat was het verbond van Levi verderven, het doel des verbonds miskennen en het ondergeschikt maken aan die zinnelijke, aardse dingen, waarover gij moest geheerst hebben. Zo hebt gij ook de zegen des verbonds verbeurd en voor u zelf verdorven, gij hebt het ijdel gemaakt en leven en vrede verloren, die ermee verbonden waren. Wij hebben geen reden van God te verwachten, dat Hij Zijn deel van het verbond zal houden, als wij niet nauwgezet ons deel gestand doen. Een ander voorbeeld van geschonden vertrouwen was, dat zij het aangezicht aannamen in de wet, vers 9. In de hun gegeven wet konden zij hun plicht vinden, dit wilden zij doen, maar dat niet, juist naar hun smaak, naar de wijze van de huichelaars, terwijl zij, wier hart oprecht is voor God, de ganse wet onderhouden. Of eer: in de wet die zij het volk bekend moesten maken, kenden zij het aangezicht (gelijk het letterlijk heet), zij namen de persoon aan, opzettelijk verklaarden zij de wet verkeerd en pasten die partijdig toe, hetzij om degenen te treffen, die zij niet mochten lijden, hetzij om anderen in het gevlij te komen, die zij liefhebben. In de een zagen zij de zonde door de vingers, die zij in de ander streng berispten, als naar hun eigen belang of voorkeur hen dreef. God is geen aannemer des persoons, als Hij Zijn wet geeft, noch ook als Hij de overtreding van Zijn wet straft, Hij trekt

de rijke niet bij de arme voor, en daarom onteren Zijn dienaren hem, wanneer zij, in leer of tucht, de persoon aannemen. Zie 1 Timotheüs 5:21.

3. Dat zij de zielen van de mensen veel kwaad deden, die zij hadden moeten redden. Gij hebt er velen doen struikelen in de wet, niet alleen doen overtreden, geleerd en door uw voorbeeld aangemoedigd om in strijd met de wet te handelen, maar doen struikelen in de wet, door het zo voor te stellen, alsof de wet de zonde moet dienen en ze bevorderen. zo maakten Hofni en Pinehas, door hun goddeloosheid, dat "de lieden het spijsoffer des Heeren verachtten," 1 Samuel 2:17. Er zijn er velen, voor wie de wet des Heeren een struikelblok is, het Evangelie van Christus een reuk des doods ten dode, en, Christus zelf een rots van de ergernis. Niets werkt daartoe meer mee dan het goddeloze leven dergenen, die de godzaligheid belijden, die aanleiding geven tot de spot: "Het is alles bedrog " Dit is inderdaad een ergernis, een steen des aanstoots. Dat moest nimmer zo zijn, daarom wee dengenen, door wie de ergernis komt.

4. Dat zij, wanneer bestraffingen door woord of lotgeval van Gods wege over hen komen, niet wilden horen, dat is: er geen acht op gaven, het niet ter harte namen. Zij hadden geen berouw noch schaamte over hun zonden, en de tekenen van Gods misnoegen troffen hen niet. Wat wij horen, doet ons geen goed, tenzij wij het ter harte nemen en op ons laten inwerken: Gij wilt het niet ter harte nemen, om Mijn Naam eer te geven, door geloof en bekering. Daartoe moeten wij de dingen ter harte nemen, opdat wij Zijn Naam mogen verheerlijken en Hem prijzen om alles, wat Hij van Zichzelf heeft geopenbaard. Het is slecht, God Zijn eer te ontroven, maar het ergst in Zijn dienaren, wier ambt en taak het is, Zijn Naam groot te maken en Hem de rechte eer te brengen.

IV. Hier volgt een verslag van de oordelen, die God over deze priesters bracht om hun ontheiliging van de heilige dingen.
1. Zij hadden hun aardse goed verloren, vers 2: Ik zal uw zegeningen vervloeken. Zij hadden geen zegen op hun werk, geen voldoening van goed doen, want op de zegen, waarmede zij als priesters het volk zegenden, was God wel verre van Zijn amen te zeggen, zodat die in vloek verkeerde, gelijk Hij Bileams vloek in zegen omgezet had. Dat onheilige volk zou de gunst van Gods zegen niet ontvangen, noch deze onheilige priesters de gunst van die zegen over te brengen, beide zouden onder de tekenen van Zijn vloek liggen. Ook hun loon zou geen hulp verlenen, want de zegen, waarmede God hen gezegend had, zou door hun misbruik in vloek veranderen. Zij konden die niet ontvangen als de gave van Zijn gunst, wanneer zij zich Zijn ongenoegen op de hals hadden gehaald, door Zijn kastijding niet aan te nemen.

2. Zij hadden hun achting verloren, vers 9: Daarom heb Ik u ook verachtelijk en onwaardig gemaakt voor het ganse volk. Toen zij God verheerlijkten, gaf Hij hun eer en steunde Hij hen, zij hadden er belang bij, dat het volk hen achtte en liefhad, zolang zij recht deden en met God in vrede en rechtmatigheid wandelden. Toen waardeerde en eerde iedereen hen, terecht noemde men hen: Weleerwaarde, priester! Maar toen zij de wegen des Heeren verlieten en het verbond van Levi verdierven, maakten zij zich in de ogen des volks niet alleen geminacht, maar veracht, zelfs in het oog van de geringsten, die naarmate zij het ambt hoger schatten, de ambtsdragers, die het schandvlekten, te dieper verfoeiden. Hun gedrag, hun misdragen, leidde daar onvermijdelijk toe en God noemt dat Zijn werk, een rechtvaardig oordeel over hen, door hun eigen zonde veroorzaakt en daaraan beantwoordende. Zij maakten, dat God gelasterd werd, des Heeren tafel verontreinigd, en haar inkomen, haar spijs verachtelijk, Hoofdstuk 1:12. Daarom stort God met recht meer over hen uit en geeft ze aan versmaadheid prijs, zij stellen zich zelf ten toon, en daarom stelt God ze ten toon. Zie als de zonde een schandvlek

van het volk is, is ze dat in bijzondere zin van de priesters, er is geen verachtelijker wezen op aarde dan een onheilig, goddeloos, schandelijk prediker.

V. Hier wordt een oordeel des toorns over hen uitgesproken, vers 2, 3. Maar het is voorwaardelijk: Indien gij het niet zult horen, en indien gij het niet zult ter harte nemen, dat wil zeggen: , indien wel, dan wordt Gods toorn afgekeerd, en alles is goed, maar indien gij voortgaat, indien gij in deze boze wegen volhardt, dan hoort uw vonnis: Uw zonde zal uw ondergang zijn."
1. Zij zullen vasten en liggen onder Gods vloek: Ik zal de vloek onder u zenden. De toorn Gods zal over hen geopenbaard worden, volgens de bedreigingen van het geschreven woord. Zie, zij, die de geboden van de wet overtreden, stellen zich onder de vloek van de wet.

2. Noch hun bediening noch hun genot zal rein zijn. "Ik zal uw zegeningen vervloeken, zodat ge noch zelf gezegend zijt noch het volk zegenen zult, zelfs uw overvloed zal u een plaag en gij zelf de plaag van uw geslacht zijn".

3. De vruchten van de aarde, waarvan zij de tienden ontvingen, zouden hun geen voordeel aanbrengen. "Ziet, Ik zal u het zaad verderven, het koren, dat gij zaait, zal in de grond verrotten en nimmer opkomen, en het gevolg zal zijn hongersnood en schaarste van levensmiddelen, zodat geen spijsoffers op het altaar kunnen gebracht worden, en de priesters hun inkomsten derven." Het kan ook van het zaad des Woords verstaan worden, God dreigt hun de zegen van het onderwijs te weren, dat ze het volk geven, zodat al hun arbeid vergeefs is, gelijk die van de landman, die slecht zaad in de grond stopt. Die dreiging stemt overeen met Jeremia 23:32: Zij doen dit volk gans geen nut.

4. Zij zullen met hun dienst door God verworpen worden, Hij is zo ver van welbehagen in hen te scheppen, dat Hij ze veeleer verafschuwt, Ik zal drek op uw aangezichten strooien. de drek uwer feesten. Hij zinspeelt op de offers, die op die feesten gebracht werden. In plaats van een welgevallen te nemen aan het vet hunner offers, zal Hij Zijn ongenoegen tonen door hen slijk in hun aangezichten te werpen, hetgeen Hij werkelijk doet, als Hij zegt: "Brengt niet meer vergeefs offer, het reukwerk is Mij een gruwel," Jesaja 1:13. Zie, degenen, die op hun uiterlijke godsdienst vertrouwen, die zij slechts drek moesten achten om Christus te gewinnen, zullen niet alleen ervaren, dat God die niet aanneemt, maar ook met schaamte en schande vervuld worden vanwege derzelver dwaasheid.

5. Alles zal tenslotte op hun algehele ondergang uitlopen: Zodat men u met die wegnemen zal, vers 3. Zij zullen zozeer bestrooid worden met de drek hunner feesten dat zij met die drek naar de mesthoop gebracht worden. Iedereen zal daaraan meehelpen zelfs de straatloper. "Men noemt ze een verworpen zilver, want de Heere heeft hen verworpen, " Jeremia 6:30.

Maleáchi 2:10-17
Kwade praktijken zijn de natuurlijke vrucht en uitkomst van verkeerde beginsels, en de verdorvenheid van ‘s mensen hart is te wijten aan een atheïstisch denken, dat hij heeft aangewend en waardoor hij zich laat beheersen. Nu hebben wij daarvan in deze verzen een voorbeeld, wij vinden hier mensen, die vals met elkander handelen, en dat komt daarvandaan, dat zij onrecht van God denken. Merk hier op,

I. Hoe bedorven hun handelingen waren. In het algemeen handelden zij trouweloos de een tegen de ander, vers 10. Men kan niet verwachten, dat hij, die zijn God ontrouw is, trouw jegens zijn vriend zal zijn. Zij hadden trouweloos jegens God gehandeld in Zijn tienden en

offeranden, Hem bedrogen, Zijn touwen en koorden van zich geworpen zo was een deur geopend voor allerlei onrecht en oneerlijkheid, en de banden van bloedverwantschap en natuurlijke genegenheid waren eveneens verscheurd en leverden geen hinderpaal meer op. Sommigen menen, dat de trouweloze handelingen, die hier bestraft worden, dezelfde zijn als de voorbeelden van verdrukking en afpersing, waarover Nehemia klaagt, Nehemia 5:3-7. Daarin vergeten zij de God hunner vaderen, en het verbond hunner vaderen, en maakten hun offers onaannemelijk, Jesaja 1:11. Maar het schijnt eer te zinspelen op ongeregeldheid in hun huwelijken, waarover Nehémia evenzo klaagt, Nehémia 13:23. Van tweeërlei worden zij hier beschuldigd, als de Heere tot grote toorn verwekkende dat ze vreemde vrouwen van heidense volken hadden genomen en de vrouwen van hun eigen volk weggezonden, in beide hadden ze trouweloos gehandeld en een heilig verbond verbroken, het eerste was verachting van hun plaats als uitverkoren volk, het andere verbreking van de huwelijksband.

1. Het was een minachten van Gods verbond waardoor zij van alle andere volken waren afgezonderd, dat zij vreemde vrouwen namen, dat was uitdrukkelijk verboden en met straf bedreigd in de wet, Deuteronomium 7:3.
Merk hier op,
A. Welke goede redenen zij hadden om God en elkander trouw te zijn en geen huwelijken met heidenen te sluiten.
a. Zulke huwelijken waren door de wet uitdrukkelijk verboden. God had Zich verbonden, hun goed te doen op deze voorwaarde, zodat ze zich niet met de heidenen zouden vermengen, dat was het verbond hunner vaderen, waardoor de oudheid en eerbiedwaardigheid betekend werden, het was een hoofdartikel van de wet, dat de natie moest in stand houden. Zij lagen onder elke mogelijke verplichting, deze wet stipt te onderhouden, en toch overtraden zij als gold ze hen niet. Zij verbraken het verbond hunner vaderen, die ongehoorzaam zijn aan het gebod van de God hunner vaderen.
b. Zij waren een uitverkoren volk en moesten daarom samenwerken om de eer dier uitverkiezing te handhaven. Hebben wij niet allen enen Vader? Ja, dat hebben wij, want heeft niet een God ons geschapen? Zijn wij niet allen zijn geslacht? En zijn wij niet van enen bloede? Ja, zeker zijn wij dat! God is de gemeenschappelijke Vader van het ganse menselijke geslacht, en daarom zijn wij allen broeders, elkanders leden, en moeten daarom afleggen de leugen, Eféze 4:25, en niet trouweloos handelen, niemand tegen zijn naaste. Maar hier schijnt dit woord op de Joodse natie te slaan: Hebben wij niet allen enen vader, Abraham of Jacob? Hierop gingen de Joden prat: Wij hebben Abraham tot enen vader. Maar dat keert zich hier tegen hen en vermeerdert hun zonde dat zij de eer van hun volk hebben verguisd door zich met de heidenen te vermengen. "Heeft niet een God ons geschapen? dat is: tot een volk gevormd, een natie van ons gemaakt en ons een bestaan geschonken, afgescheiden van dat van andere volken? En moest dat ons niet nopen, de waardigheid van onze natie op te houden?" Zie, de overweging van de eenheid van Christus' kerk in Hem, haar Stichter en Koning, moet ons er toe brengen, haar zuiverheid te bewaren en haar tegen alle bederf te beschermen.
c. Zij waren Gode geheiligd, zowel als van de andere volken onderscheiden. "Israël was de Heere een heiligheid, " Jeremia 2:3, in een verbond met Hem opgenomen, voor Hem afgezonderd, om Hem tot een naam en lof te zijn. Daarom had Hij hen lief en nam een welgevallen aan hen, het heiligdom in hun midden was de heiligheid des Heeren, die Hij liefhad, waarvan Hij gezegd had: Dit is "Mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd, " Psalm 132:14. Maar door vreemde vrouwen te trouwen verontreinigden zij deze heiligheid en legden hun eer in het stof. Zie, zij, die de Heere gewijd zijn en door Hem bemind worden, hebben deze stand op te houden, opdat ze daaruit niet vervallen, hun eer verbeuren en hun heil verzaken.

B. Hoe trouweloos zij evenwel hadden gehandeld. Zij verontreinigden zich juist datgene, wat de eer hunner afzondering had moeten beveiligen. Juda heeft de dochter eens vreemden gods getrouwd Het kwaad was niet zozeer, dat ze de dochter van een vreemd volk was (God heeft alle volken van de mensen gemaakt, en is zelf de koning van de natiën), maar de dochter van een vreemde god, opgevoed in de dienst en de aanbidding van valse goden, hun dienaren gelijk zij de dienares van haar vader was, en van hen afhankelijk. Daarom zeggen sommige rabbijnen (door Dr. Pocock aangehaald): Hij, die een heidense vrouw trouwt, is als die zich schoonzoon van een afgod maakt. Het verderf van de oude wereld begon, toen de "zonen Gods de dochteren van de mensen" zich tot vrouwen namen, Genesis 6:2. Over diezelfde zaak wordt hier geklaagd, maar in scherper bewoordingen: De zonen Gods hebben de dochteren van een vreemde god getrouwd. Hierin wordt Juda gezegd, trouweloos gehandeld te hebben, want het heeft zich verlaagd en zijn eigen eer geschandvlekt en de heiligheid des Heeren ontheiligd, die het moest liefhebben (gelijk sommigen lezen), het is een dwaasheid begaan in Israël en Jeruzalem, hatelijk in Gods oog en ongepast voor degenen, die naar Zijn naam genoemd zijn. Zie, het is iets afschuwelijks voor dezulken, die de heiligheid des Heeren belijden, zo ze die ontheiligen door een ander juk aan te nemen met de ongelovigen.

C. Hoe streng God hen daarvoor straffen zal, vers 12. De Heere zal de man, die zulks doet, uitroeien, de man, die de dochter van een vreemde god getrouwd heeft. Hij heeft inderdaad zichzelf van het heilige volk afgesneden en zich verbonden met vreemdelingen van het burgerschap Israëls, en dat zal zijn vonnis zijn: God zal hem uitroeien uit de hutten van Jacob, hem en al wat hem toebehoort, gelijk het oorspronkelijk luidt. De Heere zal hem afsnijden van Israël en Jeruzalem, en hij zal niet onder de levenden gerekend worden. De Heere zal dien, die waakt, en dien, die antwoordt, uitroeien, die beide schuldig staan, hij die onderricht, en hij, die onderricht wordt. De blinde leidslieden en de blinde volgelingen zullen samen in de gracht vallen, want de meester heeft de leerling verleid, en de leerling heeft zich laten verleiden. Zij zullen samen uit de hutten van Jacob uitgeroeid worden. God erkent ze niet meer als tot Zijn volk behorende, ja, en de priester, die een vreemde vrouw trouwt, (en hun aantal was niet zo gering, Ezra 10:18) zal niet ontkomen, het offer, dat hij op het altaar brengt zal hem niet redden, maar hij zal uit de tempel zijns Gods worden uitgeroeid, gelijk anderen uit de hutten van Jacob. Nehémia jaagde ze van zich weg, en ontzette ze uit hun priesterschap, zelfs een van de zonen des hogepriesters, die hij aan die zonde schuldig bevond, Nehémia 13:28.

2. Dit huwelijksverbond verachtende, dat God ten bate van al ‘t menselijk geslacht had ingesteld, mishandelden en verjoegen ze de vrouwen van hun eigen volk, waarschijnlijk om plaats te maken voor die vreemde vrouwen, die het toen de mode was te nemen, vers 13. Dit tweede doet gijlieden ook, het tweede artikel van de acte van beschuldiging. Want de weg van de zonde gaat benedenwaarts, en de ene verbreking van het verbond leidt tot de andere.
A. Laat ons zien, waarover hier geklaagd wordt. Zij behandelden hun vrouwen niet gelijk het behoorde.
a. Zij waren onheus, gemelijk en liefdeloos jegens haar en verbitterden haar leven. Wanneer zij met hun vrouwen en kinderen tot de plechtige feesten kwamen om God te vereren, wat zij met blijdschap moesten doen, dan waren zij uit hun humeur, hun arme vrouwen brak het hart, en, het niemand durvende zeggen, klaagden zij haar nood aan God en bedekten het altaar des Heeren met tranen, met wenen en met zuchting. Een voorbeeld hiervan is Hanna, die, omdat haar man nog een vrouw had (ofschoon haar man goed voor Hanna was), die haar steeds tergde, wanneer zij ten huize des Heeren optogen om te aanbidden, weende en niet at en bitter bedroefd was, 1 Samuel 1: 6, 7, 10. Zo was het ook met de vrouwen hier, en dit was zo zeer in strijd met de blijdschap, die God in Zijn aanbidders begeert, dat het de aanneming hunner

offers in de weg stond: God zag hun offers niet meer aan. Zie hier, welk een goede meester wij dienen, die niet wil, dat Zijn altaar met tranen bedekt wordt, maar dat men het met vreugdezangen omringt. Dit veroordeelt degenen, die Zijn dienst voor die van afgoden verlieten, in welker verering wij vrouwen vinden, "bewenende de Thammuz, " Ezechiël 8:14, en priesters ‘bloed over zich uitstortende, " 1 Koningen 18:28. Zie ook, hoe goddeloos het is, anderen uit hun humeur te brengen, als die God zullen aanbidden, ofschoon het hun schuld is, dat ze zichzelf voor die aanbidding ongeschikt maken, is het nog meer de schuld dergenen, die hun daartoe aanleiding gaven. Het is een reden, waarom gelovigen in heilige liefde en vreugde leven moeten, "opdat hun gebeden niet verhinderd worden, " 1 Petrus 3: 7.
b. Zij handelden trouweloos met haar, vers 14-16. Zij hielden hun beloften jegens haar niet, maar onthielden haar haar onderhoud en namen zich bijwijven, die de liefde genoten, welke zij alleen hun vrouwen schuldig waren.
c. Zij zonden ze weg, gaven haar een scheidbrief en lieten ze gaan, misschien bleef zelfs die door Mozes geboden ceremonie achterwege, vers 16.
d. In dat alles bedekten zij de wrevel met Zijn kleed, zij mishandelden hun vrouwen en deden haar onrecht aan, doch namen de schijn aan, alsof zij ze o zo liefhadden en niemand hoger schatten. Het wordt vaak gezien, dat iemand, die geweld pleegt, dat met een mantel van godsvrucht zoekt te bedekken.

B. Laat ons zien, waardoor de beschuldiging bewezen en zelfs verergerd wordt.
a. Het getuigenis Gods is een voldoend bewijs. "De Heere is een getuige geweest tussen u en de huisvrouw uwer jeugd, vers 14, is getuige geweest van de huwelijksband tussen u en haar, want gij zelf hebt Hem tot getuige geroepen, toen die band werd gelegd, aangaande uw oprechtheid en trouw. Hij is getuige geweest, hoe menigmaal gij die band gebroken hebt, en van al uw trouweloze handelingen, waardoor gij haar hebt beledigd. Hij zal tussen u en haar oordelen." Zie, dit moet ons aansporen getrouw te zijn jegens God en al degenen, met wie wij te doen hebben, dat God zelf getuige is van al onze verbintenissen en van al ons breken dier verbintenissen, en Hij is een getuige, tegen Wie geen uitvlucht baat.

b. De schuld wordt zeer verzwaard door de overweging, wie het is, die zo verongelijkt en mishandeld werd.
Ten eerste. "Zij is uw huisvrouw, uw eigen, vlees van uw vlees en been van uw been, de naaste, die gij in de wereld hebt en wie gij moet aanhangen totdat de dood u scheidt."
Ten tweede "Zij is de huisvrouw uwer jeugd, die uw liefde had, toen die het sterkst was, uw eerste keuze, met wie gij zo lang hebt geleefd. Laat de lieveling uwer jeugd niet de spot en afschuw van uw rijpe leeftijd wezen!"
Ten derde. "Zij is uw gezellin, zij heeft jaren lang uw zorg en verdriet, en vreugde gedeeld." De huisvrouw mag niet als een dienstmaagd, maar moet als de gezellin haars mans beschouwd worden, met wie gij openhartig omgaat en in zoetigheid raadpleegt, als met een vriendin, in wier gezelschap gij u verlustigt meer dan in dat van een ander want zij is toch uw gezellin?
Ten vierde. "Zij is de huisvrouw uws verbonds, met wie gij door de huwelijksband zijt verbonden, zolang zij getrouw blijft, zodat gij van haar niet kunt losgemaakt worden, want het is een verbond voor het leven. Het is de vrouw, met wie gij u verbonden hebt, en die zich met u verbonden heeft. Er is een eed Gods tussen u beiden, waarmede niet mag gespeeld, maar die nauwgezet moet gehouden worden." Gehuwde lieden moeten zich dikwijls hun huwelijksbelofte herinneren en die in volle ernst vernieuwen, als dezulken, die van harte houden wat ze eens beloofd hebben.

c. Laat ons op de redenen letten, waarom man en vrouw samen moeten blijven tot aan huns levens einde, in heilige liefde en vrede en nimmer twisten noch van elkander scheiden.
(1). Omdat God ze samengevoegd heeft, vers 15. Heeft Hij niet maar enen gemaakt, een Eva voor een Adam, opdat Adam geen andere vrouw nam om haar te benauwen, Leviticus 18:18, noch haar wegzond om een andere te nemen? Het is grote zonde, te klagen over de huwelijkswet als een keten, nu Adam in de staat van de rechtheid, in Eden, in de lusthof, slechts een huisvrouw had. Toch had God des geestes overig, Hij kon nog een Eva gemaakt hebben even voortreffelijk als de eerste, maar als een hulpe tegenover Adam, maakt Hij hem slechts een vrouw, zo Hij er meerdere had geschapen, zouden zij geen goede hulpe geweest zijn. En waarom schiep Hij maar een vrouw voor die ene man?
Hij zocht een zaad Gods, een zaad dat het beeld Gods zou dragen, in de dienst van God gebruikt worden en aan Zijn eer en heerlijkheid gewijd, opdat iedere man zijn eigen vrouw en slechts een zou hebben, overeenkomstig de wet, 1 Korinthe 7:2, opdat zij in reine en heilige liefde samen leven zouden, om de voorschriften en beperking van de Goddelijke wet en niet, als de redeloze dieren, onder de heerschappij hunner lusten, om zo de menselijke natuur te doen voortleven op zulk een wijze als het meest geschikt was om van de goddelijke natuur te gelijken, opdat de kinderen, uit zulk een heilig huwelijk geboren, dat een verordening Gods is, en waardoor de natuurlijke driften binnen de grenzen van Gods wet gehouden worden, een zaad mochten zijn om Hem te dienen, en opgevoed worden, gelijk zij geboren zijn, onder Zijn bestel en heerschappij. Zie, de opvoeding van een goddelijk zaad, dat de Heere aangeschreven zal worden tot in geslachten, is een groot doel van de instelling des huwelijks. Maar dat is dan ook een reden, waarom het huwelijksbed onbevlekt en de huwelijksband onschendbaar moet blijven. Mannen en vrouwen moeten derhalve in de vreze Gods leven, opdat hun zaad een zaad Gods moge zijn. Anders waren zij onrein, maar nu zijn zij heilig, als kinderen des verbonds, des huwelijksverbond, dat een type was van het genadeverbond. En de huwelijksvereniging, dus zuiver gehouden, was een type van de mystieke unie tussen Christus en Zijn kerk, waarin Hij Zich een goddelijk zaad zoekt en bewaart, Eféze 5:25, 32.

(2). Omdat Hij groot mishagen heeft in degenen, die scheiden wat Hij samengevoegd heeft, vers 16. Want de Heere, de God Israëls, zegt, dat Hij het verlatene haat. Hij had de Joden inderdaad vanwege de hardigheid hunner harten, toegelaten, hun vrouwen te verlaten, of liever, het geduld en verdragen, Mattheüs 19: 8, maar hij haatte het vooral als men zijn vrouw wegzond om allerlei oorzaak, Mattheüs 19:3. Laat vrouwen, die van haar mannen weglopen en hen verlaten, en laat mannen, die haar vrouwen mishandelen en verstoten, om andere te kunnen nemen, ja laat mannen en vrouwen, die met beiderzijds goedvinden maar zonder wettige redenen gescheiden leven, omdat zij de huwelijksband niet heilig achten, laat die allen weten, dat de God Israëls zulke praktijken haat, al steken lichtzinnige mensen er de gek mede.

d. Welke waarschuwing wordt uit dit alles afgeleid? Wij vinden ze tweemaal, vers 15. Daarom, wacht u met uw geest, en dat niemand trouweloos handele tegen de huisvrouw van zijn jeugd, vers 16 herhaalt dit. Zie, degenen die de zonde willen vlieden, moeten zich wachten met hun geest, want daar begint alle zonde. Zij moeten hun hart met alle naarstigheid bewaren, hun oog geopend en hun hand in toom houden, en op de eerste neigingen tot zonde letten. Wij moeten handelen als geestelijken, en daarom, om onze daden te besturen, bedenken van hoedanige geest wij zijn, Lukas 9: 55. Wij moeten ons wachten met onze geest ten opzichte van onze bijzondere betrekkingen en acht geven, of wij tot hen in de juiste verhouding leven en een goed humeur hebben, want anders lopen wij gevaar, trouweloos met hen te handelen. Indien ons hart arglistig is, hoe licht handelen wij dan arglistig jegens anderen! II. Merk op, hoe bedorven hun beginsels waren, waaraan al deze bedorven daden moesten geweten worden. Laat ons de stroom nagaan tot de oorsprong, vers 17: Gij vermoeit

de Heere met uw woorden. Zij meenden, de overtuigende bewijzen van het woord te ontgaan door met Gods doen en laten te twisten. Maar hun verdediging was hun beschuldiging, en hun goedpraten maakte hun zonde slechts te erger. Zij hoonden de Heere met hun woorden, zij herhaalden die zo dikwijls en stijfden zich zo zeer in hun tegenspreken, dat zij "Hem vermoeiden, " Jesaja 7:13. Zij maakten Hem moede, van hun goed te doen, gelijk Hij gedaan had en droogden de rivier van Zijn gunsten uit. Of, zij stelden Hem voor als ware Hij de wereld regering moede en gewillig, die zorg van Zich te werpen. Zie, het is een vermoeiend ding, zelfs voor God zelf, een volk te horen volhouden, dat het in zijn bedorven en goddeloze praktijken toch goed heeft gedaan, en op hun atheïstische beginsels pleiten om dat te verdedigen. Maar, al had God hen door Zijn profeet verongelijkt, vragen zij nog onbeschaamd: Waarmede vermoeien wij Hem? Wat zijn die beledigingen, waarmede wij Hem vermoeien? Zie, zondige woorden zijn groter hoon voor God dan gemeenlijk geacht wordt.

Maar God heeft Zijn bewijzen gereed, twee dingen hadden zij gezegd, althans in hun hart (en gedachten zijn woorden voor God), waarmede zij Hem hadden vermoeid:
1. Zij hadden ontkend, dat Hij een heilig God is en datgene van Hem beweerd, wat in lijnrechte strijd is met de leer van Zijn heiligheid. Omdat Hij een heilig God is, haat Hij de zonde, "Hij is te rein van ogen om het kwaad te zien en de kwelling kan Hij niet aanhoren, " Habakuk 1:13. Hij is geen God, die lust heeft aan goddeloosheid, Psalm 5: 5. En toch hadden zij de onbeschaamdheid, daarmede in lijnrechte tegenspraak te zeggen: Al wie kwaad doet is goed in de ogen des Heeren, en Hij heeft lust aan de zodanigen. Dit goddeloze besluit trokken zij zonder enige grond, uit de voorspoed van de zondaars in hun zondige wegen, zie Hoofdstuk 3:15, als ware Gods liefde en haat te kennen uit hetgeen voor ogen is, zodat zij, die rijk zijn in deze tegenwoordige wereld, goed zijn in des Heeren oog. Of zij zeiden het, omdat zij het wensten, zij hadden lust kwaad te doen en meenden toch, in des Heeren oog aangenaam te wezen, en Zijn welgevallen te trekken. Daarom beweerden zij, dat God niet zo streng is als Hij wel wordt voorgesteld, en meenden, dat Hij hun evengelijke was. Zie, zij, die God voor een vriend van de zonde houden, beledigen Hem en misleiden zichzelf.

2. Zij hadden geloochend, dat Hij de rechtvaardige Bestuurder van de wereld is. Al schiep Hij geen behagen in zonde en zondaars, toch bleef het hun genoeg, zo Hij de zonde maar nimmer strafte. Zij zeiden: "Waar is de God des oordeels? Die God, die, naar ons zo menigmaal is voorgehouden, ons ter verantwoording zou roepen, en met ons afrekenen naar wij gesproken en gehandeld hebben, waar is Die? Hij heeft de aarde verzaakt en neemt geen nota van wat hier gezegd en gedaan wordt. Hij zeide dat Hij ten oordeel zou komen, maar waar blijft de belofte van Zijn toekomst? Wij kunnen doen wat ons behaagt, Hij ziet ons niet noch let op ons." Zulk een uittarting van de Rechter van de ganse aarde hoont Zijn gerechtigheid en daagt Hem uit tot het ergste. Zulke spotters waren er in de laatste dagen van de Joodse kerk, en zulke spotters zullen er zijn in de laatste dagen van de Christelijke kerk, maar hun ongeloof zal de belofte Gods niet teniet doen, want de dag des Heeren zal komen. Zie, de Rechter staat voor de deur, de God des oordeels is nabij.

HOOFDSTUK 3

1 Ziet, Ik zende Mijn engel, die voor Mijn aangezicht de weg bereiden zal; en snellijk zal tot Zijn tempel komen die Heere, Dien gijlieden zoekt, te weten de Engel des verbonds, aan Denwelken gij lust hebt; ziet, Hij komt, zegt de HEERE der heirscharen. 2 Maar wie zal de dag Zijner toekomst verdragen, en wie zal bestaan, als Hij verschijnt? Want Hij zal zijn als het vuur van een goudsmid, en als zeep der vollers. 3 En Hij zal zitten, louterende, en het zilver reinigende, en Hij zal de kinderen van Levi reinigen, en Hij zal ze doorlouteren als goud, en als zilver; dan zullen zij de HEERE spijsoffer toebrengen in gerechtigheid. 4 Dan zal het spijsoffer van Juda en Jeruzalem de HEERE zoet wezen, als in de oude dagen, en als in de vorige jaren. 5 En Ik zal tot ulieden ten oordeel naderen; en Ik zal een snel Getuige zijn tegen de tovenaars, en tegen de overspelers, en tegen degenen, die valselijk zweren, en tegen degenen, die het loon des dagloners met geweld inhouden, die de weduwe, en de wees, en de vreemdeling het recht verkeren, en Mij niet vrezen, zegt de HEERE der heirscharen. 6 Want Ik, de HEERE, word niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jakobs! niet verteerd. 7 Van uwer vaderen dag af, zijt gij afgeweken van Mijn inzettingen, en hebt ze niet bewaard; keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren, zegt de HEERE der heirscharen; maar gij zegt: Waarin zullen wij wederkeren? 8 Zal een mens God beroven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het hefoffer. 9 Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk. 10 Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de HEERE der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen. 11 En Ik zal om uwentwil de opeter schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geen misdracht voortbrengen, zegt de HEERE der heirscharen. 12 En alle heidenen zullen u gelukzalig noemen; want gijlieden zult een lustig land zijn, zegt de HEERE der heirscharen. 13 Uw woorden zijn tegen Mij te sterk geworden, zegt de HEERE; maar gij zegt: Wat hebben wij tegen U gesproken? 14 Gij zegt: Het is tevergeefs God te dienen; want wat nuttigheid is het, dat wij Zijn wacht waarnemen, en dat wij in het zwart gaan, voor het aangezicht des HEEREN der heirscharen? 15 En nu, wij achten de hoogmoedigen gelukzalig; ook die goddeloosheid doen, worden gebouwd; ook verzoeken zij de HEERE, en ontkomen. 16 Alsdan spreken, die de HEERE vrezen, een ieder tot zijn naaste: De HEERE merkt er toch op en hoort, en er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven, voor degenen, die de HEERE vrezen, en voor degenen, die aan Zijn Naam gedenken. 17 En zij zullen, zegt de HEERE der heirscharen, te dien dage, dien Ik maken zal, Mij een eigendom zijn; en Ik zal hen verschonen, gelijk als een man zijn zoon verschoont, die hem dient. 18 Dan zult gijlieden wederom zien, het onderscheid tussen de rechtvaardige en de goddeloze, tussen dien, die God dient, en dien, die Hem niet dient.

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Een belofte van de komst van de Messias en van diens voorloper, de boodschap die deze komt brengen, wordt bijzonder beschreven, zowel de troost die zijn komst brengt aan zijn kerk en volk, en de schrik, die de goddelozen aangrijpt! vers 1-6.
II. Een verwijt aan de Joden, omdat zij Gods ordinantiën verkeerden, en heiligschennend, Hem het Zijne onthielden, tegelijk de vermaning om deze zaak te herstellen en de belofte, dat, indien zij zo handelden God in genade tot hen zou terugkeren, vers 7-12.
III. Een beschrijving van de goddeloosheid van de goddelozen, die God tegenspreken, vers 13- 15, en van de rechtvaardigheid van de rechtvaardigen, die Hem eren met de heerlijke beloften, hun geschonken, vers 16-18.

Maleáchi 3:1-6

De eerste woorden van dit hoofdstuk schijnen een ogenblikkelijk antwoord op de onheilige atheïstische vraag van de spotters dier dagen, waarmede het vorige hoofdstuk besloot: Waar is de God des oordeels? Hierop wordt geredelijk geantwoord: "Hier is Hij: Hij staat juist aan de deur, de lang verwachte Messias is gereed te komen, en Hij zegt: Tot een oordeel ben Ik in deze wereld gekomen, tot dat oordeel, dat gij zo onbeschaamd hoont." Een van de rabbijnen

zegt, dat de betekenis hiervan is, dat God een rechtvaardige Koning zal verwekken, om op alles orde te stellen, namelijk Vorst Messias. En het begin des Evangelies van Jezus Christus wordt uitdrukkelijk genoemd de vervulling van deze belofte, waarmede het Oude Testament besluit Markus 1:2. Zo bindt deze belofte als het ware beide Testamenten samen en maakt het ene de vervulling van het andere. Hier nu hebben wij,

I. Een profetie van de verschijning van Zijn voorloper, Johannes de Doper, reeds door de profeet Jesaja voorspeld, Jesaja 40:3, als degene, die "de weg des Heeren bereiden zou." Daarop schijnen Maleáchi's woorden heen te wijzen, als hij schrijft: Ziet, Ik zend Mijn engel, of boodschapper, die voor Mijn aangezicht de weg bereiden zal, of, Ik zend hem, of ben bezig hem te zenden. Ik ben besloten hem te zenden, hij zal spoedig komen, en zal niet komen zonder gezonden te zijn, hoewel een zorgeloos geslacht kan menen, dat niemand hem zendt. Merk op,
1. Hij is Gods gezant, dat is zijn ambt, hij is Maleáchi, dat is: mijn engel, mijnboodschapper. Johannes de Doper was uit de hemel en niet uit de mensen. Allen hielden Johannes de Doper voor een profeet, want hij was Gods gezant, gelijk alle profeten, en kwam met dezelfde boodschap in de wereld als zij gekomen waren, namelijk de mensen tot geloof en bekering te roepen.

2. Hij is Christus' heraut. Hij zal voor Zijn aangezicht de weg bereiden, door de mensen een boetprediker te zijn, waardoor zij bekwaam gemaakt werden, de troost van de Messias bij Diens komst te ontvangen, en ze af te brengen van hun ijdel vertrouwen op hun betrekking tot Abraham als hun vader (die hun, naar zij geloofden, de zaligheid zou verschaffen). Hij zal verkondigen, dat de Messias staat te komen, dus hun verwachting op Hem richten en hen voorbereiden op de weg, langs welke Hij Zijn koninkrijk in de wereld zal oprichten. Zie, God werkt naar een bepaald plan en zorgt, dat, voordat de Messias komt, Zijn weg bereid wordt. Dat is als een teken, dat gegeven wordt. Aan de kerk was, lang tevoren, verkondigd, dat de Messias zou komen, en hier wordt aan die verkondiging toegevoegd, dat een wijle voor Zijn verschijning, een teken zal gegeven worden: een groot profeet zal opstaan en Zijn nadering uitroepen, en tot de eeuwige deuren en poorten zeggen, dat ze zich verheffen en oprijzen, om de Koning der ere door te laten.
De vervulling van deze woorden is een bewijs, dat Jezus is de Christus, Degene, die komen zou, en dat wij geen anderen te verwachten hebben, want er was zo'n heraut voor Hem teruggezonden, als die "de Heere een toegerust volk bereid had," Lukas 1:17. De Joodse schrijvers nemen tot grote ongerijmdheden de toevlucht om de klaarblijkelijke vervulling van deze woorden te ontkennen, sommigen zeggen, dat deze engel de engel des doods is, die de goddelozen uit dit leven zal wegnemen om de pijniging van de hel te ondergaan, anderen beweren, dat het Messias, de zoon van Jozef is, die voor de Messias, de Zoon Davids, zal verschijnen, weer anderen, deze profeet zelf, nog anderen, een engel uit de hemel. In zulke dwalingen vervallen degenen, die de waarheid niet willen erkennen.

II. Een profetie van de verschijning van de Messias zelf: En snellijk zal tot Zijn tempel komen die Heere, die gijlieden zoekt, te weten, de Engel des verbonds die gij meent, dat de aarde heeft vergeten, en gij weet niet wat van Hem geworden is. Lang is geprofeteerd, dat de Messias zou komen, en gij kunt er nu op rekenen, dat die tijd weldra gekomen is.
1. Hij is de Heere, Adonaï, de oorzaak, waardoor de wereld bestaat en in wezen blijft, de Koning van het ganse heelal, "de ene Heere van allen, " Handelingen 10:36, Wien als Messias alle macht gegeven is, Mattheüs 28:18, en "over het huis Jacobs koning zal zijn in der eeuwigheid, " Lukas 1:33.

2. Hij is de Engel des verbonds, de Gezegende, van de hemel gezonden om vrede te maken en de gemeenschap tussen God en mens te herstellen. Hij is de Engel, de Aartsengel, de Heere van de engelen, die van de vader de opdracht gekregen heeft om, door het genadeverbond, de mens weder tot God terug te voeren, van Wien hij, door verbreking van het verbond der werken, was afgeweken. Christus is de Engel van dit verbond, door wiens middelaarschap het tot stand gebracht en bevestigd is, gelijk Gods verbond met Israël "door bestellingen van de engelen" was ontvangen, Handelingen 7:33, Galaten 3:19. Christus, als een profeet, is de Engel en Middelaar des verbonds, ja, "Hij is gegeven tot een verbond des volks, " Jesaja 49: 8. Dat verbond, waarin al onze zaligheid besloten ligt "is begonnen, verkondigd te worden door de Heere, " Hebreeën 2:3. Of schoon Hij de Vorst des verbonds is, naar sommigen lezen, toch heeft Hij zich vernederd om de Engel des verbonds te zijn opdat wij volle verzekerdheid zouden hebben van Gods welbehagen in de mens.

3. Hij is Degene, die gijlieden zoekt, aan welke gij lust hebt, die de vrome Joden verwachtten en begeerden, en aan wiens komst zij met verrukking dachten. Uitziende naar en wachtende op Hem, "verwachtten zij de vertroosting Israëls en de verlossing in Jeruzalem, " Lukas 2:25, 38. Christus zou zijn "de wens aller heidenen, " Hagg. 2: 8. En Hij was inderdaad de Wens van de Joodse natie, omdat die de belofte van Zijn komst ontvangen had. Zie, degenen, die Jezus zoeken, zullen blijdschap in Hem vinden. Als Hij de begeerte onzes harten is, dan zal Hij de wellust onzes harten zijn, wij hebben reden, in Hem ons te verblijden, die de Engel des verbonds is, en Hem te verwelkomen, die met zulk een vriendelijke boodschap tot ons is gekomen.

4. Hij zal snel komen. Zijn komst nadert, en ze is niet zo ver meer weg als ze voor de aartsvaders was. Of: Hij zal komen onmiddellijk na de verschijning van Johannes de Doper, zal hem als het ware op de hielen zijn. Wanneer die morgenster verschijnt, is de Zon van de gerechtigheid niet ver meer verwijderd. Of: Hij zal onverwacht komen, dit is, wanneer slechts weinigen Hem verwachten, zoals Zijn wederkomst, zal ook Zijn eerste komst te middernacht geschieden, wanneer sommigen het uitzien naar Hem hebben opgegeven, "want wanneer Hij komt zal Hij ook geloof vinden op de aarde?" Lukas 18: 8. De Joden rekenen de Messias onder hetgeen onverwacht verschijnen zal, zegt Dr. Pocock. En de komst van de Zoon des mensen in Zijn dag wordt vergeleken met de bliksem, die eensklaps gezien wordt, Lukas 17:24.

5. Hij zal tot Zijn tempel komen, Zijn tempel te Jeruzalem, die kort tevoren gebouwd was, dat laatste huis, welks heerlijkheid Hij was. Hij is Zijn tempel, want het is "het Huis Zijns Vaders," Johannes 2:16. Toen Christus veertig dagen oud was, werd Hij voorgesteld in de tempel, waarheen Simeon opging door de Geest, volgens de aankondiging van de profetie, om Hem te zien, Lukas 2:27. Op Zijn twaalfde jaar was Hij in de tempel "in de dingen Zijns Vaders, " Lukas 2: 49. Toen Hij in triomf binnenreed, scheen Hij dadelijk naar de tempel te zullen gaan, Mattheüs 21:12, 14, waar Hij blinden en kreupelen genas, en waar Hij zo menigmaal gepredikt, geredetwist en Zijn wonderen verricht had. Hieruit blijkt, dat de Messias komen zou, terwijl die tempel nog stond, zodat wij daaruit besluiten, dat, wijl die tempel nu verwoest is, Hij reeds gekomen moet zijn en wij geen ander meer verwachten kunnen. Zie, degenen, die met Christus bekend willen worden en Zijn gunst verwerven, moeten Hem in Zijn tempel ontmoeten, want daar wil "Hij Zijns Naams gedachtenis stichten, " Exodus 20:24, en daar wil Hij Zijn volk zegenen. Daar moeten wij Zijn onderwijs ontvangen en daar Hem aanbidden. 6. De belofte van Zijn komst wordt herhaald en bevestigd: Ziet, Hij komt, zegt de Heere van de heirscharen, gij moogt op Zijn woord vertrouwen, dat niet kan liegen, Hij zal komen, Hij wil komen en niet uitblijven.

III. Een overzicht gegeven van de grote bedoelingen van Zijn komst, vers 2. Hij is Degene, die zij zoeken, en in Wien zij zich verlustigen, en toch, wie zal de dag van Zijn toekomst verdragen? Het is iets, waaraan met grote ernst en met heilig ontzag moet gedacht worden, want wie zal bestaan, als Hij verschijnt? Al komt Hij niet om de wereld te oordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden mag worden. Dit kan betrekking hebben,
1. Op de schrik van Zijn verschijning. Zelfs in de dagen Zijns vleses vertoonde Hij tekenen van Zijn heiligheid en macht, waarvoor niemand kan bestaan, getuige Zijn verheerlijking op de berg, en de wondertekenen, die Zijn sterven vergezelden, wij lezen, dat sommigen daarbij vreesden en beefden, Markus 5:33.

2. Op de bange dagen, die spoedig daarna zouden volgen. De Joodse doctoren spreken van de pijnen en smarten van de Messias, als ziende (naar zij zeggen) op de grote beproevingen, voor Israël, die met Zijn komst zouden gepaard gaan. Hij zelf spreekt van de grote verdrukking, die aanstaande was, "hoedanige niet geweest is van het begin van de wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal, " Mattheüs 24:21.

3. De beproeving, die Zijn komst voor de kinderen van de mensen zou zijn. Hij zal zijn als het vuur van een goudsmid, dat bij smeltend erts het goud en schuim vaneen scheidt, of als zeep des vollers, die met veel schuren het linnen rein maakt. Christus is gekomen om de mens aan zich zelf te ontdekken, "opdat de gedachten uit vele harten geopenbaard werden, " Lukas 2:35, om de mensen van elkander te scheiden, om de tarwe en het kaf uit elkaar te halen, want Zijn wan is in Zijn hand, Mattheüs 3:12, "om vuur op de aarde te brengen, niet vrede, maar veeleer verdeeldheid," Lukas 12: 49, 51, "om de einden van de aarde te vatten, en de goddelozen uit haar uit te schudden, " Job 38:13, "opdat blijven zouden de dingen. die niet bewegelijk zijn," Hebreeën 12:27. Zodanig zal de vrucht van de beproevingen zijn, die het evangelie met zich brengt.

A. Het Evangelie zal goed doen allen, die genegen zijn tot het goede, hun zal het zijn een reuke des levens ten leven, vers 3. Hij zal zitten, louterende. Christus zal door Zijn Evangelie Zijn kerk louteren en hervormen, en door Zijn Geest ieders gewaad herscheppen en reinigen, want daartoe "heeft Hij Zich zelf overgegeven, opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het woord, " Eféze 5:26, en "Zichzelf een eigen volk zou reinigen, " Titus 2:14. Christus is de grote Louteraar.
Merk op,
a. Wie zij zijn, die Hij louteren wil: de kinderen van Levi, allen, die Hem prijzen en aan Zijn dienst gewijd zijn, gelijk de stam van Levi, en die Hij onze God tot geestelijke priesters maakt, Openbaring 1: 6, een heilig priesterdom, 1 Petrus 2: 5. Zie, alle ware Christenen zijn kinderen van Levi, afgezonderd voor God, om de dienst in Zijn heiligdom waar te nemen en de goede strijd te strijden.
b. Hij zal ze reinigen, Hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver dat is: Hij zal ze inwendig heiligen. Hij zal niet alleen de vlekken wegnemen, die hen uitwendig aankleven, maar zal het schuim verwijderen, die van binnen gevonden wordt. Hij zal ze verlossen van de inwonende verdorvenheid die hun doen en laten waardeloos en nutteloos maakten, en ze zo doen zijn een gelouterd goud, beide kostelijk en nuttig. Hij zal ze louteren met vuur, als goud en zilver gelouterd worden, want "Hij doopt met de Heiligen Geest en met vuur," Mattheüs 3: 4, met de Heilige Geest, die als vuur werkt. Hij zal ze louteren met "menigerlei beproevingen en verzoekingen, opdat de beproeving huns geloofs bevonden worde te zijn tot lof en eer en heerlijkheid," 1 Petrus 1: 6, 7. Hij zal ze louteren om ze Zichzelf tot een kostelijk volk te maken.

c. Wat daarvan de uitwerking zal zijn: Dan zullen zij de Heere spijsoffer toebrengen in gerechtigheid, dat is: dan zullen zij in waarheid tot God bekeerd worden en aan Zijn eer gewijd (daarom lezen wij van "de offerande van de heidenen, geheiligd door de Heilige Geest," Romeinen 15:16. Dan zullen zij God dienen op geestelijke manier, volgens Zijn wil,"offerende offeranden van de gerechtigheid," Psalm 4: 6, de offeranden des gebeds, des lofs en ener heilige liefde, als "ware aanbidders die de Vader in geest en in waarheid aanbidden," Johannes 4:23, 24.
Zie, wij kunnen de Heere niet recht dienen, tenzij onze personen gerechtvaardigd en geheiligd zijn. Totdat wij, door de genade Gods, gelouterd en gereinigd zijn, kunnen wij niets doen, dat God verheerlijkt. God zag eerst Abel en daarna zijn offer aan, en daarom reinigt Hij Zijn volk, dat zij de Heere spijsoffer toebrengen in gerechtigheid, vers 3. Hij maakt de boom goed, opdat de vrucht goed worde. En dan volgt, vers 4, dan zal het spijsoffer van Juda en Jeruzalem de Heere zoet wezen. Het zal Hem niet langer een walg zijn als tevoren, toen zij, in vroegere dagen, andere goden voor Gods aangezicht hadden, noch als in de tegenwoordige dagen, nu zij het geroofde, het kreupele, het kranke brengen. Het zal aangenaam zijn, de offeraars zullen Hem welgevallig wezen evenals hun offers, als in de oude dagen en als in de vorige jaren, als in de eerste dagen van de kerk, als toen God Abels offer aannam en de reuk van Noachs offer rook, toen Hij Aärons offer met vuur van de hemel aanstak. Wanneer de Messias komt, zal Hij,
Ten eerste, door Zijn genade hen aangenaam maken wanneer Hij ze gereinigd en gelouterd heeft dan zullen zij zulke offers brengen als Hem aangenaam zijn, omdat Hij die begeert.
Ten tweede zal Hij, door Zijn voorspraak, zorgen, dat zij aangenomen werden, Hij zal hen in hun offers voorstellen, zodat hun gebeden, waaraan Zijn middelaarschap een liefelijke reuk geeft, de Heere welgevallig worden, want Hij heeft ons begenadigd in de Geliefde, met Hem zijn Gode welbehaaglijk degenen, die in Hem zijn en door Hem vrucht voortbrengen, Mattheüs 3:17.

B. Het zal een getuigenis worden tegen degenen, die besloten zijn in de weg hunner goddeloosheid voort te gaan, vers 5. Dit is het gerede antwoord op hun uitdaging: Waar is de God des oordeels? Gij zult weten waar Hij is, tot uw schrik en verwarring, want Ik zal ulieden ten oordeel naderen, u, die Mijn goddelijke gerechtigheid hebt getart. Hun zal het Evangelie van Christus een reuk des doods ten dode zijn, het zal hen overgeven aan de verdoemenis en in de grote dag oordelen, Johannes 12: 48. Laat ons hier zien,
a. Wie de zondaars zijn, die verschijnen moeten, om door Christus' Evangelie geoordeeld te worden. Het zijn de tovenaars, die in geestelijke goddeloosheid wandelen, die de uitspraken van de God van de waarheid voorbijgaan om de Vader van de leugenen te ondervragen, de overspelers, die zich in de lusten des vleses omwentelen die overspelers, die beschuldigd worden, trouweloos gehandeld te hebben, Hoofdstuk 2:15, en die valselijk zweren, die Gods naam misbruiken en Zijn gerechtigheid honen, door Hem tot getuige hunner leugens aan te roepen, en de verdrukkers, die degenen, welke van hen afhankelijk zijn, wreed mishandelen en als hun voetveeg misbruiken. Zij houden het loon van de dagloners met geweld in en betalen hem niet uit, wat ze overeengekomen waren, zij verkeren de weduwe en de wees het recht en geven hun niet wat hun toekomt omdat deze geen bewijsstukken bezitten of niet weten, hoe hun zaak in rechten te behandelen. Ook de arme vreemdeling, die geen vriend heeft om hem bij te staan en de wetten des lands niet kent, ook hem verkeren zij het recht, zodat hij zijn eigendom kwijt raakt. Wat aan dat alles ten grondslag ligt, is, dat zij God niet vrezen, zegt de Heere van de heirscharen. De overtreding des goddelozen bewijst duidelijk, dat er geen vreze Gods voor hunne ogen is. Waar geen vreze Gods is, kan geen goed verwacht worden.

b. Wie tegen hen zal optreden: Ik zal tot ulieden ten oordeel naderen, en Ik zal een snel getuige zijn tegen hen . Zij rechtvaardigen zich, en verbergen listig hun bedreven kwaad, en hopen dan de straf te ontgaan bij gebrek aan bewijs. Maar God, die alle dingen hoort en ziet, zal zelf als getuige tegen hen optreden, Zijn alwetendheid staat met duizend getuigen gelijk, want des zondaars consciëntie zal het vonnis onderschrijven, en alle mond gestopt worden. Hij zal een snel Getuige zijn, al beschouwen zij Hem als langzaam en traag en vragen: Waar is de God des oordeels, en waar is de belofte van Zijn komst? Zij zullen ervaren, dat Hij niet traag is, als Zijn oordelen eenmaal komen, evenmin als in de vervulling van Zijn beloften. Het oordeel tegen zulke zondaars zal niet worden uitgesteld bij gebrek aan bewijs, want Hij zal een snel getuige zijn. Zijn oordeel zal hen overvallen, en zij zullen het onmogelijk kunnen ontvlieden. Het kwaad vervolgt de zondaars.

IV. De bevestiging van dat alles, vers 6. Want Ik, de Heere, word niet veranderd, daarom zijt gij, kinderen Jacobs, niet verteerd. Hier hebben wij,
1. Gods onveranderlijkheid, door Hemzelf bevestigd en verheerlijkt. "Ik de Heere, ben niet veranderd, en daarom zal geen woord, dat Ik heb gesproken, op de aarde vallen." Is God een rechtvaardig wreker dengenen, die tegen Hem opstaan? Is Hij de milde beloner dergenen, die Hem naarstig zoeken? In beide is Hij onveranderlijk. Al wordt het oordeel tegen de boze werken, vers 5, niet haastig uitgevoerd, toch wordt het uitgevoerd want Hij is de Heere, Hij verandert niet. Hij is dezelfde vijand van de zonde, die Hij altijd is geweest, en onboetvaardige zondaars zullen dat ondervinden. Er is geen "scire facias, een geschrift om reden te geven," nodig om Gods oordeel te doen herleven, want het is nimmer verouderd of uit de tijd, maar de vloek van de wet blijft in volle kracht voor degenen, die nog voortgaan in hun overtredingen.

2. Een bijzonder bewijs, uit de troostvolle ervaring, die het volk Israëls daarvan had gehad. Zij hadden reden te zeggen, dat Hij een onveranderlijk God was, want Hij was het verbond met hen en hun vaderen getrouw gebleven. Ware dat niet zo, dan zou Israël reeds lang verteerd zijn. Maar omdat Hij Zijn verbond gedacht en het niet wilde schenden, noch iets veranderen, dat uit Zijn lippen gegaan was, daarom waren zij voor vernietiging bewaard en aan de rand des afgronds gespaard gebleven. Alleen omdat Hij trouw wilde zijn aan Zijn woord. had Hij dat alles gedaan, Deuteronomium 7: 8, Leviticus 26:42. Gelijk nu God hen voor de ondergang had bewaard, omdat Zijn bijzonder verbond met hen van kracht bleef en Hij hun wilde tonen, dat Hij "geen mens is, dat Hij zou liegen," Numeri 23:19, zo zou Hij ook, wanneer dat verbond als verouderd werd afgeschaft, om plaats te maken voor het Nieuwtestamentische, en zij, door derzelver zegeningen te verwerpen, zich aan de vloek blootstelden, tonen, dat Hij ook in de volvoering van Zijn wraak geen mens is, dat Hem iets zou berouwen, maar even trouw Zijn bedreigingen als vroeger Zijn beloften houdt, zie 1 Samuel 15:29. Wij mogen dit alles met volle vrijmoedigheid op ons zelf toepassen, omdat wij met een God te doen hebben, die niet verandert, daarom zijn wij niet verteerd. "Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn. Zij zijn allen morgen nieuw, Zijn trouw is groot." Klaagliederen 3:22. 23.

Maleáchi 3: 7-12
Hier vinden wij Gods twist met de mannen van dat geslacht, omdat zij Zijn dienst verlaten en Hem bestolen hebben, goddeloze dienaren waarlijk, die niet alleen van hun Meester weglopen maar ook huns Meesters goed meenemen.

I. Zij waren hun Meester ontlopen en hadden het hun. opgegeven werk in de steek gelaten, vers 7. Gij zijt afgeweken van Mijn inzettingen en hebt ze niet bewaard. De inzettingen van

de dienst des Heeren was hetgeen zij als dienaren moesten in acht nemers, de talenten, waarmede zij moesten handelen, het hun toevertrouwde. Maar zij waren weggelopen, waren die moede geworden en hadden hun nek aan dat juk onttrokken. Zij waren afgeweken van de regel, hun door God voorgeschreven en hadden Zijn vertrouwen geschonden. Zij waren tegen God opgestaan, niet alleen in hun uiterlijke eredienst, maar ook in hun wandel, zij hadden Zijn inzettingen niet bewaard. Zij waren aan deze ongehoorzaamheid schuldig geweest van hunner vaderen dagen af, of als in de dagen hunner vaderen vanouds, die om hun ongehoorzaamheid in ballingschap waren weggevoerd, of sinds enige geslachten waren zij afgevallen van hetgeen zij geweest waren, toen zij uit de ballingschap waren teruggekeerd. Ezra erkent dat in een bijzonder geval. "Van de dagen van onze vaderen af zijn wij in grote schuld tot op deze dag," Ezra 9: 7.
Merk nu op,
1. Welke genaderijke uitnodiging God tot hen zendt om terug te keren en zich te bekeren: Keert weder tot Mij, tot uw plicht, tot uw dienst, tot uw verbond, keert weder als een reiziger, die verdwaald is, als een krijgsman, die zijn vaandel ontrouw is geworden, als een trouweloze vrouw, die haar man verlaten heeft. Keert weder, gij afkerig Israël, keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren en Mij met u verzoenen, Ik zal de oordelen afwenden, die u getroffen hebben, en die, voor welke gij vreest.

2. Welk een gemelijk antwoord zij op deze genaderijke uitnodiging geven. Maar gij zegt: "Waarin zullen wij wederkeren?"
a. Zij nemen het als een belediging op, dat hun hun zonde voorgehouden en zij vermaand wordt om boete te doen, zij staan klaar met het antwoord: Wat een drukte maken Uw profeten van berouw en bekering, waarom zijn wij in ongenade gevallen en dus geplaagd, waarom onze eigen consciëntie en onze buren tegen ons opgezet? Het staat kwaad met degenen, die op zulke wijze berispingen verwijten noemen en de verzenen tegen de prikkels slaan?
b. Zij kennen zichzelf zo slecht en weten zo weinig van de strengheid, de omvang en geestelijke aard van de goddelijke wet, dat zij niets in zichzelf ontdekken, dat om boete of bekering roept. Zij zijn rein in eigen ogen en menen geen bekering van node te hebben.
c. Zij zijn zo vast besloten in de zonde te volharden, dat zij duizend dwaze, oppervlakkige uitvluchten vinden om de bekering van zich af te schuiven en doof te blijven voor de roep, dat hen tot reformatie noodt. Zij schijnen te spreken alleen maar om wat te zeggen, het is louter een ontwijken, smaad voor de profeet en een uitdaging om tot bijzonderheden af te dalen. Zie, menigeen verliest zijn ziel door zich van de roepstemmen af te wenden, die tot hem spreken van bekering van zijn zonden.

II. Zij hadden hun Meester beroofd en Zijn goederen verduisterd. Zij hadden gevraagd: "Waarin zullen wij wederkeren? Wat hebben wij verkeerd gedaan?" En spoedig zegt Hij hun dat.
Merk op,
1. De zware beschuldiging van de profeet tegen het volk, in Gods naam uitgesproken. Zij worden beschuldigd van roof, van heiligschennis, de ergste roverij: Gij berooft Mij. Hij redeneert met hen hierover: Zal een mens zo ontzettend onbeschaamd wezen, God te beroven? De mens, een zwak schepsel, die met Gods macht zich geenszins meten kan, denkt die erover, God te beroven "vi et armis, - met geweld?" De mens, die God door en door kent, en die voor God niets kan verbergen, denkt die erover, God te beroven "clam et secreto, - in het geheim?" De mens, die van God afhangt en alles van Hem moet ontvangen zal zijn weldoener beroven? Dat is inderdaad ondankbaar, onrechtvaardig, onheus, het is meer dan dwaas, Hem te tergen, die ons oordelen zal. Zal een mens God geweld aandoen, lezen sommigen. Zal een mens God inperken en Hem tegenhouden? lezen weer anderen. God te

beroven is zulk een afschuwelijke misdaad, dat degenen, die eraan schuldig staan, onwillig zijn hun schuld te erkennen.

2. Wat het volk op deze beschuldiging antwoordt: Maar gij zegt: Waarvan beroven wij U? Zij pleiten onschuldig, en vragen bewijs van God. Zij beroven God en weten niet wat zij doen. Zij beroven Hem van Zijn eer, beroven Hem van wat Hem gewijd is, dat in Zijn dienst zou gebruikt worden, beroven Hem van henzelf, beroven Hem van Zijn sabbat, beroven Hem van wat voor de instandhouding van Zijn eredienst gegeven is, beroven Hem van wat zij Hem schuldig zijn. En toch vragen zij: Waarin beroven wij U?

3. Wat God op hun verontschuldigende vraag antwoordt: In de tienden en het hefoffer. Daarin vonden de priesters en Levieten hun bestaan voor zichzelf en hun gezinnen. Maar die onthielden zij hun, zij bedrogen de priesters, wilden de tienden niet of niet geheel betalen brachten het beste niet. Zij gaven niet de offers, die God eiste, zij namen daarvoor het kreupele het lamme, het kranke, wat voor het gebruik ongeschikt was. Zij waren aan deze zonde allen schuldig, zelfs het ganse volk, alsof zij samenspanden tegen God, om Hem van het Zijne te beroven en elkander daarbij te steunen. Hierom werden zij met een vloek vervloekt, vers 9. God strafte hen met hongersnood en schaarste, door ongunstig weer of insecten, die de vrucht des lands opaten. God had hen zo gestraft, toen zij het bouwen van de tempel veronachtzaamden, Hagg. 1:10, 11, en nu straft Hij hen daarmede, omdat zij de tempeldienst verwaarlozen. Zie, degenen, die God het Zijne uit hun goederen onthouden kunnen terecht op een vloek in die goederen rekenen, Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij beroofd hebt en daarmede voortgaat. Zie, de zonde wordt grotelijks verergerd, wanneer de mens ermee voortgaat, ondanks de bestraffingen, die de Heere hun daarom toezendt. Ja, het schijnt, dat, omdat God hen met schaarste aan brood strafte, zij daaruit aanleiding namen om Hem, nu ze zo weinig hadden, de tienden en het hefoffer te onthouden, opdat ze voor zich en hun gezinnen brood mochten hebben. Zie, het is een teken van grote verharding in de zonde, wanneer men zulke beproevingen als dekmantel gebruikt om meer zonde te bedrijven, hoewel ze juist van de zonde moesten afmanen. Wanneer zij weinig hebben, moeten ze met dat weinige te meer goed doen, en dat zou de weg zijn om tot groter welstand te geraken, het gaat de kranke slecht, wanneer hetgeen hem genezen moet, hem nog erger maakt, of als hij weigert, nauwkeurig onderzocht te worden.

4. Een ernstige waarschuwing om zich hiervan te bekeren, met de belofte, dat, zo ze zulks deden, het oordeel spoedig zou weggenomen worden.
a. Laat ze zorgvuldig acht nemen, hun plicht ie vervullen, vers 10. Brengt al de tienden in het schathuis. Zij hadden iets, maar hielden, gelijk Ananias en Saffira, een deel achter van de prijs, bewerende dat zij alles niet konden missen, en dat nood wet breekt. Maar zelfs nood heeft zijn wet, en die wet zou hen uit hun nood bevrijden. Brengt al de tienden in het schathuis, gelijk de wet vereist, opdat er spijze zij in Mijn huis voor degenen, die het altaar bedienen. Zie, God moet eerst gediend worden, en wij moeten in de plaats, waar wij wonen, ons aandeel aan de kosten van de openbare eredienst betalen, opdat Gods naam geheiligd worde, Zijn koninkrijk kome, en Zijn wil geschiede, nog voordat wij om ons dagelijks brood bidden, want God gaat voor alles.
b. Laat ze dan op God vertrouwen voor wat ze eten en drinken zullen en waarmede zij zich zullen kleden. Dient eerst God en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere van de heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels. Zij zeiden: Laat God ons eerst weer overvloed schenken, en dan zullen wij zien, dat wij Hem weer de tienden en het hefoffer brengen als te voren. Neen, zegt God, brengt eerst al de tienden in het schathuis, gelijk behoort, met al het achterstallige, en dan beproeft Mij, of Ik u geen overvloed zal geven. Zie,

zij, die met God handelen, moeten Hem vertrouwen, en dat kunnen wij gerust, want, al verliezen wij eerst, in het einde zullen wij zeker winnen. Het past ons het met Hem te wagen, want Zijn loon is bij Hem, maar Zijn werk voor Hem. Eerst moeten wij doen wat ons deel is, en dan Hem beproeven en op Zijn loon wachten. Elia behandelde de weduwe van Zarfath op gelijke manier, toen hij tot haar zeide: "Maak mij vooreerst een kleine koek daarvan," 1 Koningen 17:13, en beproef dan of er niet genoeg zal zijn "voor u en uw zoon." Wat de mensen de moed beneemt om barmhartigheid te betonen, is hun klein geloof aangaande het gewin van de godzaligheid, zij kunnen niet geloven, dat zij er bij winnen zullen. Maar het is een redelijke eis, die God hier stelt: Beproeft Mij nu, is er iets te winnen bij godzaligheid? Kom en zie. Wie niet waagt, wint niet.

Verlaat u op Zijn woord, en gij zult vinden:
a. Dat, terwijl nu de hemelen gesloten zijn, Hij "zal de vensteren des hemels zal opendoen, 2 Koningen 7:2. Wij vinden de vensteren des hemels open, om de zondvloed van Gods toorn, in Noachs dagen, uit de storten, Genesis 7:1. Maar hier worden de vensteren des hemels geopend, om zegen uit te gieten, in zulk een mate, dat er geen schuren genoeg zullen wezen. Zo overvloedig zal hun grond voortbrengen, dat zij verplicht zijn,"hun schuren af te breken en grotere te bouwen,' Lukas 12:18. Of, zoals Dr. Pocock het verklaart: Ik zal over u zo'n zegen uitstorten, dat die niet slechts genoeg en voldoende, maar meer dan genoeg en voldoende zal wezen, dat is in grote overvloed. De olie, die vermenigvuldigd wordt, houdt niet op zolang er vaten te vullen zijn, 2 Koningen 1: 6. Zie, God wil de zondaars, die zich bekeren, niet alleen verzoenen, maar ook hun Weldoener, hun genaderijke Weldoener zijn. Wij zijn nimmer nauw in Hem, maar wij zijn nauw in onze eigen ingewanden. God heeft overvloedig zegeningen voor ons in voorraad, maar door de zwakheid van ons geloof en de geringheid van onze begeerten, ontvangen wij zo weinig.
b. Dat, nu de vrucht des velds door sprinkhanen en wormen opgegeten was, God dit oordeel zou wegnemen, vers11. Ik zal om uwentwil de opeter schelden, Ik zal de voortgang van deze vraatzuchtige dieren stuiten, dat ze de vrucht des lands en de vruchten van de bomen niet langer vernielen. God gebiedt over alle schepselen, Hij roept ze en zendt ze hun naar Zijn welbehagen. "De wijnstok op het veld zal u geen misdracht voortbrengen," zoals door de sprinkhanen geschied is, Joël 1: 7.
c. Dat, terwijl hun buren hen om de schaarste hadden bespot en zij onder "de smaadheid des hongers lagen," Ezechiël 36:30, te grievender, omdat hun land beroemd was om zijn vruchtbaarheid en overvloed, alle heidenen hen gelukzalig roemen, met achting over hen spreken en hen prijzen zouden.
d. Dat, terwijl hun zonde hun land (zelfs hun tempel, altaren en offeranden, Hoofdstuk 2:1. Gode een walg hadden gemaakt, en Zijn oordelen hun land een walg voor hen, God nu zegt: Gijlieden zult een lustig land zijn, uw land zal Gode en uzelf aangenaam zijn. Zie, de herleving van de godsdienst in een land maakt het inderdaad een lustig land, voor God en goede mensen. Hij zegt dan: Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, Psalm 132:14, Jesaja 62: 4, Deuteronomium 11:12. Het schijnt, dat deze opwekking, al de tienden in het schathuis te brengen, goede uitwerking heeft gehad want wij vinden in Nehémia 13:12, dat "gans Juda de tienden van het koren, van de most, van de olie in de schatten bracht." En ongetwijfeld is de zegen van de belofte niet uitgebleven in terugkeer van overvloed, onmiddellijk na hun terugkeer tot hun plicht, zodat ze duidelijk konden zien, om wat oorzaak dat kwaad hun was overkomen (want nu de oorzaak was weggenomen, bleef ook het gevolg uit). Nu konden ze ook duidelijk onderscheiden, dat ze met God verzoend waren, nu ze zich bekeerd hadden, en hoe al hun ongerechtigheid vergeten was en niet meer gedacht werd, de vloek was niet alleen weggenomen, maar in een zegen verkeerd.

Maleáchi 3:13-18
Onder het Joodse volk te die tijde, of schoon zij allen dezelfde voorrechten en voordelen genoten, waren ervan zeer verschillende gezindheid, gelijk dat te allen tijde en overal, in de wereld en in de kerk gezien is en gezien wordt. Onder Jeremia's vijgen waren zeer goede en zeer boze, sommigen blijken duidelijk kinderen Gods, en anderen even duidelijk kinderen des bozen te zijn. Er is onkruid en tarwe in hetzelfde veld, kaf en koren op dezelfde dorsvloer, van beide wordt hier gesproken.

I. Hier wordt gezien, hoe God kennis neemt van de onbeschaamde lasterlijke taal van de zondaars in Sion, en hoe Hij daarover toornt. Waarschijnlijk waren die saam verbonden tegen de godsdienst, gebruikten hun geestigheid in kwinkslagen om die belachelijk te maken, en sterkten hierin elkanders handen.
Hier is
1. Een beschuldiging tegen hen ingebracht, om de trouweloze woorden, tegen de Koning van de koningen gesproken. Uw woorden zijn tegen Mij te sterk geweest, zegt de Heere . Zij hadden tegen God gesproken, Hem tegengesproken, gelijk hun vaderen in de woestijn, ja, zij hadden tegen God gesproken. Zij hadden zich verzet tegen wat Hij gezegd en bepaald had, als ware het hun taak geweest, Zijn raad te verijdelen. Hun woorden tegen Hem waren te sterk geweest, zij waren voortgekomen uit hun hoogmoed en trots en verachting voor God. Wat zij tegen God spraken, spraken zij luid alsof het hen niet raakte, wie het horen zou. Zij schaamden zich niet zo iets te zeggen, zij begeerden hun atheïstische gevoelens te propageren en er anderen mee aan te steken. Zij spraken onbeschroomd als die vastbesloten zijn hun woord gestand te doen, en onbevreesd, als ze ter verantwoording geroepen worden. Zij spraken trots, met waanwijsheid en verachting, en wilden van enige bespreking of terechtwijzing door de goddelijke wet niets weten. "Zij strekten tegen God hun hand uit, en tegen de Almachtige stelden zij zich geweldig aan," Job 15:25.

2. Hun pleitrede tegen deze aanklacht. Zij zeggen: Wat hebben wij tegen U gesproken? Zij ontkennen hun woorden en roepen de profeet op om ze te bewijzen, of, indien zij ze al hebben geuit, dan bedoelden zij daarmee niets tegen God te spreken, en daarom was er ook heel geen kwaad in. Zij verzachten de zaak althans, wat hebben wij toch tegen God gesproken, dat er zoveel drukte van gemaakt moet worden? Ontkennen, dat zij tegen God hebben gesproken, kunnen ze ten laatste niet maar zij tillen dat licht en begrijpen niet, dat het zoveel betekent: " Woorden zijn maar wind, anderen hebben meer en erger dingen gezegd, als wij niet zo goed zijn als wel betaamde, wij hopen toch niet zo slecht te zijn als men ons afschildert." Zie, het is een gewoon verschijnsel, dat niet-overtuigde en niet-deemoedige zondaars de gebreken ontkennen of licht achten, waarvan zij terecht beticht worden, en verwachten gerechtvaardigd te worden, ondanks de overtuigende bewijzen en beschuldigingen van hun eigen consciëntie. Maar het zal hun niet baten.

3. De woorden, die zij gesproken hebben. God houdt boek van wat de mensen zeggen, evenzeer als van wat zij doen. Wij vergeten gemakkelijk wat wij zeggen en ontkennen geredelijk wat wij hebben gedaan, maar God kan ons tegemoet voeren: Gij hebt dat en toen gezegd. Zij hadden welbewust gesproken.
A. Dat er bij de dienst van God niets te verdienen viel, of schoon die dienst de mens aan arbeid en smart onderwerpt. Zij zeiden: Het is tevergeefs, God te dienen, of: Hij is ijdel, die God dient, dat is: hij arbeidt tevergeefs, zonder resultaat, hij heeft geen arbeid voor zijn moeite, en daarom, het is een dwaas, die zich aan die dienst geeft. Wat nuttigheid is het dat wij Zijn wacht waarnemen? dat wij doen wat Hij verordend heeft? Welk voordeel, mammon of welvaart (zo luidt het Chaldeeuws) levert het ons op? Daardoor verraden zij, gelijk Dr.

Pocock opmerkt, dat zij alleen om de brode God hebben gediend, en dus niet God maar de Mammon. "Wij hebben in het zwart gegaan, met grote ernst en diepe droefheid, voor het aangezicht des Heeren der heirscharen hebben onze ziel op gezette tijden bedroefd, en het heeft ons niets opgeleverd." Misschien moet dit als een reden dienen, waarom zij God niet vertrouwen, dat Die hen zegenen zal, als ze al de tienden opbrengen, vers 10. "Want", zeggen zij,"wij hebben Hem in andere dingen beproefd en erbij verloren."

Dit is een onrechtvaardige en onredelijke redenering omtrent de dienst van God, en wij kunnen genoeg getuigen oproepen om deze laster te weerleggen.
a. Zij meenden God te hebben gediend en Zijn inzettingen onderhouden, maar het was slechts een vormendienst, terwijl zij ten enenmale vreemd waren aan liefde tot God en daarom konden zij zeggen: "Het is tevergeefs". God spreekt zo, Mattheüs 15: 8, 9: "Tevergeefs eren zij Mij. Dit volk genaakt Mij met de lippen." Wiens schuld is dat? Niet die van God die een Beloner is dergenen, die Hem zoeken, maar zij zochten Hem niet.
b. Zij wezen er nadrukkelijk op, dat zij in het zwart gegaan hadden voor het aangezicht des Heeren, hoewel God hun had geboden, Hem met blijdschap te dienen en vrolijk voor Zijn aangezicht te wandelen. Door hun eigen bijgeloof hadden zij de dienst des Heeren een last en verdriet gemaakt en toen over een harde dienst geklaagd. Het juk van Christus is licht, dat van de antichrist is zwaar.
c. Zij klaagden, dat ze met hun godsdienst niets gewonnen hadden, zij leden nog onder armoede en verdriet en kwamen in de wereld achteraan. Een oude klacht de goddeloosheid, Job 21:14, 15. "Wat baat zullen wij hebben, dat wij Hem aanlopen zouden?" Elihu beschuldigt Job van zulk een klacht, Job 34: 9: Het baat een man "niet, als hij welbehagen heeft aan God." De vijanden van de godsdienst herhalen immer weer hun oude klacht, die al lang weerlegd en te schande gemaakt is. Misschien zinspeelt dit woord op de dwalingen van de secte van de Sadduceeën, die van de Joodse kerk van later dagen tot ergernis waren, zij ontkenden een toekomende wereld en zeiden: Het is vergeefs, God te dienen, wat in zover waar was, dat wij,"indien wij alleenlijk in dit leven op Christus hopen, de ellendigste van alle mensen zijn," 1 Korinthe 15:19. Zie, zij strekken Gode tot oneer, die zeggen, dat godsdienst of onvoordelig of onaangenaam is, want dat is onwaar. "De wegen van de wijsheid zijn wegen van de liefelijkheid," Spreuk. 3:17, en haar winst beter dan fijn goud.

B. Zij beweerden, dat goddeloosheid de weg tot voorspoed was, want zij hadden opgemerkt, dat het de werkers van de ongerechtigheid goed gaat in de wereld, ook verzoeken zij de Heere en ontkomen, vers 15. De uitwendige voorspoed van de zondaars in hun zonde, die de handen van de godzaligen soms verslapt, Psalm 73:13, sterkt de handen van de goddelozen in hun goddeloosheid. Zie,
a. Zij, die goddeloosheid werken, tergen God door hun aanmatiging, zij beproeven God als het ware, of Hij hen kan en wil straffen, naar Zijn woord zegt, zij dagen Hem als het ware uit om te laten zien wat Hij kan.
b. Zij, die God door hun goddeloze werken tergen, zijn menigmaal uit hun tegenspoed door God zelf gered, waarin zij terecht gebracht waren, en tot voorspoed gevoerd, die zij ten enenmale verbeurd hadden. Zij zijn niet maar eenmaal begenadigd, toen wij meenden, dat hun dag gekomen was, en zij in ellende verzonken, zijn zij weer opgericht, zo geduldig heeft de Voorzienigheid hun weer een vriendelijk aangezicht getoond.
c. Hoewel dat zo is, toch wordt daarmee hun vrede niet gewaarborgd, zodat wij de trotsaard gelukzalig zouden kunnen noemen. Zij kunnen wel tijdelijk verlost en tot welstand teruggebracht worden, maar het zal blijken, dat God hen weerstaat, en dat hun hoogmoed een voorspel van hun val is. En derhalve zijn zij inderdaad ellendig, het is dwaasheid, hen gelukzalig te roemen, en te zegenen wie de Heere veracht. Wacht nog een tijd, en gij zult zien,

dat zij, die goddeloosheid doen, gebouwd worden om tot doelwit te dienen van de pijlen van Gods toorn, en zij, die God verzoeken, ontkomen, maar om de verdervers ten prooi te worden. Oordeel over de dingen, naar ze spoedig zich zullen vertonen, wanneer het doemvonnis van deze hoogmoedige zondaars (dat hier, Hoofdstuk 4:1, volgt) ten uitvoer gebracht wordt. Welk een genadige notitie God neemt van wat de heiligen in Sion zeggen, en hoe Hij hen daarvoor beloont. Zelfs in die verdorven en ontaarde eeuw, toen het verval zo groot was, de goddeloosheid en verachting van God en Zijn gebod zo machtig, waren er toch nog sommigen rechtvaardig en ijverende voor God.

Laat ons zien
1. Hoe zij zich onderscheidden en hoe hun wandel was, juist tegengesteld aan die dergenen, die zoveel tegen God te zeggen hadden, want,
A. Zij vreesden de Heere, dat is het beginsel van de wijsheid en de wortel van alle godsdienst, zij eerbiedigden Gods majesteit, onderwierpen zich aan Zijn gezag en vreesden Zijn toorn in al wat zij zeiden of deden. Zij schikten zich nederig naar Zijn wil en spraken nimmer enig woord tegen Hem. In iedere eeuw is er een overblijfsel geweest, dat God vreesde, al was dat soms slechts een gering getal.
B. Zij gedachten aan Zijn Naam, zij wijdden vaak en met volle ernst hun denken aan hetgeen God van Zich zelf in Zijn woord en door Zijn wereldbestuur had geopenbaard, en hun overdenking van Hem was zoet en droeg goede vrucht. Zij gedachten aan zijn Naam, zij zochten Gods eer en hielden die als het doel van al hun doen en laten voor ogen. Zie, zij, die de naam Gods kennen, moeten er dikwijls aan denken en over peinzen. Het is een heerlijk onderwerp voor onze gedachtewereld, het zal onze gemeenschap met God grotelijks ten goede komen en onze liefde voor Hem vermeerderen.
C. Zij spraken een ieder tot zijn naaste over de God, die zij vreesden, en Zijn Naam, die zij eerden, want uit de overvloed des harten spreekt de mond. Zij, die de Heere vreesden, bleven bij elkander als gepast gezelschap, zij spraken vriendelijk en bemoedigend tot elkaar, zij hadden elkander hartelijk lief, en die liefde nam nog toe, zodat ze niet verkoelde, wat altijd geschiedt, als ongerechtigheid overvloedig wordt. Zij spraken met wijsheid en opbouwend samen, tot opscherping van de liefde en versterking des geloofs, zij spraken samen de taal dergenen, die de Heere vrezen en Zijn naam gedenken, namelijk de tale Kanaäns. Wanneer de onheiligheid zo ver gegaan was, dat ze al wat heilig is onder de voet had, spraken degenen, die de Heere vreesden, een ieder tot zijn naaste.

a. Wanneer de goddeloosheid stout en onbeschaamd optrad, greep Gods volk moed en moedigde elkaar aan,"de onschuldige maakte zich op tegen de huichelaar," Job 17: 8. Hoe slechter anderen zijn, zoveel beter behoren wij te wezen, wanneer de zonde brutaal is, laat dan de deugd onbeschroomd zijn.
b. Toen de godsdienst veracht en belasterd werd, deden zijn vrienden wat zij konden om die te eren en tot aanzien te brengen. Men beweerde, dat de dienst van God onaangenaam, somber is, daarom deden die God vreesden al het mogelijke om aan te tonen, door hun vrolijkheid en onderlinge liefde en omgang, om het tegendeel te bewijzen, om de onwetendheid van de dwaze mensen de mond te stoppen.
c. Wanneer verleiders doende waren om zorgeloze zielen te verstrikken en tegen de godsdienst in te nemen, waren die God vreesden in de weer om, door wederzijds onderricht en bemoediging, tegen die gevaren elkaar te wapenen. Kwade samensprekingen bederven goede zeden, en zo werden die door goede gezindheid en gesprekken bevestigd.

2. Hoe God hen eerde, en welke verdere gunsten Hij voor hen bestemde. Zij, die stout tegen God spraken, zagen ongetwijfeld met verachting en ongenoegen op hen neer, die Hem

vreesden, plaagden en scholden ze, maar deze hadden weinig reden, zich daaraan te storen of ongerust te worden, aangezien God met hen was.
a. Hij gaf acht op hun vrome gesprekken en was genadig bij hun samenkomsten in hun midden: "De Heere merkt er toch op en hoort en neemt er een welgevallen aan". God zegt, Jeremia 8: 6, dat Hij "luistert en toehoort," wat slechte mensen spreken, namelijk wat niet recht is, hier luistert en hoort Hij toe, wat goede mensen spreken, namelijk wat recht is. Zie, de genadige God let op al de goede woorden, die uit de mond Zijns volks voortkomen, zij behoeven niet te wensen, dat mensen ze vernemen en hen ervoor prijzen. Laat hen geen lof van mensen verwachten, noch trachten gehoord te worden, laat het hun genoeg zijn dat hun gesprekken, hoe geheim ook, door God gehoord en beluisterd worden, en Hij zal het hun in het openbaar vergelden. Toen de twee Emmaüsgangers samen over Christus spraken hoorde en luisterde Hij en voegde Zich bij hen als de derde in ‘t verbond, Lukas 24:15.

b. Hij houdt boek van hen. Een gedenkboek is voor Zijn aangezicht geschreven. Wel behoeft de Alwetende niet door boeken of geschriften aan wat geschied is herinnerd te worden, maar deze uitdrukking sluit zich bij de menselijke wijze van spreken aan, om duidelijk te maken dat hun vrome gevoelens en werken door God in gedachtenis worden gehouden, even nauwkeurig als waren ze in een boek opgetekend, als waren notulen hunner vergaderingen gehouden. Grote koningen lieten kronieken schrijven en zich voorlezen, waarin alles wat hun goeds aangedaan, met vermelding van tijd, plaats en personen, opgetekend werd, Esth. 2:23. Op gelijke manier gedenkt God de diensten van Zijn volk, en die overziende, zegt Hij: Wel, gij goede dienstknecht, ga in tot de vreugde uws Heeren. God heeft een boek voor de zuchten en tranen van Zijn kinderen, Psalm 56: 9, en nog een voor de pleitredenen hunner verdedigers. Nimmer werd een goed woord over God gesproken, uit een oprecht hart, of het is opgetekend, opdat het beloond moge worden in de opstanding van de rechtvaardigen, die hun loon geenszins zullen verliezen.

c. Hij belooft hun een deel in de toekomstige heerlijkheid, vers 17: Zij zullen, zegt de Heere van de heirscharen, te dien dage, die Ik maken zal, Mij een eigendom zijn. Wanneer God de Joodse kerk om haar ontrouw eindelijk geheel afsnijdt, wordt het overblijfsel, dat Zijn woord gelooft en de vertroosting Israëls verwacht, verwelkomd als Hij verschijnt, en in de christelijke kerk opgenomen. Het zal zijn een uitverkoren volk, God draagt er zorg voor, dat zij niet verloren gaan met de ongelovigen, maar verborgen worden in de dag van de toorn des Heeren. Zij zullen zijn Mijn segullah, Mijn bijzondere schat (het woord, dat Exodus 19: 5 gebruikt is), in de dag, die Ik maken zal om Mijn raad ten uitvoer te brengen. Deze vromen zullen alle voorrechten genieten, die de God Israëls hun toebedeelt en onder hen bevestigt. Zij zullen Zijn bijzonder eigendom zijn, wanneer de overigen verworpen worden, zij zullen vaten van barmhartigheid en eer wezen, wanneer de anderen tot vaten des toorns en van de oneer gesteld worden, waarin God geen welgevallen heeft. Dit geldt van al Gods getrouwe knechten, dan zal tussen hen en de ongehoorzamen onderscheid gemaakt worden.

Zie,
(1). De heiligen zijn Gods kleinodiën, zij worden hogelijk door Hem geëerd en zijn Hem dierbaar, zij zijn schoon door de schoonheid, die Hij op hen legt, het behaagt Hem, hen te verheerlijken, zij "zijn een sierlijke kroon in Zijn hand," Jesaja 62:3. Hij beschouwt hen als Zijn eigendom, Zijn uitgelezenen, Zijn schatten, in Zijn schatkamers opgelegd, en het sieraad van Zijn binnenkamer, Psalm 135: 4. De overige wereld is slechts lompen, in vergelijking met hen.
(2). Er komt een dag, die Hij maken zal. Zij zullen uit de versmaadheid, waarin zij verkeerd hebben, worden uitgerukt, en van alle plaatsen waarheen zij verstrooid waren,

samenvergaderd. Hij zal Zijn engelen uitzenden om Zijn uitverkorenen bijeen te verzamelen van de vier wieden van de aarde, Mattheüs 24:31, Zijn juwelen in Zijn juwelenkistje, als tarwe van de akker in Zijn schuren. Alle heiligen zullen dan tot Christus vergaderd worden, en niemand dan louter heiligen, en wel volmaakte heiligen, dan zullen zij schitteren als edele stenen in een kroon of sterren in een sterrenbeeld.
(3). Hen, die thans God als hun God erkennen, zal Hij dan als de Zijnen erkennen, voor engelen en mensen belijden: "Zij zullen Mij een eigendom zijn, vers 17, hun heiligmaking zal voltooid worden, en dan zullen zij volmaakt en geheel en al de Mijnen zijn, zonder enige gemeenschap meer met de wereld en het vlees." Hun betrekking tot God zal erkend worden en tegelijk, dat zij Zijn eigendom zijn. Hij zal ze scheiden van wie de Zijnen niet zijn, en hun hun deel geven met degenen, die de Zijnen wel zijn, want Hij zal tot hen zeggen: "Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft dat koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging van de wereld." Soms hebben zij getwijfeld, of ze God toebehoorden of niet maar dan zal alle twijfel opgeheven worden. God zelf zal tot hun zeggen, Gij zijt Mijn eigendom. Nu wordt hen hun betrekking tot God verweten, dan zullen zij er om geprezen worden, want God zelf zal zich in hen verheerlijken.
(4). Hij belooft hun nu deel aan Zijn genade. Ik zal hen verschonen, gelijk als een man zijn zoon verschoont, die hem dient. God heeft beloofd, hen als Zijn eigendom te erkennen en ze op te nemen daar waar Hij is, maar het mocht een ontmoediging voor hen zijn, te bedenken hoe menigmaal ze God hebben vertoornd en hoe rechtvaardig het zou zijn, als Hij hen niet langer erkende, maar verwierp. Evenwel, Hij getuigt: Ik zal hen verschonen, Ik zal niet met hen doen naar zij verdienen. Ik zal Mij over hen verheugen (gelijk sommigen dit verklaren), gelijk de bruidegom zich verheugt over zijn bruid, Jesaja 62: 5, Zefanja 3:17. Maar het woord betekent gewoonlijk verschonen uit medelijden en barmhartigheid,"gelijk een vader zich ontfermt over de kinderen," Psalm 103:13.

Zie,
aa. Het is onze plicht, God te dienen met kinderlijke gezindheid. Wij moeten Zijn zonen zijn, door de wedergeboorte Zijn goddelijke natuur deelachtig, moeten het verbond van de aanneming aanvaarden en deel hebben aan de geest van de aanneming. En wij moeten Zijn dienaren zijn, God wil niet, dat Zijn kinderen ledig gaan, zij moeten Hem dienen uit liefde met blijdschap en vreugde, en als degenen, die met die dienst hun eigen waarachtig welzijn dienen. Dat is de dienst "van een zoon jegens zijn vader," Filippensen 2:22.
bb. Als wij God in kinderlijke gezindheid dienen, zal Hij ons met eens vaders tederheid en medelijden verschonen. Zelfs Gods kinderen, die Hem dienen, hebben verschonende genade nodig, genade waaraan wij het te danken hebben, dat wij niet verteerd zijn, die ons buiten het bereik van de hel houdt. Nehémia, die veel goed gedaan had wetende, dat er "geen mens rechtvaardig is voor God, die goed doet en niet zondigt" en dat elke zonde Gods toorn waard is, bidt: "Verschoon mij, naar de veelheid Uwer goedertierenheid," Nehémia 13:22. En God zal hun, als Vader goedertierenheid bewijzen. Hij zal ons niet met de uiterste gestrengheid straffen, naar wat wij verkeerds gedaan hebben, maar medelijden hebben met ons en onze zwakheden, Hij zal de beproevingen matigen, waarmede Hij Zijn kinderen bezoekt, en hen van het verderf bevrijden, dat zij verdienen. De vader blijft de zoon verschonen, en dat met innig mededogen, omdat deze zijn eigen is, zo zal God nederige boetvaardigen en smekelingen verschonen, gelijk een man zijn zoon verschoont, die hem dient, al is die dienst ook gering, ja, al is die ook dikwijls averechts.

3. Hoe zij dus van de kinderen van deze wereld onderscheiden zullen worden, vers 18. Dan zult gijlieden wederom zien het onderscheid tussen de rechtvaardige en de goddeloze, tussen zondaren en heiligen, tussen hen, die God dienen, en degenen, die God niet dienen, maar Zijn

dienst verachten. Gij, die nu tegen God spreekt, als maakte Hij geen onderscheid tussen goed en kwaad, en daarom zegt: Het is vergeefs, God te dienen, vers 14, gij zult uw dwaling dan inzien. En gij, die voor God spreekt, maar niet weet wat te antwoorden als het schijnt, dat enerlei de rechtvaardige en de goddeloze wedervaart, en dat allen hetzelfde overkomt, gij zult die zaak dan in het ware licht zien, en, tot uw eeuwige voldoening het verschil opmerken, dat er bestaat tussen de rechtvaardigen en de zondaars. Dan zult gij terugkeren (Engelse vertaling voor ons: wederom), dat is: "gij zult van gedachte veranderen en het rechte verstand van deze dingen krijgen." Dit geldt in de eerste plaats van het klaarblijkelijk onderscheid, door de goddelijke Voorzienigheid gemaakt tussen de gelovige Joden en degenen, die in hun ongeloof volhardden, toen Jeruzalem door de Romeinen verwoest werd, en zowel de Joodse natie als de Joodse kerk ophielden te bestaan. Maar het zal zijn volle vervulling erlangen, wanneer Jezus Christus wederkomt, dan zal het heel gemakkelijk vallen, het onderscheid tussen de rechtvaardige en de goddeloze te zien.

Zie,
a. Alle kinderen van de mensen zijn of rechtvaardig of goddeloos, dienen God of dienen Hem niet. Die indeling van de mensenkinderen blijft eeuwig, daarvan hangt hun toestand in de eeuwigheid af, allen gaan of naar de hemel of naar de hel.

b. In deze wereld is het vaak moeilijk, tussen de rechtvaardige en de goddeloze te onderscheiden. Zij zijn ondereen gemengd, goede en kwade vissen in een en hetzelfde net. De rechtvaardigen tonen zo weinig het beeld huns Heeren, en de goddelozen vertonen zo'n goede schijn, dat wij menigmaal omtrent de een en de ander misleid worden. Er zijn velen, van wie wij menen, dat zij God dienen en wier hart toch niet recht is voor God en die Hem niet dienen, en aan de andere kant zullen velen Zijn getrouwe dienaren blijken te zijn van wie wij zulks niet verwachten, omdat zij ons niet volgen. Maar wat voornamelijk moeilijkheid gaf, was, dat God zelf geen onderscheid scheen te maken tussen beide, men kon de goddelozen niet onderkennen, want God toonde hun Zijn heilig ongenoegen niet, en zij waren voorspoedig in hun wegen, en de rechtvaardigen scheen in Gods bijzondere gunst niet te delen want zij werden door dezelfde rampen als allen getroffen. "Ook liefde, ook haat, weet de mens niet uit al hetgeen voor zijn aangezicht is," Prediker 9:1.

c. Voor de rechterstoel van Christus in het laatste oordeel zal het licht vallen, het onderscheid te zien tussen de rechtvaardige en de goddeloze, want dan zal ieders doen en laten open en bloot liggen en volkomen aan de dag treden, zodat niemand onder valse vlag vaart, en alle vermomming wegvalt. De zonden van sommige mensen gaan hen voor, maar bij andere volgen ze, in die grote dag evenwel zullen wij klaarlijk zien, wie rechtvaardig en wie goddeloos zijn. Dan zal ook ieders staat openbaar worden en voor eeuwig vastgesteld: de rechtvaardige zal dan eeuwig gelukkig en de goddeloze voor eeuwig rampzalig zijn, zonder enige vermenging of verflauwing. Wanneer de rechtvaardigen allen aan Christus' rechterhand zullen staan en uitgenodigd worden de hemelse zegeningen te smaken, en al de goddelozen aan Zijn linkerhand om vervloekt te worden, dan zal alle vergissing onmogelijk wezen. En wat ons aangaat, het is van het hoogste belang, te weten aan welke zijde onze plaats zal zijn, maar wat anderen aangaat mogen wij niet voor de tijd oordelen.

HOOFDSTUK 4

1 Want ziet, die dag komt, brandende als een oven, dan zullen alle hoogmoedigen, en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de HEERE der heirscharen, Die hun noch wortel, noch tak laten zal. 2 Ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen; en gij zult uitgaan, en toenemen, als mestkalveren. 3 En gij zult de goddelozen vertreden; want zij zullen as worden onder de zolen uwer voeten, te dien dage, dien Ik maken zal, zegt de HEERE der heirscharen. 4 Gedenk der wet van Mozes, Mijn knecht, die Ik hem bevolen heb op Horeb aan gans Israël, der inzettingen en rechten. 5 Ziet, Ik zende ulieden de profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des HEEREN komen zal. 6 En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met de ban sla.

Wij ontvangen hier een zeer gepast onderwijs (zeer gepast als slot van de kanon des Ouden Testaments)

I. Aangaande de staat van beloning of vergelding, die ons is voorgesteld, de ellende van de goddelozen en de gelukzaligheid van de rechtvaardigen, vers 1-3. Dit wordt ons voorgesteld door de profetie van Jeruzalems verwoesting en de ondergang van de ongelovige Joden, en van de troost en triomf dergenen, die het Evangelie aannamen.

II. Aangaande de toestand van beproeving en voorbereiding, waarin wij nu verkeren, waardoor ons geleerd wordt, een open oog te hebben voor de goddelijke openbaring en die te volgen. Zij moeten zich aan de wet van Mozes houden, vers 4, en verdere openbaring van God door Elia de profeet verwachten, namelijk door Johannes de Doper, de voorloper van de Messias, vers 5, 6.

Het laatste hoofdstuk van het Nieuwe Testament heeft vrijwel gelijk doel, als het hemel en hel in de toekomende wereld ons voorstelt, en ons vermaant in deze ons te houden aan Gods Woord.

Maleáchi 4:1-3.

De grote en vreselijke dag des Heeren wordt hier geprofeteerd. Gelijk de wolk- en vuurkolom, zal die een donkere zijde hebben, naar de Egyptenaars gewend, die tegen God strijden, en een lichtzijde, naar de gelovige Israëlieten toegekeerd. De dag komt, dat is: de Heere komt, de dag des Heeren komt. En dit heeft betrekking zowel op Zijn eerste als op Zijn wederkomst, beide dagen zijn bepaald, en beide beantwoorden aan de hier gegeven schildering.

I. In beide is Christus een verterend vuur voor die tegen Hem opstaan. De dag van Zijn komst "zal branden als een oven, het zal een dag van wraak, van de hitte des vuurs zijn", Hebreeën 10:27. Dit wordt voorzegd aangaande de Messias. Psalm 21: 9, Uw hand zal Uw vijanden vinden Gij zult ze zetten als een vurige oven ter tijd Uws toornigen aangezicht. Het zal een dag van verschrikking en verwoesting zijn als de brand ener stad of liever van een bos, welks bomen verdord en verdroogd zijn, want daarop schijnen die woorden te zinspelen, gelijk ook Jesaja 10:17, 18. "Want het licht van Israël zal tot een vuur zijn, en Zijn Heilige tot een vlam, welke in brand steken en verteren zal zijn doornen en zijn distelen. Merk hier nu op 1. Wie voedsel voor dat vuur zullen zijn: alle hoogmoedigen van harte, wier woord tegen God heeft gesproken, wier hals stijf is en onbekwaam, zich te buigen onder het juk van Zijn geboden, allen goddelozen, die, gelijk zij hun neus omhoog steken, niet onderzoeken, hun gedachten zijn, dat er geen God is, Psalm 10: 4. Zij onderwerpen zich niet aan de genade en de heerschappij van Christus, in hun trots zeggen zij, dat zij niet willen, dat Deze koning over hen zal zijn. Het zijn al degenen, die goddeloos handelen in hun genegenheid en wandel die willens in de zonde volharden, de wet Gods verachten en overtreden en goddeloos handelen tegen het verbond, gelijk een andere profeet het reeds vroeger had gezegd, Daniel 11:32. God, die ieders bestaan ten volle kent, weet wie die hoogmoedigen zijn en al hun daden, weet wie

goddeloos handelen. Zij zullen zijn als stoppelen voor het vuur, er door verteerd worden, ten enenmale vergaan. En het is geheel aan hen zelf te wijten, dat dit lot hen treft, want zij hebben zich zelf tot stoppelen en voedsel voor het vuur gemaakt. Als ze geen stoppelen waren, zouden ze niet verbranden, want het vuur doet met ieder, naar zijn werk zal zijn: hout, hooi en stoppelen worden verteerd, maar goud, zilver, kostelijke stenen gereinigd, 1 Korinthe 3:13-15, zij zijn bestand tegen het vuur. Zij, die zich door hun ongeloof tegen Christus verzetten, stellen zich daardoor tot doornen en distelen, die het vuur verbrandt, Jesaja 27: 4, 5.

2. Wat zal de kracht en wat de uitwerking van dat vuur zijn? De toekomstige dag zal ze in vlam zetten, ze zowel verschrikken als verteren en hun wortel noch tak laten, zoon noch neef (gelijk de Chaldeeuwse Parafrase luidt), noch zij noch hun geslacht zal gespaard worden, zij zullen ten enenmale uitgeroeid en afgesneden worden. Wie kent de sterkte van Gods toorn? De hoogmoedigen en die goddeloos handelen zullen die trotseren, maar Zijn sterkte ervaren. Waar zijn ze nu, die de hoogmoedigen gelukzalig achtten, wanneer alle ellende over hen wordt uitgegoten, wanneer hun geen tak van hun geluk voor het tegenwoordige, noch wortel van geluk voor de toekomst gelaten wordt?
Dit is vervuld,
a. Toen Christus door Zijn leer schrik en oordeel over de Farizeeën en andere Joden, die goddeloos handelden, uitsprak, toen Hij dat vuur op de aarde zond, die het kaf van de overleveringen van de ouden en hun omtuining van Gods wet verbrandde.
b. Toen Jeruzalem door de Romeinen ingenomen en verwoest werd, en de Joden als volk ophielden, onder de hemel te bestaan, wortel noch tak overhoudende. Dat schijnt hier hoofdzakelijk bedoeld te zijn, onze Zaligmaker zegt, dat die dagen, dagen van wrake zouden wezen, "opdat alles vervuld worde, dat geschreven is," Lukas 21:22. De ongelovige Joden waren als stoppelen voor het verterend vuur van Gods oordelen, die om hen samenpakken gelijk roofvogels om een dood lichaam samenkomen.
c. Het past ook en moet ook toegepast worden op de oordeelsdag, op het oordeel des doods. Sommige Joodse doctoren zien erin de straf, die de ziel des goddelozen aangrijpt, zodra die ziel het lichaam verlaten heeft. Maar het ziet toch vooral op het algemene oordeel, op de jongste dag, wanneer Christus zal geopenbaard worden in een vlammend vuur, om te oordelen alle hovaardigen en die goddeloos handelen. De ganse wereld zal dan branden als een oven, en alle kinderen van deze wereld, die daarop hun hart zetten en daarin hun deel hebben, zullen met haar vergaan, het vuur, dat dan aangestoken wordt, zal nimmer geblust worden.

II. In beide is Christus een verblijdend licht voor hen, die Hem getrouw dienen, die Zijn naam vrezen en Hem de ere geven, die Hem toekomt, vers 2, die ontzag tonen voor die Naam, welke door de goddelozen veracht en vertreden wordt. Barmhartigheid en troost worden bewaard voor allen, die de Heere vrezen en Zijns Naams gedenken.

Merk op
1. Vanwaar deze genade en troost hun toekomen: Ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon van de gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen. Gelijk de toekomstige dag voor de goddelozen een dag van storm zal zijn, een dag waarop God "strikken, vuur en zwavel op hen zal regenen en een geweldige stormwind het deel huns bekers zijn," Psalm 11: 7, "een dag van duisternis en donkerheid en geen licht," Amos 5:18, 20, zo zal het een heerlijke en blijde dag wezen voor hen, die God vrezen, een dag van herleving als de rijzende zon aan de aarde bereidt. Nadruk wordt gelegd op de over Zoar opgaande zon, welke stad genadig gespaard werd voor het lot van de andere steden, die het vuur verteerde, Genesis 19:23. Zo wordt degenen, die God vrezen, troost toegesproken. Wanneer de harten van de anderen smelten van vreze, dan heffen zij hun hoofd opwaarts van

vreugde omdat hun verlossing nabij is, Lukas 21:28. Onder de Zon van de gerechtigheid hebben wij niets en niemand anders te verstaan dan de Heere Jezus Christus, die op Zich heeft genomen, het gelovig overblijfsel te redden, ten dage van der Joden ondergang, opdat het niet met de anderen omkome, en het te troosten met Zijn troost in de dagen van smart en verbaasdheid. Hij heeft degenen, die in Judea waren, aangezegd, dat "ze vlieden zouden op de bergen," Mattheüs 24:16. Dat hebben zij gedaan en zijn veilig geweest in Pella.

Maar de toepassing kan ook algemener zijn.
a. Op de komst van Christus in het vlees om te zoeken en zalig te maken die verloren zijn, toen de Zon der gerechtigheid over deze duistere wereld opging. Christus is het Licht van de wereld, het ware licht, het grote licht, dat de dag maakt en beheerst, Johannes 8:12, als de Zon. Hij is het Licht des mensen, Johannes 1: 4, voor der mensen zielen wat de zon voor de zichtbare wereld is, die zonder zon een hol zou zijn. De mensheid zou de duisternis zelf zijn, zonder het licht van de heerlijkheid Gods, schijnende in het aangezicht van Jezus Christus. Christus is de Zon, die in zichzelf het licht heeft en is de bron des lichts, Psalm 19: 5-7. Hij is de Zon der gerechtigheid, want Hij is zelf een rechtvaardige Heiland. Rechtvaardigheid is beide het licht en de warmte van de zon, ze leidt, onderricht en maakt levend, Zijn woord is evenzo in warmte en licht. Hij heeft een eeuwige gerechtigheid aangebracht. Hij is ons van God geworden rechtvaardigheid, Hij is de Heere van onze gerechtigheid, en wordt daarom terecht de Zon der Gerechtigheid geheten. Door Hem worden wij gerechtvaardigd en geheiligd en zo geleid om het licht te zien. In de volheid des tijds ging de Zon der Gerechtigheid over de wereld op, en daarmede kwam het Licht in de wereld, Johannes 3:19. Een groot licht, Mattheüs 4:16. In Hem heeft ons bezocht de Opgang uit de hoogte, om te verschijnen dengenen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods, Lukas 1: 78, 79. Rechtvaardigheid betekent soms barmhartigheid of goedwilligheid, en het was in Christus, dat de goedertierenheden onzes Gods ons bezocht hebben.

b. Het is toepasselijk op de genade en de troost des Heiligen Geestes, die in de zielen van de mensen wordt uitgestort. Hugo de Groot ziet erin, dat Christus Zijn Geest geeft, om in hun harten te schijnen, om hun een trooster en zon en schild te zijn. Hun, die bezield zijn met en geleid worden door een heilige vrees voor God en ontzag voor Zijn majesteit, zal ook Zijn liefde in het hart uitgestort worden door de Heilige Geest. Dan kan gezegd worden, dat de zon daarbinnen verrijst, een heerlijke dag aanbreekt en een levende bron in hen ontspringt.

c. Christus' wederkomst zal een glorievolle en welkome zonsopgang zijn voor allen, die Zijn Naam vrezen, dat zal die morgen van de opstanding wezen, wanneer de oprechten over de dwazen zullen heersen, Psalm 49:15. Die dag, die voor de goddelozen een brandende oven zal zijn, zal voor de rechtvaardigen een heerlijke morgen wezen, daarop wachten ze, meer dan de wachters op de morgen.

2. Wat deze genade en troost hun zal brengen. Hij zal verrijzen met genezing onder Zijn vleugelen, of: in Zijn stralen, die als de vleugelen van de zon zijn. Christus kwam als de Zon, niet alleen om de donkere wereld licht te brengen, maar ook genezing aan een kranke aarde. De Joden (zegt Dr. Pocock) hebben een spreekwoord: Naarmate de zon stijgt, nemen de krankheden af, de bloemen, die de hele nacht treurig omlaag hingen en kwijnden, herleven in de morgen. Christus kwam in de wereld om de grote Heelmeester te zijn, ja en tegelijk de universele artsenij, beide heelmeester en balsem van Gilead. Toen Hij op aarde verkeerde ging Hij rond als de zon, goed doende, Hij genas alle ziekten en kwalen onder het volk, Hij genas er velen, zoals de zon ook doet. Hij zal opgaan met genezing in Zijn zomen (zoals sommigen lezen, met zinspeling op de vrouw, die slechts de zoom van Zijn kleed aanraakte en

gezond werd, terwijl Hij bekende, dat kracht van Hem was uitgegaan, Markus 5:28-30. Maar dat genezen van lichamelijke kwalen was een beeld van Zijn grote plan, komende in de wereld, om der mensen zielen te genezen, ze gezond te maken, opdat zij God mochten dienen en zich in Hem verblijden.

3. Welke goede uitwerking dat op hen zal hebben.
a. Hij zal hun innerlijke kracht geven: "Gij zult uitgaan, gelijk de genezenen naar buiten gaan en tot uw arbeid wederkeren." De ziel verlaat bij de dood het lichaam, en het lichaam bij de opstanding het graf, gelijk gevangenen hun kerker, en beide om het licht te zien en de vrijheid te herkrijgen. "Gij zult uitgaan, als planten uit de aarde schieten, wanneer de lentezon ontwaakt." Sommigen zien daarin de uittocht van de Christenen uit Jeruzalem, om haar ondergang niet mee te maken. zo gaan de zieken, voor wie deze Zon der Gerechtigheid opgaat, uit de wereld, uit Babel, en worden waarlijk vrijgemaakt. "Gij zult insgelijks toenemen, tot gezondheid en vrijheid weergekeerd zult gij toenemen in kennis en genade en geestelijke kracht." De zielen, over wie de Zon der Gerechtigheid opgaat, groeien op tot een volkomen man, die door de genade Gods wijs en goed zijn gemaakt, worden door dezelfde genade wijzer en beter, en hun pad, gelijk dat van de opgaande zon, "voortgaande en lichtende tot de volle dag toe," Spreuken 4:18. Hun toenemen wordt vergeleken met dat van mestkalveren, een snelle, krachtige, nuttige groei. "Gij zult toenemen, niet gelijk de bloemen des velds, die tenger en teer en tot weinig nut zijn, die spoedig verdorren als zij bloeien, maar als mestkalveren", dat is, gelijk een rabbijn het uitlegt, toenemen in vlees en vet, waarmede Gods altaren en ‘s mensen tafel gevuld worden. Zo is de groei van de heiligen, over wie de Zon der Gerechtigheid opgaat, een eer voor God en mensen. Sommigen lezen, in plaats van "Gij zult toenemen", Gij zult u bewegen en van vreugde opspringen, even vrolijk als kalveren uit de stal (Engelse vertaling voor ons mestkalveren) wanneer zij naar de weide losgelaten worden. Het spreekt dan van de blijdschap van de heiligen, die zich in Jezus Christus verheugen, ook zij zullen opspringen van vreugd en altijd triomferen.

b. Het zal hun de overwinning geven over hun vijanden, vers 3. Gij zult de goddelozen vertreden. Er is een tijd geweest, dat de goddelozen hen vertraden en tot hun ziel zeiden: Buigt u neder, dat wij over u gaan, maar eens komt de dag, dat zij de goddelozen vertreden. De goddelozen, tot Christus’ voetbank gemaakt, zullen ook hun voetbank zijn, Psalm 110:1. en komen en aanbidden voor hun voeten, Openbaring 3: 9. De meerdere zal de mindere dienen. Wanneer de gelovigen door het geloof de wereld overwinnen, wanneer zij hun eigen verdorven begeerten en hartstochten bedwingen, dan verbrijzelt God de Satan onder hun voeten, en vertreden zij de goddelozen. Toen de beurt aan de Christenen kwam om over de Joden te triomferen, die hen gelasterd hadden, werd deze belofte vervuld: zij zullen as worden onder de zolen uwer veten, gij zult ze vertreden, zelfs tot as. Wanneer de dag, die komt, hen zal verbrand hebben, zult gij ze tot as vertreden. Wanneer de rechtvaardigen ten eeuwigen leven zullen opstaan, zullen de goddelozen tot eeuwige afgrijzing verrijzen, en hoewel genen zich niet verblijden over dezen, ze zullen toch zich verheugen, dat God in hun verderf verheerlijkt wordt. De verheerlijkte heiligen wordt voorspeld, dat ze macht zullen hebben over de volken, zij zullen ze hoeden met een ijzeren staf, Openbaring 2:26, 27. Dat zult gij doen te dien dage, die Ik maken zal, zegt de Heere der heirscharen.
Zie, de triomf van de heiligen is te danken aan Gods triomf, niet zij doen het, maar Hij doet het. Hij zegt. "Komt en zet uw voet op de nek van deze koningen." De Engelse vertaling luidt hier: Ten dage, dat Ik dit doen zal, dat Ik u die triomf bereid. Het zal die dag zijn, waarvan gij met blijdschap zult getuigen: Dit is de dag, die de Heere gemaakt heeft, laat ons op hem ons verheugen en verblijd zijn, Psalm 118:24. De dag van de verwoesting van Jeruzalem wordt Handelingen 2:20, de grote en doorluchtige dag des Heeren genoemd. En wanneer onze

Heiland die verwoesting voorzegt, maakt Hij van soortgelijke uitdrukkingen gebruik, die evengoed toepasselijk zijn op het einde van de wereld en het laatste oordeel. Die verwoesting van de heilige stad was zulk een ontzettende openbaring van Gods toorn van de hemel, en veroorzaakte op aarde zo'n afschuw en ellende, dat ze als type kan gelden van de heerlijke overgang, die aan het einde der dagen in de eeuwigheid zal overbrengen. Door de vervulling van deze profetieën in de ondergang van de Joodse natie vinden wij de bevestiging van ons geloof in de verzekeringen, die Christus ons heeft geschonken aangaande de oplossing aller dingen. Zie, Ik kom haastelijk, zegt Christus de Heere der heirscharen, Wien alle macht in hemel en op aarde gegeven is.

Maleáchi 4: 4-6
Ongetwijfeld wordt met deze woorden bedoeld, een plechtig slot te geven niet alleen aan deze profetie, maar ook aan de gehele kanon des Ouden Testaments. Duidelijk blijkt hieruit, dat geen openbaring noch goddelijk geschrift, niets meer van de Geest van de profetie te wachten was, tot op de dag, dat de Messias Zijn Evangelie zou verkondigen, waardoor dus de Apocriefen buiten de heilige kanon geplaatst werden, gelijk de Joden ze dan ook nooit als Heilige Schrift hebben erkend. Nu de profetie ophoudt en op het punt staat verzegeld te worden, werden van Gods volk, dat toen leefde, twee dingen geëist, en wel:

I. Zij moeten diepe eerbied blijven koesteren voor de wet van Mozes, vers 4. Gedenkt de wet van Mozes, Mijn knecht en onderhoudt die, de wet, die Ik hem bevolen heb op Horeb aan gans Israël, de inzettingen en rechten niet enkel de wet van de tien geboden, maar alle morele en ceremoniële voorschriften, die Ik toen door hem heb geboden. Merk op,
1. De eervolle vermelding, die hier van Mozes wordt gemaakt, de eerste Bijbelschrijver des Ouden Testaments, door Maleáchi, de laatste. God noemt hem door Maleáchi Mijn knecht want de rechtvaardige zal in eeuwige gedachtenis zijn. Zie, hoe de schrijvers van de Schrift, ofschoon ze in verschillende eeuwen geleefd hebben en door vele eeuwen van elkander gescheiden zijn (meer dan twaalf honderd jaren waren er tussen Mozes en Maleáchi verlopen) allen in een zaak overeenstemmen en elkaar daarin steunen, dat ze allen door dezelfde Geest werden bezield en geïnspireerd.

2. De eervolle vermelding van Mozes' wet, als hetgeen God zelf had bevolen. Hij erkent ze als Zijn wet, die hij aan gans Israël had bevolen, als de volkswet voor Zijn koninkrijk. Zo maakt God Zijn wet groot en eert die. Wij moeten de wet onderhouden, omdat God ze geboden en ons geboden heeft, want wij zijn Zijn geestelijk Israël. En indien wij de zegen van het verbond met Israël, Hebreeën 8:10, verwachten, moeten wij ook de inzettingen onderhouden, die Israël gegeven waren, namelijk die tot eeuwige onderhouding waren geboden.

3. De somma van onze plicht, met betrekking tot de wet. Wij moeten haar gedenken. Vergeten van de wet ligt ten grondslag aan alle overtreding, als wij haar steeds gedachtig waren, zouden wij ook immer dienovereenkomstig handelen. Wij moeten haar gedenken, wanneer daartoe aanleiding bestaat, haar voorschriften gedenken en de zegen, daaraan verbonden. De taak van de consciëntie is, dat ze ons aanspoort, de wet te gedenken. Maar waarom vindt het gebod, van de wet van Mozes te gedenken, hier een plaats?
a. Deze profeet heeft zijn volk bestraft om grove overtredingen, beide in hun wandel en hun godsverering, en om tot reformatie te komen, behoeft hij alleen te herinneren aan de wet van Mozes: "houdt die en gij volbrengt al wat ge te doen hebt." Hij legt hun geen anderen last op dan wat zij ontvangen hebben, hetgeen gij hebt, houdt dat" Openbaring 2:24, 25. Zie,

afgedwaalde kerken moeten volgens het geschreven woord hervormd worden, en zich leren schikken naar de wet en de getuigenis, 1 Korinthe 11:23.

b. De kerk had lange tijd de zegen van de profetieën genoten, de zegen van de buitengewone gezanten Gods, en nu hadden zij een geheel boek vol profetieën, een afgewerkt stuk. Ze moesten nu niet denken, dat daardoor de wet van Mozes opgeheven en uit de tijd geraakt was, alsof zij nu tot een hoger trap van godsdienst waren opgeklommen, en de oude afgedaan had. Neen de profeten doen niets dan de wet bevestigen en toepassen en derzelver waarneming op het hart binden, derhalve: gedenkt van de wet van Mozes. Zie, zelfs wanneer wij belangrijke vorderingen in kennis hebben gemaakt, moeten wij de eerste beginselen niet vergeten noch die verzaken. Zij, die de geschriften van de profeten en de Openbaring van Johannes bestuderen, moeten de wet van Mozes en de vier Evangeliën toch ook gedenken.

c. De profetie zou nu in de kerk enige eeuwen rusten, en de Geest van de profetie niet weer ontwaken voor het begin des Evangelies, laat hen intussen de wet van Mozes gedenken, zich voegen naar haar voorschriften en rekenen op haar beloften. Zie, zolang wij het geschreven Woord bezitten behoeven wij niet te klagen over gebrek aan gezichten en openbaringen. Wij hebben de ganse Schrift om ons te onderwijzen, want dit is het zeer vaste woord van de profetie en de toetssteen, waaraan wij de geesten moeten beproeven. Al hebben wij geen profeten, zolang wij Bijbels bezitten, kunnen wij gemeenschap met God hebben en in Zijn weg blijven.

d. Zij hadden de komst van de Messias, de prediking van Zijn Evangelie en de stichting van Zijn koninkrijk te verwachten, en intussen hadden ze zich te houden aan de wet van Mozes en derzelver voorschriften op te volgen, dan mochten zij de zegen en de troost verwachten, die het Evangelie van Christus zou aanbrengen, want die heeft, die zal gegeven worden, en hij zal overvloedig hebben.

II. Zij moesten gelovig blijven uitzien naar het Evangelie van Christus, en, daaraan voorafgaande, naar de verschijning van de profeet Elia, vers 5, 6. Ziet, Ik zende ulieden de profeet Elia. Ofschoon de Geest van de profetie voor een tijd zwijgen zou en hun alleen de wet overblijven om geraadpleegd te worden. toch zou die Geest herleven in enen, die voor de Christus zou heengaan in de geest en de kracht van Elia, Lukas 1:17. De wet en de profeten zouden zijn tot op Johannes, Lukas 16:16, om de enige lichten te zijn, totdat de Morgenster zou opgaan. Zie, God heeft Zich nooit in de wereld onbetuigd gelaten, nog minder in de kerk, maar het licht van de goddelijke openbaring al helderder en helderder laten schijnen tot de volkomen dag. Zij hadden vooreerst nog Mozes en de profeten, om die te horen, maar God zal verder gaan en hun de profeet Elia zenden. Merk op 1. Wie de profeet is, die gezonden zal worden: Elia. De Joodse doctoren meenden, dat het dezelfde Elia zou zijn, die in de dagen van Achab geleefd en geprofeteerd had, die zou andermaal komen als de voorloper van de Messias, anderen evenwel dachten aan een ander persoon, maar bezield met dezelfde geest. Die verschillende gevoelens komen uit, naar het schijnt, in de vraag aan Johannes de Doper: "Zijt gij Elias? Zijt gij de Profeet," Johannes 1:19- 21, die deze naam dragen zou?
Wij, Christenen, echter, weten zeer wel, dat Johannes de Elia is geweest, die komen zou, Mattheüs 17:10-13, en zeer nadrukkelijk, Mattheüs 11:14, dezelfde, van wie geschreven staat: Ziet, Ik zend Mijn engel, Hoofdstuk 3:1. Elia was een man van grote strengheid en zelfverloochening, vol ijver voor God, stout in het bestraffen van de zonde en werkzaam in het terugvoeren van een afvallig volk tot God en zijn plicht: Johannes de Doper werd door diezelfde geest en kracht bezield en predikte bekering en geloof, gelijk Elia gedaan had, Johannes' doop was van de hemel en niet uit de mensen. Zie, wanneer God zulk werk te doen

heeft, als vroeger gedaan was, kan en zal Hij zulke mannen verwekken om dat te volbrengen als Hij tevoren had verwekt, en een Johannes vervullen met de geest en de kracht van Elia.

2. Wanneer hij zou gezonden worden: voor de verschijning van de Messias, die, omdat dit de ondergang van deze wereld en het einde van de Joodse kerk zou betekenen, hier genoemd wordt de komst van die grote en vreselijke dag des Heeren. Johannes waarschuwt daarvoor openlijk, wanneer hij spreekt van de toekomende toorn, die vreselijke toorn, die haast komen zou, en wijst een weg ter ontkoming aan, door te zeggen, dat Christus een wan in Zijn hand heeft om Zijn dorsvloer te doorzuiveren, Mattheüs 3: 7, 10, 12. Die dag van Christus, toen Hij voor de eerste maal kwam, was als de dag, wanneer Hij zal wederkomen, ofschoon een grote en heerlijke dag voor die Hem liefhebben, toch een grote en vreselijke dag voor degenen, die zich tegen Hem stellen. Johannes de Doper werd gezonden voor de komst van die dag, om het volk daarvoor te waarschuwen, opdat zij het naderend verderf ontgaan en zich bijtijds in veiligheid stellen mochten.

3. Wat zijn opdracht zal zijn. Hij zal het hart van de vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart van de kinderen tot hunne vaderen, dat is: hij zal tot dat werk gebruikt worden. Hij zal het beproeven, zijn leer en doop zullen daarop doelen en bij velen met goed gevolg. Hij zal een werktuig zijn in Gods hand om "velen van de kinderen Israëls te bekeren tot de Heere, hun God, en de Heere bereiden een toegerust volk," Lukas 1:16, 17. Zie, zielen tot God en hun plicht te bekeren is de beste voorbereiding voor de grote en vreselijke dag des Heeren. Aangaande Johannes wordt beloofd,
a. Dat hij verandering zal teweegbrengen, met kracht stand houden tegen de sterke stroom van zonde en goddeloosheid die hij onder de kinderen zijns volks vond, alles medeslepende. Dit heet *alles weder oprichten*, Mattheüs 17:11, het weer op zijn plaats brengen en in de rechte bedding verleggen.

b. Dat hij een leer zal prediken, die ‘s mensen hart zal treffen, invloed uitoefenen en een verandering in hem werken. Gods woord zal, in zijn mond levend en krachtig zijn, een oordeler van de gedachten en van de overleggingen des harten. Veler consciëntie is door zijn prediking wakker geschud, die in sluimer verzonken waren, zodanig waren de geest en de kracht, die in hem woonden.

c. Dat hij het hart van de vaderen tot de kinderen zou wederbrengen, en het hart van de kinderen tot (sommigen lezen: met) de vaderen, samen tot God en hun plicht. Hij zal ouden en jongen oproepen tot bekering en niet vergeefs arbeiden, want vele vaders, die oud werden, en vele kinderen, die opgroeiden, zou hij door zijn bediening winnen.

d. Zo zou hij een werktuig zijn om liefde en eenheid in de huisgezinnen en de families te hervatten en ze inniger saam te binden, door allen tezamen nauwer met hun God te verenigen. Hij zou de weg bereiden voor het koninkrijk der hemelen, dat al zijn getrouwe onderdanen een hart en een ziel zou maken, Handelingen 4:32, een koninkrijk van liefde, waaruit alle vijandschap gebannen wordt.

4. Tot dat doel zal hij worden uitgezonden, opdat Ik niet kome en de aarde met de ban sla, dit is het land Israël, het lichaam van de Joodse kerk (die uit de aarde aards was). Door hun goddeloosheid en onbekeerlijkheid hadden de Joden zich Gods vloek op de hals gehaald, die een overgeven aan alle kwaad in zich sluit. God stond gereed, hen met die ban te slaan, dan eindelijke, gehele ondergang over hen te brengen, hen te doden om die vloek. Maar nog eenmaal wil Hij beproeven, of zij zich bekeren en geloven en zo alle vloek afwenden willen,

daarom zendt Hij hun Johannes de Doper om hun bekering en vergeving van de zonden te prediken, om hun verderf te voorkomen. zo traag was God om hen te verderven, zo ras om Zijn toorn af te keren. Wanneer zij zich als een man hadden bekeerd en geloofd, het gewenste gevolg ware niet uitgebleven. Maar nu zij eenparig de raad Gods in Johannes' zending hebben verworpen, Lukas 7:30, staat daar dit getuigenis tegen hen zelf, de vloek is over hen gekomen, en daaronder liggen zij tot op deze dag.

Zie, zij hebben reden te verwachten, dat ze door het zwaard zullen verslagen worden, die zich niet keren tot Die, die hen slaat en de Heere der heirscharen niet zoeken, Jesaja 9:13. Nu is de bijl alreeds aan de wortel van de bomen gelegd Mattheüs 3:10, zegt Johannes de Doper, zij staan op het punt, uitgehouwen en in het vuur geworpen te worden, daarom brengt vruchten voort, de bekering waardig.

Sommigen merken op, dat het laatste woord van het Oude Testament een vloek is, die over het ganse land zal uitgaan, Zacharia 5:3. Wij moeten verstaan, dat wij daaronder begrepen zijn, tenzij we Christus aannemen. Die met Zijn zegen komt, met de uitgelezenste zegeningen, waarmede het Nieuwe Testament besluit, en waarmede wij ons tegen die vloek wapenen moeten, of liever: door God laten wapenen. *De genade onzes Heeren Jezus Christus zij met ons allen, Amen.*